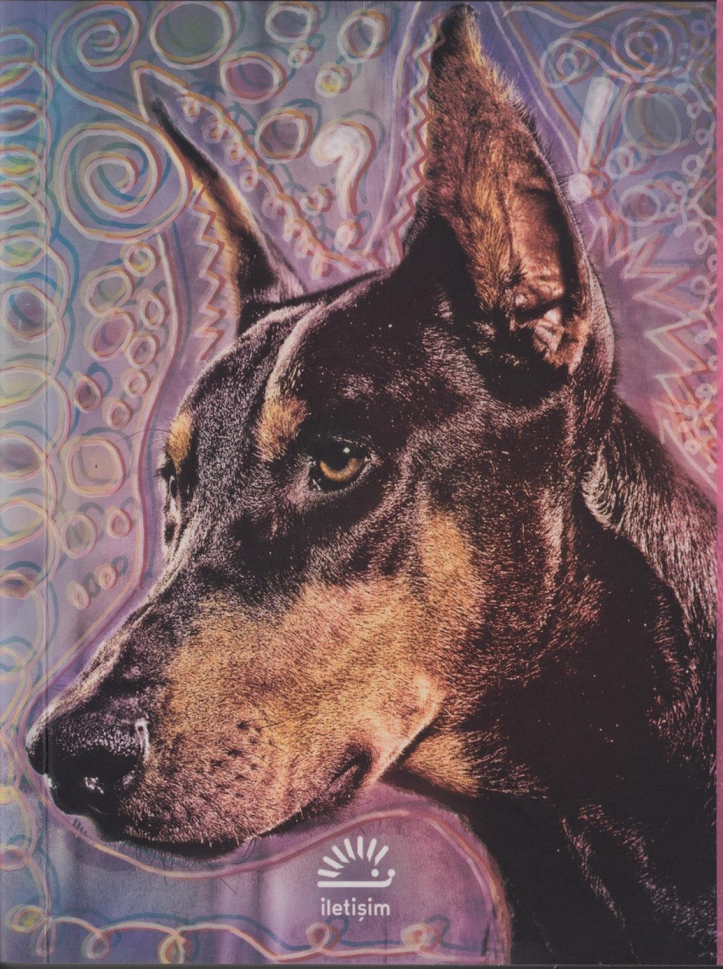

Sezgin Kaymaz

Lucky

iletişim

SEZGİN KAYMAZ • **Lucky**

SEZGİN KAYMAZ 1962'de Sinop'ta doğdu. Konya Anadolu Lisesi'ni bitirdi. Hacettepe Üniversitesi İngilizce Dilbilimi Bölümü'nü, Türkçe dersini veremediği için son sınıftan terk etti. 1976'dan itibaren oyuncu ve teknik direktör olarak hentbolla uğraştı. Türkiye Voleybol Federasyonu'nda koordinatör olarak çalıştı. Kitapları (hepsi İletişim'den): *Uzunharmanlar'da Bir Davetsiz Misafir* (1997), *Geber Anne!* (1998), *Kaptanın Teknesi* (1999), *Lucky* (2000), *Zindankale* (2004), *Sandık Odası* (2005), *Medet* (2007), *Ateş Canına Yapışsın* (2008), *Kün* (2013). *Deccal'in Hatırı / Sevinç Kuşları-1* (2014), *Kıyas* (2014).

sezgin.kaymaz@gmail.com

İletişim Yayınları 644 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 92

ISBN-13: 978-975-470-825-7

© 2000 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1-5. BASKI 2000-2013, İstanbul

6. BASKI 2016, İstanbul

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Müge Karahan

BASKI ve CİLT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

SEZGİN KAYMAZ

Lucky

*Söyleşip insanla bir insan gibi
Günbegün olmuştu şöret sâhibi...*
MEVLÂNÂ

İsmi, 'Şanslı' anlamına geliyordu. Kara, yağlı kayış gibi bir Doberman'dı Lucky. Son sahibi Taksici Osman'ın ifadesiyle, 'sahip olmayan pişman, sahip olan çok pişman' bir köpekti. Puşt-tu, dalavereci-ydi, üçkâğıtçı-ydı, yılan ruhluydu. İspiyoncu ve yalancı-ydı, şerefsiz ve haysiyetsizdi.

'O zaman bana niye veriyorsun Osman Bey?' diye sordu, gazete ilanı-yla köpek satın almaya gelen Kemalettin. 'Bana ne gazezin var yaa?.. Biz buraya, adam gibi bi köpek satın almaya geldik. Allah Allah!' Yan gözle, çişten yeni gelen, taksi durağı-nın içindeki elektrik sobasına kıcını dönmüş, belini-böğrünü ısıtmakta olan Lucky'ye âdeta nefretle baktı.

Taksici Osman, muhatabına hak vererek sırtıttı ve, 'Abi, ben satmıyom ki, hediye ediyom,' dedi.

Kemalettin, Lucky'ye bir daha baktı, eliyle şöyle bir dizine vurdu ve, 'Hayır, fena köpek de değilmiş aslında... naapsak ki?' dedi.

Lucky, açık kıcını Kemalettin'e dönüp seslice yellendi.

'Üff! Vay yaramaz! Kötü koktu bee!'

Osman, kendini, eliyle yüzünün önünde yelpaze yaparak hoş râyihâyı dağıtmaya çalışan Kemalettin'e açıklama yapmak zorunda hissetti.

‘Tavuk!’

Kemalettin, kokuyu sanki yutmuş gibi suratını ekşitti.

‘Nasıl?’

‘Tavuk diyom... Bu tavuk yediği zaman, sıncıncaya kadar zart zart salar hep! Biz evde hiç tavuk vermiyoz ama, burda arkadaşlar biraz fazla sevdikleri için... ne dese yapıyolar!’

Durağın kapısı açılıp da, iki taksici soğuk kış havasıyla beraber içeriye girince, fermante olmuş tavuk kokusu biraz hafifler gibi oldu. Lucky; ‘Selamünaleyküm’ diyen adamların üstüne atladı, yıldı, sınaştı. Bir ona gitti, bir ona gitti. Durak sakinlerinin Lucky’yi çok sevdikleri, daha ilk geldiği andan itibaren Kemalettin’in gözünden kaçmamıştı. Hayvan, durağın maskotundan öte bir şeydi. Âdetâ, buradaki koca koca adamların, evlilik dışı çocuğu gibiydi. O onları yalıyor, onlar onu öpüp ısıyorlardı. Her nazını, her kahrını çekiyorlardı. Hatta, gene Kemalettin’in dikkatinden kaçmamıştı; Lucky’nin çışı geldiğinde, onu tasmaşını takıp çişe götürebilmek için, üç-dört kişi aralarında itişip kakışmış, sonunda ihale, içlerinde en kabadayı olanına kalmıştı. O hıyar da, pos bıyıklarından, koca göbeğinden utanmamış, Lucky’nin tasmaşını, iyi bir bok yiyormuş gibi tutmuş, kırta kırta, göt ata ata yürüyen hayvanı, cadde cadde gezdirip, sırta sırta işletmeye götürmüştü.

Lucky, Allah’ı var, güzel köpekti. Nefis bir fiziği, fıldır fıldır elâ gözleri vardı. Bir de üstelik, beleşti.

‘Yav Osman Bey... Osmancım... ne diyorduk en son?’

Taksici Osman, Kemalettin’e baktı. ‘Abi...’ dedi. ‘...valla, işte köpek burda... bak... beğenirsen, almak istersen konuşuruz...’

Kemalettin, Osman’ın karar değiştirmiş olabileceğinden, köpeği bedavaya kaptırmak istemeyebileceğinden korktu. ‘Neyi konuşacağız canım?’ diye sordu. ‘...ben alıcıyım... alıcı olmasam, taa Batıkent’ten kalkıp da Cinnah’a gelmezdim... sen ne dediydin demin?’

‘Tavuk yedirmiycey diyodum... adam sıçsa öyle kokmaz!’

‘Yok, onu demiyorum... o tamam da... hediye mi dediydin, bi şey dediydin?’

Osman, önüne gelip, burnunu apış arasına sokarak gözlerinin içine bakan Lucky'nin kafasını okşadı. 'Çek kız! Zilli!' Kemalettin'e döndü. '...abi, işte, dediğim gibi... hediye edecem ama şartlarım var..' Lucky, sivri burnuyla Osman'ın torbalarına sertçe vurdu. '...anam! Kız dur la!.. Böyle işte... görüyorsun... kıskancından çatlar...' Sırıttı. '...şimdi ben onla ilgilenmiyom da senle konuşuyom ya... geberiyo hırsından... anam avradım olsun, yeni evlileri birbirinden ayırır... öyle namussuz bu... kız, dur dedim!'

Kemalettin, canı sıkkın duruyordu. Birdenbire tadı kaçmış gibiydi. Eğilip, durağın ortasına kadar sündü, Lucky'nin kısacık kuyruğunun altına baktı.

'Yav bu dişiymiş?' dedi hayretle. Gülüşerek; 'Hee... gancık gancık,' diyen öteki taksicilere ters ters baktı. 'Hadi ben neyse de... eşim, hayatta sokmaz dişi köpeği eve... hay Allah... telefonda söyleseydin keşke Osman! Bunlar, biliyosun, yılın belli zamanlarında âdet görürler... Biz evde bakacağız neticede... Her tarafa damlatıcak, damlattığını yalıycak, ondan sonra o diliyle gelip bizi yalıycak... biliyosundur... kötü de kokarmış!'

Osman, Lucky'yi iki eliyle birden sertçe itti. Sahibinden yüz bulamayan it, öteki taksicilere koştu.

'Abi, ne bileyim ben?.. Sen bana sormadın ki!..' Başı yerde, kıcı havada, domalmış, iş arkadaşlarının ayak kabı bağcıklarını çekiştiren köpeğin ardını işaret etti. '.. aha, tabak gibi ortada... yarım saatten beri daha yeni mi görüyon?'

Kemalettin, kayınpederinin, eve köpek alsınlar diye, eşine doğum günü hediyesi olarak verdiği ve o an için kendi uhdesinde ırzına geçilmeyi bekleyen bin doları düşündü.

'Neyse canım...' dedi. '...dişi-mişi... o da köpek, eşimin istediği gibi de Doberman üstelik..' Sıkıntıyla iç çekip, elini beline götürerek cep telefonunu çıkardı. 'Ben gene de, her ihtimâle karşı evi bi arıyayım...' dönüp Osman'a baktı, güldü. '...bilsin ki, sonradan problem çıkmasın... di mi?'

Osman, 'Ara ara,' dedi, sonra da Kemalettin'in üstüne atlıyormuş gibi yanından geçip, domalmış, bir diş atacağım diye yırtıp duran Lucky'nin beline sarıldı. Hayvan, gerisinden böyle

bir saldırı beklemiyordu. Kündeyi yememek için, ayakkabısını kurtarmaya çalışan öteki taksicilerden ilk gözüne kestirdiğinin bacağına sarıldı. Arkasından asılıp duran sahibine gücünün yetmeyeceğini de anlayınca, bu defa, dizine sarıldığı adamın deri montuna dişlerini geçirerek yerini sağlama aldı. Taksici; 'Bırak gız!' diye bağırırken, Osman asılmaya devam etti, deri mont, 'Cart' diye yırtıldı. Osman altta, Lucky üstte, sırtüstü durağın ortasına yuvarlandılar. Lucky, kıvrak bir bel hareketiyle kurtuldu kurt kapanından, 'Ananı avradını...' diye söven yırtık montlu adama hırlayıp, elektrik sobasının yanına uzandı, koparttığı deri parçasını ağzında gevelemeye başladı.

Kemalettin, 'Len Osman... oğlum, al şunu şu gancığın ağzından da bari gidip ayakkabıcıya diktirelim,' diyen adamın yanından müsaade isteyerek geçti, durağın park yerine çıktı. Yapacağı konuşmaya şahit olurlar korkusuyla, önce durağın kapısını sıkıca kapattı, sonra da etraftakilerin anten taksalar işitemeyecekleri bir mesafeye açıldı. Dudaklarını şehvetle yalayarak, karısının cebini tuşladı. 'Bin dolar yaa!' diye düşünüyordu. 'Bi sıçık it için bin dolar! Beleşini bulmuşum, yedirir miyim o parayı elin pet şopçusuna?' Doğrusu, o bin doların her bir sentinde gözü vardı ilk baştan beri. Ne olursa olsun pazarlık yapacak, on dolar, on beş dolar cebe indirecekti ama böyle bir mucize aklının ucundan bile geçmemişti. Değil dişi, ibne bile olsa alacaktı Lucky'yi. 'Bulmuşum bu fırsatı! Sıçarım âdet kanamasına! Banane! Ben mi temizliycem?' Durağın camekânından içeriye bir göz attı. Ortalık henüz durulmamıştı. Bu defa da Taksici Osman tespih tanelerini arar gibi domalmış, arkadaşının ceket parçasını geven Lucky'den, arta kalan salyalı ve diş delikli kısmı kurtarmaya çalışıyordu. 'Alimallah, benim ceketlere böyle bi şey yapacak!' Karısı telefonu açınca, hemen elindeki aletin üstüne yumularak konuşmaya başladı. 'Canooş...' Sesini, elinden geldiğince düşük oktavda tutuyordu. '...müjdemo isterim... evvet... buldum... aynen... üff! Hem de ne Doberman biliyo musun?.. Simsiyah!.. Yağlı kayış!.. Görsen, bayılırsın... para mı?..' Kara kışın soğuğuna rağmen, alnında biriken teri sildi. '...yetti canım... tam geldi... hı... bin

dolar... ama, çingene pazarlığıyla yani...' Telefonu öbür eline alıp, terini bir daha sildi. '...ilk başta bin sekiz yüz dolardan açtı herif kapıyı... kendisi şeyden... yurtdışından getirtmiş...' Taksi durağına baktı, Osman deriyi kurtarmış, bu defa da kendini Lucky'den kurtarmak için içerdeki bankın üzerine çıkmıştı. Lucky, ritmik bir inatla sıcıyor, Osman'ın taa başının üzerine kadar kaldırdığı ceket paçavrasını havaya dış atarak geri almaya çalışıyordu. '...yok yaa... ne pet şopu yaa?.. Onların yanına bile yaklaşılmıyo... ağzını açan, üç bin dolar, dört bin dolardan açıyo...' Sesini biraz fazlaca yükselttiğini düşünerek, kafasını kıstı, boynunu içine çekti. '...pedi?.. Ne?.. Pedigri mi?.. O ne oluyo?.. Ne? şecere mi?.. O ne peki?' Canı sıkkın, dudak büktü, suratı kızardı, yüzüne bir umutsuzluk çöktü. '...yani... bilmiyorum var mı?.. Neticede, bu aldığım adam, köpek ticareti yapan biri değil... bilmem ki şeceresi var mıdır... sormadım, ama sorarım...' Morali çok bozulmuştu. Bin dolar, bir boktan soyağacı belgesi yok diye kanatlanıp uçmak üzereydi. Neydi ki o belge? Nasıl bir şeydi? Bir matbaaya gidilip, şöyle nikah davetiyesi gibi bir şey bastırılrsa? '...ha aşkım?.. Tamam canoş... sorucam tabii... pedigriyi yoksa hayatta almam... Bûsee... yalnız şöyle bi şey var... köpeğimiz dişi... ha?.. Aman noolacak, kısırlaştırırız olur biter yaa... çok tatlı ama... tamam... söz... kısırlaştırırız canım... bizzat ben götürürüm veterinerine... eve gelmeden mi?.. Yaa daha yavru bu yaa... ne bileyim?.. Yedi, bilemedin sekiz aylıktır... büyüsün, kanasın, kısırlaştırırız... tamam... oldu... şecere... tamam... alırım ben ne lazımsa... öpüyorum...' Telefonu kapatıp etrafına bakındı. Kimsenin kendisini duymadığına kanaat getirince rahatladı. 'Bu pezevenkler birbirine bağlı olur. Biri duysa bin doları gözden çıkarttığımızı, hemen yetiştirir sahibine!' Taksilerin park yerini sokaktan ayıran alçak demir parmaklığı geçti, durağa doğru ilerlemeye başladı. Dışardan bakılınca, Taksici Osman'ın ve diğer iki taksicinin belden yukarısı görünüyordu. Tantana bitmiş gibi bir hâlleri vardı. Lucky de bir köşeye sinmiş olmalıydı. Osman'ın, omzunun gerisine dönüp de, arayan gözlerle kendisine baktığını görünce çok uzaktan geliyormuş da Os-

man hasretiyle yanıp tutuşuyormuş gibi sevinçle el salladı. Ayıp olmasın diye Osman da ona salladı.

Durağın kapısını açıp girdi. Tahmin ettiği gibi, Lucky, yerde uzanmış yatıyordu. Yalnız, etrafında bir su birikintisi vardı. Ceketi parçalanmış adam, elindeki delik deşik olmuş yamaya, onu neresine yamayacağını düşünerek bön bön bakıyordu.

Osman, Kemalettin'in yüzünün güldüğünü görünce, karısıyla meseleyi hallettiğini anladı.

'Yenge ses etmedi heralde?' diye sordu. Sonra da cevap beklemeyen dönüp, ceketi parçalanmış arkadaşına çıktı: 'La Selahattin... Ver la şu çaputu şu koduğuma! Ben sana 'tamir ettirmesi benden' demedim mi aslanım?' Selahattin, Osman'a kararsız kararsız baktı, ondan sonra da, elindeki deri parçasını, taş atar gibi attı Lucky'nin kafasına. Deri kumaş, tam isabet, Lucky'nin alnının çatına oturdu ama Lucky'de en küçük bir sevinç belirtisi görülmedi. Hatta, bilhassa yaparmış gibi kımıldanmadı hayvan. Böylece, siyah deri ceketin siyah parçası, inatçı Doberman'ın tabanca sivrisi kafasının üzerinde, gözlerini de örten bir eşarp gibi durmaya başladı. 'Abi görüyon mu la?' dedi Osman, Kemalettin'e dönerek. '...şerefsiz la bu... elinden zorla aldık diye oturdu, yere işedi ondan sonra da bize eziyet olsun diye işemiğinin üstüne yattı pezevenk! ... şimdi de veriyoz, almıyoz!..'

Kemalettin; 'İyi,' diye düşündü. '...bizim Büse'nin iki günde hevesi geçer, ben de bu iti bin dolara başka bi salağa okuturum. Banane lan! Cennet canıma minnet!' Osman'a anlayışla baktı. 'Olsun canım...' dedi, '...ben şimdiden sevdim Laki'yi... Lakiii...' Lucky'ye dönüp, başparmağını bozuk para sayıyormuş gibi oynatarak yanına çağırdı. '...gel kızım bakiim buraya... küstün mü sen yaa?'

Lucky, eşarabının altından, tanımadığı bu sese, kulaklarını oynatarak karşılık verdi, sonra da bamya kadar kalmış kuyruğunu salladı. Sağa sola sidik sıçradı, elektrik sobasının tellerine de değen amonyaklı sıvı 'cıss' diye ses çıkardı. 'Bak Osman...' dedi Kemalettin. '...sevdi beni... nasıl kuyruk sallıyor bak!'

Osman; 'siktir et' der gibi bir el hareketi yaptı. 'Kuyruk sal-

lamasa şaşardım...' dedi. '... bu var ya bu... valla eve hırsız girse, hırsızlan işbirliği yapar la, 'ben sana paraların yerini gösteriyim, sen de bana buzdolabının kapağını açiver' der... öyle bi alçak köpek bu!'

Kemalettin, sahte sahte güldü. Beri taraftan, gözücüyle Lucky'ye bakmayı sürdürüyordu. Hayvanın, çok özel bir çaba göstererek o deri eşarbi kafasının üstünde düşürmeden durdurması hoşuna gitmişti. 'Canı sağolsun onun...' dedi. '...di mi kızım?.. Her neyse... eşimi aradım, tamam... mesele kalmadı... sence de tamamsa?..'

Selahattin, dışardan cama vurulup müşteri geldiğinin haber verilmesi üzerine ayaklandı. Lucky'nin önünden geçerken, daha önceden canı yanmış olacak; 'Hoşt a..na goduğum!' deyip hayvana gözdağı verdi. Lucky, adamı sallamadı bile. Put gibi oturmaya devam etti.

'Valla bence de tamam abi...' dedi Osman. '...yalnız, tabii isterim köpek sana gitsin, iyi bi ailenin yanına yerleşsin ama, demin de dedim, şartımı kabul edecek olursan yani...'

Yüreğinin derinliklerinde bin doların sıcaklığını hisseden Kemalettin, canlı canlı kafa salladı. 'Ayıbettin Osman!' dedi coşkuyla. 'Aramızda şartın şurtun lafı mı olur? Buyur... söyle...'

Osman, lafa nereden başlaması gerektiğini kestiremiyormuş gibi ayağa kalktı, pantolonunun ağını düzeltti, takımlarını yerleştirdi. 'Bak la bak... kahpedeki inadı görüyon mu? Bak hâlâ kafayı kıpırdatmıyo...' Kemalettin'e dönüp oturdu. '...şimdi abi... bizim hanım... Aysel... bu ite hasta tamam mı?.. Ama, bu hastalığın en büyük mikrobi da gene bu it... şimdi..' Üst dudağını yalayıp, ceketinin yan cebinden sigara paketini çıkardı. Kemalettin'e tuttu, onun istemediğini görünce, öteki arkadaşına tuttu. 'Yok, yeni attım,' dedi öbürü. Osman, sigarasını yakıtı, dertli dertli iki fırt çekti. '...mikrop bu... hasta da bizim hanım...' Kendi vicdanına soruyormuş gibi dönüp sordu Kemalettin'e, 'Sen olsan naapardın abi?.. Mikrobi mu yok ederdin, hastayı mı?'

Kemalettin tam cevap vereceği anda, öteki taksici lafa karış-

tı: 'Hastayı hastayı... he he he!' Kemalettin'e göz kırparak, dişsiz ağzını sağa sola lastik gibi sündürdü.

'Yok canım,' dedi Kemalettin.

Taksici Osman, arkadaşına bozuk bozuk baktı. 'La Ender!.. Başlatma la şimdi!'

Lucky, başındaki örtüyü milim kaydırmadan, yere yayılıp gitmiş sidiğinin üzerinde sağ yanına döndü. Orayı adamakıllı suya banıp, kısa tüylerine yedirdikten sonra, aynı maharetle sol yanını da ıslattı. Geriye bir tek kafası kalıyordu ama herhalde artık o kadar da değildi yani.

'Ba ba ba...' diyerek Lucky'yi gösterdi Ender. '...ba naapıyo ba...'

Taksici Osman omuz silkti. 'Puşt abi!' dedi Kemalettin'e. '...ben sana dedim... silme puşt!'

'Hıı,' dedi Kemalettin, sabırsızca. '...çok kerata hakkaten de...' İçinden; 'Hastir lan!' diyordu. 'Hayvanı eğitmeyin, buldu-ğu yere tabii işer...' Osman'a bakıp, anlayışlı bir baba gibi gülümsedi. 'Zaten bu Dobermanlar çok akıllı olurmuş. Bunlar...' 'Fazla reklam yapma!' diye kızdı içinden kendine. 'Havaya girecek herif, ondan sonra da; sarhoştum aydım, ben bu işten caydım...' Öksürüp genzini temizledi. '...evet... bunlar çok akıllı olmakla birlikte, çok da zor eğitilirlemiş yani... tabii, zaman meselesi... Sen gece gündüz direksiyon sallıyosun, yenge evde tek başına, akşama kadar çocuklar bi taraftan... çocuk var mıydı Osmancım?

'Var abi.'

'Kaç tane?'

'İki kız, ellerinden öper...'

'Allah bağışlasın...' 'Oha!' diye geçirdi içinden. 'Hiç mi boş durmadınız lan?' Uzanıp, Osman'ın düşük omuzlarına dostça dokundu, sıktı. 'Valla elinizi çabuk tutmuşsunuz Osmancım... Yaş kaç allasen?'

Ender, ayağa kalktı. Durağın dışına baktı şöyle bir. 'Al sen La-ki'yi gardaş...' dedi. 'Allahımı inkâr ediyim, benim böyle kope-ğim olacak, garıyı gorum gapı dışarı, bunu da alırım goynuma!'

Lucky'nin neşeli neşeli kuyruk sallamaya başlaması, Kema-

lettin'in gözünden kaçmadı, Ender'e; 'Yok canım! Daha neler?' der gibisine sırttı.

'La Endeer... bi rahat ver la!'

Ender, sırtındaki kazağı göbeğinin üstüne kadar sıyırıp, pantolonunu başparmakları yardımıyla vücudundan ayırdı, sarkmış gömleğini içine tıktı.

'Gidiyom lan zaten...' Durağın kapısına elini uzattığı anda durdu, geri döndü. Yerde, kendi sidiğinin rutubetine ve râyi-hâsına bulanmış yatan Lucky'ye sevgiyle baktı. Güldü. Yanına kadar gitti, yere eğildi. Hayvan, başucuna gelenin kimliğini belirlemek için, eşarbin altından havayı kokladı. Bamya kadar kuyruk gene sallanmaya başladı. 'Gızıım... gidiyon mu seen?' Adamın sesi bayağı hisli çıkmıştı. Kemalettin, Taksici Osman'a bakıp, üzölmüş gibi yaparak dudak büktü. Taksici Osman'ın ise epeyce üzgün olduğunu fark edip paniğe kapıldı. 'Gızı-ıım... aç yüzünü kızım... ela gözlerinlen bana bi bak gızıım...'

'Yok artık!' diye düşündü Kemalettin ama çok yanlış düşünüyordu. Lucky, son derece mâhir bir kafa darbesiyle, başındaki eşarbi, gözleri görülecek kadar yukarı attırırvermişti. Fıldır fıldır iki tane elâyı pörtletecek kadar iri iri açmış, kendisine sevgi gösteren adama bakıyordu. Çok şaşırmıştı Kemalettin, ama onu daha çok şaşırtan, Taksici Osman'la öteki hıyarın, bu durumu gayet adi bir olay gibi, kolayca kabullenivermeleriydi. 'Hayal gördüm galiba... alt tarafı köpek be!.. Kafa sallayacağı tuttu, Ender'in de 'kafanı aç' diyeceğı tuttu, o ona denk geldi, o da ona denk geldi, biz de burda Stefan Kuntz romanı yazdık kendi kendimize... Stefan Hemingvey miydi yaa?'

Ender, Lucky'yi burnundan öptü, Lucky de onun ağzının içini yaladı. Kemalettin, suratını tiksintiyle buruşturdu.

'Gene gel, e mi gızım?'

Lucky, bir Kemalettin'e, bir Ender'e, dönüp dönüp bakmaya başladı. Sanki, 'Yeni patronuma sor' der gibiydi. Kemalettin, kendi kendine güldü, omuz silkti, içinden, 'Yok deve!' falan dedi.

Ender, burnunu çekerek çıktı duraktan. Aynı anda da Lucky, az öncekinin ters istikâmetinde bir mâhir hareket daha yaptı ve eşarbını yeniden yüzüne örttü. Kemalettin'in aklı başından gitti.

‘Kaçırdım, biliyon mu...’

Kemalettin, misinadan yeni çıkarılmış balık gibi zıpladı. ‘Ney?’ dedi gayrı ihtiyârî. Lucky’ye bakmaya korkarak, havaya kafa atar gibi yapıp ondan tarafı işaret etti. ‘...bunun yüzünden mi?’

‘Sevdik abi!.. Gençtik, cahildik... uyduk şeytana...’ Gururla şişindi Osman. ‘...Aysel de gönüllü geldi haa... kaçırдық dedik-se, zorlamaylan değil... babasını razı edecez diye, gürül gürül çalıştık, bi tane çocuk yaptık... çok şükür Allahıma, işler yoluna girdi o sayede, peşinden, biraz kendimizi toparlayıp, bi daha yaptık...’

‘Bu hırt bunları niye anlatıyo yaa?’ diye düşündü Kemalettin. Çok umurundaymış gibi kaşlarını çatıp, ciddi ciddi kafa sallamayı ve ara sıra da gülümseyerek çenesinin altını kaşımayı ihmâl etmedi yalnız.

‘...şimdi çok şükür, büyüğü sekiz, küçüğü beş yaşına geldi... eh... altımızdaki taksi de kendimizin...’ konuyu dağıttığını fark etmiş gibi sustu ‘...sen sordun da ondan anlattım yani...’ dedi.

‘Ben ne zaman sordum yaa?’ diye geçirdi içinden Kemalettin. ‘Haa... tabii... şeyi sormuştum di mi?’

Osman, Kemalettin’in yardımına koştu.

‘Yaşın kaç diye sorduydun ya?.. Yirmi yedi...’ sırtarak arkasına yaslandı ‘Nezahat doğduğunda, yaşıımız on dokuzdu...’ göğüs geçirdi ‘Neslihan’ı biraz daha aklımız başımıza geldiğinde yaptık.’

‘Yaa... daha iyi olmuş tabii...’ Lucky’ye baktı. Deri eşarp hâlâ yerli yerindeydi. ‘İyi bok yaptınız... bi de tüy dikeydiniz üstüne...’ Kalkmak ve tabii ki bin doları, yani Lucky’yi de alarak gitmek isteğini belli edecek şekilde, oturduğu bankta öne doğru kaydırıp kalçalarını.

‘Senin şartın neydi Osmancım?.. Telefon ettim ya... eşim heveslendi... bekler şimdi...’

Osman, ödevini yerine getiren bir adam sorumluluğuyla Kemalettin’i taklit etti, öne kaykıldı. ‘Bizim Aysel... Laki’yi görmezse hastalanır abi... ara sıra ziyarete gelmek ister...’ Kemalettin’e dikkatle bakıp reaksiyonunu ölçmeye çalıştı ‘...bak,

baştan söyleyim, cozutturmam... o bakımdan endişen olmasın... tadını kaçtırtmam... ne bileyim? On beşte bir, ayda bir felan...' Kemalettin'in itiraz etmek ihtimâlini de hesaba katıp, ağzını açmasına fırsat vermeden devam etti '...yok, olmaz dersin, köpeğin tâlibi çok...'

'Der miyim canım?' diye aceleyle lafa girdi Kemalettin 'On-beş güne kadar, bizimki bu itin götüne tekmeyi yapıştırmazsa gelir görürsünüz.' Lucky'ye bir göz atıp devam etti: 'Lucky artık bizim olduğu kadar sizindir de! Ne zaman isterseniz, hangi sıklıkta isterseniz... Sen, yenge... çocukları da alır gelirsin hat-ta... anlaştık di mi?'

Osman, hâlâ anlaşılmış görünmüyordu. Dişlerinin arasına bir şey kaçmış gibi, dilini, yanaklarının içinde döndürüp duruyor, sıkıntılı sıkıntılı, bir eşarplı köpeğe, bir de Kemalettin'e bakı-yordu.

'O tamam...' dedi. '...bi de abi... yani yanlış anlama... bu sade benim şartım değil... Lucky'ye baktın, uğraştın ettin, olmadı... yapamıyacağını anladın diyelim... naapacan o zaman?.. Sata-can mı?..'

'Yok, evlatlık verecem!' diye düşündü Kemalettin 'Yok can-ım!' dedi 'ne münâsebet?.. Hem ben, şahsen, köpek ticaretine çok karşıyım... bu da can... bunun da bi takım duyguları var... öyle mal gibi alınıp satılmaması lâzım... bak mesela, seni çok takdir ettim...'

'Niye abi?'

'Hayır, satmıyorsun ya Lucky'yi... bu, çok saygıdeğer bi...'

'Yok abi? Niye satmıyım? Öyle bi satarım ki, aklın durur...'

Kemalettin'de şafak attı. 'Ee? Hani deminden beri şey diyor-dun ya Osman?'

Osman, lafı Kemalettin'in ağzından aldı, 'Abi, satmıyom de-ğil, satamıyom... Çünkü, Tahsin Amca o şartla veriydi bana... Tahsin Baydur var ya?.. Eski Millet Meclisi'nden canım...'

Kemalettin, hafızasını yokladı. Birkaç yerde, bu ismin kula-ğına çalındığını hatırlar gibi oldu.

'Haa...' dedi yalancıkdan '...şu milletvekili olan Tahsin Bey, di mi?' Dişleri nerdeyse kırılacaktı sıkılmaktan. '...bi de milletvekili

çıktı başımıza yaa! Öf yaa!’ Eşarbi başında, yüzü gözü kapalı Lucky’ye baktı, ‘...ne köpekmişin ulan sen! Bi dokunulmazlığın kaldıydı!’ Dişlerini gıcırdattığı anlaşılmasın diye, Osman’a dönüp, pişmiş kelle gibi sırttı, ‘...he he he... demek, küçük kızımız devlet güvencesi altında el değiştiriyor?.. He he he!’

Osman boyun büktü. ‘Valla abi, Tahsin Amca, bunu gitmiş, taa İsviçre’den almış gelmiş... özel bi köpek çifliğinden... sırf bu iş için, düşünebiliyon mu, sırf Doberman üzerine çiflik kurmuş adamlar... Tahsin Amca anlattı, kulübeleri, bizim Batıkent’teki dubleksler gibiymiş..’

‘Oha artık! Bizi de köpek yerine koyun bari!’ ‘Ee Osman-cım?’

‘...o kadar süpermiş yani... işte, Tahsin Amca, bi gezi için İsviçre’ye giderken, kızına sormuş, ‘Ne istersin? Ne getiriyim sana?’ ... Kızı da, rahmetli Aysin Abla, ‘Babacım...’ demiş, ‘...bana bi Doberman yavrusu getir,’ demiş... Tahsin Amca, orda könıl diyolarmış, en sosyetik olanının adresini almış, İsviçre’de bi boş vakti olduğunda, atlamış taksiye, zaten göt kadar yer, bi saat içinde, dağın başında, bunların en kral üretildiği bu çifliğe gelmiş... bi de bakmış, korucular, polisler, avcılar, zartlar zurtlar hep orda... noolmuş, biliyon mu?.. En nâdide yavruların bulunduğu eve tilki girmiş... çiflik çalışanları durumu anlayıp da tilkiyi dübelleyinceye kadar, tilki, zaten on altı tane yavru varmış seçme böyle, alayını yalamış yutmuş, bi de üstüne rehavet uykusu çekmiş ki midesi gaz yapmasın, hazmetsin..’

‘Haa... şimdi anlaşıldı... demek korucular, polisler filan, cinayet mahallinde başka tilki var mı, onun için gelmişler..’

‘Yok abi!.. Bilmiyon sen... herifler oraya, könılın, yani İsviçre’de çifliğe könıl derler, işte o könılın çalışanlarını sorguya çekmeye ve suçluyu tutuklamaya gelmişlermiş..’

Kemalettin’in gözleri büyüdü. ‘Nasıl? Çalışanlardan biri mi yemiş yavruları?’

Taksici Osman, anlayışla güldü Kemalettin’e. ‘Yok abi la...’ dedi, ‘...ben de Tahsin Amca’ya aynı soruyu sorduydum da o da bana, benim sana güldüğüm gibi güldüydü... meğer... heh heh heh... kusura bakma... eğleniyom gibi oldu ama...’

‘Aç da kendi götünle eğlen eşşoğlueşşek!’ ‘Yok canım... sen anlatmana bak.’

‘Sana güldüğüm yok asıl... meğer, o kadar polis, korucu, zart zurt, tilkiyi vurana tutuklamaya gelmişmiş kônıla, biliyon İsviçre’de...’

‘Evet evet... köpek çiftliğine öyle denirmiş.’

‘Hah... neyse, bizim Tahsin Amca’nın da, orda yavru kalmadığı için, geri dönesi olmuş, ama, tam o sırada...’ Lucky’ye baktı, güldü ‘...evin bi yerinden ‘mıyk mıyk’ sesleri gelmesin mi?..’ parmağıyla, eşarp örtmüş Doberman’ı gösterdi. ‘...aha bu puşt... sen kalk git, evin içinde, tilkiyi şey etsen aklına gelmiycek bi yere saklan... ondan sonra da tehlike geçince, ordakilere, ‘beni burdan kurtarın’ diye mıykla...’

Kemalettin, Lucky’ye baktı. Hayvan, kendisinden bahsedildiğini bilirmişçesine, kulaklarını su şırıltısı duymuş eşek gibi oynatıyordu. Eşarbi düşürmeden tabii. ‘Yapma yaa...’ dedi, samimi bir hayretle. ‘nereye saklanmış peki?’

Osman, sırtarak baktı Lucky’ye, sonra da dönüp Kemalettin’e baktı. ‘Sen bil bakalım,’ dedi.

Kemalettin, ‘Arabın derdi kırmızı pabuç,’ diye, Osman’ın suratına sırtarak, içinden söylendi. İş bir an önce olsun bitsin diye, en olmadık şeyi attı kafadan, ‘Kesin, tuvalet deliğine saklanmıştı.’

Osman, iltifat dolu gözlerle baktı Kemalettin’e. ‘Valla bildin!’ dedi, ‘Tabii, bu puşt düşünmüştür...’ Çenesiyle Lucky’yi işaret etti, ‘...şu bokların içine sineyim ki, tilki beni bulsa bile burnu düşsün, içi kalksın... kesin düşünmüştür bu...’

Kemalettin, suratını buruşturarak, tahminiyle gurur duydu. ‘Beni de şey etsen, benim de aklıma gelmezdi’ diye, için için ürpertiler geçirdi. ‘Eee, peki boğulmadan nasıl kalabilmiş o daracık delikte?’

Osman, cahil bir adama bakar gibi baktı Kemalettin’e.

‘Abi...’ dedi, tepeden tepeden, ‘...tuvalet dedikse, itler sıcsın diye alafranga tuvalet koymuşlar demedik... ne dedik?.. Kônıl, yani köpek evi dedik... köpek evinin tuvaleti nasıl olur?.. Bil-diğin, açık lâğım işte... fosseptik... beş, bilemedin on santim

derinliğinde... seninki, tilki bulamasın diye öyle bi boka bula-
mış ki kendini, onca adam, bi bizim Tahsin Amca hariç, yarım
saat, dizlerinin üstünde, o bok çukurunun içinde, myklayıp
duran yavru köpeği aramışlar, dirseklerine kadar köpek boku-
na batmışlar... sonunda da...' çenesinin ucuyla Lucky'yi göster-
di '...aha bu orospuyu bulup çıkarmışlar... Adını hemen orda,
bu boklu rezili musluğun altına tuttuklarında koyuvermişler...
'on altı yavrudan tek sağ kalan bu olduğuna göre, en şanslısı
da budur' zannedip Lucky deyivermişler... Lucky, bilmem bili-
yon mu...'

Kemalettin, o kadar aşağılanmaya gelemezdi artık.

'Biliyorum,' diyerek kesti Osman'ın sözünü. '...'Şanslı' de-
mektir...' Lucky'ye baktı. 'Hakkaten de şanslıymış yaa!' dedi
'...vay kerata vay!'

'Geçecen abim geçecen...' dedi Osman. Elini kolunu salladı.
'Ne şansı yav?... Düpedüz puşluk bununki... dört haftalık yav-
ru... sen ne biliyon da, bok çukurlarına saklanıyon?'

'Canım, belki kaçarken ayağı falan kaymış, istemediği hâlde
yuvarlanıvermiştir aşağı... o da onun şansı olmuştur... boktan
bi şans ama, şans neticede!'

'O sıra, orda bulunan herkes, bi Tahsin Amca hariç, sen gibi
düşünmüş zaten... ama Tahsin Amca'nın gözünden kaçma-
mış... Korucusu, polisi, zartı zurtu, üst baş temizliği yaparken,
o tiksinnemiş, kuburu kontrol etmiş... üstünde, balık ızgarası
gibi bi muhafaza varmış... bu kancık, dört haftalık aklıyla, ız-
garayı açmış da öyle saklanmış çukura...'

'Yok artık...' Lucky'ye bakıp güldü Kemalettin. '...en son çı-
kan personel açık unutmuştur canım... olur mu öyle şey?'

Osman, dertli dertli iç çekti. Lucky'ye baktı.

'Olur değil, olmuş... neden diyecen... Tahsin Amca, myk-
lamayı duyup da çukurun içinden geldiğini anladıkları za-
man, adamların, ızgarayı yerdeki bi düğmeye basarak açtıkla-
rını dün gibi hatırlıyo... Eğer bu pezevenk, çukura atlayıp pa-
çayı kurtarmaya çalışırken, tilki gelip de; 'Boka bat eşşoğlueş-
şek!' diyerek düğmeye bi daha basmadıysa geriye bi tek ihti-
mâl kalıyo bence...'

Kemalettin, Lucky'ye baktı. Eşarp hâlâ kafasındaydı hayvanın. 'Valla öyle de...' dedi '...bu çok fazla geri bi ihtimal olmuyor mu yani?.. Sen, hem açmayı bil hem de içine girdikten sonra içerden örtmeyi...' Lucky'ye ilk kez saygıyla baktı, 'Yok canım!.. Yok yok... ı-ıh... cık.'

Osman da Kemalettin'in şaşkınlığına saygıyla baktı. 'Her neyse abi...' dedi. '...Tahsin Amca, bunu bana hediye ederken, bilhassa tembihledi...' iç çekti. '...dedi ki, '...veriyorum ama, bu senin bildiğin köpeklerden değil... bakamayacaksın... eninde sonunda pes edip, elden çıkarmak istiyeceksin... üç şartım var... satmaca yok... bu hayvan satılmayacak... hediye edebilirsin... ancak, hediye ettiğin kişiye de aynı şartlarla vereceksin... şartını kabul etmeyen, Lucky'yi alamayacak... eğer baştan söz verip de cayan olursa, bana bi telefon et, gerisine karışma,' dedi.'

Kemalettin'in canı sıkılmaya başlıyordu ağır ağır. 'Ulan, zengin kızını alırken bu kadar terlemedik! Yeter yaa!' acelesi varmış gibi saatine baktı, sırtıttı 'Ee? Neymiş Tahsin Bey'in öteki şartları?'

'Bi kere, ne zaman isterse, Laki'yi görmeye gelecek...' mahcup mahcup boyun büktü '...bizim Aysel gibi yani...'

'Eh... eski bi milletvekilinin ziyaretime gelmesi hiç de fena olmaz hani' coşkuyla kafa salladı Kemalettin. 'Tabii tabii... buyursun gelsin... ne demek? Lafı bile olmaz!'

'Bi de abi, son bi şart, köpeğin ismine ellenmiyecek... ne olursa olsun, yaşadığı mekânda herkes onu 'Lucky' diye çağırarak... biliyon... emir büyük yerden...'

'Ne olacak canım? Tahsin Bey'i kıracak değiliz ya... Hem zaten, ismi benim de hoşuma gittiydi... Kulağa hoş geliyo... bi de, alışmıştır hayvan, di mi?.. Kaç aylık bu?'

'Dün dokuzunu doldurdu...' Lucky'ye baktı, '...aslında... azbuz alışmadıydım biliyon mu?' iç çekti, '...kıız! Nazı bırak da gel bi öpücük ver babaya!'

Lucky, kılını bile kıpırdatmadı.

'İnadı görüyon abi, de mi?' Gülerek kalktı yerinden, '...aman da benim kızım pek küsermiş canım!' Lucky'nin dibine kadar gidip, ayakkabılarının parmak ucuna basarak çömeldi. Şarkı söylemeye başladı. 'Daarıldın mı ciicim baana / Hiç bakmıu-

yosun buu yaana' çok sevdiği bir arkadaşının gönlünü alır gibi, işaret parmağını uzatıp, hayvanın böğrünü birkaç defa dürttü 'Eeesmeerim güüüüzeelim tuutiii dillimmm ben ya-anıııyoorummm / Aman Allah çok seeeviiyoorummm.' Vücut statığı bozulan Lucky, kafasındaki eşarp düşmesin diye son bir çaba daha harcadı, ancak başaramadı. Eşarp kendi idrarının içine düştü. Osman, fırsatı değerlendirmek maksadıyla iki yanağından iki eliyle sıkarak Lucky'den bir barış öpücüğü almaya çalıştı. 'Bir öpücük ver baanaa / Kurbaan oolaayım saanaa.' Aynı anda da Lucky, yan dönüp, sırtı kaşınan atlar gibi yerde bir o yana, bir bu yana vurdu kendini, henüz sidiğe bulanmamış yanaklarını ve kafasını da ıslatmayı başardı. 'Tet! Höt!' Yetmezmiş gibi, kıcını havaya dikip, çenesinin üzerinde sürünerek, boynunun altını, sidikli eşarby ağzının içine alarak, ağzının içini ve dilini bulaştırdı. 'Anam! Eh Lucky, senin ananı...' Çırpınmalar, çene üstünde kaymalar, sırtüstü yatıp o yana bu yana devrilmeler sırasında, artık kazara mı değil mi, orasını bir Allah, bir de Lucky bilir, ayak parmaklarının ucunda denge de durmaya çalışan Osman'ı kıcüstü idrarın içine yuvarladı. 'Hay ecdadını s...yim senin, e mi!' Lucky, ateş gibi ayağa fırlayıp, açık kıcını Osman'a döndü. Olayı, oturduğu yerden dehşet içinde izleyen Kemalettin, Lucky, adamın suratına yellenecek zannetti. Osman, dizlerinin de sidiklenmesine razı olup, yerden kalkmayı henüz başarabilmişti. 'Kız dur! Valla döverim bak!' Lucky, arkası Osman'a dönük, eşinmeye, arka ayaklarıyla yerdeki idrar birikintisini ittirmeye başladı. Osman'ın suratı, saçları, ceketi sidik oldu. 'La seni giderayak s...meyenin...' Lucky, bu kez, ateşten de hızlı dönüverdi olduğu yerde. Kafasını eğdi, burun deliklerini gözlerinin altına kadar çekti, beheri beş santim uzunluğunda çelik dişlerini göstererek, taksiciyi yerine mıhladı. Durağın içini öyle tuhaf bir hırıltı kapladı ki, Kemalettin, o anda kazasız belâsız dışarı çıkabilmek için, hiç gözünü kırpmadan, Lucky'ye yüzde yirmi komisyon verebilirdi. Lucky, gözü dönmüş bir hâlde, Osman'ın üstüne doğru gitmeye başladı. Bunu sinsi bir kararlılıkla yapıyordu. Her bir adımı, hedefle arasındaki mesafenin yarısı kadardı. Böylece,

hem düşmanına onun üzerine gittiğini anlatmış oluyor hem de aradaki mesafeyi asla kapanmayacak bir hâle getiriyordu. Yani tehlike yoktu, eğer Osman kaşınmazsa. Osman'ın da kaşınmaya niyeti pek yok gibiydi. 'Lakim! Canım benim! Nooldu kızım? Kim yaptı kızım? Ben döverim onu kızım! Otur kızım! Otur kızım!'

Lucky oturdu. Uslu bir köpek gibi... ama bunu kimse yemedi. 'Velâsıl abi...' dedi Osman, zangır zangır titreyerek '...kulunkurbanın olayım, kurtar beni bu kâbustan!'

'Çattık yaa!' diye düşünerek ve Lucky'ye hürmette kusur etmediğini göstermeye bilhassa gayret ederek, temkinli bir yalakalıkla ayağa kalktı Kemalettin. Ne yapacağını, ne diyeceğini bilemiyordu. 'Ver şunun tasmaını, çektiye çektiye götüreyim' denebilir miydi bu saatten sonra? Bin dolar için bu kâbusu görmeye değer miydi? 'Ama bin dolar yaa! Dur bakalım... Adam yemiyo ya bu it!'

'Anladın de mi abi?' diye yanına gelerek fısıldadı Osman '...bunu bal gibi satardım... Hatta, keraneye satardım... ama işte... işin içinde Tahsin Amca var...'

Kemalettin, anlamsız anlamsız güldü.

'Aaaa! Vay manyaklar!' dedi Osman, durağın önündeki park yerine bakarak. Kemalettin de birtakım sesler duymuştu. O tarafa döndü. Taksiciler, taksilerini kilitlemiş, el çırpı çırpı duruşa geliyorlardı. Tezâhürat yapar gibi, aynı anda ağızlarını açıp, aynı anda sustukları görülüyordu. Ellerini de bir örnek çırpıyorlardı. Adamlar ve sesleri yaklaştıkça, ne dedikleri daha da anlaşılır hâle gelmeye başlıyordu. 'Laki... köki...' falan gibi bir şeyler. Osman, sırtarak seğırtip durağın kapısını açtı. Bu esnada, taksiciler de epeyce yaklaşmışlardı. Sesleri içeriye doldu:

LAK LUK LAKİ-ZİKKİMİN KÖKÜ

LAK LUK LAKİ- ZİKKİMİN KÖKÜ

LAK LUK LAKİ...

'Resmen beste yapmış herifler!' diye düşündü Kemalettin. 'Kafayı yemiş lan bunlar,'

Taksi durağının sakinleri, durağın kapısı önünde bir yarım

daire oluşturmuşlardı bile. El ırıp bestelerini söyleyerek hoplayıp zıplıyorlardı. Onlar, gırtlaklarını paralarcasına her ‘Laki’ sözünü söylediklerinde, Kemalettin de durağın camından bir onlara, bir de hâlâ seyirci huzuruna çıkmak için naz etmeye devam eden Lucky’ye bakıyor; ‘Ananızinki’ diye için için, bestenin formuna zarar vermeksizin nakarat yapıyordu.

Sonunda Lucky gevşedi, inadı kırıldı, kapının önüne fırladı. Kendisi için oluşturulan sevgi çemberinin ortasında dikildi kısa bir süre. Adamlar, assolist bekleyen ikili gazino müşterisi gibi yırtınmaya başladı. Lucky tarafından affedilmeyi uman Taksici Osman da karambole getirip l grhun arasına karışmış ve şarkıya katılmıştı. Kemalettin de gazino patronu gibi kulisten, son derece şaşkın, olan bitenleri seyrediyordu. Neredeyse o da tempo tutmaya başlayacaktı, ‘Lak luk Laki- Ananızinki’ diyerek.

Yarım daire biçiminde dizilmiş, hoplayıp zıplayarak, el çırparak şarkı söyleyenler, ortada Lucky, durak kapısının ağızında da Lucky’nin son kurbanı Kemalettin, sokaktan geçenlerin de dikkatini çekmişti. Millet, taksi park yerini sokaktan ayıran alçak demirlerin öte tarafında sıralanmış, çitten bakan inekler gibi boş gözlerle seyrediyordu bunları. Kimsenin, ne olduğunu anlamasına imkân yoktu.

Lucky, daire cidarında ağır ağır, vakur bir edayla turlamaya başladı. Tezhrat ılgın bir hâl aldı. Kemalettin, yırtınıp duran Selahattin’in gözyaşlarını tutamadığını fark etti o zaman. Lucky de şeref turunu tamamlayınca, ilk gidip onun önünde durdu. Ses seda bir anda kesildi. Kemalettin, ilk anda Lucky bir konuşma yapacak zannetti, korktu. Selahattin, yırtık ceketini çıkar mıştı. Lucky’nin önünde çömeldi. Lucky, sivri burnunu hikırarak ağılayan koca adamın yanaklarına uzattı, gözyaşlarını yaladı. Selahattin, hayvanı kucaklamak için coşkulu bir hamle yaptı öne doğru. Kemalettin, ‘Sarılma yaa, sidikli o,’ diye bağıracaktı az kalsın, ama buna gerek kalmadı, çünkü Lucky, yıldırım hızıyla tornistan etti ve adamın tam da kendisini içine alarak kapanmak üzere olan kollarının arasından kaıverdi. Kemalettin, bacaklarının yanından, rüzgâr gibi geçip durağa giren, sonra da aynı hızla geri çıkan şeyin Lucky olduğunu sade-

ce tahmin edebildi. Lucky, duraktan çıkar çıkmaz yeniden Selahattin'e doğru atıldı. Yere çömelmiş adam; 'Vah guzum beni-iim!' diye bağırıp, ağzında koparttığı deri ceket parçasıyla gelen hayvana bir hamle daha yaptı. Lucky kaçmadı. Kucaklanmaya razı oldu. Selahattin, onun ağzındaki kumaş parçasını gene kendi ağzıyla aldı. Lucky, Selahattin'in gözyaşlarını, gözünün içini ve burun deliklerini yaladı. Selahattin de hıçkıra hıçkıra, tıkana tıkana onu öptü, kokladı, bağrına bastı... hatta burnunu bile yaladı. Hüngür hüngür ağlıyordu. 'Gülüüüm... vah gülü-üm... gızmadım yavruum... fedâ olsun bi ceket sana... bin ceket fedâ olsun... Selahattin Amcan sana gurban olsunuun!..'

Lucky ile Selahattin arasında ufak bir itiş kakış yaşandı. Lucky, yırtıp kopardığı deri parçasını Selahattin'e iade etmeye çalışıyor, adam da bütün âlîcenaplığıyla ellerini öne doğru uzatarak Lucky'yi geri itiyor ve; 'Valla olmaz... o senin... darlı-rım bak,' diyordu. Sonunda, Kemalettin'in de tahmin ettiği gi-bi, Lucky'nin dediği oldu. Selahattin, arkadaşlarının da araya girmesiyle, kumaş parçasını, sırf Lucky'yi kırmamak için ka-bul etti, ama önce öpüp kokladı, sonra cebine koydu. 'Bunu hep saklayacam gızım... gızımın yâdigârı diye çıkarıp çıkarıp koklayacam yavrum!.. Dikiz aynama asacam!'

'Oha lan!' dedi Kemalettin içinden. 'Yuh yaa!'

Selahattin'den sonra Ender ve Ender'den sonra da Kemalet-tin'in ismini bilmediği, kabadayı kılıkli taksici, sırayla Lucky'nin sivri ve tabii sidikli dilinden nasiplerini aldılar. Ke-malettin, bir an şüpheye düştü; 'Bu it vedalaşıyo mu, yoksa üs-tünü başını kurulamak için bu salakları havlu olarak mı kulla-nıyo?' Çünkü Lucky, bazılarına, arkasını dönerek sarılıyordu ki sırtının nemi de gitsin. 'Yok canım!' dedi Kemalettin '...o ka-dar da değil artık!'

Lucky, bir tek Osman'la vedalaşmadı. Osman, koronun ara-sına karışıp sıraya giriyor, tam yalanma sırası ona geldiğinde, Lucky protokol yürüyüşüyle önünden, suratına bile bakmadan geçip gidiyor ve bir sonraki çömelmiş adama yavşıyordu. Son-ra Osman, yeniden bir kişi atlayıp, sıraya giriyordu. Aynı hâdi-se, sıranın sonuna kadar devam etti. Osman çömeldi, yavşadı,

ellerini uzattı, Lucky ona, orada hiç yokmuş muamelesi yaptı. Sıranın sonunda da dışlanan Osman, sessiz sessiz gözyaşı dökmeye başladı. Kimse onu teselli etmeye kalkmadı. 'Lucky'den çekiniyolar tabii' diye düşündü Kemalettin '...bari gideyim de ben teselli edeyim şunu! Şimdi tutturur, 'Lucky'nin gönlünü almadan vermem' diye, biz de havamızı alırsız.'

Kemalettin, böyle düşünerek Taksici Osman'ın yanına gitti. O esnada, ötekiler, Lucky'yi kucaklarına almış, altın gol atmış futbolcuymuş gibi hoppacık yapmaya çalışarak, 'Oleey-oleey' diye bağırıyorlardı. Yükseklik korkusu olan Lucky, o hengâmede birkaç kişiyi dişledi de öyle kurtuldu ellerinden.

'Gel yaa Osman,' dedi Kemalettin '...darılırsa darılsın, takma o kadar... alt tarafı köpek!'

Osman, burnunu ceketinin koluna silerek iç çekti. Bir salağa bakıyormuş gibi baktı Kemalettin'e. 'Yaa... köpek!' dedi. '...sittin sene konuşmaz bu benle artık...' hıçkırdı '...nası bozuyo adamın morelini, görüyon mu?'

Kemalettin, ileri gitmekten çekinerek kafa salladı.

Ötekiler, Lucky'yi çemberin içine almış, oyun oynamaya başlamışlardı hep birlikte. Lucky ortada dolanıyordu. Bu sırada, gözü kesen uzanıp, Lucky'nin kışına bir tekme atıyordu acıtmadan. Lucky döner de doğru adama diş atarsa, o adam ortaya geçiyordu.

'Şunlara bak la...' diye homurdandı Taksici Osman.

'Hakkaten yani... Bu kadar çocukluk da olmaz!' diyerek ona yağ çekti Kemalettin.

'La benim bunlardan neyim eksik la?.. Beni niye oyuna almıyo soktumun köpeği?'

Kemalettin hemen çark etti, 'Tabii yani... sana da bu yapılmaz ki! Sen o kadar bak, büyüt...' Baktı ki Osman, küskün küskün durağa doğru gidiyor, hemen peşine takıldı.

Oyuncu grup, kahkahalar atarak Osman'ı gazezinden kurdurturken, Osman, Kemalettin'le beraber durağa girip, o nispet dolu sesleri daha az duyabilmek maksadıyla kapıyı örttü. Banklardan birine yığılırcasına çöktü. Dudaklarını yiyordu. Gözleri boş bakıyordu.

Kendini giderek, taksi durağından ziyâde tımarhanede hissetmeye başlayan Kemalettin, oradan bir an önce çıkıp gidebilmek için, ayakta dikilip hemen konuya girdi.

‘Ya Osmancım... bana bi bak yaa... ben ne diyorum?.. Takma kafana diyorum ya... ben aranızı yapıcım Lucky’le... sana söz... işte bak... söz veriyorum...’

Osman, umutsuzca iki yana salladı kafasını. Oturduğu yerde yan yan kaydı, üzerinde telefon olan küçük, metal komodinın çekmecesini açtı. ‘Neyse artık...’ dedi. ‘Allah sana sabır versin... ben üzerime düşeni yaptım... şu belgelerini de teslim edeyim, al-götür-git... daha fazla dayanamayacam.’ Çekmecedan pasaporta benzer bir lacivert deri kaplı cüzdan, bir de büyükçe bir kâğıt dosyasını andıran kırmızı, incecik, çok zarif bir klasör çıkardı. ‘Al buyur...’ dedi mavi cüzdanı uzatarak ‘...bu aşı karnesi... iğne zamanlarını buna göre takip edersiniz...’

Kemalettin, sırtarak uzanıp aldı karneyi.

‘Bu da...’ dedi Osman, kırmızı klasörü göstererek, ‘...pedigri sertifikesi...’

Kemalettin kulaklarına inanamadı. ‘Allah!’ diye bağırdı, ‘Ne sertifikesi?’ Sonra hemen kendini sükûnete davet edip sorusunu tekrarladı. ‘Yani, sertifika mı dedin Osmancım?..’ uzandı, sırttı, ‘...aliyim canım...’

Elleri titriyordu alırken. ‘Üff! Gittiydi, geri döndü bin dolar! Bu hıyar bu belgeyi nerden buldu ki?’

‘Sağol Osmancım’ dedi, o değilden ‘Ben de sana bunu soracaktım tam... şeyden mi geldi bu sertifika?’

‘Hı...’ dedi Osman. Kafasını durağın önüne çevirmiş, dışarda oynanan coşkulu oyuna hülyalı hülyalı bakmaya başlamıştı. ‘...Tahsin Amca titiz adamdır... sokak köpeği alacak değildi ya... könıldan Lucky’yi alırken vermişler...’

Kemalettin, sevinçten terleyen avuç içlerini pantolonunun yanlarına sildi. Kırmızı klasörü açtı. Kalın, parlak kâğıda basılmış, ‘Hakkaten de’ büyük boy nikâh davetiyesini andıran bir belgeydi bu. Diplomayı da andırıyordu. Yıldızlı bir dikdörtgen alan içinde, alt alta bir sürü, doğum tarihine benzer tarihler,

karşlarına da soyadı olmayan gâvur isimleri yazılmıştı. Dikdörtgenin üstünde, kâğıdın en tepesinde, oraya taç gibi kon-
durulmuş bir Doberman kafası resmi vardı.

‘Kırk göbek... hepsi de orda yazılı...’

‘Kaç köpek?’

‘Köpek değil abi... göbek göbek... bizim Lucky’nin, anasından geriye doğru kırk göbek say... bütün atalar...’ elini kaldırıp, Kemalettin’i bayağı hor gören bir ifadeyle, Kemalettin’in elindeki klasörü işaret etti; ‘...pedigri dedikleri o oluyo işte... sen anlamadın tabii...’

Kemalettin, kaşlarını çatarak belgeyi inceliyormuş gibi yaptı. ‘Sen sanki ilk gördüğünde bi bok anladydın da!’ Kafasını ilgiyle kaldırdı. ‘Anlamaz olur muyum canım!’ dedi ‘Şecere işte...’

‘Ha?’

Sırıttı Kemalettin. ‘Anlıyacağın; ‘soyağacı’ ... İngilizce’de pedigree denir...’ dedi.

‘Haaa...’ dedi Osman, anlamış gibi, sonra istemeye istemeye ayağa kalktı. ‘...şimdi şu piçin önünden hiç geçmek istemiyom, biliyon mu?’ dedi, kafasını yana, durağın dışına doğru eğip Lucky’yi kastederek ‘...biz ordan boynu bükük geçecek, o da bizi illet etmek için daha da bi hevesle oynayacak. Gıcık edecek ya sözde... piç işte!’ Ellerini, ceketinin eteklerini kaldırıp pantolon ceplerine soktu, suratına umursamaz bir ifade vermeye çalıştı, çok neşeliymiş gibi omuzlarını sallaya sallaya durağın kapısına geldi. ‘...ben de onu sallamam, olur biter...’ dedi. ‘Nası? İyi duruyo muyum?’

‘Hıı... iyi iyi...’

‘Yani onu demiyom... sallamıyomuş gibi duruyom mu?’

Kemalettin, şu tımarhaneden bir an önce kurtulmak istiyordu artık. At gibi eşinmeye başlamıştı. Eşinirken, Lucky’nin idrar birikintisine sertçe şaplattı ayak tabanıyla. Sıçrayan sidik, elektrik sobasının tellerine değdi, ‘cıss’ diye ses çıkardı.

‘Çok iyi... Lucky fitil olur kesin!’

Osman, durağın kapısını açtı. Soğuk hava yüzlerine çarptı. Kemalettin, adamın kafasının yanından, az ötedeki oyun hal-kasına şöyle bir göz attı. Aynı anda da keyifsiz keyifsiz oyna-

yan Lucky'nin Osman'a baktığını gördü. Hayvan, sahiden de sırf Osman'ı bozum etmek için ötekilerle pek de eğleniyormuş gibi rol yapmaya başladı âniden. Ortaya atıldı, neşeli neşeli havlayarak, dişsiz ağzını göstere göstere; 'Gotüme kim vurdu lan?' diye dolanan Ender'in kıcını ısırdı. Ender, sevinçle döndü, Lucky'yi suçüstü yakaladı. Lucky de zaten yakalanmak için ortaya atılmıştı. Osman'ı gıcık edecek ya...

'Al işte! illet eder la bu adamı!'

'Ya Osman... boşver yaa... ilgilenme, bakma o tarafa sen de canım... Allah Allaah!'

'Bunlar da arkadaş olacak la! Şu Ender'in yaptığına bak la!'

'Ya işine bak sen!.. O yokmuş gibi davran... o sana gıcık olsun... di mi?'

Osman, ıslık çalarak kafasını yukarı kaldırdı. Omuzlarını öne bükte, elleri cebinde, gayet zibidi bir yürüyüşle, sıralı park etmiş taksilere doğru yöneldi. O kendi taksisinin bagajını açmakla meşgûlken, Kemalettin de boynunu çevirip şöyle bir baktı geriye. Lucky, ortada olduğu ve ha bire kıcına tekme yiyip durduğu hâlde don kesilmiş, Osman'a bakıyordu. Plan tutmuştu. Lucky gıcık olmuştu bu işe. Dönüp o hırsla Selahattin'i adamakıllı ısırdı.

'Güm' diye bir ses duyunca irkildi Kemalettin. Döndü. Burunun dibinde gümüş renkli bir zincir parlıyordu.

'Al abi,' dedi Osman. '...Laki'nin tasması, sevk zinciri... yengye de tembih et, çarşıya felan götüreceksin olursa, bunu doğru dürüs bi adam sanıp zinciri neyi bırakıvermesin elinden... val-la bilhassa, hele o gün size kızmışsa, başınıza en çok çorap öreceksin kimse, gider onu ısıdırır.... öyle kahpe bu... bak bak... nasıl coşmuş gibi yapıyo...'

Kemalettin, bir kere daha dönüp baktı. Gerçekten de Osman'ın dönüp baktığını gören Lucky'nin neşesi yerine gelmişti. Kıvırtıyor, iki metre havalara sıçrayıp ortadaki salağa yuh çekiyor, Osman'a yan gözle bakıyor, yerlerde sürünüp, o vurmadığı hâlde, kıcına tekme yiyeni kendi vurmuş gibi yanıltmaya çalışıyor, Osman'a yan gözle bakıyor, kıcını yere yakın tutarak kendi etrafında hızlı hızlı dönüyor, dans ediyor, Os-

man'a yan gözle bakıyor, bir ayağı topal taklidi yapıyor, dört ayağı birbirine bağlıymış gibi seke seke, hoplaya hoplaya yürüyor, Osman'a yan gözle bakıyor, böğürüyor, bağırıyor, havlıyor ve Osman'a yan gözle bakıyordu.

'Neyse artık...' dedi Kemalettin. 'Ulan bu itle biz nasıl başedecez yaa!' diye düşünüyordu. 'İşin ucunda bin dolar olmasa, hayatta girilmez bu riske!' Zinciri evirdi, çevirdi, tutamağını bileğine geçirdi. 'Alıp götürüyüm müsaade edersen... eşim çok merak etmiştir...'

'Götür abi!' dedi Osman. Gözünü, cıvıklığın dozunu abartıkça abartan Lucky'den alamıyordu. 'Araban nerdeydi?'

Kemalettin, kafasıyla yolun sağını gösterdi. 'Şu tarafa park ettiydim,' dedi '...ben şimdi gidip bagajı açayım, sen de bi zahmet...'

Osman, nihayet nefret dolu bakışlarla, gözlerini kısa kısa süzdüğü Lucky'den gözünü alabildi, ama şimdi Kemalettin'e de en az Lucky'ye baktığı kadar nefretle bakıyordu.

'Buyur?' dedi kabadayı bir sesle. 'Ne dedin sen? Lucky'yi bagaja mı koyacam dedin?'

Kemalettin'in, bu masumâne talepte bir terslik olduğunu anlaması için, aslında ilk, 'Buyur?' yetmişti. Hemen toparlamaya çalıştı. 'Yok yani Osman'ım... yanlış anladın sen... Lucky hiç bagaja konur mu?... Ben, eve gidip de banyo yapıncaya kadar demiştim... bi bu seferlik yani... mâlûm, üstünü başını batırdı ya?... O koltuklara insan oturuyo neticede... di mi Osman'ım?'

Osman, hayal kırıklığıyla iki yana salladı başını.

'Köpek yıkanınca sidik kokusu geçiyo mu?' dedi. Sesi, hâlâ tehdit doluydu. Kemalettin, kendini dayakçı bir hocanın karşısında sözlüye kaldırılmış tembel bir talebe gibi hissetti.

'Geçer tabii...' dedi yılışarak. 'Mis gibi de köpek parfümleri alırız kızımıza... di mi amcası?'

'O zaman, koltukların kokusu da geçer yıkanınca...' Kafasını mahalle kabadayısı edasıyla yana yatırdı, dudaklarını birkaç saniyeye kadar hasmının suratının ortasına tükürecekmiş gibi gerdi gerdi sündürdü. '...Lucky bagajda gitmez... o kadar...'

Kemalettin, o ters hayvanla aynı arabanın içinde, taa Batıkent'e kadar nasıl baş edeceğini düşündü korkarak. Gelgelelim, bin doların berhavâ olmasından daha çok korkuyordu. 'Üç yemimi ısırsa, iki kuduz aşısı vurdururum, bi de pansuman ücreti, yüz dolar bile tutmaz. Hadi tuttu diyelim... bi de iç yıkama var çünkü... dokuz yüz dolar gene bana kalır. Boşver yaa!'

'Tamam canım...' dedi. 'Durakta dünkü gasteleri gördüyüm... bari iki üç yaprak alayım da, koltukların üstüne sereyim...'

'Lucky gastenin üstüne ne oturur, ne de işer... adam gibi, koltuğa kurulacak, camdan dışarıyı seyrede seyrede gidecek, başka olmaz. Cam da hep açık kalacak... kafasını sarkıtmayı sever çünkü...'

'Peki Osmancım... seni mi kırıcım ya?... İnşallah öne atlamaz ben sürerken di mi?'

Osman, cevap bile vermedi. Yan yan, 'Acaba bu köpeği, bu gaddar herife vermekle hata mı ediyorum' dercesine baktı Kemalettin'e.

Kemalettin, artan bir korkuyla sordu: 'Atlar mı?... Yok... bişey dediğimden değil de, ânî bi direksiyon hareketinde... biliyosun...'

Osman, yerdeki küçük boy çakıl taşlarını ayakkabısının burnuyla deşeledi.

'Atlamaz...' dedi ters ters.

Kemalettin, derin bir nefes aldı. Tam, 'Kesin mi?' diye soracaktı ki, Osman, cümlesini tamamladı:

'Lucky her zaman önde gider... Hayatta arkaya oturmaz... Araba tutuyo...'

Bir kusur artık, gözün üstünde kaş...

MEVLÂNÂ

Mücellâ Hanım, hiç de lüzum etmediği hâlde, sekizinci defa toz alıyordu. Âsabı bozuk olduğu zaman, nerde olursa olsun, toz alırdı.

Güzel güzel uyanmışlardı. Bir süredir, güzel uyanmayı özlemek nedir, iyi biliyordu Mücellâ Hanım. Güzel uyanabilmek için, önce güzel uyumak lâzım geliyordu. Güzel uyumak için ise, uyumak maksadıyla ve uyumaktan korkmadan yatağa girmek ve yastığa baş koymak. Yatağa girsen de yastığa baş koy-san dahî bu, uyuyabilme gayretinden, kandırmacasından, çırpınmacasından öteye gitmiyordu. Zîra, asıl iş, gözleri yumabilmekteydi ki bunun için de iki göz kapağının birbirine temâs etmesi ve kirpiklerin, ıslanmadan karmakarışık olması lâzım geliyordu. Kızı, damadı ve iki torunu, o melûn, o menhûs, o lânet, o iblis soyundan köpeğin sebep olduğu trafik kazasında Hakkın rahmetine intikâl etmezden evvel, Mücellâ Hanım, uyumak için bu kadar çok kâbiliyetin birarada ve muvaffakiyetle icrâ edilmesi lâzım geldiğini bilmiyordu.

O sabahki güzel uyanma safhasına gelinceye kadar, pek çok merhale kaydetmeleri gerekmişti. İlk merhale, uyumanın, Hakkın rahmetine intikâl etmiş kızları Ayşın'a, damatları Erol'a, torunları Erşin ve Eray'a ihanet olmadığına birbirlerini

iknâ etmeleri merhalesiydi. Bu hususta, Tahsin Bey'in büyük yardımlarını görmüştü. 'Uyku, ölümün ikiz kardeşidir Mücellâ Hanım,' demişti Tahsin Bey ona mütemâdiyen. 'Bu kardeşe yakından bak ki, öteki kardeşi görebilesin... yum gözlerini, uyu, o tarafa yaklaş, bugün olmazsa yarın, yarın olmazsa bir başka gün, o derin uykulardan birinde, torunlarını kucığında hoplatmayı başarabilirsin,' demişti Tahsin Bey ona mütemâdiyen. 'Talep et Allah'tan, kızını, torunlarını, damadını görmeyi, onlarla uykuda olsun öpüşüp koklaşmayı, can cana sevişmeyi dile ve bu dilek, bu arzu ile dal uykuya,' demişti Tahsin Bey ona mütemâdiyen. 'Tuz yalayıp da uykuya dalan adam, rüyasında su görmez mi? Karnı aç uyuyan, ekmek görmez mi? Çişi gelen, yüznumara görmez mi? İhlâs ile, murâdına erdirileceğine olan kuvvetli inanç ile, tuz yalamış da susamış gibi, aç kalmış da midesi kazınmış gibi uyu,' demişti Tahsin Bey ona mütemâdiyen. O ise, uyumak için, önce yatağa girmek lâzım geldiğini bildiğinden ve buna bir türlü rıza gösteremediğinden, ilk merhaleyi dahî hayata geçiremeden, yatak odasında bir hortlak gibi dolaşarak sabahlamış ve sabahlara kadar, elinde bez, toz almıştı. O toz alırken de bu kere Tahsin Bey diki- lip kalmıştı yatağın içinde. Uykuyu özlemeye böylece başlamışlardı.

Günler sonra, Tahsin Bey'in 'Hele şükür' aklına gelmişti de irtibâtı kurabilmişti. 'Yahu Mücellâ Hanım, yoksa sen, ölmüş çocuklarımıza karşı ihânet içinde olduğumuzu mu düşünüyorsun?' 'Evet Tahsin Bey,' demişti Mücellâ Hanım o zaman. 'Pekâlâ, bunun, demem şu ki; bu ihânetin, sevgili Lucky ile bir alâkası olduğunu da düşünüyor olabilir misin?' Mücellâ Hanım, pısırik bir hanım değildi lâkin, soylu bir edeple yetiştirilmiş, ömr-ü hayatını ailesine vakfedecek sûrette terbiye görmüş, aile denen müessesenin temel direğinin, ailenin reisi, hanımın beyi olduğuna yüreğinin derinliklerinde hüsn-ü kabul göstermiş, bundan mütevellit, kocaya saygıda kusur etmemek lâzım geldiği iradesine mazhar olmuş ve ayriyeten, saygı denilen şeyin, çekinmeyle karışık sevmek olduğunu bilhassa yaşayarak idrâk etmiş ve de bundan mütevellit, kocasından, hâd safhada çekinen

bir hanımefendi idi. Esasen, ananelerine ve aldığı ev terbiyesine zerre uymadığı hâlde, rahmetli kızının isteklerine şiddetle karşı çıkabilmesine rağmen, kocasının isteğine karşı çıkmayı bir an dahî düşünmemiş ve taa Evropa'dan alıp geldiği o içinin karası dışına aksetmiş, gözlerinden, yüreğindeki fenalığın emareleri fişkıran, hakîkî benliğini istilâ etmiş şeytanın tohumlarını toprağa ekercesine, evin her yerine idrar eden, büyük abdestini eden ve bunu yaparken de bilhassa kendi sevdiği mobilyaları, farz-ı misâl; rahmetli anneciğinden tereke vasıtası ile kendi uhdesine intikâl etmiş bulunan ipek Acem halısını, bir Evropa seyahati esnasında, Cebelitarık'ın öte yakasında, Ceuta'da görüp de pek beğendiği, çanak şeklindeki, büyücek, seramik yer vazosunu seçen, o nankör, o edepsiz köpeğin eve getirilip, ailenin bir ferdi imişçesine aralarında yer işgâl etmesine rıza göstermişti. İşte o gece, sağolasıca Tahsin Bey'in, o soruyu sorduğu o gece, itiraz mâhiyetinde olmasa da itiraf mâhiyetinde, içindeki yaranın kabuğuna bir tırnak atmaya cür'et edebilmişti. 'Evet Tahsin Bey, aynen öyle düşünüyorum. Çocuklarımız vefat etmişken, onlarla aynı vasıta içinden sağ çıkan ve sizin de pek iyi bildiğiniz gibi, o elim kazanın birinci derecede faili, faili değilse bile müsebbibi olan o garâbetin bu evde, sizin himâyeniz altında ortalığı pervasızca talan etmesine tahammül edemiyorum. Gecelerimi ve gündüzlerimi, vefatlarına sebep olan o yaratığı, çatım altında bulundurduğum için, çocuklarımin beni lânetleyerek, nûr içinde yatsınlar, kemikleri sızlayarak ve bundan beni mesûl bilerek kabir âzâbı içinde kıvrandıklarını düşünerek geçiriyorum,' demişti Mücellâ Hanım o zaman. 'Pekâlâ, onun bu evden gitmesi, senin uyku diyârına gitmeni sağlayacak mı sence?' Derin aile terbiyesi görmüştü Mücellâ Hanım. Kocadan, öyle bayağı kadınlar gibi, alenen bir şey istenmezdi. 'Öyle ümîd ediyorum, sâyenizde,' demişti o zaman. Sağolasıca Tahsin Bey, konuyu oracıkta, sessiz kalarak kapatmış, bir daha katiyen bahsini açmamış ve nihayet ve çok şükür ve hamd-ü senâlar olsun, iki gün içinde, o hain bakışlı, düşman duruşlu, menfaatperest naturalı, zifir renkli kelp, kendi iğrenç bedenini de alıp defolmuştu.

Mücellâ Hanım, uykunun birinci merhalesi olan yatağa girmek şartını bu sûretle yerine getirebilecekkên, bu kerre de Tahsin Bey, sağolasıca, atmıştı kendini yataktan dışarı. O atınca da Mücellâ Hanım dikilip kalmıştı yatağın içinde.

Birkaç gün sonra, Mücellâ Hanım, kendini, aslen son raddede haklı görse bile, kaprisleri sebebi ile kocasına uykuyu haram etmiş, terbiyesiz bir kadın olarak kabul etmeye başlamışken ve evlatlarının kaybı yetmiyormuş gibi, bir de bu sebepten hicap ve teessür duymaya iyice adapte olmuşken, uykusuz bir gece daha geçireceğini zannettiği kocasının, yatağa su gibi süzölüverdiğini ve mışıl mışıl uyuyakaldığını görmüş, rahatlama lâzım geldiğini bildiği hâlde, bilâkis rahatı daha da kaçmış, sabahlara kadar, artık o cehennem zebânîsi kılıklı, karalara gelesice kara kancoloz defolup gittiği için rahatlıkla evin her yerinde gezinebiliyordu, misafir odasının tozunu almıştı. Kendisinin uykusuz, kocasının uyuyarak geçirdiği o gecenin sonunda, haddini aşmak korkusunu yenmeye âzamî gayret sarf ederek, sorabilmeye cür'et etmişti. 'Tahsin Bey, maşallah dün gece o kadar güzel uyuyordunuz ki, hayırlara vesîle olacak bir haberiniz olduğunu ümîd ederek, sabahı zor ettim. Nedir acaba sizi bu şekil mutlu eden, huzurlu kılan şey? Öğrenebilir miyim recâ etsem?' Tahsin Bey, gerçeği katiyen gizlemezdi. Hakîkatten değil, yalandan, aleniyetten değil, saklılıktan, topyekûn harpten değil, soğuk harpten, dövüşten değil gazezden, mikroptan değil sabundan, hakaretten değil iltifattan, sinkaftan değil komplimandan korkardı. Sağolasıca, hemen dile getirmişti onu mutlu eden hâdiseyi. 'Sevgili Lucky için üzölüyordum bir süredir...' demişti. Mücellâ Hanım, hemen bir tozbezi geçirmişti eline ve sağa sola dokunmaya başlamıştı bunun üzerine. '...ama nihâyet bu soruna bir çözüm buldum...' diye devam etmişti, onu âdetâ kaale almayan Tahsin Bey. '...o genç çocuğa... Osman'a diyorum, Taksici Osman'a, iyilik edecek olursam, sevgili Lucky'ye de iyilik etmiş olacağımın farkına vardım... ne tuhaf değil mi?..' Sağolasıcanın yüzünde güller açıyordu. '...çözüm, her zaman çok yakınımızda ama doğru yere bakmasını bilmediğimiz için

onu bir türlü göremiyoruz... evet... evlatlarımızı kaybettik ama Luckycik sayesinde yeni evlatlar kazanmış olduk... Taksici Osman, onun bunun taksisinde ondalıkla çalışıp sürüyordu... Evlatlarımızın gelecekte rahat etmesi için açtığımız banka hesabından bir miktar çekip, dün gittim, Osman'ı buldum ve onu kendi ticârî taksisinin sahibi yapıverdim...' Sağolasıca bunları keyifle söylerken, Mücellâ Hanım, elindeki tozbezini yere düşürmüştü. '...o mutlu olacak ki...' diye devam etmişti Tahsin Bey '...sevgili Lucky mutlu olsun... işte sana çözüm... sen onu evde istemiyordun, çözüme kavuştun, ben ise onun mutlu olmasını istiyordum, çözüme kavuştum, Osman, karısı ve çocukları için köpek istiyordu, çözüme kavuştum, Lucky sıcak kalpli, neşeli, kendisini en az yitirdiğimiz evlatlarımızın sevdiği kadar seven bir ailenin yanına yerleşip çözüme kavuştu, Lucky sayesinde, sefaletin pençesinde kıvranıp duracak o yavrular çözüme kavuştu... artık ikimiz de uyku memleketine yelken açıp, rüya denizlerinde gezinebilir ve çocuklarımızı gördüğümüz yerde demirleyebiliriz...' Sağolasıca, sözlerinin hitâmında, iki gözü iki çeşme, sessiz sessiz ağlamıştı da, Mücellâ Hanım, bu sûretle ona bir kerre daha muhalefet etmek cesaretini kaybetmişti.

Sonraki geceler gene öncekiler gibi olmuştu. Mücellâ Hanım, yatağa girmek ne kelime, yatak odasına dahî girememiş, sabahlara kadar toz almış, Tahsin Bey de onun bu hâllerine dertlendiği için, yatağının içinde dikilip kalmıştı.

Uyku, belki Tahsin Bey'in iddia ettiği kadar kat'i olmasa da, bir nebze ölümle uzaktan akraba olmalıydı, zîrâ, nasıl ki her fert ölüme yenik düşüyorsa, önünde sonunda uykuya da yenik düşüyordu. Bir gece, Mücellâ Hanım, aylar süren uykusuzluğunun yükü altında ezilivermiş, içi geçivermiş, o çatal dilli, manda gözlü, aşışgılık tabiatlı hayvanat, katili olduğu bir ailenin, üstelik de öz babasının temin ettiği maddi imkânlarla sefîh bir hayatı, hiç hicâb etmeden, zerre yüzü kızarmadan sürerken, uyumanın kendisine haram olduğunu ne kadar bilse ve düşünsede de, tozunu aldığı bir esnada, kanepeye yığılıp uyuyakalmıştı. Ve nihâyet, uyku baldan tatlı idi. Tahsin Bey'in, sağolasıca, hep

dediği gibi, uyku memleketine doğru yelken açıp, rüya denizlerinde gezinirken, şükürler olsun, hamd-ü senâlar olsun, bu can yoluna kurbân olsun, Yüce Allah lûtfetmiş, ummanlar ummânı merhamet deryâsından rahmetmiş, evlatlarının bulunduğu yere demir atmak kismet olmuştu. O derece saadet dolu bir gece geçirmişlerdi ki evlatlarıyla birlikte, o cânî ruhlu kara çomar havlaya havlaya, kendisini zerre alâkadar etmeyen o rüyada dahî bulup, her muhabbete müdâhale ettiği hâlde, Mücellâ Hanım, aylardır ilk kerre sükûn bulmuş bir ruhla, sevinç gözyaşlarından sıırıslıklam ettiği kırlentin üzerinde açmıştı gözlerini. O kırlent ki, ona sevgili damadından, ki ha oğul, ha damat, anneler günü yâdigârı idi.

Tahsin Bey'e, gündüz niyetine rüyasını anlattığı bir sırada, beyinin cep telefonu, kara bir haber verecekmişçesine zarıl zarıl ötmüş, ki o kaza haberini de o cep telefonu mârifetiyle aldıklarından bu yana, her telefon sesinde bir tuhaf oluyordu, nitelikim, yeni bir kara haberi de tez vakitte, rüya dinlediğini dahî unutacak raddede kendini kaybeden Tahsin Bey'den almıştı. 'Sevgili Lucky'ye yeni bir yuva bulunmuş nihâyet... Gidip o aileye bir göz atmak istiyorum... bakalım bir ihtiyaçları, eksik geldikleri var mıymış?..' deyivermişti Tahsin Bey, sağolasıca.

Mücellâ Hanım, uykuyu bir müddet daha özleyeceğinin idrâkinde, toz alıyordu. Ne zaman âsâbı bozulsa toz alırdı. Tahsin Bey, o sefil, o maskara, o tekinsiz, o zararlı gudûbetin, sözde yeni ailesini, hakîkatte yeni kurbanlarını tanıyıp, o zavallılara, rahmetli evlatlarının kemiklerini unufak edecek ihsanlarda bulunmaya gitmişti uçarcasına.... Sağolasıca...

Bezi ıslatmaya gerek duymuyordu Mücellâ Hanım. Hem toz yoktu hiçbir yerde hem de bez, zaten gözlerinden akan inci damlalarıyla yeteri kadar rutubet tutuyordu.

*Ey ağır can, sen küçümsersin onu
'Elde ettim pek ucuz' dersin 'onu'...*

MEVLÂNÂ

'Güzel kızım benim... uslu kızım... afferin benim kızıma... aman da ne güzel otururmuş ön koltuklarda...'

'Hay anasını bellediğimin işi yaa...' diye düşünüyordu Kemalettin. Öğürmekten, içi dışına çıktı çıkacak hâldeydi. 'Asker çorabı gibi kokuyo yaa! Ya ben nasıl dayanacam buna ya?.. Ulan, bunlar hisli olur ha... şimdi, aleyhinde düşündüğümü sezmesin?'

'Canım benim... aferin... hah... uslu uslu otur, e mi?.. Sark camdan sark... hava alsın benim kızım...'

Lucky camdan sarkmış, küçük bir çocuk gibi rüzgârı yutma-ya çalışıyor, yanan gözlerini bilinçli bir motosiklet binicisi gibi, rüzgârdan korumak için zaman zaman dikiz aynasını siper ederek koruyor, sonra kafasını içeri çekip ceryan çarpmış gibi silkiniyor, bu sırada, dudaklarının kenarında birikmiş salyaları Kemalettin'in suratının ortasına, içerideki dikiz aynasına, direksiyon simidinin üzerine ve direksiyon simidinin üzerindeki Kemalettin'in ıslanmaktan kayganlaşmış parmaklarının üzerine sıvıyor, daha sonra, yuttuğu havayı açığa çıkarmak için, bir gastritli gibi, ya Kemalettin'in suratına geçiriyor ya da sokağa yellenmek ayıpmış gibi kıvrıla büküle, oturduğu koltukta îtinâyla dönüyor ve Kemalettin'in suratına doğru seslice yelleniyordu.

Kemalettin de öteki camı açmıştı ardına kadar. Buz gibi kış

havası yüzünü, yanaklarını felç edecek olsa da umurunda değildi. Geberiyordu kokudan. Yan yan Lucky'ye bakıyor, onun camdan sarktığı her sefer, bir araba yakalayıp, teğet geçecek kadar sokularak sollamaya başlıyor ve yüreği umutla çarparak dua ediyordu içinden. 'Geber!.. Kafan kopar da kurtulurum inşallah!' Ama her defasında da hayvan, bundan zevk alıyormuş gibi son âna kadar bekleyip, tam o en kritik anda, kafasını sollanan arabanın bir tarafına kaptıracağı o muhteşem, o hârikulâde anda hafifçe geri kaçıyor, ağzını ayırıp hızlı hızlı soluyarak ve dilini sarkıtarak, Kemalettin'e âdetâ, 'Hadi bi daha yapalım, çok güzel oluyo' der gibi bakmaya başlıyordu. Kemalettin, bir daha ve bir daha deniyordu şansını, ama hiç de Lucky'nin dediği kadar güzel olmuyordu.

Ardına kadar açtığı camdan kafasını çıkarıp, dondurucu havayı içine çekmeye kalktı. Kendisini sollayan bir araba, az kal-sın kafasını alıp gidiyordu. 'Üff! Ucuz atlattık...' diye düşündü. 'Allah senin belânı versin Lucky!.. Benim de versin tabii... üç kuruş avanta için, şu çektiğimiz rezillige bak... ama yok lan... ne üç kuruşu?.. Bin dolar anasını satıyım... hele o Ali Memet olacak sırtlan yok mu?.. Bizi kekliyecek aklınca... 'Sen piyasayı bilmezsin Kemo, ver bana bin doları, en âlâsından, en kralından bi Dabırmın - pezevenk İngilizce kurslarına yazıldı ya, kırk yıllık Doberman'a da Dabırmın denecek sanıyo- bulup geliyim sana ben...' '... bırakır mıyım lan o parayı sana?.. Ohh! Nasıl geçirdim ama!.. He he... böyle koyarlar işte!'

'Sana demedim kızım... hadi sark sen camdan... afferin benim akıllı kızıma!'

Kaloriferi de açamıyordu ki, bari dizleri ısınsın. Açtığı anda içerdeki sidik kokusu, geğirti kokusu, osuruk kokusu, sıcağın etkisiyle, ısınan havanın yükselmesinden misâl, çöktüğü döşemelerden hızla buharlaşıp yükseldiği için, buharı im-bikte damıtılmış da kokunun en iğrenç ruhuna dönüşüp sıvı formunda yoğunlaşmışcasına, Kemalettin'in ağzının içine, dişlerinin arasına, küçük diline, burun kıllarına, göz ve kulak deliklerine, hortumla sıkılmışlar gibi özsuyu, usâre hâlinde sıvaşıp, bulaşıp, yapışıp kalıyordu.

Öğürdü Kemalettin. Derinden gelen bu samimi sesi işiten Lucky, hemen kafasını camdan içeri çekip, ağzını açarak hızlı hızlı soludu, yani alenen sırttı ve Kemalettin'in suratına karşı geçirdi.

Kemalettin, zihnini oyalamaya çalışıyordu, yoksa kusacaktı artık. 'Ulan Osman...' dedi içinden. '...hadi, ziyarete gelmek için adresimi aldın, anladık da, kimlik fotokopisi nerden icâb etti?.. Haa, anladım... kaçarım göçerim ya... yalan yanlış adres vermişimdir falan ya... kontur garantiye alıyo ibne... ondan sonra, verecek kısa künyemizi Tahsin Amcasına, belletecek anamızı... milletvekiliyle de uğraşılmaz ki... belki kayınpeder araya girse falan?.. Ama yok yaa... Yaşar Baba, hakaten de baba adamdır ama, köpek hırsızladığımı duyacak olsa, milletvekiline bırakmaz, önce kendi alır ifâdemi, ondan sonra da atar Tahsin Baydur'un önüne ki aklım başıma gelsin... amaan... bane lan!.. Ne uğraşacam?.. Götürürüm piçi, veririm tasma-sını Büse'nin eline, ne hâli varsa görsün...'

İçinden öyle geliverdi bir anda, üstü başı da batacağı kadar battıydı ya zaten, vıcık vıcık salya olmuş sağ elini direksiyon simidinden çekip, kıcını dönmüş, dışardaki havayı ısirmaya çalışan Lucky'nin kara kayış gibi sırtına dokundu. Hayvan, önce kıça vurup kaçmaca oynadıklarını zannedip pırt diye dö-nüverdi olduğu yerde ve Kemalettin'in panikle çekmeye çalış-tığı eline bir diş attı. Isırmak maksadı yoktu Allah'tan, eğer ol-muş olsaydı, iki adet kuduz aşısı parası giderdi sermâyeden. Kemalettin, 'Diş gösteriyorum sanır, belki yanlış anlar' diye düşünerek, sırtıtmaktan son anda vazgeçip, dudaklarını sık-tı. Ödü kopmuştu.

'Sevdik kızım... okşadık...' diyerek, durumu îzâh etmeye çalıştı.

Lucky, bir müddet, ağzını kocaman açıp, kocaman dilini postal dili gibi sarkıtıp, döşemeye bir miktar daha salya dam-latarak, hızlı hızlı soluyarak baktı Kemalettin'e. Kemalettin de buna mukâbil, önce gözlerini kaçırdı Lucky'nin gözlerinden, sonra da havada tir tir titreyen, salya bulaşığı elini. İki eliyle sıkı sıkı kavradı direksiyonu. Sırtından boşanan soğuk ter seli,

omurgasının oluğundan, yalaya yalaya akıp, kıcının arasına doldu o saniye. 'Buz gibi havada terletti beni orospu çocuğu...' dedi içinden. '...Naapıyorum lan ben?.. Göt kadar arabanın içinde, bunda elli diş vardır garanti, elli tane sivri dişin otuz santim dibine oturmuşum, naapıyorum?.. Salak mıyım ben yaa?.. Hiç yaa... üstüne atlasa nereye kaçacaksın?.. Zaten zekî hayvanlar bunlar, şimdi korktuğumu da anlamıştır, kesin sıca-cak ağzıma... üff!.. Ben bi 'Dobermanlar Çetesi' diye bi film seyrettiydim de... amaniin... yandan yandan nasıl bakıyo sura-tıma kaltak!.. Neyse oğlum... topla kendini... kötü düşünme, ânında hisseder... iyi düşün, iyi düşün, iyi düşün... ya ne güzel yaa!.. Ne mutluyum yaa!.. Çok sevimli, çok güzel bir, çok cici bir köpekle, köpecikle yolculuk yapıyorum... çok güzel, çok güzel bi şey bu yaa...'

'Canım Lakim benim... güzel kızım... soylu kızım... İsviç-re'den mi geldin bakiim sen? Hangi kantondan geldin?'

Zaten korkudan kapıyı açıp kendini asfalta atmak üzereydi. Bir de yan gözle bakıp gözetim altında tuttuğu Lucky'nin ağır ağır sokulduğunu görünce, arabayı yavaşlatıp, sol elini kapı mandalına attı.

'Allah!' diye feryâd etti için için. 'Yanaşıyo lan!.. Hem de ne-reme doğru uzatıyo ağzını!.. Bi diş atsa... var ya...'

Mandalı kendine çektiği gibi açtı kapıyı, yola doğru, gözle-rini de yumup atladı. Emniyet kemerini çözmeyi unutmuştu. Hemen direksiyona sarıldı, zikzak çizmeye başlayan arabayı doğrulttu, kapıyı çekip kapadı. 'Bu gergili emniyet kemerini icâd edenin ta anasının...'

Lucky, az daha sokuldu Kemalettin'e doğru, sonra da rahat-ça, kendi yastığına baş koyar gibi, sivri kafasını korkudan don kesilmiş adamın bacağına üstüne koyuverdi. Kemalettin, bir-kaç damla kaçırdı altına. 'Allah'tan...' diye düşündü, '...her ta-raf sidik kokuyo zaten de suçu buna atıcaz artık...'

Rahatlamıştı. Gelgelelim, tedbir mâhiyetinde, emniyet ke-merini çözmek ve şu fânî bedenini, gerektiğinde selâmete ka-vuşturacak hürriyete sahip olmak istiyordu. Ne var ki; Lucky'nin tam da kaburgalarının altında kalmıştı kemerin kili-

di. Çaresiz, hayvanın keyfi oluncaya kadar yola devam edecekti. 'Daha da Amerika kadar yol var Batıkent'e...' diye düşündü. '...bu Ankara bu kadar büyük müydü lan?.. Şimdi İsviçre'de olucaktın, zaten göt kadar yer...'

Lucky, yattığı yerden inledi.

'Nooldu kızım? Nooldu yavrum?'

Bütün cesaretini toplayıp, kafasını milim kıpırdatmadan, çünkü köpek yanlış anlayabilirdi, gözlerini olabildiğince aşağı devirdi. Lucky, yalvarır gibi ona bakıyordu. O an, içine ılık ılık bir şeyler akmaya başladığını hissetti

'Elâ gözlü kız... ne güzel gözleri varmış benim kızımın!'

Lucky, biraz daha yüksek sesle inledi. Kemalettin, azıcık daha toparlamıştı kafayı. Bu kez eğilerek baktı Lucky'ye.

'Tamam kızım...' diye sırnaştı. 'Az kaldı kızım... biraz sonra gelicez anneye...'

Lucky anırdı ve sırtüstü dönüverdiğiyle, iki patisini kaldırıp Kemalettin'in sağ elinin bileğine sarıldı, adamın elini kendine doğru çekmeye başladı.

'Lan?.. Nooluyo lan?.. Ama dur... sakın olmak lâzım... ısır-mak için elimi ağzına götüreceksin değil ya... alt tarafı köpek... öyle bi niyeti olsa, adam gibi gelip kucağa mı yatar?.. Dalar, işi görür, bitirir... benle mi uğraşacak?' diye düşünen Kemalettin, köpeğin istediği doğrultuda hareket edip, direksiyondaki parmaklarını çözdü. Lucky, hemen başının üstüne götürdü Kemalettin'in elini. 'Kafamı okşa, kaşı' der gibi, bir kez daha gözünün içine bakıp, kısa, kesik, tehditle alâkasız, bir tanecik havladı, 'Bav!' Sonra yeniden yüzükoyun yattı bacak yastığına.

Kemalettin, arabaya bindi bineli ilk kez sırtıttı. Hoşuna gitmişti bu iş. Korkulan şeye, artık ondan korkmanın fayda etmeyeceği kadar yakınsan, o kadar da korkulacak bir şey olmadığını anlıyordun. Lucky'nin matkap ucu kadar sivri, kara kafasını okşamaya başladı. Lucky'den zevk homurtuları işitince daha da heveslendi, kulak kaşıma manevralarına geçti. Bu daha da çok hoşuna gitti. İçine akıp duran o ılık şeyler içini sarmaya, onu içten içten kuşatmaya başlıyor gibiydi. O Lucky'yi dıştan kaşırken, Lucky de onun içine sızıp onu içten kaşıyor

gibiymi. O 'Lucky'yi sevmek' denilen illete ansızın tutuluverir, Lucky denizi çanak çanak onun korku teknesinin içine dolar ve o tekneyi usulca dibe çekerken, o da usulca Lucky'nin içine doluyor gibiymi. Lucky, onun gönlüne kimseciklerin bilmediği bir yol bulmuş da tek başına giriyor gibiymi.

Kafası karışmıştı Kemalettin'in. Şevke de gelmişti bir yandan. 'Kulak?.. Ana!.. Ne tarafı kaşırsan, kafayı o tarafa yatırıyor bu yaa... güzel güzel... korkulacak ne var canım?.. Ben de sabah beri, salak gibi...'

'Lakış-Lukuş-Lüküş... iyi mi kızım böyle?.. Sonra da ben yatacam, sen beni kaşıycaksın ama... tamam mı kızım?.. Afferin benim kızıma...'

Gerindi Lucky. 'Biraz da sırtımı kaşı' der gibi, kafasını daha yukarı kaldırıp alarm oturuşuna geçti. Patilerini de Kemalettin'in bacaklarının üzerine yerleştirdi güzelce.

'Eh...' dedi Kemalettin '...emir büyük yerden... kaşıycas mecbur...'

Lucky'nin, sidikten ve toza toprağa belenmekten yol yol olmuş kısa tüylü sırtını kaşımaya başladı. Kürek kemiklerinin altına tırnağını sokup da, kendisinin de en çok o kısmı kaşıyordu, tatlı tatlı kaşımaya başlayınca, Lucky, yattığı yerde sağ arka ayağını kaldırıp; 'kendim kaşıyorum' zannıyla sallamaya, kaşıma figürleri yapmaya başladı. Kemalettin bayıldı bu işe. Kaşıyıp kaşıyıp durdu, Lucky ona sabırsız sabırsız bakıp, 'kaşı-sana lan' dercesine anırdığı zaman devam etti. 'Bav!' 'Tamam yaa! Çatlama bi yaa!' Beraber gülmeye başladılar bu oyuna. Kemalettin, köpeğin güldüğüne yemin edebilirdi. Hiç şüphesi yoktu. Gülüyordu bu it.

Dayanamadı, kanı kaynadı, artık bir tehlike olmadığına da adamakıllı kanaat getirmişti, hayvanın sırtındaki elini oradan çekip, fermuar gibi tırtık tırtık üst dudağına götürdü. Dudağı mıncıkladı, sıktı, sündürdü. Geri bıraktığı zaman; 'blop' diye bir ses çıktı. Bu ikisinin de daha çok hoşuna gitti. 'Ana! O ses nerden çıktı kız?' Lucky, bir daha yapmasını istercesine sivri burnuyla dürttü Kemalettin'in böğrünü. Kemalettin, yaramazın ne istediğini anlamıştı ama anlamamış gibi yaptı. Bunun üzeri-

ne Lucky, üst üste, art arda dürtüklerle Kemalettin'i gıdıklamaya başladı. Çok eğleniyorlardı. 'Peki, yapıyım hadi, al!' 'Blop'.

Kemalettin, eve daha geç gitmek için arabayı yavaşlattı. 'Bu yol da amma kısa yaa' diye söylendi içinden. Durulmuştu Lucky. Yeniden, ekstra hiçbir şey istemeksizin, tabanca kafasını yeni patronunun bacağına koymuş, yan dönmüş, alttan alttan, kendisine güzel oyunlar yapan adama bakıyordu. Kemalettin'in içi, onunla az önce göz göze geldiğinde olduğu gibi gene bir tuhaf oldu. İçine bu defa ılık değil, sıcak, sıcacık bir şeyler akmaya başladı. Gözünü kaçırıp, dikkatini yola vermeye çalıştı.

'Endişelenme kızım...' dedi Lucky'ye. '...ben seni kimseye vermiycem...'

Lucky, derin bir nefes verdi dışarı. 'Ohh!' gibi bir ses çıktı.

Kemalettin dalgınlaşmıştı. Gözü seğiriyordu. Kendini, hayatını düşünmeye başladı. Fena adam değildi aslında. Kaynı, sahtekâr Ali Mehmet'in îmâ ettiği gibi bir evlilik yapmamıştı o. Kendisini, para için satmamıştı. Sevmişti Bûse'yi, hem de ne biçim... Sevdiği kızla evlenmeyi asla, ama asla aklının ucundan bile geçiremeden, yıllarca aynı okulda, aynı sınıfta, onun gözlerinin içine baka baka dirsek çürütmüş, okul biter bitmez de kaçarcasına askere gitmişti. Ailesinin maddi durumu yoktu, çünkü ailesi yoktu. Babası genç yaşta ölüp gitmiş, zavallı anası da gündelikçiliğe yazılıp, biricik oğlunu hayatta tutmaya çalışmıştı. Başarmıştı da ama bu arada kendini hayatta tutmayı unutmuştu. Anası akciğer vereminden öldüğünde, Kemalettin üniversite ikinci sınıftaydı. Bûse'nin okuduğu okulda, Bûse'nin okuduğu sınıfta, Bûse'nin oturduğu sırada... Kızı o kadar önemsiyor ve onun haşmetli zenginliği karşısında o derece büyük bir eziklik duyuyordu ki, bu yüzden, kalkar da cenaze-ye falan gelir, rezilliği, fukaralığı, îtinâyla üstünü örtmeye, gözlerden ırak tutmaya çalıştığı sefâleti görür korkusuyla, anesinin ölümünü bile saklamıştı ondan.

Burnunu çekti. Dalmış gitmiş zihni kadar dalmış gitmiş eliyle, kucağında, gözlerinin içine bakarak yatan Lucky'nin fermuar gibi üst dudağına asılıp; 'blop' yaptırdı. Lucky güldü ama Kemalettin'in bundan haberi olmadı.

Annesinin gençlik, kendisinin çocukluk günleri geldi gözünün önüne. Babası yeni ölmüştü. Dün gibi hatırlıyordu. Kadıncağız, kafasına, komşular tanıyıp da hâline acımasın diye kara çarşafı geçirir, elinde bir kıl çuval, akşam pazarlarını dolaşıp, tezgâhlardan dökülen buruşmuş, pörsümüş sebzeleri toplardı bir kap çorba pişirmek için. Sonra derli toplu giyinip, kasaba gider, 'köpeğe kemik ve mangal silmek için kuyruk yağı' isterdi. Yağ alabildiği gün, mutlaka havuç kızartırdı evde ki, Kemalettin bayram ederdi o zaman. 'Dur daha! Atlıkarıncaya da bindiricem ben oğlumu!' Kemalettin'in en sevdiği yemek, piknik tüpü masrafı hariç, tamamen bedavaya mâl olan bu havuç kızartmasıydı. En sevdiği, hepsinden fazla sevdiği, en lüks yemek ise, fırından sıcak sıcak alınan ekmeğin içine atılan bir paket Sana yağından ibaretti ki, bu ziyafetin her bir unsuru ağır masraf demekti. Mis gibi kokardı her yer. Üstüne tuz da ekerlerdi, yanına da çay demlerlerdi, ana oğul, en birinci sınıf bir lokantada oturmuş da en pahalı bir yemeği yiyormuş gibi, işte buna taam ederlerdi. Biraz hızlıca yemek gerekiyordu yalnız. Yavaş yenecek olursa ekmek soğuyor, o zaman da içindeki yağı donuyor, tat vermiyordu fazla. Hızlı yeme işini bir oyuna çevirmişlerdi anasıyla. 'Hadi bakalım kim daha hızlı yiyecek?' Ne hikmetse, her zaman Kemalettin kazanırdı.

Hıçkırdı.

Lucky, kafasını kaldırıp uzun boynunu sündürdü ve Kemalettin'in burnunun ucuna bir dil attı. Düşünen adamı fazla da rahatsız etmek istemezmiş gibi gayet usul eğildi, yeniden yattı. Kemalettin'in sağ eli, Lucky'nin sırtım gibi boynunda gezinmeye başladı ama Kemalettin'in bundan haberi olmadı.

Asker dönüşü aramıştı Bûse'yi ve hiç ummadığı kadar hoş karşılanmıştı. Kız hemen onu bağıra çağıra evine davet etmiş, eğer gitmeyecek olursa bir daha, ömrü billah suratına bakmayacağını söylemişti. Gitmişti Kemalettin. Vakit, öğlen vakti olduğu için, Bûse yalnızdı evde. Çok sıcak ilgi göstermişti Kemalettin'e ve onu hiç durmadan, hayırsızlıkla suçlamıştı. Aralarındaki elektriği Kemalettin de fark ediyordu, etmiyor değil, ama aralarındaki uçurumu da fark ediyordu. Bûse'ye ne ola-

caktı ki hem? Zengin kıızıydı bir kere. Uçurum, viyadük ne umuruydu? Kemalettin'le evlensin veya evlenmesin, istediği, alıştığı hayatı, istediği ve alıştığı gibi yaşardı da üste de epey yüklü bir bahşış bırakırdı. Salak değildi Kemalettin. Bûse'nin ona ciddi ciddi ilgi duyduğunu fark ediyordu. Hele ki askerlik dönüşü bile, kızın başının bağlanmamış olması, kimi bekleyip durduğuna ciddi bir işaret sayılmalıydı. Kim askerden döndüyse, beklenen oydu. Kemalettin, bunu da fark ediyordu. Fark ediyordu etmesine de ne boka yarıyordu? Hiç! Mesela o gün, asker dönüşü, davet alıp da evine gittiği o gün, Kemalettin bir bardak su istemişti Bûse'den. Bûse de omuz attırmış, dudak büzmüş, işveli işveli vıngırdarak; 'Sen bana askerden bi defa telefon bile etmemiştin. Vermiycem işte,' demişti. Bunun üzerine Kemalettin, hem kendi evindeymiş gibi rahat hareket edebileceğini, bu zenginliğin altında hiç de eziklik hissetmediğini kanıtlamak hem de kendi suyunu kendi içmek maksadıyla ayağa kalkmış, salon kapısına doğru yürümüştü. Bûse, hemen kapının önüne dikilmiş, kollarını trafik polisçilik oynayan çocuklar gibi iki yana açmış, çok değişik mânâlara çekilebilecek bir gülümseyişle; 'Banane banane' demişti. 'Geçemezsin'... Bu tavrın, bu stilin, bu, kolları 'gel beni kucakla' mânâsına iki yana açmanın, eve yalnız olduğu bir gün, erkek arkadaşını çağırmanın, bir türlü karşılanamamış hangi derin emel ve arzudan kaynaklandığını da fark ediyordu Kemalettin. Ayrıca, bütün bu hâl ve gidişlerin, iş ve oluşların, kendisi tarafından fark edildiğinin Bûse tarafından fark edildiğini bile fark ediyordu. Fark ediyordu da ne boka yarıyordu? O da hiç!.. Kıza, böyle şımarık zengin piçlerine pabuç bırakacak adamlardan olmadığını da fark ettirecek ya, arkadaşımız Anadolu delikanlısı ya, ittirivermişti şöyle duvardan yana. İyi de bok yemişti... Üç dakika kadar sonra sokakta, âmentü çarpmış ifrit gibi yıllık ve bitik yürürken, herhalde kovulduğunu, kıllı kıcına, nihâyet lâıyk olduğu tekmeyi yediğini fark ediyordu.

Lucky, kuvvetli, çok kuvvetli empati duygusu olan bir köpekti. Çok feci gazı geldiği hâlde büzüğünü sıkıyor, yeni patronunun dikkati dağılmasın, her neye efkâr ediyorsa rahat ra-

hat edebilsin diye kılını bile kıpırdatmadan yatıyor, sadece, genzi yanmaya başladığı zaman, dişlerinin arasından, o da fermuar gibi üst dudakını kapalı tutarak, dikkatle, sessizce geçiyordu. Çok tavuk yemişti sabah beri. Hayvan resmen acı çekiyordu ama Kemalettin'in bundan da haberi olmuyordu.

'Halk çocuğudur, benim çektiğim çileyi bir o bilir, işime gelen salakça lafları söylese söylese bir o söyleyebilir,' diyerekten, kışına tekme yediği o günün akşamı, soluğu 'Abi' dediği ve her nedense çok saygı duyduğu bir yâreninin tek göz oda, bekâr evinde almıştı Kemalettin. Abisi ona hak verecek ya, hatta iltifat edip, 'Afferim lan... Bize de böylesi yakışır,' falan deyip bunun ağzına yalancı memeyi dayayacak, avutacak ya, özellikle şişinerek, yediği halattan gurur duyduğunu bütün jest ve mimikleriyle belli ederek aktarmıştı, gündüz başından geçen ve kovulmasıyla sona eren hâdiseyi. Tabii, temanın ana dokusuna zarar vermeyecek birtakım rötuşlamalar yapmak zorunda hissetmişti kendini. 'Neticede abicim, baktım kız bana aman vermiyo, peşimi bırakmıyo, bunu şöyle tuttuğum gibi bi ittim kenara, tamam mı, mosmor oldu. 'Kızım' dedim, '...bize bu ayaklar gelmez...' dedim, vurdum kapıyı çıktım, tamam mı... Kızılay'a kadar peşimden geldi, hiç sallamadım... Saydım... yedi adımda bir koluma asılıp yalvardı... bende hiç taviz yok tabii.. Dimdik, vakur bi edayla...' Abisi lafın tam da burasında sözünü kesmişti Kemalettin'in, 'Senin vakur edanı yedi yerinden s...yim e mi guş beyinli!' diyerek. 'Niye abi yav?' diyebilmişti Kemalettin. 'Niyesi var mı lan? Kimlen evlenecen sen? Kendin gibi bi gormemişlen mi? Gız seni sevmiş lan! Sannane babasıyın parasından? İstersen gene aç galırsın, gene guyruk yağına havuç doğrarsın, oküz gibi geversin ağzıyın içinde...' 'Yav abi?' diyebilmişti son bir kez daha Kemalettin.. 'Lan tet! Abine de goyarım şimci sana da haa! De siktir git lan, bi daha gozüm gormesin seni...' Neticede Kemalettin, aynı gün içinde ikinci kez kovulduğunu fark etmişti.

Lucky, nihâyet tutamadı kendini, barsaklarını burum burum buran fermante gazları salıverdi. Otonun içine yayılan kokudan kendi midesi bile bulandı, birini ısıracaktı gibi tik-

sintiyle burun deliklerini geri geri çekip kendi osuruğuna dış gösterdi ama Kemalettin'in bundan da haberi olmadı. O dalmış, kaptırmış gidiyordu. Hatta Batıkent'i de geçmiş, Etimesgut'a doğru gidiyordu.

Hakkaten, ama hakkaten de farkında olmadan, tamamen tesadüfen, olmadık şekilde, olmadık bir yerde, Siyasal Bilgiler Fakültesi'nin yanındaki Maç Kiraathanesi'nde karşılaşmıştı Bûse'yle bu olaydan on gün kadar sonra ve ona yalan söylemeyi de yoksul ama vakur Anadolu çocuğu olmanın bir vecîbesi saymıştı. 'Valla Bûse... ben de seni özledim de... hem, yakında nişanlanıyorum, iyi oldu karşılaştığımız, beklerim.' Bûse, kafasını eğip yeşil örtülü masanın üzerine yaydığı bir dolu kırtasiyeye bakmaya başlamıştı. Orada, yani yeşil örtülü masanın üzerinde, pek çok kırtasiye olduğu gibi, pek çok da kitap vardı ki bir tanesi, nerden baksan iki üç kilo çeker, kara ciltli bir Oxford Dictionary idi. Kemalettin'in, son anda fark ettiği, bu dükşînerinin, ayağa kalkmış Bûse tarafından, iki kolunun da var gücüyle alınının çatısına doğru indirildiği idi. Sözlüğü, hem de cildinin keskin kenarı burnunun tam üstüne gelecek şekilde kafasına yemiş, ama son anda, bir de şu sözleri fark etmişti bayılmazdan evvel: 'Geri zekâlı, yalancı, şahsiyetsiz, kişiliksiz, pısrık orospu evlâdı seniiii!' Sonra baygınlığın karanlığı ve peşi sıra, aygınlığın aydınlığı, bunu tâkîben Bûse'nin nöbetçi refâkatçi olarktan bir kere ziyarete gelip bir daha da odadan çıkmaması, 'Evleneceğiz' diye bağırış çağırış, hastaneyi birbirine katması, teklifi, emri, küfrü, tehditleri bizim Anadolu çocuğuna sökmeyince, sırtlan abisi Ali Memet'i yardıma çağırması, Ali Memet'in; 'Parasız saadet olmaz' bâbından konuşmaları da kâr etmeyince, işe baba Yaşar Yazıcı'nın el koyması ve Kemalettin'e etkili bir konuşma yapıp onu Bûse ile evliliğe ikna etmesi gelmişti. 'Yavrum... anladık... Ben de anladım, Bûse de anladı... Kızımın zenginliğinde, malında mülkünde, parasında gözün yok senin... anladık... ama, ben bir baba olarak, seni, Allah'ın emri, peygamberin kavliyle kızıma almaya geldim... yoo... hiç itiraz etmeyeceksin, çünkü seninle anlaşıcağız... Bak ne yapacağız; istediğin, dilediğin gibi bir evlilik sözleşmesi tanzim

edeceğiz... Kızım la evli kaldığın sürece ve ondan boşandıktan sonra, inşallah böyle bir şey olmayacak ama, kendi paranla elde ettiklerin dışında, bizden sana tek kuruşluk menfaat akmayacak... Ne mal, ne mülk!.. Anlaştık mı yavrum?.. Ama sen de Bûse vasat bir standarda alışıncaya kadar, ona tolerans göstereceksin... yani, biz onu birazcık daha şımartmaya devam edeceğiz... yok yok... doğrudan para falan vermeyeceğiz... ama, anlarsın, iş kurması bakımından, kendi hayat standartlarını sürdürebilmesine yetecek miktarda para kazanmasına yardımcı olacağız... tamam mı yavrum?’

Bûse’yi hâlâ seviyordu Kemalettin... ama, ne o zamanki gibi seviyordu, ne yarınki gibi seviyordu... Onu, şimdiki gibi seviyordu, acayip korkunç seviyordu... seviyordu yaa!

Lucky’nin çışı de gelmişti. Kemalettin’e bakıp, ‘Bav!’ diye seslendi. Kemalettin, bu tabanca patlamış gibi sest en irkildi, baktığı yeri görmeye başladı, Etimesgut’tan çıkıp Sincan’a doğru yol almakta olduğunu fark etti.

*Hayat, sonsuzluk sarayının mal-
zemesini daima izbelerden, küller
arasından seçer...*

MEVLÂNÂ

Elvan Abla, şükür Yaradan'a, bir yıldır orospuluğu bırakmış, senelerce icra-i sanat eylediği Beş Numara'nın kasasına koca basenini yerleştirebilmişti. Bir yıldan beri o, 'Elvan' değil, 'Elvan Abla' idi eski mesai arkadaşlarının gözünde. Kasanın parası hem çok acayip hem çok zahmetsizdi. Tez vakit, hırpalana hırpalana, bacaklarının arasından fil hortumu gibi sarkmış kukusunu estetik ettirecekti İnşallah! Bu saatten sonra, orası güzel olmuş, burası düzgün durmuş, hiç umurunda değildi ama bu vaziyette ne tayt giyebiliyordu gönlüne göre ne pantolon. Illâ ki, ya şalvar giymesi gerekiyordu ya da belden büzgülü, bol fistolu, çadır gibi eciş bücüş entâriler veyahut hep etek hep etek. O da yaşamak istiyordu artık.

'Abla... bana bi ellilik koçan versene.'

Kasanın altındaki, kilitli fiş çekmecesine eğildi. Anahtarı üzerindeydi, çekip açtı. Ellilik koçanları sağ yana, yüzlükleri sol yana dayamış ve ellilik koçanları kırk beşlik, yüzlükleri de doksanlık hâle getirmişti. Racon buydu. Kimse, parasını bastırıp da satın aldığı fişleri saymaya kalkmazdı. Eğer öyle bir şey yapmaya kalkacak bir saygısız çıkacak olursa, o zaman da kasadaki komisyoncu kasiyer karı, onun günde kaç müşteri alıp, kasaya kaç almış gibi eksik fiş kakaladığını sayardı ki, bu say-

macadan her zaman için orospu zararlı çıkardı. Öyle ya! Tam sayı bile beyan etse, gıcıklık değil mi, komisyoncu kasiyer karı patrona bir yalan haber uçurup, 'Bu karı seni kerkiyo patron' dese, hâli nice olurdu garibin? Bu yüzden, kimse saymazdı keranede. Ne o onunkini sayardı, ne de o onunkini. Çaycı Merdan beş çay getirdiyse on beş çay hesabı keser, kimse saymazdı, karılar on beş çay niyetine saymadan ödeme yapar, bu sefer de Çaycı Merdan eline kaç kuruş geçtiğini saymazdı. Ayakçı Güneş, orospuların ayak işlerine koştururken; 'kaput al, peçete al, gaste al, lahmacun getir, vazelin kap gel', kaç lira aldığını saymaz, siparişleri getirip teslim ettiğinde de orospular ne kadar para üstü aldıklarını saymazdı. Düzen buydu. Kimse kimseninkini saymazdı. Komisyoncu kasiyer karı, kırk beş fiş verip elli parası alacak, fazladan beş fişin kuru parasını memelerinin arasına sokacak, üstüne üstlük, her bir fiş dönüşünden yüzde sekiz daha alacak ve yolunu bulacaktı. Buna mukâbil orospu karı da, kırk beş müşteri almasına rağmen otuz beş müşterilik fiş iade edecek, hem kendisine giren beş fişlik parayı geri çıkartacak, hem üste beş fiş de kendisi kâr edecek, hem de vizit harici bahşişleri yatağının altına sokup, o hep' çıplak olduğu için memelerinin arasına sokamıyordu, yolunu bulacaktı. Bu işten tek zarar eden patron gibi görünse de, aslı öyle değildi. İşin aslını Elvan Abla iyi bilirdi ama söylemezdi. Patron zarar eder miydi hiç?

'Al kızım!' dedi, kırk beşlik fiş ellilik niyetine uzatarak. 'Ücretini rica edeyim canım!'

Ücreti aldı, başparmağıyla işaret parmağını yalaya yalaya saydı, sonra da hiç ar etmeden, beş fişlik parayı memelerinin arasına yerleştirdi, kalanını kasaya koyup kasanın döner kolunu çevirdi.

Kırk beş fiş alıp ellilik ücret ödeyen Kısmet, vitrine doğru kafasını çevirip, bu hırsızlamayı görmezden geldi. Bir sıkıntısı var gibi duruyordu. Kuyruk sokumunun dört beş parmak aşağısında sona eren, altta kalan kısmı tabak gibi açıkta bırakan, yakadan büzgülü şeffaf pembe elbisesinin yaka ipiyle oynayarak kasanın başında ayak sürüdü. Elvan Abla da o ana kadar

işini görmüştü. Bir yıl içinde dirsekten bileğe diziverdiği altın bilezikler yüzünden ağırlaşan kollarını güçlükle kaldırarak masanın üstüne koydu.

‘Ne oldu?’ diye sordu Kısmet’e. ‘Verdin mi kararını?’

Kısmet, doğal sarışındı, öyle oksijen bozması falan değil. Kahverengi gözlü, çok güzel bir kızdı. Çok gençti üstelik. Keraneye nasıl düştüğüne hiçbir zaman akıl erdirememişti Elvan Abla. İnsan bu güzellikle bir tane para babası da mı bulamazdı? Kim bilir, belki bulmuştu da beğenmemişti. ‘Nikah kıymazsan hayatta vermem,’ demişti belki. Eee, ona verme, buna verme, kime vereceksin? Keranedeki ucuzcu abazanlara mı? Buyur! Ver öyleyse! Bak, vampir gibi nasıl sırtıyorlar vitrinin gerisinden.

‘Verdim ablacım... tamam!’

Elvan Abla’nın gözlerine yaş hücum etti. Kalkıp, Kısmet’in boynuna sarılmamak için zor tuttu kendini.

‘Vallahi de!’

‘Vallahi!’

Elvan Abla, hem gözünün yaşını silmek hem de az önce yaptığı yanlışlığı gidermek maksadıyla tekrar eğildi. Fiş çekmecesini açtı. Oradan, bir koçan kırk beşlik fiş daha çıkardı. Kasanın vitrinden taraftaki yanından, bileziklerini şangırdatacak uzattı kolunu, koçanı Kısmet’in eline tutuşturdu.

‘Al canım, yanlış saymışım,’ dedi.

Kısmet, iki koçanı sol avucunun içinde üst üste istifledi. Büyük kıyak yapan Elvan Abla’sına minnetle baktı.

‘Bi konuşabilecek miyiz abla?’ diye sordu.

‘Tabii tabii...’ dedi Elvan Abla. ‘Akşam çıkışta bize gideceğiz. Yer, içer, konuşuruz.’

‘Bugün iş tutayım mı?’

Elvan Abla, kaşlarını yay gibi yaptı.

‘Tut tabii ayol...’ dedi, duyduğu soru onu çok şaşırtmış gibi. ‘Tutabildiğin kadar tut, yolunu bul... Yalnız, tedbiri elden bırakma sakın!’

Kısmet, her zaman titrer gibi duran, etli, koyu kırmızı dudaklarını yaladı.

‘Korunayım mı?’

Elvan Abla, gelinine bakan nemrut bir kaynana gibi baktı Kismet'e.

'Korun tabii yavrum! O ne biçim soru öyle? Marazlının teki gelsin de yüklesin mi istiyorsun?'

'İstemiyorum da...' dedi Kismet, çekinerek '...bu hafta yükü aldım aldım... almadım, bi dahaki ay artık.'

Elvan Abla, biraz burulur gibi oldu ama çabuk toparlandı.

'Bekleriz yavrum...' dedi karşısındakinden ziyâde kendine sabır telkin etmek ister gibi. '...bu kadar bekledik, doğru dürüst bir şey buluncaya kadar da bekleriz... Acelemiz ne?'

Kismet, kapıyı açıp kendisine doğru gelen abazana döndü. Kalçası kaşınmış gibi yapıp, zaten kalçalarının yarısını ancak örten giysisinin eteğini yukarı doğru sıyırdı.

'Öyle aslında...' dedi.

Abazan herif, emanet mandayı dürter gibi dürttü Kismet'in omzunu. Küçük Kismet, zoraki gülümseyerek döndü pis herife.

'Buyur canım?' dedi.

'Kaç numaraydı?'

'Üst katta dört numara... Sen çık, hazırlan, ben hemen geliyorum.'

Adam merdivenlere yönelirken, Kismet, Elvan Abla'ya döndü.

'Akşam konuşuruz o zaman abla,' dedi.

'Tamam kızım...' dedi Elvan Abla. 'İşine bak sen. Yalnız, dediğimiz gibi, kendini sağlama al...' Merdivenlerden çıkmaya başlayan adamı işaret etti çenesini kaldırarak. '...bunun gibi pis heriflerden döl kapacağına, git frengi falan kap sokaktan, daha iyi... onun tedavisi biliniyor bari!'

Kismet, küçük bir kız gibi kikir kikir güldü.

'Ay ablaa... İlâhi kız!'

'Hadi kızım hadi... Bekletme götoşu... Hadi... hayırlı işler.'

Kismet, sabahın bu erken saatinde henüz siftah yapamamış ve büyük ihtimalle kuşluk vaktine kadar da yapamayacak olan mesai arkadaşlarının kıskanç bakışları altında, kırta kırta merdivenlere yöneldi. Ortopedik tabanlı tahta terlikleri, hamam takunyası gibi öttü ahşap merdivenleri çıkarken.

*Öyle az insan var ki, bir insan
gördüğüm zaman ne yapacağımı
şaşıyorum...*

LUCKY

Kapı çalındığında, Bûse mutfaktaydı. Kuskus makarnası yapmış, soğutmuş, buzdolabında beklemeye almış, beklerken derede otunu, mayonezini hazırlamış, iki diş sarmısak atıp havanda bol tuzla dövmüş, dolapta yeterince durup epeyce soğuyan makarnayı çıkarıp, hazırladığı sosu üzerine dökmüş, karıştırmaya başlamıştı. Kapıyı çalan Kemalettin olamazdı, çünkü o hiçbir zaman kapı çalmaz, her zaman kendi anahtarıyla açmayı tercih ederdi. Başka türlü, kendi evine geldiğini hissedemiyordu herif. ‘Neymiş? Kapıyı başkası açıyorsa, orası senin yerin değilmiş... Geri zekâlı! Kurtulamadı şu aşşağılık kompleksinden! Hâlâ ayrı dünyaların insanlarıyız sanıyo!’

Sol eline kuskus makarnasının sos denizinde boğulmakta olduğu çukur kâse, sağ elinde de bulamacı karıştırmak için kullandığı kaşık olduğu hâlde, çevik adımlarla çıktı mutfaktan, zaten sokak kapısı hemen mutfağın dibindeydi, kapıyı açtı. Önce burnuna kesif bir amonyak kokusu çarptı, sonra da gözüne az ötede park ettiği arabasına doğru seğirtten, iki adımda bir dönüp dönüp kendisine sırttan kocası Kemalettin.

‘Ne oldu Kemoş?’ diye seslendi. Heyecanlı görünmeye çalışıyordu. Bu herifi idare etmekten bıkmıştı. ‘Köpeği aldınsa, al getir, zile öyle bas... Yok... İlle seremoni yapacak! Sanki parası

kendi cebinden çıktı... Üff! Şimdi çok sevinmiş gibi yap bi de işin yoksa!.. Bu koku ne yaa?.. Ay sirke gibi yaa?"

'Kendin bak!' Kemalettin, eli arabanın ön kapısının kolunda, yeni aldığı arabasıyla fotoğraf çektirir gibi sırtarak Bûse'ye bakıyordu.

Bûse, sevinmiş gibi yaptı. 'Ay getirdin mi? Yoksa ön koltukta mı getirdin?'

Kemalettin kapıyı açıp kafasını içeri soktu. Lucky, arka ayakları üzerinde, kafa atacakmış gibi havalanıp yeni patronunun omuzlarına bastı patileriyle. Kulağının arkasınıyaladı.

'Dur kızım! Dur yavrum... Nerde şu tasmanın tutamağı?'

Bûse, kocasının omuzlarına patilerini dayamış koca hayvanı görünce neye uğradığını şaşırđı. Makarnayı karıştırmayı ihmâl etmeden bağırdı: 'Ay bu ne yaa? Çok kocamanmış ama bu!'

Kemalettin, böyle bir tepki bekliyordu.

'Çok akıllı ama annesi!' dedi. 'Hem çışi gelince de söylüyo... naapıcaksın sağı solu batıran bi eniğı?'

Bûse, burun kıvırdı kocasının arkasından. 'Şuna bak... Nasıl da bakıyor yiyecekmiş gibi...' diye düşündü. Oysa Lucky'nin ona baktığı falan yoktu.

Bûse'nin istediğı, ileride büyüyecek, kendisini değil başkalarını korkutacak bir Doberman'dı. Lucky ise Kral soyundandı ve dokuz aylık olmasına rağmen normal ölçüleri aşan ebattaydı.

Kemalettin, elini Lucky'nin altına sokmuş, gümüş renkli sevk zincirinin tutamak yerini arıyordu. Burnu artık koku, yüreğı de korku almadığı için, bu işi bayağı pervâsızca yapabiliyordu. Eli, hayvanın kısacık kuyruğuna değiyor, Lucky o zaman, kıça vurup kaçmaca oynadıklarını sanıp, Kemalettin'e değdirmeden havaya diş atıp onu sobeliyordu. Sobelediğı adam arkasını dönmeyince de ona küsüyor, kışüstü oturarak, tutamağın bulunmasını zorlaştırıyordu.

Bûse, sitenin gözü önünde, elinde makarna kâsesiyle daha fazla dikilmek istemiyordu. 'Hadi ama artık!.. Merak ettim şunu!' diye sitem etti.

Kemalettin, bunun üzerine tutamağı aramaktan vazgeçip, zinciri, yakaladığı yerden kısacık tutarak çekti, Lucky'yi araba-

dan inmeye zorladı. Lucky, mızıkçılık yaptığı için hâlâ dargındı Kemalettin'e. Inmek istemedi ilk başta. Uzun, adaleli ama bir o kadar da zarif boynu, rüzgâr vurmuş selvi dalları gibi esnedi öne, âdetâ uzadı, bu meyânda, zincirin ucundaki tasma, hayvanın, boynundan daha ince ve sivri olan kafatasının yarısına kadar sıyrıldı. Lucky, yeni patronu tarafından etrafta koşup oynaması için serbest bırakıldığını sandı, kafasını hızla geri çekip çorap çıkarır gibi çıkardı tasmayı, azatçısının burnuna sulu bir öpücük kondurdu, barıştı ve gövdesinin yanında kalan daracık boşluklardan birini gözüne kestirip kapıdan dışarı fırladı. Kemalettin, şimşek kadar hızlı olan köpeğin elinden kaçtığını anlayıp da, 'Dur kızım! Otur kızım,' deyinceye, manzarayı gören Bûse, 'Ay kaçtı kaçtı! Tut tut!' diye bağırıncaya kadar, Lucky, ince bilekli bir kum atı gibi dörtnala kalktı ve sitenin kış donu yiyip kaskatı kesilmiş çimlerinin üzerinde eşsiz bir akrobatik dans gösterisine başladı. Koşuyor koşuyor, fren yapıp kayıyor, kayarken, rakip santrforun ayağındaki topa çift dalan bir bek gibi arka ayaklarını öne savurarak dönüyor, dönmesini tamamladığı anda hacıyatmaz gibi dikiliveriyor, bu sefer öte yana koşmaya başlıyordu. Harikaydı! Kemalettin, ilk başta kaçan köpeğin arkasından sanki tutmaya yetişebilecekmiş gibi gayri ihtiyârî birkaç adım koştu, donmuş toprağın üzerinde kayıp dengesini yitirince vazgeçti. Çömeldi, kollarını önüne sarkıttı, her iki elinin başparmağıyla işaret parmağını para sayar gibi birbirine sürttürerek Lucky'yi çağırmaya başladı.

'Lucky!.. Gel kızım... gel gel gel...'

Lucky, o sırada sitenin bahçesini, siteyi Batıkent'e bağlayan caddeden ayıran bahçe duvarına doğru füze hızıyla gitmekteydi. Kim görse, duvara çarpacak derdi, ama tabii ki öyle bir şey olmadı. Sanki havada fren yaptı it! Sonra zarif bir iniş yaptı donmuş toprağa. Hiç kaymadı ayakları. Aynı zarafetle olduğu yerde yüz seksen derece döndü. Kendisini çağırıp duran adama bakarak boynunu eğdi, donup kurumuş çimlere burnundan sıcak hava püskürttü, sağ patisiyle bir boğa gibi eşeledi durduğu yeri. Sonra havaya kaldırdı boynunu, adımlarını tek tek basarak, birini yere indirir indirmez, ötekini, yanmış gibi hızla kal-

dırıp dirsekten bükerek, protokol yürüyüşüne, –Kemalettin bunu duraktaki vedâ merâsiminde görmüştü– geçti. Kemâlettin, hem Lucky'nin çok söz dinleyen, çok akıllı bir köpek olduğunu göstermiş hem de kendisinin ne kadar da iyi söz geçirebildiğini ve otorite kurabildiğini teyit ettirmiş olmak için, kendisine doğru gelen köpeğe sırt çevirdi, Bûse'ye dönüp gösteriş yaptı. 'Bak... Nasıl dinliyo benim sözümü... görüyo musun?'

Bûse, karıştıra karıştıra kuskuları ezmiş, spesiyal öğlen yemeklerini tuzlu, mayonezli, sarmısaklı bir pelteye çevirmişti. Birden gözleri büyüdü, 'Dikkat et!' diye bağırdı kocasına.

Kemalettin, neye dikkat etmesi gerektiğini görmek için Lucky'nin bulunduğu tarafa doğru dönünce, artık her şey için çok geç olduğunu anladı. Kara köpek, gemini azıya almış kara bir yarış atı gibi üstüne geliyordu. Değil kaçmaya, daha az yeri incinsin diye kendini sırtüstü yere atmaya dahî vakti yoktu. Suratında o gösteriş budalası sırtıma, kolları önüne sarkık, başparmakları ve işaret parmakları para sayarken kaçta kaldığını unutmuş gibi şaşkın, donakaldı.

Lucky, hızlandıkça hızlandı, Kemalettin'e yaklaştıkça daha da hızlandı ve tam da çarpışmanın kaçınılmaz olduğu anda, arka ayaklarıyla yeri tepip şaha kalktı, heykel gibi duran yeni patronunun bir metre kadar üstünden, önüne kütük çıkmış bir impala gibi atladı, havada çok geniş bir yay çizerek ve bu çizim esnasında ön ayaklarını olabildiğince ileriye, arka ayaklarını da olabildiğince geriye uzatarak nefis bir tablo çizdi, az daha süzülüp, üç dört metre öteye yumuşak iniş yaptı.

Kemalettin ilk başta, köpek' tam çarpmak üzereyken yok oldu, kayboldu, görünmez oldu sanmıştı. Gösteriyi beğeni dolu çılgınlarla yüreklendiren Bûse'nin sesini işitince, çömeldiği yerde, duruş şeklini bozmadan geri döndü. 'Hadi gene yaptır Kemoş!' diye bağıırıyordu Bûse. 'Ay harika yaa!'

Lucky, ısrarları kırmadı. Bu kez avına, hız alamayacağı kadar yakındı. Gene de yoğun tezâhürat onu gaza getirdiği için, besbelli ki deneyecekti. Kemalettin, 'Hayır kızım!' diyerek, salak gibi ayağa kalktı. Lucky, yeri eşeledi, donmuş otlara burundan sıcak nefes püskürttü ve Kemalettin'e; 'eğ kafanı' mâ-

nâsına, anlaşılacağından emin, sadece bir kere, 'Bav' diye havlayarak depara kalktı. Kemalettin, çaresiz, kafasını omuzlarının arasına çekerek gözlerini yumdu.

Bûse gözlerine inanamıyordu. 'Ay Kemoş yaa!' diye bağıyor ve elindeki kâsele ne olduğunu tamamen unuttuğu için, kaşığın tersiyle, pelteye dönmüş soğuk yemeği, yoğurt özer gibi özeyip duruyordu.

Lucky, önce dimdik, bir roket gibi yukarı doğru sıçramış, sonra havada yere paralel duruma gelmiş ve Kemalettin'in sırtının bir metre gerisine yine dimdik, ön ayaklarının üstüne düşmüştü. Doğru, bu kez inmemiş, düşmüş, hatta çakılmıştı. Birkaç adım amutta yürüdü, 'mıyk' diye bir ses çıktı genzinden, sonra sırtüstü, öte tarafa devrildi. Sırtını yere çarparken bir defa daha mıykladı.

'Ay koş Kemoş... düştü düştü!'

Kemalettin, zaten ilk mıyk sesini duyduğunda dönmüştü geri. 'Kör değiliz, gördük!' diye söylendi içinden. Sırtüstü düştüktan sonra yan dönüp yatakalın Lucky'nin başına gitti.

'Ah yaramaz kız! Naaptın bakiim sen?.. Hani?.. Neren acıdı? Göster...'

Lucky, sağ ön patisini havaya kaldırdı yattığı yerde. Çömelmiş duran Kemalettin'in bu hareket karşısında maneviyatı sarsıldı, bu sarsıntı, otomatikman bedeninin dengesini de bozdu ve Kemalettin, Lucky'nin böğrünün üzerine düşmekten son anda yaptığı bir bacak açma manevrasıyla kurtulup, yanına dizüstü çöktü. Ayrılacak gibi açılan bacaklarının tam arasında yatıyordu Lucky. Bir elini, sakinleştirmek için bileği burkulan hayvanın sivri kafasının üzerine koydu, usulca geri döndü, kapıda, elindeki bulamacı özeyip duran Bûse'ye baktı; 'Bu Türkçe de biliyo Bûse...' dedi.

*Tahtayı yontmak, onu mahvetmek
için değil, onu marangozun gön-
lündeki isteğe uydurmak içindir...*

MEVLÂNÂ

Tahsin Baydur, direksiz Chevrolet'sinin arka koltuğunda, şoförünün inip de kapıyı açmasını bekliyordu. Cinnah'taki taksi durağının sakinleri bu kadar hizmeti bile çok gördü Tahsin Amcalarının şoförü Kasap Selim'e. Kasap Selim, henüz ön kaputu dolanamamıştı ki, Ender, Osman ve Sâmi, duraktan kopup gelip, üç el üç pençe hâlinde antika arabanın kapısını açtılar.

'Eyvallah çocuklar!' dedi Tahsin Baydur ve önce dededen kalma antika Devrek bastonunu çıkarıp bastı yere, sonra da ayaklarını. Hava çok soğuktu. Elektrik sobasıyla ısınan duraktan gelenlerin suratı pancar gibi kızarmıştı hemen. Sırayla Tahsin Baydur'un elini öptükten sonra, her boşa çıkan, avuçlarının içine hohlayarak parmaklarını ısıtmaya çalışıyordu. Kasap Selim de hazır arabanın arka kapısına dolanırken, hazır ön kaputta da görevi sekteye uğramışken, ellerini sıcak motor kapağının üstüne koyuvermişti. Utanmasa kapağın üstüne yatar-dı. O kadar soğuktu.

Hâl hatır sormazdı Tahsin Baydur. Durağın çalışanları, gel zaman git zaman yaşlı adamın bu huyunu öğrenmiş, önce yadırgamaktan sonra da sanki kendilerine soran varmış gibi kuru kuruya hâl hatır sormaktan vazgeçmişlerdi.

Tahsin Baydur, üşümez ve terlemezdi de. Sakinler, gel za-

man git zaman, ihtiyar adamın bu huyunu da öğrenmişlerdi.

Tahsin Baydur, dolambaçlı yollara sapmaz, bin dereden su getirmez, doğrudan, şer'an veya cem'an, ne söyleyecekse söyler, ne soracaksa sorar, işi bittiyse, sade kahve içesi de yoksa çeker giderdi. Önünde, fakat yürüyeceği yolun üzerinde değil, çünkü buna çok kızardı, bir metre kadar sağ ön çaprazında şoförü Kasap Selim, önünde, fakat yürüyeceği yolun üzerinde değil, çünkü buna da çok kızardı, bir metre kadar sol ön çaprazında Osman, Ender ve Sâmi, hep birlikte durağa doğru yürürlerken, Tahsin Baydur, hep yaptığı gibi yaptı ve ne soracaksa sordu, 'Sevgili Lucky buruk muydu giderken?'

Taksici Osman, bel fıtığı geçirmiş gibi hem yan hem de geri geri yürümeye başladı. 'Bana darıldı biraz...' dedi, omuzlarını yukarı çekip, soğuktan donayazmış parmaklarına hohlayıp devam etti: '...azıcık şımardıydı, ben de kalbini kırdım...' etrafına bakındı '...bizim Selahattin'in deri çekedini yırttı, biz de arkadaş'a ayıp olmasın diye koparttığı kısmı geri alalım dedik...' Durağa gelmişlerdi. Osman, uzanıp durağın kapısını açtı. Kenara çekildi. Tahsin Baydur, önden yürüyüp, üzerinde telefon duran metal komodinin yanına oturdu, iki elini üst üste koyup avuç içiyle bastonuna yaslandı.

Tahsin Baydur, kendisi oturmuşsa, Kasap Selim hâriç, mekânda bulunan herkesi de oturmuş görmek isterdi. Yoksa çok kızardı. Yaşlı adamın bu huyunu, gel zaman git zaman, durakta çalışan herkes öğrenmişti. Hemen, köşe kapmaca oynar gibi birer yer kaptı her fert. Tahsin Baydur'un sol yanını, hesaba çekilmekte olan Osman'a bırakmışlardı. Osman, genzini temizleyip devam etti, 'Lucky'yi bilirsin Tahsin Amca... çok pis küser...' Şahit oldukları hâdiseyi hatırlatmak istercesine arkadaşlarını taradı gözleriyle. '...şaka yapalım, gönlünü alalım dedik, ısıdırmaya kalktı beni... ağırıma gitti yani...'

'Sevgili Lucky...' diye mırıldandı yaşlı adam. Gözlerinin içi gülüyordu. 'Kalbimizi kıran bir davranış karşısında hangimiz onun gösterdiği kadar samimi tepki gösterebiliriz?'

Taksici Osman, başını önüne eğdi, kollarını yana sarkıttı. 'Doğru valla!' dedi. Ellerini içe büküp, kıcını hafifçe havaya

kaldırdı ve ie büktüğü ellerinin üzerine oturup, vecde gelmiş gibi ileri geri sallanmaya başladı.

Tahsin Baydur, kaşlarını çatıp, fakat sevgiyle, yaramaz çocuklara bakar gibi baktı taksicilere. ‘Biriniz koşsun, şurdan bana sade bir kahve kapıp gelsin,’ dedi. Ender’le Sâmi, durağın dar kapısının ağızında göğüs göğüse toslaştılar. O ona baktı, o ona baktı, geri adım atan Ender oldu. Zaten bu Sâmi de durağın kabadayısı geçinir, Lucky varken, onu işe götürme ihlesini hep kol zoruyla o kazanırdı. Muzaffer bir edayla, göğsünü gere gere dışarı çıkıp, kapıyı dışardan örttü Sâmi. rter rtmez de sanki kapının kulpu eline yapışmış gibi çekti elini, ie büzüldü, donayazan avuçlarına hohlaya hohlaya yürümeye başladı. Olsun! Elbette razıydı Sâmi o kadarcık eziyete. Tahsin Baydur’a kahve kapıp gelme şerefi öyle az buz şereflerden değıldi çünkü. İhtiyar adamın yüzünü güldüren iki şey olduğunu öğrenmişlerdi gel zaman git zaman, Bir: Sevgili Lucky iki, Sevgili Sade Kahve...

‘şu adresi ver bakalım Osman,’ dedi Tahsin Bey.

Osman, boş bulundu. ‘Buyur?’ dedi.

Tahsin Bey, sabırla tekrarladı sorusunu, ‘Sevgili Lucky’nin yeni yuvasının adresini istiyorum.’

Osman, derhal fırladı ayağı, Tahsin Amcasını rahatsız etmemek için, yere dayalı bastonun yanından deve boynu gibi kıvrılarak, üzerinde durağın telefonu duran metal komodinin ilk ekmecesiini açtı. Dengesini sağlamak maksadıyla bir eliyle komodinin üstüne abandı. ekmeceden iki parça kâğıt çıkarıldı, bekleyen fakat hiçbir şey beklemiyormuş gibi doğrudan karşıya, durağın metal duvarına bakan Tahsin Baydur’a uzattı.

‘Buyur Tahsin Amca,’ dedi, sonra da o daracık kısma sönerken çektiğinden çok daha büyük zorluk çekerek doğruldu. Oturmayı unutmuştu. Yeni gelin gibi, elleri göbeğinin altında bağlı, yaşlı adamın karşısında süzülüp duruyordu. Kasap Selim hemencecik dikildiğı yerden uzanıp Osman’ı dürttü, Osman dönüp ona bakınca da kafasıyla yan yan işaret edip, oturması gerektiğini hatırlattı.

Tahsin Baydur, elindeki kâğıtları inceliyordu. Birden, keyifli

keyifli gülmeye başladı. Bu, oradakileri çok şaşırttı. Normalde çok az gülen Tahsin Bey, canından aziz bildiği kızını, damadını ve iki torununu trafik kazasında kaybettiğinden bu tarafa, Sevgili Lucky ve sevgili sade kahve haricinde hiçbir şeye gülmez olmuştu. O da öyle alenen gldürmezdi ihtiyarı. Gözlerinin içiyle güler geçerdi. Oysa şimdi alenen gülüyordu. ‘Allah Allaaah?’ Herkes birbirine baktı önce, sonra, birbirine bakan herkes, ‘Sen onun şoförüsün, bilirsin’ der gibi Kasap Selim’e baktı, sonra da Kasap Selim’le birlikte herkes, dönüp Tahsin Baydur’a bakmaya başladı.

‘Osman...’ dedi Tahsin Baydur. Kaldırmış, Osman’ın kendisine verdiği iki kâğıttan daha küçük olanını sallıyordu havada. ‘...Bu ne ulan, kerata?’ Ve kıkır kıkır gülüyordu.

Osman, Tahsin Amcasının hangi kâğıdı sorduğunu anlamak için oturduğu yerden biraz yükseldi. ‘Nüfus cüzdanı fotokopisi...’ dedi. ‘...arkalı önlü...’ Kendisi de gülsün mü glmesin mi bilemiyordu. ‘Nooldu da Tahsin Amca?’ diye sordu. ‘Ne glüyön?’

‘Ulan, daha ne olsun kerata?’ dedi, Tahsin Baydur gülmesini kesmeden, ‘...hiç mi yüzün kızarmadı bunu isterken? Bir de ikametgâh ilmühaberi alsaydın bari!’

Osman, ödevini ciddiyetle yapmış olduğu için taltif bekliyordu esasında, gelgelelim aşağılanıyordu. ‘Olsun...’ diye düşündü sevinerek. ‘...Tahsin Amca’nın yüzü güldü ya...’

‘He he he...’ dedi. ‘...onu da istedim ama getirmemiş... ben de nüfus cüzdanına razı oldum artık.’

Tahsin Baydur gülüyordu. Bu çok nâdir, nâdir olduğu kadar da olağanüstü bir durumdu. Durak sakinleri de gülmeye başladı. Elinde, soğumasın diye üstüne su bardağı kapattığı sade kahve fincanıyla, burnu soğuktan mosmor, durağın kabadayısı Sâmi girdi içeri. Baktı ki herkes gülüyor, o da gülmeye başladı. ‘Bana mı glersiniz?’ dedi, tepsinin üstündeki ters dönmüş bardağın altında duran fincanı göstererek. ‘Soğumasın diye yaptım... glün bakalım... daha evvel hiçbirinizin aklına gelmediydi ama...’

*Karşıma çıkınca kızmadım hiç elma kurduna
Bendim çünkü bıçağı saplayan onun yurduna*

SUNAY AKIN

Kemalettin, sağ ön ayak bileği burkulan Lucky'yi kucağına almış eve doğru yürürken, kapının ağzında dikilip duran ve 'Ay canım, ay canım' deyip duran Bûse, tam da kocasıyla yeni cici köpeği yanına yaklaştıkları anda 'Ay bu ne koku böyle yaa!' deyip durmaya başlamış, buna rağmen Kemalettin, 'Şimdi sırası değil canoş... hele bi girelim, ayağına bakalım şunun, sonra ben güzelce götürürüm onu banyoya, beraber yıkanırız kızım-la, misler gibi kokarız' deyip mutfakın tam karşısına düşen, kapıdan girişe göre sol koldaki salona geçmiş, 'Ay! Dur! Yapma yapma!' deyip duran Bûse'nin bütün muhalefetini yığıtçe; 'Tamam canoş, tamam canoş, tabii canoş' diyerek göğüslemiş ve buna rağmen, kayınvalidesinin sekizinci evlilik yıldönümleri hâsebiyle hediye ettiği, fitilli kadife yüzlü mobilya takımından üçlü kanepeye sidikli köpeği yatırmak sûretiyle onun ırzına geçmiş, bu arada Bûse'nin ciyak ciyak bağırp durmasına ve, 'Ay bari bi örtü getirseydim yaa' deyip durmasına, 'Tabii tabii' diyerek sallama yapmış ve koştura koştura mutfak dolaplarını açıp bir buz torbası kopartmış, buzları torbaya atıp, koştura koştura Lucky'nin başucuna gelmiş, torbayı yere bırakmış ve bu esnada sürekli olarak, 'Ay ben anneme ne diycem şimdi

yaa?’ deyip duran Bûse’nin yanından bir kez daha koştura koştura geçip, banyodaki ecza dolabından bir elastik bandaj bulmuş, koştura koştura geri dönmüş, buz torbasını, bu elastik bandaj marifetiyle, sakatlık geçiren köpeğin ayağına sımsıkıca, güzelce sarmış, sarmalamıştı.

‘Ay ben anneme ne diycem şimdi ya!’ Bûse, neredeyse kokudan direği kırılmak üzere olan burnunu eliyle kapatabilmek için elini aradı ama eli ortalarda yoktu. Eğilip baktı ve süzme yoğurt gibi özenmiş, hışır çıkılmış öğlen spesiyalini gördü elindeki kâse. ‘Öff yaa!’ dedi, ve şımarık şımarık, yerleri tepe tepe salona girdi, suçlu o imiş gibi, elinde tuttuğu kusmuğumsu bulamacı Kemalettin’in burnuna dayadı. O esnada, Kemalettin’in burnu, çok fena acı çektiğini düşündüğü Lucky’nin yüzüne çok fazla yakındı. ‘Sevgili’ Lucky, dereotunu pek sevmezdi ama, yumurtaya, sarmısağa ve makarnaya bayılırdı. Yeni patronuna kakınc mâhiyetinde uzatılan kâseyi kendi nafakası sandı ve canlanıverip, ayağındaki buz torbasını da şöyle hafif bir voleyle çırpaladığı gibi ortadaki sehpanın üzerine savuruverip, ‘Hii! Ay gitti kristal şekerlik!’ Sivri kafasını mayonezli ezme kuskus makarnasının içine daldırıverdi.

Bûse, biraz da işine gelerek, ‘Ay! Caanım yemek de gitti,’ diye bağırdı ve kâseyi elinden bırakıverdi. Kâse, üzerinde az önce buz torbasından aldığı isâbetle kırılmış, bin parça olmuş, kristal kırıldı mı bin parça olurdu, şekerlik cesedinin durduğu, sekiz köşeli sehpanın sekiz köşesinden birine çarptı düşerken ve o da kırıldı. Bol yumurtalı mayonez, ezilmiş kuskus, bol tuzla dövülmüş iki diş sarmısak ve ezile ezile sadece yeşili kalmış dere otu, cam parçalarıyla hoş bir renk armonisi yaratarak her tarafa, Bûse’nin yeni aldığı ve ilk defa o gün giydiği, çünkü öğleden sonra ebeveyninin de geleceği bir aile içi gecikmiş doğumgünü partisi düzenlemişti, o boylamasına fûme çizgili beyaz pantolonuna, enlemesine beyaz çizgili hâkim yaka fûme renk kazağına, beyaz çivi topuklu, fûme İtalyan ayakkabısına, az evvel sidik bulaşmış fitilli kadife yüzlü oturma grubunun büyük bir bölümüne, yerdeki el döküme Bünyan halısına, tabii ki yere çömelmiş olduğundan, Kemalet-

tin'in kafasına, suratına, ve evvelce sidiğe bulanmış diğer giysilerine, sidikli Lucky'nin sırtına, sivri kafasına, patilerine bulaştı, sıvaştı, yapıştı. Bûse, 'Ay ay ay!' diye hiç durmaksızın bağırırken, Kemalettin, bir şey yapacakmış gibi doğruldu ve etrafa yayılmış bulamacı itinâyla yalamaya başlayan Lucky'ye bağırdı: 'Hayır Lucky! Cam parçaları var orda! Dilini kesiceksin! Hayır!'

Lucky, şaşkın şaşkın baktı yeni patronuna ve kendisine bağırdığı için ona küstü. Küstü müydü pis küserdi 'Sevgili' Lucky. Sivri kafasını vakur bir edayla yukarı kaldırdı, burnunu havaya dikti, kıcını kendisine bağırان adama döndü ve hiçbir yerini örtemeyen kısacık kuyruğunun altından sarkmış tabak gibi kukusunu göstere göstere, protokol adımlarıyla ve de evin henüz kirlenmemiş kısımlarını da kirletebilmek maksadıyla, üst kata çıkan, buz mavisi, derin tüylü yollukla kaplı ahşap merdivenleri tırmanmaya başladı. Trabzana, özellikle oralar da batsın diye mi sürtünüyordu, yoksa istemeden mi, onu bir Allah bilirdi, bir de Lucky.

Bûse, tam da yeniden 'Ay ay ay!' diye bağırıacaktı ki, kapı çalındığını duyup sendeledi. Kemalettin, 'Ay geldi işte annemler' diyerek ağlamaya başlayan ve boş bir çuval gibi olduğu yere yığılıp kalan Bûse'yi sidikli ve mayonez bulaşıklı ve fitilli kadiife yüzlü kanepede o vaziyette bırakıp kapıyı açmaya gitti. O esnada Lucky, morali son derece bozuk bir şekilde üst kattaki yatak odasına ulaşmış, evliliklerinin sekizinci sene-i devriyesini geçenlerde idrâk etmiş, evin hanımının otuz birinci doğumgünü de o gün idrâk etmeyi planlamış Yılmaz çiftinin bej ipek çarşafarla kaplı Fransız karyolasına atlamış, şöyle doya doya ağlamak için yastığa yüzünü gömmüştü bile. O kadar üzgündü ki, fermuar gibi tırtıklı üst dudağı tir tir titriyordu. Derin derin iç çekti, göğüs geçirdi, nefesini sıkıntıyla verdi dışarı. 'Off!' diye bir ses çıktı.

Aşağıda, Kemalettin'in asla bir hibe olarak kabul etmeyeceğini defalarca altını çizerek belirttiği ve fakat eşine babasından hediye olduğu için, içine sinmese de içinde barınmayı 'Şimdilik ama... ve bunu ilerde ödemeyi taahhüt ettiğim bir borç ola-

rak kabul ediyorum' istemeye istemeye kabul ettiği tripleks villanın sokak kapısının önünde, Yaşar ve Hatice Yazıcı çifti, refâkatlerinde Bûse'nin üçkâğıtçı, paragöz, kibirli, dallama ve sapık abisi Ali Mehmet olduğu hâlde kapının açılmasını ve içeriye kabul edilmeyi bekliyorlardı.

Gönlüne, kimseciklerin bilmediği bir yoldan girdim...

MEVLÂNÂ

Tahsin Baydur, sade kahvesinden bir yudum daha aldı ağzına. Dirseklerini böğrüne sımsıkı dayamış, her iki elini de sade kahveye hakkını vererek içmek maksadıyla göğüs kafesinin hizâsına kadar kaldırıp vücudunun on beş santim önüne uzatmış, sol eliyle kahve fincanının tabağını alttan kavramış, sağ eliyle de kahve fincanının kulpunu tutmuş, dizlerini birleştirmiş, kışlık mokasenlerini askerî usûl yan yana hizalamış, ceketinin düğmelerini açıp, eteklerini arkaya atmış, tam bir beyefendi gibi oturuyor ve gözlerinin taa içiyle, durağın müşteriden döndükçe ve yeni müşteriye gitmedikçe artan personeline gülümseyerek bakıyordu. Daracık barakada, şimdi yedi kişi olmuşlardı. Taksici Osman ve Tahsin Baydur durağa intikâl ettiği zaman orada bulunan diğer taksiciler, Ender ve Sâmî de zar zar ötüp adrese taksi isteyen müşterileri kibarca reddetmiş, bu ağır misafiri layık olduğunca ağırlamak için orada kalmış, ilaveten Selahattin işten dönmüş, arabasını sıranın sonuna park etmiş, Tahsin Bey'in durakta kahve içmekle eğleştiğini görünce, pür neşe içeri dalıp yaşlı adamın ellerine sarılmak için hamle etmiş, onu son anda üzerine atılan Kasap Selim durdurmuş, 'Tahsin Bey'e kahvesini mi döktüreceksin?', neticede o da karşısına geçip hürmetle eğilerek, 'Hoşgeldin' de-

miş, Tahsin Bey de ona, 'Eyvallah Selahattin' demiş, son olarak da durağın en yeni ferdi, Tahsin Baydur'un bahsini dahî henüz işitmemiş ondalıkçı taksici Ertuğrul gelip sayıyı yediye tamamlamıştı. Herkes bekliyordu ki Tahsin Baydur, Lucky ile ilgili bir şeyler anlatsın, bir Ertuğrul hariç. O, ayakta dikilip durduğu ve yerdeki elektrik sobasına arkasını dönerek baldırlarını ısıtmaya çalıştığı bir sırada, ceketinin eteğini çekiştiren Ender'e, 'Abi, kim bu bey?' diye fısıldamış, Ender de ona, 'otur otur' diye fısıldamış, bunun üzerine, Ertuğrul da geçip bankta bulduğu boş bir yere, ittir-kaktır, herkesin ona yer açmak için uğraştığını görünce ayıp olmasın diye oturmuş, durağın, müteber olduğu pek belli yaşlı misafirine merak ve ilgiyle bakmaya başlamıştı.

'Sevgili Lucky...' diye söze başladı Tahsin Baydur. Kahve fincanını, kulpunu sağa sola yatırarak, zarafetle çevirdi, dipte kalmış telveli kısmı çalkaladı. '...ah sevgili Lucky.. bilseniz neler ilhâm ediyor bana...' Dipten kopup, fincanın içinde dönmeye başlayan telveli kısmı çok keyifli ama çok çok küçük yudumlarla içmeye başladı. Herkes ona bakıyor, söze devam etmesini bekliyordu. Ertuğrul da...

Ertuğrul, methini çok duymuştu ama Lucky'yi hiç tanıyamamıştı. Durağın en ihtiyar taksicisi Kadir'den ondalık usûlü devraldığı taksinin üstüne çikalı üç gün oluyordu. Daha çok genç ve meslekte çok tecrübesiz olmasına rağmen, 'Sağolsun' Kadir Baba, bir babalık yapmış, güvenip, ekmek teknesinin anahtarını vermişti Ertuğrul'a. O sabah da Lucky durağa gelip Kemalettin'i beklediği sıralarda, Ertuğrul, taksinin senelik muayenesini yaptırmak ve taksimetreyi yeni târifeye göre ayarlatmak için arabanın üstünde kalmış, gene Lucky'yi görememişti. Yoksa, köpek milletini çok severdi. Bazı geceler, sokak aralarında o mahallenin it sürüsü saldırır, tekerine tekerine hömerrirlerdi de, o durduğu gibi arabanın kapısını açıp aşağıya atlar, şaşırان sokak köpeklerini birer birer tutup sever, okşar, öperdi. Onlar da birbirlerini kıskanırlardı o zaman. 'Beni sev, beni sev' diye yallılık eder, hangisini sevmeye kalkarsa kalksın, öbürküler onu dişleyip canını yakarlardı.

‘En başta...’ diye devam etti Tahsin Bey ‘...kaderi sahibinin elinde olan bir zavallı gibi görmekteydim sevgili Lucky’yi...’ Âdetâ, ağzından çıkacak olan acı sözleri yutmaya çalışmış gibi defalarca yutkundu. Boğazını delip de fırlayacakmışçasına ‘Lucky’nin kafası kadar olmasa bile’ sipsivri âdemelması, aşağıya inip inip çıktı. ‘...hâlbuki şunu gördüm sonuçta; sahibinin kaderi sevgili Lucky’nin elindedir...’ Fincanı son bir kez dikti kafasına, sonra yanında duran metal komodinin üstüne, durak telefonunun yanına bıraktı. Yüzü, artık zehir gibiydi. Osman’a döndü. ‘...öyle değil mi evladım?..’ dedi. ‘...burada, sevgili Lucky’yi senden iyi tanıyan yok...’

‘Valla öyle Tahsin Amca!’ dedi Osman, sonra arkadaşlarına döndü, birer birer, herbiriyle göz göze gelmeye çalışarak, söyleceklerinin önem ve doğruluğuna bakışlarıyla dikkat çekti. ‘Allah senden razı olsun! Allah tuttuğunu...’

‘Oğlum!..’ dedi Tahsin Bey sertçe, ‘...ben mi belirledim ulan senin kaderini?..’

Osman afalladı. Tahsin Baydur’un yönlendirmeli sorusu onu o şekil yönlendirdiği için öyle demesi gerektiğine hükmetti ve kafasını kaldıra kaldıra üç kademe hâlinde geriye sallayıp, birinci kademede, ‘Cık’ dedi, ikinci kademede; ‘Sen belirlemedin, haşa!’ dedi, üçüncü kademede bir daha, ‘Cık’ dedi.

‘Ya kim belirledi?’

Osman, yan gözle etrafına bakınıp kopya bekledi, alamayınca vakit kazanmak için dilini çıkartıp dudağını yaladı, sonra birden hidâyete erip, ‘Allah!’ diye bağırdı. İşaret parmağıyla durağın alçak tavanını gösterip, gözlerini de kısarak bilgiç bilgiç kafa salladı. ‘Allah belirledi Tahsin Amca... Ben onu söylemiyorum... onu biliyom zaten de, sen vesîle oldun diye yani... Allah razı olsun diye ondan şey ettiydim...’

Taksici Osman, Tahsin Baydur’un sol tarafında oturuyordu. Taksici Ertuğrul ise, hemen hemen tam karşısında. O anda, Ertuğrul istiyordu ki, şu kelli felli adam, şu hava cıva laflar eden Osman’ı kulağından tuttuğuyla iyi bir azarlayıversin. Çok istiyordu. O kadar çok istiyordu ki, sıkmaktan çatlamak üzere olan dişlerini, tuz buz olmadan kurtarabilmek için çene-

sini azıcık gevşettiği anda, ağzından kaçırıverdi içinin dolusunu, 'Hadi be Osman Abi, sen de!' diye patladı.

Durağın kabadayısı Sâmi, bu haddini bilmez yeniyetmeye kaç çatarak baktı. Tam işaret parmağını dudağına götürüp; 'Şşt' diyecekti ki, Tahsin Baydur'un davûdî sesi çınladı barakanın yarısı cam, yarısı metal duvarlarında.

'Kendini tanıt delikanlı! Sen akli başında bir çocuğa benziyorsun!'

Sâmi, Ertuğrul'un sağında oturuyordu. Sol elini hazır kaldırmışken oğlanın omzuna attı, 'tap tap' vurarak dostluk gösterdi. 'Afferim bak... gördün mü?' dedi.

Ertuğrul, öyle görmüştü, ayağa kalkarak kendini tanıtmak istedi fakat gel zaman git zaman Tahsin Bey'in huyunu suyunu adamakıllı öğrenen durak sakinleri, aynı anda ellerini kaldırıp öne uzatarak ve aşağı doğru sallayarak, ona oturduğu yerden devam etmesi gerektiğini işaret ve îmâ ettiler. Hatta Sâmi, kolunu ağırlığınca bastırdı Ertuğrul'un omzuna ki, bir yanlışlık olmasın.

'Ben ondalık usûlü çalışıyorum Beyamca,' dedi Ertuğrul.

'Gadir Baba'nın arabasında' diyerek onun sözünü tamamladı Ender. 'Gadir Baba gocadı biliyon... bi ondalıkçı bakınıyodu ne zamandır...'

'Sağlığı yerinde mi Kadir'in?'

'Yoo, iyi maşşallah canım!' diyerek Tahsin Baydur'u rahatlattı Selahattin. 'Yoruldu yalnız... naapsın?.. Yaş yetmiş iş bitmiş...'

Tahsin Baydur, ters ters baktı Selahattin'e.

'Teşekkür ederim hatırlattığın için,' dedi. 'Demek, benim iki sene önce işim bitmiş de haberim olmamış.'

Selahattin kıpkırmızı oldu. Özür de dileyemiyordu, çünkü Tahsin Baydur, sıçıp batırdıktan sonra bir de özür dileyerek ânında hoşgörölmeyle bekleyenlere berbat kızardı. Affı tavır ve tarzlarda değil de kuru sözlerde arayanları, sıtıkları bok güzel görünsün diye etrafına kenar süsü yapan delilere benzetirdi. Fitol olurdu. Bu huyunu, gel zaman git zaman öğrenmişlerdi.

'Seni dinliyorum delikanlı,' diyerek fırça faslını kapattı Tahsin Bey. 'Önce bir ismini söyle bakalım.'

'Ertuğrul, Beyamca.'

Tahsin Bey, Ertuğrul'un soluk benzine, avurtları çökmüş yüzüne, hüznü ama koskocaman, büsbüyük, zeytin karası gözlerine, şakaklarından fırlayıp da gidecekmiş gibi duran çıkık damarlarına, zift gibi, 'Sevgili Lucky'nin tüyleri gibi, parlayan kısa, düz saçlarına, köşeli fakat sivri, 'Sevgili Lucky'nin çenesi gibi, çenesine, düzgün, kalkık burnuna, küçük, başına yapışık kulaklarına, fidan boyuna, upuzun at bacaklarına eve döndüğü zaman resmini yapacakmış gibi uzun uzun, dikkatle, bir bir baktı. Bir süre, ne diyeceğini bilemiyormuş gibi kıpırdattı dudaklarını, sonra da ilk tanıştıklarına hep sorduğu soruyu sordu, 'Sen Sevgili Lucky ile tanıştın mı?'

Ertuğrul, incelenmekten sıkılmıştı. 'İ-ih' dedi.

'Yazık...' dedi Tahsin Baydur. 'Peki köpeklerle aran nasıldır?'

Ertuğrul'un kara gözleri parladı. 'Kuduzunu bulsam başını okşamadan geçmem Beyamca,' dedi. 'Ben onları çok severim, onlar da beni.'

Tahsin Baydur'un da gözleri parlamaya başlamıştı. Bu gelişme, durak sakinlerini daha da memnun etti.

'Kuduzunu bulsan başını okşar mısın sahiden, yoksa bunu öylesine, aran iyi olduğunu kuvvetle ifade etmek için mi söyledin?'

Ertuğrul'un kara gözleri, Tahsin Bey'in elâ gözlerini buldu. Tahsin Bey, delikanlının gözlerindeki hüznün, koyu, demli bir kedere dönüşmeye başladığını hissetti.

'Okşarım...' dedi Ertuğrul, çıkışircasına. 'Niye okşamayacaktım?'

Ender, muhabbeti gene rahat bırakmadı.

'Guduz ya lan işte!' dedi. 'Gendin didin ya!.. Guduz... adı üstünde... ısırdım mıydı sen de giden gumbürtüye!'

Ertuğrul, Ender'e şöyle bir bakıp, yeniden Tahsin Bey'e döndü. 'Vallahi okşarım Beyamca...' dedi. '...okşadım hem.'

Tahsin Baydur, oturduğu yerde dikleşti. 'Pekâlâ evlat...' dedi, '...okşadın da ısırma mı seni kuduz köpek?'

Ertuğrul da kambur duruşunu düzelterek sırtını dikleştirdi. 'Kuduz insan ısırır mı Beyamca?' diye sordu. 'Kuduz hayvan niye ısırır?'

Osman, sol yanında oturan Selahattin'i dirseğiyle dürterek, Ertuğrul'un salladığını ima etti. Selahattin de sol yanında oturan Ender'i dürttü. Ender hemen gaza geldi.

'Vay anam vay!' dedi, dişsiz ağızını gösterip sırtarak. 'Hele bi gudursun, serçe guşu bile gelip ısıdırır... vay anam vay... ne diyon sen? Kimi gandırıyor?'

Tahsin Bey, Ender'e döndü. 'Ender?' dedi sertçe.

Ender hemen toparlandı, ağızını kapattı, göğsünü kabarttı, karnını içine çekti, kollarını 'rap' diye kalçalarının yanına, botlarının topuklarını 'tak' diye birbirine vurdu. 'Buyur Tahsin Amca!' dedi. Bir ayağı kalkıp hazırola geçmesi eksikti. '...emrin?'

'Oğlum...' diye söze başladı Tahsin Bey Ender'e bakarak '...kanser hastaları dayanılmaz acılar çektikleri hâlde, niçin onları hapsedemezler de ruh hastalarını hapsederler?' Ondan taraftaki kaşını kaldırarak Ertuğrul'u kastettiğini belirtti. '...ocuk çok güzel bir şey söyledi... kuduz insan ısırır mı ki kuduz hayvan ısırır? Ben cevaplayayım; ne o ısırır ne öteki... Çünkü; ısırarak dişte değıldir, itedir...' İmn tahtasına başparmağıyla sertçe birkaç defa vurdu. '...ruhtadır... karakterde, huydadır... hasta hayvan da hasta insan gibi anlayış ister, merhamet ve şefkat, ifkat ve rikkat ister... yardım ister... 'Hoşt' dersen, 'kışt' dersen, ağırlı yerlerinden tutup da çekmeye, itmeye kalkarsan, o da sana kendi silahıyla mukbelede bulunur, ne yapşın?'

Ertuğrul'a döndü.

'Sana bütün kalbimle inanıyorum, gördün, fikrini senden önce ben mdfaa ettim ama sen de bana inan, bu bana hâlâ imkânsız görünüyor... anlatsana bana şu hikâyeyi?.. Nasıl oldu da kuduz hayvanı öpüp okşadın, o da seni ısırmadı?'

Ertuğrul, başını taşıyamayacak kadar zayıf ve ince duran boynunu eğıdiğı yerden birazcık doğırlttu. Kafasını tam kaldırmadığı için, Tahsin Bey'e bakarken alnı kırışıyordu. Duraktaki herkes ondan tarafa döndü. Ertuğrul, hikâyesini anlatmaya başladı, 'Köyde bi oban köpeğim vardı...'

Tahsin Bey, saatine baktıktan sonra elini kaldırarak 'DUR' işareti yaptı, arkasından da kendisi ayaklandı. O kalkınca, ötekiler de kalktı. 'Gel benimle delikanlı...' dedi Tahsin Bey. 'Ben

şimdi gidip Sevgili Lucky'yi ziyaret edeceğim. Onu çok özledim.' Taksici Osman'dan aldığı adres kâğıdını Ertuğrul'a uzattı. 'Geç benim arabanın direksiyonuna, hem gidelim, hem anlat...'

Kimse, Tahsin Baydur'a biraz daha oturması için ısrar etmedi. Çünkü, ısrara felâket kızdı Tahsin Baydur. Oturacak olan otururdu. Kendiliğinden oturası olmadığı hâlde, senin ısrarların yüzünden, istemeye istemeye oturan, kalkıp gittiği takdirde ayıp etmiş olacağını, dost kaybetmiş olacağını, kendini fazlasıyla adam yerine koyup naza çekiyormuş gibi görüneceğini ya da bilâkis oturmakla bağ bağışlamış olacağını, ısrarcıyı ihyâ etmiş olacağını düşünüp de metazori oturan adam, orada oturan adam olmaktan çıkardı. Ya tepeden bakan, hor gören bir yabancıya dönüşürdü ya da alta düşen, mahsur kalan bir rahatsız, kararsız. Bu konuda çok hassastı Tahsin Bey. Bunu, gel zaman git zaman öğrenmişlerdi. Önden koşturup kapıyı açtılar. Tahsin Bey barakadan çıktı. Durak sakinleri hemen koşturup pozisyon aldılar. Bir grup sağ ön çaprazına sıralandı, bir grup sol ön çaprazına. Hep birlikte direksiz Chevrolet'ye doğru yürümeye başladılar.

Kibir, ruhu kaplayan bir deridir!

NIETZSCHE

Aile, evin temiz kalan nadir kısımlarından birinde, kapısız mutfakta toplanmıştı. Kemalettin adı gibi biliyordu ki, bu karışadan, huzursuzluk ve mutsuzluktan, kayınpederi, ki çok baba adamdı ve tabii, moral değerleri ağır hasar görmüş Bûse hariç, herkes hoşnuttur. Tahakkümcü bir cadaloğ olan ve ilk günden beri eve köpek alma fikrine mesafeli duran, hatta aslen karşı olan fakat Kemalettin de karşı olduğunu açıkça beyan ettiği için, sırf onunla hemfikir olduğu bir konu bulunmasın diye karşı olduğunu beyân etmeyip, mesafeli durduğunu hissettirmekle yetinen kayınvalidesi Hatice Yazıcı hoşnuttur mesela. Kemalettin, şu köpek besleme meselesi ilk açıldığında aralarında geçen konuşmaları hatırlıyordu da... ‘Kızım, sen bilirsin, ev senin evin - bunu Kemalettin’e hor gören bakışlarla bakarak, kendi hediye ettikleri villada, hiç de hak etmediği hâlde, bir sefâ pezevengi gibi yaşadığını hatırlatmak maksadıyla bilhassa söylemişti - ‘nasılsa temizlikçi geliyor, iki gün fazla geliverir’ dersen, onu da sen bilirsin, parası senden çıkıyor - bunu da Kemalettin’e hor gören bakışlarla bakarak, kızının parasını yiyip lüks içinde yaşayan bir asalaktan başka bir şey olmadığını hatırlatmak maksadıyla bilhassa söylemişti - haa, ne kadar temizlenirse temizlensin, sanitaryal - bunu da Kema-

lettin'e yabancı dil bilmediğini yüzüne vurmak ve câhil bir hıyarağası olduğunu hatırlatmak maksadıyla, hor gören bakışlarla bakarak, bilhassa söylemişti - bir temizlik olur mu? Ben-
ce olmaz... haa, benim reyimi soracak olursan - Kemalettin'e,
'Senin reyinin rengi bile belli değil, yanar döner, şahsiyetsiz
herif! Tüküreyim senin gibi erkek adamın ciğerinin ta içine!'
dercesine hor gören bakışlarla bakmıştı - ben çekimserim...
Karar senin, keyif senin...' ve neticede, o gün, yani Bûse'nin
doğumgünü partisini kutlamak hâsebiyle 'KIZININ' evine gel-
dikleri o gün, her ne kadar Hatice Yazıcı'nın kendisi kendi du-
rumunu belli etmediğini zannetse de, Kemalettin'in en küçük
bir kuşkusu yoktu ki, eğer üzgün ve gergin görünen şu aile
meclisi fertleri arasında sevincinden kalkıp oynayacak durum-
da olan birkaç şerefsiz varsa, o kişilerin halaybaşısı olarak 'tey
tey tey' deyip mendil sallayacak en birinci şerefsiz, yine Hatice
Yazıcı olacak şerefsizdir.

Lucky, yatağa kendini atar atmaz kapının çalındığını duy-
muş, mayonezli sosa ve salya sümüşe buladığı ipek kılıflı, ke-
narları kalın ibrişim dantelli kuştüyü yastıktan kafasını kaldır-
mış, hiç içinden gelmediği hâlde kuyruk sallamıştı. Misafiri
çok severdi, elinde değil. O, kendisini arabanın ön koltuğuna
bindirip güzel oyunlar oynayan, sırtının en ulaşamadığı yerle-
rini ustalıkla bulup tatlı tatlı kaşıyan, yanaklarını sıkıp 'blop'
yaptıran, bahçede kendisiyle 'ne güzel' atlamaca oynayan, son-
ra patisi acıyınca onu kucağında taşıyan adamı da çok özle-
mişti. Ama, o adam ona bağırdığı için, kalbi hâlâ kırıktı. İç
çekti, kafasını yeniden yastığa gömdü. O adam şimdi aşağıdan
seslense, 'Lucky' dese, belki de hemen koşar gider, barışabilir-
di yani... ama belki... kesin değil... Kulaklarını dikip bir süre
daha bekledi, sonra umutsuzluğa düştü, dargınlığını hatırlattı
kendine, burukluğunu, kırgınlığını hatırlattı, tam da en sevdi-
ği şeyi, yumurtaydı galiba, yalarken işittiği azarı hatırlattı. Siv-
ri kafasını yastığın altına soktu, patileriyle üstten, yastığa bas-
tırdı, aşağıdan gelen sesleri duymamaya çalıştı.

Karısına yeni bir kâğıt havlu verdikten sonra, mutfak masa-
sının etrafında oturan öteki şerefsiz baktı Kemalettin. Bû-

se'nin abisi Ali Memet mesela... Evde kalmış bir kız kurusu kadar sinâmekî, mûltimilyarder bir babanın oğlu olduğu hâlde lisedeyken okul aile birliğinin fakir çocuklara yaptığı harçlık yardımını isim kayıt listesine kendi ismini de yazdıracak kadar para delisi, buna mukâbil sırtını o hep azımsadığı para dağlarına yaslayarak insanlara -en başta da Kemalettin'e- hor bakan, kendisi üç kuruşa kanını satacak bir meşrebe sahip olduğundan herkesi de kendi gibi bilen şu şerefsize ne buyurulurdu mesela? Yemekle bitmeyecek baba parasını Kemalettin'den kışkanan, hasedinden çatır çatır çatlayan, bir fırsatını bulsa kendini de satmaktan esef ve imtinâ etmeyecek, gerektiğinde ibnelik yapacak şu kara deliğe, gerektiğinde de jigololuk yapacak şu sulu vibratöre ne buyurulurdu?

'Neyse artık kızım...' dedi Hatice Yazıcı. 'Hayvandır bu neticede... yavaş yavaş evin kurallarını öğreteceksiniz... öyle ha demeyle olmaz.' Dönüp, yan gözle Kemalettin'e baktı.

'Salak karı!' diye düşündü Kemalettin. 'Hâlâ benim evde köpek beslemeye karşı olduğumu zannediyo... tiynetini açık edemiyö! İyi de oluyo... ohh!.. Şimdi ben yalvarsam razı gelmez Bûse artık bu köpeğe...'

Lucky, kulaklarını kurt köpeği gibi dikip öne, geriye oynatarak, daracık alın derisini gerip büzerek, alt kattan gelen bu yabancı kadın sesini tanımaya çalıştı. Hayır. Tanımıyordu. O adam da hâlâ seslenmiyordu 'Lucky' diye. Yoksa o da Lucky'ye mi küsmüştü? Acaba merdivenin başına kadar gidip?.. 'Bav?'

Yaşar Yazıcı, evin hâlini gördüğü ilk andan itibâren tatlı tatlı gülüyordu. Yüzü, gözleri gülümsemeler içindeydi. O da eve adımını atmadan saniyeler önce, kendilerine kapıyı açıp içeri buyur eden Kemalettin'in durumunu görür görmez ve kokusunu alır almaz ne olup bittiğini en az ötekiler gibi anlayıvermişti ama ötekiler gibi yavaşlık etmeye kalkmamış; 'Neler oldu burda?' veya; 'Bu evin hâli ne böyle?' veya; 'A-aa! Köpek mi yaptı yoksa?' gibisine, cevabı zaten belli sorular sorarak, koku molekülleri göz göz bulut olmuş tüten, yellenen, fitilli kadife yüzlü kanepenin üzerinde arka ayağını kaldırıp kulağının arkasını kaşıyan, bin parça olmuş kristal şekerlik naaşının her

bir pırıltısı sönmüş cüzünde fermuar gibi tırtıklı üst dudağını titrete titrete soluk verip; 'Ohh' diye sesler çıkaran, el dokuma Bünyan halısının her ilmeğinde havlayan, sekiz köşeli sehpanın her köşesinde uluyan, antreden başlayıp üst kata kadar çıkan derin mavi tüylü merdiven yolluğundaki mayonezli köpek parmak izlerinde Türkmen iti gibi ürüyen ve trabzanlarda hırlayan, diş gösteren, mıyklayan cevapları vermeye zorlamamıştı damadını. Cevaplar fazlasıyla ortadaydı çünkü. Baba adamdı Yaşar Yazıcı. Kayınpederlerin şahıydı, kralıydı, koçuydu. Gülümsemesini yüzünden eksik etmeden ayağa kalkıp, mosmor bir suratla oturmuş, sinirli sinirli ayağını sallayarak dudaklarını kemiren kızının mayonez bulaşığı omzunu tuttu. Bûse, kendi etmiş kendi bulmuş, 'bana alabileceğiniz en güzel hediye, safkan bir Doberman'dır demiş, bu sûretle kendi doğumgününün içine kendi etmiş bir şımarık evlâdın ezik bakışlarıyla baktı babasına. Yaşlı adamın gülümsemesine pek de anlam veremiyordu yani. Biraz daha bakacak olsa gene makaraları koyvereceğinden, salak gibi ağlayarak âcizlik göstereceğinden korktu, gözlerini kaçırdı.

'Ne isim koydunuz köpeğinize?' dedi Yaşar Yazıcı.

Lucky, merdivenin başında kulaklarını dikti. Bu sese de yabancıydı hafızası. Uzun boynunu, su içen bir zürafa gibi aşağıya, öne uzatıp, trabzan boşluğundan, gelen 'ne güzel' misafirleri görmeye çalıştı. Göremedi. Kafasını, merak içinde sağa yatırdı. Neden çağırılmıyordu onu o iyi adam? Küsmüştü ama çok küsmemişti Lucky. Çağırsa, hemen koşardı yanına. Ama çağırılmıyordu. Kafasını sola yatırdı... 'Bav?'

Bûse, aslında erkek yavru sipâriş etmişti Kemoş'a. Gerçi artık erkek dişi hiç fark etmez, o it bu evden gidecekti ama, ismini seçmişti bile kaç gün öncesinden: 'Alex'...Evet yaa... eğer bu Kemoş, gidip de mandıra ineği gibi kocaman bir damızlık dişi alıp gelmemiş olsaydı, belki de Bûse şu anda, kollarının arasında sevgiyle tuttuğu bebek 'Alex'ini okşuyor olacaktı yaa... üf yaa!.. Hem sonra muhakkak ki Alex ortalığı böyle berbat etmeyecek, muhakkak ki yaşı henüz çok küçük olduğundan, ufak tefek yaramazlıkları evde böylesine büyük yı-

kımlar yaratmayacak, aksine belki, hayır! Ne belkisi? Muhakkak, evet muhakkak gülüşmelerine bile sebep olacaktı o şirin yaramaz. Alex, karı koca arasındaki, uzunca süreden beri ep-rimeye, lif lif atmaya, gerilmekten 'tinn tinn' sesler çıkarmaya başlamış evlilik bağı, yukardaki korkunç canavar gibi hun-harca kemiren değil, muhakkak ki minicik diliyle yalayarak sağlamlaştıran bir aile ferdi olarak ön plana çıkacaktı. Belki... evet evet... neden olmasın?.. Belki de Küçük Alex, evliliklerini kurtaracaktı?

'Evet kızım? İsmi ne köpeğinin?'

Büşe, sıkıntıyla baktı babasına. Şımarıp, zır zır zırlayıp, adamcağızın; 'Sen mi köpek besleyeceksin? Asla! Acırım o hayvana!' itirazlarını şiddetle reddederek tepesine çıkıp; 'köpek de köpek' diye tutturmuş olmasaydı, şimdi hemen kalkıp; 'Ne köpeği? Belediyeye telefon etmeye gidiyorum ben! Dom-dom kurşunuyla vurdurucam o kara kıllı yaban domuzunu!' bile derdi. Ama çok çekinirdi babasından. 'Alex koymuştum ama Kemalettin dişi köpek almış gelmiş babacım,' dedi. 'Şimdi ona bir dişi ad bulmak...'

'Bav!' Hah!.. Bu sesi tanıyordu Lucky işte. Ona o çok sevdiği yemeği veren kadının sesiydi bu. Bir basamak inip, biraz daha eğildi. Trabzanın eğimiyle üst katın düzlemi arasında beliren daracık üçgenden bakınca, insan bacakları gördü. Ne çok 'ne güzel' misafir gelmişti. Kuyruk salladı. Sabırsızlığı artmaya başlamıştı.

Hatice Yazıcı, damadına, 'Bir yabancı dil bile bilmiyorsun sen! Câhilsin cahil!' dercesine bakıp, yabancı dil bildiğini, hem de iyi derecede bildiğini ispatlamaya girişti.

'Olsun kızım...' dedi, Kemalettin'e hor bakışlar atmaya devam ederek. 'Alex üniseks bir addır... Bizdeki Suât gibi, Hikmet gibi, Fikret gibi... eee... ne biliyim?.. Rusların Nikitası gibi... eee...'

'Hay senin a..nı ırzını eşşek s..sin!..' diye sövdü içinden Kemalettin. 'Onun zaten bir adı var anne,' dedi. 'Bizden önceki sahibi alıştırmış... değiştirecek olursak zorluk çeker diyoruz...' Çok kibar konuşuyordu. 'Lucky.. onun adı; LUCKY!'

Lucky de sintir sintir inerek merdivenleri yarılamış, bu çağrıyla bekliyordu. Ve işte, sabrının ödülünü almış, o iyi kalpli adam, onu gene çağırmıştı.

‘BAV!’ diye bir sevinç çığlığı atarak merdivenlerden aşağı ok gibi fırladı.

Mutfakta bulunan aile meclisinin bireyleri, merdivenden aşağı fışkırıp, püskürüp gelen, sarı mayonez renk desenli kara felâketi hep birlikte, aynı anda gördü. Bûse, dirseğini masaya yaslayıp, alnını avucuna dayayarak, saçlarını at gözlüğü gibi gözlerinin iki yanına düşürdü, bu utanç verici manzarayı görmemeye çalıştı. Ali Memet, ‘O ne yav?’ diye bağırarak, önce anasının arkasına, sonra da masanın arkasına kaçtı. Hatice Yazıcı, damadına, dehşete kapılmış gözlerini dikerek, hor bakışlarla baktı ve, ‘Ay ay ay! Bu mu yavru köpek?’ diye bağırdı, canavarın saldırısını hiç olmazsa yüz yüze göğüsleyebilmek için, oturduğu yerde yüz seksen derece dönüp Lucky’ye çevirdi cephesini. Bununla da yetinmeyip, arkasında zannettiği oğlunun elini tutup ondan kuvvet almak istedi, elini boynunun yanından arkasına uzattı, boşa çıktığını, havayı tuttuğunu anlayınca dönüp baktı, para budalası pezevengin tezgâha tırmanmakta olduğunu gördü, omzu kaşınmış gibi yaptı, oturdu kaldı. Yaşar Yazıcı, ellerini beline dayayıp, yaramaz bir çocuğa bakar gibi bakmaya başladı damadına.

Lucky, derin mavi tüylü halı sayesinde kolayca istediği hıza ulaştı merdivenlerden inerken, fakat hesaplayamadığı bir şey vardı. Merdivenlerin bittiği yerde halı da bitiyordu. O kısım, cilâlı parkeydi. Bunu, pedikürlü ve de üstelik bol mayonezli tırnaklarının üzerinde, köpek görmüş de buz pateni pistine canını dar atmış bir kedi gibi kaymaya başladığı zaman anladı.

Kemalettin de tam o sırada, kazanın, ‘geliyorum’ dediğini anlamıştı. Yerde ‘cıyirt cıyirt’ sesler çıkararak başarısız toparlanma hamleleri yapan ve bu hamleler yüzünden daha da çok savrularak, kayarak, parkeleri çizerek ve ‘Bav???’ diyerek bir torpil gibi mutfığa dalan köpeği yakalamaya çalıştı. Biraz daha eğilebilseydi başarabilirdi belki, ama Lucky’nin yüksek hızı karşısında ne mümkün?

Lucky, önce sevip oyunlar oynayan, sonra bahçede serbest bırakıp atlamaca yapmasına izin veren, sonra kucağında eve taşıyan, sonra da anlamsız şekilde kalbini kırıp sonra da aşağı çağıran 'o iyi adamın' bacaklarının arasından kendini frenlemeye çalışarak kayıp geçti ve tam da 'o iyi kalpli adamın' arkasındaki sandalyede oturan ihtiyar kadının bacaklarının arasına daldı.

Hatice Yazıcı, 'damadı olacak o anten' önünde dikildiğinden, başına geleceği görememişti. Sipsivri burnu olan bir acayip şeyin, o 'damadı olacak anten'in bacakları arasından geçerek kendi Gucci döpiyesinin eteğine doğru hamle ettiğini gördüğünde ise artık ayırık duran bacaklarını kapatmak için çok geçti... çok geç!

Lucky, Hatice Yazıcı'nın açık bacaklarının arasına daldı, sipsivri burnu o hızla çarptığı şey her ne kadar yumuşak ve sıcak da olsa çok acıdı, döpiyes eteğinin altından, 'Mıyk!' diye inledi. Kemalettin ve Bûse, aynı anda, 'Aman anne!' diye bağırarak, oturduğu sandalye ve bacaklarının arasından yeni doğuyormuş gibi arka kısmı görünen iri kara köpekle birlikte geri geri kaymaya başlayan yaşlı kadını düşmeden önce yakalamaya çalıştılar. Çok şükür ki başardılar. Yaşlı kadın, uyandığı hâlde kâbus görmeye devam eden bir çocuk gibi ellerini başının üzerine kaldırmış, kasılan parmaklarının sivri tırnaklarını kendi suratını yolacakmış gibi içe doğru bükmüş, avaz avaz bağıırıyordu: 'Eteğim!.. Eteğim gitti! Çekin şunu! Çekin şunu!'

Lucky, suratının az bir yerinde kalmış mayonezli sosu, çoğunu ipek yastık örtüsüne silmişti, bu kötü kötü bağırarak kalbini kıran kadının Gucci eteğine adamakıllı sildikten sonra hırslayarak geri çekildi ve o kadına küstü.

Bûse, annesine sarılıp onu sakinleştirmeye çalışırken, Ali Memet, tezgâhın üstüne tünemiş, fenalık geçiren annesi için bir bardak su dolduruyordu. Lucky, 'o yüksek yer'den tıpkı bir maymun gibi hoplayarak inen ve yan gözle kendisine yan yan bakan ve bir yılan gibi kıvrılıp bükülerek eteğinin altına girdiği kadına su uzatan sarışın adama, fermuar gibi tırtık tırtık üst dudağının ondan taraftaki kısmını aralayarak diş gösterdi. Gıcık kapmıştı. Onu hiç unutmayacaktı!.. O çipil çipil, o çapak

apak, o m nid r m nid r, o feldir feldir bakan, o akı bokuna, alası belesine karışmış, o açık renk g zleri –renk k r  olduğu için her şeyi siyah ve beyazın tonlarında g r yordu– hiç ama hiç, ‘Bav!’, unutmayacaktı... Ona da k st , d nd  kıcını, yeni patronunun yanına gitti.

Kemalettin, g lmesini zor bastırarak, eteğini donuna kadar sıyırmış; ‘Gitti caanım Gucci’ diye sayıklar gibi sesler çıkaran kokmuş kayınvalidesinden kaçırdı g zlerini. İki yanına sarkmış iki eline barış dilleri atan Lucky’nin tabanca kafasını okşayıp, ‘Gel kızım!’ dedi sevgi dolu bir sesle. ‘Ulan karıya bak yaa...’ diye d ş n yordu. ‘...kurabiye gitti diye  z lm yo da...’

Lucky, misafirlerle tanışmak, onlara kendisini kaşıtmak, şu masanın arkasına sinmiş k t  k t  bakan adamı da adamakıllı ısırmak istiyordu ama yeni patronu çağırmıştı bir kere ve  stelik bu yeni patron da çok iyi kaşıyordu.  tekini ne zaman olsa ısırdı. Kemalettin’in peşine takılıp, mayonezli salona geçti.

Yaşar Yazıcı, akciğerlerinden kopup gelen ve artık zaptedilemeyecek derecede y kselen g lme basıncını, dişlerini sıkarak hafifçe araladığı dudaklarının arasından ‘pıf pıf’ sesler çıkar-mak s retiyle d ş rmeye çalıştı, başaramayacağını anlayınca, Lucky’nin peşine takılıp o da mayonezli salona kaçtı. Rahat rahat g lebilmek için, oturacak temiz bir yer aradı. Bulamayınca, teslim olmuş,  st baş araması yaptıran bir zanlı gibi duvara dayadı ellerini, kahkahayı koyuverdi. Elleri, az  nce B se’nin bulaşık kazağının omzunu tuttuğu için mayonez olmuştu. Kar mavisi saten duvarda yaşlı adamın girişim desenleri oluşturarak birbirine geçmiş sarı renk parmak izleri hoş bir armoni oluşturdu.

Lucky, arkasını kendisine d nm ş bu ‘ne g zel’ misafire kafasını sağa yatırarak baktı, ne yaptığını anlamaya çalıştı, sonra sordu ona: ‘Bav?’

*Bedenim ruhuma gurbet el olmuş
Olsun, sabret... sus be ağlama gözüm!
Ömrümün baharı sararıp solmuş
Solsun sabret... sus be ağlama gözüm!*
DEVİRAN BABA

Kısmet, darphane gibi para basıyordu o gün. Öteki kızlar, ancak sıra bekleye bekleye birbirine yaslayacak hâle gelmiş abazanların sabırsızlığından istifade ekmek parası kazanabiliyorlardı.

‘Gel koçum... Her yol serbes... Gel anam! Soğukta beklem... gel!’

‘Yok... ben o arkadaşla girecem... sağol bacım!’

‘Leeen!.. Bacın keranadaysa ona daya leen!’

‘Peki madem... siz kaç numaradaydınız?.. Beklemiyelim artık...’

‘Geç koçum, geç sevgilim, geç kocacım... iki numaraya geç... na şu karşısı...’

Elvan Abla, Kısmet’in kapısında sıraya girenleri inceliyordu sabah beri. Bir türlü, şöyle hem genç hem sağlıklı hem yakışıklı hem babayiğit hem ağzı yüzü yerinde hem eli ayağı düzgününü bulamıyordu. Şöyle uzaktan uzağa; eh, yüzüne bakılabilecek kadar idare ederleri de yakına geldikçe ya köse oluyordu, ya kel oluyordu, ya yürümeye başladığı zaman postüründe bir yampirilik göze çarpıyordu, ya dudaklarının bitişme çukurlarında fazlaca tükürük birikmiş oluyordu, ya gözleri şehla çıkıyordu, ya dişleri çürük oluyordu, ya kulakları kepçe oluyordu...

Kısmet’in içi dışına çıkmıştı. Gözlerini tavana dikmiş, jikletini

cak cak çiğneyip ara sıra balon yaparak düşünüyordu: 'Kapıya çık, gelen herifi özellikle Elvan Abla görsün diye kasanın orda oyalayıp görücüye çıkar, ondan sonra odaya çık, müşteri senin üstüne çıksın, sonra sen odadan çık, gusülhâneye koş, orana iki tas sıcak su döküp sabunla, gusülhânedan çık, geri odaya girip kurulan, yatağı düzelt, giyin, odadan çık, aşağı in, kapıya çık, yani müşteriyi alıp Elvan Abla'nın karşısına dikil, bi daha yukarıya çık... Öff!..' Kukusu da sürtünmekten cayır cayır yanıyordu zaten. Şu kadın artık beğenecekse beğenseydi birini hayırlısıyla! Ayakçı Güneş'e telefon edip natürel vazelin siparişi verdi: 'Al işte len...ne biliyim ben?.. Kaç kutu alırsan al!' Öğlen yemeği bile yiyememişti. Açlıktan karnı sırtına yapışmıştı. 'Dayan kızım...' deyip dişlerini sıktı, ağzından çıkardığı jikleti, el yordamıyla başucundaki komodinin yan tarafına yapıştırdı. Kollarını dirseklerinden katlayıp başının altına yastık yaptı. 'Öff!' dedi yüksek sesle.

'Ayıboluyo amma!.. İş üstünde telefon felan?.. İnsan bi gombilezonunu çıkardır!.. Bi öpücük virir... bi şey demiyoz diye, sen de artık!.. Öf dime bari!'

'Gel koçum...' Üstünde tepinen adamı bacaklarıyla sardı. 'Gel aslanım... çok tahrik ettin beni... hadi gel artık... dayanamıyorum... ohh... ohh!..'

Herif, 'Hıss!' diye bir ses çıkararak boşaldı.

Kismet, yığılmış kalmış adamı üstünden itip yatağa devirdi, ortopedik tabanlı tahta terliklerini giyip gusülhâneye koştu. Terlikler, beş numaranın tahta döşemelerinde hamam takunyası gibi öttü, ses, o saat itibarı ile on dokuzuncu defa tavanı delip, bekleme salonunda 'bekleyen' kızların kulaklarına kadar ulaştı.

Alt katta, bu yeni gelen şıllık yüzünden nafakaları kesilen öteki kızlar, kafalarını yukarı kaldırıp Elvan Abla'ya duyurmayacak şekilde, ağızlarının içinden sövdüler. Dudakları, dua okur gibi kıpır kıpırdı.

Elvan Abla, kafasını vitrin camından tarafa çevirmiş, sıra bekleyen abazanları pür dikkat inceliyordu o sırada. Bağırarak da sövseler, işitecek durumda değildi. Müstakbel evlâdının baba adayını arıyordu o. Tek kişilik bir jüriydi, tek seçici, tek belirleyiciydi.

‘Kızı birkaç günlüğüne sokakta çalıştırsam mı? Keraneye ağzı yüzü düzgün bir adam gelmiyor ki!..’ Tükenmez kaleminin ucunu, masanın kenarına dalgın dalgın vuruyordu. ‘Pırl pırl, okşadıkça parlayan, kehribar gibi zengin çocukları var... İyi de beslenmişlerdir, sağlıkları, afiyetleri yerindedir... İki gece çık-sak Hoşdere’ye, ben arabanın içinden, beğendiğim birini gö-rünce Kısmet’e selektör yapsam, vallahi birden fazla aday bu-luruz... Üff! Zor be... zor... Nasıl yapacaksın? O kadar kolay mı?.. Aslında yapılır yapılmasına da, patronun bir kulağına gi-decek olursa ayvayı yeriz... Neyse... kovalayanımız yok... Birkaç gün daha bakalım, sonra düşünürüz...’ Kalemin arkasına basıp ucunu dışarı çıkartıyor sonra tekrar basıp içeri sokuyordu. ‘...aslında sporcu bulacaksın buna... idmanlı, uzun boylu bir delikanlı şöyle... ama nerdee?.. Benden çok kazanıyor pe-zevenkler!.. Tenezzül ederler mi hiç bizim buralara?.. Hem za-ten kız kaynıyordur her tarafları... primiyle, maç başıyla bok gibi de para!.. Yok yok... bekliyeceğiz, sabredeceğiz... düşer el-bet... Allah’ın günü bir değil ya!’

Kısmet, ortopedik tabanlı tahta terliklerini şakırddata şakırdata indi merdivenlerden. Ayaklarını sürüyordu. Zaten don giymeyi de unutmuştu. Kapıda bekleyenler arasında bir kaynaşma oldu, bir itiş kakış başladı. Elvan Abla, Kısmet’e anlayış ve şükranla baktı, sıradaki müşteriye hiç de gözünün tutmadığını işaret etti. Kısmet, uyurgezer gibi yaklaştı kapının ağzına, Elvan Ablasından da manyeli aldığından sıranın başındakini bir de kasanın başına getirip oyalamak için zaman harcamadı, adama ebelemece oynar gibi dokunup arkasını döndü, ortope-dik tabanlı tahta terliklerini şakırddata şakırddata, kızların kin dolu bakışlarının önünden geçti. Şeffaf pembe elbisesi, ancak sıkı kalçalarının yarısını örtebiliyordu. Zaten don giymeyi de unutmuştu... Kapının ağzında bir kaynaşma oldu. Kalabalık grup, manzarayı görebilmek için sırayı bir anda akordeona çevirip yanlara doğru yayıldı. Vitrin camı çatırdadı. Elvan Abla, kaleminin arkasıyla önündeki masanın üzerinden sünüp ca-mekâna ‘çıt çıt çıt’ vurdu. ‘Sırayı bozmayın bakalım!’ dedi.

*Hey yazıklar, hey yazıklar, vay da vay
Bir bulut altında kalmış böyle ay!*

MEVLÂNÂ

Ertuğrul, çok özür dileyerek, bu eski model, koldan vitesli, kocaman arabaları kullanmaya çekindiğini, usûlünü, âdâbını bilmediğini, ‘Aman Beyamca! Çizdiririm, çarptırırım, şanzımanını indiririm! Aman! Sen beni mâzur gör bu seferlik! Kusuraumu bağışla!’ diyip, direksiyon başına geçmekten affını istemiş, Tahsin Baydur da bunu kabul etmiş, işi tekrar ehline, Kasap Selim’e havale etmiş, oğlanı sol yanına alıp arka koltuğa geçmişti. Adres kâğıdı hâlâ Ertuğrul’un elindeydi. Şöyle bir inceledi. ‘Sen Batıkent’e bir gir, ondan sonra ben yolu tarif ederim abi,’ dedi Kasap Selim’e. ‘Bu siteyi biliyorum.’ Kasap Selim, dikiz aynasından, ‘Acelen ne ulan? Daha marşa bile basmadık’ dercesine baktı Ertuğrul’a.

Yola koyuldular. Tahsin Baydur, dizlerini birleştirerek oturduğu yerde soluna döndü, antika bastonunu ortaya dikti, iki elini onun üstüne koyup Ertuğrul’a bakmaya başladı.

‘Şu köpek meselesi...’ dedi, ‘...kuduz köpek... anlat bakalım.’ Ertuğrul, anlatmaya başladı:

‘Mahalleden tanırlandı beni... bazı geceler beraber yatar-dık...’

Tahsin Baydur, sormak istediği zaman sorardı.

‘Niye?’ dedi.

Ertuğrul, uzun boynunu utanıyormuş gibi omuzlarının arasına çekti, fırıncı küreği gibi ellerini dizlerinin arasına sıkıştırdı. ‘Sıcak olurdu...’ dedi ‘...birbirimizi ısıtırdık...’

Tahsin Baydur, bu cevaptan tatmin olmamıştı.

‘Anladık,’ dedi. ‘Niye? Niye sokakta yataydın? Evden mi kaçmıştın?’

‘Yoo...’ dedi Ertuğrul ‘...analığım... üvey anam... kapının önüne kordu da beni...’

Tahsin Bey, dikiz aynasından kendisine bakan Kasap Selim’e işine bakmasını işaret etti.

‘Soğuk kış gecelerinde falan mı?’

‘Değişmezdi...’ diye ezilerek cevap verdi Ertuğrul. ‘...kış, yaz...’

Tahsin Bey’in kaşları çatılmıştı. Bastonuna biraz daha abanarak yüzünü Ertuğrul’un yüzüne yaklaştırdı.

‘Baban olacak bok herif ne yapardı?’ dedi. ‘...seyirci mi kahlırdı?’

Ertuğrul omuz silkti.

‘Haberı olmazdı pek... geceleri uğramazdı eve... içerdi... ama, sarhoş bile gelse...’ susup yutkundu. Sesi titremişti. Dudaklarını yalayarak zaman kazandırdı kendine, bu arada ses ve nefes ayarı yaptı. ‘...sarhoş bile gelse, beni kapının önünde titrerken gördüğü vakit...’ sesi boğuldu, sustu.

Tahsin Bey, bastonun üzerindeki elini kaldırdı, Ertuğrul’un omzuna koydu. Ertuğrul, sessizce gözyaşı dökmeye başladı.

‘Ne yapardı oğlum?’ diye sordu Tahsin Bey. ‘Baban seni kapının önünde titrerken gördüğü vakit ne yapardı?’

Ertuğrul boynunu büktü, ürkek bir kedi gibi yanağını ihtiyar adamın ihtiyar elinden kaçırmaya çalıştı.

‘Pencereden kendi yorganını atardı bana...’ dedi ‘...eve girer girmez sızmamışsa tabii...’

Tahsin Bey, kafasını öte tarafa çevirmiş delikanlının çenesini tuttu. ‘Bana dön!’ dedi tatlı sert ‘...benimle konuşuyorsan bana bakarak konuş! Ben seni dinlerken senden başkasına bakıyor muyum?’

Ertuğrul, ezile büzüle döndü. Uzun boynu, kafasının ağırlı-

ğını daha fazla taşıyamayacakmış gibi bir aşağı bir yukarı sallandı. 'Kusura bakma Beyamca.'

'Sonra?' dedi Tahsin Bey. 'Sen de yorganın altına sokak köpeklerini mi toplardın?'

Ertuğrul kafa salladı. 'Onlar kendi gelirdi,' dedi. 'Yorgan olsun olmasın... gelir, beni aralarına alır ısıtırlardı... beraber yattık... bir gün... bir tanesi hastalık kapmış... kuduz olmuş...'

Tahsin Bey, bastonuna abanarak geri çekildi, arkasına yaslandı. 'Allah Allah?' dedi; 'Eee?'

'Arkadaşlar haber verdi... 'Arap kudurmuş, belediyeçiler vurmaya geldi,' dediler... Ben de gittim bakmaya... Arap, iki kişiyi ısırdıktan sonra, bir apartmanın merdiven boşluğuna saklanmış... belediyeçilere haber vermişler... onlar da gelip, Arap'ı orda vurmuşlar...'

'Eee?'

'Ama Arap ölmemiş... onu vuran belediyeçinin tüfeğinde ince saçma varmış... sırtından yaralanmış, belediyeçiyi de burundan ısırpı bodruma kaçmış... su sayaçlarının oraya sığınmış... sayaçların olduğu yeri ben biliyorum... ordan ona ateş etmelerine imkân yok... vuracak adamın önce iyice eğilip kendini köpeğe göstermesi lâzım... Baktım, ucu kancalı demir değneklerle aşağı iniyorlar... Ne yapacaklarını anladım hemen... kancaları kendi giremeyecekleri yere uzatıp hayvanı deşecekler, çengelleri vücuduna geçirip sürüye sürüye açığa çecekler, işini görecekler... hemen aralarından sıyrıldım, ellerinden kaçıp bodruma iniverdim...'

Tahsin Bey, dikiz aynasından şaşkın şaşkın bakan Kasap Selim'le göz göze geldi. Kendisi de şaşkındı.

'Niçin?' diye sordu. 'Ne yapmak için? Onu zaten öldüreceklerdi.'

'Öldüreceklerdi Beyamca...' dedi Ertuğrul. Dudaklarını öfkeli öfkeli kemirmeye başlamıştı. Sesi daha kararlı, daha güçlü çıkıyordu. '...ama o şekil değil...' diye devam etti. '...nasılsa ölecek diye eziyet edilir mi hastaya?.. Bulaşıcı hastalığı varsa kapatılır bir yere, insan gibi muâmele edilir, kendi icâbını kendi hastalığı görürken, acıları dindirilmeye, korkuları söndü-

rlmeye çalışılır... dövülür m hiç? Kurşun sıkılır mı? Vücuduna kancalar takılır mı?’

Tahsin Bey, gizlemeye gerek duymadığı bir hayranlıkla baktı oğlana. Derin bir denize benzetti onu içinden. ‘Dibine indikçe cevherlerini keşfedyorsun. Ne güzel yetiştirmiş kendini! şu laflara bak! Ne konuştuğunun farkında mı sahiden? Ne de güzel terbiye almış!’

‘Delikanlı...’ dedi artan bir merakla. ‘Sonra ne oldu?.. Bodruma inice ne oldu?’

Ertuğrul, aldığı tlimtı gene unutmuştu. Ellerini dizlerinin arasına sıkıştırıp gözlerini muhatabından kaçırdı, uzun boynunu ne eğdi. Yere, bacaklarının arasından arabanın taban döşemesine bakarak konuşmaya başladı: ‘Peşimden biri tüfekli ikisi kancalı üç kişi geldi. Baktım, beni tutsalar götürecekler, ıkarcaklar dışarı, hemen kendimi su sayaçlarının oraya attım...’

Kasap Selim, az kalsın öndeki duran arabaya bindiriyordu. Son anda fark edip frene bastı. Tahsin Bey, bastonuna abanmasına rağmen öne doğru gitti geldi. ‘Ulan!’ dedi dikiz aynasından gözlerini kısıp dişlerini sıkarak korkuyla kendisine bakan Kasap Selim’e.

Ertuğrul, savrulmayı fazla etkilenmeden atlattı. Genti ne de olsa. Bastığı yere sağlam basardı.

Tahsin Bey, yeniden toparlanıp arkasına yaslandı. ‘Seni dinliyorum...’ dedi Ertuğrul’a dönerek ‘...su sayaçlarının oraya at-tın kendini... sonra?’

‘Arap ilk önce tanıyamadı beni... hırladı... seslendim... hiç yanaşmadım...’

‘tekiler ne yapıyordu bu arada?’

‘Merdivenin başında bekliyorlardı... bir de bana, ‘Uzaklaş, ekil ordan’ diye bağırıyorlardı.’

‘Ama sen ekilmedin tabii.’

‘Tabii... niye ekileyim?.. ekilecek olsam oraya niye gideyim?.. Bekledim ben orda... adamlara da ‘susun ya!’ dedim... ‘Ben Arap’ı kuağıma alıp çıkartacağım, siz karışmayın, arabayı hazır edin,’ dedim... ‘Deli olma!’ dediler... Telsizle anons edip, bir tanesinin elinde telsiz vardı, ‘ocuk araya girdi, k-

peçe ulaşamıyoruz,’ dediler... İşte tam o zaman, gözüm karanlığa da alıştıydı, Arap’ın, zorlukla ayağa kalkıp yanıma gelmeye çalıştığını gördüm...

Sözünün tam burasında dönüp sağ yanında oturan ve hayranlık dolu bakışlarla kendisine bakan yaşlı adamın gözlerinin içine baktı.

‘Onun kanamış gözlerindeki üzüntüyü, acıyı gördüm Beyamca...’ dedi ‘...benim başıma bir iş gelecek diye üzülyordu sanki...’ gözlerinden akan yaşlara aldırmadan, daha da kuvvetli bir sesle devam etti, ‘...yanıma kadar geldi... burnuyla dizime vurdu... kulağını kaşımamı istediği zaman hep böyle yapardı ama o sefer kaşıyamadım... ağız köpük içindeydi... gözleri kan çanağıydı... akı kalmamıştı hani... adamlar, arkamdan; ‘Köpek çıktı, çekil aradan,’ diye bağırmaya başladılar... vuracaklardı... hemen çöktüm, sarıldım ona, kucakladım, arkamı iyice adamlara verip kendimi siper ettim...’ Sustu. Gücü tükenmiş gibiydi. Tahsin Baydur’un gözlerinin içine ağlayarak, hiç konuşmadan bakmaya başladı. Dudakları, kendi kasten yapıyormuş gibi sallanıyordu. İki dudak bir türlü üst üste gelemiyordu. Yanaklarından süzülen gözyaşları incecik üst dudağını engel kabul etmeden aşıp ağzının içine doluyordu. Burnu da akmaya başlamıştı. Tahsin Bey, antika Devrek bastonunu ön koltuğun arkasına dayadı, elini ceketinin yan cebine atıp ipek bir mendil çıkardı. Oğlanın dudaklarına, göz pınarlarına usul usul dokundu bu mendille. ‘Devam et oğlum...’ dedi. Kendi sesi de titriyordu. Hiç yapmadığı bir şey yaptı, ömr-ü hayatında ilk defa bir insanın gözlerinden kaçtı. ‘Devam et evlâdım...’

‘Bana dön Beyamca!..’ dedi Ertuğrul. Hem ağlıyor hem de gülüyordu. ‘Ben konuşurken bana bak!..’

Tahsin Bey, titreyen gözbebeklerini Ertuğrul’a çevirdi. ‘Devam et...’ diye fısıldadı.

‘Arap... Arap birden dellendi o zaman... ben ilk başta anlamadım... kuduz olduğu için beni de unuttu, ısıracak, gırtlaklayacak sanıp ayağa fırladım...’ Fırıncı küreği gibi ellerini, parmaklarını ayırarak açtı, avuç içlerine baktı, sonra hırsıyla, hınçla sıktı yumruklarını, tekrar Tahsin Bey’e döndü. ‘...ellerimi boy-

nundan çözdüm yani... bacaklarımın arasından kaçiverdi Bey-
yamca... kendini ateşe atıverdi... vurdular onu... Arap'ı vurup
indirdiler... Arap öldü... Arap öldü...' Eğildi, ayak bileklerinin
üstünde kalmış pantolonunun sağ paçasını yukarı, çorabını da
aşağı sıyırdı. '...beni de vurdular...' dedi.

Tahsin Bey, oğlanın gösterdiği süt beyazı bacağı görmek için
eğildi. Baldırın biraz altından, ayak bileğinin çorabın içinde
kaybolduğu yere kadar, ayak, evvelce bir sürü çiviyle delinmiş
gibi leke lekeydi. 'Hey Allahım!' diye hafifçe feryât etti Tahsin
Bey '...nasıl yahu?'

Ertuğrul, paçasını düzeltti. Arkaya yaslanıp gülümsedi. 'Tü-
fekli adam, köpeğin cellat gibi geldiğini görünce telaşlandı hâ-
liyle... iyi nişan alamadı... saçmaların bir kısmı bana isâbet etti...
ben yere düşünce, o bir el daha ateş etti, iş bitti... Arap öldü.'

Tahsin Bey, elinde tuttuğu mendille alnında biriken teri sil-
di, mendili Ertuğrul'a verdi.

'Pekâlâ...' dedi '...köpek sahiden de kuduz muymuş?'

'Tabii kuduzmuş...' diye cevapladı onu Ertuğrul. 'O, bur-
nundan ısırıldığı belediyeci bizim bir alt sokakta oturuyordu...
iki haftaya kalmadan gitti adam... aşı maşı kâr etmedi...'

'Ya sen? Sen de aşı oldun mu?'

'Olmayacaktım... beni ısırmaıydı... ama oldum... eve polis
geldi, zorla aşığı götürdü beni... karnımdan kırk tane iğne
yedim...'

'İsâbet olmuş...' dedi Tahsin Bey. 'Ne de olsa hayvanın kana-
ması vardı ve senin de ayağın yaralanmıştı... Mikrop bulaşmış
olma ihtimâli çok kuvvetliymiş yani...' Kafasını sallayıp keyif-
le, hoşlukla güldü. Uzanıp, çocuğun ince, zayıf ensesine dost-
ça bir şaplak indirdi. '...iyi olmuş iyi olmuş...' dedi.

Kasap Selim, başından beri büyük bir dikkatle dinlemişti
konuşmayı. Etkilenmişti. Bir ara öndeki arabaya çarpacak ol-
duğunda, o da ağlamak üzereydi. Sevmişti bu delikanlıyı. Da-
ha da önemlisi, bu cılız oğlan, Bey'e hayat şerbeti gibi gelmişti.
Çok düşünmezdi ama onun ruhunu da okurdu Kasap Selim.
Tahsin Bey'i hiç bu kadar yoğun, ilgili, duygulu görmemişti
çocuklarının ölümünden beri. 'İyi olmuş iyi olmuş' diye geçir-

di içinden o da. Sırıttı. Direksiyona dostça bir şaplak indirdi. Dikiz aynasına baktı. 'Yaş kaç delikanlı?' diye sordu Ertuğrul'a.

'On dokuz abi,' dedi Ertuğrul.

'Daha bebekmişsin kerata!' dedi Kasap Selim neşeyle. Bu arabanın direksiyonunda geçirdiği neşeli günleri çok özlemişti. 'Ağzın da süt kokar senin... Taksicilik nerden aklına geldi oğlum? Okumuş yazmışa da benziyorsun... ağzın adam gibi laf yapıyor... Yazık sana be!'

Ertuğrul, dikleştirdi oturduğu yerde. Dikiz aynasında, kendisini hanımevlâdı gibi gören adamın gözlerini buldu, dik dik baktı.

'Niye yazıkmış?' dedi. 'Bileğimin hakkıyla ekmegi kazanıyorum... Niye yazık olsun?'

Tahsin Bey, önce dikiz aynasından bu cahil keratanın ağzının payını verecekmiş gibi bakmaya başlayan Kasap Selim'e sessiz kalmasını işaret etti, sonra da elini Ertuğrul'un omzuna koyup onu sakinleştirdi. 'Bunun adı Selim'dir evlâdım...' dedi. '...Kasap Selim... Ben ona, kısaca Kasap derim...' Kasap Selim'e döndü. 'Ben Sevgili Lucky'yi ziyaret ederken, sen bu delikanlıyı oturt yanına, hem koldan vitesi öğret, hem de neden, nasıl kasap olduğunu anlat adamakıllı...'

Ertuğrul, geri çekildi, yaslandı, etrafına bakındı. Batıkent'e gelmişlerdi. 'Şu göbekten sola dön Kasap Abi,' dedi. 'Gazete binasına gelince bir daha sola dön, yokuş aşağı bırak gitsin...'

Kasap Selim, dikiz aynasındaki gözlerini orada unutmuş gibiydi. Ertuğrul'a minnetle ve sevgiyle bakıyor, uzun zamandır ilk defa bu kadar neşeli gördüğü Beyine neşeyle bakıyor, dönüp Beyini uzun zamandır bu kadar neşelendirmeyi ilk defa başaran insan evlâdına, bu çiftit duruşlu delikanlıya şükranla bakıyor, dönüyor, her zaman, her yerde, kendi başındaki dert, ezâ ne olursa olsun, bu çocuk gibi garibanları bulup bağrına basan Beyine hüsn-ü aşkla bakıyor, dönüp, bu gariban insan evlâdına şefkat ve merhametle bakıyor, dönüyor, Beyine coşkuyla, hayranlıkla bakıyordu. Biraz da önüne bakarsa iyi olacaktı.

'Aman Abi! Kaldırıma çıkıyorsun!'

Bisiklet tekeri kadar direksiyonu yılların verdiği tecrübe olmasa zor toparlardı Kasap.

‘Görüyoruz...’ dedi tehlike geçtikten sonra. ‘Burdan mı dönüyorduk?’

‘Evet abi.’

Tahsin Bey, geriye yaslanmış, bastonunu ortaya dikip avuç içleriyle abanarak ellerini onun üzerine koymuş, dosdoğru yola, karşıya bakıyordu. Heyecanlanmış gibiydi. ‘Ah sevgili Lucky!’ diye mırıldandı. ‘Seni ne çok özledim!’

Kasap Selim, arabayı yokuş aşağı bıraktı. Dikiz aynasında Bey’in gözlerini yakalamaya çalıştı. ‘Ben diyorum ki Bey...’ dedi. ‘...sanki bizim Osman, Lucky’yi yanlış adama vermiş...’

Tahsin Bey, ağır ağır salladı kafasını.

‘Lucky oraya gittiyse bir bildiği vardır,’ dedi kesinlik taşıyan bir ses tonuyla. ‘Kim akıl erdirebilir onun işine?’

Kasap Selim, kaşlarını kaldırarak yana eğdi başını. ‘Doğrusun Bey...’ dedi. ‘Lucky bu.’

Tahsin Bey, yandan yüzünü inceleyen Ertuğrul’a dönüp göz kırptı, sonra tekrar Kasap Selim’e dönerek onunla konuşuyormuş gibi yapıp, vermek istediği müjdeyi verdi Ertuğrul’a, ‘Buna mukâbil, sana katılmıyor da değilim Kasap...’ cebine attığı nüfus cüzdanı fotokopisini çıkardı, bakıp güldü, ‘...Kemalettin Kılıç ve ailesinin Lucky fırtınası karşısında pek dirâyetli davranabileceklerini düşünemiyorum nedense...’ Kasap Selim’e göz kırptı, ‘...kimbilir, onlar da bakamayacaklarını beyân ederlerse, belki Sevgili Lucky’yi onun insanları sevme şeklini de kabul ederek sevebilecek bir insan çıkabilir karşımıza,’ dedi.

Ertuğrul müjdeyi almıştı.

‘Kuduzu gelse severim,’ dedi.

‘Biliyorum evlâdım...’ dedi Tahsin Baydur. ‘...biliyorum...’

*Sadece yalnızlığımı seviyorum çünkü
o beni hiç yalnız bırakmıyor!*

LUCKY

Kemalettin, mutfaktan büzgülü bir çöp poşeti almış, bir süpürge bir de faraş bulmuş, salonu döküntülerden arındırmaya çalışıyordu. Kayınvalidesi ve Bûse, sarhoşlamışlar da tutunmadan yürüyemiyorlarmış gibi birbirlerine tutunarak, yaslanarak çıktılar mutfaktan. Kemalettin, nereye gittiklerini bildiği hâlde sordu:

‘Hayrola, nereye hep birlikte?’

Hatice Yazıcı, gâvura bakar gibi baktı Kemalettin’e. ‘Üst kattaki banyoya...’ dedi. ‘Üstümüzü başımızı temizleyelim artık.’ Kafasını eğip yerde ayaklarını uzatmış oturan kocasına baktı. ‘Sonra da daha beter olmadan evimize dönelim.’

‘Gidişin olsun da dönüşün olmasın!’ diye geçirdi içinden Kemalettin. Eğildi, poşetin ağzını açıp faraşın üzerine küredığı kumuk sarısı pelteyi içine silkeledi. ‘Hıı... iyi olur tabii...’ dedi, ‘...yani... evinize dönmeniz bakımından demiyorum... temizlenin, ferahlayın diye yani...’

Lucky, salonun bir köşesinde, üstü batmış mı batmamış mı hiç umursamadan oturan Yaşar Yazıcı’nın yanına uzanmıştı. Sivri kafasını tıpkı arabada Kemalettin’e yaptığı gibi yaşlı adamın bacağına üzerine koymuştu. Kulaklarının arkasını kaşıtıyor, Yaşar Bey yanlış yeri kaşındığı zaman sivri burnuyla orasını

burasını d rt erek onu ik z ediyordu. İki kadının birden, ki ihtiya olanına  ok k sm   , kalkıp  st kata  ıkan merdivene y neldiklerini g r nce heyecanlandı. O anda me   l olmasa kalkıp gider, ne yaptıklarına bakardı. Gene de ayıp olmasın, ilgilenmedi demesinler diye kaldırdı kafasını; 'Bav!' dedi. K s bile olsa, misafir misafirdi   nk . Bu 'Bav!' Ya ar Yazıcı'nın  ok ho una gitti, g l mseyerek Lucky'nin daracık alnını ok adı. 'Aferin benim kıza!' dedi. Lucky, ı ık hızıyla kaldırdı kafasını, uzun, ince boynunu bir kam ı gibi dalgalandırdı havada, yeni dostunun burnunu yaladı, tekrar aynı hızla yattı. Kemalettin'i ilgiyle izlemeye ba ladı. G z , mamasının i ine tıkkıldığı, o  ok g zel hı ırtılar  ıkararak torbaya takılmıştı. Acaba yeni patronu onun yeme ini niye oraya saklıyordu? Lucky bulamaz mı zannediordu? 'Bav?'

Ali Memet, kapısız mutfaktan seslendi Kemalettin'e, 'Kemo, ben de geleyim mi yardıma?'

Kemalettin, suratını buru turarak d nd , suratını buru turarak kayınpederiyle g z g ze geldi, birbirlerine im lı im lı g l msediler. Lucky, duydu u sesin o a ık renkli adamın sesi oldu unu hemen anladı, hırladı.

'Sa ol be Ali Memet!' diye ba ırarak cevapladı onu Kemalettin. 'Bi de senin elin aya ın batmasın... sen otur tezg hın  st nde, rahatına bak.'

'Yok canım...' diye seslendi Ali Memet '...tezg hın  st nde de ilim ki... bak...'

Lucky iyice takmıştı bu adama. Ok gibi fırladı yerinden, Ya ar Yazıcı'nın onu zaptetmesine fırsat bırakmadan kara bir zıpkına d n   , kapısız mutfa a do ru saldırdı. Kemalettin, onu durdurmak i in elindeki po eti atıp do rulunca, Ali Memet'in  evik bir hareketle tezg hın  st ne zıpladığını ve elektrikli davlumbaza do ru hamarat bir  r mcek edasıyla ilerlediğini g rd . Ko up, parke zeminde gene kaydığı i in sol b  r n n  st ne devrilen Lucky'yi yakaladı. Tepede tir tir titreyen Ali Memet'e inat, Lucky'nin fermuar gibi tırtıklı  st dudağını kaldırıp o  l mc l di leri g sterdi herife. Sonra iyice asılıp bıraktı. 'Blop' sesini duyan Lucky'nin dikkati da ıldı. 'Hadi bi daha'

der gibi yavşamaya başladı Kemalettin'e. Kemalettin de bir daha yaptı: 'Blop'

Lucky, birden neşesini kaybetmiş gibi ayaklandı. Çok estetik bir alesta duruşa geçti. Yaşar Yazıcı da Lucky'nin Ali Memet'e saldırmasını önlemek için yerinden kalkmış, salonun ağzına gelmişti. Hayvanı, vücudu arkadan iple bağlıymış gibi öne doğru âdetâ uzamış; sivri burnu, sivri boynuyla, sivri boynu arkaya doğru tatlı bir eğimle alçalan sırtıyla, sırtı, kısacık kuyruğuyla tamı tamına aynı hizaya gelmiş; arka ayakları ve kalçaları, gepgergin iki adale sütununa dönüşmüş ve de donakalmış bir hâlde, transa geçmiş gibi kataleptik, doğrudan sokak kapısına bakarken görünce şaşırdı. Soran gözlerle Kemalettin'e baktı. Kemalettin, omuz silkip dudak büktü. 'Lucky?' dedi en tatlı sesiyle. 'Kızım? Ne oldu yavrum?'

Lucky birden çözüldü. Hızla döndü, dönerken parkede kayıp kışkırttı oturdu, hemen toparlandı, Kemalettin'in üzerine doğru atlayıp iki patisiyle göğsüne sertçe vurdu, yere iner inmez kendi ekseni etrafında kuyruğunu yakalamaya çalışan bir kedi gibi döndü tekrar, dönerken gene kayıp kışkırttı oturdu, gene çabucak toparlandı, patinaj yapa yapa sokak kapısına gitti, aynen Kemalettin'in göğsüne vurduğu gibi sıçrayak iki patisiyle sokak kapısına da vurdu, tekrar döndü, kaydı, düştü, kalktı, Kemalettin'e vurdu.

'Çişi gelmiş olmasın?' dedi Yaşar Yazıcı.

'Doğru,' dedi Kemalettin. 'Tasması nerdeydi bunun?' Etrafa bakınmaya başladı. Birden hatırladı. 'Hay Allah...' dedi, '...bahçede tepesinin üstüne çakıldığında çıkardıydım, galiba orda unuttum.' Kapıya doğru yürüdü. Lucky çok heyecanlandı, mesânesi gevşedi, yere birkaç damla sevinç çiši yaptı. Kemalettin, kayınpederine bakıp kendi işemiş gibi mahcup, gülümsedi.

'Hadi hadi...' dedi Yaşar Yazıcı. 'Al gel tasmayı da bir de bunun için papaz olmayalım yukardakilerle. Ben tutarım Lucky'yi... Lucky... gel kızım...'

Lucky, bir Yaşar Yazıcı'ya, bir sokak kapısına doğru yürüyen Kemalettin'e baktı, sonra davete icâbet etmeye karar vermiş gibi protokol adımlarıyla yaşlı adamın yanına gitti. Kemalettin,

kayınpederinin Lucky'yi zaptedebileceğini, edemese bile o kapıya yetişinceye kadar kendisinin açıp kaçmaya fırsat bulabileceğini düşündü safça ve sokak kapısını açtı.

Lucky her şeyi hesap etmişti. Parkeye tırnağı değecek olsa gene kayacaktı ve ayağa kalkıncaya kadar da sokak kapısı kapatılacaktı yeniden, oysa mutlaka dışarı çıkması ve 'Sevgili' eski patronunu kapıda karşılaması gerekiyordu. Kopmuş bir zemberek gibi fırladı yerinden ve el dokuma Bünyan halısının sınırına gelince arka ayaklarıyla halıyı teperek kendini mancınık yaptı, mancınının kepçesindeki kaya yaptı, uçuruverdi kara gövdesini, kapının ağzında şaşkın şaşkın çırpınan Kemalettin'in başının üzerinden bahçeye süzüldü.

Lucky'nin peşinden Kemalettin, Kemalettin'in peşinden de Yaşar Bey kendini attı açık havaya. Karşıda, evin az ilerisinde, ilk gelip de arabadan kaçtığı zaman Lucky'nin hoplayıp zıplayarak serkeşlik ettiği, zibidilik ettiği, zirzopluk, zıpçıktılık ettiği donmuş çimlerin başladığı yerde epeyce yaşlı bir adam, bastonuna iki eliyle yaslanmış, ıslıl ıslıl gülerek bakıyordu üzerine doğru can alıcı gibi koşan Lucky'ye. Adamın hemen arkasında çok eski model, ama gıcır gıcır, direksiz, uzun kuyruklu, siyah bir Chevrolet park etmişti. Yaşar Yazıcı, yaşlı ziyaretçiyi görünce sararıp solmuştu ama Kemalettin bunu görmemişti.

Kemalettin, yaşlı adamı uyarmak için, 'Aman Beyefendi!' diye bağırdı ama daha bağırmadan önce de bağıırırken olduğu gibi biliyordu ki her şey için çok geçtir. Gözlerini kısıp çaresiz bir hâlde başını omuzlarının arasına çekerek ön bahçeye inen merdivenlerin en üst basamağına bastı, bastığıyla da dondu kaldı.

Yaşlı Beyefendi, İngiliz asilzâdeleri gibi bastonuna yaslanarak heykel gibi dikiliyor ve can-ı gönülden tebessüm etmeyi hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermeksizin sürdürüyordu. Olur şey değildi.

Çarpışma ânında, Kemalettin, aradaki on beş metre mesafeyi yok edebilecekmiş gibi, sağ elini yaşlı adamı tutmak için salak salak boşluğa uzattı. Hoş, aradaki mesafe bir refleks hamlesi ile kapatılsaydı bile bu hamle anlamsız kalacaktı, çünkü

beklenen çarpışma olmadı. Lucky, dört ayağını birden, aynı anda birbirinin yanına getirerek yapıverdiği inanılmaz manevra ile zıkkadanak durmuştu.

‘Selâm sana sevgili Lucky!’ diye bağıırıyordu yaşlı beyefendi ve Lucky, kendi dilince o selâmı aldığını ve kabul ettiğini gösterebilmek için kıcını yırtıyordu. Olduğu yerde, kendi kendini dibe çeken bir girdap gibi burgular attırıyor, kendi etrafına dolanan, çöreklenen bir yılan gibi döneniyor, spiralin en dar kısmına geldiği zaman sırtüstü, kendi burnunu yalayarak ve kedi gibi ince ‘mıyk’lar çıkararak yatıyor, yattığı yerden lastik top gibi kendi kendine havalanıyor, yaşlı beyefendinin yere dayadığı bastonun etrafında bir tur atıyor, ağlar gibi sesler çıkarıyor, donmuş çimlere damla damla sevinç çışı kaçıırıyor, kısacık kuyruğunu arı kuşunun kanat çırttığı kadar hızlı sallayarak fakat hiçbir yerine kesinlikle değmeden yaşlı beyefendinin etrafında turlar atıyor, bu turlar sırasında başı döndüğü için kuyruğunu bir sağa bir sola sallayacağına, karıştırıp hep sağa sallıyor, bu yüzden çiftleşirken nüzul inmiş bir Beta balığı gibi ortadan ikiye katlanıyor, bu defa bu sakat pozisyonundan kurtulmak için kuyruğunu tam aksi yöne, hepten ve sırf sola sallamaya başlıyor, o tarafa katlanıyordu... ve bu esnada, Yaşar Yazıcı da sarardıkça sararmaya devam ediyordu...

‘Sevgili Lucky...’ Yaşlı adam diz çöktü kuru çimenlerin üzerine. ‘Gel kollarıma!’ Kollarını iki yana açtı muhabbetle. Lucky, her şeyini vermeye hazır bir sevgili gibi, incitmemeye, çarpmamaya özen göstererek, dikkatle, hassasiyetle sokuldu yaşlı adamın koynuna. Adamın kolları, tabanca kafalı Doberman’ın zarif gövdesinin etrafında kenetlendi, birbirine kavuştu. Lucky hiç yalamadı adamı. Sadece bırakıverdi kendini ki rahatça kucaklansın, zorluk çıkmasın. Boynunu bir denizati gibi bükerek geri döndü, elâ gözlerini Kemalettin’e dikti çok kısa bir süre. ‘İşte benim gerçek patronum budur, kusura bakma,’ der gibi baktı. Kemalettin’in gözleri dolu dolu oldu ama o bu durumu soğuk havaya bağladı. Adamın kim olduğunu anlamamak için salak olmak lâzımdı. Şu meşhur eski mebus; Tahsin Baydur... Kim olacak başka? Seslendi, ‘İçeri gelmez mi-

siniz Tahsin Bey?" 'Ayrılmak zorunda kalsak beni de bu kadar özler mi acaba orospu?' diye düşünüyordu.

Tahsin Bey, okula götürdüğü küçük çocuğunun elinden tutmuş bir baba gibi, eli Lucky'nin uzun, siyah boynunda ayağa kalktı. Ciddiyetle selâmladı kapıdakileri. 'Hayır Kemalettin!' dedi. Eğildi, Lucky'nin burnuna bir öpücük kondurdu, kulağını kaşırken birşeyler fısıldadı, sonra döndü arkasını, zavallı köpeği büyük üzüntü içinde bırakıp siyah Chevrolet'e bindi.

Kemalettin, kendisine şaşkın şaşkın ve hayrettir, dolu gözlerle bakan kayınpederine dönüp şaşkın şaşkın baktı. Chevrolet, geri geri sitenin giriş kapısına doğru ilerlemeye başlamıştı. Lucky, iki arka ayağı üzerine kalkmış, patilerini arabaya dayamış, kayma adımlarıyla refâkat etmeye başlamıştı arabaya. Camdan içeri bakıyor, iç çekiyor, 'mıyk'layarak onu da götürmeleri için yalvarıyor, arabayla birlikte arka ayakları üzerinde hoplaya hoplaya yol alıyor, camı yalıyor, ağlıyor, sızlanıyor, kesik kesik, ince ince sesler çıkararak şikâyet ediyor, arada kızmış gibi böğürüyor, sonra hemen 'kızmadım kızmadım' der gibi nazlar, cilveler yapıyor, ağlıyordu.

'Ben daha fazla dayanamayacağım...' dedi Yaşar Yazıcı. 'Bu manzara çok fecî... çok tesîr etti bana Kemalettin... İçeri giriyorum ben.'

Kemalettin, yaşlı gözlerini kendisinden saklamaya gerek duymayan kayınpederine, yaşlı gözlerini ondan saklamak istediği için bakmadan kafa salladı. Soğuktan elleri donmuş, suratı uyuşmuştu. İçeri girmek istiyordu o da kayınpederi gibi ama üşüdüğü için değil. Manzara fecîydi gerçekten ve Kemalettin'e de çok tesîr etmişti.

Luckycik, sitenin kapısından da çıkmış, geri manevrasını tamamlamak üzere olan arabaya, ne tarafa gideceğini bilemeden, bir sağa beş adım, bir sola beş adım, belki tavlaram da vazgeçiririm umuduyla, gitmesin diye oyunlar, işveler yapıyordu. Chevrolet, burnunu yokuş yukarı çevirdi ve hızla uzaklaştı. Lucky, kısa bir müddet takip etti dostunun arabasını, tekerlerini ısırmaya çalıştı, havaya 'tak tak' diş attı. Sonra gücü tükendi, yolun ortasında kalakaldı. 'Bav?' diye sordu.

Kemalettin, sitenin kapısında Lucky'yi bekliyordu. Lucky, dönüp de o iyi kalpli adamı görünce; 'Ben zaten hiç üzülmedim ki!' dercesine, yalandan kuyruk salladı. Protokol adımlarıyla, sivri kafasını da vakarla havaya dikip ona doğru yürümeye başladı. Yanına geldiği zaman, kafasını daha fazla yukarda tutamayacağını anladı, çömelmiş yeni patronunun kollarına bıraktı kendini. 'Mıyk!' Kemalettin, birkaç saat önce öldürmeyi tasarladığı, karısını kışkırttırıp satmayı tasarladığı bu kara marsıgı, bu gündüz fenerini, bu mayonezli zifiri, bu sidikli kahpeyi, bu koduğumun kancığını, ki artık neden o kadar sevdikleri hâlde duraktakilerin ha bire Lucky'ye sövdüklerini gayet iyi anlıyordu, iki göz iki çeşme, bağrına bastı. Lucky, sım-sıkı sokuldu yeni patrona. Boynunu bir denizati gibi bükerek geri çekip onun ağlayan gözlerini yaladı, sonra sivri kafasını adamın omzuna bıraktı. Derin bir nefes alıp verdi. 'Öff!' gibi bir ses çıktı.

*Neymiş asl? Ey asl'a düşkün ferd, oku!
Kimde var derd, aldı dermândan koku!
Kan değil al gül, bakıp aldanma sen
Aklı sarhoş ferdi çılgın sanma sen!..*

MEVLÂNÂ

Ertuğrul, kafasını çevirmeden, ara sıra dikiz aynasına bakıp sağa sola hafifçe eğilerek bakıyordu Tahsin Baydur'un sulanmış gözlerine. Yaşlı adamın çok üzgün olduğunu biliyordu. Kendisi bile çok üzülmüştü. Anlayamadığı, ziyaretin niçin bu kadar kısa sürdüğüydü. Lucky de ne kadar güzel bir köpekti Allahım! Ne çok seviyordu Beyamca'yı da!.. Çok, çok üzülmüştü ayrıldıkları için... Arabanın peşinden koşmuş, efendisini alıp götüreren o dönen şeyleri ısırmaya çalışmıştı.

İç çekti Ertuğrul. Gerinir gibi ayaklarını öne uzatıp köydeki öbür Arap'ı getirdi aklına. Burnunun direği sızladı. Acısı ne kadar da tazeydi? Arkasına yaslandı, gözlerini yumdu. Kuduran Arap için bile kudurmayan Arap'a üzüldüğü kadar üzülmemişti. Bu hikâye ne zaman aklına gelse, gözünün yaşı da beraber gelirdi. Kafasını usulca iki yana salladı. Şimdi ağlamanın sırası değildi.

Tahsin Baydur ise bastonunu ön koltuğun arkasına yaslamış, avuçlarını açmış, sık sık burnuna götürüp kokluyordu. 'Dereotu...' dedi mırıltıyla.

Ertuğrul irkilerek sıyrıldı düşüncelerinden. 'Efendim Beyamca?'

Tahsin Baydur, Ertuğrul'u duymamış gibiydi. Avcunu açarak

parmaklarını koklamaya devam etti. ‘...sarmısak... çok fazla yapışkan olduğuna göree... eee... yumurta veya un...’ Kafasını kaldırıp Kasap Selim’e baktı. ‘Sevgili Lucky gene anasını ağlatmış ortalığın Kasap...’ dedi. ‘...Torpidoda kolonya gibi bir şey var mıydı?’

‘Var Bey.’

Kasap Selim, neredeyse direksiyonu bırakarak, yüksek bir hararetle ön koltukta sağa yattı, torpidoyu açıp küçük bir kolonya şişesi çıkardı. ‘Buyur Bey.’

Tahsin Bey, Ertuğrul’a kolonyayı almasını işaret etti çenesiyle. Ertuğrul kolonyayı aldı, kapağını açıp yaşlı adamın avuçlarına bolca döktü. ‘Kâfi,’ dedi Tahsin Bey. ‘Az evvel bir mendil vermiştim sana?..’

Ertuğrul hemen ceket cebine attı elini. Düzgünce katladığı mendili çıkardı. ‘Eve götürüp yıkayacaktım Beyamca,’ dedi, muhtemel bir yanlış anlamayı ortadan kaldırmak için.

Tahsin Bey, ipek mendili avuçlarının içinde bir el sabunu gibi ovalayarak kolonyanın etkisiyle yumuşayan sarı bulamacı temizlemeye çalışıyordu. Ertuğrul, bu kez mendilin üstüne doğru biraz daha kolonya döktü.

‘Benim, böyle sevişme lekelerine önem veren bir adam olduğumu sanma sakın...’ dedi Tahsin Bey. Ellerindeki sevişme lekelerini iyice temizlemiş, mendili, temiz kalan kısmını kare şeklinde katlayarak biraz daha kolonya döküp ıslatması için Ertuğrul’un elindeki kolonya şişesine doğru uzatmıştı. Ertuğrul mendili ıslatırken Tahsin Bey devam etti: ‘Bu hazırlıklar bizim hanım için...’ İpislak olan mendili, kruvaze ceketinin yakasındaki sarımtırak gölgeye tesviye zımparası çeker gibi sürtmeye başladı. ‘...henüz Sevgili Lucky’yi affedebilmiş değil... Onun kokusuna dahî tahammül gösteremiyor maalesef!’

Ertuğrul’un aklı karışmıştı. ‘Nasıl Beyamca?’ diye sordu.

Tahsin Bey, ceketinin yakasını araladı. Gömleği ve kravatı da batmıştı. Kravatı alttan eliyle destekleyip başparmağıyla avucunun arasına sıkıştırdı. Lekeli bölgeye bir zımpara daha çekti. ‘Mücellâ Hanım...’ dedi. ‘Başımıza gelen kazadan Sevgili Lucky’yi sorumlu tutuyor... esasen, ilâhi perspektifte pek de

haksız sayılmaz... muhakkak, Lucky olmasa o kaza olmazdı... gelgelelim, olaya ilâhi perspektifle bakabildiğinden değil, bir cahil gibi baktığından... yok... bu Mücellâ Hanım için ağır bir ithâm olur... gösterdiği haksız tepkiyi anlatacağız derken biz ona haksızlık yapıyoruz yahu!.. Kazadan bahsediver Kasap...' Bu son sözü, öylesine söyler gibi söylemişti ancak zar gibi gerildiği belli oluyordu.

Kasap Selim, sıkkın sıkkın baktı dikiz aynasından. 'Bey...' dedi, '...şimdi ne anlatayım ben?'

Tahsin Bey, Ertuğrul'un elindeki kolonya şişesini almıştı. Kucağına koyduğu ıslak mendili ceketine, pantolonunun dizlerine, gömleğine, Lucky'den hatıra kalan gölgeli kısımlara sürtüp sürtüp, nemi azalır gibi oldukça yeniden ıslatıyordu. Ertuğrul'a hemen hemen arkasını dönmüş, içine kapanır gibi oturmuş, bu sevişme lekesini temizleme işine tamamen kaptırmış görünüyordu. Oysa dinlemedeydi. Bekliyordu ki Kasap Selim kazayı anlatsın, o da acısını tazelesin... Dimağıyla mücadele hâlindeydi ne zamandır. Ona, kendi içinde fakat kendinden başka bir güç, o kazayı unutturmaya çalışır gibiydi. İstiyor, fakat bahsini etmek için her ağzını açtığında boğazına bir şey gelip tıkanıyordu. Ağlıyordu her konuşmaya başladığında. Sevgili çocuklarını her andığında ağlıyordu ama bu önemli değildi. Ağlayarak da olsa konuşabilir, anlatabilir, yâd edebilirdi. Olmuyordu bir türlü. Evde Mücellâ Hanım'la hiç konuşulamıyordu zaten. Haklıydı kadın. Çok da taze sayılırdı kaza henüz. Şimdilik, konuşmasa da zorluk çekmeden, doya doya yaşayabilirdi acısını ama ya ilerde? Zaman geçtikçe, konuşmaya konuşmaya körsemeyecek miydi, gerilemeyecek miydi bu? İyi biliyordu Tahsin Baydur; acılar ve kayıplar, insana önceliklerini hatırlatmaya yarardı. Bu yüzden acıların, bilhassa da ölüm acılarının unutulmaması gerekirdi. Unutulan acılar, milleti aptal yerine koyan laf ebelerinin, 'hayat devam ediyor' martavallarında hep dedikleri gibi hayatı yaşanabilir kılmıyor, bilâkis onu yaşanan bir hayat olmaktan çıkarıyordu. Hayat devam edecekse eğer, acılar ilk günkü tazeliğinde saklanarak devam etmek gerekirdi. İnsan ancak ruhunda büyük fırtınalar kopar-

tan o büyük kaybı yaşadığı günkü acısını muhafaza etmeyi başarabilirse o günkü kadar erdemli kalabilirdi. Acısını unutmak istemiyordu Tahsin Baydur. Onu, hatıralarında taptaze tutarak, her gün o büyük üzüntüyle yanıp tüterek, ruhunu hep ve dâimâ aynı ezâ katsayısıyla çarparak büyütme, yüceltme, terbiye etmek istiyordu. Yoksa, 'Allah ıslâh etsin, akıl fikir ihsân eylesin' her cenâzede görülüyordu; merhûmun sevenleri, evlerine yaşlı gözlerle çekilip öncelik listelerini alt üst ediyorlar, hayata çok daha başka ve çok daha yüce bir gözle bakmaya başlıyorlar, üç gün sonra da yeniledikleri listeyi yırtıp atıyor, eski listeyi duvarlarına asıp önünde secdeye geliyorlardı. Çünkü unutuyorlardı. Hayır! Unuttukları yitip giden kişi değildi hiçbir zaman. Unuttukları, o kişiyi yitirdiklerinde hissettikleri derin acıydı. Acıları unuta unuta insan, insanlıktan böylece çıkıp gidiyordu. Toplu ve planlı bir cinnet, sonunda insanlığı bir bütün hâlinde toplu intihara sürüklüyordu. Ruhların intiharına... Acıları unuta unuta ruh taşıdığını da unutuyordu insan. İnsanlıktan böylece çıkıp gidiyordu. Kimisi pek meraklıydı ahkâm kesmeye. Bilgiç çoktu, bilge az. Azlık, bağırır, haykırırsa da çokluğun fısıltısı, kalın ve ses geçirmeyen bir yorgan gibi örtüyordu onun üstünü. Ortalıkta, 'Hep aynı acıyla yaşayamazsınız! Ölen öldü! Hayat devam ediyor!' palavraları uçuşmaya başlıyordu. Rahimden şevkle kan içtiğini öğrenip de yüzü kızardığı günden beri her şeyi unutmaya şevk etmiş insan da unutmak kâbiliyeti bir tamam geliştiğinden, kuzu kuzu söz dinliyor, kendini yüreğinde kanayan yaraya bakar bulmaktan, piyasada kaynayan paraya, işe güce, ete göte bakar buluyordu. İşte böylece insanlıktan çıkıyordu insan. Ruhunu kavuran âzâbı unuttuğu zaman ruh taşıdığını da unutuyor, kendini guruldayan midesiyle, gidişen bilmemneresiyle, kaşınan sırtıyla, ağrıyan dişiyle, kolesterolüyle, lipidiyle hemâyâr zannetmeye başlıyor ve böylece insanlıktan çıkıyordu. Üstü deri kaplı damar, salya, dışkı ve pıhtı yığını olmayı kendine yediremediği için de dönüp dönüp tekrar o martavalları okuyor, dinliyor, kendi ağzından duydukça inanması daha kolay geldiğinden, ölüsü olana, acısı olana koşup, hani pek de üzgünmüş gibi kaş

çatıp, belki iki damla da yaş akıtıp, 'Zaman her acıyı giderir' masalları okuyor, okudukça kendi imanı tazeleniyor, böylece bir kere daha insanlıktan çıkıyordu. Unutmuyacaktı Tahsin Bey!.. Unutamayacaktı değil unutmuyacaktı!.. Hayır hayır... Kızının, damadının, şeker kaymak torunlarının hortlak görüntüleri, albümlerde donup kalmış zâhirî varlıklarını, tiplerini, boylarını poslarını unutmamak değildi önemli olan... hem de hiç değildi... Önemli olan, onların öldüklerini duyduğu gün çektiği acıyı unutmamaktı. 'Allah kimsenin acısını unutturmasın!' O ki; surat ve sûretleri, açardın albüme bakıp hatırlardın, rüyanda görüp hatırlardın. Ya onların varlık değerlerini nerene bakıp da hatırlayacaktın? Kopan kolunun yeri acımazsa, onun benliğinden kopartıp götürdüğü şeyleri nasıl fark edecektin? Dünya hayatından çekilip giden, can damarından sökölüp giden o tazecik canları, ölüm haberlerini aldığın gün üzerine yıkıveren dağları, duvarları, binaları unutursan, bir daha hangi gerçek duyguyla anabilecektin? Hangi samimi sevgi sözleriyle yâd edebilecektin? Edemeyecektin elbet... elbet edemeyecektin ve böylece çıkacaktın insanlıktan!

'Ulan!' diyerek, kolonyalı mendille zımparalayıp durduğu ceketinden kafasını kaldırdı Tahsin Baydur. Dikiz aynasından kendisine bakan Kasap Selim'in ağlamaktan kan oturmuş yaşlı gözleriyle göz göze geldi.

'Buyur Bey,' dedi Kasap Selim. Sesi zangır zangır titriyordu. 'Anlatsana oğlum!'

Kasap Selim hıçkırdı. Çaresiz bakışlarını dikiz aynasından kaçırıp yola çevirdi. Burnu akıyordu. Burnunu çekti.

'Neyi Bey?'

Tahsin Baydur, bir lafı bir kere söyler, isteyeceği şeyi bir kere isterdi.

'Ulan!..' diye homurdandı. '...ulan, sözü ikiletmek var mıydı?'

Mendili kil topağı gibi yoğurup duran kemiği çıkmış ellerinde sıcak bir temâs hissetti. Ertuğrul'un varlığını unutmuştu. Döndü, büyük bir şaşkınlık içinde oğlanın ağlamaktan kan oturmuş gözlerini, titreyen, kendi kasten yapıyormuş gibi sallanan, bir türlü ikisi biraraya gelmeyen dudaklarını gördü.

Yaşlı adamın yaşlı elini kendi fırıncı küreği gibi ellerinin arasına aldı Ertuğrul.

‘Anlattı Beyamca...’ dedi. ‘...Kasap Abi, kazayı bütün ayrıntılarıyla anlattı... Erşin’i, Eray’ı... Lucky’yi anlattı...’

Tahsin Baydur, başını usulca iki yana sallamaya başladı. Gözbebekleri titriyordu.

‘Ayşın’la Erol’u anlatmadı mı?’ dedi rüyada gibi.

‘Anlattı Beyamca... Biri herif gibiymiş, biri sütlaç gibi...’

Tahsin Baydur toparlandı. Bastonunu yasladığı yerden alıp iki eliyle üstüne dayanarak korner bayrağı gibi dikti döşemeye. Zarif bir hareketle üstteki elinin bileğini yukarı çevirip saatine baktı.

‘Vaktim var biraz...’ dedi. ‘Durağın kahvesini çok seviyorum...’

Cinnah’a gelmişlerdi. Kasap Selim, Tahsin Baydur’u koşa koşa karşılamaya gelen taksicilere kıskançlıkla, kızgınlıkla baktı. Bacaklarını kastı. Ne olursa olsun hepsinden önce davranıp Bey’in kapısını kendi açmaya azmetti. Bu sefer başaracaktı.

*Mahpusun, benliğini korumak için
harcadığı her türlü çaba suç sayılır!*

DOSTOYEVSKI

Elvan Abla, Batıkent'teki evinin duvarsız arka bahçesine bakan camekânlı, tavandan ısıtmalı balkonuna çilingir sofrasını kurmuştu. Evini, özellikle de kimseyle paylaşmak zorunda olmadığı, bu gözlerden uzak arka bahçesini çok seviyordu. Ömrünün büyük bir bölümünü, keraneyi çepeçevre kuşatan utanç duvarını seyretmekle geçirdiği için ömrünün bundan sonraki bölümünde, yaşadığı mekânların duvarlar tarafından yutulmasını istemiyordu.

Villa, hem de ikiz villa sahibi olma fikri bayağı pahalıya patlamıştı ama adam gibi de olmuştu işte. İkiz villalardan oluşan Çiğdem Sitesi Yapı Kooperatifine peşinatı bastırmış, ki komisyoncu kasiyer olduğundan bu yana paraya para demiyordu, yapımı tamamlanmış ikiz villaların ikisini birden bir dolu senet imzalayıp almış, böylelikle arka bahçesini yapışık ikizinin göt korkusu yüzünden duvarla çevirttirmekten kurtulmuştu. Yeterdi artık duvar! Yeterdi!..

Kismet, cam kenarına yanlamasına yerleştirilmiş şezlongda tedirgin oturuyor, ellerini musluğun altına tutmuş da sabunluyormuş gibi oğuşturup duruyordu.

'Ay abla, yardım etseydim ya... hiç olmadı böyle ama!'

Elvan Abla, koltuğunun altında buz kovası, ellerinde de rakı

bardaklarıyla geldi, hepsini teker teker masaya bıraktı.

‘Hadi canım...’ dedi, ‘...misafirsin sen... rahat et... yaslan şöyle arkana, uzat ayaklarını da... oooh... çok yoruldun bugün... dinlen biraz...’

Kismet denedi ama yaslanamadı. Ayıp olur diye düşünüyordu. ‘Koskoca, yaşlı başlı kadın bacak kadar orospuya hizmet edecek, biz de burda taşaklarımızı yayıp yaticaz... cık... olmaz...’

Kalktı, bardakları tabakların etrafına dizmeye başladı, peçeteleri silkeleyip açtı. Elvan Abla, çukur bir cam kâsede barbunya pilâki ile balkona geldiğinde, Kismet masaya arkasını dönmüş, karanlık arka bahçeye bakıyordu.

‘Beğendin mi bahçemi?’ dedi Elvan Abla. Barbunyayı masanın ortasına koydu. ‘Hiçbiri burda büyümedi o ağaçların... hepsini parayla satın aldım ODTÜ’den... köküyle, kök toprağıyla beraber getirip diktiler... bana, elimizde büyüyenlerin, toprağıımıza upuzun köklerini salanların bile bir gün sökölüp alınabileceklerini hatırlatıyor... mal veya insan... hiçbir şeyin hiç kimseye ait olmadığını hatırlatıyor... keraneye tahammülüm kolaylaşıyor o zaman... oraya ait değilim çünkü... ben benim, bana aitim...’

‘Hı... çok güzel olmuş.’

Elvan Abla, küçük orospunun tatlı, cahil, temiz gözlerine duygulanarak baktı.

‘Hadi kızım...’ dedi, ‘...geç otur şöyle karşıma... hadi.’

Kismet, sakınarak, bir şey kırıp dökmekten, kaba görünmekten, sakil durmaktan çekinerek oturdu Elvan Abla’nın karşısına. Tedirginliği her geçen dakika biraz daha artıyordu. Halbuki keraneden çıkıp gelirken ne kadar rahattı. Az mı gitmişti meslekten arkadaşlarının evine? Az mı postu serip günlerce yatıya kalmıştı? Ne vardı yani? Bu da ötekiler gibi bir evdi işte... öyle miydi? Yok ay... Bu ev başkaydı... başka birşeyler vardı burda!

Elvan Abla, ağzı da kendi gibi cam tıpalı, incecik, kâğıttan bile ince rakı sürahisini açtı. İpince bardaklara güzelce hizalayarak doldurdu boğma rakıyı. Üzerlerine de gene bir hizalı su çekti. Başlangıç olarak ikişer kalıp buz attı her bardağa. Kendi

bardağını eline aldı, masanın üzerinde duran öteki bardağı işaret etti Kısmet'e, 'Hadi...' dedi. Duran bardağa kendi bardağıyla dokundu; '...hoşgeldin güzelim!'

Kısmet, 'Hoşbulduk' deyip kafasına dikti bardağı, lıkır lıkır içti, bitirdi. Bardağını masanın üzerine bırakırken Elvan Abla'yla göz göze geldi. Utandı.

'Yavaş yavrucuğum...' dedi Elvan Abla gülerek. '...rakıya hızlı başlamayacaksın...' kendi ağzına kadar dolu bardağını masanın üzerine bıraktı. '...ilk bardak çok mühim... yarım saat oyalanacaksın, damla damla, yudum yudum içeceksin... ondan sonra korkma... önüne geleni diple... ne baş ağrın olur sabah kalkınca, ne miden bulanır... amaaa...' sözünü yarım bırakıp masadaki bardağını aldı, dudaklarını hafifçe dokundurup geri bıraktı. '...hızlı başlayıp hızlı gidersen hararetin birden yükselir... masanın ucunu göremezsın yarım saat sonra... sabahleyin de... mâlûm... keraneye düşmeden önce evde ağırlardım herifleri... kaptım iyice tekniği... tecrübeye kulak vereceksin.'

Kısmet mahcup olmuştu. 'Bundan sonra ağır giderim Abla...' dedi. Sözüne sâdık kalacağını göstermek istercesine kolunu kaldırıp saatine baktı. '...Yarım saat tek damla yok...'

Elvan Abla güldü. Masanın ortasına yerleştirdiği soğuk meze kâselerini işaret etti. 'Al yavrum...' dedi. '...hangisinden istersen al tabağına... rahat et.'

Geceye çok özen gösterecekti Elvan Abla. Kızı büyüleyecek, tamamen tahakkümü altına alacaktı. Gösterişse gösteriş '...Zaten evi görünce ağzı ayrıldı zavallımın' havaysa hava, paraysa para, ne gerekiyorsa yapacak, ne istiyorsa verecek ve kızın sonuna kadar sözünde durmasını sağlayacaktı. Bu hayat, onu orospu edip evlâdını elinden almıştı, o da misilleme olarak bir orospunun evlâdını alacak ve o 'Orospu Çocuğu'nu dört dörtlük bir evlat olarak yetiştirip hayattan hıncını alacaktı, öcünü alacaktı, rövanşı alacaktı. Bir bebek istiyordu. Bir bebek!.. Bu bebek kadar güzel kız, '...Yazık ayol?' Onun rahmi olacak, meslek icâbı çoğu orospunun kaldığı gibi o da yıllar önce rahmini aldırarak zorunda kalmıştı, onun yerine o doğuracak, o da onun çocuğunu kendi çocuğu olarak büyü-

tüp açlığını, özlemini giderecek, na şurasındaki yangını söndürecek, bu bacak arası câmiâsından başüstü câmiâsına onurlu, haysiyetli bir geçiş yapacaktı. Yapacaktı ama o geçiş sırasında da kucağında muhakkak, isterse anası Şeytan olsun, kendi bebeği olacaktı.

Tabaklarını tıka basa doldurdular. Kısmet'in tabağındakiler biraz fazlaca karıştı birbirine. Elvan Abla, gülümseyerek kızın tabağına uzanıp, sarmısaklı soğanlı patlıcan közlemesiyle fümme dil parçalarını birbirinden ayırdı.

'Ayrı ayrı at ağzına...' dedi. 'Daha iyi olur.'

'Ne kadar güzel şeyler hazırlamışsın Abla... çok da uğraşmışsındır sen.'

Elvan Abla dudağını rakıyla ıslatıp bardağını masaya bıraktı.

'Hadi canım...' dedi, '...afiyet olsun...' Konuya girme vaktinin geldiğini düşünüyordu. Kolay olmamıştı Kısmet'i iknâ etmek. 'Hâlâ sıkıntılı yavrucak...' diye geçirdi içinden. '...tedirgin... hevesiz... biraz üstüne gidilse cayıverecek sanki... rakıya yumulurken anladıydım zaten... üzülüyor tabii... yazık!'

'Abla...' dedi Kısmet. Çatalını tabağın kenarına bırakmış, ellerini masanın altına sarkıtmış, hafif hafif ileri geri sallanmaya başlamıştı. Elvan Abla, kızın daha atik davrandığını anlayıp kendine kızdı. O ağzını açıp da sıkıntısını söylemeden önce kendisi her şey yolundaymış gibi konuşup işi gargaraya getirse ne kadar iyi olurdu!

'Buyur canım?' dedi ve orali değilmiş gibi rakısına dudağını değdirdi.

Kısmet, şimdi bir elini masanın üzerine çıkartmış, işaret parmağıyla tabağın sınırları üzerinde gezinmeye başlamıştı.

'Yani Ablacım...' dedi ürkek ürkek, '...hiç mi başka yolu yok?..' Elvan Abla'nın, kaşlarının altından bakmaya başladığını görünce aceleyle devam etti: '...Yok yani, caymadım da...' İşaret parmağını ters tarafa çevirmeye başladı. '...yemin etsem?.. Kitaba el bassam?.. En sevdiğimin ölüsünü öpiyim desem?.. Yani Ankara'dan gitmesem doğurduktan sonra?'

Elvan Abla, çok sinirlenmiş ve çok şaşırılmış ve çok kırılmış ve çok bozulmuş gibi yaptı. Omuzlarını hızla düşürdü aşağı.

Kolundaki bileziklerinin şangırtıları henüz geçmeden, çatalını közlenmiş patlıcanın bağına sapladı.

‘Aşkolsun Kısmet!’ dedi. ‘...ayol ne konuştuk senle? Ne söz verdin sen bana?’

‘Sözüm söz Ablacım... da...’

Oturduğu yerde küsmüş gibi yan dönüp dirseğini masaya yasladı Elvan Abla.

‘Tamam kızım tamam...’ dedi konu kapanmış gibi ‘...anlaşıldı... vazgeçiyoruz bu işten... anlaşıldı, tamam...’

Kısmet korkunç telaşlandı bu tavır üzerine. Ne yapacağını bilemedi ilk başta, sonra hemen harekete geçip, tabağın kenarında gezinen elini de aşağıya indirdi, masanın üzerine yatarcasına öne uzandı.

‘Vallahi billahi vazgeçmiyorum...’ dedi. ‘...ben sadece iş bittikten, bebek doğduktan sonra Ankara’da kalmak istiyorum... başka derdim yok...’ Elvan Abla’nın yüzünü dikkatle inceliyordu. Kadının yumuşamaya, anlaşmalarından en ufak bir tâviz vermeye niyeti yoktu galiba. Korkuyordu zaten, daha da arttı korkusu. Hiçbir şeyi yokken ve bu hayatı hep böyle sürüp gidecek sanırken korkusu da kaygısı da yoktu hiç ama sonra Elvan Abla’yla tanışmış ve hayatında önemli değişiklikler olabileceğini görmüştü.

*Hayat her yerdedir... sadece bizim
etrâfımızdaki dünyada değil!*

DOSTOYEVSKI

Tahsin Baydur, üstüne başına sinen köpek kokusunu karısından gizleyemeyeceğini iyi biliyordu. Kaldı ki; bir şişeye yakın kolonya boca ettiği hâlde kendisinden bile gizleyemiyordu kokuyu. Öteki âşinâ kokuyu o kadar düşünmüş bulamamış, sonunda kravatını çözüp Kasap Selim'e uzatmış, o da direksiyon başında kravatı eline alıp firt firt koklamış ve; 'Sidik bu Bey' demişti. 'Yumurtayla sarmısak da var... Lucky yumurta kabının içine işlemiş ondan sonra da kenarına ayağıyla basıp üstüne devirmiştir. Tabii sen de onu kucaklayınca...'

Tahsin Bey hemen itirâz etmişti. 'Sevgili Lucky asla yemek yediği kaba işemez Kasap!.. Bence birilerine kapris yapmak için yere işeyip üstüne yatmıştır... bizim çocuklara...' bir an durdu. Ölmüş çocuklarından bu kadar rahat sözdebilmek şaşırtmıştı onu. Kaş çattı. '...Ne diyordum?.. Bizim çocuklara...' İşte gene olmuştu aynı şey. Acısını unutuyor muydu yoksa? Öksürüp genzini temizledi. '...yani rahmetlilere sık sık yapardı da ordan biliyorum... sonra, bir şekilde, o işediği yere yemek kabını devirmiştir... evet evet... olsa olsa böyle olmuştur...'

'Doğrusun Bey,' demişti o zaman Kasap Selim. Kravatı geri vermeden önce birkaç defa daha derin derin koklayarak içine

çekmiş, gözlerini şüpheyile kısmıştı. ‘Yalnız, birkaç başka bi şey daha var...’

Tahsin Bey kafa sallamış, ‘Evet’ demişti. ‘...bir tanesi dere-otu... eminim... öteki de kadın parfümü...’ Kravatı, boynunun gerisine doğru uzatan Kasap Selim’den alıp tekrar koklamıştı. ‘Evet evet... ağır bir parfüm kokusu...’

Apartmanın önüne gelmişlerdi. Kasap Selim, taksi durağın-daki ikinci mağlûbiyetini hâlâ hazmedebilmiş değildi. Aklı or-daydı. ‘Birincisi hadi neyse de...’ diyordu içinden ‘..ikinci sefer o kadar da azmettiydim...’

Kapıyı açıp fırladı. Zamana karşı yarışmış gibi ön kaputun önünden dolaşıp Tahsin Bey’in kapı kulpuna asıldı. ‘Hayrola yahu?’ dedi Tahsin Bey tatlı sert. ‘Başından atmak için ne bu acele?’

Kasap Selim kıpkırmızı oldu. ‘Yok Bey...’ dedi. ‘Kaptırmışım, bağışla!’ Tahsin Bey güldü, önce dededen kalma antika Devrek bastonunu çıkardı arabadan dışarı, yere bastırdı, sonra kışlık mokasenli ayaklarını çıkardı. Doğrulup, kucaklayacakmış gibi iki omuz başından sıkı sıkı tuttu Kasap Selim’i. ‘Allah’a ema-net ol Kasap,’ dedi ‘...git dinlen. Yarın çok yoracağım seni.’

‘Seve seve Bey,’ dedi Kasap Selim.

Tahsin Bey, attığı her iki adımda bir öylesine taşıdığı basto-nunu yere tık tık vurarak evinin yolunu tuttu. Üçüncü katta bütün ışıkların yandığını gördü bahçeye girdiğinde. ‘Mücellâ toz alıyor’ diye homurdandı. ‘İşimiz var gene!’

*‘Şey’leri oldukları gibi görmeyiz...
Kendi olduğumuz gibi görürüz!*

ANAIŞ NIN

Yaşar Yazıcı, eve girip gözyaşlarını çaktırmadan sildikten sonra, Gucci eteğinin son durumunu bir türlü içine sindiremeyen karısına, ‘Ali Memet’le birlikte eve git hanım,’ demişti. ‘Ben biraz daha kalıp köpeği seveyim.’ Zaten Hatice Yazıcı’nın da o evde bir dakika daha durmaya niyeti yoktu. Hemen kapıya doğru yürümüş ve sola dönüp, kapısız mutfağa şaşkın şaşkın baktıktan sonra, ‘Ali Memet, in o davlumbazın üstünden, gidiyoruz,’ demiş ve lekeli Guccisiyle beraber ağır Poem kokusunu da bulut gibi tepesinde sürükleyerek dışarı çıkmıştı. Buse’nin o sırada yatak odasındaki kara kıllı, mayonezli, salyalı ve sidik kokulu ipek çarşafı ve kalın ibrişim dantelli yastık kılıflarını kesmek, dilim dilim doğramak, paramparça etmek için makas aramakla meşgûl olduğunu bildiğinden onu işinden alıkoymak istememiş, bu yüzden kızına vedâ etmemişti... Ali Memet, babasının omzuna tutunarak davlumbazın üstünden inmiş, tam duvar diplerine sine sine kapıdan çıkmak üzereyken, eski patronu çekip gittiği için zaten morali çok bozuk olan Lucky ile burun buruna gelivermişti. Hem etrafta davlumbaz falan da yoktu bu sefer. ‘Bav!’

Yaşar Yazıcı’nın da üstün gayretleri sonuç vermiş, Lucky bir temiz yıkanıp paklanmıştı ama doğrusunu söylemek gerekirse

onu k vete girmeye asıl ikn  eden Şey, Ali Memet'in k cından koparıp aldığı pantolon ve deri kayış ile birlikte yıkanmasına izin verilmesi olmuştu.

Yaşar Yazıcı, 'Siz alt kata gidin, bizi bekleyin' deyip,  nce Lucky ile Kemalettin'i Kemalettin'in bodrum kattaki st dyo tipi b y k  alıŐma odasına g ndermiŐ, sonra da kendisi  st kata  ıkarak kızını alıp gelmişti.

Yaşar Yazıcı, baba adamdı. İstediği her Şeyi, istediği herkese yaptırabilecek bir otoriteye ve karizmaya sahipti. O akşam da karizmasını veya otoritesini konuŐturmuŐ, Şımarık kızını bağırta bağırta dize getirmeyi başarmıştı işte. Nitekim B se, omuz silke silke, 'Banane! İnmiycem işte!' diye diye bodrum kata inmiş ve sa larını savura savura kafasını sağa sola sallayarak itir z ettikten, 'Hemen bu gece gidecek bu k pek! Anlamam ben!' diye diye mızık lık yaptıktan sonra, ona bir haftalık adaptasyon s resi vermeye de razı gelmişti. Hatta, 'Sa malama baba!' dedikten sonra, sivri burnuyla kendisini d rtten Lucky'nin daracık alnını bile okşamıştı birkaç kez. Yaşar Baba, işi b ylece g rd kten sonra, misler gibi 'sık yıkanan sa lar i in Őampuan' kokan Lucky ile doya doya oynamış, d nyasını unutmuş, nihayet akşamın geceye doğru d nd ğ  bir saatte karısından telefon gelince, Lucky'nin fermuar gibi t rtikl  du-dağını s nd r p 'blop' yaptırmış ve siteyi kimseye belli etmeden ablukaya almış adamlarına bir işaret  akıp aceleyle evine d nm Őt .

Kemalettin, kayınpederini uğurladıktan sonra, Lucky gene oralarda dolaşıp da elini ayağını pisletmesin diye salonun kapısını kapatmış, peşinde Lucky, koşa koşa bodrum kattaki  alıŐma odasına inmiş ve B se ile sıkı bir pazarlığa girişmişti. Pazarlıktaki en b y k kozu,  ok Ő k r, daha bu sabaha kadar; 'k pek de k pek' diye tutturanın B se, 'olmaz da olmaz' diye tutturanın kendisi olmuş olmasıydı. 'Hem...' diye devam etmişti Kemalettin, '...sadece ben değil, herkes, b t n ailen karŐıydı bu işe, sen gene de dinlemedin kızım!..  stelik hediye bu hayvan sana... insan hediyeeyi kaldırıp atar mı canoş?'

B se, Kemalettin'in savını  ok aptalca bulmuştu. 'Benim k -

pek istediğim doğru ama cümlelerin tamamını oku bakalım...' demiş sonra da kendisi, ağır ağır, heceleyle heceleyle okumuştur: 'Sadece köpek değil canım, yavru köpek; YAAAV-RUU...' Dönüp Lucky'yi işaret etmiş; 'Bunun yavruya benzer bir tarafı var mı sence yaa?.. Şuna bak yaa?' diye sormuştu. Ortada ters giden bir şeyler olduğunu iyi kötü sezinleyen Lucky, yeni patronuyla konuşan kadının kendisine doğru elini uzattığını görünce hemen yerinden fırlamış ve Bûse'nin parmaklarını yalamıştı. Bûse koşarak stüdyo tipi çalışma odasının banyosuna kapanmış, ellerini uzun uzun sabunlamış, kuruladıktan sonra da Kemalettin'in traş losyonu ile güzelce dezenfekte etmiş, sonra çıkar çıkmaz sormuştu:

'Bu gece nerede yatacak bu?'

Kemalettin omuz silkmıştı. 'Nerde olursa.'

'Eve çıış falan yapmasın?'

'Yok canım... hiç zannetmem... koca köpek... yavru değil ya!'

Bûse, 'Eh' deyip kerhen kabullenmişti.

İyi kötü bir uzlaşma sağlandıktan sonra, Kemalettin Bûse'yi bir defa daha ikna etmiş, ona, gündüz ilk gördüğünde Lucky'yi nasıl da şirin bulduğunu, yaptığı oyunlara cân-ı gönülden nasıl da güldüğünü, zavallının ayağı burkulduğu zaman ne kadar çok üzüldüğünü, kendisini kandıramayacağını kendisinin de gayet iyi bildiğini, aslında onun da Lucky'ye kanının kaydığını, hem zaten ertesi gün erkenden eve temizlikçi geleceğini hatırlatmış, bunun üzerine Bûse de bir defa daha, üstelik bu defa uzun uzun Lucky'nin daracık alnını okşamıştı. Sonra tasmağını takip birlikte çıışe çıkarmışlardı Lucky'yi. Hava o kadar soğuktu ki, Lucky, üşütmeyeyim diye çıkar çıkmaz işeyip hemen tasmağına asılarak ikisini birden eve sürüklemiş, eve girer girmez de kalorifer peteğine belini, yanını yaslayıp döne döne ısınmıştı..

Neşesi yerine gelen Bûse, Lucky'ye iki defa 'blop' yaptırdıktan sonra Kemalettin'e cilvelenmiş; 'Sözde doğum günü partisi yapıcaktık ailecek ama hiçbi şey anlamadım. Yemeğimiz de hebâ oldu. Beni yemeğe çıkarsana,' demişti. '...ama danslı bir yer olsun...'

Mutfakta kırılacak dökülecek bir şey bırakmamışlar, üst kattaki odaların kapılarını kapatmışlar, salonun kapalı kapısını bir kere daha kontrol etmişler, sonra bodrum kattaki stüdyo tipi çalışma odası dahil, evin kalan bütün antrelerini ve kapısız mutfağını Lucky'ye geçici ikametgâh olarak bırakıp, birlikte, uzunca bir süreden beri ilk kez baş başa akşam yemeğine çıkmışlardı. Elbette Lucky'nin sâyesinde ve de Lucky'nin çok şiddetli îtirazlarına rağmen.

Lucky, bırakıp gittikleri için ikisine de küsmüştü.

*Keşki olsa ymış da ırmak gözyaşım
Sevgilim uğruna hep saçsaymışım!*

MEVLÂNÂ

Mücellâ Hanım, yemek masasını topladığından beri toz alıyordu. ‘Sağolasıca...’ diye düşünüyordu, koltuğuna put gibi oturmuş, gazetesine gömülmüş Tahsin Bey’e yan gözle bakarak. ‘...iyilik ve merhamet dolu olan kalp kendi kalbi ama o bunu maalesef, o mendebur, o rezîl, o rüsvây, o iptidâi hilkat garîbesine tahvil ediyor inatla... ve maalesef aynı inatla benim inat ettiğimi iddia ederek hissiyâtımla oynuyor.... o budala, o şapşal, o avanak, o ebleh idiotun benimle nasıl inatlaştığını ne de çabuk unutmuş sağolasıca?.. Sevmediğim hâlde yemeğini koymadım mı önüne? İçim hiç ısınmadığı hâlde, çiş ve büyük abdest etmeye çıkması için sokak kapısının kilidini ekseriyetle ben açmadım mı kendisine? Buna mukâbil o mikrop, o cerahat, o apse, o irin, Allah bilir hangi sârî hastalıklarını döke saça evimin en mûtenâ köşelerine defetmedi mi hâcetini? Ve Allah için, sağolasıca, bir tek gün, bir tek Allah’ın günü olsun sitem ettim mi?..’

Büfenin dantel örtüsünü eliyle bir kenara çekerek aynanın çerçevesini silmeye başladı. Çerçeve boyunca sürdü temiz bezi, bir turu tamamlayınca aynı işi bir tur daha sürdürdü, sonra aynanın üstünden geçti. Bezi şöyle bir silkeleyip büfenin örtüsünü yerleştirdi.

Tahsin Bey gazete okuyormuş gibi yapıyor, düşünüyordu.

Çok sevdiği, her şeyden, herkesten çok sevdiği karısını düşünüyordu. 'Allah aşkına öfkeni muhafaza et Mücellâ Hanım...' diyordu içinden '...sakın gevşeme... öfke baldan tatlıdır Mücellâ Hanım... vallahi tatlıdır!'

Tahsin Bey, özellikle dikkat çekmek için gazetesini büyük hisırtılar çıkararak katlamaya başladığında, Mücellâ Hanım da onun iki metre arkasında durmuş, 'Sağolasıca kalksa da şu koltuk başlığını çırpalayıversem,' diye düşünüyordu.

'Mücellâ Hanım... Gel bakalım şöyle karşıma... Sohbet edelim seninle biraz.'

Mücellâ Hanım ürperdi. İyi bilirdi beyini. Gerçi kendisine bir fenalığı, bir nobranlığı, bir kırıcılığı olmamıştı çok şükür ama delisi tepesinde bir deli adam olduğunu, âsâbı bozulduğu zaman nasıl da kırıp döktüğünü, nasıl yakıp yıktığını pek ama pek iyi bilirdi ve pek çekinirdi. Ve yine pek iyi bilirdi ki, bilhassa kendisine kızdığı zaman, hep 'sohbet' ederdi. 'Hayhay Tahsin Bey...' dedi '...nasıl isterseniz...'

Geçip kocasının karşısına oturdu. Ayaklarını birleştirerek hafif yan döndü, göğsünü ve sırtını dikleştirdi, ellerini üst üste koydu, onları da dizinin üstüne koydu, belden yukarısını Tahsin Bey'e yine hafifçe çevirdi, çenesini yukarı kaldırdı ve en edepli dinleme pozisyonunu aldı. 'Buyrun, sizi dinliyorum.'

'Mücellâ Hanım...' diye söze başladı Tahsin Bey. '... bak ben senin için çok kaygılanıyorum. Ne olacak senin bu hâllerin?'

'Pek anlayamadım Tah...'

'Bırak Mücellâ Hanım, bırak! Neyi anlayamadın Allah aşkına? Devamlı moralin bozuk, devamlı canın sıkkın, devamlı ağlamaklısın, devamlı uykusuzluk çekiyorsun, devamlı bana kızıyor, için için söyleniyor ve bir deli gibi devamlı, gece gündüz toz alıyorsun. Nedir bu hâller? Nedir Mücellâ Hanım?' Öne doğru eğilmiş, kendisine dimdik, ağlamaklı bakan karısının üstüne abanır gibi konuşmaya başlamıştı. '...ne yapıyorsun sen yahu?... Bir gariban köpek kadar da mı kıymetim yok senin gözünde artık?' Karısının tam da şah damarına bastığını bilerek içinden güldü Tahsin Bey.

Mücellâ Hanım kulaklarına inanamıyormuş gibi baktı koca-

sına. Terbiyesi müsaade etse ne cevap vereceğini iyi bilirdi ama o öyle görmemişti anneciğinden. Sükûnetini muhafaza etmeye karar verdi. Hem, yangına körükle gidilmezdi.

‘Estağfurullah Tah...’

‘Kes şunu yahu! Samimi ol biraz! Hareketlerin küfür sinkaf ama sözlerin bal şerbet maşallah!.. Konuş biraz... biraz canlan... haydi yahu, biraz kavga et benimle!’

Mücellâ Hanım çok doluydu. Ağzını bir açacak olsa kalan ömrü kapatmaya kâfi gelmezdi. Sükûneti muhafaza etmek tek çareydi.

‘Aman efendim! Ne küfrü? Ne sinkafı? recâ ederim, ne kavgası?’

‘Oof off!’ diye bağırdı Tahsin Bey. Koltuğun kenarlarına sıkı sıkı tutunup ısırap dolu bir yüzle baktı karısına.

‘Gel Mücellâ Hanım...’ dedi yumuşacık bir sesle ve yalvarırcasına. ‘...Allah aşkına gel... şu harf kabuğunu yaralım bu gece... tutum ve tavır zırhlarımızı kıralım... içimizi dökelim Mücellâ Hanım... zehrimizi akıtalım...’ Kemiği derisinden çok görünen, incelmış ihtiyar ellerini göğsünün önünde kenetledi birbirine. ‘...Gel Allah aşkına!’ diye yalvardı. ‘Konuş... konuş benimle bu gece!’

Mücellâ Hanım’ın burnunun direği sızlıyordu. Koskoca Tahsin Bey ne hâle gelmişti.

‘Fekat?..’

Tahsin Bey kükreyiverdi o zaman:

‘Konuş Mücellâ Hanım!..’ Gözü hiçbir şey görmez gibiydi. Bağırmasıyla küçük çapta bir şok geçirip oturma edebini kısa bir süre için kaybeden Mücellâ Hanım, durduğu yerde sendeleyerek toparlanmaya çalıştı. ‘...konuş diyorum... neden bir gariban köpek benden daha kıymetli senin gözünde?’

Mücellâ Hanım toparlamıştı kendini ve ağır ağır tozbezine gitmeye başlamıştı gözleri. Bu, sinirlendiğine delâletti. Kalkıp biraz ortalığın tozunu alsa, bu meyânda içinde kabaran öfkeyi de silip temizleyebilirdi ama şimdilik kalkabileceğini pek zannetmiyordu. Belki? Belki edebini bozmaksızın bir iki kelime etse? Belki kırk sene sonra?.. Belki nihâyet?

‘Konuş Mücellâ Hanım!’

Beyaz boynunu biraz daha dikti yukarı. Dudaklarını yalayıp Yaradan’a sığındı ve, ‘Dinleyebilecek misiniz konuşursam?’ dedi.

Tahsin Bey afalladı. Yeni görüyormuş gibi baktı karısına. Gibisi fazlaydı hatta. Yeni görüyordu bu kadını.

‘Ne?’ dedi, şaşkınlığını çok fazla belli ederek. ‘Olacak şey değil!’ diye düşünüyordu. ‘Ben bağırp çağırırım, o susar, hep böyledir bu... ben terbiyemi bozarım, kırıcı olurum, o edep ve hâyâ hudutları dışına zerre çıkmaz, boyun büküp susmaya devam eder, bu her zaman böyle olmuştur... olmadı yalvarırım konuşsun diye, o gene susar, neticede ben yırtındığımla kalırım, o sustuğuyla kalır... bu hep böyledir! Şimdi ne oluyor peki? Doğrusu hiç beklemiyordum! Hayret! Pes doğrusu! Allah Allah! Cık cık cık... dur bakalım!.. Öfke onu hayatta tuttu bugüne kadar ama dur bakalım, belki de bu sefer konuşturmayı bile başarabilir? Hey gözünü sevdiğimin öfkesi! Hey Sevgili Lucky!’

Tahsin Bey’in bu derece büyük şaşkınlık göstermesi, Mücellâ Hanım’ı tahrik etmişti.

‘Benden beklemediğinizi biliyorum Tahsin Bey...’ dedi kararlı bir sesle. ‘...fekat, o radde doldum ki, eğer sabır gösterecek olursanız ve sizin mütemâdiyyen söylediğiniz, ısrar ettiğiniz şekil, bunu her sağlıklı ailede olması lâzım gelen bir aile içi münâzara olarak kabul edecek olursanız... iki çift lafım olacak, müsaadenizle...’

Tahsin Bey, Lucky konuşsa bu kadar şaşırmazdı. ‘Allah Allaah?’ diye geçirdi içinden.

‘Elbette yahu!’ dedi. ‘Yeter ki sen konuş!’

‘Bir defa...’ diye söze başladı Mücellâ Hanım ‘...çirkin yakıştırmanıza bir mânâ verebilmiş değilim... sözünüzü aynen iade ediyorum... çok afedersiniz, köpeğe sizden fazla değer verdiğimle ilgili ifadenizi kastediyorum... ayıp ama!.. Çok ayıp!.. Ben ki suçlamam lâkin eğer suçlayacak olsam, sizi bizzat bana isnâd ettiğiniz kabahat ile suçlarım Tahsin Bey!.. Benim gözümde daha kıymetli bir insan yok bu âlemde, değil ki âciz bir köpek sizden kıymetli olsun! Mâmâfih, ben sizin bana karşı olan hissiyâtınız bakımından aynı şeyi söyleyemeyeceğim... Çok özür dilerim

ama, bir hanım, ayyaş kocasına, 'İçme artık, bu itiyâd ailemize zarar veriyor' dediğinde, ayyaş kocanın karısına; 'Sen beni değil, içkiyi seviyorsun' cevabını vermesi ne derece komik ve budalaca ise, çok ama çok özür dilerim, sizin yaptığınız suçlama da o derece komik ve budalaca... Tahsin Bey!'

Mücellâ Hanım da dehşete kapılmıştı. Kendi gözüpekliği ve hatta haddini bilmezliği karşısında neredeyse kendisi yılgınlığa düşmek üzereydi. 'Bu ben miyim?' diye düşünüyordu. 'Bu edepsiz, bu hörmetsiz, bu mezurasız, bu kadir kıymet bilmez kadın ben miyim? Ben miyim o sözleri sarf eden?' Öyle görmüştü anneciğinden, bütün hicâbına rağmen gözlerini kocasının gözlerinin tam içinde tutmaya devam etti.

Tahsin Bey, kalkıp karısına sarılmamak için zor tutuyordu kendini. Bu kadın o kadın mıydı? Bu dik dik konuşan, söylediği her kelimeyi, her harfi en incitici, en zehirli olanlarından özenle seçen ve sıkı bir kavgaya gayet hazır görünen bu kadın, kendi kırk yıllık karısı mıydı? 'Bana budala diyor yahu! Hah hah hah hah!..' Hemen verdi kararını. Biraz daha kışkırtacaktı onu.

'Budala olduğumu hatırlattığın için teşekkür ederim ama...' diyerek girdi söze '...ben gene de o gariban hayvana benden daha çok önem verdiğini düşünüyorum... çünkü bu evde, o elim hâdiseden bu yana...' Ne kadar da kolayca söyleyivermişti çocuklarının hayatının sonu demek olan 'elim hâdis'e' sözünü. Ürperdi. '...evet... o şey hâdiseden bu yana ... eee... sen de kabul edersin ki, Sevgili Lucky, senin düşüncelerinde ve konuşmaların içerisinde benden çok daha fazla yer işgâl ediyor... bu da, o ayyaş kocaya, komik karısına dönüp, 'ulan, ben bile günde iki saat içip iki saat düşünüyorum şu içkiyi, sen gün yirmi dört saat dilinden düşürmüyorsun... Asıl sen bırak bu zararlı alışkanlığı' deme hakkını nasıl veriyorsa bana da aynen; 'Şu evde yaşadığı günlerde dahî Sevgili Lucky'nin başını okşadığım yarım saati geçmez, sen ise, o artık burda olmadığı hâlde gün yirmi dört saat onu düşünüyorsun, demek ki sen, Sevgili Lucky'yi benim önemsedğimden asgarî kırk sekiz misli daha fazla önemsiyorsun' demek hakkını verir.'

Mücellâ Hanım, ateş saçan gözlerle bakıyordu şimdi.

‘Çok özür dilerim Tahsin Bey...’ dedi, üst dudağını sinirli sinirli yalayarak, ‘...demagojiyi bu raddeye getireceksek işin teati edilecek tarafı kalmamış demektir...’ Sırtını dikleştirip bacak bacak üstüne attı. Ellerini gene birbirine kenetleyerek dizinin üstüne koydu, cephe değiştirdi. ‘...Bununla birlikte, hatırlatmama müsaade edin, siz pek sevdiğiniz o hamamböceği, o karafatma, o kakalak kılıklı köpeğinize beher gün için yarım saat kafa okşama vakti ayırarak âlîcenaplık gösterirken, ben, çok şükür ki zerre kadar sevmediğim o apartman mantarının GÜN YIRMİ DÖRT SAAT etrafa saçtığı herzelerini, dışkılarını, idrarlarını ve yörük çadırı sökülmüş de etrafa dökülmüş gibi döktüğü kara kıllarını temizlemeye ayırıyor ve fekat tek kelime ile dahî bunun bahsini açmıyordum... ve ayriyeten hatırlatmama müsaade buyrun, eve geldiğiniz vakit, şu koltuğunuzda oturduğunuzda sade kahvenizi elinize ve eğer o sansar soyundan kemirgenin kuduz şiresi ifrâzatlı dişlerinden kurtarabilmişsem, kösele terliğinizi getirip ayağınıza veriyordum... Benden tek bir sitem, tek bir serzeniş olsun, söyleyiniz Allahınızın aşkına, işittiniz mi?... Taa ki...’

Tahsin Baydur, bu yeni gördüğü kadına hayranlıkla bakıyor, kahkahalar atarak kollarını açıp onu kucaklamamak için her an biraz daha fazla çaba harcıyordu. Kendini birazcık salar gibi olunca, dudakları geriye doğru kaydı ve hafifçe tebessüm etti.

Yaptığı konuşmanın en can alıcı, en acıtıcı sözlerini, içi kan ağlayarak henüz sarf etmiş bulunan Mücellâ Hanım, bu sempati tebessümünü yanlış algıladı.

‘Gülmeyiniz recâ ederim Tahsin Bey!’ dedi. ‘...ancak kendisi hor görülmelik olan insan karşısındakini hor görür...’

Tahsin Bey’in daha da geniş ağızla güldüğünü, hatta, Aman Allahım!, sırtıttığını görünce iyice çileden çıktı. ‘...sizden son kerre recâ ediyorum!’ dedi emreder gibi. ‘...gülmeyiniz... Ancak Allah emriyle ar perdesi yırtılmış kişi muhâtabında gülünecek şey arar... istihzâ ile kendi durumunuzu ortaya koyuyorsunuz, benimkini değil!.. Gülmeyiniz dedim!.. Gülme Tahsin!’

Tahsin Bey, dudaklarından geçmiş, omuzlarını zaptetmeye çalışıyordu. Sevinç gözyaşları döktüğünden ise henüz haberi

yoktu. Koyuverdi kendini. Önce sessiz, sarsıla sarsıla, sonra da kahkahayla gülmeye başladı.

Delirmiş gibi, çıldırmış gibi, gülmeler arasında, 'Bana Tahsin dedin!.. Bana Tahsin dedin!..' diye bağırıyor, kahkahalar atıyor, her iki kahkaha arasında; 'Ah Sevgili Lucky!.. Aah Sevgili Lucky!..' diye bağırıyor ve her iki 'Ah Sevgili Lucky' arasında da; '...sen nelere kâdirmişsin!..' diye bağırıyordu. Bar bar bağırıyordu.

Mücellâ Hanım, nihâyet durumda bir başkalık olduğunun ayırdına vardı. Telaşla doğruldu oturduğu yerden. Koltuğun üzerine eğretilme atıvermiş bir saten kumaş gibi süzülerek oturduğu koltuktan aşağı kayan, düşmeye başlayan kocasının yardımına koştu.

'Tahsin Bey?.. Neyiniz var allasen?..'

Tahsin Baydur, yere kapaklanıp ağlamaya başladı. Halıyı yumrukluyordu.

Mücellâ Hanım, kısa bir süre tereddüt ettikten sonra oturdu beyinin yanına. Elini kafasına atıp onun o ak, o mübârek, o hüzün beyazı saçlarını okşamaya başladı. Sırtını koltuğa yasladı. 'Bilmem mi sağolasıca, bilmem mi?' diye düşünüyordu. '...bebeklerimizi en az benim özlediğim kadar özlediğinizi bilmem mi?.. Ağlayınız... ağlayınız!.. Atınız zehrinizi!'

Kafasını koltuğun kenarına koydu. Kendisi de ağlıyordu.

'Ağlayınız!' dedi yüksek sesle, sonra bu sesi beğenmedi. Suratını ekşitip dişlerini sıktı, Yaradan'a sığındı ve:

'Ağla Tahsinciğim!..' dedi. 'Ağla canımın içi!.. Tutma kendini recâ ederim!'

*Dost olur zannınca her insan bana
Sırlarım, gel gör ki meçhûldür ona...*

MEVLÂNÂ

Büse ile Kemalettin evden çıkıp gittikten sonra, Lucky, algıları artık onların, havlayışlarını duymayacak kadar uzaklara gittiğini söyleyinceye dek havlamaya devam etti.

İçgüdülerini, terk edilmediğini, korkacak bir şey olmadığını, gidenlerin dönüp geleceklerini söylüyordu ona. Yıkılmamıştı bu yüzden ama çok kırılmış, çok darılmış ve çok küsmüştü. Parke zeminli antrede kaymamaya özen göstererek, pedikürlü tırnaklarını bilhassa yere sürttürerek, protokol adımlarıyla cı-tır cıtır volta atmaya başladı. Çıkan ses hoşuna gidince, durdu, eğilip ön ayaklarının parkeye değdiği yere baktı. Şaha kalkıp, patilerini büyük bir uyum içinde, tek zamanlı ve tek sesli vurmaya başladı. Hoşlandı. 'Bav!'

Sokak kapısının oraya kadar geriledi. Şaha kalktı, minik bir depar atıp hızın doruğuna ulaştı, üst kata çıkan merdivenlere yaklaştığında dört ayağını birden öne dayadı. Frenlemiş vücudu bir kara torpil gibi kaydı, parke, yazı tahtasına tırnak sürttürmüşler gibi cıyır cıyır öttü. Lucky, yüksek frekanstan rahatsız oldu, kolonya koklamış gibi suratını ekşitti, burnunun derisini geri çekip parkeye diş gösterdi, hırladı. 'Çıt çıt' sesler 'cıyır cıyır' seslerden daha iyiydi. Kafasını kaldırdı, kollarını dirsekten büke büke, en görkemli protokol adımlarıyla kapısız mutfığa daldı.

‘Çıt çıt çıt çıt’

Masanın etrafında bir tur attı. Durdu. Yumurta? Sarmısak? Bav? Havaya dikti burnunu, koku çizgilerini izleyerek ana kaynağa ulaştı. Kaynak, annesigil geldiğinde Bûse’nin oturduğu sandalyeydi. Evet, Bûse’nin kokusu da vardı ama, yumurta kokusu daha çok vardı. Bir de iğrenç bir parfüm kokusu. Hırladı. Sivri kafasını uzata uzata sandalyenin iskeletini araştırdı. Islak, kara burnunun ucuna sarı bir bulamaç bulaştı. Gözlerini şaşı yaparak, bulamacı afiyetle yaladı. Biraz daha araştırdı. Ahşap iskeletin bütün girinti ve çıkıntılarını hassasiyetle yaladı.

Akıllı köpekti. ‘Bav?’ Sandalye? Diğer sandalyeleri de dolaştı ancak bulamadı başka. Üstelik, sandalyelerden biri çok kötü parfüm kokmaya devam ediyordu. Bulamaçlı sandalyeydi bu kokan. O kadar da yalamıştı halbuki? Burnunun derisini gözleminin altına kadar çekip Poem hayâletine dış gösterdi, hırladı, silkindi. Hayâlet kaçınca, yumurta ve sarmısak tûtsüsü genzine sıvandı gene. Peki, hepsini yalamamış mıydı? Çok zayıf da olsa nerden geliyordu bu koku? Ve neden kapısız mutfağın kapısız girişine yani antreye yaklaştıkça azıcık daha artar gibi oluyordu?

Antreye çıktı. İlk başta, çıt çıt tırnak vuruşlarını duyunca dikkati dağılır gibi oldu, göğsünü kabartarak biraz volta attı. Voltanın tam o kısmına gelince koku daha da çok arttı. Hangi kısım olduğunu bilemedi önce, sonra ağır ağır, sinsi sinsi yürüyerek kokunun salon kapısının altından geldiğini keşfetti. Yan yattı, kapı altını kokladı, yaladı. Çok acıkmıştı.

Birden hatırlayıverdi. ‘Bav!’ Evet evet... Emindi. Gündüz, yeni patronunu seyretmiş ve Lucky’nin mamasını neden o ağzı büzgülü ve ‘ne güzel’ hışır hışır sesler çıkartan poşete doldurduğunu anlamaya çalışmıştı. İşte şimdi anlıyordu... Eveeet! Tabii ki Lucky sonradan, acıktıkça azar azar yesin diye. Duygulandı. ‘Bav!’ Yeni patronu ne kadar iyi bir insandı! Barıştı onunla hemen. Eve döndüğü zaman onun ellerini çok yalayacaktı.

Kapalı kapının önünde arka ayakları üzerine dikildi ve kapı kulpuna pedikürlü tırnaklarıyla hafifçe bastırıp açtı. Ohh! İşte oradaydı. Poşet, ağzının büzgüsü bile bağlanmadan, faraşın

büyük bir kısmı da içinde kalmış, öylece yatıyordu sekiz köşeli sehpanın yanında.

Yeni patronuyla gurur duyuyordu Lucky ve istiyordu ki o da onunla gurur duysun. Göğsünü kabarttı, en zarif, en seçkin, en itinalı protokol adımlarını atarak poşetin başına gitti. Büzgülü kısmını sivri dişleriyle delip sivri çenesine tutamak yaptı ve poşeti alıp, tabii yine protokol adımlarıyla, faraşı da düşürmeden, dosdoğru yeni patronunun alt kattaki odasına koştu.

İyi koklamış ve iyi etüt etmişti. Bu alt kattaki oda, yeni patronunun odasıydı. Her taraf onun kokusuyla doluydu. Mesela şu koltuk onun poposu gibi, şu yastık onun saçı gibi, şu kalem onun eli gibi, şu kilim onun çorabı gibi, şu telefonun şu kısmı onun ağzı gibi, şu kısmı onun kulağı gibi kokuyordu.

Yeni patronunu en çok nasıl memnun edebileceğini düşündü bir süre. Ağzında büzgülü çöp torbası, tavuk tutmuş bir tilki gibi ileri geri gezindi stüdyo tipi çalışma odasında. Acaba nerede yerse daha çok severdi onu yeni patronu?

Kararını verdi. Her yerde... evet evet... 'Bav bav!'...Mademki yeni patronunun kokusu her yerdeydi, o da her yerde yiyecekti ki yeni patronu, Lucky'nin kendi yemeğini ondan sakladığını, onunla paylaşmak istemediğini düşünmesin. Onu daha çok sevsin, kulağının arkasını kaşısın, dudağına 'blop' yaptırınsın!.. Çok yaptırınsın...

Her yere yayacaktı mamasını, sonra yarısını kendisi yiyecek, yarısını da yeni patronu gelince yesin diye ona bırakacaktı. Eğer o öteki pis, açık renkli adam gelip de yemeye kalkarsa onu bir daha ısıracaktı. Yeni patronunun yanındaki o ağlayan kadın yemek isterse, onu ısırmayacak, başlangıç olarak sadece hırlamakla yetinecekti.

'Bav!'

Poşeti, stüdyo tipi çalışma odasının ortasında yere bıraktı. Pedikürlü tırnaklarını maket bıçağı gibi kullanarak, boylamasına iki ince çizik attı torbanın bağrına. Tırnaklarına mayonezli kuskus ezmesi bulaştı. Oturdu, tırnaklarının içini dışını bir güzel yaladı. Sonra, poşetin ağzından sapı görünen faraşı ısırp dışarı çıkardı. Baktı ki faraşın üstü mama dolu, işe onun-

la başlamaya karar verdi. Ağzında faraş, protokol adımlarıyla odayı bir uçtan bir uca geçti, burda çıt çıt olmuyordu, yeni patronunun poposu gibi kokan koltuğa zıpladı. Bilgisayar klavyesinin üzerine koyduğu faraşı yalamaya başladı.

Öz kanımdır içtiğim lâkin benim....

MEVLÂNÂ

Yarım saate yakın, komşulardan birinin evinden gelen boğuk köpek havlamasını dinlemişlerdi. Elvan Abla, hayvanları hâd safhada seven bir insandı, özellikle de insanları keranede tanıdıktan sonra. Üzülerek ayağa kalkmış, hayvanın hangi evde acı çektiğini anlamak için buz gibi havada sitenin yeşil alanına bakan büyük salondaki camı açıp etrafa kulak kabartmış, anlayamayınca ön kapıyı açmış, dışarı çıkarak dinlemişti uzun uzun. Bu arada Kısmet, yarım saatinin dolmasına daha çok vardı, Elvan Abla'nın yokluğundan bilistifade, iki kadeh boğmacanın dibine vurmuştu.

Köpeğin boğuk boğuk havlamaları kesilmeyince, Elvan Abla, kendini çok moralsiz hissettiğini söyleyerek ve de, 'Vah yavrum ayol!' diye hayıflanarak, Kısmet'in yanına geri dönmüş, 'Gel biraz mutfağa geçelim,' demişti, '...bak sana ne göstereceğim...'

Kısmet, Elvan Abla'nın peşine takılıp mutfağa gitmiş, orada, kendisi için özel olarak yapılmış yüksekçe tüneğin üzerinde, ayağından künye kadar ince bir zincirle T demire bağlanmış gri renkli, Ferruh adlı papağanı görmüştü. Kısmet Ferruh ismini duyunca coşkulu bir kahkaha atmış, Ferruh da ona 'Psst' diyerek karşılık vermişti.

Komşu evlerden birinde, kimbilir neden, boğuk boğuk havlayıp duran o zavallı köpeğin sesi kesilince Elvan Abla'nın da yüzü gülmüş ve, 'Gel canım. Geçelim balkona. Muhabbetimiz de yarım kaldı,' demişti. Kısmet, muhabbetin tehlikeli denecek derecede kritik bir yerinde kaldıklarını hatırlayarak ürpermişti. Saatine bakmış, rakı yasağının kalkmak üzere olduğunu görünce sevinmişti.

Kısmet, saatine bir de Elvan Abla görsün diye baktı. Elvan Abla da ona bakıyordu zaten. Güldü. 'Doldu mu yarım saatin?' dedi. 'Doldu Ablacım!' Elvan Abla, billûr sürâhiyi alıp kızın kadehini boğma rakıyla yarıya kadar doldurdu. Bu kez temkinli davrandı Kısmet. Bardağını kaldırdı ve Elvan Abla'nın da bardağını kaldırıp tokuşturmasını bekledi. Elvan Abla dalıp gitmişti. Sağ gözü tatlı tatlı seğiriyor, göz kırpar gibi bir kapanıp bir açılıyordu. Kısmet, onu rahatsız etmek istemedi. Bardağını dikti, bir solukta dibini gördü. Bardağı masaya sertçe vurup gürültü çıkardı ve bekledi ki Elvan Abla daldığı yerden çıksın, bir kadeh daha doldursun. Ama yok... Pek çıkacakmış gibi durmuyordu Elvan Abla. Kısmet'in ise düşünmeye, düşünmek için de kafayı tutsülemeye ihtiyâcı vardı. İnce kolunu, tabakların arasından hırsızlamaya gelmiş bir kör yılan gibi kaydırıp billûr sürâhiye ulaştı. Cam tıpasını çıkardı sürâhinin. Kendine bir bardak daha doldurdu. Elvan Abla vaziyete uyanmadan onu da dikip bitirdi, sonra bir daha doldurup, yerine yerleşti, daha huzurlu, daha güvenli, arkasına yaslandı. 'Bir mutfığa geçmeden önce, iki tane de burda, iyi gitti' diye düşündü. Biraz sis iyi gelirdi her zaman ve sis, ancak kafalar iyiyken gelirdi. İnsan siste, tek başınalığını, yalnızlığını daha iyi fark eder, güvenecek, kendinden başka sırtını yaslayacak bir dostu olmadığını daha iyi anlar, öğrenirdi. Siste insan, renkler, numaralar, dostluk gösterileri, pozlar tarafından kandırılamazdı kolay kolay. Çünkü ortada görünmezdi hiçbirisi. İşte, masa az önceki kadar gerçek değildi artık. O köşesinden paçasını sese kaptırmıştı ve ağır ağır silinip giden bir görüntüden ibâretti. Elvan Abla da öyle... Bilezik dolu kolları seçilmiyordu artık...

Nasıl başlamıştı her şey? Ne demişti bir gün ona Elvan Ab-

la? Evet! Siste hatırlamak daha kolay ve hatırlananlar daha canlıydı. Çok iyi hatırlıyordu. Elvan Abla ona demişti ki bir gün, 'Güzel kızsın, sağlıklısın... Allah uzun ömür versin, gençceksin. Benim için bir bebek doğur, onu bana ver, sonra da burdan elini kolunu sallaya sallaya çık git! Çürüme buralarda, bana benzeme! Yazık sana! Doğur benim için, ben de senetlerini ödeyeyim, sana bir ev alayım, bankaya emekli ikrâmiyeni yatırayım, kurtar kendini. EVET de bana. Ne kaybedersin ki? Ne kadar korunursan korun, bu kadar iş arasında, senede iki üç kürtaja elin mahkûm. Kazına kazına için cılk yara olunca, sonunda rahmini aldırılmaya varacak bu. O zaman da ben sana bu teklifi yapamayacağım. Aklını kullan. Bana vereceğin bebeği de kürtajda kaybettin say. EVET de. Güzelliğinin, gençliğinin abazan terinin asidinde erimesine, kütür kütür vücudunun keranede pörsümesine razı gelme. Bu günler çabuk gelip geçecek. Kapıda sıra bekleyen müşteriler, gözlerini yeni düşenlere dikecekler. Patrona borcun her geçen gün artarken, müşterin her geçen gün azalacak. Patronun adamları seni korumamaya başlayacaklar. Peşine orospu mesaisiyle yaşayan eli bıçaklı, cebi kezzaplı pezevenkler düşecek. Birinden kurtulsan, birine kaptıracaksın yakayı. Kazandığın üç kuruşu da bir kenara koyamadan o alacak elinden. Çirkinleşecek, genişleyecek, bollaşacaksın. Önce giriş kattaki ayakaltı odalara ineceksin, sonra bodrum kattaki helâ kokulu odalara. Talihin varsa, geberip gitmeden önce benim gibi kasiyer olacaksın, eğer yoksa hiç kurtulamayacaksın bu hayattan. Orospu olmak için doğmuşsun gibi hep orospu yaşayıp, orospu olarak öleceksin. Gel EVET de. Doğur bana bir tanecik, elini kolunu sallaya sallaya çık git burdan.' Düşünmemiş, gözünü bile kırpmamıştı Kısmet. 'EVET' demişti. Kim kabul etmezdi böyle bir teklifi? Her şey bir 'EVET'e bağlı değil miydi? Deyivermişti o da. Hem de üç defa demişti. 'Evet evet evet.' Kim demezdi ki? Bütün bu yaşanan maskaralık, iğrençlik, ki iğrençliğe alışmak daha da büyük bir iğrençlik, ağzından çıkacak tek bir kelimeyle sona eriverecekti. Kim o kelimeyi ağzının içine hapsedebilirdi? 'Evet Elvan Abla... Ablacım... Evet evet evet' demişti... ve o

günden sonra, hayat ona korkularıyla, kaygılarıyla, endişeleriyle geri dönmüştü. Dönmüştü, çünkü artık kaybedecek çok şeyi vardı. Üstelik, zannedilenin aksine, siste neyin ne, kimin kim olduğu daha iyi görölüyordu, yani etrafta aslında kendinden başka hiç kimsenin olmadığı. Önünde duran bardağı dikti tepesine, bir yudumda onu da parlattı. Elvan Abla, memelerine kadar sise battı.

‘Abla...’ diyerek söze başladı Kısmet. ‘...benim umurumda mı sanıyosun?.. Dallamanın tekinden bi piç peydahlıycam, ondan sonra da bi zahmet... hi hi hi... onu doğurup sana vericem...’ Ortalık dumanlandıkça her şey daha kolay ve komik görölüyordu. Masanın üstündeki sisin arasında el yordamıyla bıçakla çatalını buldu, onları üst üste yerleştirip küçük ‘t’ harfi gibi yaptı. Elini havaya kaldırdı. Küçük ‘t’ harfi uçakmış meğer. ‘...vuuut...’ dedi uçak uçurarak ‘...ondan sonra da... hi hi hi... Kısmet, keranden kurtulucaaak...’ Uçağın kanadı yere düşünce almak için eğildi. Eğilir eğilmez de midesi ağzına geldi, ağız dolusu kusmaya başladı. Kusmuğu, yerden de tütmeğe başlayan beyaz sis bulutları arasında kayboldu. ‘İyi...’ diye düşündü. ‘Elvan Abla’ya iş çıkmadı bari... hi hi hi... yerler kirlenmedi hiç olmazsa... hi hi hi... Ferruh da siste kaybolmuştur şimdi... o havlayan köpek gelip onu yemesin?’

Kendi kusmuğunun üzerine dizüstü çöktü, elleri ıslanınca kaldırdı baktı; ‘Aaa işte burdaymış,’ dedi, uzandı yüzükoyun, sızdı kaldı.

*Her felekte görürüm bir gözbebek
Her cânîde gördüğümse bir melek
Ey gözleri şaşırmış, biri iki görürsün
Bense senin aksine, ikiyi 'bir' görürüm...*
MEVLÂNÂ

Cinnah'taki taksi durağında akşam çayları içilmiş, boş bardaklar bankların altına sürülmüştü... Birazdan, eli darda olmayanlar evlerine, ailelerinin yanına dönecek, Sâmi'yle Selahattin dönmüştü mesela, ötekiler seyyara çıkacaktı. Gece işi zordu. Sık sık yapıldığı gibi, gene gasp muhabbeti yapıliyordu ve her gasp muhabbetinde olduğu gibi Kasap Selim konu ediliyordu.

'Bu bilmez...' dedi Ender, genç Ertuğrul'u göstererek. 'Sâmi olaydı o iyi annatırdı şimci...' Son hazırlıklarını yapmakta olan Osman'a döndü. 'Sen annat Osman... sen de iyi annadıyon.'

Taksici Osman, ağız yüz eğdi, bel kayışını sıktı. Gündüzden, biraz bozukluğu vardı Ertuğrul'a karşı. 'Yok la şimdi...' dedi. '...Gidecem ben la... Geciktim zaten... Anlatırız, hep burdayız nasıl olsa.'

Ertuğrul, fırıncı küreği gibi ellerini öne uzattı. 'Zahmet etmeyin...' dedi. '...ben bugün birinci ağızdan öğrendim hâdiseyi...'

Osman, az önce 'geciktim' dediğini hemen unuttu, Ertuğrul'un oturduğu banka hamle etti, atladı, Ender'den önce en iyi yeri kapdı.

'Valla mı?' dedi. 'Kasap Selim kendi mi anlattı sana?'

Ertuğrul, ilgiden sıkılmış gibi eğdi uzun boynunu. 'Hıı...'

dedi. ‘...Beyamca Lucky’yi sevmeye indiğinde, birkaç dakika bahsetti...’

Ender, göz kırpıp dudaklarını çarpıtarak Osman’ın böğrünü dirsekledi. Osman da onunla aynı fikirdeydi zaten, kafa salladı.

‘Allah Allah!..’ dedi şüpheli şüpheli. ‘...o kadar yalvardık da hiçbirimiz kendi ağzından duyamadıydık ama? Sana niye anlattı ki?’

Ertuğrul, kaşlarını kaldırarak alttan alttan baktı, söylediklerine inanmamış da ayıp olmasın diye yüzüne vurmuyormuş gibi poz atan Osman’a. ‘Beyamca emretti ona...’ dedi. ‘...Ben Lucky’yi görmeye indiğimde sen bu çocuğa anlat’ dedi benden için...’

‘Ha, bak o zaman başka bak...’ diyerek güvenini sundu Ender. ‘...Tahsin Amca emretti miydi akan sular durur...’ Kendi kendine kafa salladı. ‘...annatmıştır annatmıştır...’

Osman, susması için Ender’in böğrünü dirsekledi. Ama galiba biraz sert kaçmıştı dirsek darbesi. Ender iki büklüm olup karnının üzerine kapandı. ‘İşş... anam!’ dedi.

‘Eee, ne anlattı la? Nasıl doğramış herifleri?’ diye sordu Osman.

Ertuğrul, adamların tatmin olabileceği kadar çok şey öğrenememişti esasen. Üç beş dakika içinde, Beyamca arabadan inip geri bininceye kadar ne duyduysa onu anlatmaya başladı: ‘Bir gece aldığı üç müşteri, tenhâ bir yerde durmasını istemiş... Bu hemen işkillenmiş... çünkü etrafta ev bark yokmuş... ‘Burda inip de ne yapacaklar?’ diye düşünüp, elini, arabayı durdurduğu zaman çekecekmiş gibi el freninin oraya atmış... Orda, bir parça gazeteye sarılı iki tane kasap bıçağı varmış... iki tane... biri büyük, öbürü küçük... Sobacılar Çarşısı’ndan daha o gün almışmış... Ertesi sabah da Kurban Bayramı’yymış... Hayatta ilk kurbanını o bayramda kesmek nasip olacakmış... büyüğünü keserken, küçüğünü de derisini yüzerken iyi olur diye almışmış... jilet gibi de bileyletmişmiş...’

Ender, merak içinde banktan kalkıp yüz yüze dinlediği takdirde daha iyi duyabilecekmiş gibi Ertuğrul’un karşısına çömeldi, ellerini de elektrik sobasına doğru uzattı, oğuşturdu.

‘Eee?..’ Heyecanlı heyecanlı dönüp baktı Osman’a. Kafasını iki yana salladı. ‘...bak biz bu gadarını bile bilmiyoduk...’ dedi. ‘...demek Gurban Bayramı’nda gasaplık yapacağımı, arife gününe denk gelmiş gurban...’

‘Hakkat la!’ diyerek arkadaşını doğruladı Osman. ‘...mesela, ben şahsen, kendisini kesmeye gelen adamları kesti diye ‘Kasap’ diyolar zannediyodum... meğer hikâye başkaymış... hak-katen kasaplık bi yanı varmış yani...’

Ender, cehâletinden dolayı ayıplar gibi baktı Osman’a.

‘Hay yavrum hay!’ dedi elini sallayarak. ‘...ya ne sandıydın?’

‘Ne la? Sen biliyodun sanki de!’

‘Bilmesem bile tahmin idiyordum yani...’

‘Hassiktir!’

Ertuğrul, dayanamayıp güldü. Gündüzki köpek muhabbetinde o da biraz ayıp ettiğini düşünüyor ve ‘Osman Abi’nin de o kadar yardımını gördüydük, doğru olmadı yaptığımız’ diye için için kendini yiyip duruyordu. Fırıncı küreği gibi ellerini uzattı, Osman iteleyince kışüstü düşesi olan, düşmemek için çömeldiği yerde kanatları yeni çıkmış tırtıl gibi kollarını çevirerek debelenip duran Ender’i tuttu.

‘Sağol goçum,’ dedi Ender. Dengelice yeniden çömelip, bir daha kazaya kurban gitmemek için, bir eliyle Osman’ın dizini, bir eliyle de Ertuğrul’un dizini tuttu. ‘...Eee... soona?’

‘İşte sonra... arabayı durdurur durdurmaz, yere bi şey düşürmüş de onu arıyormuş gibi eğilivermiş... Arkasında oturan adamın, bunun boynuna dolamak için salladığı jilet kırıklı zincir de boşa gitmiş... O zaman emin olmuş vaziyetten... Gazeteyi zaten sıkı sıkı tutuyormuş... açacak vakit de yok tabii... ‘Allahüekber’ deyip kendini geri attığı gibi kolunu sağdan sola, yanındakinin boynundan sağ arka kapının ordakinin boynuna doğru savurtmuş...’

Ender, yanaklarını tutmak için ellerini arkadaşlarının dizinden çekti. İki yandan iki yanağını tuttu. ‘İşş...’ dedi. ‘Kesmiş mi lan?’

Ertuğrul kafa salladı.

‘İkisinin işi orda bitmiş... geriye tam arkasında oturan o zin-

cirli adam kalmış... Allah'tan onda bıçak yokmuş... 'Yoksa beni bitirirdi' diyor Kasap Abi... Öteki ikisi bıçaklıymış... Bu arkadaş-ki, jiletli zinciri attığı zaman şoför kurtulacak olursa, yanında oturanla sağ arka kapının orda oturan bıçak kullanırmış... bun-ların tekniği böyleymiş... teslim olduğunda polis söylemiş...'

'İşş... Lan Osman... Bu gece çıkmasak mı ki lan?'

'La Ender, bi rahat ver de bitirsin la... Hem ben zaten çıkma-yacam bu gece.' Ertuğrul'a döndü. 'Anlat hele..' dedi. 'Bakma buna sen.'

Ertuğrul, Ender'in kan basan suratına gülerek baktı.

'İşte...' dedi. '...ondan sonra o herif zinciri bir daha sallamış... sallarken de Kasap Abi geri kaçtığı için herif bir daha boşa düşmüş... kafasını direksiyona çarpmış... O da atmış kurt kapanını bunun boynuna, bağırta bağırta, asıla asıla koltuğun üzerinden aşırmış, ön kapıdan çıkarmış karanlığa... 'Burda mı inecektiniz?' demiş... Yatırmış yere bir güzel, iki kulağını da dibinden kesmiş... tabii bıçağın sarı olduğu gazeteyi çıkart-mışmış işi görmeden önce...'

Ender, ellerini gene bırakıp bu sefer kulaklarını tuttu iki yandan.

'İşş...' dedi. '...ve lillâ il hamd' deyip gırtlaklayacak sandıy-dım şart olsun!.. Anaa...' Osman'a döndü. '...Ne kaddar herif-miş bu lan!'

Osman, 'Bu devirde babana bile güvenmeyecen' deyip kuv-vetlice ittirdi elleri boşta kalmış Ender'i. Ender, paldır küldür gitti kışüstü. Sırtını, üzerinde durağın telefonu duran metal komodine çarptı.

'İşş!..' dedi. '...ah şimdi Lucky olacagıdı burda...' Hülyâlı hül-yâlı güldü. '...onu böyle itekleyeceğidin, ne kuserdi amma sana biliyon mu?.. Artık işemiğinin üstüne mi yatardı bilmem...'

Osman da hülyâlı hülyâlı güldü.

'Valla bu sefer işemeylen bırakmazdı gibime geliyo... bu ke-sin yere sıçıp üstünde yuvarlanır, ondan sonra da 'sizi affettim' ayaklarıyla gelip üstünü başını bize silerdi... ah orospu ah...'

Gülüştüler. Osman'da hatıralara doğru bir kapı açılmış gi-biydi. Gözü dalmıştı.

‘Tahsin Amca’nın hanımı, Mücellâ Hanım Teyze çok titizle-nirmiş, köpek eve t  y d  k  yo diye... Bunu mecbur kalmadık-  a salona, koltuk odasına felan almazm  ş tamam mı... Bu da kinlenirm  ş kad  n  a  za, Tahsin Amcam g  le g  le anlatırdı o zaman, fırsatını buldu muydu kapıyı a  ar, gider o caanın kol-tukların   st  ne i  erm  ş...’ G  ld  . ‘...Kancık!’ dedi. ‘...M  cell   Hanım Teyze hep kapıları kitlemeye ba  lam  ş ondan sonra... Lucky de big  n anahtarı delikten   karıp a  zında gevm  ş... ez-m  ş, e  m  ş b   m  ş... kad  n  a  z misafir odasına girebilmek i  in   ilingir   a  ırtm  ş eve... Yazık la!’

Ertu  rul,   n  n   duydu  u zaman bile   ok sevm  şti Lucky’yi, hele bir de o g  n yakından g  r  nce hayran kalm  ştı hayvana. İlgiyle kaldırdı ince boynunu.

‘Kapıları a  abiliyor muym  ş Lucky?’ diye sordu.

‘He he he he...’ diye di  siz a  zını g  stere g  stere g  ld   Ender. Osman’a d  n  p, Ertu  rul’un bilgisizli  ini   ok hor g  re-rek; ‘Ne diyo lan bu?’ dedi. ‘...annatsana, biz gontak anahdar  -nı bile arabanın   st  nde bırakmaya gorkardık disene...’

G  ld   Ertu  rul. ‘Hadi canım sen de!’ dedi.

‘Valla bak! De mi lan Osman?’

Osman,   a  kın   a  kın kendisine bakan Ertu  rul’a teskin edi-ci bir ifadeyle sırttı. ‘Yaav yok...’ dedi. Elinin tersiyle, di  siz a  zını g  stere g  stere g  len Ender’i i  aret etti. ‘...sen buna bakma... Lucky’nin kapıları a  tı  ı do  ru yalnız... Bi defasında ben de   ahit olduydum... Baya  ı, bi adam gibi dikiliyo aya  a tamam mı, elini kapı kulpuna bastır  yo, adam gibi giriyo i  eri-ye oturuyo...’ sırttı ‘...veya, adını sen de... i  iyo, kırıp d  k  yo, ne isterse yapıyo i  te...’ Birden, oca  ın altını a  ık unutmu  ş gibi ba  ırarak fırladı aya  a, ‘Aaaaa!’ dedi. ‘...T  h laa... bak g  rd  n m     imdi? Valla gene hapı yuttu Lucky.’

‘Nooldu lan?’ dedi Ender.

Lucky’nin hapı yutması ihtim  li bile gerdi Ertu  rul’u. Onu o alacaktı.   yle s  z vermi  ti Beyamca. Lucky, sonunda kendi k  -pe  i, dostu, sırda  ı, arkada  ı olacaktı. Nereye ne yaparsa yapsın!

‘Ne oldu Osman Abi?’ dedi tela  la. ‘Atlar gideriz bir   ey var-sa... evi biliyorum ben.’

‘Yaav yok...’ dedi Osman. Metal komodinin üzerinde duran durak telefonuna doğru yürüdü. Âhizeyi eline aldı. ‘Telefon eder söylerim şimdi...’ Sol kolunu kaldırıp Ender’e ceketinin yan cebini gösterdi. ‘Endeer... şu cepte bi kartvizit olacaktı la..’ dedi. ‘...bi ver onu bana da anyalım şu herifi...’

Ender, Osman’ın sol ceket cebine elini atıp kartviziti çıkardı. ‘Al,’ dedi gözüne doğru uzatarak.

Osman, kartta yazılı numarayı dikkatle, heceleyle heceleyle çevirdi. Karşı tarafın açmasını beklerken, ahizeyi çenesinin altına sıkıştırıp, mikrofonunu eliyle kapattı, Ertuğrul’a göz kırptı. ‘Kemalettin Abigil’in evini anyom...’ dedi. ‘...Lucky’nin kapı açma huyu olduğunu söylemediydim... Valla tedbir almamışlarsa anasını s..miştir evin şimdiye...’

Ertuğrul meraklanmıştı. Biraz da endişelenerek, kızarak sordu:

‘Tedbiri neymiş ki bunun?.. Hayvanı kısacık iple bağlayıp tabut kadar yere mi tıkacaklardı?’

Sırıttı Osman.

‘Yok la...’ dedi. ‘...Lucky boynuna bağlanan şeyleri de çözer hem... al işte... açmıyolar bak...’ Ender’e döndü. ‘...bi de bakmışın, Lucky’yi adam sınıfından sayıp evde yalnız bırakmışlar, gezmeye gitmişler iyi mi?.. Ne bakıyon la? Olur olur...’

Ender, felâket haberi almış gibi, kafasını iki yana salladı. ‘İşş...’ dedi.

‘Ne tedbiri alacaklar ki?’ diye tekrar sordu Ertuğrul.

Osman, Ertuğrul’a döndü bu kez. ‘Küstürmeyecekler...’ dedi. ‘Başka tedbir yok...’

‘Allah Allah?’ dedi Ertuğrul.

‘Yok valla... kendileri evdelerse eğer, hiç kalbini kırmıyacaklar, yok, evde değillerse, bi yere gezmeye felan gidiyolarsa, o zaman onu da alıp götürecekler... yoksa...’

Ertuğrul, üst dişleriyle alt dudağını ısırarak birbirine kafa sallayan iki taksiciye baktı.

‘Yoksa ne?’

‘Yoksa fena!..’ dedi Ender.

‘Çok fena!’ diyerek arkadaşını doğruladı Osman. Sonra,

umutsuz gözlerle Ertuğrul'a bakarak; 'Cık...' dedi. '...evde yoklar... boku yediler valla!'

'Herifin elinde cep telefonu vardıydı ya lan!' diye hatırlattı Ender. 'Onu yazmadın mı?'

'Yok la!..' dedi Osman. 'Hay kafamı s..iyim!'

'Ben de beraber!' dedi Ender.

Ertuğrul, Osman'la Ender'in biraz fazlaca abarttığını düşünüyordu. 'Ne olur canım o kadarcık şeyden?' dedi. '...evi yakmaz ya bu hayvan?.. Ya işer, ya pisler... başka ne yapar yani?'

Osman'la Ender, üst dişlerini alt dudaklarına geçirerek birbirlerine ağıt yakar gibi kafa sallayıp kötü kötü baktılar.

'Orasını bi Lucky bi de Allah bilir artık!' dediler aynı anda.

*Ağla! Ben de ağlarım
Gözyaşlarım özlemine az kalır
Buralarda nem var?
Nem varsa sana kalır!..*

YILMAZ ODABAŞI

Elvan Abla, Kısmet'i kusmuğun içinden güçlükle kaldırıp, kolunun altına ıkına sıkına girip ahlaya oflaya banyoya götürmüş, küvetin içine yatırmış, kızı güzelce soymuş, üzerinden çıkanları, safralarını bol suyla akıttıktan sonra otomatik makineye her zamankinden bir misli fazla deterjan koyarak atmış, sonra duşu açmış, öpe okşaya, ara sıra küçük tokatlar, çimdikler ata ata ayılmasını sağlamış, ayılan kız bir de küvetin içine ve onun üzerine kusunca kendi midesi de kalkmış, suyu sonuna kadar açıp Kısmet'i küvette bırakmış, dönüp küvetin iki metre ötesindeki alafranga tuvaletin içine çömelmiş, öğürmüş olmamış, bunun üzerine gırtlığına parmak atarak zorla istifra etmiş, içi dışına çıkınca kendi de soyunmuş, kendi üzerinden çıkanları da safralarını bol suyla akıttıktan sonra makineye atmak istemiş, fakat makine programa geçtiğinden atamamış, öylece, şapır şapır, banyonun bir köşesine yığmış, sonra dönüp Kısmet'in yanına, küvete girmiş, kızı azıcık ite kaka bir daha ayıltmış, yuyup yıkamış, kendi de yıkanıp paklanmış, ondan sonra küvetten dikkatlice çıkıp banyo kapısının arkasındaki bornozları almış, bir tanesine kendi sarınmış, bir tanesine de Kısmet'i sarmış, epeyce bitkin düştüğü için bu defa koltuğunun altına girememiş, ona kendi başına yürümesi ge-

rektiğini söylemiş, ama gene de her ihtimâle karşı, dirseğinden tutarak salona kadar eşlik etmiş, tam salona girerken, yerde kendi terliğinden haliya pençe pençe bulaşıp kurumuş kustumuk parçalarını görmüş, çok bozulmuş, kızı, 'Geç otur şuraya' diye sertçe en yakındaki koltuğun üstüne itelemiş, telaş içinde malzeme dolabına koşup bir kova, bir yünlü halı deterjanı, iki tane de yer bezi almış, banyoya koşup kovayı suyla doldurmuş, geri salona koşmuş, yerleri bastıra bastıra silip temizlemiş, bu esnada kuru kustumuklar deterjanla karışınca kalkan kokudan midesi gene bulanmış, iki defa daha banyoya koşup istifra ettikten sonra geri dönmüş, halının işini bitirmiş, balkona koşup sofrayı kaldırmış, kovayı tuvalete boşaltıp içini yıkadıktan sonra parfümlü seramik temizleyicisiyle yarıya kadar doldurup üstüne su çekmiş, balkona koşmuş, balkonun seramiklerini temizlemiş, gidip kovayı tuvalete dökmüş, gitmişken bir kere daha istifra etmiş, yeniden banyo edip ferahlamış, üstüne temiz bir bornoz alıp mutfığa gitmiş, her giriş çıkışında kendisine 'Psst' diyen Ferruh'u azarlamış, çayı koymuş, altını yakmış, kalbi kırılan Ferruh'un gönlünü almak için gagasından öpmeye kalkmış, o da onun dudağını gagalayarak kanatmış, o da ona bir daha kalbini kırmayacağına söz vermiş, ecza dolabına gidip dudağındaki yoluğun üstüne bir yara bandı yapıştırmış ve salona geri dönüp, onu itelediği koltukta kollarını kendi bedenine dolamış utanç içinde oturan Kısmet'in yanına gitmişti.

Kısmet, kafasını kaldırıp da bakamıyordu Elvan Ablaya. Utanç içindeydi çünkü. Elvan Abla'nın ise bütün anaç duyguları kaba dalgalı bir hâl almış, üstüne üstüne basıyordu hâlbuki. İstiyordu ki, Kısmetçik o sapsarı saçlı kafasını yana doğru yatırıp, Elvan Ablasının göbeğine yaslasın, ayakta durduğu için kızın kafası göbeği hizâsına geliyordu, o da onun saçlarını okşasın, sonra, 'Üşüteceksin kızım' deyip alsın eline bir fırça bir de saç kurutma makinesi, güzelce taraya taraya fönlesin, o lepiska saçları taze İzmit pişmâniyesi gibi tel tel havalarda uçuştursun, Kısmet de ona annesine bakar gibi sevgiyle, muhabbetle baksın, o da ona sarılsın, Türk filmlerinde olduğu gi-

bi; 'Sana anne diyebilir miyim?' desin, o da ona, 'De yavrum, peki ben de sana kızım diyebilir miyim?' diye sorsun, o da ona, 'Tabii ANNE!' desin, o da ona, 'Ah YAVRUM' desin, bu çocuk satma, çocuk kapma faslı da böylece kapansın gitsin, bu iş de burada bitsin...

Tombul eli, kızın sarı saçlarına doğru uzandı uzandı geri döndü Elvan Abla'nın. Yapamadı. Dokunamadı. 'Kötü değildi...' diye düşündü. '...kusarken, ayılıp bayılırken hiç kötü değildi... insandı... çocuktu... çok tatlıydı... her sabah aynaya baktığımda gördüğüm şeye benzemiyordu... orospuya benzemiyordu... temiz aile evladına benziyordu... mahallenin ehl-i nâmus kızına, cici kızına, iyi kızına, hanım kızına benziyordu... benim çocuğum gibiydi... kendi çocuğum gibi... yaşıyor mu o?.. Na şu kadarcıktı elimden aldıklarında, olsa olsa bunun yaşındadır şimdi... nerde?.. Başına bir şey geldi mi?.. Sağ mı?.. İyi mi?.. Benim başıma gelenleri biliyor mu?..'

Kismet, tepesindeki kadının hıçkırıldığını duyunca kafasını kaldırıp baktı. 'Abla?' dedi. 'Sana da çok yük oldum bu gece di mi?..'

'Yok yavrum...' dedi Elvan Abla. Ağladığından haberi yoktu. '...insanlık hâli...' Güldü. Gülünce tombul yanakları top gibi şişti, gözlerinden boşanan yaşlar, topun üstünden sekip Kismet'in alnına düştü. Ağladığını o zaman fark eden Elvan Abla, iki elini birden kaldırıp iki gözünün altına bastırdı. Ellerini çekip ıslanan parmaklarına şaşkın şaşkın baktı. 'Bilmem ki niye ağladım durup dururken?' dedi mahcup. '...hay Allah!.. Nerden de çıktı bu şimdi?'

Arkasını Kismet'e döndü, oturacağı koltuğa kadar dişlerini sıktı, göz kapaklarını gözlerinin içine sokacakmış gibi sıkı sıkı yumdu. Kıza yeniden yüzünü dönmeden önce, yıllardan beri ilk kez çıplak vücudundan ar etti, bornozunun kuşağını bağlayıp düğümledi. Oturup, koltuğun bir kenarına iki kolunu birden dayadı, tombul bacaklarını birbirine yapıştırarak hafifçe yana döndü.

Elvan Abla'nın bu sıkıntısı, zaten kadının her hareketini pür dikkat izleyerek ona sarhoşken ettiği eziyetin miktarını hatırla-

lamaya, hiç değilse iz sürerek tespit etmeye alışan Kader'in gözünden kaçmadı. Birden sıkıldı. Ayağa kalkıp arkasını döndü, bornozunun iki yakasını üst üste getirip kuşağını dğmledi. Ne diyeceğini, ne yana bakacağını bilemeden oturdu kol-tuğa. Oturuşundan da rahatsız oldu, tıpkı Elvan Abla'nın yaptığı gibi yan dönüp bacaklarını bitiştirdi.

Elvan Abla, gözünün yaşına mâni olup olmadığını bilmiyor, öğrenmek istiyor fakat kıza göstere göstere kontrol etmek de içinden gelmediği için ellerini bir kez daha gözüne gtrmyordu. Bir şekilde şu duruma bir son vermek gerektiğini düşünüyordu. Fena oluyordu.

'Hadi kızım...' dedi sonunda. '...banyoya geç de saını kurut... ben yukarı çıkıp sana göre bir şeyler getireyim... stmz değişelim, çay koyduydum, oturur içeriz.'

Kismet, bacaklarını amamaya zen göstererek kalktı, salondan ıktı. O çıkar çıkmaz ellerini gözüne attı Elvan Abla. Parmakları gene ıslanmıştı.

İki arslan, bir sahrâda oturmaz!

SEYYÎD BURHÂNEDDÎN

Tahsin Bey koltuğuna kibarca oturmuş, sade kahvesini yudumluyordu. Mücellâ Hanım da yine tam karşısındaki koltukta idi. Birbirlerine efkârlı fakat sevgi dolu gülücükler atıyorlardı. Durum normale dönmüşe benziyordu.

‘Buyur Mücellâ Hanım... devam et başlamışken,’ dedi Tahsin Bey. Ayakları birbirine bitişik, onlarla aynı hizadaki dizleri de yine birbirine bitişikti. Bir simetri âbidesi gibiydi yaşlı adam. Sırtı ise genç bir sporcu sırtı gibi dimdikti. Dirseklerinden kırk beş derecelik bir açıyla büktüğü kollarını öne uzatmıştı. Sağ elinde kahve fincanı, onun hemen yarım santim altında da, sol elinde, fincan tabağı vardı. Kahve fincanı, kahve tabağıyla aynı hizadaydı.

‘Evet Mücellâ Hanım... seni dinliyorum... buyur lütfen.’

‘Estağfurullah Tahsin Bey...’ diye söze başladı Mücellâ Hanım. ‘...buyurmak ne demek? Siz emir buyurdunuz diye konuşuyorum... benim sizden hassaten recâm, şu hayvanın bahsini bir müddet için açmamanızdır...’ Oturuş şeklini hiç değiştirmeden, zarif bir dönüşle gövdesinin baktığı yönü değiştirdi. Gözleri gene beyinin gözlerinin tam içindeydi. ‘...Gene siz bilirsiniz. Açmak isterseniz açarsınız elbet ancak benim huzurumun kaçmasını da tabii karşılamamız lâzım gelir o vakit... Bi-

lirsiniz, iyi ve kötü şeyleri katiyen unutamıyorum ben ve sizi incitmek istemiyorum ama, o hem çıyan hem de akrep ruhlu engerek yılanı olmasaydı...' Gözleri dolmuştu. Burun deliklerini büzerek iç çekti. '...eğer o Ezrâil, yavrularımızı o sapada bekliyor idiyse, bunun müsebbibi bence olduğu kadar sizce de mâlûm ki, o sivri kafalı kara zebânîden başkası değildir... sizin... o mübârek ağzınıza hiç de yakışmayan ifâdenizle hatırlatmama izin verin... sizin...' İki damla yaş süzüldü gözlerinden. '...sizin... sizin o Sevgili Luki'nizdir evlatlarımızın, torunlarımızın katili!.. Söyleyiniz Tahsin Bey, söyleyiniz allasen, doğru mu değil mi?'

Tahsin Bey, fincanın dibinde kalan kahveyi şöyle bir çalkaladı.

'Sevgili olduğu doğru Mücellâ Hanım...' dedi. Kahveyi içip bitirdi, fincanı tabağın üstüne koyduktan sonra yana uzandı, sehpanın üzerine bıraktı. '...ama Luki olduğu doğru değil... Lucky Lucky... Laki okunur, Luki değil...' .

Mücellâ Hanım, ateş saçan gözlerle baktı Tahsin Bey'e fakat adamın dalga geçer gibi bir hâli olmadığını anlayınca sonuna kadar sabır gösterip, edebini bir kerre daha bozmak istemiyordu, dinlemeye karar verdi.

'İsviçre'den hangi şartlarda alıp geldiğimi hatırlıyor musun Sevgili Lucky'yi?' diye sordu Tahsin Bey.

Mücellâ Hanım, bunun bir soru olup olmadığına tereddüt etti ilk başta. Çünkü, Tahsin Bey de gayet iyi biliyordu ki, İsviçre'de, o tûfanlara gelesice, o yerin dibine batasica, o kara toprak yutasica, o cehennem ocaklarında dibi tutasica çiftliğe birlikte gitmişlerdi... ve güzel Allah'a şükürler olsun ki, kendisi, hiss-i kâblel vukûdan olsa lâzım gelir, bu radde çirkin bir mahlûkatın bir aile yuvasına alınıp getirilip de tebelleş edilmesine en başından başlayarak karşı çıkmıştı. Hatta çok iyi hatırlıyordu, Tahsin Bey, sağolasica, o lâğım faresi, o ıslak sıçan, o kara keme, o sü-tübozuk kemirgen için handeyse bir yerli otomobil parasını gözünü kırpmadan ödeyivermişti. Hamd-ü senâlar olsun ki, o, taa o vakit, bu içler acısı manzaraya şahit olduğunda...

'Eee? Cevap vermeyecek misin?'

‘Recâ ederim Tahsin Bey!’ dedi boynunu dikleştirerek. ‘Lâtîfe mi ediyorsunuz benle? Nasıl hatırlamam? Ömr-ü hayâtımın en hicap verici günüydü o... Siz, bir mühim iş yapıyormuşçasına o kuburun üzerine eğilmiş, o köpek mayıslarını koklaya koklaya araştırma yapıyordunuz ve ben belki bir şişe perfûm sarf ederek...’

Tahsin Bey elini kaldırdı.

‘Tamam tamam...’ dedi. ‘...bunları konuşmaya da sıra gelecek... sabır... adım adım gidelim, tamam mı Mücellâ Hanım?’

Mücellâ Hanım, sözünün kesilmesine bozuldu ama belli etmedi. Kararlıydı. Bir daha edebinden tâviz vermeyecekti. Edeb ve hâyâdan başka neyi kalmıştı? Çocukları ve torunları, muhakkak ki cennet mekân bir yerde ve ilâhî bir nur içinde annelerine, anneannelerine, kayınvâlidelerine kavuşacakları vuslat gününü bekliyorlardı fekat şu an için, onlar yoktu, kaybetmişti onları. Beyini de kaybetmek üzereydi alelâyân. Hep niçin? Hep o mezarlık solucanı, hep o ruh yiyici, hep o böcek dışkısı saadet dolu yuvalarına kara bir kâbus gibi sırtara sırtara gelip mevzilendiği için elbet. Başka ne?

‘Tamam mı dedim Mücellâ Hanım?’

Sıçradı ama hemen toparlandı.

‘Tamam efendim, tamam recâ ederim,’ dedi. ‘Niçin sesinizi yükseltiyorsunuz hem? Kulaklarım ağır işitmiyor Yarabbi şükür!’

Tahsin Bey anlayışla, sevgiyle, sempatiyle baktı karısına. Dudaklarını büzerek gülümsedi, kafa salladı.

‘Yahu...’ dedi ‘...ikide bir dalıp dalıp gidiveriyorsun, seninle mi konuşuyorum kendi kendime mi konuşuyorum, bilemiyorum... Asıl ben senden RECÂ ederim... beni dinlerken sadece beni dinle... kafandakileri dinlersen anlaşılamayız senle Mücellâ Hanım...’

Mücellâ Hanım, şurasına kadar gelen sözleri yuttu. Yan gözle etrafa bakınıp, şöyle kolayına iki sürüverecek tozbezi gibi bir şey aradı. Yoktu.

‘Hayhay efendim...Buyrunuz, pür dikkat sizi dinliyorum,’ dedi soğukça. ‘Bir de benim telaffuzumla eğleniyor aklınca...’

diye geçirdi içinden. ‘...hem o rica değil ki; RECÂ... benim söylediğim doğru bir kerre... yok yok... anlaşılamayacağız biz bu gidişle... ah o tepesi yere gelesice, ah o vurgun yiyesice, ah o tez vakit, ah inşaallah, ölesice Luki köpeği... Lake miydi?.. Her ne halt ise... hep onun yüzünden, hep odur bunlara sebep, ama hep, hep...’

‘Ne diyorduk?’ diye söze devam etti Tahsin Bey. ‘...Sevgili Lucky’nin İsviçre’den alınış ve eve getiriliş hikâyesini diyorduk değil mi?.. Söyle bakalım şimdi... bu hikâyenin anafikri nedir sence?’

Mücellâ Hanım, gergin gergin, usulca kafa salladı. ‘Laki’ymiş ismi...’ diye düşünüyordu. ‘...pek de lâzımdı yani...’

‘Tahsin Bey...’ diye hafifçe çıkıştı. ‘...eğer bu mevzûda ısrar edecek olursanız, korkarım hiç de hoşunuza gitmeyecek sözler işiteceksiniz benden... bu sebeple, acaba recâ etsem de...’

Tahsin Bey, şiddetle kafa salladı.

‘Hayır Mücellâ Hanım hayır...’ dedi sertçe. ‘...Kırk senedir ilk defa oturduk, adam gibi kavga ettik şurda... endişe etmene gerek yok vallahi... tadım öyle bir yerinde ki, ne desen kaçmaz... hem kaçsa bile gene endişe etme, ikinci kavgamızı ederiz.’

Mücellâ Hanım, tek kaşını zarafetle kaldırıp hilâl gibi yaptı. Oturuş edebini bozmaksızın döndü, üst gövdesinin beyine bakış açısını değiştirdi.

‘Siz bilirsiniz madem!’ dedi. ‘...anafikri sormuştunuz değil mi?..’ Dudaklarını ağzının içinde yuvarlayarak diliyle ıslattı. Oldum olası, dilini çıkartarak, hafif meşrep bir edayla dudak ıslatan kadınlara pek kızardı. ‘...anafikir...’ diye devam etti. ‘...bana kalırsa Tahsin Bey, bu hâdise, bir metâ alışverişinden ziyâde menfûr bir suikasttir... maalesef, müsaade buyurdunuz diye konuşuyorum, haddimi aşarsam lûtfen bildiriniz, ama maalesef anafikrim şudur: Bu dünyada, çok afedersiniz, bazı budalalar kucak dolusu para döker de şeytandan etek dolusu dert satın alır... tekrâren söylüyorum, bunu siz istediniz!’

Kocasına biraz gergin, biraz utanarak ama haklılığından emin, imzası sözlerinin altında, fekat üzülerək baktı. Üzülyüyordu çünkü kırk senedir ağzından tek bir kırıcı laf çıkmamış-

tı ve fekat daha çok üzülyordu çünkü ne kadar kırıcı konusursa o kadar ferahlıyor, yüreği o kadar yağ bağlıyordu. Kendinden hicâb ediyordu ama hâl-i pür melâli de bu idi. Ne yapabilirdi?

Tahsin Bey gördüğü göreceği en tatlı rüyadaymış gibi me-suttu. Biri gelip de uyandıracak olsa, bastonuyla kovalardı onu. 'Aman devam Mücellâ hanım...' diyordu içinden. '...aman devam... Allah aşkına devam!'

'Harika!' dedi ciddi bir sesle. Mücellâ Hanım'ın soru işareti-ne dönen suratına bakıp gülmemek için gözlerini kaçırdı. İyi biliyordu, edep gereği, konuştuğu veya dinlediği insanın dos-doğru gözbebeğine bakardı Mücellâ Hanım. Bunu kaç defa kendisi de denemiş, olmamıştı. Ya gözleri bir süre sonra sulan-maya başlıyordu insanın, ya ağır bir uyku hâli çöküp esneme-ler basıyordu ya da gözler kayıp şaşlı oluyordu.

'Harika mı?'

Ciddi ciddi kafa salladı. 'Evet, harika.'

'Yani, çok afedersiniz, budala olup dert satın almanızla ilgili tespitim mi harika?'

'Hayır hayır...' dedi Tahsin Bey. '...tespitinin doğruluğu, yanlışlığı tartışılır... tartışacağız da zaten... onun için oturuyoruz burada değil mi?'

'Muhakkak... muhakkak ama harika olan ne şu hâlde? Her-hâlde sarf ettiğim acı sözler değildir inşaallah?'

Gülümsedi Tahsin Bey. 'Tabii ki değil...' dedi. '...ne doğru tespit yapmış olman önemli şu anda, ne yanlış tespit yapmış olman... gene bunun gibi, ne acı konuşman önemli ne tatlı konuşman...' Dosdoğru karısının gözbebeğine baktı. İkisine aynı anda bakılmıyordu. '...önemli olan, senin bir tespit yapman ve tam da benim Allah'ın her kulundan istediğim gibi, gönlüne göre, aklına göre, bildiğine, düşündüğüne göre tespit yapman ve daha da önemli olan, senin bu tespiti bana yapman... yani yüzüme karşı...' Güldü. '...yani rû be rû...' dedi. 'Rû be rû Mü-cellâ Hanım... Kırk yıl sonra, sen ve ben; rû be rû... harika olan bu!'

Mücellâ Hanım rahatlamıştı. Belli belirsiz gülümsedi. 'Telaf-

fuzumla eğlenmeyiniz recâ ederim!’ dedi. ‘İstanbul Türkçesi’dir bizimkisi... her Türk’e nasip olmamıştır evelallah!’

Tahsin Bey, gidişattan memnun olduğunu böylece ifâde ettikten sonra arkasına yaslandı. Ayaklarını birbirinin üstüne atıp yana doğru uzattı. Mücellâ Hanım, burnuna doğru uzatılan ayaktan pek şey olurdu... ney olurdu yahu?.. Hah!.. İrrite olurdu irrite...

‘Devam ediyorum o zaman...’ deyip devam etti: ‘...hak kazandığım için söylüyorum, şimdi benim çıkarttığım anafikirde sıra; Yüce Tanrı, Sevgili Lucky’yi sağ çıkardı o çiftlikten, çünkü onun bu dünyada yapacağı önemli işler vardı...’

Mücellâ Hanım, gülsün mü ağlasın mı bilemedi bir an. Şoke olmuştu.

‘Hâşâ!..’ diye sızlandı, kısık ve korku dolu bir sesle boğuk boğuk feryâd etti. ‘Hâşâ diyiniz Tahsin Bey!’ dedi ‘...çıldırınız mı siz kuzum?’

‘Dinle Mücellâ Hanım...’ dedi Tahsin Bey. Çok fazla ciddileşmiş gibi görünüyordu. Mücellâ Hanım, Allah’tan mâğfiret ve sabır dileyerek dinlemeye çalıştı.

‘Budalanın biri değil miyim ben?’ diye sorarak devam etti Tahsin Bey. ‘...Hem senin anafikrin değil ki! Endişelenmene gerek yok. Benim anafikrim bu ve ben de budalanın biriyim. Yüce Tanrı, akli zayıfların kusuruna bakmayacaktır... Evet... ne dediğimin farkındayım... doğrusu, evlatlarımızın yitip gittiği o kazaya kadar...’ Gene çok rahat söyleyivermişti. Yutkundu. ‘...evet... o kazaya kadar bunun farkında değildim ama buraya gelmişken sana sormak istiyorum... Biliyorsun... o kaza esnasında, Sevgili Lucky de çocuklarla beraber arabanın içindeydi... Hepsi öldü, o kurtuldu...’ Ne kadar kolayca çıkıvermişti ağzından? Pes doğrusu! ‘...Bunu soruyorum işte... bu hikâyenin anafikrini soruyorum şimdi de sana.’

Mücellâ Hanım, son derecede kırgın, son derecede kızgın, son derecede üzgün ve bitap düşmüştü Tahsin Bey’in bu sözlerinden sonra. Tanrı korusun, eğer bu böyle sürüp gidecek olursa çok ağır konuşabilir, telafisi mümkün olmayan sözler sarf edebilirdi. Ne demekti şimdi bu? Yüce Tanrı, Hâşâ, o kara

cellâdı, o ölüm tâcirini, o suflî, o vicdansız Deccal'ı o yerin dibine batasica çiftlikten sırf Baydur ailesinin tazecik fertlerinin canını almak için mi kurtarmıştı? Ezrâil ne güne duruyordu? O is kokulu kara maşa ne zamandan beri Ezrâil'in işlerine bakıyordu? İnsanların kaderi ne zamandan beri bir alçak itten suâl olunuyordu? Ne böyle kader olurdu hâşâ, ne böyle Tanrı olurdu, sümme hâşâ! Allahü lâ ilâhe illâ hüvel hayyul kayyum lâ teûzuhû sinetûn velâ nevm lehû...

'Sana soruyorum Mücellâ Hanım... daldın gittin gene bakıyorum... haydisene yahu! Nedir anafikrin?'

İşittiklerine inanmak istemiyordu Mücellâ Hanım. Toz almak istiyordu... Yoo... hayır hayır... şu haddini hesâbını bilmez bunağa, sağolasıca, Allah'ın izniyle haddini hudûdunu bildirmek istiyordu. İstemesinden öte, muhakkak ki bu böyle yapmak lâzım geliyordu. Mezarda yatan çocuklarının hatırı için, Allah ıslâh edesice şu Tahsin Bey'in, şu budalanın hatırını bir tamam kırmak lâzım geliyordu.

'Anafikrim?' diye bağırdı. Sesi çın çın öttü salonda. Kırk senedir dimdik duran sırtı, kırk seneden sonra ilk defa kambura kaçtı, pençe atacak bir kedinin sırtı gibi bombe yaptı. 'Pekâlâ Tahsin Bey...' diye devam etti. '...anafikrimi söyleyeceğim elbet... ama önce, bir de benim hikâyemi dinleyin... ne kadar da kolayca kestirip atabildiniz öyle?..' Ağzını yayıp, oturuşunu bozarak ayaklarını verevine öne uzattı, Tahsin Bey'i taklit etti: '...onlar öldü de Sevgili Şeytan sağ kaldı... anafikrini söyle Mücellâ Hanım...' Taklit bittiği için yeniden edepli oturuşa geçti ancak kamburu hâlâ yerli yerinde duruyordu. '...onlar öldü ha?.. Kim 'onlar' Tahsin Bey?.. Bizim canlarımız değil mi o kadar kolayca söyleyiverdiğiniz, 'öldü' deyip de hatırlarının üzerinden geçiverdiğiniz kimseler?.. Bak heleee!.. Neymiş demek?.. Ölmüşmüş... âlâ... peki, nasıl ölmüşmüş?.. Bakınız anlatayım... Kızım, ki maalesef artık 'kızımız' demekten hicâp duyuyorum, evet, kızım Ayşın, çok afedersiniz, bokunda boncuk varmış gibi o mezbaha gazını, o kendi kusmuğunu yalayan kara gürültüyü, o içinin karası dışına vurmuş fesatçı, o fitneci mahlûku yazlığa giderken yanında götürceğini söylediği

zaman, ben gene, Yaradan'a şükürler olsun ki karşı çıkmış fe-
kat ne yazık ki, siz, yani saygı ve hörmette kusur etmemek
için bir ömür didindiğim sağılasıca eşim, siz, beni her zaman
olduğu gibi gene çiğneyip de götürebileceğini ifade edince
boynumu bir kerre daha bükmüş, gelmez olaydım, razı gel-
miştim... neticede, burada, bu evde de hep ve dâimâ olduğu
gibi, orada da, yazlık evde de aynı şey olmuş, itiniz, çok afe-
dersiniz, sevgili itiniz, en kısa zamanda huzursuzluk ve anarşi
çıkarmış, çocuklarımız da bunun üzerine, bakınız her şeye
rağmen 'çocuklarımız' diyorum, gittiklerinin ikinci günü tatil-
leri zehir olmak sûretiyle dönüş yoluna düzülmüşlerdi... Kızı-
mız Ayşın, damadımız oğlumuz Eröl, torunlarımız Erşin ve
Eray... Tabii bir de, o dönüş yolculuğunun, o köşede bekleyen
Ezrâil'in tırpanına doğru o amansız gidişin müsebbibi olan o
pek sevgili şeytanınız Luki...'

Mücellâ Hanım her ne kadar ruhunun en mûtenâ köşelerin-
deki deve dikenlerini sözlerinin arasına sıkıştırıp sıkıştırıp
Tahsin Bey'in kalbine kalbine attığını düşünüyor idiyse de,
Tahsin Bey gidişattan son derece memnundu. Bir an, kadınca-
ğızın içinde bulunduğu ruh durumunu unutup, kendi keyfin-
ce babacan bir gülümseme ile telaffuz hatasını düzeltmek iste-
di. 'Luki değil Mücellâ Hanım...' dedi. 'Laki Laki...'

Mücellâ Hanım'ın hâd safhada ağırlına gitti bu müdâhale.
'Sıçtırtmayın şimdi Laki'nizin ağzına recâ ederim!' dedi. 'Çirki-
ni çirkin yapan ismi değil cismidir... çok afedersiniz ama, be-
nim sıçtığı bok kadar bile kıymet-i harbiyesi olmayan o kan-
calı tenyanın, o kanamalı basur memesinin, o kan çıbanının,
o... o... çok hırslandım, affınıza mağrûren söylüyorum, o götü-
mün kenarının adı şu olmuş bu olmuş, zerre kadar umurum-
da mı zannediyorsunuz?'

Tahsin Bey gene kendini tutamayıp gülmeye başlamıştı.

'Yoo' dedi kıkırdarak.

'Gülmeyiniz diyorum Tahsin! Gene başlamayalım recâ ede-
rim! Gülme Tahsin! Gülme ama!'

Ama Tahsin Bey güldü. 'Sevgili Lucky!..' diye düşünüyordu
bir taraftan. '...sen olmasan bilemeyecektim bunu... ne tatlı ka-

rım varmış meğer!.. Sâyende bir kere daha buldum onu... ah
Sevgili Lucky!.. Kızdır onu Lucky! Kızdır ki hayatta kalsın...
aah Sevgili Lucky!'

*Nükteler söyler, öter bir yanda o
Bekçilik ederdi dükkânda o...*

MEVLÂNÂ

Bir saat önce dansa kalkmışlar ve bir daha da oturmamışlardı. Evden çıkarlarken sıkıntılarını bir nebze olsun atıp hafifler gibi olmuşlar, lokantaya girince daha da hafiflemişler, aperitiflerini aldıktan sonra hafif müzik eşliğinde hafifleye hafifleye bir hâl olmuşlar, arkadan gelen sıcakları aç midelerine indirir indirmez de haphafif bir şekilde dansa kalkmışlardı. Bir saatten beri dans ediyorlardı.

Bûse, kollarını Kemalettin'in boynuna kement gibi atmış, şarkıya eşlik ediyordu: 'Yosun tuttuuu gözleriiim -yalnızlar rıhtımındaaa...'

Kemalettin'in karnı doymuştu ve gözü yoldaydı. Belinden kavradığı karısını kendine çekti.

'Gidelim mi canoş?' dedi. Sırıttı. '...seni çok özledim de...'

Bûse, cevap verecekmiş gibi yaptı, gülerek şarkının nakaratını tekrardan aldı: 'Bütün geecee ağladım...'

'Mutlu...' diye geçirdi içinden Kemalettin. '...uzun zamandır onu böyle mutlu görmemiştim... halbuki gün ne kadar kötü başlamıştı...' Güldü, kollarını gevşetti. Bûse, hemen eski cilve günlerinde olduğu gibi kol boyu uzaklaştı, sahnedeki şarkıcının mimiklerini taklit ederek güldü, nakarata devam etti: '...dalgalarda kuucağıındaaaaa - yoosun tuttuuu gözleeriiiim...'

Kemalettin de güldü, karısını yakalamaya çalışmış gibi hamle etti, Bûse de ona hamle etti, pistin ortasında dönmeye başladılar. Kemalettin'in gözleri doldu.

'Yıllar nereye gitti lan?' diye düşündü. 'Ne zaman ödiyecez biz bu kızın babasına borcumuzu yaa?' 'Bir gün mutlaka' diye diye, Agop'un kazı gibi, kayınpederi ne verdiyse almış, yalamadan yutmuş, ama sonra hemen gözlerini yumup, günün birinde çok parası, yani sırf kendi parası olduğunda, yani, 'bir gün mutlaka' borcunu ödeyeceğini hayâl etmişti. Sağlıklı bir analiz yapmaya korkuyordu kaç senedir. Bir gözünü karartıp da analiz yapacak olsa, feleğinin şaşacağını, Lokman Hekim şurdan çıkıp gelse ve; 'Al lan Kemalettin, sen çok çektin. Al ölmez otu anasını satıyım. Kaybetmediydim, kendime saklıyodum,' dese dahî, ömrünün, bırak villanın parasını, sekiz senelik kirasını, intifâ bedelini, şerefiye vergilerini bile geri ödemeye yetmeyeceğini görecekti. İyi biliyordu çünkü. Her seferinde ufak avantajları, kimse-nin hesap defterinde yer almayacağına inandığı avantajları dola-ra çevirip vâdeli döviz mevduat hesabına yatırıyordu evet, bu hesaptan hiç kimsenin haberi de yoktu, evet, susuzluktan öleceğini bilse, o hesaba dokunmayacağından emindi, evet, yarın sabah, dükkâna gider gitmez Lucky ticaretinden cebellezî ettiği bin doları da bankaya yatırtacaktı, evet, ama neye yetecekti ki? Hiçbir zaman, hiçbir zaman, hiçbir zaman para için yaşayan bir Ali Memet'den ayırt edemeyeceklerdi onu. 'Ha Ali Veli, ha Veli Ali' diyeceklerdi. Hiç unutmuyordu, bir gün, dalga olsun, herif bozum olsun diye, sıralamasına çok önem verdiği iki isminin yerini değiştirmişti de, pezevengin evlâdı fena göt etmişti bunu. 'Ha Memet Ali, ha Ali Memet, noolacak canım? Ne bozuluyosun kayınço?' demişti kayınpederinin, kayınvalidesinin yanında. O zaman, Ali Memet çakalı da çipil çipil, kirli sarı kirli sarı sırtmış ve şöyle demişti: 'Ne bozulacam kayınço? İstersen bana Kemalettin bile diyebilirsin. Ne de olsa, ha Kemalettin, ha Ali Memet!' Öff! Ne kadar kötü hissetmişti kendini. O gece hiç bitmeyecek gibi gelmişti. Eve dönerlerken, az kalsın kaza yapacaklardı hatta... öyle bozulmuştu!.. Ama bir gün mutlaka ödeyecekti borcunu. Kaçarı yoktu.

‘Nasıl bu kadar içeri girdim lan ben? Açıktan borç da istemedim Yaşar Baba’dan, üstüme mal mülk de yaptırtmadım, elden para da almadım. Niye trilyonlarca lira borcum varmış gibi hissediyorum?’

Tabii hissedecekti. ‘Damat... biliyoruz... sen kızımızla parası için evlenmedin, bizden para da almazsın, üzerine gayri menkûl de... sözünün eri çocuksun, bunu da biliyoruz... Ama, bu dükkân benim adıma oğlum. Bu benim dükkânım. Bak, üzerine basa basa tekrar söylüyorum; Benim... Bee-niiim... Tamam mı oğlum? Al anahtarını, otur masanın başına, işlet, kazan, kazandıkça borcunu öde. Çekinecek bir şey yok ki... Hibe etmiyorum, hediye etmiyorum, sadaka vermiyorum. Hatta hiçbir şey vermiyorum. Hepsi benim. Bunu da sana açık açık söylüyorum. Ben sadece sermâyedâr ortak pozisyonunda kalacağım. İş hacmini artırmak gerektiği zaman, hesaplar bana da açık olacak, çünkü bak gene söylüyorum, dükkân benim, gereken sermâyeyi ben hemen hesabına transfer edeceğim. Sana düşen, aklını kullanıp bu sermayeyi geliştirmek, evinin geçimini temin ettikten sonra kalanıyla yeni yatırımlar yapıp hem bana hem de kendine daha çok para kazandırmak.’ ‘Kabul ama bir gün mutlaka ödeyeceğim bu borcu!’ diyerek bok bulmuş at sineği gibi atlamıştı bu teklifin üstüne. O zaman ne kadar kolay görünmüştü bu planı uygulamak. ‘Salak salak salak!’ diyordu şimdi kendine. ‘Kimin dükkânında, kimin verdiği sermayeyle kazanıyorsun sen yaa? Salak yaa!’

Salaktı tabii. Villa meselesinde de böyle olmuştu. ‘Sana değil, kızıma hediye ediyorum,’ demişti Yaşar Yazıcı. Bunun üzerine, Kemalettin de dükkân meselesinde düştüğü tuzağı hatırlayıp şöyle bir meseleye dikkat çekmişti: ‘Ama mesele şu ki; ben de o evde oturmak zorunda kalacağım. Bu da bu evi bana vermiş olmanızla aynı kapıya çıkar. Mesele bu yani.’ Yaşar Yazıcı, baba adamdı. Uzanıp, küçük bir çocukmuş gibi kulağını çekmişti Kemalettin’in. ‘İyi ya oğlum...’ demişti. ‘...amma da mesele yaptın!.. Neyse, mesele değil, o kadar ödemek istiyorsan, yarın giderim bankaya, dükkânın hesabına villanın parasını havale ederim, sen de çekip bana borcunu ödersin, olur

biter. Ben de dükkândan eksilen sermâyeyi senin hesabına borç kaydederim. O da mesele mi yani?’ Böylece Kemalettin, ‘Hayır, hiç mesele değil’ demiş ve bir kez daha tuzağa düşmüştü. ‘Ulan davar! Ulan çebiç! Ulan sığır!’

Sığırdı tabii. Yaşar Yazıcı, bir doğum gününde ona küçük bir kutu hediye etmiş ve açmasını istemişti. Açtığı zaman, şimdi eşşek gibi bindiği ikibin Vectra’nın anahtarlarını görmüştü. Tam ağzını açıp; ‘Teşekkür ederim ama hayatta binmem!’ dediği anda, Yaşar Yazıcı elini gene bunun kulağına atmış, küçük bir çocukmuş gibi çekmiş, ‘Oğlum...’ demişti. ‘...mert çocuksun, dürüst çocuksun, sözünün eri çocuksun, karı tarafının parasında gözün yok, anladık!.. Ama senin gibi yüksek limitlerde ticaret yapan bir işadaminin giydiği takım elbise neyse, altındaki otomobil de odur. Yani bu, işinin gereğidir, olmazsa olmaz şartıdır. Madem kâbul etmiyorsun, o zaman bunu da dükkânın hesâbına borç kaydet. Ne yapalım?’ Bir düşünmüş, ‘Koskoca villa dibine kadar girdikten sonra genişlemiştir cidarımız, oradan rahat rahat gümüş rengi bir ikibin Vectra daha girer, hem zaten göte giren şemsiye açılmaz ve de zaten borç yiyen kendi kesesinden yer’ sonucuna varmış, almış kabul etmişti. ‘Yalnız, borcum borç babacım. Bir gün mutlaka ödeyeceğimi bilmenizi isterim!’

‘Aaaah le yaar yaar-yinee başımda seevdaan...’

‘Ha?’

‘Bu şarkıyı çok seviyorum... ne güzel di mi?’

Kemalettin etrafına bakındı. Dans ediyorlardı.

‘İyi de...’ dedi sıkkın sıkkın kızı kendine çekerek ‘...şu dansa evde devam etsek diyorum...’ Dudaklarını uzun saçlarının arasından sokup Bûse’nin kulağına yapıştırdı. ‘...yatak odamızda, karyolamızda... hem ben sana daha ne şarkılar söyletirim!’

‘Valla mı?’

‘Beste bile yaptırırım.’

‘Hadi o zaman...’ dedi Bûse. Kocasının elinden tutup, onu saatlerdir başı boş bıraktıkları yemek masasına doğru sürükledi. ‘...çantamı alayım, evimize gidip repertuvar çalışmalarına bir an önce başlayalım. Sanatım geldi.’

Kemalettin hesabı babasının kesesinden ödermiş gibi ödedi. Kapının önünde soğuktan titreyerek, parkçının lokanta otoparkından ikibin Vectra'yı kapıp gelmesini beklerlerken aklından kısa bir hesap yapıp, bu yemek masraflarını da, bahşiş dahil, kayınpederinin alacak hesabına eklemeyi ihmâl etmedi. Dürüst çocuktu. 'Bir gün mutlaka!' diye düşünüyordu.

Araba geldi, binip Batıkent'e doğru yola koyuldular. Lokantanın bulunduğu sokaktan ana caddeye çıkarkan, köşede bir köpek, havlaya havlaya gelip tekerlerine saldırdı, diş attı. Gülü Kemalettin. 'Valla ben Lucky'yi unuttum gittiymiş,' dedi.

'Aaa eveet...' dedi Bûse. '...ay yazık... karnını da doyurmadık çocuğun... keşke lokantadan paket yaptırsaydık.'

'Hakkaten...' deyip karısını takdirle doğruladı Kemalettin. '...Neyse... Yenimahalle Belediye Parkı'nda bi kokoreççi var... Ordan bi yarım paket sardırırız.'

Bûse, elini hiç olmadık bir yere attı.

'Ben de isterim...' dedi. '...beste çalışmaları beni hep acıktırır bilirsin...'

'Beni de...'

Gaza bastı.

Zâlim onlardır, yumarlar gözleri!..

MEVLÂNÂ

Elvan Abla, hizmette kusur etmiyordu. Kızın çayının bittiğini görür görmez, konuşmaya ara vermeden bardağı kapıp ocağa koştı.

‘Ben alırdım abla... niye zah...’

‘...ne diyordum?.. Hah... orospuysak, hayat boyu şeyimiz tabakta gezmeyecek herhalde... Bir gün biz de insan içine karışacağız,’ dedim patrona. ‘...borç senetlerimin bir tamam parasını verip mezun oldum keraneden... Patronun elini öptüm, hakkımı helâl ettim, helâllik aldım, tam dönüp kapıdan çıkıyorum, seslendi arkamdan... ‘Dur bakalım’ dedi... ‘Geç şöyle otur, bir çayımızı iç, konuşalım, tanışalım, akıllı bir kıza benziyorsun sen,’ dedi...’

Çayını getirip Kismet’in önüne bıraktı. Elvan Abla’nın verdiği beyaz, boyunlu kazağı geçirmişti sırtına. Kolları bol, meme kısmı bol, omuzları düşük, pileleri kocaman gelmişti. Şimdi Kismet, her zamankinden daha genç, daha taze, daha küçük duruyordu. Kıza baktıkça içi gidiyordu Elvan Abla’nın.

‘Sağol ablacım... ee? Sonra?’

Elvan Abla, uzanıp kızın bardağa çarptı çarpacak kollarını katladı. Sonra da kol boyunca, kazağın katlı yenlerini sırasıyla yukarıya, dirseklerinin üzerine kadar sıyırdı. Kismet, annesine

bakan bir liseli kız gibi baktı Elvan Abla'ya. Elvan Abla gözlerini kaçırdı.

'...işte...' dedi kafasını toparlamak için. '...patron oturttu beni karşısına, çay filan ikram etti, sorular sordu, ben cevap verdikçe dikkatli dikkatli dinledi... sonra da, vallahi aklımın ucundan geçmezdi, kasaya oturmamı teklif etti...'

Kısmet sevinmiş gibi güldü. 'Ne güzel!' dedi.

'Sen de güzelsin yavrum!' diye iç geçirdi Elvan Abla. 'Ne işin var senin burda bebeğim?' Sanki biraz daha bakacak olursa düşünceleri belli olacakmış gibi bir hisle gözlerini kızıdan kaçırıp masanın üzerinde ılıyıp gitmiş kendi çay bardağına, tüneğin üzerinde uyuyup gitmiş Ferruh'a kaçamak bakışlar atarak konuşmaya devam etti: '...işte... konuşmam düzgünmüş, edebim âdâbım yerindeymiş, aklım başındaymış, şu keranede dost tutup da parasını kaptırmayan kız parmakla sayılırmış filan... Cesurmuşum ve her şeyden de önemlisi, kadir kıymet bilirmişim... tek tük de olsa, senet borcunu ödeyebilen kızlardan, kerane tarihinde, patronun yanına çıkıp da el öpen, helâllik isteyen olmamış o güne kadar... ben ilkmişim... ona da tam benim gibi bir kasiyer lazım...'

Kısmet, hülyâlı hülyâlı baktı Elvan Abla'ya. Şakağını yumruğuna dayayıp, uzun, sarı saçlarını beyaz kazağın kolundan aşağı salıverdi gitsin. Uykusu gelmiş bir çocuk gibiydi. 'Tam sinama gibi...' dedi. 'Sen de kabul ettin hemen di mi?'

'Ettim ayol, etmem mi? Orospuluktan kurtulup insan içine çıkabileyim diye elimdekini avcumdakini vermişim senet borcuna... Kıyıda üç kuruşum var, onunla da Mamak'ta bir gece-kondunun pazarlığını yapmışım, onu alacağım... sonrası Allah kerim demişim...' Omuz silkip, pek de önem vermediğini göstermeye çalışan bir yüz ifâdesiyle suratını buruşturup içinde oturdukları koca ikiz villayı îmâ etti. '...nerde buuu nerde o... bak, şunun şurasında kasanın başına geçeli beri kaç zaman oldu di mi?... İşte... gerçi borcu dağ gibi ama bak koskoca villada oturuyorum şimdi... büyük marketlerden alışveriş yapıyorum da kapıma kadar getiriyorlar arabayla... saygı görüyorum, itibâr görüyorum...'

Kismet, iki kolunu da masanın üzerine koydu, çay bardağını kolunun dışıyla iteleyerek usulca uzaklaştırdı. İçmeyecekti. Kafasını yana yatırıp, beyaz yanağını elinin üstüne bıraktı. Elinin baskısı yüzünden, küçük dudakları öne doğru uzadı. Adamakıllı çocuğa benzedi Kismet. Elvan Abla eridi gitti. Dilini yanaklarının içinde gezdirerek ağlamasını bastırmaya çalıştı, şimdilik muvaffak oldu.

‘Peki abla, çarşıya pazara gittiğinde bi tanıyan çıkmıyo mu hiç?’

Elvan Abla güldü.

‘Çıkma mı?’ dedi. ‘...çıkıyor tabii... ya onlar beni görmezden geliyor ya da ben onları... bazen de daha o sabah iş tutmaya gelmiş bir hergeleyle karşılaşırız, aval aval, bir yerden tanıyormuş da bir türlü çıkartamıyormuş gibi bakıyor ayı...’

Kismet, kaşlarını kaldırarak sordu, ‘Utaniyo musun tanıdık birini görünce?’

Elvan Abla’nın eli, kendiliğinden, Kismet’in uzun saçlarına gitti. Bir annenin kızının saçlarını sevip okşadığı gibi okşamaya başladı. Bunu öyle bir doğallıkla yapmıştı ki, ne Kismet fark etti ne yaptığını ne de kendisi.

‘Yavrum...’ dedi. ‘...bir milyon sene önce kopup düşmüş kuyruğumuz, hâlen daha kığımızın üstündeki kemiğe ‘kuyruk sokumu’ diyoruz... bize de üzerimizden bir milyon yıl geçse ‘orospu’ diyecekler... kurtuluş yok... ben genelde şey yapıyorum içimden... öyle, hani bir tanıyana filan rasladığım zaman, diyorum ki, ‘Sen bu sabah bizim oraya geldiğinde utanmıyordun benden ama ben senden çok utanıyordum o işi yaptığım için... şimdi de ben sizin ordayım ve hiç utanmıyorum! Sen utan beni orda çalıştırdığın için!’...anlıyor musun? Sanki o adamla yüz yüze konuşmuşum gibi... Yani o bana bakarken beni horluyorsa, ben de bunu ona iade ediyorum... İyi geliyor...’

Eli, kızın saçlarından kayıp beyaz yanağına inmişti. Parmaklarının dışıyla, şöyle ipek kumaş yoklarcasına, değiyor da değmiyor gibi geziniyordu Elvan Abla.

‘Gene sen kurtuldun ne güzel...’ dedi Kismet. Yanağını, farkında olmadan kadının parmaklarına doğru bastırdı.

‘Sen de kurtulacaksın inşallah!’ dedi Elvan Abla. Gözbebekleri titremeye başlamıştı.

‘Ay yok abla...’ dedi Kısmet. ‘Nerde?.. Şansım varmış, sen bi bebek sahibi olmaya takmışsın kafayı da... anca öyle işte...’ Güldü. ‘...Allah’ın işine bak abla...’ dedi. ‘...her tarafımızı satsak kendimizi kurtaramıyoruz, bi tane minnacık bebek, seni de kurtarıyo, beni de kurtarıyo...’

Elvan Abla’nın burun delikleri daraldı, bollaştı, dudakları büzüldü, gerildi. Su koyvermek üzereydi. ‘Allah seni...’ dedi, kızın kulak memesini tatlı tatlı kaşırken. ‘...geberme e mi? Allah senin de gönlüne göre verir inşallah e mi?.. Hele bir hayırlısıyla senin işini halledelim, tanınmayacağın bir yere yerleştirelim seni, aradan da birkaç sene geçsin...’ Yutkundu. ‘...çok güzelsin... gör bak ... bu sefer evlenmek için kuyruk olacaklar kapında... şey için değil...’

Kısmet’in yüzü aydınlanır gibi oldu. Çok kısa bir an, gözlerinin içi güldü.

‘O zaman iki defa kurtulurum di mi abla?’ dedi.

‘Ha canım?’

Yeniden soldu Kısmet’in gözleri. ‘Hani şu bebek var ya?..’ diye devam etti. ‘...bi tarafta ben, bi tarafta o... senin istediğin gibi yapıcım, burdan gidicem ama hiç olmazsa benden olan bi şey, benim bi parçam, senin yanında kalıcak... kurtulucak...’ Kısmet burnunu çekti. Elvan Abla’nın az önce kendi gözyaşlarıyla ıslanan parmakları, bu sefer de genç kızın gözyaşlarıyla ıslanmaya başladı. ‘...hem beni tanıyıp, ‘orospu’ diyen çıksa bile, kimse ona kuyruk sokumu diyemiycek... di mi abla?’

Elvan Abla, fayda etmeyeceğine kanaat getirince, gözyaşlarını serbest bıraktı. ‘Allah senin belânı versin Elvan!’ diye düşünüyordu. ‘Bunu kurtar. Çek al o çukurdan. İşte sana bebek. Hem de tam kaybettiğinin yaşında. Daha ne istiyorsun Allah’tan? İşte burda, yanında, yanibaşında. Kurt sürüsünün arasına düşmüş kuzu gibi. Nereye gitse kurtuluş yok bu kuzuya. Biliyorsun. Elinden bebeğini alıp bunu nerelere göndereceksin? Yazık sana! Ayıp sana Elvan! Vah sana!’

‘Ağlama kız abla!.. Vallahi ısrar etmiycem bi daha Ankara’da

kalayım diye... Sözüm namus... doğurup bırakıcam, çekip gidecem... sana büyük yemin!’

Elvan Abla, elinin nerelerde gezindiğini nihâyet fark etti. İndirdi kızın kulağından. Çenesinin altına sokup, başını kaldırdı. Ağlayan gözlerinin içine ağlayarak baktı.

‘Dur bakalım...’ dedi. ‘Allah büyük!’

Kısmet, kadının ellerine kapandı. Çok umutlanmış görünüp de Elvan Abla’nın kafasını karıştırmak, canını sıkmak istemiyordu. ‘Yok yok...’ dedi. ‘...ben de çok düşündüm... ilk çocuğum olacak bu... Ankara’da kalırsam rahat durmayabilirim... görmek isterim, gelir giderim, senin de düzenini bozarım ona da kötülüğüm olur... gene en iyisini sen bilirsin ama, İstanbul’a gidip ortadan kaybolayım ben gene... di mi abla?’

‘Dur bakalım...’ dedi Elvan Abla. ‘...dur bakalım...’ Kendi çay bardağını alıp kalktı. Hıçkırmadan, tek ses çıkarmadan ağlıyordu. Tıpkı Kısmet gibi. Bardağı lavaboya boşalttı, kendine taze bir çay doldurdu. ‘Yazık sana be Elvan!’ diyordu içinden. ‘Sen insan değil misin be? Bu da insan evlâdı değil mi be?’ Kasten, şeker arıyormuş gibi oyalandı. ‘Yazık be!’

*Her sabah yeni bir gün doğarken,
Bir gün de yitip gider ömürden
Her şafak başka bir hırsız gibidir
Elinde solgun bir fenerle gelen...*

HAYYAM

Mücellâ Hanım, elindeki bezi şöyle bir çırpıp, kızı Aysın'ın resim çerçevesini indirdi duvardan. Özenle, çerçevesinin kenarındaki parmaklarını ilerlete ilerlete resmi çevirip her tarafını sildi. 'Eh kızım... eh yavrum... eh evlâdım...' Cama hohlayıp, resmin üstünden geçti şöyle bir. Şöyle bir bağrına bastı kızını. '...eh sana... demek anneciğini bırakıp da gidecektin sen ha?... Eh yaramaz kız seni... seni göreyim, bak o vakit kulaklarını nasıl çekeceğim...' Kasıldı, kıvrandı, karnına yumruk yemiş gibi iki büklüm oldu, kızıyla damadının boş karyolasının kenarına ilişti. Resmi kaldırıp öpmeye, koklamaya başladı. Sağ yanına döndü. Gözlerinden seller iniyordu. Duvar da, karyola başlığının hemen üstüne, 'Tam da rahmetlinin baş koyduğu yastık hizâsına' asılmış, damadı Erol'un resmine uzandı. '...ah kıyamam sana Erôl'üm... ah canımdan azîz oğlum benim... gel evlâdım... gel sen de hanımannenin sînesine koy biraz başını... ah yavrum...' Resmi kucakladı, kollarının arasında sıkıp göğsünün üzerine bastırdı. Burnunu kibarca, sessizce çekip, Aysın'ın resmini bir dizine, Erol'un resmini bir dizine koydu, ikisini de karşısına alıp konuşmaya başladı. '...eh Aysın... eh ben sana kızmaz mıyım Aysın?... Eh ben sana ne diyeyim şimdi Aysın?..' Erol'a döndü. Çerçeveleri, dizlerinin üzerinde, kendisiyle yüz-

yüze bakar vaziyette tutabilmek için, bir eli bir çerçevenin üstünde, diğer eli de diğer çerçevenin üstünde duruyordu. Başparmağını aşağı doğru kaydırıp, Erol'un alnını okşadı. '...Biliyorum oğlum... biliyorum çocuğum... hep benim yaramaz kızımın yüzünden oldu... biliyorum yiğit damadım... ben kulağını çekeceğim onun aslan evlâdım... sen ona hakkını helâl et e mi benim uslu herifim?' Kızına döndü. '...eh Ayşın... memnun musun Ayşın?.. Dokunmaya kıyamadığım teninde börtü böcek mi geziniyor şimdi Ayşın?.. Senin suçun yok mu Ayşın?.. Pekâlâ Ayşın... sen bilemedin mi böyle olacağını Ayşın?.. Tamam Ayşın... kızmadım Ayşın...' Kasıldı, sarsıldı, içe, içe ve daha içe büküldü yaşlı, yorgun bedeni, resimlerin üzerine kapandı. Omuzları sarsılarak, vücudu, birisi karyolayı sallıyormuş gibi sıçrayarak, hoplayarak, ama hep yaptığı gibi ses çıkarmadan, bağırıp çağırmadan, çok da ihtiyâcı olduğu hâlde haykırmadan ağlamaya devam etti. Resimleri gözyaşlarıyla ıslattı. Öptü, kokladı, bezini kaldırıp fotoğrafların üstünü sildi. Burnunu sessizce çekerek doğruldu. Ayşın, mekânı cennet olasıca, her zaman kapıdan tarafta yatardı. Bir kere daha öpüp, onun resmini yatağın o kısmındaki çiviye, Ayşın'ın baş koyduğu yastığın hizâsına astı. Sonra Erol'u öptü. Onun resmini de karısının yanına, rahmetli hep pencereden tarafta yatardı, baş koyduğu yastığın hizâsına astı. Daha torunlarının odasının tozunu alacaktı. Erşin'le Eray'ın. 'Ayşıncığıma da pek kızmıştım o vakitler...' diye hatırladı. Sızlayan burun direğini eliyle oğuşturdu. '...Böyle palyatif modalara tenezzül edip asrî mi oldum zannediyorsun evlâdım' demiştim... 'Neymiş efendim?' demiştim... Eröl'ün Er'i, Ayşın'ın Şın'ı ve Ay'ı mı?' demiştim... '...istikbâlde çocuklarınızın, Eray'ı kastetmiştim, ciddi bir işadamı ve de asil bir aile hanımefendisi, Erşin'i kastetmiştim, oldukları vakit isimleriyle ne radde tenâkuza düşebileceklerini nazarı dikkate almıyor musun yavru-cuğum?' demiştim... velâkin, inâd etmişti yavrum...' Güldü. Elindeki tozbezini kaldırıp burnunu sildi sessizce. '...İyi ki de inâd etmiş diyorum şimdi... iyi ki de beni dinlememiş diyorum... on senelik bir ömrü kalmışmış nazlı çiçeğimin... iyi ki bildiğini okumuş diyorum şimdi... üç günlük ömründe yavru-

larına arzûsunca, kalbinden geldiğince hitâb edebildi Allah'a şükürler olsun diyorum şimdi... Hamd-ü senâlar olsun diyorum... Bizler de bir Koroğlu bir Ayvaz alıştıydık hâddi zâtında diyorum şimdi... Erşincikle Eraycık sayesinde saadet dolu günler geçirdiydik diyorum... o radde sevdiydik ki toruncuklarımızı, o isimler olmamış olsaydı, o radde sevemezdik gibi geldi-di... alıştık gittiydi ne güzel...'

Kızıyla damadının odasından çıkarken kapıyı yarım aralık bırakıp döndü, duvarda asılı duran resimlere sessiz gözyaşlarının izin verdiği ölçüde bir kere daha baktı. Kolunu sokup ışığı söndürdü. 'Allah'a emanet olunuz!' Kapıyı kapattı. Koridorun karşısındaki kapıya yöneldi.

'Mücellâ Hanım... bırak şu bezi elinden yahu...'

Kafasını, aynı Lucky gibi yukarı kaldırıp, protokol adımlarıyla torunlarının odasına girdi. Işığı yaktı önce. Pencerenin iki yanındaki iki minik karyolaya, sonra da karyolaların her birinin başlığı üzerinde, yastık hizâsındaki resimlere baktı. Sırtını, henüz kapattığı kapıya yaslayıp ayakta durmaya çalıştı. 'Bu odaya ne vakit girsem daha fena oluyorum.'

'Mücellâ Hanım... sana seslendim, işitmedin mi?'

Kapının önünden çekildi. Eray'ın karyolasına doğru yürümeye başladı. O sırada, Tahsin Bey de kapıyı açıp odaya girdi. Bitkin bir hâli vardı Tahsin Bey'in. Zor yürüyor, çok fazla enerji harcıyor gibiydi.

'Yahu kime söylüyorum?'

Mücellâ Hanım, 'merhûm' ikizlerden, on yaşındaki Eray'ın, Hak Nûr içinde yatasıca, karyolasının ayakucuna ilişti. 'Tahminimce bana söylüyorsunuz,' dedi çenesini yukarı kaldırarak.

'Dudaklarını büzüyorsun ama?' dedi Tahsin Bey. 'Yoksa küstük mü gene?' Soludu.

Dudaklarını daha da büzdü Mücellâ Hanım. 'Ne münâsebet efendim? Ne hâddime size küsmek?'

Tahsin Bey, torunlarının odasında duvardaki resimlere bakmamaya çalışarak, kafası önünde, çenesi göğüs kafesinde, güçlkle ilerledi. Karısının hemen karşısına, Erşin'in karyolasının ayakucuna ilişti. 'Küsmüşsün işte...' dedi. '...Ne zaman küssen,

o dudakların böyle büzülür, mühürlenir kendiliğinden... ve de bana 'efendim' diye hitâb etmeye başlarsın...' Derin derin nefes almaya çalıştı. '...ve de... cepheni değiştirirsin...'

Mücellâ Hanım, cephesini değiştirdi. 'Size öyle gelmiştir efendim!' dedi. 'Bizim aldığımız terbiye icâbı, beye küsülmez.'

Tahsin Bey, sırtında ağır bir yük taşıyormuş gibiydi. Kaşlarını kaldırarak, vücudunu can çekişir gibi yukarı yukarı çekeerek, ciğerlerini dolu dolu şişirerek birkaç hamlede kademe kademe nefes alıp verdi. Mücellâ Hanım, yan gözle, endişeyle izledi kocasını.

'Öff...' dedi Tahsin Bey. Uzun ve yorucu bir iş yapmış gibi soluk soluğa devam etti: 'Şu odalar... çok dokunuyor bana Mücellâ Hanım... Ne zaman girecek olsam... işte görüyorsun... nefesim kesiliyor... daralıyorum...'

Mücellâ Hanım, ilgilenmek isteğiyle cephesini değiştirdi, Tahsin Bey'den tarafa döndü.

'Görüyorum Tahsin Bey...' dedi. '...Haydi gelin, şimdilik çıkalım buradan...' Ayağa kalkıp kocasının başında durdu.

Tahsin Bey, yaşlı gözlerle kafasını kaldırıp Mücellâ Hanım'a baktı. Kolunu, ağrıyormuş gibi güçlkle kaldırıp omuz başlarını oynatmaya çalıştı. Canı daha da çok yandı, yüzü iyice buruştu.

'Verin elinizi Tahsin Bey... Bana yüklenin...'

Tahsin Bey, usulca doğruldu. Mücellâ Hanım'a ağırlığını vermemeye gayret ederek onun koluna girdi. '...bak görüyor... musun?... Şuraya girinceye kadar... bir şeyim... yoktu... ohh'

Mücellâ Hanım, giderek kötüleşen eşinin, koluna girmiş eline sıkı sıkı sarıldı. Güç verme isteğiyle biraz daha sıktı Tahsin Bey'in bir deri bir kemik kalmış elini. 'Aman Tahsin Bey...' dedi. '...konuşmayın recâ ederim... yormayın kendinizi...'

İki ihtiyar kolkola çıktılar Erşin'le Eray'ın odasından. Salona doğru ağır ağır yürümeye başladılar. 'Ben diyorum ki Mücellâ Hanım... Bu evden diyorum... çıksak şöyle... ferah fezâ... bahçeye nâzır... Batıkent'te falan... sen de hep bahçeli ev... isterdin ya...'

Mücellâ Hanım yorulmuştu. Sağ kolunu yavaşça çekip, sol

eliyle tuttu Tahsin Bey'i. Boşta kalan sağ elini de adamın beline doladı.

'Hayhay Tahsin Bey..' dedi sevgiyle. '...siz nasıl arzû ederseniz Tahsin Bey..' dedi dostlukla. '...fekat beni bırakmayınız recâ ederim..' dedi korkuyla. '...siz benim her şeyimsiniz,' dedi gözyaşlarıyla.

Tahsin Bey durup sırtını duvara döndü, yaslandı. Her zaman olduğu gibi sessizce ağlayan karısını kollarına aldı. 'Sana söz veriyorum Mücellâ Hanım..' dedi. Zorlukla nefes alıyor, kesik kesik konuşuyordu. '...sen... Sevgili... Sevgili Lucky'nin başını okşamadıkça... ölmem ben...'

Mücellâ Hanım, iki taraftan kendisini saran kocasının zayıf bedenini alttan koltuklamaya çalışıyordu. 'Bîtab düştünüz Tahsin Bey..' dedi. '...olur... hepsini konuşuruz... ama şimdi, lûtfen recâ ediyorum, sizi yatağıımıza kadar götürmeme müsaade buyrun... hele bir sabah olsun... istirahat edin... di mi efendim?.. Zindeleşin... konuşuruz efendim... Luki'yi de konuşuruz...'

Tahsin Bey, sevgili eşinin refâkatinde yürümeye başladı.

Küfrün keş'inden haberin yok!

İmânın hakikatlerini nereden bileceksin?

MEVLÂNÂ

Yenimahalle'ye sapıp beşinci durağa gitmişler, parktaki seyyar kokoreççiden biri az acılı üç tane yarım kokoreç paket yaptırmış, poşeti arka koltuğa atmışlardı.

'Keşke baharat koydurmasaydık Lucky'ninkine,' dedi Bûse. '...düşünemedik bak... köpek o... baharat kokusu hassas burununu gıdıklar... yiyemez yazık...'

Kemalettin hak verdi Bûse'ye. 'Valla doğrusun canoş...' dedi. '...şimdi bi de küserse, o zaman yandık.'

'Ay bi de küsme huyları mı varmış itin? Ay yerim ben onun küsmelerini!'

Kemalettin mutluydu. Uzun zamandır hiç olmadığı kadar mutlu. İstanbul yoluna çıkmış olmasalar, arabayı yavaşlatıp sarılırdı karısına. 'Sonunda sen de sevdin ama di mi?' dedi.

'Sonunda değil hayatım...' dedi Bûse. '...en baştan sevdim... o koşmalar, oynamalar, atlamalar filan... yalnız, evi öyle çöplüğe çevirince, moralim bozuldu tabii.. Gene yapsın, gene bozulurum...'

Kemalettin, arabaya hız verdi. 'Valla ne yalan söylüyeyim...' dedi '...ben yolun yarısına kadar, bu sabah alıp da getirirken diyorum, kaç defa pişman oldum, kaç defa vazgeçtim sayısını unuttum... ama sonra sonra, o puşt bakışları, fıldır fıldır gözle-

ri, sırtıyomuş, adamla dalga geçiyomuş gibi o sivri ağzını ayırıp dilini sallaya sallaya bakmaları, kendini kaşıtmaları...' Yüzünde güller açıyordu. Vites değiştirdikten sonra eliyle dizine pat pat vurdu. '...Tav etti beni senin anlıyacağın...bi de hem akıllı hem salak tamam mı?.. Bak, eve gidince yaptırayım da gör... gülmekten öldüm... şimdi bunun sırtını kaşıyorum tamam mı, giderek hevese geliyo, dirseklerinin üzerinde doğrulup; 'hah orası orası' der gibi mel mel bakmaya başlıyo, tam yerini bulduysan da bu sefer, salak ya, kendi kaşıyo zannedip arka ayağını başlıyo sallamaya...' Dizine vurdu. '...böyle böyle böyle yapıyo...'

Büse de kocasını uzun zamandır bu kadar mutlu görmemişti. 'Allah Allaah...' diye geçirdi içinden. '...köpeğe bak... herifin yüzünü güldürdü yaa... bi de düne kadar, 'ben hiçbi şeyine karışmam, kendin bakarsın kendi köpeğine' diyodu...' Gülerek yan döndü, dirseğini torpidoya yaslayıp Kemalettin'e bakmaya başladı. 'Tam anlayamadım...' dedi. '...evde ben seni yatırıp karnını kaşırım, uygulamalı gösterirsin...'

Kemalettin sırtıp gaza bastı. 'Emrin olur!' dedi. Akıllı hâlâ Lucky'deydi. Özlemişti şıllığı. Kendindeki değişikliğe hayret bile edemiyordu. Lucky hiç aman vermemişti ona. Her şey bir anda olup bitmişti. Sevivermişti işte. Göğüs geçirdi. '...bugün taksi durağını görecektin...' dedi.

'Ne taksisi bu?'

'Haa... sen bilmiyosun tabii... konuşamadık ki nerden bileceksin...' Büse'ye şöyle bir bakıp tekrar yola çevirdi bakışlarını. '...Lucky'yi bi taksiciden aldım...' dedi. 'Ona da bi milletvekili vermiş... her neyse... durağa gittim ya bu sabah... ordan teslim alıcam ya malı...' Sırıttı. '...bi baktım, önüne gelen sövüyo buna tamam mı?.. Lan, ödüm koptu ilk başta... bu ne dedim yaa...'

'Niye sövüyolarmış?'

Kemalettin, dalgın dalgın güldü. 'Anlatıcam...' dedi. '...herkes sövüyo, ama herkes... aklına ne gelirse... orospu diyeni mi ararsın, kahpe diyeni mi ararsın... ana avrat düz gideni mi ararsın... ne ararsan var...'

'Eee?'

‘En başta da köpeği bana verecek...’ genzini temizledi, ‘...satacak işte... Taksici Osman... diyo ki, ‘piç’ diyo, ‘hain’ diyo, ‘satılmış’ diyo, ‘şerefsiz’ diyo... ulan neye uğradığımı şaşırdım yaa... ‘nereye düştüm lan ben?’ diyorum... neyse uzatmıyayım, ağır ağır, ağır ağır, işin sırrı açığa çıktı tamam mı... meğer niye sövüyolarmış biliyo musun?’ Yapacağı açıklamanın etkisini artırmak için, direksiyonu sıkı sıkı tutup tamamen Bûse’den tarafa döndü.

‘Niye?’

Güldü Kemalettin. Kafasını usulca bir aşağı bir yukarı salladı, sonra yine usulca sağa sola salladı. ‘Çok seviyolarmış da ondan...’ dedi.

‘Allah Allah!’ dedi Bûse. ‘Sevdiklerinden sövüyolarmış demek?’

‘Valla bak!’

‘Bi de yatırıp ırzına geçselerdi bari...’ Şımararak dudaklarını kocasına doğru büzdü. ‘Bi daha kimse sövemiyecek benim kıcım...’ dedi.

Kemalettin, uzanıp öptü büzük dudakları. ‘Ben hariç..’ dedi. ‘Ben söverim kardeşim... Bugün de yolda sonra sonra kanım kaynadı dediydim ya... bi saydırdım buna, görecektin...’

Kemalettin yola bakıyordu artık. Batıkent’e girmişlerdi. İle-ride solda, gazete binasının gece silueti görülüyordu.

‘Ne dedin?’ diye şuh bir sesle sordu Bûse. Dudaklarını daha da seksî bir küçük ‘o’ harfi gibi yaparak kocasına sokuldu, koluna girdi. ‘Bana da söver misin öyle?’

Kemalettin, ‘Orospu çocuğu!’ diye bağırdı.

‘Ay nooluyo yaa!’

‘Sana demedim canoş...’ Gazete binasının önünden sola dönmek için yavaşlamışlardı. Sağdan korna çalarak vınn diye bir araba geçti. Kafasıyla giden aracı gösterdi Kemalettin. ‘Aha şu giden orospu çocuğuna dedim...’ Sola sinyal verip döndü. Yokuş aşağı inmeye başladılar. ‘İki saattir sellektör yapıyo pezevenk!’

Bûse, koluna asılarak boynunun altından öptü Kemalettin’i. ‘Yerim ben senin sellektörünü... sinirli kocam benim!’

Yokuş bitince tekrar sola dönüp Çiğdem Sitesi'nin büyük bahçesine girdiler. Kemalettin arabayı park ederken, Bûse de kokoreç poşetini aldı arka koltuktan. İndiler. Kemalettin poşete uzandı. Bûse şımarık bir çocuk gibi çekti elini.

'Hayır...' diye cilvelendi. 'Ben yapıcam sürprizi.'

Duvarın öte tarafında, karnını yarı yarıya doyurduktan sonra kalan mayonezli bulamacı Kemalettin'e ayıran Lucky'nin de Bûse'ye bir sürprizi vardı. Kızın öğleden sonra yeni serdiği tertemiz ipek çarşafların altından kulaklarını dikerek çıktı. İçini adamakıllı sıyırmak için büzgülü çöp torbasını da yanında getirmişti. Genç çiftin karyolasında ayağa kalkıp estetik bir alarm duruşuna geçti. Çöp poşeti, ipek çarşafların üzerinden hışırdarak kaydı, yere düştü. Lucky, sessiz olmasını sağlamak için, dönüp torbaya hırladı. Torba sustu, hışırdamayı kesti.

Bir ses duymuştu. Bir araba sesi. Yeni patronu onu çok zaman önce evde yalnız bırakıp da o kadınla giderken de duymuştu aynı arabanın sesini. Küsmüştü gerçi ama gene de kuyruk salladı. 'Bav!' Barıştı hemencecik. Karyoladan atladı, koşa koşa merdivenleri indi. Parkeye de aynı hızla basınca, mayonezli ayakları her zamankinden de çok kaydı.

Elinde kokoreç poşeti, kapıyı açıp, 'Sürpriiz' diye bağırarak Bûse, yerden üzerine doğru kayarak gelen ve bu esnada tahtaya uzun tırnak sürttürmüşler gibi cıyırt cıyırt sesler çıkaran kapkara, tabanca kafalı bir sürpriz gördü.

*Göğsü göz göz ayrılık deldin de bir
Sen o gün benden işit, hasret nedir?..*

MEVLÂNÂ

Sol kolunu başının altına yastık yapmış, sağ elinde sigara, dumanın karanlıkta bıraktığı izi seyrederek düşünüyordu. 'Öfff!.. Diyordu içinden. '...eh Lucky, senin ananı avradını... e mi?.. La, varlığın ayrı dert, yokluğun ayrı dert la!..' Derin bir nefes aldı sigaradan. Dumanı uzun süre içinde tutup efkârlı bir solumayla verdi dışarı. Kendince, havada Lucky'ye benzer şekiller seçti... 'En çok şu benziyo...' dedi. Gözlerinin dolu dolu olduğunun farkındaydı. 'Nası ağladı koskoca Selahattin la... anaa!.. Koca adam, yaşından başından utanmadan la... Göz yaşları yanaklarından aşağı kayıp boynunu gıdıkladı. '...alt tarafı bi ırzı kırık it la... ağlanır mı koca adam?..' Böğürdü. Tükürüğü genzine kaçtığı için öksürerek fırladı. Ağlama krizi sırasında sigarası bir yerlere düşmüş olmalıydı. Hem öksürdü hem ağladı hem aradı karanlıkta. Sehpanın altında sigaranın ateşini gördü. Eğilip aldı, avcunun içine tükürdü, halıda ateş gördüğü yere sıvama yaparak yangına karşı tedbir aldı. Gözleri karanlığa alışmıştı. Eşyaların gölgelerine dikkat ederek salonu geçti, banyoya girdi. Işığı yakıp ağlamaktan kan oturmuş gözlerini inceledi aynada. Göz altları şişmiş, torba torba olmuştu. 'Ananı s...iyim Lucky!' dedi, gene böğürdü, biraz da aynaya bakarak sürdürdü ağlamasını. Kafasını kaldırdı. Ne zaman ağ-

layan birini görse kendi gözleri de sulanırdı. Aynaya bakmamaya karar verdi. Boynunu ovdu bir eliyle. Sigarayı kaldırıp klozete attı. ‘...iyi la işte...’ diye telkin vermeye çalıştı kendine. ‘...köpek kokusu şimdiden azaldı la...’ havayı firt firt kokladı. ‘...yarına bu kadar da kalmaz... çocukların sağlığı hem mühim...’ kendini iknâ edebilmek için kafasını ciddi ciddi salladı. ‘...paraziti var, kisti var, boku var püsürü var... hadi kız çocuğu olmasa gene neyse... kısır olur, rahim kanseri olur, şu olur bu olur... kızlara yazık... bi sidikli it sevecez diye... de mi?’ Aynaya bakmamaya devam ederek banyodan çıktı. Gözleri ışığa alışmıştı. Salona güçlkle, duvarlara tutuna tutuna geldi. Ortadaki sehpanın yerini yanlış tahmin ettiği için diz kapağını vurdu. ‘Ananı s...iyim Lucky!’ dedi. El yordamıyla az önce üzerinden kalktığı kanepeyi buldu. Oturacak yerini kontrol edip kenarına öylesine ilişti. Gözleri karanlığa azıcık daha alışsın, sehpanın üzerinde bıraktığı sigara paketini alacaktı. Artık, sabaha kadar içer miydi bilmem!

Geri yaslandı. Ellerini ensesinde kenetleyip havaya sırttı, ayaklarını ileri uzattı. Gerindi. ‘Çatallan sosis verirdim de çatala ne dilini değdirirdi, ne dişini...’ dişlerini sıktı, kafa salladı. ‘...ah puşt ah... yemek yedirmezdi la!.. İllâ ki o da bizlen yiyecek... kendi kabına daha iyisini koy, kuzu pırzola koy, yok... ı-ıh... Lucky de gelip senin yoğurtlu ıspanağından yiyecek... adam yerine koyacan onu... köpek yerine koymayacan...’ Hıçkırarak ağlamaya başladı. ‘...la çatallan ne güzel yerdi la!.. Hay arkadaş, gözlerin tepende, ağzının içindeki çatalı nası görüyon da değmiyon arkadaş?.. Hay arkadaş?’ böğürdü, iki büklüm oldu. Kollarının üzerine kapanıp ağlama krizinin geçmesini bekledi. Toparlar gibi olunca kendi hâline gülerek doğruldu. Sehpanın üzerindeki pakete uzandı. Gözleri karanlığa alışmıştı.

‘Ağız tadiylan sigara içirttirmezdi... gelirdi götoş, pat diye koyardı sivri kafasını bacağıma... muamele yapmadım mıydı da burnuylan küt küt vururdu böğrüm... artık iç içebilirsen iki firt...’ Sigarayı yakıp bir nefes çekti. ‘...oooh...’ dedi çocuk kandırır gibi. ‘...ne güzel içiyom bak... oh bee... dünya varmış

bee...' Gözyaşları sigarayı ıslattı. '...Kemalettin abi de...' düşünceleri dağılmıyordu bir türlü. '...diyo ki... bagajda götürecem diyo... yok yaa?... Hadi götür büzüğün sıkıyosa...' Elini, yumurta taşırmış gibi yuvarlak yapıp öne uzattığını fark etti. Güldü, ağladı. 'Hay yavrum hay!..' dedi. '...cık cık cık... bagajda götürecekmış... hayvan mı lan o?..' İpislak olan sigarayı kırıp kül tablasına attı. '...Selahattin nası ağladı la... anaa!.. Çekedi mekedi unuttu herif haa... la?..' İç çekti. '...la naaptım ben la?..' Böğürdü. '...la biz Lucky'siz naapacaz la?.. La sonra sonra çok koydu la!'

Sehpaya uzanıp paketten taze bir sigara aldı. Oturamıyor, durduğu yerde duramıyordu. Sigara elinde, elinin başparmağı alt dudağında, öteki eli de ardında, sehpanın etrafında volta atmaya başladı. Duman attırıyordu şimendifer gibi. Dön o yana dön bu yana dolaştı bir müddet. Her şeyi düşünmeye çalıştı, hiçbir şey düşünemedi... Lucky!.. Sadece Lucky vardı aklında. Ne çatal vardı, ne sosis vardı, ne Selahattin vardı, ne Selahattin'in 'çekedi' vardı... Lucky vardı! Öylesine, boş boş, sırf, sade, bir başına; Lucky! 'Lucky la!'

Göklerden muştulanmış gibi dizlerinin üzerine çöküverdi birden. 'Allah!' diye bağırdı. 'Ayseel... Nezahaaat, Neslihaa... koşun koşun... la koşun la!'

Ne Aysel uyuyabilmişti zaten, ne sekiz yaşındaki Nezahat, ne de beşlik Neslihan. Işıkları yakıp salona doluştu çoluk çocuk. Aysel sabah beri konuşmuyordu Osman'la. Akşam eve döndüğünde, çocukları da fiştiklenmiş bulmuştu Osman. Babalarının suratına bile bakmamıştı götü boklular.

Kollarını açtı. 'Gelin bakıyım...' dedi kızlarına. 'Gelin gelin gelin... kucak kucak kucak' Kızlar, ilk heyecanı attıkları için anneleriyle göz göze gelip, babalarına döndüler; 'Cık' dediler. Osman buna hazırlıklıydı. 'İyi o zaman...' dedi kollarını kapatıp küsmüş gibi yaparak. 'Ben de size Lucky'nin yavrularından getirmeyecem.'

Ev bayram yerine döndü.

*Çoban kaçır,
Sürüyü kurttan topal it kurtarır!*
LUCKY

Mücellâ Hanım, önce Tahsin Bey'i karyolaya boylu boyunca yatırmaya çalışmış, adamın güçlü muhalefetiyle karşılaşınca, onu daha fazla zorlamanın kalbi için iyi olmayacağına hükmederek, sırtını kuştüyü yastıklarla besleyip oturmasına razı olmuştu.

'Hah tamaam... müsaade buyrun, şu ayağınızın altına da bir kırlent yerleştireyim Tahsin Bey.'

Tahsin Bey, elini uzatıp karısının omzuna dokundu. Yanını, yatağın kenarını işaret etti. 'İyi böyle Mücellâ Hanım...' dedi. '...Üst havada alt havada, V harfi gibi oturamam... iyi böyle... gel sen de şu yanıma iliş bakalım biraz.'

'Hayhay Tahsin Bey. Verin elinizi tutayım, bileklerinize idman yaptırayım biraz... iyi gelir derler...'

Tahsin Bey, elini karısının müşfik ellerine bıraktı. Yandan, kadıncağızın büyümüş gözbebeklerine baktı üzülerek. 'Çok korkuttum mu seni?' dedi.

Mücellâ Hanım'ın dudakları titremeye başladı. Göz pınarlarında ağır ağır büyüyen bir damla inci, sonunda kendi ağırlığına dayanamadı, Mücellâ Hanım'ın bütün itirazlarına rağmen yerçekimine kapılıp dosdoğru Tahsin Bey'in âhı gitmiş vâhı kalmış elinin üzerine düştü. 'Allah acımızı unutturmasın Tah-

sin Bey!’ dedi. ‘...dilerim Allah’tan, acımız acılığından zerre kaybetmesin!’

Tahsin Bey gülümsedi. ‘Senin kadar zarif bir insan gelmedi bu cihâna Mücellâ Hanım,’ dedi. ‘...şu yeryüzünde hiç kimse; ‘ölme de çocuklarımızın acısını unutmayalım’ sözünü bu kadar nâzik, bu kadar dolaylı, bu kadar zarif bir ambalaja sarmamıştır...’

Mücellâ Hanım, boynunu büktü, süzüldü.

‘O sizin kendi teveccühünüz Tahsin Bey,’ dedi. ‘...bilâkis, ben, az evvel edeb ve hâyâdan hiç nasîbini almamış bir orta kızı gibi konuştuğum için kendimden hicâb ediyorum...’ Kocasının eline, dostça, yumuşacık, sever gibi vurdu. ‘...fekat sağolasıca, siz de pek üzerime üzerime geldiniz kuzum...’

Tahsin Bey, elini döven, seven karısının beyaz, yumuşak elini yorgun başparmağını kaldırıp yakaladı. Mücellâ Hanım mesajı aldı, beyinin elini sıkı sıkı tutmaya başladı.

‘Sevgili Lucky bahsinde...’ diye söze başladı Tahsin Bey ‘...belki gene bana kızıp ‘budala’ diyeceksin ama...’

‘Aman efendim! Bir daha mı? Tövbe!’

‘...orası belli olmaz... şimdi Mücellâ Hanım... ne diyorduk?.. Sevgili Lucky bahsinde diyorduk değil mi?.. Evet, Sevgili Lucky bahsinde, sen de pek iyi bilirsin ki, bu derece kuvvetli nefret beslemen, ona bu derece büyük sevgi duyacağın ânın çok yaklaştığını gösterir...’

Mücellâ Hanım ürperdi. O alil ruhlu, o marâzî huylu, o naturası çarpık, o kara kılları kırpık gudûbeti mi sevmeye yakındı? Şiddetle itiraz etmek istedi. ‘Fekat’ Tahsin Bey de pek rahatsızdı. Değil yeni bir münâkaşayı, hafif yollu bir münâzarayı dahî kaldıramayabilirdi. Kaldı ki; Mücellâ Hanım’ın da Hak tecellîsi mûcibince de olsa bu beklenmedik infirâki kaldırmasının tahayyül dahî edilemeyeceğine zerre kuşku yoktu. Alttan aldı, idâre cihetine gitti.

‘Hayırlısı olsun efendim!’ dedi.

Tahsin Bey, yorgun başparmağını hâlsiz hâlsiz oynatıp karısının bembeyaz, yumuşacık elini okşadı. ‘Gene çok kızdın bana’ dedi. ‘Bak, ‘efendim’ demeye başladın bile.’

Mücellâ Hanım, oturduğu yerde yarım dönerek cephe değiştirdi.

‘Ne münâsebet ef... Tahsin Bey recâ ederim...’ dedi.

‘Bak şimdi de cephe değiştiriyorsun... kızdın kızdın... belli...’

Mücellâ Hanım cephesini tekrar değiştirdi. Vaziyeti son bir çabayla kurtarmaya çalıştı. ‘Bir ân içün sırtların ağırır gibi oldu da Tahsin Bey...’ dedi. ‘Kızmadım recâ ederim.’

‘Kızdın kızdın... bana ‘budala’ dememek için zor tuttun kendini... ama neyse... madem sen ‘kızmadım’ diyorsun, kızmamışsındır o zaman... ben de kaldığım yerden devam edebilirim... ne diyorduk?..’

‘Ben demiyordum recâ ederim, siz diyordunuz!’

Tahsin Bey güldü. ‘...ben ne diyordum?’ diyerek devam etti. ‘...nefret ve sevgi diyordum değil mi?.. Evet... bu iki his, doğu ile batı gibidir Mücellâ Hanım, bilirsin, birinin bittiği yerde öbürü başlar hem, hem de her ikisi birbirine göre doğudur, batıdır hem... nefret ve sevgi, iki zıt kutuptur Mücellâ Hanım... ve sen de gayet iyi bilirsin ki, kutuplaşmanın olduğu yerde, zıtlasma ve itişme ne kadar kuvvetli bir hâl alırsa, kutupların çekimi de o kadar kuvvetli bir hâl alır... O çekime dayanılmaz Mücellâ Hanım... Sonunda en çok sevenler, bir zamanlar en çok nefret edenlerdir...’

Mücellâ Hanım dudaklarını yemeye başlamıştı. Yan gözle Tahsin Bey’e bakıyor, adamın sağlık durumunu ‘yakînen’ takip ediyor, onun rahat rahat, soluğu kesilmeden konuşabilmesinden cüret alıp ağzının payını verecek oluyor, ‘fekat’ her ihtimâle karşı sabır ve tahammül göstermek gerektiğini düşünüyor, susuyordu. Ne de olsa, az evvel bir taşıkardi yaşamıştı Tahsin Bey, sağolasıca.

‘Hayırlısı olsun efendim! Allah’tan hayırlısı ne ise o olsun inşaallah!’

Tahsin Bey, elini karısının elinden kurtarıp kaldırdı, onun ağarmış, kalınlaşmış saçlarını okşadı, düzgün, gepgerin topuzunun etrafında dolaştırdı. Mücellâ Hanım, gözle görülür şekilde ürperdi.

‘Haydi yahu Mücellâ Hanım...’ dedi Tahsin Bey. ‘...şu cephe

değiştirme işi, hissiyatını yeteri kadar belli ediyor zaten... kızmamış gibi davranarak beni kandıramazsın... vücudunla konuştuklarını dilinle de söyle, olsun bitsin yahu... dön bana da iki kelime et Allah için!’

Mücellâ Hanım, usulca değiştirdi cephesini. Kocasına döndü. Gözleri alev alev yanıyordu.

‘Yani ne bekliyordunuz?..’ diye sordu. ‘...bir şehvâniyet âbidesi gibi, çok afedersiniz, kıcı başı açık, evimde fütursuzca dolaşan, bir yaban domuzu gibi, afedersiniz, kendi istifrâ ettiğini yiyen, yemek vakti, muhabbet vakti dinlemeden alelâyan yellenen, rahmetli torunlarımızdan handeyse esirgediğimiz misafir yatak odalarımızı abdesthâne olarak kullanan, o cenâbet, o melânetfuruş, o hak hukuk bilmez, o îmansız, o îtikâdsiz, o izansız, o destursuz meczûbenin, çok afedersiniz, budalaca bir mantıkla Yüce Rahman’ın Yüce Kitâbında bizâtihî adlandırıp şereflendirdiği ‘doğu-batı’ mefhumları, ‘sevgi nefret’ hisleri kafa karıştırılmak maksadıyla kullanılıyor ve bu sûretle bana, gene çok afedersiniz, budalaca; ‘seveceksin’ diye iftirâ ediliyor diye, ağzımı açıp da size cevap mı vermemi bekliyordunuz?.. Asla... asla cevap vermiyeceğim size Tahsin Bey! Beklemeyin bunu benden recâ ederim!’

Tahsin Bey, gülmemek için oldukça zorladı kendini. ‘Peki canım...’ dedi. ‘...konuşmak istemiyorsan konuşmazsın... ben devam edeyim o hâlde...’ Ak topuzu avucunun içine alıp sıkmadan okşadı. ‘...tabii sen ne zaman istersen müdâhale edebilirsin... bunu söylememi bekleme RECÂ ederim...’ susup sırtıttı.

‘Hâlâ istihzâ, hâlâ istihzâ!’ diye düşünüyordu Mücellâ Hanım. Bir de, az evvel fazla ileri gidip gitmediğini. ‘Buyrunuz...’ dedi. ‘Sizinle konuşmak istemediğimden değil, sıhhatinizden endişe duyduğumdan, istirahat etmenizden daha münâsip olacağını düşündüğümünden sessiz kalıyorum Tahsin Bey... yoksa emredin, konuşayım efendim!.. Budalaca sözler karşısında sü-kût etmek kolay mı zannediyorsunuz?.. Çok afedersiniz?.. Dileyin, konuşayım!’

‘Yok yok...’ dedi Tahsin Bey. ‘Seni zorlamak istemem...’ güldü ‘...gönlüne göre bakarsın artık... ister konuşursun, ister

dinlersin... nasıl istersen öyle yaparsın... benim söyleyeceklerimin şu an olmasa bile, daha sonra fazlasıyla aklına yatacağına inanıyorum... hem de bütün kalbimle...'

Mücellâ Hanım gerdan kırdı. 'Buyrunuz o hâlde madem!' dedi. 'Aklıma yatsın da görelim bir... gerekirse ben de iştirâk etmek isterim müsaadenizle.'

'Seni anlayamıyorum...' diye söze girdi Tahsin Bey '...gariban bir hayvandan böylesine nefret etmek niye?..'

Mücellâ Hanım daha fazla dayanamadı.

'Recâ ederim Tahsin Bey!' dedi sertçe. 'Esas ben sizi anlıyamıyorum hiç... bir... bir... hayvana... hayvan kisvesine bürünmüş o 'şey'e bu radde akıl ve kalp mesaisi sarf etmek niye? Kimdir o Tahsin Bey? Eğer, iltifat buyurduğunuz gibi, o apartman timsahı sahiden de gariban bir hayvansa, niçin o 'gariban hayvana' kıymetinden fazla kıymet tevdi ediyorsunuz? Mera-kımı mâzur görün ama az evvel, salonda bu musîbete dair konuşurkene, bana, sanki o mendebura ilâhî kader çizgisinde ödev vehmettiniz gibi geldi... yanlış hatırlıyorsam tashîh ediniz, çocuklarımızın vefâtından bahisle şöyle buyurmuşunuz: 'Tanrı onu niçin o tilkinin dişlerinden kurtardı?'...şimdi sormam lâzım gelirse bunu sorarım size... Sizce, sizin o gururla serd ettiğiniz, çok afedersiniz, budalaca mantığınız mücibince, nedir hikmeti hakîkât?.. Sizce, sizin o pek sevgili dişi iblisiniz, yüce Tanrı tarafından, o, maalesef kör gözlü, aptal tilkinin gâzabından niçin kurtarılmış olabilir? Bana, hayvanların kuvvetli altıncı hisleriyle ilgili konferanslar verirken, şu aklınıza gelmedi mi hiç? Kuvvetli hisler, vahşi tabiâtte daha da kuvvetlenerek yaban hayvanlarının cankurtaranı gibi iş görmeye başladılar. Bu sebeple, neyin Rahmânî neyin Şeytânî olduğunu da, Allah'ın o zavallı yaban kulları daha iyi hissedeceklerdir. ...Sakın ola, o tilkicik, bu mel'unun içindeki ifriti hissedip de onu yemekten o sebeple imtinâ etmiş olmasın?.. Buyrunuz... cevap veriniz bakalım!'

Tahsin Bey, karısına sevgiyle baktı.

'Hayhay Mücellâ Hanım...' dedi. 'Doğduğu andan itibâren her yaratık ölümle yüz yüzedir, iç içedir, dip dibedir... Bir ke-

re, Sevgili Lucky'nin, daha bir aylık bir yavruyken yaşadığı ölümcül macera, bana bunu ilhâm ediyor... değil mi Mücellâ Hanım?.. Az önce yaşadığım çarpıntıyı hatırla... Ne kadar yakınımıza sokulmuştu ecel... Artık sen de ben de biliyor olmalıyız, o zaten burdaydı... Görmüyorduk sadece... kafamızı toslayınca idrâk ettik... 'Ecel geldi' dedik ikimiz birden ve hiç yapmadığımız bir şeyi yaptık Mücellâ Hanım... birbirimize sarıldık... düşüncelerimizin ve davranışlarımızın önündeydik o anda... birbirimizde yarattığımız bütün infiâlin önündeydik... En başta da Sevgili Lucky'nin bende yarattığı sevmek, sende yarattığı kin tutmak hislerinin önündeydik... Sevgili Lucky'den dolayı birbirimizi yerken, onu da geçip gitmiş, onu da gerimizde bırakmıştık... bir biz vardık... sen ve ben... ne kırgınlıklarımız vardı, ne kırkınlıklarımız... ne ilk kez kavgamızdan eser vardı ne de Allah kalbimi biliyor, dört ay önce yitip giden çocuklarımız, torunlarımız... sadece biz vardık... biz... sen ve ben... her şey gerimizde kalmıştı, gelecek bile geriye bizden Mücellâ Hanım... sadece o an vardı ve biz o anda her şeyin önünde, bütün ağırlıklarımızı atmış, çırılçıplak, bir başına kalakalmıştık... ve Sevgili Lucky olmasaydı, o an, o duyguyu yaşayamayacaktık..'

Mücellâ Hanım, hayran hayran dinlediği Tahsin Bey'in sözünü, kendisinden hiç kimsenin, en başta da kendisinin beklemeyeceği bir hırçınlıkla kesti.

'Anlamadım! Ne dediniz Tahsin Bey? Çok afedersiniz, o kuduz mikrobunun hâddine mi düşmüş bizim sarılmamıza sebep olmak? Hissiyâtımızı nihâyet ön plana çıkarmamıza sebep olmak o hâine mi kalmış? Değil sebep, sâik bile olamaz o, çok afedersiniz, deyyus!.. Bir basit izâhat dahî teşkil edemez... değil ki sebep teşkil etsin!'

Tahsin Bey, anlayışla baktı Mücellâ Hanım'a. 'Öyle olsun Mücellâ Hanım...' dedi. Elini uzatıp bu kez de o aldı karısının elini avcunun içine. '...iyi iş yapamaz diyorsun yani... doğru mu anlamışım?'

Mücellâ Hanım, az kalsın gene cephe değiştiriyordu. Yarı yolda kendine gelip döndü. 'Çok doğru efendim!' dedi küs-

kün. ‘...ama ötesini de anlamanızı beklerdim... yapmaktan bahsetmedim, hatırlatırım, sebep olmaktan bile bahsetmedim sizin yaptığınız gibi... Ben bunun da ötesine geçerek dedim ki; ‘sâik bile olamaz’ dedim ve devamen de şunu dedim, ‘en basit bir izâhat bile olamaz’ dedim efendim!.. Cürmü ne de o boyu devrilesicenin, gelip insan işine karışacak?’

‘Şöyle söyleyeyim...’ dedi Tahsin Bey, ‘...cürmü şu ki; aylar boyunca seni de ve senden dolayı beni de uykusuz bırakmayı başardı...’

‘Fekat?’

‘Kesme Mücellâ Hanım... Sevgili Lucky’nin cürmünü sormamış mıydın?.. Cürmü şu; kırk yıllık karı kocanın bir gecede iki tane birden birbirinden sıkı kavgaya girişmesine sebep oldu... cürmü şu; Sevgili Lucky, aylardan beri sana başka bir şey düşünme fırsatı vermiyor..’

‘Fekat Tah...’

‘Tersine, aylardan beri, beni harıl harıl düşündürüyor o ufacık cürmüyle... ve senin kastettiğin gibi, anarşi çıkarıp, huzursuzluk çıkarıp, çocuklarımıza tatili zehir ediyor, onları geri dönmek zorunda bırakıyor... cürmü şu; gene senin kastettiğin gibi, eğer o huzursuzluk çıkarmamış olsaydı, günü ve saati gelmiş çocuklarımızı ne kadar ararsa arasın, bulamayacaktı Azrail... hep Sevgili Lucky yaptı senin canını yakan işleri... işte Sevgili Lucky’nin cürmü bu Mücellâ Hanım... sana bir şey daha söyleyeyim mi?.. Bu hâlinle rahmetli anneme benziyorsun... rahmetli, raftan bir tencereyi indirirken, bir diğeri de yanlış bir hareket sonucu kafasına düşecek olsa, o düşen tencereye küser, aylarca onu ocağa sürmez, aç bırakarak cezalandırırdı... işte eğer...’

Mücellâ Hanım, kafasını elleri arasına aldı. Silkinerek ayağa fırladı. ‘Yeter!’ diye sızlandı. ‘Yeterin ama Tahsin Bey!.. Beni tenâkuza düşürdünüz, kabul... ama nereye varmak istiyorsanız, lûtfen, çok recâ ediyorum, yarın varınız, öbür gün varınız, sâir bir gün varınız... Bırakınız, istirahat edelim... İnân olsun, Lucki’yi bir dakika bile aklıma getirmeden uyumaya çalışacağım bu gece... Toz da almayacağım!’

Tahsin Bey, eliyle yanındaki boş kısma vurdu. ‘Sevgili Lu-

ki...' dedi, sonra güldü. 'Hay Allah, Mücellâ Hanım, beni de şaşırttın yahu... Luki olur mu? Laki Laki... Sevgili Lucky!'

'Son bir şey sormama müsaade edin Tahsin Bey...' dedi Mücellâ Hanım. Elleri başının gerisinde, topuzunu çözmekle meşgüldü. Büyük yatak odasının kapıya uzak köşesindeki banyoya doğru ilerliyordu. Durdu, kocasına bakmaya başladı. '...Hem öyle bir intibâ bırakıyorsunuz, ben başlıyorum o garâbetin kaderlerimiz üzerindeki tesiri sebebiyle onu sevdiğinizi düşünmeye, ki ne uğursuzluklar getirdiğini hatırladıkça ona olan nefretim bin misli artıyor, hem de onun hiçbir aksi tesiri olmadığını düşündüğünüzü îmâ edip, öyle bir söz söylüyor, beni allak bullak ediyorsunuz... Şu rahmetli anneciğinizin tencere bahsini diyorum... sizce o akne çukurunun tilkinin dişlerine gizlenmiş Ezrail'den kurtulmasındaki hikmeti hakîkât nedir?'

'Mücellâ Hanım...' dedi Tahsin Bey. 'Sana ne düşündüğümü söyleyeyim, bu bahsi tamamen kapatalım... ve sana söz, bir daha sen açmadıkça da açmayalım... gel... otur şöyle beş dakika... yok yok... topuzunu sarmana gerek yok... gel Allah aşkına... karı kocayız biz yahu!'

Mücellâ Hanım, balayları dâhil, kırk yıllık evlilikleri boyunca ilk defa dağıttı saçlarını. Kalınlaşmış, tamamı aklaşmış upuzun saçları, bembeyaz gelin telleri gibi döküldü omuzlarından aşağı. Mahcup 'fekât' mağrur, geri dönüp kocasının yanına oturdu.

'Allah, canlı cansız her kulunu, onun bu kâinatta yapacağı işleri yapıp bitirmesi için vâir eder Mücellâ Hanım... ve Yüce Allah, bizim aklımızın ermediği, o çok devâsâ ölçekteki ilâhî planların aksamasına izin vermez...' diye konuştu Tahsin Bey. Mücellâ Hanım'a dönüp baktı. 'Buraya kadar hemfikir miyiz?'

Mücellâ Hanım, başını usulca salladı. 'Muhakkak Tahsin Bey.'

Tahsin Bey devam etti, 'Ve yine Yüce Allah, her kulunu, sistem içindeki bütün vazîfelerini bir tamam yerine getireceği güne kadar hayatta tutar... Ölüm, bildiğimiz dünya hayatındaki vazîfelerin bitmiş olması demektir... Tıpkı, bir okuldan mezun olmak gibi... artık, istesen de o sınıfta kalamazsın, çünkü mezun olmuşsundur... tamam mı Mücellâ Hanım?'

Mücellâ Hanım, vefât ettiği vakit kırkına basmamış kızı Ayşın'a konduramıyordu bu dünya hayatında lüzumsuzluğu, değil ki on yaşındaki ikizlere kondursun. Sinirlenmeye başlıyordu yine. Ama ahdetmişti, bu kerre sonuna kadar susacaktı.

'Tamam efendim!' dedi sinirlendiğini o kadarcık olsun açığa vuracak şekilde.

'Şu hâlde, dönelim gelelim Sevgili Lucky'ye... O gün, İsviçre'deki o çiftlikten Lucky'yi satın aldığımız o gün... İçimden geçen şuydu: 'on altı yavru... on beşi gidiyor, biri hayatta kalıyor, hem de mûcizevî bir biçimde... bu keratanın yapacak bir işi olmalı Allah için. Yüce Allah, bu küçük kızın Ankara'yı görmesini istemiş olmalı.' ... İşte bu düşüncelerle bindim uçağa... bilirsin, sen pencereye konan kuşlara ekmek ufağı verirken bile dönüp bakmazdım evvelce, hayvanlara alâkasızdım ama o tatlı hayvana gizli bir yakınlık duymaya başlayıverdim... Sanki kalbime sızdı, nüfûz etti ve beni esir aldı... ama hepsi bu kadarla kalmadı, ben de onun kalbine inmişim gibi bir hisse kapıldım... Bir şey için, bir şey yapmak için derin bir arzu duyuyordu âdetâ...'

'Aman Allahım! Tahsin Bey! Kendinize geliniz recâ ederim!'

Tahsin Bey, karısının yumuşacık, bembeyaz elini tuttu. 'Yok yok...' dedi. '...aklım başımda... neticede, Sevgili Lucky'nin derin arzusunu öğrenebilmek maksadıyla, onu yakın tâkibe aldım... aldım ve sonunda, Allah'a büyük söylemiyeyim, kalbindeki o derin arzusunun ne olduğunu buldum...'

'Söyleyiniz madem!'

'Daha değil... en sonunda söyleyeceğim...'

'Aman Tahsin Bey! Oyunun sırası mı recâ ederim?'

Tahsin Bey, Mücellâ Hanım'ın elini çekti, iki avucunun arasına alacak şekilde öteki eliyle de sardı, azıcık mesafeli duran yaşlı kadını, tam yanına oturup, kendisinin yaptığı gibi ayaklarını uzatmaya zorladı. Mücellâ Hanım, oturma edebini bozmaksızın, kocasının bu sessiz isteğine boyun eğdi. Ayaklarını uzattı, sırtını aynı kuştüyü yastıklara yasladı, başını Tahsin Bey'in omzuna koydu.

'Oyun değil Mücellâ Hanım...' dedi. 'Şimdi söylersem devamı-

nı gene dinlemek istemeyeceksin de ondan tutuyorum çenemi.'

Mücellâ Hanım, öyle veya böyle, mutluydu o an için. Onu oturduğu yerden ne kaldırılabildi ki?

'Aman Tahsin Bey..' dedi, kafasını kocasının omzuna iyice yerleştirerek. 'Söyleyiniz gitsin... Hüsnü kabulle dinleyeceğimden emîn olabilirsiniz! Sizi têtîn ediyorum!'

Tahsin Bey, karısının kararlılığından emin olabilmek için kafasını çevirip baktı. Onun temiz yüzünün gülümsemeler içinde olduğunu gördü. Rahatladı ama gene de ufacık bir te-reddüdü vardı. 'Emin misin?' dedi.

'Söyleyiniz... nedir?'

'Pekâlâ..' dedi Tahsin Bey. 'Sevgili Lucky'nin kalbinin derinliklerindeki arzu, Mücellâ Hanım, ömrünün sonuna kadar... seninle birlikte yaşamaktır!.. İşte söyledim.'

Mücellâ Hanım sinirlendi.

'İspât ediniz!' dedi sertçe.

'Üzülerek söylüyorum..' dedi Tahsin Bey. 'Çocuklarımızın ölümü, bu işin bizâtihî ispâtıdır..'

Mücellâ Hanım ayağa kalkmak istedi, elini sıkı sıkı tutan Tahsin Bey, buna izin vermedi.

'Sizi dehşete kapılarak dinledim,' dedi Mücellâ Hanım. 'Va-zîfem bittiyse, müsaade ediniz üzerimi değiştirip istirahatê çekileyim efendim!'

'Bak Mücellâ Hanım..' diye çaba gösterdi Tahsin Bey. '...O mâlûm kazadan bir tek Sevgili Lucky sağ çıkmadı mı?'

'Bana, gerçekten öğrenmek istediğiniz bir şey sorduğunuz vakit cevap veririm efendim! Zaten bildiğiniz bir şeyi sormayınız recâ ederim.'

'Pekâlâ..' dedi Tahsin Bey. 'Ben sorayım, ben cevaplayayım o hâlde... evet.. o kazadan bir tek Sevgili Lucky sağ çıktı... ve unutmamak gereken bir diğer kaza daha var ki, Sevgili Lucky, oradan da mûcizevî bir şekilde kurtarmıştı paçayı... İsviçre'deki tilki musallatından bahsediyorum... Kurtuldu ve ne oldu?.. Buraya, senin yanına geldi...'

'Aman Allahım! Korkarım, şimdi kazadan da kurtulmasını ve gene buraya dönüp gelmesini benimle irtibatlandıracaksınız...'

‘Kesinlikle... Sordum, araştırdım Mücellâ Hanım... hiçbir köpek, yaklaşık üç yüz kilometre yolu tek başına katedemezmiş... Kırk kilometreyi bile katedemezmiş birçoğu... Hele hele bu bir ev köpeğiye ve elim bir kazanın ardından, gözünü, dört tane sevdiği insanın ölüsünün arasında, Sertavul uçurumlarının dibinde açmışsa... ama biliyorsun... Sevgili Lucky engel tanımadı bir defa daha ve kazadan yirmi gün sonra kapımıza gelip düştü...’

‘Maalesef!’ diye hayıflandı Mücellâ Hanım. ‘Ruhunun pisliğini pek de güzel tasvir eden bir hâli vardı o vakit... En çok kendisine benzediği şekil, inân olsun o şekildi... siyah bir ker-tenkeleye benziyordu... yağlı, kurumuş kanlı ve açık yaralı... açık yaralarında sinek kurtları oynayıyordu... sivri, her dâim salyalar saçan o rutubetli dili takır takır kurumuştur... kemikleri etini delecek raddede dışarıya fırlamıştı... ben bile merhamet etmişim üzülüp... bir nebze tabii...’

Tahsin Bey güldü. ‘Sonra Mücellâ Hanım?’ diye sordu. ‘Sonra ne oldu? Hatırlıyor musun?’

‘İyileşti ve başımıza tebelleş olmaya devam etti efendim!’ dedi Mücellâ Hanım. Sinirlenmişti bu soru karşısında. Cephe de-ğiştirdi.

‘O dediğin, zurnanın son deliği...’ dedi Tahsin Bey. ‘Öncesi-ne gel... o hâlde geri dönmüştü Sevgili Lucky ve öldü ölecek, yemeyi, içmeyi reddederek, bir derin koma hâlinde yatıyordu salonun bir köşesinde... sonra ne oldu Mücellâ Hanım?.. O kısmı söyle bana?’

‘Bırakınız efendim bu bahsi artık!’

‘Ben söyleyeyim...’ dedi TahsinBey.

‘Hayır!’

‘Söyleyeyim söyleyeyim...’

‘Hayır dedim Tahsin! O gafletim tamamıyla bir yanlış anla-madan meydana geliyordu. Hatırlamak istemiyorum efen-dim... Lütfen susunuz Tahsin! Zorla mı canım? Aaa!’

Tahsin Bey, gözleri dolan karısına sevgiyle baktı. ‘Pekâlâ Sevgili Mücellâ!’ dedi. ‘Bir gün, Sevgili Lucky ile dostâne bir biçimde yan yana oturduğunda...’

‘Allah göstermesin!’

‘Onun kulağının arkasını kaşıyıp, o daracık alnını için ürpererek okşadığında...’

‘Allah yazdıysa bozsun!’

‘Ve ona, hiç için kalkmadan, çatalla sosis ikrâm edip, sonra da o çatalla kendi yemeğini yemeğe devam ettiğinde...’

‘Hii! Siz bir müfterîsiniz!’

‘Ve sonra o fermuar gibi tırtıklı üst dudağını şöyle iki elinle yanlara doğru sündürüp; ‘blop’ diye bıraktığında, ki en çok hoşlandığı oyundur bu...’

‘Eee?’

‘Lütfen dostum... eşim... canım... işte o zaman sevgili kırım... beni hatırla! Çok RECÂ ederim!’

‘Ağzınızdan yel alsın Tahsin Bey! Daha aslan gibisiniz maşallah!’

Tahsin Bey, bu sözleri duymadı. Hafiften horlamaya başlamıştı. Uzun zamandır böyle ayağı kaymış da düşüvermiş gibi uyku denizine yuvarlanmaya ihtiyâcı vardı. Bol bol yüzdü, rüyâ memleketine yelken açtı.

Rüyâsında her kapının ardından, her köşeden bir başka Sevgili Lucky fırlıyordu. Sonra o onun içine, o onun içine geçiyor ve sonunda bir tanecik Sevgili Lucky kalıyordu. Tahsin Bey, bizâtihi kendisi vardı orada, ‘fekât’ kendisini başka birinin gözüyle görür gibi uzaktan görüyordu. Yatak odasında, karyolanın ayak ucunda, pencere önündeki büyücek okuma koltuğundaydı. Eli aşağıdaydı. Daracık, sipsivri bir kafayı okşuyordu. Zaman zaman bir şeyler konuşuyor, sonra dönüp tekrar kendisine uzaktan bakıyordu. Kendisi, Mücellâ Hanım’la kırk yılını paylaştığı karyola başlığının biraz üstünde, yastığa baş koyduğu hizâda, duvara asılmıştı. Bir resim çerçevesinin içindeydi. Yine o resme bakan da kendisiydi. Mücellâ Hanım görünürlerde yoktu. Derken, koltuğun yanında, başı eline degecek şekilde oturan Sevgili Lucky yerinden kalktı ve bütününü oluşturan parçalara ayrılmaya başladı yeniden. Tahsin Bey, koltukta oturmuş, karyolanın üzerinde asılı duran gençlik resmine bakıyordu. Oturduğu yerden, tam altı tane Sevgili Lucky saydı.

*Anne gel, ben gerçi ateşlerdeyim
Gör ki pek hoş, pek güzel bir yerdeyim.*
MEVLÂNÂ

Sohbeti kesmek, yatağa gitmek üzereydiler. Elvan Abla, çayın altını söndürmüştü; 'Bahçeli ev, neme lâzım! Bulaşık bırakmıyorum gecedem. Böcek, karınca falan dadanır da, uğraşır dururuz ondan sonra,' deyip, tabak çanak bulaşığını, kabasını aldıktan sonra bulaşık makinesine yerleştirmeye başlamıştı. Biraz daha oyalanmaları ondandı. Gözlerinden uyku akan Kısmet, Elvan Abla'ya ayıp olmasın diye, Elvan Abla ısrar edip; 'Ölümü gör' dediği hâlde yatağına gitmemiş, artıkları çöp sepetine fırçayla sıyrarak, kadının işini kolaylaştırmıştı.

Geceyi yırtan canhıraş kadın çığlığını duyduklarında, bulaşık makinesini çalıştırmış, mutfaktan çıkmak üzereydiler. Elvan Abla irkilerek sıçradı olduğu yerde, 'Aaa!' dedi. 'Nooluyor ayol?' Kısmet de çok korkmuştu. Başparmağını ağzına sokup damağını çekti. 'Ay abla! Birini kaldırıyolar valla... ay bi bardak su içiyim şurdan' deyip musluğa yöneldi. Ferruh bile uyanmıştı. Tünekte sağa sola sinirli sinirli gidip, birkaç defa, 'Psst!' dedi.

Elvan Abla'nın ikinci tepkisi ışığı söndürmek oldu. 'Bir şey olur, cinâyet minâyet olur, şahit yazarlar, ipimiz pazara çıkar,' dedi. Sonra birlikte, lambaları yakmadan, önde Elvan Abla, arkada Kısmet, duvarlara tutuna tutuna salona geçtiler. Fısıldayarak konuşuyor ve bir çığlık daha duymayı bekliyorlardı. Fa-

kat çığlık mığlık koptuğu yoktu. 'Ay gitti kadın!' dedi Kısmet. 'Tek seferde bitti iş!'

'Şşşt...' diyerek onu sessiz kalmaya davet etti Elvan Abla. '...dur bakalım... bana sanki birtakım sesler geliyormuş gibi geldi.'

Kısmet, korkudan titreyen bir sesle sordu: 'Kim gelmiş dedin? Ay buraya mı geliyolar?'

'Şşşt...'

Dışardan, hem sitenin ortak bahçesinden, hem de Elvan Abla'nın evinin önünden geliyordu 'birtakım' sesler. Bir tanesi bir erkek sesiydi, kesin. Buz tutmuş çimlerde koşuyordu galiba. Adım aralıkları çok kısaydı ve de ayak sesleri çok fazla gürültü. Kısmet, Elvan Abla'nın sıcak, tombul vücuduna sokuldu, sığındı. 'Adamlar bizim kapıya dayandı!' diye fısıldadı.

'Dur ayol!' dedi Elvan Abla. 'Dur bakalım... Koskoca zengin sitesi burası... Kötü bir şey olsaydı elli kişi polisi arardı şimdiye.'

Kısmet korkuyordu, elinde değil. Biraz daha sokulmak, zor zamanda yanında biri olmasının güvenini hissetmek için, çünkü o tarafındaydı demin, sola, Elvan Abla'nın bulunduğunu sandığı tarafa doğru az daha gitti. Koltuğa çarptı bacağını, düşmekten son anda kurtuldu. 'Elvan Abla?..' diye fısıldadı panikle. 'Nerdesin?'

Dışardaki erkek sesi giderek yaklaşıyordu. Bir de bu sese, birini gırtlaklıyorlarmış gibi hırıltılı, sık solumalı tuhaf bir ses karışmaya başlamıştı.

'Burdayım ayol!' dedi Elvan Abla. 'Burda, camın dibindeyim... Gel ağır ağır... Çimenlerin üstünde bir adam koşuyor... elinde de parlak bir şey var... demir gibi...'

Kısmet, Elvan Abla'nın ancak tek gözü dışarıyı görebilecek kadar araladığı kalın, koyu kahverengi kadife perdelerin olduğu taraftan, o kadcılık aralıktan sızan site ışıklandırmasının yardımıyla cam tarafına doğru yürüdü. 'Bıçak mı çekmiş adam?'

'Dur bakiim... birini kovalıyor bu... bak bak bak... nasıl sağa sola kayarak yol keseceğim diye uğraşıyor...'

'Hani bakiim?'

Elvan Abla, perdenin kenarını biraz daha araladı. Kısmet,

yanağını Elvan Abla'nın yanağına yaslayıp bakmaya başladı. İri yarı, geniş omuzlu, uzun siyah paltolu bir adam vardı evin önündeki çimenlikte. Elinde de upuzun, gümüş rengi bir şey tutuyordu. Adam birden sinirlenip bağırdı: 'Gel buraya diyorum... gel orospu çocuğu!'

Kismet, Elvan Abla'ya biraz daha sokuldu. Elvan Abla, kolunu Kismet'in boynuna doladı. Bakmaya devam ettiler.

'Bav!'

İki kadın, birisi kulaklarının dibinde kesekâğıdı patlatmış gibi hopladı.

'Köpek ayol bu!' dedi Elvan Abla. 'Adam köpeğini yakalamaya çalışıyor. Baksana, elindeki de zincir.'

Kismet rahatlamıştı. 'Aaa!' dedi. 'Hakkaten!'

Gerginliklerini atmışlardı. Eğlenerek seyre koyuldular. O yaramaz köpeği görmeye çalışıyorlardı ama ortada yoktu henüz. Elvan Abla, bilgiç bilgiç kafa sallayıp fikir yürüttü: 'Adam bu tarafa baktığına göre, köpek bizim pencerenin altındadır.'

'Hıı... baksana adam yavaş yavaş yaklaşıyo zaten...'

Adam iyice yaklaştığı anda, pencerenin altından, yine, 'Bav!' diyerek, kapkara, sipsivri bir şey fırladı. Bu fırlayan şeyin artık bir köpek olduğunu ikisi de bildiği hâlde, gene de korktular. Kismet, damağını çekti.

'Ay çok güzeel...' dedi Elvan Abla. 'Doberman hem de... ay ne kadar güzel fiziği var görüyor musun?'

Kismet, hayretler içinde görüyordu. Köpek, donmuş çimler üzerinde dörtnala bir depara kalkmıştı. Kendisini yakalamaya çalışan adamın etrafında fırıl fırıl dönüyor, adamı deliye çeviriyor, tam adam bunun üstüne atlayacağı anda, ön ayaklarını arka ayaklarının arasına kadar sokarak ve ileriye doğru bir mermi gibi uzayarak uçup gidiyordu. Kismet kıkırdadı.

'Herifle nasıl dalga geçiyor, bak bak?' dedi Elvan Abla.

'Ama bi yakalarsa fena dövecek hayvanı... zinciri nasıl salladı ama demin?.. Bi gelseydi yatırırды yere...'

Elvan Abla iç çekti. 'Yoo...' dedi. 'Yok o kadar artık... O zaman müdâhale ederim işte... yok öyle şey.. bakamayacaksın almayacaksın evine köpek... dövmek yok hayvanı...'

Adam, soluk soluğa kalmıştı. Zincir, elinden daha fazla taşıyamayacağı bir ağırlık gibi sarkıyor, dökülüyor, adamın peşinden sürükleniyordu.

‘Döver döver abla...’ dedi Kısmet. ‘Kendi köpeği sonuçta.’

Elvan Abla ters ters baktı bahçedeki iriyarı adama. ‘Yok öyle yağma...’ dedi. ‘Hem bu Dobermanlar o kadar hisli, o kadar akıllı olurlar ki, akıllı olan iyi geçinir onlarla... benim vardı bir ara... bir yamuğumu görsün, günlerce küser, konuşmazdı benle, yüzüme bile bakmazdı.’

Kısmet, ışığı yakmak için ayrıldı pencere kenarından. Döğmeye doğru yürürken sordu. ‘Nooldu?’

‘Bakamayınca verdim birine,’ dedi Elvan Abla. ‘Aaa! Koş kızım koş... adamın üstünden atladı şimdi de... Oyun oynuyor ayol bu! Allah seni... geberme e mi?’

Kısmet, döğmeyi çevirip acele etmeden Elvan Abla’nın yanına doğru yürümeye başladı. İlgisini kaybetmişti. Korku belâsına unuttuğu uykuyu hatırlamıştı. ‘Beyni mi büyüdü onun da?’ diye sordu.

‘Kimin?’

‘O senin Doberman’ın diyorum... beyni mi büyüdüydü?.. Niye verdin başkasına?’

Elvan Abla kıza dönüp şaşkın şaşkın güldü. ‘Köpeğin beyni Niye büyüsun ayol?’

Kısmet esnedi. Bilgiç bilgiç kafa salladı. ‘Onların beyni büyüymüş fakat kafatasları büyümüyömuş, çok acı çekiyölmüş... beyin içeri sığmıyo tabii... en sonunda da çıldırıp sahibini yiyölmüş...’ dedi. ‘Yedi yaşından sonra Doberman beslemek yasakmış Avrupa’da.’

Elvan Abla’nın gözü bahçedeydi. Kalın perdeyi biraz daha açmıştı ki evden vuran ışıkla bahçeyi biraz daha iyi görebilsin. ‘Kim demiş onu?’ diye laf yetiştirdi Kısmet’e.

‘Hep öyle diyolar...’ dedi Kısmet. Esnemekten ağzı ayrılıyordu.

‘Hadi ordan!.. Kim demişse!’

Kısmet, ilgisiz bir suratla geri çekildi. Koca koltuk onu vakumlu bir elektrik süpürgesi gibi emiyordu uzaktan uzağa. ‘Yalan mı yani?’ diye sordu esneyerek.

‘Aaa!.. Bak serseriye!.. Adamcağıza nasıl eziyet ediyor ayol! Bacaklarının arasından geçti şimdi de... jet jet... geberme emi?..’ Kısmet’e döndü. ‘Kızım, her duyduğuna inanır mı insan?.. Madem köpek yedi yaşından sonra sahibini yiyormuş da o kadar insan niye besliyormuş?’

Kısmet uyudu uyuyacak hâldeydi.

‘İşte onu o zaman veriyolarmış artık...’ dedi.

‘Nereye? Mezbahaya mı?’

Kısmet, başını yumruğuna yaslamış, koca koltuğa bacaklarını da yukarı çekerek oturmuş, gözlerini yummuştu. Yalandan güldü: ‘Hi hi hi...’

‘İnanma yavrum sen o hırtlara...’ dedi Elvan Abla. ‘En revaçta köpeklerden biridir Doberman... Ben o zaman beslemeye kalktığımda dip bucak dolaşıp kitabını bulmuştum hakkıyla bakayım diye... Kitap İngilizce’ydi yalnız... Bir avuç para sayıp tercüme ettirdiydim...’

‘Tuttu mu?’

‘Epey tuttu... sayfa başına para alıyorlar.’

Kısmet, gözünü açıp bu defa sahiden güldü. ‘Ay Ablaa... Onu sormuyorum kız... herif diyorum herif... tuttu mu bahçedeki köpeği?’

Elvan Abla telaşla dönüp sitenin bahçesine baktı. ‘Allah kahretsin!’ dedi. ‘Gitmişler... tüh!.. Adamın evini öğrenecektim... hangisinde oturuyor acaba?’

‘Naapıcaktın ki öğrenip?’

Elvan Abla, perdenin kenarından eğile büküle sitenin bahçesine bakıyor, köpekli adamın girdiği evi tahmin etmeye çalışıyordu.

‘Gider severdim ayol...’ dedi bakmasını sürdürerek. ‘...Ara sıra da verirlerse tasmasını takıp dolaştırırdım şöyle parkın içinde... öyle güzel yürür ki bunlar!.. Aklın durur... hani bu Cumhuriyet Bayramı’nda atlı sipahilerin müzikle bir örnek adım atan atları olur ya?.. Ayaklarını kaldırır kaldırır müziğin ritmine göre yere vururlar hani?.. Boyunları, yere her basışlarında kırbaç gibi dalgalanır... Kendi ayak sesleri hoşlarına gidermiş de eğilip eğilip bakarmış gibi... bu Doberman da öyle yürür iş-

te... hele bunlara pedikür yaptıracaksın, tırnakları betonda ayrı ses çıkaracak, parkede ayrı ses çıkaracak... vallahi... burnumda tüttü şimdi görüyor musun?.. Özledim ayol benim iti... canım ayol!.. Ah orospuluğun gözü kör olsun... on dört numarada çalışıyordum o zamanlar... senin gibi genceciktim... kendi odamda bakıyordum geceleri, gündüz de müşteri geldiği zaman odadan çıkarıp kasiyere veriyordum tasmaını... orda uslu uslu oturuyordu... pezevengin biri belediye zabıtasına şikâyet etmiş... ‘Ya taşagımızı köpek kaparsa’ diyerek... zabıta bastığında kızlarla elbirliği edip Çaycı Merdan’ın köpeğiymiş gibi yutturduk ama, patronun kulağına gitti tabii... o günden sonra keranede köpek beslemeyi yasakladı... o yüzden vermek zorunda kaldım işte... bana bak... şu bebek meselesini hâlledelim, seni keraneden kurtarıp bir sağlam yere gönderelim, söz, sana bir tane hediye edeceğim... hem seni iki ayaklı hayvanlardan da korur ne güzel... hı? Alayım mı sana bir tane Dobiş?.. Kapkara şöyle, kayış gibi... hı? Ne diyorsun?’

Elvan Abla, perdeyi örtüp döndü. Kısmet uyumuştı. Elleri ni karnının altında bağladı, boynunu büktü, yüzünde yamru yumru, acı dolu bir gülümsemeyle, melekler gibi uyuyan çocuğu seyretmeye başladı. ‘Hay Allah!..’ diye mırıldandı. ‘Nasıl kıyıp da uyandıracağım ben bunu şimdi?.. Yazık ayol!.. Şuna bak... bir ağzında emziği eksik... bebek ayol bu daha!.. Allah seni... geberme e mi?’

Sen beni nasıl anlarsan anla!..

Ben kendi anladığım gibi konuşurum.

LUCKY

Karı koca, son zamanlarda sık sık olduğu gibi, gene sırt sırta yatıyordu. İkisi de uyumuyor, uyuyamıyordu, çünkü kafası felâket derecede bozuktu her ikisinin ve çünkü ha bire kara kara düşünüyorlardı ve de çünkü Lucky her beş saniyede bir havlıyordu.

‘Bav!’

‘Tabanca gibi patlıyo a..na kodumun orospu çocuğunun sesi... nası başedecez biz bunla yaa?.. Ulan böyle belâ bin dolara çekilir mi lan?.. Bilgisayarın anasını ağlatmış yaa... ahhh... ah gitmeden fişi çekmiycektim ki o kabloları yerken kömür olacaktı pezevenk!.. Kafamı s..iyim zaten!.. Lan, hadi hepsini anladık da scanner’den ne istedin lan? Hadi bi alıp veremediğin vardı, onu da ötekileri yaptığın gibi yiyeydin ya! Niye parçalayıp da klozetin deliğine atıyosun? Üff! Şimdi yarın işin yoksa bi de tesisatçı sok eve, boruları söktür... üç gün bok kokar ortalık şimdi!.. Scanner’den hayır çıkar mı ki?.. Yok lan! Onu da düşünmüştür bu! Oraya tıkmadan evvel mutlaka gereken delikleri açmıştır ki her tarafına bok dolsun... havlama, Allah belânı versin senin, havlama! Mahalleye de rezil ettin bizi yaa... havlama diyorum yaa!’ Kemalettin, başparmaklarını kulak deliklerine sokmaya çalıştı.

Lucky her beş saniyede bir havlıyordu.

Bûse, yüzünü gardroptan tarafa dönmüş, sessiz sessiz dış gıcırdatıyordu. 'Hep benim kabahatim...' diye düşünüyordu. '...şu salak o kadar söyledi, 'almayalım, bakamayız' dedi... dinlemedim... ben ne diyecem yarın babama?.. O da bizden hevesli çıktı ha... evin içine etti diye bi teşekkür etmediği kaldı... koca adam, sen utanmıyo musun eşşek kadar köpeği kucağına yatırıp kıcını başını yalatıyosun?.. Hiç!.. Bizim beste işi de güme gitti... yok canım, kimsede kabahat yok, eşşeklik bende... bi köpeğim kusur kaldıydı sanki... al sana köpek!.. Al canım, hayrını gör, tepe tepe kullan... ay canavar mıdır ne baktır anlamadım ki!.. Bu evi de yer yarın! Şuna bak! Hav hav hav hav iki saattir... hiç mi sesin kısılmaz senin yaa? İnsaf yaa! Yeter artık yaa!

Lucky, her beş saniyede bir havlıyordu.

Kemalettin, sırtüstü döndü. 'Kızın doğumgünü partisi de rezil oldu anasını satayım...' diye geçirdi içinden. '...şimdi dönüp sarılsam şuna, üstüne çıksam, tahrik olur mu ki?.. Desem, 'Kızım boşver, sıkma canını, olan olmuş, yarın kesin bi karar verirsin, istemiyosan götürür iade ederim olur biter...' gel hayatın tadını çıkaralım' desem?.. Yok lan, niye diyeyim? Bizim bin dolar noolacak o zaman? Zaten, nerden baksan, yeni bi bilgisayar, bi yazıcı, bi klavye, bi maus, bi monitör... hay anayın... e mi senin Lucky gibi!.. Hayret bi şey yaa! Monitörü ısıramayınca ittirip yere düşürmüş de öyle kırmış camını... sonraa bi tane de kesintisiz güç kaynağı... oh oh oh... nerden baksan üç dört bin dolar daha girdi bize! Tabii gene dükkânın hesabına borç kaydedecez, erkekliğe bok sürmiyecez ya... ulan Kemalettin! Ibnesin lan sen! Salaksın! Ali Memet kadar olamadın! Herif ne güzel bak, para içinde yüzüyo gene de hiç yüzü kızarmadan, ne verirlerse alıyo, bi de üstüne kendi istiyoy... istiycek tabii... baba onun, miras onun... biz de burda, sanki ödiyeceğimiz var da, erkeklik taşıyoz aklımızca... bok ödersin bok... bok bok bok... bankada kaç dolar olmuştur ki? Yarın bi cüzdanı açıp bakmalı mı?.. Yok lan! Sekiz sene sabrettik... uğuru kaçır şimdi... hem ben rahat duramam... orda kuru parayı görürsem erkekliğim tutar, borcuma mahsûben götürüp hıyar gibi veririm

kayınpedere... onda da var kabahat!.. Hadi biz salağız, köpeğe tav olduk, sana nooluyo? Niye kucağına yatırıp bize de gaz veriyosun? Bûse'yi iknâ etmek sana mı kaldı? Ne güzel vazgeçtiydi kız... o zaman tutup tasmaından verecektik birine, satacaktık, niye verelim? Osman tutup da piyasa araştırması yapacak değil ya... neydi o eski milletvekilinin adı? Rasim miydi?.. Asıl suç onda asıl...'

Lucky, beş saniyede bir havlıyordu.

Bûse, yattığı yerde sırtüstü döndü. '...İnadımdan çarşaf da sermedim yatağa, şimdi diken gibi dalama yapıyo her yerime... üff! Nasıl da kaşınıyo yaa... Allah'tan gardrobun anahtarını elimiz alışmış da kitlemişiz çıkarken... elbiselerimi de yeseydi öldürürdüm bu gece bu köpeği ben!.. Ne yapmalı bilmem ki?.. Hayır, iki ucu boklu değnek... geri vermesine veririm, sokağa da atarım bi de üstüne göbek atarım ama abimin dilinden nasıl kurtulucam bu işi de yüzüme gözüme bulaştırırsam? Şöyle bilmiş bilmiş kaş kaldıracak, haminnem kılıklı, 'işte gene geldin benim sözüme' diyecek, ben de orda düşüp öleyim artık yani... ama bugün aşağıda nasıl ödü bokuna karıştı salağın?.. Sırf onu bu evden uzak tutmak için aslında dört beş Lucky daha almaya değer ama... herif, babamı resmen sülük gibi emdiği yetmiyo bi de bizim Kemoş'un dükkânını soyuyo yaa... ama bi kulağına gitse, var ya, yatırır sitenin ortasında düdükler bunu... sonra annem... bi de onun ağız kokusunu çekicez... üff!.. Şu çocuğun kabahati neydi ki?.. Sanki o mu istedi eve köpek?.. Bi de onun kalbini kırdık... o bi şey değil, ne güzel bi gece geçirdiydik, ona yanıyorum... bi de bizim beste çalışması-na... şimdi şöyle sokulursem?.. Çıksam bu aygırın üstüne; 'Aklıma yeni bi motif geldi, sen ritim tut da unutmadan notaya dökeyim' desem... tersler mi acaba?.. Yok öyle olmaz... fazla laubali olmuş olurum... o kadar laf saydım döktüm, ağladım zırladım... biraz daha ağır takılmam lâzım.. şöyle arkamı dönüyomuş gibi yapıp, uykudaymışım da ne yaptığımı bilmiyomuşum gibi, hafiften değdirsem? Acaba?..'

Lucky, beş saniye arayla havlıyordu.

Kemalettin, mışlayarak sırtını dönen Bûse'nin yumuşacık

kalçaları beline değince bir tuhaf oldu. ‘...lan?..’ diye geçirdi içinden. ‘...dönüversem uyuyomuş gibi?.. Mesele değil, eğer o uyumuyosa da karşılık verirse işi görürüz, uyuyosa da uyuyodur yani...naapalım?.. Dur ama!.. Demin az mı sövdü saydı?.. Gelsin o sürtünsün, önce o dize gelsin... canım yaa... ne güzel de kokuyo... valla az daha gidiyodu kız!.. Küt diye gidiyodu resmen! Verilmiş sadakamız varmış valla!.. Ya o piç kapıdan kaçarken çarpıştıklarında ben hemen arkasında olmasaydım?.. Bana çarpacağı yerde geriye yuvarlanıp da merdivenin köşesine filan vursaydı başını?.. Ölseydi?.. Ne diyorum lan ben? Ölürüm lan ben o zaman!.. Of yaa! Bu karı kasten mi değdiriyoyaa? Şimdi döneceksin, tersliyecek, ‘O kadar hakaret ettik, sende hiç mi erkeklik gururu yok?’ filan diyecek, madara olucamaz... Nasıl havlıyo yaa! Şuna bak... inadına havlıyo ha... valla inadına havlıyo... üzüldüğünden falan değil... üç saniye arayla ve sadece bir defa!.. Ne bu? İnat tabii ki! ‘bakalım’ diyo yani, ‘el mi yaman, bey mi yaman?’ diyo... ‘Ben üç saniyede bir havlarım, artık gerisi size kalmış’ diyo... ‘ya mahalleye rezil olmayı göze alır, beni sabaha kadar bu banyoda tutarsınız ya da gözünüz kesmez, paşa paşa gelip kilidi açarsınız, evinizi imha etmeye devam ederim’ diyo... dayanılmaz buna lan!.. Şuna bak yaa... üç saniyede bir yaa!’

Halbuki Lucky, beş saniyede bir havlıyordu.

Büse, Kemalettin’e doğru azıcık daha gitti geri geri. ‘Özellikle mışılalayım ki, uyumuyosa da küsmüşse falan, bozum etmesin bizi...’ diye hesap yapıyordu. ‘...hem ne var canım?.. Bütün kabahat niye bendeymiş ki?.. Ben ona manda mı al gel dedim?.. Yavru köpek al dedim... şunun yavruluk hâli var mı?.. Ayağa kalksa boyu benim boyumu onbeş santim geçer... hayvan!.. Ayı!.. Hayır, insan kızsaa, bunun kıcına gazete kâğıdıyla da vuramaz... nerdeyse ricâ ederek yıkıyoruz iti yaa!.. Yıkınca da tüyleri ne güzel parladı ama?.. Hele o yanaklarındaki iki tane kızıl yuvarlak?.. Altın para gibi valla... yok, güzel olmasına güzel hayvan, güzel de, psikopatlığı olmasa!.. Pedigrisi de nasıl havalı ama?.. Adamlar uğraşmış, kırk göbek çetele tutmuş... bu Avrupalılar böyle zaten... her işleri sağlam herifle-

rin... ne güzel ırk çıkarmışlar mis gibi... nasıl estetik?.. Aslında iyi huylu hayvan yaa... akıllı bi kere... hemen anladı bizim köpeğimiz olduğunu... sen git, abim olacak Ali Memet dümbüğünün donunu al ayağından... afferim bak... bizi ısırmıycan, Ali Memet'i de eli boş göndermiycen... kocaman yaa... Kemoş toplantıya falan gittiğinde annemlerde kalmama da gerek kalmaz ne güzel... beni aslan gibi korur... adam korkar bundan, kim cesaret edip de eve girmeye filan kalkacak?.. Naapmalı bilmem ki?.. Aaa? Kemoş bu tarafa dönüyo... dur iyicene sokulayım... ohh!.. Bu Kenzo'ya bitiyorum ha!.. Mis mis!..'

Lucky havlıyordu... beş saniyede bir...

Kemalettin, uyuyormuş gibi mışlayarak Bûse'den tarafa döndü. '...kolumuzu da atalım şöylee... ohh!.. Neydi bunun parfümü?.. Abalanç mıydı? Yok! Daha yumuşak bi söyleniş şekli vardı... hah! Aravanj!.. Yok yaa... ulan bi yabancı dil öğrenemedik arkadaş... kayınpedere kalsa, git İngiltere'de bi hızlandırılmış kursa, dükkânın hesabına yaz... ölme eşeğim ölme... sen ödemiycen tabii Yaşar Bey... hıh... sanki ben ödiyebilicem de... hayret bi şey ya!.. Kır boynunu, al dükkânı üstüne; 'Hediyeinizi kabul ediyorum lan' de... dükkân bok gibi para basıyo... varlıklı bi adam olarak ondan sonra da boyun bükme bi daha... almıycam diye diye alıp, her aldığında da maskara olduğunu bilip ömür boyu yüz kızartacağına, bi defa kızart, tam kızart, olsun bitsin geçsin gitsin... Bûse uyuyo mu ki?.. Lucky'yi yıkarken hem ağlayıp hem de soyunması yok muydu? Öldüm öldüm... Lucky de Lucky ama... orospunun her şeyi ölçülü biçili... milim kaymamış, aynı hesap, hipotenüsüne kadar aynı, göğsünün altında iki tane altın rengi üçgen... vay bee... yapıyo gâvur... resmen, herif eline cetveli almış, 'şu model bi köpek geliştirelim laboratuvarı' demiş, yapmış arkadaş... acaba Bûse dikkat etti mi? Zillinin ön ayaklarının ikişer parmağında siyah siyah çizgiler var... orasına kadar hesaplamış adamlar yaa... bi yabancı dilimiz olmadı ki, gidelim oralara, gezelim, buna bi de aynı emsâl erkek kapıp gelelim... ne diyorum ben lan?.. Aslında kalkıp gideceksin İsviçre'ye, zaten göt kadar yer, bulacaksın bunun kardeşlerini yiyen tilkiyi, ağzını

burnunu kıracaksın tamam mı?.. Ama onu vurdulardı galiba... oh olmuş pezevenge... bunu yiyeydin sen de! Ne istedin öteki masumlardan?.. Yok yok... kafayı yedim ben iyice... bu karı da burda sokuldukça sokulmuyo mu?.. Ulan, şeytan diyo... şşt... hoop... aloo... lan kazık gibi olduk yaa! Yok arkadaş... girişecem ben... dövecek hâli yok ya!

Lucky her beş saniyede bir havlıyordu.

‘Herif kazık gibi oldu...’ dedi Bûse içinden ve kocasını öpmek için dönüverdi.

Kemalettin’le Bûse’nin dudakları yüzü alınmış yastığın ortasında buluştu. Henüz kollarını birbirlerinin vücuduna dola-maya vakit bulamamışlardı. Zilin hiç susmayacak gibi çalmaya başlamasıyla bir metre havaya sıçradılar. Kemalettin telaşla abajurun ipini çekip ışığı yaktı. Saat sabahın üçüydü ve birileri kapıya dayanmıştı.

‘Kesin babama bi şey oldu...’ dedi Bûse. Sabahlığını sırtına geçirmeye çalışıyordu. Kemaletin önde, Bûse onun peşinde, mayonez lekeli halıya basa basa merdivenlerden indiler. Sokak kapısına doğru koşarken, parkeye usûlünce yayılmış mayo-nezli kuskus ezmesi çıplak ayaklarının altına yapıştı. Kemalettin, heyecanla açtı kapıyı. Karşısında, iki kolu taşıyamayacağı kadar çok bilezikle yüklü, şişmanca bir kadın duruyordu. Kemalettin şaşkın şaşkın baktı kadına.

‘Buyrun?’ dedi.

‘Ben yan komşunuzum...’ dedi Elvan Abla. ‘Köpeğinizi merak ettim. Beş saniyede bir havlıyor hayvan. Ayağı falan bir yere mi sıkıştı acaba? İki saattir onun susmasını bekliyoruz, uyuyamadık üzüntümüzden.’

Lucky sustu.

*Çok sürer tesiri, ondan gizlidir
Ârif insan zıddı, zıddından bilir.*

MEVLÂNÂ

Kadir Baba, hem Lucky'le oynamak hem yeni oğlana şöyle bir görünmek hem de arkadaşlarını görmek için durağa gelmişti. Paltosunu Ender'in yardımıyla çıkardı. 'Vir baba vir..' diyordu Ender. '...dışarı çıktım mıydı üşütün, hastalanın da maazallah!' Canı sıkkın, kafası fena bozuktu Ender'in. Sonradan sonradan Lucky'nin bir başkasına verilmesine içerlemiş, sabaha kadar yatağında dönmüş durmuş, içinden Osman'a söve söve bir hâl olmuştu.

'Eyvallah!' dedi Kadir Baba. Orada olmadığını görmüştü ama yine de âdetten veya ağız alışkanlığından sordu: 'Yok mu bizim oğlan?'

'Yok, işe çıktı...' dedi Ender. '...teftişe mi geldiydin?'

'Yok canım...' dedi Kadir Baba. '...öylesine işte... hem dedim, bizimkileri bir göreyim, hem de kaç gündür evde yat yat canım sıkıldı... dedim varayım gideyim, biraz da hava alayım hem.'

Ender sıırıttı. Kadir Baba'nın paltosu hâlâ peştemal gibi kolunun üzerinde duruyordu. Gözlerine kan oturmuş, göz altları torba torba şişmişti. Her iki yanağının üzerinde de birer yanak daha varmış gibi duruyordu. 'Ayıbittin ama baba...' dedi. '...telefon ideydin, birimiz uğrar, alır gelirdik seni...'

'Eyvallah...' dedi Kadir Baba, '...ne lüzûm var hem? Sağola-

sın, çıktık, ağır ağır geldik işte... Hem iyi oldu... açıldık biraz.'

'Sen bilin madem,' dedi Ender. Kolunun üzerindeki paltoyu dolaya dolaya katlayıp, bankın elektrik sobasına yakın olan kenarına yerleştirdi. 'İsinsin...' dedi. 'Çıkınca sıcak tutar.'

'Eyvallah...' dedi Kadir Baba. Oturduğu yerden, birini bekliyormuş gibi kafasını uzatıp durağın önündeki park yerine baktı.

Ender, montunun fermuarını açıp Kadir Baba'nın karşısına oturdu. Elini, metal komodinin üzerindeki durak telefonuna attı. 'Çay mı içiyon baba?' diye sordu.

'İhlamur olsun... söktürsün biraz hem... hırıl hırıl olmuşuz.'

Ender, çaycıya telefon edip iki ihlamur söyledi. Sırıtarak Kadir Baba'ya dönünce, gözaltı torbaları daha da büyüyüp şişti.

'Hayırdır Ender?' diye sordu Kadir Baba. '...gözler mözler? Dayak mı yedin oğlum?'

Ender, elini gözlerinin altına götürüp yokladı. 'Noolmuş baba?' dedi.

'Şişmiş oğlum... aynaya bakmadın mı hem?'

Ender oturduğu yerde dönüp, durağın cam duvarlarında yansımalarını görmeye çalıştı. 'Bakmadım valla...' dedi. Tekrar Kadir Baba'ya döndü. 'Çok mu şişmiş baba?'

Kadir Baba kafa salladı. 'Çok...' dedi. Elini yumruk yapıp salladı. '...na böyle böyle olmuş.'

'İşş...' dedi Ender. '...tüh lan... gece birez uykusuz galdık biliyon mu?..'

Kadir Baba sıkkın sıkkın, azarlar gibi baktı Ender'e. 'Büyüyün artık oğlum!..' diye çıkıştı. '...eviniz ocağınız yok mu sizin hem?.. Bu kadar içilir mi?.. Biz bekâr hâlimizle şey etmedik bu kadar!'

'Yok baba... bildiğin gibi değil yav...'

'Hadi hadi...' dedi Kadir Baba. Çaycı geldiği için sözü yarım kaldı. İhlamurunu alıp iki şeker attı içine. Karıştırırken ne söyleyeceğini unutmuş gibi çattı kaşlarını. Kafasını kaldırıp, dışarı çıkan çaycının arkasından baktı. Birini bekler gibiydi. 'Gelmişken...' dedi. '...Luckyciğimi de görürüm diyordum hem... Getirir mi bugün Osman?'

‘Selâmünaleyküm...’ dedi Osman, Kadir Baba’yı görünce fersiz fersiz sevinç gösterisinde bulundu. ‘...oo!.. Baba hoşgelmişin!’

Kadir Baba, Osman’a elini öptüdü. Balonlamış gözlerini fark ettiğini göstermek istercesine eğilerek, alttan uzun uzun baktı suratına. Osman, gözlerini kaçırdı Kadir Baba’dan.

‘Nasılsın Osman?’

Osman yanaklarını şişirerek hava kaçırıyormuş gibi pıss diye nefes verdi: ‘Eh işte!’ Ellerini kasıklarının altında kenetleyip bezgin bezgin Kadir Baba’nın yanındaki banka attı kendini. Oturup ayaklarını uzatırken, Ender’e şöyle bir baktı. ‘Naaber la?’ dedi. ‘Kim çaktı la gözüne?’ Ender de ona elinin tersini salladı şöyle. ‘Siktir lan!’ dedi. Osman’ın kavga edecek mecâli yoktu. ‘Mum diktir!’ dedi ağzının içinden. Suçlu suçlu dönüp Kadir Baba’ya baktı.

‘Eee Osman?’ dedi Kadir Baba. ‘Gözler kan çanağı, şişmiş, kızarmış, dayak mı yedin oğlum?’ Üstten Ender’e bakıp göz kırptı. ‘Yok ya baba...’ dedi Osman. ‘...hiç sorma... uyuyamadık gece...’

Kadir Baba, kaşlarını kaldırıp kafasını eğdi, ıhlamurundan bir fırt çekti. ‘Luckycik yüzünden mi?’ diye sordu.

‘Hee yav...’ diye homurdandı Osman. Ender’e dönüp elini salladı. ‘La Ender... telefon et de bi çay söyle şurdan la!’

Ender omuz silkip öte yana döndü. Dirseğini bankın arkasına yasladı, alnını da yumruğuna. Acayip poz yapıyordu. ‘Fışkı iç işşallah!’ dedi.

Osman, sıkkın sıkkın baktı Kadir Baba’ya. ‘La Allah Allaah...’ diye söylenerek kalktı. Ender’in yanından eğilip telefona uzandı. Döndü, Kadir Baba’ya sordu, ‘Sana bi ıhlamur daha söylüyom baba...’ Kadir Baba kafa sallamakla yetindi. Osman, siparişini verip tekrar yerine döndü. Otururken başladı şikâyet. ‘Yav baba...’ dedi. ‘...bunlara anlattım o kadar... hepsi de hak verdilerdi... dün akşama kadar da bi şey yoktu... valla, ne yalan söyleyeyim, benim de keyfim yerindeydi yani... amaa... eve dönerken, arabada bi boşluk... arkadaş, kafayı yiyeceğim... dönüp dönüp sağ yanıma bakıyom... arabanın içi sımsıcak... yakmışım kaloriferleri cayır cayır... Allah Allaah... iş dönüşü rüzgâr eserdi

arabanın içinde... burnum donar, kulağım acırdı... niye sıcak?.. Bi eksiklik var ama bilemiyom ne?.. Sonra dank ediverdi birden... nerde dank etti biliyon mu?.. Bizim sokağın köşesinde bi petrol var ya?.. Her akşam orda durur, benzin alırken kapıyı açardım... Lucky atlardı aşağı, ilk iş, yere bi çömelir işerdi... ondan sonra başlardı koşup oynamaya... benzincinin zincirli bi Kangal'ı var orda biliyon... bizim piç, bilhassa gider, o Kangal'ın burnunun dibinde göt atar, koşar koşar kulübesinin üstünden atlar, kısıkcından çatlatırdı hayvanı... 'Al bak ben ne güzel oynuyom, sen oynayamıyon, vay salak vay!' der gibi sırtara sırtara dönüp bakardı bi de... ürümekten sesi kısılırdı koca köpeğin, vik vik ederdi... zinciri kopartacam diye kendini vura vura boynunu acıtırdı... ulan arkadaş, dün benzin alıyom tamam mı, bi tuhaflik var yav!.. Kangal orda ölmüş eşek gibi yatıyo, 'La niye havlamıyo?' diyom kendi kendime...'

Çaycı gelince sustu Osman. Kafasını yana yatırıp, puflaya puflaya aldı çayı. Şekerlerini attı, karıştırmaya başladı. 'İşte böyle baba...' diye devam etti adam çıkarken. '...eve bi gittim, ağlayacam nerdeyse... bi de bizim hanımlan bizim kızlar düşman görmüş gibi kaçışmaz mı?.. Hadi Nezahat gene neyse, o büyüdü sayılır amma Neslihan'ınki çok ağırıma gitti... bizim Hanım fiştiklemiştir onu tabii... bacak kadar çocuk ne bilecek babaya küsmeyi?.. Velâsıl, sabahı sabah ettik baba...'

Kadir Baba, ilgilenmiyormuş gibi yaparak büyük bir ilgiyle dinleyen Ender'e göz kırptı. 'Ağlamışsındır da sen...' dedi Osman'a.

'Yok yav...' dedi Osman boğuk boğuk. 'Ne ağlayacam?.. Köpek neticede...' Dudakları titremeye başlamıştı. Kafasını eğip çay içiyormuş gibi yaptı.

'Eee, üzülecektin hem, niye verdin ya oğlum?' diye sordu Kadir Baba.

Osman bu soru üzerine toparlandı biraz. Savunmaya geçti. 'Yav baba...' dedi, parmaklarını tepede birleştirip, elini bir demet çiçek tutuyormuş gibi sallayarak '...mesele bizim hanım... anlattık arkadaşlara, hepsi de hak veriydi o zaman bana...' Ender'i işaret etti. 'Bakma sen bu götleğe!' deyip devam etti;

'...şimdi bizimki var ya?.. Aysel Aysel... Lucky delisi oldu çıktı başımıza tamam mı?.. Hani, bi defa evde yalnız bıraktıydık da evin anasını ağlattıydı ya?.. Neyse, ben de ondan sonra çocuğunu devlet dairesine götürün memur gibi, her sabah Lucky'yi yanımda getirmeye başladıydım... iyiydi ilk başta... burda bize şenlik çıkıyordu, arkadaşlara sevdirdiydi kendini biliyon, akşamları da alıp eve götürüyodum, zaten bizim kızlar deli oluyolar, hanım dersin zır deli... geçinip gidiyoduk... ama kadın tam gaz kafayı yemeye başladı baba... üçüncü günü; 'üzülür hayvan' deyip, bizim yatak odasına almaya başladı bunu... Lucky durur mu? Pat, 'atladı yatağa... kiskancını da biliyon, iki kişiyi yan yana oturtmaz, illâ ki herkes onlan ilgilenecek, bu sefer de onu o yana, beni bu yana kakalaya kakalaya götüne yer açıp girdi mi aramıza?.. Haydaa... hadi bi seferden bi şey olmaz dedik, o gece öyle geçti... bi de fena horluyo ki aklın durur... sabahleyin de ağzı osduruk gibi kokuyo aynı... her neyse, ertesi gece gene aynı şey oldu... sonra ben oturttum Aysel'i karşıma, dedim 'böyle böyle... herkes kendi yatağını bilsin...' neyse, Aysel kabul etti... tabii esasında etmeyecekti de, kızların zoruyulan etti... bizden çıkacak, onların yatağına girecek ya?.. O gece kapımızı kapattık, biliyon kapalı kapı dinlemez, açar, içerden de kitledik... beş saniye geçmedi, bi tane havladı... tam kapının ağzında ha... kızların yanında yatmamış, gelmiş bizim kapının önüne, bekliyo... üç saat, hiç durmadan, saat tuttum da ordan biliyom, her beş saniyede bir, bi tane, her beş saniyede bir, bi tane... ne bıktı arkadaş ne usandı ne de sesi kesildi itin... la kolunda saatın mı var la?.. Nası biliyon la?

'Üç saat sonra mı sustu?'

'Yav yok baba!.. Ne susması?.. Susar mı o alçak?.. Sonunda ben pes ettim, kalktım kapıyı açtım da, acele işi varmış gibi beni itekleyip koşa koşa girdi yattı yatağa... yav sinir oldum, ama naapacan?.. Bi düşün... genciz, canımız çekiyo söylemesi ayıp, karının yanına sokulamıyoz... la bırak sokulmayı, bulaşık yıkarken diyom hani, şöyle beline felan bi sarılayım kadının, boynunu ney koklayayım, seninki anıra anıra geliyo ah-lak zabıtası gibi, gene giriyo araya... sonuçta Lucky bize geldi

geleli, biz fermuarımızı sırf işlemek maksadıyla açar olduk baba... dört ay bu... düşünebiliyon mu? Dört ay dört dört! Dört yav! Dört diyom Ender, ne bakıyon la dört la dört!?’

‘Dön de gotünü ört!’ dedi Ender. ‘...ne bakacam sana!’

Kadir Baba, elini kaldırmış, dört parmağını göstere göstere sallayan Osman’a anlayışla baktı. ‘Anlaşıldı...’ dedi. ‘Karı koca hayatı yaşayamayınca da... tabii’

‘Yav yok baba!.. O kadarla kalsa, gene bulunurdu belki bi çözüm... ne biliyim, küçük kız ana okulunda, büyük kız ilkokulda, gündüzleri ev boş, hanım da bi mazeret izni yazdırırdı, ben de burdan telefon gelmiş de müşteriye gidiyomuşum gibi kandırırdım Lucky’yi, nasılsa akşama kadar öyle çok gidiyoz, bi şey demiyo, bi saat kadar buluşup... la?.. Neler konuşuyoz la!.. Allah Allaah!.. Böyle şeyler konuşulmaz ama, baba, sen yabancımız değilsin... yani onu diyecem, sebep sade o değil... asıl mesele daha mühim...’

Ender dayanamadı. ‘Hee, pek mühüm pek!’ diye ters ters konuşarak sataştı ordan.

‘La Ender!.. Bi rahat ver la!’

Durağın bıçkını Sâmi, ‘Selâmünaleyküm arkadaşlar...’ diyerek gönülsüz gönülsüz içeri girince konuşma bir defa daha kesildi. Kadir Baba’yı görünce, ferî kaçmış, altları sıcak su dolu termofor gibi bombe yapmış, akını kan basmış gözlerini kaçıarak, yalandan coşku gösterisinde bulundu Sâmi. ‘Vaay, babamız!’ deyip Kadir Baba’nın ellerine kapandı. ‘Eyvallah’ dedi Kadir Baba. ‘Biz de şu Lucky meselesini konuşuyorduk Osman’la. Ne oldu sana? Yumruk mu yedin? Gözlerin kan çanağı oğlum? Davul gibi de şişmiş hem?’

Sâmi, sıkkın sıkkın baktı Osman’a. Osman ortaya uzattığı ayaklarını geri çekti. ‘Yok mühim bi şey babacım...’ dedi Sâmi. Elini o tarafa bakmadan Ender’e doğru kaldırdı. ‘Üç işareti yaptı, ‘Üç çay söyle Ender!’ dedi. ‘Babamızı iyi ağırlayalım!’

Kadir Baba, ‘Benimki ıhlamur olsun...’ dedi.

Osman, ‘Bana da ıhlamur söyle Ender, üşütmüşüm biraz,’ dedi.

Sâmi, tek kaşını kaldırarak baktı bankta oturan Osman’a.

Elini gene geriye, Ender'e doğru uzattı. 'İki çay, bi ıhlamur Ender...' dedi. 'Çaylar senle benim, ıhlamur da Kadir babamızın... sonra bi yanlışıklık olmasın!'

Osman, sığınmak istercesine Kadir Baba'ya bakıp yutkundu. 'Ben zaten şimdi içtiydim...' dedi.

Kadir Baba, elini uzatıp Osman'ın tepesinde Azrail gibi diki-
len Sâmi'yi teskîn etmeye çalıştı. 'Otur Sâmi...' dedi. 'Osman
lafını bitirsin, siz de rahat bırakın çocuğu hem...' Ender'e dön-
dü. 'Ender?..' dedi babaca, '...ayıp oğlum! Misafir geldik şura-
ya, sizin kavganızı mı dinleyeceğiz? Sen ordan söyle bir çay da
Osman'a bakalım... Ben ısmarlıyorum hem...' Tereddüt içinde
Sâmi'ye bakan Ender'e elini salladı, '...hadi hadi...' Ender, tele-
fonu açıp üç çay bir ıhlamur ısmarladı. Sâmi de geçip Ender'in
yanına, Kadir Baba'nın tam karşısına oturdu. 'Eee babacım?'
dedi. 'Nasılsın görmeyeli? Şükür kavuşturana!'

'Eyvallah...' dedi Kadir Baba. 'Yuvarlanıp gidiyoruz işte... na-
sıl benim yeni oğlan? Terbiyeli mi hem?'

Sâmi, tespihli elini Kadir Baba'ya doğru uzatıp, öteki elinin
de bütün parmaklarını ayırarak göğsüne vurdu. 'Bak, Allah'ı
var, başını yerden kaldırdığını görmedim baba!' dedi. Tespihli
elini dizinin üstüne koyup, dirseğiyle yanında oturan Ender'in
böğrünü dürttü. 'Hee hee...' diyerek telaşla doğruladı onu En-
der. 'İyi çocuk, çok efendi,' dedi Osman da.

'İyi para getiriyor bana sağolsun...' dedi Kadir Baba. 'Dürüst
demek ki... bak o önceki şöför vardı ya?.. Neydi onun adı?..
Fuat mıydı Suat mıydı, ne karın ağrısıysa, onun getirdiğinin
nerdeyse iki üç mislini getiriyor çocuk... ondalığını artırayım
diyorum... eli para tutsun biraz... yazıktır.'

'İyi olur, iyi düşünmüşsün...' dedi Sâmi. Çaycının getirdiği
çayları aldılar. Birkaç dakika sadece kaşık şıngırtısından ve hö-
pürtüden başka ses çıkmadı durakta. İhlamurunu yarılaman
Kadir Baba Osman'a döndü. 'Asıl meseleyi söylüyordun oğ-
lum...' dedi. 'Neydi asıl mesele?'

'Asıl mesele baba, bizim hanımdı...'

'Çok sevdiğini söylemiştin?'

'Sevdi işte baba... mesele de o ya zaten...'

‘Allah Allah?’

‘Biz biliyosun, senelerce çok süründük. Hanım devlet memuru olmamış olsa, belki geberir giderdik acımızdan. Allah razı olsun, Tahsin Amca’yla karşılaşınca kadar onun bunun arabasında direksiyon salladım üç kuruş ondalık için... senin de çok ekmeğini yedim o günlerde... Allah bin defa razı olsun... neyse, Tahsin Amca altımıza araba çekti de birazcık evimize sıcak yemek girmeye başladı... yoksa, hanımın memur maaşıyla neredde?.. Bu arada, bi de kooperatife girdik Batıkent’te ki, altımızdan yel geçiyo, yarınımız belli değil, kazası var, belâsı var, başımızı sokacak bi ev alalım, kiradan kurtulalım, bize bi şey olsa bile çocuklar açıkta kalmasın dedik... kötü mü dedik baba?’

‘Yok canım... o zaman da söyledim sana. Çok iyi ettin o kooperatife girmekle. Eee?’

‘Ee’si, hesap kitap ortada... bizim yevmiyemiz, üç aşağı beş yukarı belli... bazı günler çok iyi, bazı günler bombok... biliyon... tamiri var, boku var püsürü var... eee? Geriye ne kalıyo?.. Aysel bi taraftan, ben bi taraftan, de mi? Çocukların okul masrafı, kira, mutfak, giyecek derken, bi de kooperatif çıkartmışız başımıza, eşek yüküyle taksit ödüyöz... herkes üzerine düşeni yapacak, de mi?’

‘Muhakkak!’

‘Muhakkak ama muhakkak değil işte... Sen gel bi de onu bizim Aysel’e anlat bakalım... Karı kafayı yedi Lucky aşkıyla di-yom ya?.. Son bir aydır tutturdu; ‘Ben Lucky’nin o durağa gitmesini istemiyom, taksicilerin arasında terbiyesi bozuluyo’ diye iyi mi?’

Kadir Baba güldü. ‘Eee?’ dedi coşkuyla.

‘Eee’si baba, ‘naapacan la Aysel?’ dedim. ‘...iti evde bırakamayız, her şeyi parçalar, durağa da götürmeme sen karşı çıkıyon... naapacaz peki?’ dedim... ‘bakıcı mı tutacaz la?’...valla arkadaşlara da anlattım, ne dedi biliyon mu baba? ‘Kolayı var...’ dedi. ‘... ben devlet memurluğundan istifâ edip evde oturacam, mis gibi bakacam kızıma, aile terbiyesi verecem’ dedi...’

Ender, canı sıkkın müdâhale etti, ‘Çarpamadın mı bi tane? Gaçdır söylüyöz sana!’

Osman, kıvranarak Ender'le Sâmi'den tarafa döndü. Elini, gene parmaklarını tepede birleştirerek, bir demet çiçek tutuyormuş gibi sallıyordu. 'Yav arkadaşlar... ne diyoz size yav?.. Karı kafayı yedi diyoz yav... inanmıyosanız bi hafta sonu gidelim, kendiniz görün... Nezahat'la Neslihan için bi gün bırakmadı işi, bi gün izin almadı da Lucky için bi de istifa etmeye kalkıyo yav... bak, inanmıyosan yarın getireyim Ender, kadın, Lucky'ye boğazlı kazak başlıydı la!.. Neymiş? İşemeye çıkınca bâdemciklerini, sırtını, böbreklerini tutarmış... Hatta ben, 'Lucky o kazağı yer' diyerek karşı çıktım da, 'O zaman evdeki tuvalete çiş yapmasını öğreninceye kadar bez tutarım kızıma' dedi... Düşünebiliyon mu Sâmi Abi?.. Bak bak... çiş bapmasıymış... görüyon mu?'

Kadir Baba, avuçlarını dizlerine dayamış, keyifli keyifli gülüyordu. 'Ee oğlum...' dedi Sâmi ile Ender'e. 'Çocuğun başka çaresi kalmamış ki ne yapsın hem?.. Ailesi dağılacak, karısı tımarhaneye gidecek, o zaman mutlu mu olacaksınız? İki tane de küçük çocuk hem?'

'Valla onu beşi bilmem...' dedi Ender kaşlarını kaldırarak. 'Benim garı öyle diyecek, sıçvırırım ağzının ortalık yirine...'

'Otorite meselesi!' diyerek ahkâm kesti Sâmi. 'Sade erkek olmak yetmiyo, adam da olucaksın, ailenin hilafsız reisi olucaksın!'

Kadir Baba kaş çattı.

'Bak, ikinizin de kulaklarını çekerim şimdi ha...' dedi. '...Siz alsaydınız ulan o zaman!.. Niye hayvanın elâleme gitmesine razı oldunuz?'

Ender boş bulundu. 'Valla ben çok didim ama, bizim hanım gıyametleri gopardı,' dedi.

Sâmi, başını önüne eğdi. 'Öhhö öhhö...' dedi. '...tabii... öhhü öhh!.. Velâkin?..'

Kapı açılıp da gözleri kan çanağı, göz altları yumru yumru, Selahattin durağa giriverince, Sâmi zevâhiri kurtardı şimdilik. Lucky'nin yırttığı deri ceketi giymişti Selahattin. Dosdoğru, selamsız sabahsız Osman'ın üzerine atladı. 'Lan Osman...' dedi. 'Sabaha gadar yalvardım bizim garıya... 'Büyüğü olmaz amma

yavru getirirsen olur' didi... Şu d nk  herife telefon et de, Lucky'yi   t         zaman bana da bi yavru ayırsın... parası neyse viririz...' Osman i aret edince d n p Kadir Baba'ya baktı. 'Aaa...' diye ba ırdı. 'Baba ho geldin ya... gusura bakma valla...'

Selahattin Kadir Baba'nın elini  perken, Ertu rul da i eri girdi. 'Sel m naleyk m' dedi. H li, keyfi son derece yerinde g r n yordu. 'G zleri ı ıl ı ıl parlıyordu. Duraktakiler, onun g zlerinin altında torba morba olmadı ını g r nce, ellerini kendi torbalarına g t rd ler.

Gerçek, onsuz yaşayamayacağımız bir yalandır!
NIETZSCHE

Mücellâ Hanım, misafir yatak odasının tozunu alıyordu. Elindeki pırıl pırıl, sapsarı bezi örtüsünü kaldırdığı sehpanın üzerine vurdu şöyle. 'Ne demek istedi sağolasıca?' diye sordu içinden. '...o vakit ben ne yaptığımı biliyor muydum?' Sehpanın örtüsünü serdi. Hiç unutmuyordu ve muhakkak ki hiç unutamayacaktı da. Evlatlarının Hakkın rahmetine intikâl ettikleri haberini, Tahsin Bey'in cep telefonundan alalı beri yirmi gün geçmişti. Yedi mevlîd-i şerîf'i okunmuş, kırk mevlîd-i şerîf'ine doğru, bin ezâ ile geçiyordu günler. Çocuklarını, toruncuklarını kara toprağın bağına emanet edeli şunun şurasında ne kadar olmuştu? İnsan, o hâlet-i rûhiyye içerisinde yaptıklarından, ettiklerinden ne radde mes'ûl tutulabilirdi? 'Evet... başını okşadım maalesef!' diye düşündü kapı tokmağını silerken '...fekat bunu ben mi istedim bakalım?.. O katran karası, o kış geceleri kadar karanlık, o kara delik, o karabasan, evlatlarımızın vefâtının üzerinden yirmi meşakkâtli gün henüz geçmiş geçmemiş, bir sabah dayanınca kapıya...' Kapıyı aralayıp üst pervazları silmeye başladı. '...ve ben onu o radde zavallı, o radde zebûn, o radde perîşân, o radde hırpalanmış, rendelenmiş görünce... tabiat itibârı ile de merhamet ve rikkat duygularım galebe çalınca...' bezi silkeledi '...içeri almışım, telefon edip Tahsin Bey'e, sağolasıca, ha-

ber uçurmuşum, o kendisi, ben değil, bir baytar alıp gelmiş, ben de o günden sonra karışmamışım işlerine... şimdi, onu hayatta tutan o bahtsız ben mi sayılmam lâzım gelir?' Kapıyı örtüp çıktı. Diğer misafir odasına yollandı. 'Mâmâfîh, yok... hayır efendim... Tahsin Bey başka bir şeyden bahis açıyor mütemadiyyen... nitekim, dün gece de yaptı aynı hileyi... ah sağolasıca, siz demediniz mi, 'hayvan ölüyor, bâri son defa olsun başını okşa, o bize çocuklarımızın yaşayan bir hatırasıdır' diye?.. Ben de o değilden okşadımsa ve okşamak bile denemez, şöyle kerhen, beyimin ve ölmüş çocuklarımla hatriyçün elleyiverdimse ve o dokuz canlı soluncan, o ölüme meydan okuyan vampir, o kara maça papazı cem'an tımar edilmiş bir beygir gibi kışneyerek ve kış atarak ayaklanıp nekâhât emareleri göstermeye başladı ise, onu hayatta tutan o bedbaht ben mi sayılmam lâzım gelir?' Misafir odasına girip, misafir karyolasının başlığını silmeye başladı. '...Mâmâfîh, yok... hayır efendim... ne yapmışım başka?.. O fel fecir gözü doymak bilmez hâris, o kımıl kımıl barsakları burdan Evropa'ya yol olur muhteris, o dünyayı yutsa o birki seyyârelere yalanır labium majör, neymiş efendim, üç günden beri tek lokma yemezmiş de, bîçare imiş de, tek yudum içmezmiş de, perişân imiş de, ben veririm belki benim elimden yermişmiş de, sevmiyor olabilirmişim fekat onu ölüme terk edemezmişmişim de, eğer yüz çevireceksem, kaldırıp pencereden atsa imişim, o da aynı kapıya çıkarmışmış da... kendiliğimizden mi verdik efendim?.. Siz recâ ettiniz, verdik... kalben mi verdik?.. Mânevî tazyîk ettiniz, verdik..' Karyolanın öbür tarafına dolaşıp, başlığın uzanamadığı yerlerinin tozunu almaya başladı. 'Güle oynaya mı verdik? Seve isteye mi verdik?.. Zinhâr!.. Ben kendimi bilmez miyim?.. İstemeye istemeye, beyimin hatriyçün, içim kalkarak, damarlarım çekilerek, ellerim titreyerek, ayaklarım geri geri gide-rekten iki lokma beyaz peynir verdim ise ne olmuş?.. Başkalarından, çok sevgili Tahsin Bey'den bile yemezmiş de benden kaptığı gibi yiyivermişmiş... evet, biz de gördük efendim! İkide bir başımıza kakmanıza, takaza etmenize ne hâcet?.. Kolumu da kapıyordu handeyse mendebur! Ben verdim diye yemişmiş! Hıh! Recâ ederim!.. Aç bir köpek, kendi kusmuğuna taam eden

bir aç köpek değil mi bu neticede? ... O dakikaya kadar yemi-
miş, o dakika ben tesâdüf etmişim, yemiş!.. Ne olmuş?.. Yiyece-
ği varmış da ondan yiyivermiş... Yemiş de o günden sonra topar-
lamış, iyileşmiş, sıhhat ve afiyete kavuşmuş... Mümkündür... Fe-
kat, evvelce yemedi içmedi de ben verdim yedi, zehir zıkkım ol-
sun, içti ise ve eski, toraman yaban domuzu sağlığına rücû etti
ise, onu hayatta tutan budala ben mi sayılmam lâzım gelir?’
Karyolanın yanından uzaklaşıp pencere önündeki oturma gru-
buna yöneldi. Karşılıklı iki koltuğun kol dayama yerlerindeki
dantel örtüleri aldı, şöyle bir silkeledi. ‘Tahsin Bey de, sağolası-
ca, ne kadar tuhaf konuşuyor bâzan!.. Yok o onun kalbine gir-
miş de o da onun kalbine girmiş, o da oradan tetkîk edip öğren-
miş ki; o felâket tellâli, o kara posta tatarı, o karbon kâğıdı, o
baştankara, o karabatak meğer ki meğer, bana sevdalı imişmiş
de, meğer Tahsin Bey öyle okumuşmuş onun o kokmuş kalbin-
den de, meğer o putperestin bütün murâdı, bütün niyâzı, bütün
vâroluş maksadı benimle birlik olmakmış da, meğer Evropa’da-
ki o müştemilâtтан, o tilki musallatından, bilâhare evlatlarımızı
katlettiği o cinayet mahallinden ve nihâyet sekâret hasta yattığı
buradaki ölüm yolculuğundan, hep bana ait olmak için dön-
müşmüş meğer... meğer ki meğer!.. Bakındı hele siz Tahsin
Bey’e...’ Dantel örtüleri koltukların üstüne güzelce yerleştirdik-
ten sonra sehpaye yöneldi. Yorulmuştu. Kendini iki koltuktan
birine attı, sehpanın örtüsünü kaldırdı. Çırttı. ‘...âlâ...’ diye de-
vam etti düşünmeye ‘...sorarım size sağolasıca, nerde o katil şu
hâlde? Sorarım, nerde o cânî? Benim iradem hilâfına, hangi ce-
hennemin kara dibinden çıkıp da bir kerre daha semtime uğra-
yabilecekmiş bakalım? Ve ben gene sorarım, hani siz onun kal-
bine duhûl edip de ilâhî hakîkâti idrâk etmiştiniz? Hani Tahsin
Bey? Nerde sizin pek sevgili Luki’niz? Aman bir lâtife de ben
edeyim şu hâlde; Tahsin Bey, Tahsin Bey, o gayya kuyusu gibi
kalpten geri çıktığınız vakit, recâ ederim kendinizi ispirto ile yı-
kayıp üstünüze kibriti çakınız. O habis apsenin infeksiyonun-
dan insanlığı kurtaracak dezenfektan henüz icâd edilmedi efen-
dim! Hah hah hah! Sizi budala sizi, sizi sağolasıca sizi!..’ Sehpa-
yı silip, çırttığı örtüyü üzerine yerleştirdi.

*Ben ceset hâlindeyim, cânım odur
Hastayım ben, sanki dermânım odur!*

MEVLÂNÂ

Elvan Abla, kollarını masaya dayamış, elindeki tükenmez kalemi atıp tutuyordu. İyi bir gündü, çünkü soğuk bir gündü. Havalar soğudukça işler yoğunlaşırdı. 'Isınmak isteyen herkes sobanın başına koşmaz,' diye düşündü. Vitrinin dışında öbek olmuş, burunlarını cama yaslamış, itişerek içerdeki et sergisine bakan etlere baktı. 'Bazıları sobanın içine girmeyi tercih eder...'

Hâlsizdi. Hafiften bir üşüme sırtını yalayıp duruyordu sabah beri. Arkasına hırkasını atmıştı ama, nâfile. İçerden üşüyordu sanki. Dün akşam kafası karışmıştı. Biraz ona bağlıyordu bu cansızlığını. 'İnsan içinden üşüyor,' diye felsefe yaptı. 'Dışının soğuğu sıcak hikâye. Eskimo'nun kısa pantolonla dolaştığı havada, Adanalı çift taraflı zatürree olur. Eskimo'ya sorsan 'hava sıcak' der, Adanalıya sorsan 'buz gibi' der. Eee? Soğuk mu, sıcak mı?' Vitrinin önünde bekleyenlere, gülüşüp şakalaşanlara baktı. Çoğu da Kismet'in kismetiydi hayvanların. Ama, kismetli olan Kismet değildi. Kismet'e atlayanlardı kismetli olanlar. Halbuki, her kismet deyip de atladıklarında, Kismet biraz daha uzaklaşıyordu kendi kismetinden. 'İşte...' diye devam etti düşünmeye '...hayvanlara bak! Çoğunun sırtında bir ceket, bir gömlek... hiç üşüyor mu pezevenkler? Dışarsı kaç derece? Sabah 'eksi yedi' dedi televizyon. Burası kaç derece? En aşağı yir-

mi beş yirmi altı. Eee? Niye ben dışardakilerden daha sıcak bir ortamda, daha çok giyinik vaziyette üşüyorum da onlarda hiç üşüme belirtisi yok? Niye? İnsan içinden üşür çünkü.' Kalem yere düşürdü, sandalyesini geri ittirip eğildi, alamadı. Orası onun sığabileceği kadar değildi. Ayağa kalktı. 'Sümbül...' diye seslendi, karşısında oturan kızlardan birine. 'Buyur abla!' dedi Sümbül. Karta kaçmış, kara kuru, bit kadarcık bir kızcağızdı. Siyah satenden, mini bir gecelik vardı üstünde. Don ve sütyen giymemişti. Küçük memelerini geceliğin yuvarlak yakasının üstüne balkondan bakan iki küçük çocuk gibi çıkarmış sergiliyordu kapının önündekilere. Daha fazla tahrik yasaktı.

'Kızım gel de şu köşeye kalemi düşürdüm, alıver bir zahmet!' dedi Elvan Abla.

'Hani nereye?.. Çekil bakiim ordan sen!'

Elvan Abla çekildi. Sümbül, önce sandalyeyi çekti geriye. Kalem orda, duvarın dibindeydi. Eğilip alabilirdi, ama dışardan kendisini izleyen kalabalığı hesâba katıp vitrinden tarafa domalarak almayı tercih etti. 'Buyur ablacım' dedi kalemi Elvan Abla'ya uzatarak. 'Sağol canım,' dedi Elvan Abla. Kalemi alıp yerine henüz oturmuştu ki, dışarda bir dalgalanma oldu. İtiş kakış arasında, abazanlardan biri, gerdeğe giren köy yığidi gibi paldır küldür içeri daldı. Hemen Sümbül'ün yanına gitti. 'Sizin odanız kaçtı?' dedi. 'Alt katta, koridorun sonundaki oda ciğerim. Geç, geliyorum.'

Elvan Abla güldü. Sümbül don giymemişti.

'İşte...' diye felsefesini geliştirmeye devam etti. 'Elvan'ın kalemi düştü, Sümbül para kazandı... Bir kalemin bile bir insanı mutlu etme görevi var demek...' Omuz silktili. Güldü. 'Ya benim?.. Kısmet'in üstünde öküzün teki tepiniyor, benim ona bir kalem kadar faydam yok! Ama var ayol! Bir tane doğuracak bana, sonra kanatlandıracağım onu. Bu fayda değil mi? Kızın borcu yüklü... güzel kız tabii. Bebek gibi maşallah... Senet parasını dokuz ayda anca çıkartırım... onu da olduğu gibi versem, kılı kılına ya yeter, ya yetmez... ama Kısmet kurtulur... yetmez mi? Yatsın kalksın dua etsin bana... az şey mi yapıyorum canım?'

‘Abla, al ayol!’

Sıçradı. Bilezikleri şingırdadı. Ayakçı Güneş, oksijenle sararttığı uzun saçlarını dana yalamış gibi kafasının açıklarına kapamış, açılmış, genişlemiş alnına, içine yağmur dolmuş tente gibi bombe yaptırarak indirmiş, kel görünmediğini zannederek sırıtıyordu. O da ona sırıttı. ‘Ne vardı Güneş?’ diye sordu.

Güneş, elindeki sarı zarfı biraz daha uzattı Elvan Abla’nın burnuna doğru. ‘Teblîgât gelmiş...’ dedi. ‘Patron sana gönderdi.’

‘Tamam canım...’ dedi Elvan Abla. ‘Patronun bana bir diyeceği var mıymış?’

‘Selâm söyledi ablacım.’

‘Tamam canım...’

Güneş kapıyı açıp çıkmadan önce, vitrinden seyredenlere kendini göstere göstere kırıttı, kızların siparişlerini topladı.

Üşüyordu Elvan Abla. Şöyle, sırtından aşağıya doğru soğuk bir dil yalıyor da oralarını ıslatıyordu sanki. Soba da cayır cayır yanıyordu halbuki.

Elvan Abla, sarı zarfı kasanın yanına bıraktı. Kuyrukta Kismet’in boşa çıkmasını bekleyenlere bir göz attı. Sıranın başındaki ilk üçünde hiç hayat yoktu. Hele bir tanesi ellisinin de üstündeydi. ‘Çıtır çıtır kız, kadın hâlimle dokunmaya kıyamam, bu öküzlerin altında suyunun çıkmasına, deline deşile bana dönmesine seyirci kalıyorum... yazıklar olsun bana!’ diye homurdandı içinden. ‘İyi para yapmam lâzım... iyi düşünmem lâzım... üşüyorum durduk yerde... üşümemem lâzım’ Eğildi, camın yansımaları geçiştirdi, dördüncü hıyara baktı. ‘Fena değil...’ diye düşündü. ‘Bir de yakından bakmak lâzım...’ Sonra, birisi kulağına bir şey fısıldamış gibi suratını ekşitti, dudak büktü. ‘Yok ayol!..’ dedi. ‘Bunlar da erkek mi allasen? Neydi dün geceki köpekli çocuk öyle?’

Kismet’in abazanı sırta sırta çıktı. Elvan Abla, zarfı açmadan önce Kismet’in de ortopedik tabanlı tahta terliklerini hamam takunyası gibi öttüre öttüre merdivenlerden inmesini bekledi. Sıranın başındaki gençten herif için, Kismet’e olumsuz bir işaret çaktı. Kismet, herifi yukarı postalayıp Elvan Abla’nın yanına geldi. ‘Herifin altında uyuyakalmışım...’ dedi.

‘Onun da işine gelmiş tabii... uyandırmamış beni... naaptı Allah bilir?.. Yüzümü gözümü sabunladım her ihtimâle karşı, ondan geç indim biraz.’

Elvan Abla’nın gözleri büyüdü. Yılan suratlı, kafasının en tepesinde, saçlarının arasından ada gibi yükselmiş bir uru olan, bir bacağı topal, sivilceli, çopur, kamyon çarpmış gibi bir herifti çıkan. Onun bebeğini kim büyötmek isterdi? ‘Aman!’ dedi. ‘Sakın doldurmuş olmasın orospu çocuğu?..’

‘Yok yok...’ dedi Kısmet. ‘Kaputu üstündeydi, kontrol ettim, onun içine doldurmuş.’

‘Aman dikkat et kızım. Çay kahve söyleyeyim sana. Uyuyup kalma bir daha.’

‘Uyumam ablacım... hadi görüşürüz.’

Kısmet, bekleme salonundaki kızların, Mercan’ın, Belgüzar’ın, Hayal’in, Banu’nun haset dolu bakışlarının önünden, ortopedik tabanlı tahta terliklerini hamam takunyası gibi öttüre öttüre geçti, yukarı kata çıktı. Elvan Abla, kızın arkasından koşup, ‘Gitme kızım. Yatma o puştların altına,’ dememek için çok zor tuttu kendini. Üşüdü. İçinde öyle bir his vardı. Kızı burdan kurtarıncaya kadar üşüyecekti sanki.

‘Yapacak bir şey yok şimdilik...’ diye sakinleştirdi kendini. ‘Yatmayıp da ne yapacak? Çalışmak zorunda. En azından, ben onun senet parasını toplayıncaya kadar çalışmak zorunda.’

Vitrinin dışına baktı. Kalabalık giderek artıyordu. ‘Yavrum, gene bu akşam gözlerini zor açık tutar artık... Yazık ayol! Akşama kadar şu murdar heriflerle düzüştüğü yatakta uyuyacak. Kaç sene çektim ben! Bilmem mi?.. Kiminin salyası bulaşır yastığa, kiminin teri çemen gibi siner, karışır çarşafa, kiminin suyu damlar, üzerinde kurur, hırt hırt etine değer döndükçe... Kaç gece sandalyeye oturup ayağımı yatağa uzatarak uyumuşum, bilmem mi?. Alışınca koku moku batmıyor adamın burnuna ama asıl kötüsü zaten alışmak... Kız da alışmış gibi duruyordu dün akşam... Hiçbir üzüntü, sabırsızlık, sıkıntı belirtisi yoktu. Halbuki, alışmayacaksın kızım... tek şansın bu... bu işi normal bir iş kabul etmeyeceksin, bunu kader kabul etmeyeceksin... İşte, en iyisi benim, ben de hâlâ burdayım...’

Önüne eğdi başını. Zarfı gördü. Kasanın yanına bıraktığı gibi duruyordu. Yırtarak açtı. Okudu. Sırıttı. Belediye başkanı değiştiğinden beri bir şeyler söyleniyordu kasiyer karılar arasında ama bunlar her zaman, her belediye seçimlerinden sonra söylenirdi. Demek bu yeni başkan taşaklı çıkmıştı. Sırıttı. *'...falan falan falan sayılı gayri sıhhi müesseseler bilmem nesi uyarınca, müessesenizde soba kullanıldığı, bunun da tamamı ahşap olan Ankara Genelevi ve civardaki Ankara Ev'leri için büyük tehlike arz ettiği tespit edilmiştir. Bütün evlerin yirmi dört saat içinde boşaltılması ve doğalgazlı merkezi ısıtma sistemine geçilmesi için ve geçilinceye kadar evlerin işletilmemesi için, çalışanlarınıza gereken mâlûmatı vermenizi ricâ ederim.'* Bir çocuk gibi sevindi Elvan Abla. 'Kısmet'in gidecek yeri yok,' dedi. 'Bu tesîsat işi, nerden baksan iki üç hafta sürer. Bende kalır artık.'

Çok mutluydu. Masaya avucunun içiyle bir tane patlattı. Londralara kadar gidip 'amaaliyet' olan Bartuğ'dan dönme Banu, 'Ay!' diye hopladı yerinde. 'Kızlar...' diye bağırdı Elvan Abla. 'Kalkın kalkın... bakın, kapının önünde kerkilecek kerizler var... yarın tatil... söyleyin hıyarlara, ikmâle kalmak istemiyorsa mektebin son günü iyi çalışsınlar.'

Kızlar ne olduğunu anlayamadılar ilk başta. 'Ne tatili abla?' diye sordu Mercan. Elvan Abla çok mutluydu. Sarı zarfı ona uzattı. 'Kendin bak...' dedi.

'Aslında çok da iyi bir haber değil...' diye düşünüyordu o sırada. 'Üç hafta tatil demek, Kısmet'in senet parasından üç haftalık noksan demek... niye seviniyorum bu kadar? Ama Kısmet bende kalacak! Üç hafta... belki de dört... bu arada, belki o yakışıklı herifi de aradan çıkarırız... köpeği güzel, herif ondan güzel... Bir kere atlasa Kısmet'e yeter... Damızlık aygır gibi adam... Dikkat ettim, kimonosunun önü de çadır gibiydi maşallah... Nasıl da yakışıklı ayol! Filinta filinta... dur bakalım... birkaç hafta insan gibi yaşayalım bakalım!'

Kısmet'in ortopedik-tahta terliklerinin sesini duydu. Gözlerinin içi gülerek tavana bakıp, çatırdayan döşemelerde Kısmet'in ayak izlerini takip etti. 'Koridoru geçtii... gusûlhâneye girdiii... şimdi çıktııı...'

İşinin başındaymış gibi görünmesi gerektiğini hatırlattı kendisine. Ötekiler çoktan geçmişlerdi işlerinin başına. 'İki hafta kapalıyız beyler...' diyordu Banu. Dar giriş kapısının önünde dev cüssesiyle pavyon fedâisi gibi duruyordu. Sırada bir kaynaşma oldu. Bekleyenlerin çoğu, tecrübeli orospuları bırakıp Banu'nun kapısında sıraya girdiler. Kalanlar, kalanlara kaldı.

Kısmet aşağı inmiş, abazanını savmış, yenisini alıyordu. Elvan Abla, sırita sırita Kısmet'in gösterdiği tarafa giden herife seslendi: 'Hoop kardeş... Bu hanım bugün rahatsız. Birazdan hastaneye gidecek. Siz öbür arkadaşlara girin artık.'

Kısmet şaşkın şaşkın baktı Elvan Abla'ya. Adam, Banu'nun kapısındaki uzun kuyruğun en arkasına geçerken, Elvan Abla, Kısmet'e göz kırpıp eliyle yanındaki sandalyeyi işaret etti. 'Boşver amaan!.. Bugün bendensin kızım. Gel. Birer çay söyleyeyim de içelim beraber.'

Kısmet, Elvan Abla'nın yanına gelip oturdu. 'Çok da sırada bekleyen vardı...' dedi '...Çayı sonra içsek?'

'Tet! Alıştın sen de iyice.'

'Yok abla... hazır müşteri bolken yükü tutayım diyorum... hem sana katkı olur, hem de dışarda yaşamaya başlayınca kimseye muhtaç olmam...'

'Tamam kızım... Otur yanımda biraz... Allah büyük!'

Elvan Abla, içinden büyük yemin verdirdi kendine. 'Eğer o komşuyla bunu çiftleştirebilirsem, yemin olsun bir daha bırakmıyacağım. Çocuğunu torunum, bunu da kızım diye nüfuma geçireceğim. Baba da kapı komşumuz olacak.'

Elvan Abla, sözünün eri kadındı. Omzunu geri geri oynatıp sırtına attığı hırkayı sandalyenin arkalığına düşürdü. İçerisi bayağı sıcaktı. Hiç de üşünecek gibi değildi yani. Niye üşüdüydü ki?

*Anlamaz olgun adamdan ham adam
Söz hem az hem öz gerektir vesselâm!..*

MEVLÂNÂ

Kemalettin, saat üçten sonra, yani o yan komşudaki kadın gelip da kapılarına dayandıktan sonra rahat bir uyku çekmişti. Daha doğrusu, Bûse de rahat bir uyku çekmişti. Daha da doğrusu, Lucky de rahat bir uyku çekmişti. Kadın gittikten sonra, 'Nasılsa ev batacağı kadar battı, sal eşşoğlueşşegi, biz geçelim odamıza, bestemizi yapalım' demişti Bûse. Kemalettin, o sevinçle işlemi uygulamaya koymuş, Lucky'yi kilitli banyodaki mahpus hayatından kurtarmış ve koşa koşa yatak odasına, Bûse'nin sıcak koynuna atmıştı kendini. Artık nasılsa istediğini elde eden Lucky bağırıp çağırmazdı herhalde. Ne var ki, daha ilk peşrevler atılmadan, daha üst baş çıkartılmadan yanıldıklarını anlamıştı her ikisi de. Lucky, yatak odasının kilitsiz kapısını babasının kapısı gibi açıp ahıra girercesine içeri girmiş ve yatağa atladığıyla onu o yana, bunu bu yana ittire kaktıra kendi kıcına yer açmış ve aralarına yatmıştı. Barıştığını göstermek için de uykuya dalmadan önce Bûse'yi ve Kemalettin'i bol bol gözlerinden, burun deliklerinden yalamıştı.

'Su motoru gibi tor tor ediyodu pezevengin evlâdı... böyle bi horlama olamaz yaa' diye düşündü Kemalettin. '...hele o sabah sabah ağzının kokusu yok mu?.. Ağzından mı osuruyosun lan?'

Sabah normal bir aile gibi uyanmışlardı. Ana baba ve kendi

başına yatmaya korkan şımarık çocuk. Lucky'nin ağzı o kadar kötü kokuyordu ki, Bûse'nin içi kalkmıştı. 'Kahvaltı edemiy- cem Kemoş...' demişti. 'Bugün kendi işlerimden başımı alabi- lirsem dükkâna uğrarım, şu meseleyi aramızda bi daha konu- şuruz... Aman bunu evde yalnız bırakma...'

Bırakır mıydı Kemalettin? Bûse'yi yolcu eder etmez, ilk iş, o pezevenk Ali Memet'i aramış, puştun piyasada tanımadığı adam yoktu, şöyle eline çabuk ama sağlam iş yapan bir tesisatçı bu- lup, âcilen göndermesini istemişti. Kemalettin'le konuşurken, onu aşağıladığını belli etmek için bilhassa kaba konuşurdu. Ge- ne öyle yapmıştı pezevenk, 'Ayıbettin kayınço!' demişti. 'Yalnız, ustanın iyisi iyi para alır, ona göre.' Kemalettin, hiç şaşırılmamıştı bunu duyduğuna. 'Olsun olsun...' demişti. 'Para mühim değil...' O zaman, 'İyi dedin kayınço...' demişti alçak herif 'Nassa parası bizden çıkmıyo de mi? Yaşar Babam sağolsun!' Uymamıştı Ke- malettin. Uyacak olsa, şöyle uzun zamandır onun hayaliyle ya- tıp kalkıyordu, hani bir uyacak olsa, ağzını burnunu bir hizâya getirip, ayağının altında çiğneye çiğneye orospu sakızı gibi yam- yassı edip, bir de özellikle o kirli sarı bıyıklarını yolup, buna ye- dirip, dişlerini de eline verip çok daha mutlu ve huzurlu bir in- san olarak devam edebilirdi bundan sonraki her hakkı mahfuz içgüveylik hayatına. Ama olmuyordu işte. Arada hısımlık vardı. Yalnız, son zamanlarda, saman altından su yürütüyor, dükkânı tokatlıyor gibi bir havası vardı. 'Eh bi öyleyseeee... var yaa!' 'La- fını bil de konuş Ali Memet!' diye çıkmıştı gene de. 'Özür özür...' demişti pezevenk. 'Nası sizin Dabırmın? Bana bi panta- lon bi de kayış borçlusun ha!' Öff öf! 'Tamam tamam Ali Me- met, alırız bi ara... 'Lan sanki zengin olan baba bizim babamız yaa... hayret bişey yaa!' sen şu tesisatçıyla sıkı pazarlık yap da adam anamızın nikâhını istemesin tamam mı? Ben meletmem adamı merak etmesin, gelsin yarın yanıma, nakten ödeyeyim ne tuttuysa!' Karşidan köpek gibi ulumuştı zibidi. 'Yooo... yooo... sen sakın para vermeye kalkma kayınço... bilemezsin sen, seni kerker bunlar... Ben onla pazarlığımı yapar, parasını öderim, sonra dükkâna uğrar senden alırım, tamam mı?' Pezevenk! Bok! Biliyordu Kemalettin, tesisatçıyla üç kuruşa anlaşp, akşa-

ma varmadan dükkâna damlayacağını ve on üç kuruş almadan şurdan şuraya gitmeyeceğini adı gibi biliyordu ama ne yazık ki başka çaresi de yoktu o an için. ‘Kesin kumar filan oynuyo bu!’ Bûse’nin, akşamleyin tertemiz bir eve gelmesini ve huzur içinde koynuna girmesini istiyordu. Herhâlde bu orospu Lucky, kendilerini yatak odasına kilitledikleri zaman da havlamaya kalkmazdı yani. ‘Peki Ali Memet, peki...’ demişti.

Tesisatçılar, sanki kapının arkasında beklerlermiş gibi on dakika içinde damlamışlardı eve. Onlar alttan üst kattaki klozetin çift bükümlü deve boyunlarını sökmeye başladıklarında, Kemalettin de temizlik şirketine telefon açmış, en hızlı, en jet, en pahalı servislerini beklediğini, paranın hiç mühim olmadığını, yalnız akşama kadar evin cıncık gibi olması gerektiğini söyleyip o işi de halletmişti. O Anadolu kaplanları da on dakika içinde koca bir kamyonet dolusu temizlik malzemesiyle damlamışlardı.

Lucky donmuş çimlere işemesini bitirmiş sanki işe gecikecek olan kendisiymiş gibi koştura koştura, kendisini elinde tasmayla bekleyen Kemalettin’in yanından geçip ön koltuğa kurulmuştu.

‘Bav?’

Kemalettin arabayı çalıştırmadan, Lucky, bir ön kapı camına, bir de Kemalettin’e bakarak art arda havlamış ve camı açmasını ricâ etmişti ondan. O da açmış, burnu dona dona, kulakları acıya acıya, zehir gibi soğukta buz gibi rüzgârı suratının ortasına yiye yiye yola koyulmuştu. Hava o kadar soğuktu ki, kar bile yağamıyordu. Havada, kırağı gibi ince ince buz parçaları uçuşuyordu. Gökyüzünün anal deliğine koca bir buz parçası tıkanmıştı sanki. Kemalettin, yol boyunca sık sık eğilip ön camdan yukarıya, gökyüzüne bakmış ve donup direksiyona yapışan ellerine hohlayarak söylenmişti: ‘Ulan, bi yağsa hava yumuşayacak ama?’

Sonra, Lucky ile birlikte, aslen kayınpeder parası ile açılan ve sekiz seneden beri bütün masrafları ve yürüyen giderleri –ve bu da yetmezmiş gibi o dükkânın sahibi geçinen Kemalettin hıyarının, yüzsüzünün, oranın patronuymuş gibi geçinen o dangalağın evinin masrafları ve bu da yetmezmiş gibi kıcını

koyduğu araba minderine, sallama araba kokusuna kadar bütün ekipmanı, hatta plaka ruhsat ücreti ve yıllık vergileri ve bu da yetmezmiş gibi, oturduğu, evcilik oynadığı tripleks villa, alt katta envanter tutma ayağıyla dünya paraya alıp kurduğu fakat daha çok Bûse yattıktan sonra internette ayıp sitelere girmek ve atari oynamak için kullandığı bilgisayar takımına kadar, aha şu itin parasına kadar her şeyinin gerçek sahibi sayılması gereken– kayınpeder Yaşar Yazıcı tarafından karşılanan, hiçbir zaman kendi dükkânı olmayan ve hiçbir zaman da kendi dükkânı olmayacak olan kendi dükkânına bu eleştirel düşünceleri de düşünerek girmişti. Lucky, tasmaşı boynunda, metalik gümüş rengi zincir yeni patronunun elinde, personelin şaşkın bakışlarını cezbettini bal gibi bilerek, protokol adımlarıyla, pedikürlü tırnaklarını çıt çıt, çıtı çıtı çıtlatarak gururla geçip gitmişti teşhir ve satış reyonlarının bulunduğu giriş kattan.

‘Dükkân? Dükkân ha? Yok ya? Lafın gelişi, ‘Dükkân’ lan o!..’ İlk günden beri, Yaşar Yazıcı’nın, âlicenaplığını çocuk ruhlu damadının yüzüne vurmamak için, o dev işyerine taktığı lâkaptı bu. Üç katlı, alt katında depo, giriş katında teşhir ve satış reyonları, üst katında da toplantı, bağlantı, tepegöz ve video salonları, patronun, yani Kemalettin’in ofisi, sekreter odası, muhasebe bürosu bulunan, her katı yüz yetmiş beşerden toplam beş yüz yirmi beş metrekare kullanım alanlı bir ‘dükkân’ işte... ‘Dükkânmış! Hasiktir!’...O acayip mağazanın, gros marketin, mega plazanın ‘dükkân’ olarak anılması, așşaađılık kompleksi ve ezilmişlik duygusu altında unufak, yamyassı olup giden Kemalettin’in de işine gelmişti. ‘Dükkân’ dediği zaman, sanki çok da büyük bir lütûfla, ihsânla, inâyetle karşı karşıya olmadığı gibi mastürbatif bir hüsnü zanna kapılıyordu.... ‘dükkân yav... bizim dükkân işte... dükkân... dükkân-cık... dükkân-ceğiz... dükköş...’ Kendini çok kötü hissediyordu Kemalettin... ama çok!

Ofisine geçer geçmez, huysuzluk etmeye başlayan Lucky’nin tasmaşını çıkartmış, hayvanı koca odanın içine salıvermişti. Lucky, koyu bordo halıyı uzun uzun koklamış, temizliğinden emin olduktan sonra domalarak, tasmanın çıktığı kısımları kaşılamak, taralamak maksadıyla boynunu yerlere sürttür-

müş, yatıp debelenerek sırtını kaşımış, sonra da deri kaplı kocaman koltuklardan birine kurulup, sivri kafasını koltuğun kenarına koyarak derin bir uykuya dalmıştı. 'Gece çok havladı tabii it...' diye düşünmüştü Kemalettin. 'Kıçını yırttı, şimdi de dinleniyo...' Sonra bakıp bakıp iç geçirmiş, 'Ne güzel lan!' demişti. 'Misler gibi Doberman... O kadar da akıllı şıllık... buranın işyeri olduğunu, burda yavşanmayacağını gelir gelmez anladı... şuna bak şuna... gören de masum bi şey sanır... inşallah Bûse yumuşamıştır da kalmasına razı olur zillinin... Özlerim lan ben bunu!.. Ee? Niye horlamıyo şimdi peki? Garezi bize mi lan bunun? Biz de iplemedik, uyuduk gerçi ama?'

Düşün düşün boktur işin, Kemalettin boşa koymuş dolduramamış, doluya koymuş aldırıamamış, elinde kalem kâğıt, önünde hesap makinesi yarım saat hesap yapmış, ciddi bir alsam mı almasam mı savaşı vermiş, sonunda 'battı balık yan gider' demiş, düğmeye basıp sekreteri Melda'ya muhasebeciyi odasına yollamasını söylemişti. Deri koltukta her tarafını her türlü suiistimale açarak bacaklarını merkeze kadar ayırmış sessizce uyuyan koca kara köpeğe dehşetli bir korkuyla bakıp halının ortasında donakalan muhasebe müdürüne havalı havalı bakmış ve, 'Korkma Hasan Bey, eğitimlidir, ben izin vermedikçe saldırmaz' demişti. O sırada da Lucky, küçücük kuyruğunu kaldırıp zart diye yellenmişti. 'Uykuda olur böyle...' diye kıpkırmızı bir suratla açıklamaya girişmişti Kemalettin. '...bakma, aslında çok terbiyeli hayvandır, uyanık olsa hayatta kaçırmaz...' Daha sonra, tâlimâtını vermişti. 'Benim evdeki bilgisayarın akordu bozuldu biraz. Zaten modası da geçti artık. Biliyorsun çok yoğun envanter yüklüyorum her gece. Şimdi yardımcılardan birini gönderiyosun, piyasada en yeni, en tutulan model hangisiyse bi muhasebe çeki kesip aldırıyosun, scanner'ıydı, yazıcısıydı, hiçbi şeyini unutmuyosun, akşamdan önce bizim eve gönderip alt kata kurduruyosun. Anlaştık mı?'

Muhasebe müdürü çıktıktan sonra, büyük bir ciddiyetle kitlitli çekmecesini açmış ve kayınpederine olan şahsî borçlarının tam bir envanterini tuttuğu, üç cildi çoktan dolmuş defterin dördüncü cildinin ilk sayfasına: YENİ BİLGİSAYAR SETİ...

SIHHÎ TESÎSAT BEDELİ= diye bir yeni borç bendi açıp, bedellerini bilâhare yazmak için karşılarını boş bırakmıştı. Hayatının, Bûse ile evlendikten sonra en huzurlu anları, ne yazık ki bu borç defterinin başında geçen anlardı. Garip, mistik bir heyecân duyuyordu bu deftere borçlarını kaydederken. 'Bir gün mutlaka' sözü burada, bu defterin başında hiç de imkânsız görünmüyordu gözüne. Onu, Ali Memet'den ayıran tek sınırdı bu defter. O aldıklarını ödeyecek insanlardan değildi... Zaten ödesin diyen de yoktu. Bir de 'Kemalettin Bey öylesinden hoşlanırdı' deyip kendi babasına borç mu ödesindi yani? Of yaa!

Öğlene doğru kayınpederi Yaşar Yazıcı Beyefendi'nin geldiğini haber verdi Melda. Kemalettin hemen ayağa kalkıp önünü ilikledi ve ofisinin kapısında karşıladı Yaşar Baba'yı.

Kemalettin'in kayınpederi gerçekten baba adamdı. Sol eli pantolonunun cebinde, kendisini kapıda karşılayan damadının elini sıktı. Kemalettin geri geri çekilip kayınbabasına yol verirken, adam, Lucky'nin, uyuduğu koltuktan kafasını kaldırmış ve pabuç kadar dilini aşağıya salmış bir hâlde sırtarak kendisine bakmakta olduğunu gördü. Eğilip gülümseyerek yanına doğru gitmeye başladı. Lucky de sevinmişti belli, pil kadar kuyruğunu hızlı hızlı sallayıp duruyordu. Yaşar Yazıcı, bütün dişlerini göstererek gülünce, Lucky de seremonik bir şekilde aşağı atladı koltuktan ve daha kimse ne olduğunu anlayamadan, kuvvetli bir arka bacak darbesiyle kendini havaya atıp, yaşlı adamın kucağına doğru uçmaya başladı. Yaşar Yazıcı, kendisine doğru sivri bir obüs mermisi gibi uçup gelen hayvanı tutabilmek, hem de bu çarpışmadan sonra sağlam kalabilmek maksadıyla kollarını iki yana açmak istedi ama sol kolu ortalarda yoktu. Onu cebinde unuttuğunu hatırladığı zaman da hemen ordan çıkartıp Lucky'yi kucaklamak için çok kısıtlı zamanı kalmıştı. Hızla kolunu yukarı kaldırmaya çalıştı ve başardı... ama pantolonu, cepteki elin ayarsız asılması yüzünden, dizine kadar sökülmişti dikiş yerlerinden. Lucky'yi tutup selâmetle öpüştükten ve yalaştıktan sonra, vakarından hiç taviz vermeden damadına döndü. 'Çekmecende çengelli iğne var mı evlat?' dedi. 'Çiçekli donumuzu Melda görsün istemeyiz!'

Kemalettin, çekmecesinden üç dört tane çengelli iğne bulup ayakta dikilen ve yanibaşında uslu köpek oturushuna geçen Lucky'nin daracık alnını okşayıp duran yaşlı adamın öbür yanına geçti, diz çöktü, uslu damat oturushunda, fakat kafasını okşatmadan, sökü kısımları eğretilmesine yaka yakaya getirip tutturdu. 'Çok özür dilerim babacım... çok özür dilerim babacım... Hay Allah babacım... kızım? Niye yaramazlık yapıyosun bakiim?' 'Bav!'

'Şşşt... çok ayıp ama!'

Yaşar Baba, sahiden baba adamdı. Damadını teselli etmek de ona düştü. 'Yavrum...' dedi Kemalettin'i zorla masasına oturtuktan sonra. '...size, Bûse'ye ve sana düşen, Lucky'nin sizi sevm e şeklini kabullenmektir... eğer onu şeceresi temiz, soyu köklü ve son derece yakışıklı, alımlı bir köpek olduğu için sevmeye kalkarsanız hâliniz haraptır... çünkü, öteki dediğimi sevemezseniz, hoşunuza gitmeyen her davranışında onu yaldızlı gösteren sosyetik markadan bir harf düşer...'

Kemalettin kafa sallayıp duruyordu ama tam takip edememişti galiba.

'Öteki dediğiniz neydi babacım?' diye sordu. '...tam takip edemedim galiba...'

Yaşar Yazıcı, az önce Lucky'nin uyuduğu koltuğa geçti oturdu, Lucky de onun dizinin dibine gelip, sivri kafasını bacağına dayayarak dosdoğru gözlerinin içine bakmaya başladı. 'Onun...' dedi Yaşar Yazıcı, Lucky'nin iki pörtlek gözünün arasındaki daracık alandan ibâret mikroskobik alnını kaşıyarak '...seni sevm e şeklini seveceksin... onun seni kabullenme şeklini kabulleneceksin... o zaman, çok geçmeyecek, şunu görecek-sin; o da seni, senin onu kabul ediş şeklinle kabul edivermiş... o da seni, senin onu sevm e şeklinle sevirmiş...'

Kemalettin, bir gün önce arabada yaşadıklarını hatırladı. Lucky'yi olduğu gibi kabul etmeye başladığı an her şey değişivermişti. Sonra Bûse ve Lucky ile birlikte uyudukları derin ve huzurlu uykuyu. Hayran hayran baktı yaşlı adama.

'Köpekler hakkında ne çok şey biliyorsunuz babacım...' dedi. '...bu dedikleriniz bilhassa Doberman'ı çok iyi tarif edi-

yor... eğer bunu bir kitaptan okuduysanız, biz de Bûse'yle alıp o kitabı okusak iyi olur heralde... di mi babacım?"

Yaşar Yazıcı, hoşlukla güldü damadına. Lucky'nin fermuar gibi tırtık tırtık üst dudağına asılıp 'blop' yaptırdıktan sonra omuz silkti. 'Herhalde öyle bir kitap olsaydı iyi olurdu damat!' dedi. '...ama ben bu söylediklerimi Doberman kitabından okumuş değilim...'

Kemalettin kırıttı.

'Hangi cins?'

Yaşar Bey sırtıttı: 'İnsan!..' dedi ve tekrar, üstüne özellikle basarak söyledi: 'İnsan evlâdım, insan!'

Kemalettin mesajı hâlâ alamamıştı. 'O zaman o kitabı okuruz biz de...' dedi. 'Ne de olsa, Lucky ile birebir benzerlik...'

Yaşar Bey sinirlenmiş gibi soluyarak ayağa kalktı. 'Ben şöyle bir uğramıştım aslında...' dedi. Eğilip, Lucky'nin burnuna bir vedâ öpücüğü kondurdu, o da onun burun deliğinin içini yaladı.

Kemalettin, kayınpederine kalması için ısrâr edilemeyeceğini iyi bilirdi. Gene de yağ çekmek için yanına koştu, koluna girdi, kapıya kadar refâkat edip, kapının ağzında sordu: 'O kitabın adını vermediniz babacım?'

Yaşar Bey tek kelime etmeden döndü, az ilerdeki masada oturan sekreter Melda saygıyla ayağa fırladı. 'Paltomu getir kızım!' dedi Yaşar Yazıcı. Kızcağız birazcık gecikse dayak yiyecekmiş gibi koşturarak esas patronun paltosunu getirdi.

Kemalettin içeri çekildi, kasıklarına burnuyla dürtüp duran Lucky'yi dalgın dalgın okşayarak masasına doğru yürümeye başladı. 'Ne dedik lan?' diye düşünüyordu. 'Niye bozuk attı şimdi bu adam bize? Amaan... bu aile de hepten başka bir cins yaa!'

Masasına geçti. Düğmeye basıp, Melda'dan ayak işlerine bakan oğlanlardan birini yanına göndermesini istedi. Az sonra gelen on sekiz bilemedin on dokuz yaşındaki oğlana, cüzdanından havalı bir hareketle çıkardığı on tane yüz dolarlık banknotu uzattı, ceketinin iç cebinden de banka defterini verdi. 'Köpekle oynamayı bırak da al şunları!' dedi sinirli sinirli. Oğlan, 'Pardon efendim!' diye diye ofisten çıkarken, Lucky de Kemalettin'e dönüp sövdü: 'Bav!'

*Zanneder kayboldu at ya merkebi
Oysa binmiş koşturur rüzgâr gibi...*
MEVLÂNÂ

Lucky muhabbeti, Ertuğrul'un bütün yaralarını kaşımış, kanatmıştı. Köpek köpeği açmış, köpek her şeyi açmıştı. O büyük arabanın arka koltuğunda Beyamca mâzîsini sorup da yüreğindeki kalın kabukların altına tırnaklarını sokarak kanırttıktan beri, Ertuğrul da dur durak bilmeden eski defterleri karıştırmaya başlamıştı.

Annesini hatırlıyordu mesela. Onu hiç aç bırakmayan, hiç açıkta bırakmayan, hiç dövmeyen, hiç geceleri yatağını ıslattı diye kapının önüne koymayan, hiç eski, hiç kirli giydirmeyen, hiç kötü söz söylemeyen, söyletmeyen annesini hatırlıyordu. Ne kadar kibar bir kadındı. Akşamleyin eve gelen büyük büyük adamların hiçbirine 'sen' demezdi mesela. Hep sizli bizli konuşurdu. Ertuğrul'a da öyle öğretmişti. Siz aşağı siz yukarı...

Hatırlıyordu... Annesi ona hiç; 'Ertuğrul' demezdi... Ertuğrul'un adı 'Ertuğrul' değildi çünkü.

Babasını hatırlamıyordu Ertuğrul o zamanlar. Annesine, 'Babam nerde?' diye sorduğu zaman, o onu dizine oturtuyor, 'Çalışmaya gitti yavrum,' diyordu. 'Ne zaman gelecek peki?' Annesi saçlarını kokluyordu. 'Yakında.' Ertuğrul hep aynı cevapları alıyordu ve gene aynılarını alacağını biliyordu ama gene de soruyordu işte. 'Niye herkeslerin babası akşamleyin geliyor da be-

nim babam gelmiyor?’ Cevabı biliyordu. Annesi ona, ‘O uzaklarda çalışıyor da ondan’ diyecekti. Diyordu: ‘O uzaklarda çalışıyor da ondan.’ O zaman, annesi onu sevsin, onunla şakalaşsin diye, Ertuğrul, babasına kızmış gibi yapıyordu: ‘Ama ben geldiği zaman çok kızaağım babama.’ Annesi de Ertuğrul’u seviyordu o zaman, onunla şakalaşıyor, burnunu burnuna suryor, kulak memesini kaşıyor; ‘Allah seni...’ diyordu ‘...geberme e mi?’

Ama annesi ona hiç Ertuğrul demiyordu.. nk, Ertuğrul’un adı Ertuğrul değildi...

Mesela annesini bazen ağlarken görüyordu Ertuğrul. Kendi gözleri de doluyordu hemen. ‘Niye ağlıyorsun anne?’ diye soruyordu. Annesi de ağladığını bilmezmiş gibi, ellerini kendi gözlerinin altına götürüp dokunduruyor, sonra uçları gözyaşlarıyla ıslanmış parmaklarına hayretle bakıyordu.

Kaç yaşındaydı o zamanlar? Beş mi? Altı mı? Yedi mi mesele? Tam bilmiyordu ama hatırlıyordu. Bir gece, Ertuğrul mışıl mışıl uyuyorken, kapılarını kırmıştı polisler. Annesi, ierki odada o gece gelen adamla iş görüşmesi yapıyordu. Ne olduğunu anlayamadan kendisini bir polis karakolunda bulmuştu. Polis amcalar ona simitle çay vermiş; ‘Annen her gece eve adam alır mıydı?’ diye sormuşlardı. O da simitle çay için kibarca teşekkür ettikten sonra; ‘Annem onlarla ierki odada her gece iş görüşmesi yapar,’ demişti. Polis amcalar birbirlerine bakıp kocaman kocaman gülmüşlerdi de Ertuğrul koyvermişti kendini, sabaha kadar ağlamıştı.

Hatırlıyordu şimdi.

Polis amcalar da ona hiç Ertuğrul dememişti... İsmi Ertuğrul değildi ki!

Mesela ertesı gün... Ertuğrul hep, ‘Anne’ diye ağlıyordu. Elleri kelepçeli üç tane adamla beraber bir minibüse bindirmişlerdi Ertuğrul’u. Minibüsün içinde bir sürü de polis amca vardı. nce büyük bir binanın önüne gitmişlerdi. ‘Burası Adliye Sarayı... sen burayı biliyo musun?’ ... ‘Cık... annem ne zaman gelecek?’...Orda, o elleri kelepçeli adamlarla polis amcaların bir kısmı inmişti aşağı. İki tane polis amca kalmıştı minibüsün içinde. Biri direksiyondaydı, biri de Ertuğrul’un oturduğu kol-

tukta, tam Ertuğrul'un yanbaşımda. 'Bak...' diyordu ona cad-denin kenarlarındaki binaları göstererek, 'Burası Eski Meclis... Sen burayı biliyo musun?' 'Cık... annem ne zaman gelecek?' Hep, 'Anne' diye ağlıyordu Ertuğrul, ama onun adı Ertuğrul değildi... Sonra başka yollardan geçmişlerdi. Çok gitmişlerdi. Sonra, etrafında büyük bahçesi olan bir binanın önünde durmuşlardı. O zaman, Ertuğrul'un yanındaki polis amca onun elinden tutmuş, direksiyondaki polis amcanın uzattığı yeşil dosyayı da almış, 'Hadi iniyoruz... geldik,' demişti. Polis amcanın elinden tutup, hiç yaramazlık etmeden, ama hep, 'Anne' diye ağlayarak, 'Müdür Bey'in odasına gitmişti Ertuğrul.

Şimdi hatırlıyordu. Müdür Bey de Ertuğrul dememişti ona. Niye desin? Ertuğrul muydu o?

Bir seneye yakın kalmıştı o yetiştirme yurdunda. Çok dövmüşlerdi onu. Geceleri hep çişini yapıyordu yatağa. Sabah olunca çok korkuyordu, çünkü yatağı ıslak olan çocukları dövüyordu o kadın. Yetiştirme yurdunun bahçesine sokak köpekleri geliyordu. Mutfağın arka duvarının oraya dökülen artıkları yiyordu köpekler. Ertuğrul onlarla oynamayı çok seviyordu. Onlar iyiydi. Ertuğrul'un burnunu yalıyorlardı, Ertuğrul da onların kulaklarını kaşıyordu. 'Allah seni...' diyordu onlara '...geberme e mi?'

Hatırlıyordu.

İlk defa yatağı kuru kalkmıştı o sabah. Çok mutluydu. O kadın bir gelse, hemen yorgani kaldırıp gösterecekti ona. Tam da yatağını ıslatan Erhan'ı teselli ederken gelmişti o kadın. Ertuğrul hemen Erhan'ın yanından kaçıp kendi yatağının başına gitmiş, hazırola geçmiş, beklemeye başlamıştı. 'Ya çiş yapmadığımı söylemeden önce döverse?' 'Ben yapmadım!' diye bağırmıştı. 'İsterseniz gelin bakın.' Annesi ona hep 'siz'li konuşmasını söylerdi... Kadın ona doğru gelmişti o zaman. 'Aferim benim oğluma' demişti. 'Gel bakalım.' Ertuğrul, göğsünü kabartarak, arkadaşlarının şaşkın ve kıskanç bakışları altında o kadının elini tutmuş ve 'Müdür Bey'in odasına gitmişti. Ertuğrul, Müdür Bey de 'Aferim' diyecek sanıyordu... Odada iki tane polis amca vardı. Onlar oturmuş çay içiyorlardı. Müdür Bey'in karşısında da boynu bükük, üstü başı kirli bir adam dikiliyor-

du. Adam şey kokuyordu... şey... Annesi o adamlarla iş görüşmesi yaptığı zaman o adamlar da öyle kokarlardı, o şeyden kokuyordu... hah! Rakı... 'Bu adam senin baban' demişti Müdür Bey Ertuğrul'a. 'Seni annenin, kardeşlerinin yanına götürmeye geldi.' Ertuğrul o zaman, 'Anne' diye ağlamaya başlamıştı. Adam da ona dönüp, 'Senin adın bundan sonra Ertuğrul...' demişti... ama değildi ki?.. 'Ama benim adım Ertuğrul değil ki?'

Ne kadar iyi hatırlıyordu.

Babası onu elinden tutup, polis amcaların minibüsüne bindirmişti. Ertuğrul hiç kızmamıştı babasına. Eve gidince, annesine kavuşunca kızcaktı ona. 'Nerdeydin bakiim sen?' diyecekti, annesi de o zaman onun burnuna burnunu sürecekti, kulak memesini kaşıyacaktı, 'Allah seni...' diyecekti. '...geberme e mi?' Ne kadar özlemişti annesini. Gördüğü zaman, babasına kızdıktan sonra, annesine de kızacaktı. Ama ona daha çok kızacaktı.

Hatırlıyordu.

Köy gibi bir yere götürmüştü onları polis amcalar. Orda, önünde tavuklar dolaşan bir evin önünde inmişlerdi. Babası da onu elinden tutup eve sokmuştu. Ertuğrul, o kadını görünceye kadar her adımda sormuştu, 'Annem nerde baba?' Sonra o kadını görmüştü. 'Annen bu!' demişti babası. 'Bu benim annem değil!' O zaman, o kadın bağırmıştı Ertuğrul'a, 'Senin anan keranede oğlum! O orda ırzını satıp sefâ sürecekti, biz burda namusumuzla götünüzün bokunu temizleyeceğiz!' Ertuğrul ağlamaya başlamıştı. 'Annem keranede değil... annem keranede değil...' Bilmiyordu ki kerane ne? Ama o kadın söylediğine göre, kötü bir yerdi, onu biliyordu. Belki mezar gibi bir yerdi, belki de yetiştirme yurdu? Sonra o kadın onu kolundan çekiştirerek dolap gibi kapkaranlık bir yere sokmuş, 'Bitlisindir de sen!' diyerek, çok sıcak sularla yıkamıştı. Ertuğrul, hâlâ ağlayıp ağlamadığını bilememişti de, öğrenmek için, 'Annesinin hep yaptığı gibi parmaklarını gözüne götürerek kontrol etmişti.

Hatırlıyordu... Herkes ona, 'Ertuğrul' diyordu artık. Babası; 'Bak nüfus cüzdanına... okumayı öğrenince kendin okuyacaksın... bak... ne yazıyo burda? Er-tuğ-ruul... Gördün mü? Bak,' diyordu.

Köy gibi o yerde, yatağını ıslattığı her gecenin sabahında dayak yemeye başlamıştı o kadından. Kadın her sabah Ertuğrul'u tavukların gezindiği kapı önüne çıkartır, çırılçıplak soyar, hortumu tutup soğuk suyla yıkardı. Tavuklar kaçardı da Ertuğrul kaçamazdı. Tavuklar soğuk su değince bağırırlardı da Ertuğrul bağıramazdı. O kadın, analığı, çok daha fazla döverdi o zaman onu.

İki tane de kız kardeşi vardı Ertuğrul'un. Daha küçüklerdi. O kadının, analığının, babasıyla beraber çocuklarıydı onlar ama Ertuğrul onları da severdi, çünkü o kadın, ne zaman işeseler onları da döver, onları da tavukların gezindiği bahçeye çıkarıp hortumla soğuk su tutardı üzerlerine.

Hatırlıyordu. O kadın, analığı, 'Ertuğrul' diye çağırdığı zaman koşup gitmezse dayak yiyordu.

'Çalışacak bu!' diye bağırırmıştı analığı bir gün babasına. Babası da, 'O daha çok küçük, nerde iş bulur da çalışır?' diyerek karşı çıkmıştı. 'Kazandığın içtiğine yetmiyor gözü çıkasınca!' diye bağırırmıştı kadın. 'Sen karışma! Ben bu orospu çocuğuna tam da ağzına lâayık iş bulurum yarın!' ... 'Yarın?'...Ertuğrul 'Yarın'a kadar hep düşünmüştü; 'Orospu' ne?

Yarın olunca, Ertuğrul gene yatağına işemişti, kadın hiç dövmemişti onu. Soğuk suyla da yıkamamıştı bahçede. Gene o dolap gibi karanlık yere sokmuş, kaynar sularla haşlaya haşlaya, kafasına kalıp sabunla vura vura yıkamıştı. Sonra giydirmişti Ertuğrul'u. Hava çok sıcak, -yazdı galiba- olduğu hâlde, analığı palto giydirmişti Ertuğrul'a. Sonra elinden tutup, çok kalabalık, çok insanın, çok tavuğun, tavuklar hep kafesteydi, çok patatesin, çok soğanın, çok elmanın olduğu, çok gürültülü, adamların, kadınların bağırdıkları bir yere götürmüştü. Sonra 'dayı' dediği bir adamın yanına götürmüştü Ertuğrul'u. O adam, analığına, parmaklarını yalaya yalaya saydığı paralarından vermişti. Sonra analığı o kalabalığa karışıp gözden kaybolmuştu. Sonra o adam Ertuğrul'u elinden tutmuş, çeke çeke, caddenin kenarına, o kalabalığın dışına sürüklemiş, bir traktörün kasasına bindirmiş, 'Ben gelesiye kadar bekle burda,' demişti. Sonra adam gitmişti. Sonra Ertuğrul beklemişti. Sonra

akşam olunca, 'Dayı' geri gelmişti. Traktörü çalıştırıp, Ertuğrul'u daha başka bir 'köy gibi' yere götürmüştü.

Ertuğrul hatırlıyordu.

O yaz çobanlık yapmıştı 'Dayı'nın mallarına. Çok kolaydı. Arap vardı çünkü. Çok kocaman, çok güzel bir köpekti Arap. Ertuğrul'u da çok seviyordu. Ertuğrul sabah erkenden kalkıyor, işese de onu kimse dövmüyordu çünkü ağılın yanındaki küçük bir odada Arap'la beraber yatıyordu, sonra malları alıp ötedeki dağa doğru gidiyordu. O hiçbir şey yapmıyordu zaten. Her şeyi Arap yapıyordu. Zaten inekler de koyunlar gibi değildi hiç. Onlar akıllıydı. Yolu kendileri buluyordu. Gene de su başında, gölgelikte fazlaca oyalananları çıkıyordu bazen, o zaman Arap hemen havlaya havlaya koşup onlara bağılıyor, önüne katıp getiriyordu. Arap çok güzel bir köpekti. Dayı da kötü adam değildi ama Arap'a hiç iyi davranmıyordu. Bazen tekme bile atıyordu. Bir de, pek fazla anmasa da, adını andığı zaman o da Ertuğrul'a 'Ertuğrul' diyordu.

Arap öldü. Kışın kurt inemesin diye ötedeki dağın bazı yerlerine serpilen ağlara takılmıştı Arap. Ertuğrul onu bir türlü çözememiş, sürüyü de toparlayamamıştı tek başına. Dayı'yı çağırmak için koşa koşa köye doğru giderken, aşağılardan tozu dumana kata kata gelen köy köpeklerini görmüştü. Korkmamıştı hiç. Zaten köpekler de onun yanından geçip gitmiş, dosdoğru ağlara takılmış Arap'ın gırtlığına çökmüşlerdi. Arap öldü.

Çok yalnız hissetmişti Ertuğrul. Annesi yoktu, Arap yoktu, Ertuğrul'un ismi yoktu.

Yaz bitmeden, 'Çok ağlıyor, itin teki öldü diye iş görmeyi de bıraktı' diyerek Dayı, Ertuğrul'u traktöre attığı gibi geri götürmüştü. Analığı çok dövmüştü o zaman onu. Babası hiç karışmamıştı oğlu dayak yerken. Sonra şehre daha yakın bir semte taşınmışlardı. Orda işediği zaman, analığı onu bahçeye çıkarıp soğuk suyla yıkayamıyordu, çünkü orda bahçe yoktu. Dövyordu ama Ertuğrul o dayakları pek üstüne alınmıyordu... o dayağı yiyen Ertuğrul diye biriydi çünkü... O Ertuğrul değildi ki?.. Babası istediği kadar nüfus cüzdanını gösterebilir... O, annesi ne dediyse oydu... Ertuğrul değildi...

Sonra akşam olmaya, akşam oldukça babası evden çıkıp gitmeye başlamıştı Ertuğrul'un. Eve de tıpkı 'annesi'ne gelen adamlar gibi, iş görüşmesi için adamlar gelmeye başlamıştı. Kızkardeşleri küçüktü, Ertuğrul onlardan büyük. Analığı, eve adamlar geldikçe, Ertuğrul'u kapının önüne koymaya başlamıştı. Havalar iyiyken memnundu Ertuğrul bu işten. Bir kere, analığı onu artık 'işedin' diye dövmüyordu. Sonra, babasına da çok bağırıyordu eskiden olduğu gibi. Sonra, sokakta çok güzel köpekler vardı. Ertuğrul hepsini tanıyordu onların. Bir tek, birbirleriyle kavga ettikleri zaman kızılıyordu onlara. Çünkü Arap da o yüzden ölmüştü. Hepsi çok güzeldi ama bir tanesi aynı Arap'a benziyordu. Ertuğrul, onun adını da Arap koymuştu.

Sonra kış oldu. Adamlar daha erken gelip, 'iş görüşmesi'ni daha erken bitirip gidiyorlardı ama, gene de onlar gidinceye kadar Ertuğrul sokakta kalıyordu. Bir gece o kadar soğuk olmuştu ki, Ertuğrul'un soğuktan uykusu gelmişti. Yere düşmüştü, çenesinin altını kaldırımın köşesine çarpmıştı ama gene de hiç canı acımamıştı. Arap çıkıp gelmişti sonra, uyutmamıştı Ertuğrul'u. Önce çenesinin altını yalamış, sonra ona oyunlar oynamış, kendini kaşıttırmış, sonra da Ertuğrul'un uykusu iyice dağılınca, kucağına yatıp kendi uyumuştur. Arap'ın tüyleri o kadar sıcacıktı ki, biraz sonra Ertuğrul'un uykusu gelmişti gene. Birbirlerine sarılmış, mışıl mışıl uyumuşlardı da taa babası gelip de kendi yorganını pencereden atınca ya kadar hiç uyanmamışlardı.

Hatırlıyordu.

Sonra o Arap da ölmüştü. Kuduz olup, bir apartmanın su sayaçlarının orda... Arap öldü!..

'Tamam... şurda ineyim ben...' dedi Bûse. Ertuğrul sağa çekti taksiyi. İskitler'deki Yeni Sanayi girişinde, köşedeki üç tarafı aynalı cam, kocaman, üç katlı yedek parça mağazasının önünde indirdi müşterisini.

Ertuğrul trafiğe sürdü arabayı. Her şeyi hatırlıyordu. Ayrıca artık gayet iyi biliyordu, kerane nedir, orospu ne!

Oraya gitse annesini bulur muydu? Bulsa ne, bulmasa ne?

*Başka birinin başına geldiği sürece
her şey çok eğlencelidir...*

WILL ROGERS

Büse, personelin çekingen ve saygılı bakışları altında dükkânın teşhir ve satış katını es geçip doğrudan merdivenlere yürüdü. Bütün gün düşünmüş, bir türlü karar verememişti Lucky konusunda. Kalsa mıydı, gitse mi? Sonra, sağolsunlar annesiyle abisi en doğru kararı vermesinde etken rol oynamışlardı. Özellikle de o Ali Memet olacak para budalası hayvan!

'Lucky kalacak!' Kararı buydu Büse'nin. 'Dünya yıkılsa kalacak! Sıkıysa bizim eve gelsin bi daha bakalım o dallama!' 'Kemalettin nasıl sevinecek şimdi!' diye düşünüyordu. Merdivenler bitince etrafına bakınıp Lucky'yi aradı. Göremeyince, dosdoğru kocasının ofisine yollandı.

'Bav!'

'Ay!' Etrafına tekrar bakındı. Lucky de orada, Melda'nın bacağına sivri kafasını dayamış ona bakınıyordu. Hemen Melda'yı satıp, yalaka bir surat ifâdesiyle Büse'yi karşılamaya koştu. Sabah beri çok gergindi Büse. Şu it yüzünden önce anasıyla papaz olmuş, sonra abisiyle birbirlerine girmişlerdi. 'Şu it'i görünce bütün gerginliği geçip gitti. Yere diz çöküp kollarını açtı. 'Gel it gel' diye bağırdı sevinçle. '...koş koş koş!' Koşa koşa gelen Lucky, son anda fren yapıp, burda parke olmadığı için durulabiliyordu, narin bir deniz atı gibi dalgalandırdı uzun

boynunu ve Bûse daha ne olduğunu anlayamadan kulağının deliğine, alnının çatına kadar yüzünün her açıklığını ve her kuytusunu yaladı. Bûse, Lucky'yi dizine yatırıp, çantasından çıkardığı makyaj temizleme mendiliyle gözünün içini silmeye çalışırken, gürültüyü duyan Kemalettin ofisin kapısına çıktı. 'Oooo kimler gelmiiş' dedi kollarını açarak. Bûse kocasına doğru ilerledi ama Lucky ondan daha önce ilerleyip yeni patronun kollarına atıldı. Karı koca birbirlerine sarılmaya çalışırken de buna mâni olmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Sonuçta, Lucky'yi Melda'nın yanında kalmaya da iknâ edemeyince, Kemalettin'in sağ el parmaklarının ucu Bûse'nin sol omuz başında, daha fazla yaklaşmasına Lucky izin vermiyordu, geniş kolda tek sıra olmuş acemi erler gibi, arada da Lucky, üçü birlikte Kemalettin'in ofisine girip kapıyı kapattılar.

Patron odasının bir mahremiyeti vardır. Kemalettin, bu nosyonu değerlendirmek arzusundaydı. Bûse'yi genişçe deri koltuklardan birine doğru sürdürdü parmaklarının ucuyla. Lucky hemen o koltuğa atlayıp sırtıttı. 'Bav!'

'Hay ananı...' Aradaki bir metre mesafeyi metazori koruyarak karısına bakıp iç çekti Kemalettin. 'Naapacaz biz bunu yaa?'

Bûse, içi kaynayarak bir öpücük attı Lucky'ye. Lucky de, kimse nasıl yapabildiğini anlayamadı ama, hidrolik suspansiyon gibi sünüp oturduğu yerden kızın gözünün içine sulucana bir dil daha attı. 'AY!' diye bağırdı Bûse. 'Bukalemun cinsinden mi anam bu?'

'Valla...' dedi Kemalettin '...bunun eski sahibine, Taksici Osman'a bakacak olursan, öyle bir köpek cinsi var mı bilmiyorum ama; 'puşt' cinsinden, babana soracak olursan 'insan' cinsinden oluyormuş...'

Bûse, geçip Lucky'nin biraz ötesindeki koltuğa oturdu. Makyaj temizleme mendilini çıkartıp gözünün içini silmeye başladı. 'İnsan cinsinden mi?' diye sordu. 'Ne mânâ?'

Kemalettin Bûse'ye yaklaşmaya başlayınca Lucky de koltuktan atlayıp, sivri kafası Kemalettin'in karnından pörtlemiş bir tümör gibi tam da ikisinin arasında olacak şekilde ona eşlik

etti. 'Hay sıç... ne bileyim, tam anlayamadım... demin uğradı, beş dakika oturup kaçtı da, o arada öyle dedi.'

'Ne dedi?'

'Dedi ki; bu Dobermanlar insan cinsinden olurlarmış...'

'Oha!'

'Valla ohaysa senin babana oha... aynen böyle dedi işte...'

'Babam da abartsaymış artık... Bu kadar köpek sevdiğini bilseydik, babalar gününde köpek hediye ederdik... Canımız çıkıyo her sene beğeneceği bi şey bulucaz diye.'

Lucky, ağır ve sinsi adımlarla etrafından dolaşarak karısına ulaşmaya çalışan Kemalettin'i, bir pusula hassasiyetiyle takip ediyordu. Burnu kuzeyse, kıcı da güneye bakıyordu ve o sırada, pozisyon gereği kısacık kuyruğu, yani tabak gibi açık kıcı tam da Bûse'yi işaret ediyordu. Bûse, dalgın dalgın el attı Lucky'nin kısa, parlak siyah kıllarla örtülü, adaleli, kütür kütür kalçasına. Lucky döndüğü gibi havaya beş ilâ on diş atıverdi. 'Ay nooluyo yaa!' Bûse, fâre görmüş ev kadını gibi zıpladı oturduğu koltuğun en tepesine, tabii Lucky de onunla beraber. 'Ay al şunu Kemoş... ısırma çalışıyo beni...' Bûse umutsuzca havaya tırmanmaya çalışıyor, bağılıyor, Lucky de fütursuzca hoplayıp zıplıyor, kızın üç milim dibine kadar uzattığı sivri çenesiyle, arka arkaya; 'tak-tak-tak-tak' diş atıyordu.

Kemalettin güldü. 'Korkma kız..' dedi. 'Kıça vurup kaçmaca oynuyosun zannetti.'

Lucky, oyunu bilmediğini anladığı için havaya diş atmaya bırakmış, Bûse'ye bir avans daha vermişti. Kıcını koltuğun tepesindeki kıza dönmüş, çalkalayıp duruyordu.

Bûse, tehlike olmadığına ağır ağır kanaat getirip, ağır ağır indi koltuğun tepesinden. 'Ne?' dedi. 'Ne oyunuymuş o?'

'Akşam senle oynarız... ben anlatırım, ben uygulamam, ben ısırırım, ben...'

'Bav!'

'Niye havladı bu şimdi?'

'Baksana...' Kemalettin, Bûse vursun diye adamakıllı domalarak çalkalamaya başlayan Lucky'nin sabırsız suratını göster-

di. ‘...kıçına vurmuyosun diye kızıyo sana... dur neyse... ben de geliyim de oynayalım bâri...’

Bûse’nin annesi Hatice Yazıcı ve talihsiz abisi Ali Memet, o sırada Melda’ya, Kemalettin’in zaten kendilerini bekliyor olacağını, arayıp haber vermesinin gereksiz olduğunu söylüyorlardı kapının önünde. Ayrıca Ali Memet, kızcağıza anasının omzunun üstünden pis pis bıyık da buruyordu.

Hatice Yazıcı kapıyı usûlen bile tıklatmaya gerek duymadan açiverdiği anda, ebe düşen Kemalettin, kıçını kimin ısırdığını bulmaya çalışıyordu. Lucky, Poem kokusunu alınca, ilk başta oyuna yeni arkadaşlar katıldığını zannederek sevindi. Kapıya doğru dâvetkâr bir suratla seğırtti ancak, Hatice Hanım’ın hemen arkasından; ‘Kayınço, senin tesisat işi tamam’ diyerek odaya süzülen o açık renkli herifi görünce tepesi fena attı.

‘Bav!’

*Sonsuz serveti elde eden insanların,
paranın alım gücüne güvenip de dost-
luk elde etmekten kaçınmalarından
daha aptalca ne olabilir?*

CICERO

Tahsin Bey, devâsâ ofiste en nizâmî oturuşuyla sade kahvesinden bir yudum içti. Arkadaşının gelmesini bekliyordu.

‘Hayat tesâdüflerle doludur!’

Kahve içme âdâbından tâviz vermedi Tahsin Bey. Ankara ayaklarının altındaydı. Tabandan tavana bir duvarı cam ofis, yerden elli metre yüksekteydi ve altındaki Botanik Parkı’nın çukuru, yeşili bol bir salata kâsesini andırıyordu.

‘Tesâdüf diye bir şey yoktur.’ Tek kaşını kaldırarak cevaplamakla yetinmişti Tahsin Bey. ‘Her şey kesin bir planın, keskin bir planlamanın kaçınılmaz sonucudur.’ İki üç ayda bir bu ofise gelir, dostuyla buluşur, uzun uzun anlatır, uzun uzun dinlerdi. Bugün, anlatmak için gelmişti. Anlatabilirse tabii. Kızı, damadı ve torunları öldüğünden beri hiç görüşmemişlerdi.

Yaşar Yazıcı, sessizce gelip, kâdim dostunun karşısındaki deri koltuğa oturdu. Ankara ve salata kâsesi onun sol tarafında, Tahsin Bey’in ise sağ tarafında kalıyordu. Aralarında aşıl-maz bir engel gibi duran, bodur, iriyarı ve hantal duruşlu siyah bir sehpa vardı.

Tahsin Baydur, fincanın dibindeki telveli kısmı çalkaladı. Sadece bileğini oynatmaya özen gösteriyordu.

‘Şu hâlde...’ diye söze girdi Yaşar Yazıcı. ‘...hangi kesin plan uyarınca rastlaştık dün?’

Tahsin Bey, telveli kısmı içti. Sadece dirseğini bükmişti. Fincanı sehpanın üzerine bıraktı.

‘Kesinlikle rastlaşmayı birarada kullanarak bana kelime oyunu mu yapıyorsun, yoksa kapışmayalı beynin göbek mi yaptı?.. Eğer bir şey kesinse, karşılaşmaların adı rastlaşma olmaz Yaşar Yazıcı... Buluşma olur!’

‘Bunu unutmamaya çalışırım,’ dedi Yaşar Yazıcı. ‘...söyler misin, dünkü buluşmamızı ne zaman planlamıştın?’

‘Ben planlamamıştım...’ diye cevap verdi Tahsin Bey. ‘Sevgili Lucky planlamıştı.’

Yaşar Yazıcı’nın çatık kaşları gevşedi, yüzü genişçe bir gülümsemeyle aydınlandı. ‘Bir köpeğin olduğunu hiç söylememiştin bana...’ dedi. ‘...üstelik de harika bir köpek!.. Ne şeker şey o öyle!’

Tahsin Bey dalgın dalgın gülümsedi.

‘Demek ki bunu dün öğrenmen gerekiyormuş...’ dedi. ‘Daha önce öğrenmen gerekseydi, daha önce öğrenirdin.’

Yaşar Yazıcı gülümsedi.

‘Kesin diyorsun...’

‘En azından, bunun bir tesâdüf olmadığını kesin olarak biliyorum.’ Geriye yaslanıp omzunun üstünden sağa çevirdi kafasını, Ankara’ya şöyle bir baktı. ‘Pekâlâ sen niye iki göz iki çeşme ağladın sokağın ortasında?’

Yaşar Yazıcı parmaklarını şıklatıp koca ofisin giriş kapısının kenarında hazırolda bekleyen smokinli adamı çağırdı. Puro kutusunu istedi. Ayrıca kendisine kahve ve soğuk soda, Tahsin Baydur’a da bir bardak su söyledi. ‘Ortaya yaş pasta ister misin? Kara yemişli?’

‘Kesinlikle hayır. Şu sulu karşılaşmadan bahseder misin biraz?’

Yaşar Yazıcı, smokinli adamın ofisi terk etmesini bekledi. ‘Sanırım senin yerine ağlıyordum...’ dedi. ‘O kadar çaresiz görünüyordun ki... âdetâ...’

Tahsin Baydur, Yaşar Yazıcı’nın susup kaldığını görünce huzursuz huzursuz kıpırdandı. Ankara’ya bir daha baktı.

‘Âdetâ ne?’

‘Âdetâ hepsiydi o köpek... kızının, damadının ve torunlarının yerini almıştı âdetâ... sonra gidişin?.. Kaçarcasına gidişin?.. Uzun bir yol tepip köpeği görmeye gelişin ve iki dakika içinde arkana bakmadan kaçışın...’ Dirseklerini dizlerine yaslayarak öne eğildi. ‘...neydi kaçtığın Tahsin Baydur? Gözyaşlarımın kaçmadın herhâlde?’

Smokinli görevli elinde bir tepsi, bir kutu puro ve bir giyotinle geri geldi. Servisi bitirip çekilmesini beklediler. Adam, sabır taşını çatlatacak bir ağırkanlılıkla görmeye başladı işini. Önce tepsiyi sehpa üzerine bıraktı. Sonra Tahsin Baydur’un su şişesini ağzının daha önce açılmadığını göstermek istercesine kolunun üzerine yatırarak açtı, sonra bunu tepsinin üzerine bırakıp bir keten peçeteye sarılı su bardağını sol eline aldı. Tepsiye bıraktığı şişeyi sağ eline alıp sol elinde tuttuğu bardağa su doldurdu. Şişeyi tepsiye bıraktı, tepsiden bardak altlığını alıp Tahsin Baydur’un önüne koydu, sonra da doldurduğu su bardağını o altlığın üzerine bıraktı. Saygıyla belden yukarısını eğip selâmladı Tahsin Baydur’u. Sonra aynı işlemleri tekrarlamak için Yaşar Yazıcı’nın tepesine dikildi. Önce soda şişesiyle bardağının başına geldi aynı şey, sonra da demir bir cezveden porselen bir kupaya aktarılan kahvenin başına. Adam, belden yukarısını saygıyla eğip Yaşar Yazıcı’yı da selâmladı, sonra pılsını pırtısını toplayıp gitti.

‘Bir de daha sık görüşelim diyorsun...’ dedi Tahsin Baydur. ‘Ben bu adamı döverim! Demin bir sade kahve getirdi, evlere şenlik! Nerden buluyorsun bunları yahu?’

Yaşar Yazıcı, purosunun ucunu keserken kıkır kıkır güldü.

‘İçsene suyunu.’

‘Yok!’ dedi Tahsin Baydur sertçe. ‘Bir sonraki gelişime sakla o suyu. Bu herif susamış susuzluktan öldürür. Şurda dursun, ben gelince içerim.’

Yaşar Yazıcı bir kahkaha patlattı.

‘Bu da zaten geçen gelişinde söylediğin suydur,’ dedi.

Gülüştüler. Sonra sessizliğe gömüldüler. Yaşar Yazıcı purosunu yakıp dumanı ağzının içinde dolaştırdı, kahveden bir yudum, sodadan bir yudum aldı. Tahsin Baydur, suyunu yudum

yudum içip bitirdi. Sık sık dönüp Ankara'ya baktı. Sonunda bardağını sehpanın üzerine bıraktı.

'Mesele şu ki...' diye söze girdi Tahsin Baydur. '...kaçtım, doğru... ama neden kaçtığımı açıklayacak olursam, üzerime atlayıp beni bir deli doktoruna götürürsün diye korkuyorum!'

Yaşar Yazıcı, bunun gülmesi için söylenmiş bir söz olmadığının farkındaydı. Ciddiyetini muhafaza ederek yüreklendirdi dostunu.

'Raporun yok mu senin?..' dedi. 'Götürsem bile, gösterip serbest kalırsın... Gene de, anlatmak istemiyorsan?'

Tahsin Baydur, koltuğun kenarlarına tutunarak öne çekti gövdesini, dikleşti.

'Aptal olma Yaşar Yazıcı...' dedi. 'Anlatmayacaksam niye geldim?.. Şu lânet dumanı suratıma savurup durma hem... yaslan arkana ve hikâyemi dinle...'

Yaşar Yazıcı arkasına yaslandı. 'Buyur,' dedi, purolu parmaklarını öne doğru uzatıp startı vererek.

'Bu, benim olduğu kadar, Sevgili Lucky'nin de hikâyesi...' dedi Tahsin Baydur. '...kızımın isteği üzerine, İsviçre'den alıp getirdim onu... senin şu hıyar garson kadar asil... Soyu sopu belli... Ejneler çok önem veriyorlar bu ırk ıslâhına... O gün, yani çiftliğe gidip de Sevgili Lucky'yi aldığımız gün, henüz biz oraya varmadan önce, orada şöyle bir fâciâ yaşanmış... Bir veya birden çok tilki, bu yavruların barındırıldığı kulübeye musallat olmuş... on altı yavru varmış... on beşini yemiş... sağ kalan, bir tek bizim Sevgili Lucky... olayın daha da enteresan tarafı şu; Sevgili Lucky, orada, o kulübenin kapalı mekânı içerisindeki üzeri ızgaralı kuburda bulundu... Yavru köpeklerin yaşadığı mekânı sık sık yıkayıp, bunların idrar ve dışkılarını o kubura akıtıyorlar... anlarsın... İşte o on altı yavrudan tek sağ kalan yavru olarak Sevgili Lucky, yaşamasını o kubura borçlu!'

'Kendisi mi saklanmış?'

'Önce ben de diğerleri, yani çiftlik çalışanları gibi öyledir diye düşündüm. Ancak, kuburun üzeri, yerdeki bir düğmeyle çalışan otomatik, şöyle balık ızgarası gibi bir ızgarayla kapalıydı. Sevgili Lucky'nin oraya kaçıp saklanmış olması pek akla

yatkın değildi. Gene de, hadi, senin pek sevdiğin o tesâdüflerden biri gerçekleşti ve hayvancık TESÂDÜFEN doğru düğmeye bastı, ızgara kayarak açıldı diyelim... Sonra kim gelip de gene TESÂDÜFEN ızgarayı sürdürdü bunun üzerine?’

Yaşar Yazıcı, ağzının içinde gezdirdiği puro dumanını, dudaklarını aralayarak, kendi hâlinde, salına salına tütmeye bıraktı.

‘Çalışanlardan biri tabii ki,’ dedi.

‘Tabii ki... doğru... işin aslı o... çalışanlardan biri veyâhut oradan geçen sapığın biri diyelim, çaktırmadan içeri girdi ve yavru-
rularından birine bir tekme atıp, ağzını araladığı kubura yuvarlanmasını sağladı. Sonra da gebersin gitsin diye ızgarayı onun üstüne çekti, kaçtı... anlıyor musun?’

Yaşar Yazıcı, artan bir ilgiyle kafa salladı.

‘Galiba...’ dedi. ‘Ölsün diye yapılan bir iş, onun yaşamasını sağladı... çünkü, tilkiler geldiğinde, o bütün diğer kardeşlerinden daha şanslıydı... çiftliğe giren sapık veyâhut ızgarayı açık unutup sonra da içini kontrol etmeden örtüveren dikkatsiz bir işçi, Lucky’nin şanssızlığı değil, şansı oldu... bu yüzden de adını Lucky koydun.’

‘Bravo!’ dedi Tahsin Baydur. ‘Göbeğin erimeye başladı...’

Yaşar Yazıcı, boştaki elini göbeğine götürüp karın yağlarını parmaklarıyla sıkarak miyar aldı.

‘Onu demiyorum...’ dedi Tahsin Baydur. ‘Beynini kastediyorum... Boka batmış bir hâlde kuburdan çıkarttılar Lucky’ yi... Bu İsviçreliler de enteresan adamlar... Çiftlik görevlileri kulübeye musallat olan tilkiyi sıkıştırıp vurdu diye bir araba korucu gelmiş, adamları sorguya çekiyordu... ‘Vay efendim, siz vahşi bir hayvanı ne hakla vurursunuz?’ Anlıyor musun? Yok öyle... ‘O benim köpeğimi yedi, ben de onu çektim vurdum’ kısasları yok... Dağın başına çiftlik kurarken tilkiden izin aldın mı sen? Almadın... O zaman, o niye kendi dağında avlanırken senden izin alsın? Zaten ben bu ejnebîlerin en çok...’

Yaşar Yazıcı, sabırsız bir ifâdeyle savurdu purosunun dumanını.

‘Avrupa hayvan hakları mevzuatına bilâhare temâs etsek?’ diyerek kesti dostunun sözünü. ‘...hazır biraz anlar gibi ol-

muşken karıştırmak istemiyorum da... biliyorsun,' purolu elinin orta parmağıyla şakağını gösterdi, '...göbek meselesi...'

'Aa evet...' diyerek dostunu doğruladı Tahsin Baydur. '...sen, benim bu olaydan nasıl bir sonuç çıkartabileceğimi aşağı yukarı tahmin edebilecek tek kişinin şu yeryüzünde... dolayısıyla çıkardığın sonucu sormuyorum...'

'Ama ben gene de ağzım alışsın diye söylüyorum...' dedi Yaşar Yazıcı. '...sen, kendi kendine dökmüş düşünmüş ve şöyle demişsindir: 'Bu köpek neden yaşadı? Hem de ölmesi için başedemeyeceği birden çok koşul oluşmuşken! Önce sapık tasallutu, ardından uzunca bir süre bok banyosu, ardından da tilki musallatı...' Bunları alt alta sıralayıp tekrar tekrar sormuşsundur sen kendine, 'Neden? Neden? Neden?' ...ve onu kapıp getirmişsindir ki, nedeni sana mâlûm olsun.'

'Hepsi doğru...' dedi Tahsin Baydur. 'Neden? Soru bu... ancak, son tahlilde vardığın sonuç doğru değil... o bahsettiğin aşamaya daha sonra geldim ben...'

'Anlamadım?'

'Normâl... bu senin her zamanki hâlin gerçi ama, bu sefer anlamamanı normal karşılıyorum, çünkü ilk başta ben de anlamamıştım... Evet doğru... Sevgili Lucky'yi kapıp geldim, çünkü kızım benden safkan bir Doberman yavrusu istemişti... kızının isteğini yerine getiren bir baba olarak ben, Sevgili Lucky uçağın ısıtılmalı kargosunda yolculuğumuza refâkat ederken elbette, beni iyi tanırsın, söylediğin gibi düşünüyordum ama o zaman, şimdi bulunduğum aşamaya henüz ulaşmamıştım...'

'Nedir o aşama?'

'Senin İsviçre'den köpeciği kapıp gelmemde âmir rol oynadığını düşündüğün zihniyet aşaması... yani evet... şimdi o aşamadayım... çünkü, kızım, damadım ve torunlarımın öldüğü... bu ölüm lâfını son zamanlarda o kadar rahat kullanmaya başladım ki, her neyse, evlatlarımızı kaybettiğimiz o yolculuk sırasında, Sevgili Lucky de o arabadaydı ve o da onlarla beraber aynı uçuruma yuvarlandı... Dün TESÂDÜFEN öğrendiğin gibi de, gene sağ kaldı... Bu, Sevgili Lucky'nin, ölümden dördüncü kurtuluşuydu...'

Yaşar Yazıcı, puronun yarısına gelmişti. Deri kaplı, kocaman, kare kül tablasına basıp söndürdü.

‘Ve tabii...’ dedi ‘...İsviçre’de dank etmemiş olan ilâhî gerçek, birdenbire dank ediverdi...’ dedin ki hemen, ‘Bu köpek niye sağ kaldı? Ölmemesinin sebebi ne? Neyi, hangi ödevi yerine getirmek için yaşıyor?’

‘Evet... ama...’

Yaşar Yazıcı, sözünü henüz bitirmediğini gösterircesine elini kaldırarak dostunun sözünü kesti. ‘Bak o zaman ben sana söyleyeyim...’ dedi. ‘...benim pantolonumu yırtmak için sağ kaldı o tatlı it...’

‘Ne demek o?’

‘Buraya gelmeden önce bizim damadın işyerine uğradım... Senin Sevgili Lucky ordaydı... Üzerime atlayıp pantolonumu boydan boya yırttı... Anladın mı? Rahatla artık! İşte, ilâhî görevi buydu onun... artık huzur içinde ölebilir... bana inan! İnanmıyorsan hemen adam gönderip getirteyim buraya, şu camdan aşağı atalım...bakalım ölecek mi? Eğer ölürse ben haklıyım demektir, ölmezse, senin dediğin doğru çıkar ki o zaman ben de o andan itibaren senin müridin olurum...’

Tahsin Baydur, kafasını çevirip yeşil salata gibi duran Botanik Parkına baktı.

‘Aman ne komik!..’ dedi. Sonra dostuna döndü. Sade kahve içermiş gibi seremonik bir oturuşa geçti. Yorgun sırtını daha da dik tutabilmek için koltuğun kenarına yasladığı antika Devrek bastonunu önüne alıp iki elini topuzunun üstüne dayadı. ‘Dalgayı bırak da işimize bakalım... Sonuçta, hidâyete erdim ve Lucky’nin, Sevgili Lucky’nin önünü açmam gerektiğine karar verdim... Hıyarım diyelim, Allah niye onu benim, beni onun karşısına çıkardı? Hıyar olduğum için mi? Olabilir... ama sonrasına bakmak lâzım... Aradaki inâyet ve ihsan aşamalarını kısaca geçmek istiyorum... Onun bunun taksisinde ondalıkla çalışan bir garibana verdim Sevgili Lucky’yi... Çocuk ve ailesi, köpeği o kadar seviyordu ki, ‘Hadi’ dedim, ‘bize ölüm ve felâketle gelen bu küçük köpek, bu delikanlı ve çocuklarına bolluk ve bereketle gelsin...’ O genç taksiciye bir ticârî taksi alıp hediye ettim...’

‘Evet! Hıyarsın gerçekten!’

‘O senin kendi hıyarlığın... neyse... geçenlerde, Osman, o çocuğun adı Osman’dır, Sevgili Lucky’nin, karısının ruh sağlığını ciddi şekilde bozduğunu söyledi bana ve Sevgili Lucky’yi bir başka köpeksevere devredebilmek için iznimi istedi...’

‘Köpeğe bak! Tam bir bolluk ve bereket âbidesi! Gittiği yere yıkım götürüyor. Ee?’

‘İzin verdim, çünkü Osman’ın gerekçesi son derece mâkûl geldi bana... Sonra da biliyorsun, köpek, senin beleşçi damadınla şımarık kızına geçti... Şimdi ne diyorsun?.. Burada da enteresanlaşmıyor mu olay?’

‘Dur bakalım...’ dedi Yaşar Yazıcı. ‘Kaçırdığım bir şey mi var? Ben hiçbir tuhaflık göremiyorum da...’ Şakağına vurdu. ‘...göbek meselesi... ne oluyor yani?’

‘Çok basit...’ dedi Tahsin Baydur. ‘Ben çok zenginim, ama köpek kızımın... sen çok zenginsin, ama köpek senin kızımın... senin kızın, parasıyla satın aldığı bir kocayla evli... yani senin paranla... benim kızım da kazadan önce, parasıyla satın aldığı bir kocayla evliydi... yani benim paramla... şimdi, Sevgili Lucky’nin İsviçre’den başlayan dünya turunda hangi güzergâhı tercih ettiğini görebiliyor musun?’

‘Yani?’ dedi Yaşar Yazıcı. Canı sıkılmış görünüyordu.

‘Yani dostum...’ diyerek bastonuna dayanıp ayağa kalktı Tahsin Baydur. ‘...Bu kızın önünü açacağız... Sevgili Lucky’nin diyorum... İster deli de, ister zırdeli... Allah, onu bizim gibi iki tane parasının hesâbını bilmeyen hıyarın karşısına boş yere çıkartmadı... Onun bir önemli işi var... belki birden de fazla... bilemem... onun orasını bilse bilse Allah bilir, bir de Sevgili Lucky... bizim şimdilik bilmemiz gereken, ucundan kıyısından da olsa görmemize izin verilmiş kesin bir planın parçaları, unsurları olduğumuzdur... Rolümü oynamak istiyorum, ama bu sefer bilerek... abarttığımı düşünme... belki bir bok böceğinin hayatını kurtarmaktan ibârettir bu rol, belki de çocuklarım gibi, sadece ölmekten!’

Yaşar Yazıcı, kendisine sırtını dönmüş, başını eğmiş, Botanik Parkı’na bakıyor gibi duran dostunun arkasından şaşkın

şaşkın baktı. ‘Şu kaza meselesi aklıma takıldı şimdi...’ dedi. ‘Madem aramızda çok fazla benzerlik var?.. Yani olmaz ya... sakın Lucky, Sevgili Lucky buraya, yani bizim kızın evine de?.. Ne bileyim?.. Tatile falan göndermesek mi bizimkileri?’

Tahsin Baydur, istifini bozmadı.

‘Mücellâ Hanım, o kazanın tamamen Sevgili Lucky’nin uğursuzluğundan kaynaklandığına inanıyorsa bu benim sâ-yemdedir... Aslen bizim kız, kocasını ve çocuklarını da bohça-layıp o vakitsiz tatile gittiyse, bizim Mücellâ Hanım’la geçine-medikleri için gitmişti, ben de onları barıştırmak maksadıyla tatile gittiklerinin ikinci günü telefon edip geri gelmelerini bu-yurmuştum... Sonuçta, kız, damat ve torunlar, Mücellâ Hanım yüzünden kaçmışlardı, benim yüzümden de dönerken öldü-ler... ama bizimki bunu taşıyabilecek durumda değil... hiç de-ğil... bu yüzden, zaten Lucky evi pisletiyor diye bozulurdu ona, ben tuttum, suçu Sevgili Lucky’ye attım... ‘İt orda huzur-suzluk çıkarmış, çocuklar da baş edemeyince tatillerini erken kesip dönmek zorunda kalmışlar. Eğer Lucky uslu durmuş ol-saydı o kaza olmayacaktı, bu senin suçun değil’ dedim... İş ko-lay oldu... Kolayca tuzağa düştü ve Mücellâ Hanım, kendine sıkılmak üzere hazırladığı bütün mermileri, Luckyciğin kara ni-şan tahtasında yakarak tüketmeye başladı... anladın mı? Yani dostum, Mücellâ Hanım, şimdilik bizim Sevgili Lucky sâyesin-de hayatta... eh... ne dersin? O kara şıllık İsviçre’den gelmişse boşu boşuna gelmemiştir zaten ha? Öyle bir nefret ediyor ki o köpecikten, bazen diyorum, Lucky burda olmamış olsaydı, Mücellâ Hanım da şu nefretini kendine yöneltecekti ve o daki-kadan itibâren en uzun ömrü, koşup şu pencereden atlayınca-ya veyahut beş kutu Fosfostimol içinceye kadar sürecekti... Nefret devam ediyor, dolayısıyla hayat da devam ediyor böyle-ce... bizimki hep nefret etmeli hep yaşamak için... öyle anlaşı-lıyor... Şu anda Lucky’nin benim evimde değil de senin kızının evinde yaşamasının sebebi de bu zaten... nefret!..’

‘Akıllıca... Mücellâ Hanım bir an elini şakağına koyup da sor-sa kendine, ‘Bizim çocukların o tatilde ne işleri vardı?’...buna se-bep kendisi olduğu için o anda kendini suçlamaya dönecek.’

‘Doğru... ve ben bilirim onun huylarını... dönüş yolculuğunun suçunu da benim üzerimden alacak ve şöyle diyecek; ‘Recâ ederim Tahsin Bey! Dönmek için evvelâ gitmiş olmak lâzım gelir! Siz çağırdığınız için değil, benimle aralarındaki, benim sebep olduğum küslüğü ortadan kaldırmak için yola çıkmışlardı. Yani benim yüzümden dönüyorlardı çünkü benim yüzümden gitmişlerdi...’ diyecek... o zaman da hemen bütün zehirini kendine enjekte edecek ve kendi işini bitirecek...’

‘Korkunç ama haklısın... Hangi anne evlatlarının ölümünden sorumlu olduğuna inanır da sağlam kalır?’

‘Ama suçlu Lucky olunca iş değişiyor görüyorsun... işte sana Sevgili Lucky’nin o tilkiden kurtulması için son derece somut bir gerekçe... Lucky yaşadı çünkü suçu üzerine alıp karını ve dolayısıyla beni hayatta tutması gerekiyordu... peki neden?.. Belki de şimdi sıra bende... belki de ‘ben niye yaşadım?’ diye sormanın zamanı geldi artık... sakın şimdi vazife sırası bana gelmiş olmasın?.. Lucky niye senin kıza geldi onca şımarık kız arasından?.. Dün niye karşılaşp ağlaştık sokakta?.. Belki senin de bir şeyler yapma zamanın gelmiştir Yaşar Yazıcı?.. Ne dersin? Belki Sevgili Lucky bizi kasten buluşturmuştur?’

‘Her zamanki gibi başarıyla saçmalayamadın bugün... söylediklerinin çoğuna aklım yattı... ama bana birazcık sen de kendi adına o kazanın sorumluluğu altında eziliyormuşsun gibi geldi saçmalıklarını dinlerken...’

‘Ee?’

‘Ben de seni bilirim Tahsin Baydur... anayla kızı barıştırma buyruğunu bir dakika savsaklamış olsaydın o kaza olmayacaktı diye düşünüyorsundur sen... sen kendini de sebep biliyorsundur o işte... Mücellâ Hanım Lucky’ye saldırıyor da paçayı yırtıyor diyelim, sen kimden alacaksın hıncını?’

‘Ben ne senin gibi düşünüyoru ne de Mücellâ Hanım gibi... kaza kazadır ve olması gerektiği için olmuştur... ölmek zamanı geldiyse ölürsün... bu kadar basit... sebep sonuç ilişkisine girecek olursak, evet, benim o kazada önemli payım olduğunu söyleyebilirim... ancak, öyle bakınca da, her şeyin her oluştta payı olduğu sonucuna varırız... kovanın kuyuya inebilmesi

için, kulpuna bağlanan iptir sebep... ip için sebep de, fır fır dönen çıkıktır... çıkığın sebebi askı, askının sebebi de aşağıdaki sudur... suya sebep ne? Kuyu... kuyuya sebep de kovaydı... haydi dön başa... yoo... hayır Yaşar Yazıcı... Sevgili Lucky, o kazada, uçuruma kayıp giden teker kadar sorumludur, Tahsin Baydur da o günkü hava durumu kadar... hatta radyoda o esnada çalınmakta olan bir şarkı türkü kadar... hayır hayır... ölüm ölümdür ve bunun sebebini araştırmaya kalkarsak, en sonunda karşımıza doğum çıkar... öldün, çünkü doğmuştun... hayır hayır... normal bu... ölüm normal...'

Yaşar Yazıcı ayağa kalkıp Tahsin Baydur'un yanına gelmişti. Beraber Botanik Parkı'na bakmaya başladılar.

'Normalse niye ağlıyorsun?' diye sordu.

Tahsin Baydur, cebinden mendilini çıkarıp gözlerini kuruladı. Döndü. 'Hadi yemeğe çıkalım,' dedi. 'Canım salata çekti... şöyle yeşili bol, koca bir kâse...'

İkisinin de şımarık kızı olan, ikisinin şımarık kızının da şaşkın birer kocası olan, ikisinin şımarık kızının da Sevgili Lucky'si olan iki eski, iki çok zengin ama gönlü daha zengin iki çok iyi dost, o apartman garsonu kılıklı uşağın yanından geçip büyük ofisi terk ettiler. Uşak, onlar geçerken belden yukarısını eğip selâm verdi. Tahsin Baydur, 'Ben döverim bu adamı!' diye düşündü.

*Başkasının canını sıkmasına izin
veren kişi, canını sıkın kişiden
daha sefildir!*

SAMUEL BUTLER

Lucky, o açık renkli adam bir daha gelemesin diye hemen ofis kapısının ağzına oturmuş, açık renkli adamın yeni pantolonunu dişleyip yer bezi gibi yol yol yırtıyor ve kösele bel kemerini yalayıp yumuşattıktan sonra lokma lokma yiyordu.

Kemalettin ve Bûse deri koltuklara yerleşmişler, mutluluklarını beceriksizce gizlemeye çalışıyorlardı. ‘Tabii yani...’ dedi Kemalettin. ‘...aile fertlerine saldırmamayı öğrenecek... zorla da olsa öğrenecek bunu...’

Bûse, ‘pıft’ diye sessizce güldükten sonra, içinde biriken kahkaha basıncını deşarj edebilmek için, Kemalettin’in masasının arkasına mevzîlenmiş annesine döndü: ‘...tabii...’ diyerek kocasını onayladı. ‘...bak, hepinizi tanıdı, öğrendi... Ali Memet’i de öğrenir, mesele kalmaz o zaman...’ Lucky’ye dönüp, sanki ona şirinlik yapıyormuş gibi yaparak suratında gittikçe genişleyen sırıtmayı kamufle etti: ‘...di mi kızım benim?’

Lucky, o sırada kösele kemerin tokasıyla uğraşıyordu. Bûse’nin tatlı sesini işitince kısacık kuyruğunu iki defa salladı.

‘Bakın kuyruk salladı işte...’ dedi Kemalettin. ‘Ashında ne kadar sakın ve iyi huylu bir köpek... iyi sözle kötü sözü hemen ayırt ediyor.’

Hatice Yazıcı her durumda öfkesini dışa vurabiliyordu. ‘Şu

iyi huylu köpeğinize söyleyin de...' diyerek masanın arkasında birazcık yükseldi '...kapının önünden çekilsin, gideyim burdan... sonra konuşuruz bu saçmalığı.'

Bûse, 'Ay daha yeni geldiydin ama?..' derken, Kemalettin, 'Bir an evvel siktir olup gitsinler' diye düşünerek yerinden kalkıp kapının önünden çekilmesini temin etmek maksadıyla Lucky'nin yanına doğru gitti. Aradaki mesafe üç metreye indiğinde, Lucky yoğun işinden kafasını kaldırıp hırıl hırıl hırladı, diş gösterdi. Kemalettin hiç bozuntuya vermeden yüz seksen derecelik bir dönüş yaptı. 'Tabii anne...' dedi. 'Ulan biz nasıl çıkacaz şimdi burdan asıl?' diye düşünüyordu. 'Bûse haklı... bakın, ne dün bir şey yapmaya kalktı size, ne de bugün...' Az önce kalktığı deri koltuğa doğru tedirgin adımlarla ilerlemeye başladı. 'Şimdi arkadan giydiriyo mu bana?' '...Ali Memet'ten belki hoşuna gitmeyen bir koku falan almış olabilir... ne bileyim, belki buraya gelmeden önce kedi sevmiştir mesela, onun kokusu da üzerine sinmiştir... bilirsiniz, köpekler kedi kokusundan nefret ederler...' Koltuğa attı kendini. 'Ohh! Oh Allahım!' Ter içinde kalan alnını elinin tersiyle silerek kapının ağzındaki köpeğe çarçabuk bir göz attı. Lucky çok meşgûldü, o ona hiç göz atmadı. 'Hem, her zaman saldıracak değil ya canım!'

Hatice Hanım'ın sadece iki gözü görülüyordu karşıdan bakınca. 'Olabilir...' dedi. '...önemli olan, bunun önü nasıl alınacak? Kime ne zaman saldıracığı belli olmayan bir hayvana siz ne kadar güvenebileceksiniz? Olur da yarın sizden de hoşuna gitmeyen bir koku alırsa? Veya bu gece? Siz uyurken?'

Kemalettin, Lucky'ye bir kez daha dönüp baktı. 'Manda derisinden yapılmış kemeri haşlanmış sosis gibi koparıp koparıp tükürüyo hayvan... yok lan, yiyo galiba...' diye düşündü. 'Karı boş da konuşmuyo yani... hadi gece koynumuzda uyurken benim yaptığım bi şey hoşuna gitmeyiverdi? O zaman ne olacak? Dişleri gırtlığımda uyudum zaten... gırtlak hadi gene neyse de... cık!..'

'Yok canım!' dedi yalandan. 'Alışma evresi dündü, onu hâllettik... bir şey olacak olsa, dün olurdu Allah göstermesin.'

‘Annecim yaa, gelsene şöyle... saldıracak olsa o masa seni ne koruyacak?.. Gel şöyle de rahat rahat otur.’

Hatice Yazıcı, ağır ağır doğruldu. ‘Zaten...’ dedi ‘...benimkisi refleksif bir tepkiydi...’

Kaynanası dolaşp büyük deri koltuklardan birine otururken, Kemalettin, içinden; ‘Benimkiçi ceplekcif kep kep kep...’ diye ağzını yanlısladı yaşlı kadının. ‘...korkudan altıma doldurdum demiyo da... heh he... afferim lan Lucky!.. De, biz napacaz bakalım!’

Lucky’nin azı dişlerinin arasına Ali Memet’in fermuar dişlisi battı. ‘Mıyk’ diye bağırdı. Bûse hemen fırlayıp kalktı yerinden. ‘Nooldu canım? Nooldu kızım?’ diyerek Lucky’ye doğru koştu. Kemalettin, Bûse’nin pervâsız müdahalesini hem şaşkın, hem hayran hem de kıskanç bakışlarla izledi. ‘Karıya bak!.. Dün bir bugün iki... bizden erkek çıktı valla...’

Lucky, Bûse’nin ilgisinden hoşnut, yere yanlamasına uzanmış, üstte kalan kolunu geriniyormuş gibi ona doğru uzatarak şımartdı, çok derin ısırtap içindeymişçesine bir daha mıyk’ladı.

‘Olmaz ama!.. Neydi o...’ dedi Hatice Yazıcı. Bunu Bûse’ye bakarak söylemişti ama Bûse o sırada kıcını dönüp Lucky’nin üzerine eğilmiş, dişlerinin arasına kaçan fermuarı çıkartmakla meşgûl olduğundan, hiç bozuntuya vermedi, altı sâbit kamera gibi ağır ağır dönüp Kemalettin’e konuşuyormuş gibi yaptı. ‘...evinizin dünkü hâli?.. Evet, belki biz gittikten sonra uslu durmuş olabilir ama bu aynı pisliği bir daha yapmayacağını göstermez...’

Kemalettin; ‘Evet canım...’ diye dalgasını geçti içinden. ‘Siz gittikten sonra o kadar uslu durdu ki, evi yeniden inşâ ettirmek zorunda kaldık... hiç sorma...’ Kayınvâlidesinin yanında genelde çok fazla rahat görünmeye gayret ederdi, çünkü onun yanında çok fazla rahatsız hissederdi kendisini. ‘...muhakkak ama...’ diyerek geriye doğru kaykıldı, bacak bacak üstüne attı. ‘...neticede o Bûse’nin köpeği... ve de o köpek ona babasından hediye...’

Hatice Yazıcı, hor gören bakışlarla dudak büktü damadına. ‘Yani nedir bu şimdi?’ diye sordu.

Bûse, elinde Ali Memet'in salyalı fermuarıyla doğruldu yerinden. Kaldırıp salladı. 'Fermuar' dedi.

'Ne?' dedi Hatice Yazıcı.

Bûse fermuarı daha iyi görebilsin diye elinde sallayarak annesinin yanına gitti.

'Fermuar fermuar...' dedi. 'Ne o diye sormadın mı?.. Ali Memet'in fermuarı... dişlerinin arasına sıkışmış da...'

Hatice Yazıcı, kafasını geri çekerek kendini sakındı. 'Çek şunu Allah aşkına! Şap şap salya!..' dedi. 'Sana onu mu sordum ben?..' Bûse bozulup elinde fermuarla yerine dönerken, Kemalettin'e bakıp devam etti. '...eşine söylüyordum... ama sen sevgili köpeğinin lafını annenin lafından daha çok önemsedğin için işitmedin tabii...' Bûse, yüzünü annesine dönmeden önce Kemalettin'e, 'Ne diyo bu gene yaa?' dercesine kaş göz oynattı, sonra dönüp oturdu.

'...bu bir açıklama mı şimdi?' diyerek sözüne kaldığı yerden devam etti Hatice Yazıcı. Dosdoğru Kemalettin'e hem de onun en gıcık olduğu bakışıyla, hor gören bakışıyla bakıyordu. Kemalettin, hiç de rahatsız olmadığını göstermek için azıcık daha yayıldı oturduğu yerde. '...köpek Bûse'nin... evet... ve o ona babasından hediye... evet... peki açıklama nerde? Evinizin hâlini açıklar mı bu? Yarın gene aynı şeyi yaptığı zaman da bu açıklama bizi aydınlatır mı?..'

Kemalettin, rahat görünmeye çalışarak gergin gergin kafa salladı. 'Tamam artık!' diye düşünüyordu. '...Lucky'yi benim de sevdiğimi anladı ya... susmaz artık!'

'Aman anne yaa...' diyerek araya girdi Bûse. '...şu kadarcık şey için amma da gerilim yarattın sabah beri...' Salyalı fermuarı dalgın dalgın parmağına dolayıp çözüyordu. '...Lucky orada duruyor, bak...' Odadaki herkes sanki Lucky'nin orada durduğunu daha yeni görüyormuş gibi o tarafa baktıktan sonra devam etti. '...ve eğer sen ve abim bu meseleyi büyütmezseniz, o hep orada duracak... ama alır da temcit pilavı gibi her gün ortaya sürerseniz...' Lucky, kulaklarını dikmiş dinliyordu. Pantolon muhabbetinden bıkmış gibiydi. Birden fırladı, koşa koşa gelip Bûse'nin dolayıp çözdüğü fermuarı kaptı, tekrar geri

döndü, yerine oturdu. ‘...o da şu anda olduğu gibi aramıza girecek ve hep orada kalacak...’

Kemalettin takdirle baktı karısına. ‘Çok iyi oturttu valla!’ diye düşündü.

‘Sonra o Ali Memet...’ diyerek en cerahatli kabuğa çentik attı Bûse. ‘...neydi sabahki tafraları öyle?.. ‘bir daha evine gelmem’ ayakları filan?.. Ne o tavırlar tafralar, sanki yoluna gül dökten varmış gibisine bitakım havalar... ben senin evine geldiğimde beni rahatsız eden, bana batan hiçbir şey yok mu sanki anne?.. Ben sana tavır alıyo muyum?’ Nerdeyse, ‘Ali Memet’e rağmen ben size gelmiyor muyum?’ diyecekti. Bûse nefret ederdi abisinden. Aralarında dört yaş vardı ve küçükken oğlan bir gece, evde babaları yokken Bûse’nin yatağına girmiş, ona tecavüz etmeye kalkmıştı. Hatice Yazıcı’nın iyi bildiği Yaşar Yazıcı’nın ve Kemalettin Yılmaz’ın hiç bilmediği bir sırdı bu. Bûse’nin Ali Memet’e kini, üstüne benzin dökülmüş traktör lastiği gibi taa on iki yaşın kadar sünüyordu. Annesine de... Üstelik yıllarca kilometre...

Hatice Yazıcı, Bûse’ye, söylediklerine katıldığını ifâde eden bir kaş çatışla kafa salladı. ‘Yaptığı çok yanlış tabii...’ dedi. ‘...siz kardeşsiniz ve her zaman birbirinize gidip geleceksiniz.’

‘Hay Bûse... e mi?..’ diye içinden sövdü Kemalettin. ‘Şimdi o puşt herif bunu ciddiye alıp bize postu sermezse ben de bu işi bilmiyorum... tüh yaa!’

Hatice Yazıcı, damadına içinden geçenleri bilmiş gibi baktı. ‘Her neyse...’ diye devam etti Bûse’ye dönerek. ‘...sen yerden göğhe haklısın bu konuda...’ Yan gözle ve son derece yüksek bir yerden, aşağıya, Kemalettin’e baktı. ‘...karşılıklı, birbirimizin evinde hoşlanmadığımız pek çok şey olabilir... ama gene de gideceksin, gideceğiz...’ Kemalettin’e daha da yukardan baktı. ‘...biz bir aileyiz ve öyle gerekiyorsa eğer, sevmediğimiz, beğenmediğimiz unsurları da içimize sindirmek zorundayız...’ Lucky’ye yalandan baktı ‘...köpeği kastediyorum canım...’ dedi.

Kemalettin kıpkırmızı oldu. Kulakları, birisi dibinde kibrit çakmış gibi yanıyordu. Elini ağzına götürüp işaret parmağını hafif hafif dişlemeye başladı.

Lucky, 'bu adam ne buldu da yiyor?' diye meraklanıp yerinden kalktı, Kemalettin'e baktıktan sonra geri döndü, lîme lîme ettiği kösele kayışın küçük bir parçasını alıp geldi, Kemalettin'in koltuğunun kol yaslama yerine, 'Al bunu ye, parmak yenmez' dercesine bıraktı, sonra gururla yerine döndü.

'Hem...' diye devam etti Hatice Yazıcı '...Büse onu sevdiğini söyledikten sonra, biz her zaman olduğu gibi fikrimizi ortaya koyarız, sonra da her ne kadar o sevdiği şey bize çekilmez gelse de...' Kemalettin'e baktı '...et tırnaktan ayrılmaz, o bizim canımızdır, gene ziyaretine gider geliriz...' Bir yanlış anlaşılma olmasın diye Kemalettin'e bir daha baktı 'Büse'yi kastediyorum canım...' dedi.

Büse, 'Sen ağzını açma, bana bırak' dercesine uzanıp kocasının kolunu tuttu ve konuyu tehlikeli mecrâdan çıkarmaya çalıştı. 'Ali Memet'in derdi belli anne...' dedi. '...onun derdi, Lucky'nin dişleri... bi de kendisine soran varmış gibi diyo ki, 'Hiç olmazsa, madem amaç köpek, şöyle adam gibi bir köpek alsaydın... pisliği daha az, tehlikesi daha az... Kaniş, Şi-va-va, Terrier türü mini minnacık şeylerden alsaydın' diyo...'

Hatice Yazıcı, zengin mezarı bulmuş nebbâş gibi atıldı bu önermenin üzerine. Ama önce Kemalettin'e baktı. 'Ona bu konuda hiç katılmıyorum Büse...' dedi. '...ne demek 'adam gibi köpek'?.. Eğer evde bir şey beslenecekse...' Kemalettin'e baktı '...bu, hiç olmazsa şahsiyetli bir şey olmalı...' Kemalettin'e baktı '...öyle pısırk, bir köşeye sinmiş, varlığıyla yokluğu bir...' Kemalettin'e baktı '...zavallı bir yaratıkla oyalanmaktansa...' Lucky'ye baktı '...böyle şahsiyetli, istek ve iradesini sana kabul ettirmeye çalışan, canını sıkırsa bile varlığını kuvvetle hissettiren...' bir Kemalettin'e bir Lucky'ye baktı '...kendi sınırlarını çizebilen, tabiatına göre hareket etmekten çekinmeyen ve bunu sahibinin hoşuna gidebilmek uğruna saklamaya kalkmayan...' Kemalettin'e baktı '...bir şey beslenmeli!' Lucky'ye baktı. '...bu konuda senin yanımdayım kızım!' Büse'ye baktı.

Kemalettin, titreyen dudaklarını gizlemek için elini ağzının önüne götürdü. 'İyi oturttu orospu!' diye düşündü. 'Haklı... neyim ki ben?.. Lucky bile daha şahsiyetli benden... hatta, Lucky

kıyas kabul etmez de, Ali Memet, Ali Memet... o bile adam sayılır benim yanımda... puşt oğlan muşt oğlan ama benim yaptığım gibi kulağının üstüne yatmaya kalkmıyo... borcum borç ayaklarına yatmıyo... Allah Allaaah... ne diyorum ben yaa... niye yatsın lan... zaten babasının parasını yemiyo mu herif?.. Manyagım ben yaa!.. Ben bu heriften ne istiyorum yaa?"

Ayağa kalktı. Şahsiyet gösterme zamanı gelmişti. Gözü de bayağı kararmıştı. Kapıya doğru pervâsızca yürümeye başladı. Üzerine gelen yeni patronu görünce, Lucky, pantolon cesedinin üstüne yatıp hırladı. Kemalettin içinden; 'Isırırsan ısır a...na koduğum' deyip hayvanın üzerine eğildi, pantalona var gücüyle asıldı. Onun üzerine yatmış Lucky'yi de beraberinde sürükleyerek kenara çekti. Morali bozulan Lucky, havaya dış attı. Kemalettin, hayvanın gövdesinden taşan paçavraları kaldırıp onun suratına çarptı. Lucky küstü. Çok küstü.

'Buyrun...' dedi Kemalettin, önü açılan kapıyı göstererek. '...yani, gidin diye söylemiyorum tabii... korkulacak bir şey olmadığını görün diye yani...' Kapıdan çıkıp alt katta saklanan Ali Memet'i bulmaya gitti.

Hatice Yazıcı, bu alenî kovulmadan hiç rahatsız olmamışçasına şen şakrak, zehirini döküp rahatlamış bir akrep gibi ayaklandı, kapıya doğru yürümeye başladı. Bûse, Kemalettin'in yokluğunu fırsat bilip annesinin ensesinde bitti. 'Bu sefer fazla ileri gittin!' dedi. 'Bunun hesâbını babama verirsin artık!'

Hatice Yazıcı'nın yüz ifâdesi değişti, şakülü kaydı, gülmekle sırtıtmak arası bir şeyler geldi geçti; 'Özür dilerim kızım!' diye fısıldadı. 'Aramızda hâllerimiz... çok ileri gittiğimi ben de anladım ama ok yaydan çıkmış bulundu bir defa... Şimdi böyle basit meseleler için babanı meşgûl etmeyelim istersen...'

Bûse rakîbinin geri adım attığını görünce yeni bir saldırı daha gerçekleştirdi: 'Hem çocukluk anılarımı ne zamandır yayınlamayı düşünüyordum. Babama vereyim de bir edite etsin diyorum.'

Hatice Yazıcı'nın suratı, kesilmiş süt gibi kirli beyaz bir renk aldı. Sallandı. 'Sakın!' dedi. 'Baban öldürür oğlumu!.. Hem o senin de abin...'

Bûse savaştı mıydı Amazon gibi savaşırdı. ‘En iyisi başka bi yayınevinde bastırtayım, babama da sürpriz olsun... imzalar götürürüm, oğluyla gururlanır... hem o benim de abim!’ dedi. ‘...benim de onunla gururlanmaya hakkım var... on iki yaşımdayken tam da abimle adamakıllı gururlanmak üzere olduğum o geceyi hatırlıyor musun? Hani sen odaya girmeseydin gururum yarım kalmıycağı?.. Hani ondan sonra abiciğimi tedavi ettireceğin yerde beni babama çaktırmadan yıllarca tedavi ettirmiştin?..’

Hatice Yazıcı sarhoş bir denizci gibi yan yan giderek ofisin kapısını örttü.

‘Ne istediğini söyle, bu konuyu sonsuza kadar kapatalım!’ diye yalvardı.

Bûse, dilini dudaklarında gezdirdi, sırtıttı. ‘O it, bir daha evime gelmeyecek...’ dedi, sonra söylediğini beğenmemiş gibi kafasını iki yana salladı ‘...yok yok... sizin eve de gelmeyecek bi daha...’

‘Sen ne diyorsun? Kendi oğlumu evden mi kovayım? Ali Memet zaten bizimle yaşıyor!’

‘Babam bazı şeyleri öğrendiği zaman hiçbir yerde yaşayamayacak nasıl olsa di mi?’

‘Peki...’ dedi Hatice Yazıcı. ‘Sen kazandın... onu Avrupa’ya göndermeyi düşünüyordum ne zamandır...’

Bûse aklına çok keyifli bir şey gelmiş gibi hin hin güldü. ‘İsviçre’ye gitmesini sağlayacaksın...’ dedi. ‘...orda bi köpek kadrosu boşalmıştı...’

‘Bana bir iki ay süre ver.’ diye yalvardı Hatice Yazıcı.

‘Anlaştık!’ dedi Bûse. ‘Ayrıca şunu da ekliyeyim, kocamı çok seviyorum... bir daha onu incitecek olursan, emin ol, babamın tilkileri İsviçre’deki o köpek çiftliğini ziyaret edeceklerdir.’

‘Anlamadım ne köpeği? Ne çiftliği?’

‘Anlarsın... Ali Memet ABİME de söyle, kuburu olan kulübeleri tercih etsin...’

Hatice Yazıcı tam gene anlamadığını söyleyecekti ki,

‘Tamam... alt kattaymış Ali Memet...’ diyerek odaya geri döndü Kemalettin. ‘...bir de benimkilerden bi pantolon uydurmuşlar şimdilik... biraz bol ama eve kadar idâre eder...’

Hatice Yazıcı, hiç yapmadığı bir şey yaptı ve gülümseyerek teşekkür etti damadına. 'Teşekkür ederim yavrum...' Kemalettin'in aptallaşmış suratına bakarak devam etti. 'Bizim can sıkıtımıza bakmayın siz... bildiğiniz gibi yapın, dilediğiniz gibi yaşayın...' Dönüp, çatık kaşlarla kendisini denetleyen Bûse'nin sadece sağ yanağına bir, ardından da adamın yüreğine indirtecek bir muhabbetle Kemalettin'in her iki yanağına birer öpücük kondurdu. Kapıdan çıkarken elini çantasına attı, Poem şişesini çıkardı.

Ana oğul gittikten sonra, Kemalettin Bûse'nin omzuna dola-
dı kolunu. 'Nooldu ya?' diye sordu saf saf. 'Ben hiçbir şey anla-
madım?.. Parfümünü filan mı içti bu kadın? Zaten çapraz çap-
raz gidiyordu... öpüşecektik de niye yarım saat kavga ettik an-
nenle biz?'

'Biz etmedik canım...' diye içinden geçirdi Bûse. '...biz etme-
dik... BEN ettim... sen sadece şahsiyetsiz bir Kaniş gibi kulü-
bende oturup kuyruğunu kıstın... alçak! Ne yaptımsa ben yap-
tım! Sekiz senedir hep ben yaptım.'

'Canım...' dedi kolunu kocasının beline dolayarak '...öyle
birdenbire kalkıp kapıyı açıverdin ya... çok etkilendi annem...
saygı duydu sana...'

Kemalettin dudak büktü. 'Valla mı?' dedi. '...nasıl açtım
ama?'

'Uf valla...' dedi Bûse. Uzanıp Kemalettin'in kulak memesini
ısırdı hafifçe.

'Bi dakka...' dedi Kemalettin. Kızı çekti, az önce kalktığı deri
koltuğa sürükledi. Kucağına oturtup öpmeye başladığında bir
eksiklik hissetti. Dudağını karısının dudağından 'plop' diye
ayırıp, 'Allah Allah?' dedi.

'Nooldu?'

Kemalettin, kaşlarını çatarak oturduğu yerde dönmeye ça-
lıştı. 'Lucky nerde yaa?'

Bûse, oturduğu yerden görüyordu Lucky'yi. 'Orda babası...' dedi ofisin en dip köşesini, az önce Kemalettin'in onu sürüklediği yeri işaret ederek. 'Yüzünü de örtmüş, uslu uslu oturuyo kızımız.'

Kemalettin elini alnına vurdu. 'Sıçtık!'

‘Niye ki?’

‘Görürsün birazdan...’ dedi Kemalettin, sonra Bûse’yi iyice çekti kendine ‘...ama bir de şu var ki; bu fırsat binde bir ele geçer... gel bakıyım... senin adın neydi bakıyım?..’

Karı koca, fazla abartıya kaçmaksızın öpüşüp koklaşırken, Sevgili Lucky, suratına örttüğü paçavranın düşmemesi için özen gösteriyordu. Küsmüştü. Çok küsmüştü.

Kartalın yemi, serçeyi yedi...

LUCKY

Tahsin Baydur, önündeki salata kâsesini bol zeytinyağı ve sirkeyle doldurduktan sonra arkadaşına döndü.

‘Seninkiler nasıl?’ dedi. ‘Huzur bulabildi mi senin damat?’

Yaşar Yazıcı, arkadaşının bıraktığı sirke şişesini aldı. ‘Ne gezer?..’ dedi. ‘...oğlan akıl hastası olacak... bilmiyorum, belki de oldu... varlık batıyor ona.’

Tahsin Baydur, salatasının sirkesini az bulmuştu. Şişeye tekrar uzandı. ‘Varlık batmıyor...’ dedi sirkeyi kâseye boca ederken. ‘...SENİN varlığın batıyor...’ ‘Senin’ derken, sirke şişesinin oluk gibi ağzını Yaşar Yazıcı’ya doğru sallamıştı. ‘...benim de başımdaydı, biliyorsun... ne kadar çok sefâlet çektiklerini düşünürlerse, o kadar çok parayı hak ettiklerine inanıyorlar, sonra da tutup iyilikle, insanlıkla verirsen bozum oluyorlar... hem bin naz alıyor hem de kendilerine verenlere sövüyorlar... Oysa adım gibi biliyorum, eğer aynı, hatta daha büyük serveti yasadışı yollardan edinseler ‘alnımızın akı’ edebiyatına başlarlar... Her kuruşla da öğünür, gururlanırlar.’

Yaşar Yazıcı, çatalına takılan haşlanmış hububat tanelerine ters ters baktı. ‘Bu da yeni moda çıktı başımıza...’ dedi. ‘...sala-taya basıyorlar arpayı, buğdayı, çavdarı... hadi eskiden sırf mısır koyuyorlardı da idâre ediyorduk...’ Parmağını şıklatıp şefi

çağırdı. Koşturarak gelen ve kız tavlar gibi sırtarak kulağına eğilen adamın burnuna kâseyi dayadı: 'Salata istiyorum...' dedi. '...Yem değil... salata salata...' Şef, elindeki kâseye baka baka uzaklaşırken Tahsin Baydur'a döndü. '...bir söz var...' dedi. '...Kartalın yemi, serçeyi yedi... büyük ihtimalle, verdiğimiz lokmaların altında kalacak kadar küçük damatlarımız var...'

'Vardı...' diyerek düzeltti Tahsin Baydur. '...senin var, benim ise eskiden vardı... sözlerine katılıyorum ama artık benim için çok geç... belki sen, senin serçe için bundan sonra lokmaları dilimleyip vermeyi deneyebilirsin... lokmalar onu yemeden...'

'Bilmiyorum...' dedi Yaşar Yazıcı. Kâseye bandığı iç ekmeği afiyetle ağzına götüren dostuna yutkunarak baktı. '...çok akıllıyım ya... Kemalettin'e, yani damadıma, hani şu Lucky'nin sahibi olan...'

'Anladık. Devam et.'

'Salatana banabilir miyim?'

Tahsin Baydur, kâseyi gönülsüzce ortaya doğru itti. Yaşar Yazıcı, koparttığı büyücek ekmeği çanağın yarısını kaplayan zeytinyağı ve sirke denizine daldırdı. '...işte bizim Kemalettin'e...' diye devam etti... '...çeşitli taktikler uygulayarak ruh masajı yapmaya çalıştım senelerce... çoğu bildiğin şeyler... 'Sana ne veriyorsam borç olarak veriyorum' numaraları...'

'Çok riyâkarca!'

Yaşar Yazıcı şireleri damlayan ekmeği ağzına attı. 'Katılıyorum...' dedi çiğnerken. '...şu tuzlu tuzlu olan çavdar mı? Fena değilmiş... evet, kısa zaman içinde bu numaranın hiç de iyi sonuç vermeyeceğini gördüm ve durumu değiştirmek düşünceyle harekete geçtim... ancak, bu defa da baktım, oğlan bana numara yapmaya başlamış... ha bire dükkânın hesâbına borç yazdırıyor... bir defasında kilitli çekmecesini açıp baktım, bir borç defteri tutmuş kendine... neredeyse, simite gazoza varıncaya kadar her şeyi yazmış... hesâbı adamakıllı karıştırdığı için artık neyin borç, neyin hak olduğunu şaşırmış...' Sırıttı. 'Nerde arasam onun gibi bir genel müdür bulamazdım...' dedi. '...zimetine geçirdiği her kuruşun envanterini çıkarıyor ve bunu bir müminin ibâdeti titizliğiyle yapıyor... bir yandan da gizli

gizli para tırtıklayıp, bunları borç hânesine yazmıyor tabii, bankada döviz biriktiriyor...'

Tahsin Baydur, kâsesini arkadaşının elinden kurtarmaya çalıştı. 'Allah Allah?' dedi. 'Zaten ne isterse almıyor mu dükkânın hesâbından? Buna niye gerek duysun?'

Yaşar Yazıcı, Tahsin Baydur'un kollarıyla sınır çizdiği salata kâsesine yutkunarak baktı. 'Öyle tahmin ediyorum ki; iyi niyetinden...' dedi.

'Hırsızlığın iyi niyeti mi olur yahu? Sakın bu yükünü tutunca senin kızın kış... arkasına tekme yapııştırıp yurtdışına kaçmayı planlıyor olmasın?'

'Hiç zannetmiyorum...' dedi Yaşar Yazıcı. 'Bana kalırsa, günün birinde o kilitli çekmecedeki borç defterini açmayı, hesâbın yekûnunu çıkartıp karşıma dikilmeyi ve; 'Al!' deyip banka cüzdanını masama fırlatmayı ümit ediyor.'

Tahsin Baydur kaşlarını kaldırdı, acıma dolu bir ifâdeyle başını iki yana salladı.

'Demek o kadar salak?' diye mırıldandı. 'Bak üzöldüm şimdi... ne kadar boş heves peşinde koşuyor zamâne!.. Peki senin kız? Ondan ne haber?'

'O kocasına hâlâ âşık... ama kocası salak olduğu için acı çekiyor... adam, senin Mücellâ Hanım'ın nefret ettiği hâlde Lucky'yi senden çok düşündüğü gibi, nefret ettiği hâlde ha bire parayı düşünüyor...' Şefin getirdiği salatayı 'Hele şükür' diyerek aldı. Adam birkaç adım gitmeden elini şıklatıp geri çağırdı. 'Şuna biraz çavdar falan attır, böyle yavan yavan yiyemem şimdi,' dedi.

Tahsin Baydur, salata kâsesinin dibini sıyırdıktan sonra, kafasını çevirip sendeleye sendeleye giden şef garsona baktı. 'Deli ettin adamı...' dedi. 'Bu akşam kesin karısını döver bu.'

'Her neyse...' diyerek söz aldı Yaşar Yazıcı. '...Bûse'yi sormuştun...'

'Sen de kocasına âşık demiştin.'

'Evet ama kocası salak diye de eklemiştim... mis gibi, bütün varlığıyla ona ait bir kız orda duruyor, herif karı parasıyla geçinen bir erkek olmadığını ispatlamak uğruna sekiz seneden beri kızımı çivili yatakta yatırıyor.'

‘İğrenç bir benzetme ama çok yerinde. Zengin konağında fakircilik oynuyor, hem kendine işkence ediyor hem de karısına... ondan sonra da, ‘ruhum ne kadar da yüceldi’ diyerek yaralarına pansuman yapmaya başlıyor... tabii pamuk, sargıbezi ve tentürdiyot parasını gene senden alarak... zaten çivili tahtayı da muhasebe çekiyle almıştır...’

‘İşte bu... ama ne yapabilirim? Ne onu adam etmek mümkün, ne benim keçi kızımı teselli etmek... kaderimi kabullenmeye çalışıyorum yalnızca...’

Tahsin Bey’in ilgisi tamamen dağılmış gibiydi. ‘Çok sıkıcı...’ dedi. ‘Allah sana kolaylık versin... biraz da Sevgili Lucky’den bahsedelim... nasıl? Sevdin mi onu?’

‘Bayıldım...’ dedi Yaşar Yazıcı. ‘...bir pantalone mâl oldu ama, çalışır öder artık... mâlûm, Kemalettin de öyle yapıyor...’

Şef garson yeni salatayı getirdi. Yaşar Yazıcı’nın iştahı kaçmıştı. ‘Götür...’ dedi. ‘Ben vazgeçtim, yemeyeceğim.’

Tahsin Baydur ağzını peçeteye sildi. Ağlamak üzere olan şef-ten bir sade kahve ricâ etti. Adam çok mutlu oldu. Sevinerek gitti ancak yolu henüz yarılamıştı ki Yaşar Yazıcı ayağa kalktı.

‘Başlatma keyfinden...’ dedi Tahsin Baydur’a. ‘Yürü gidelim... işim gücüm var benim.’

Tahsin Baydur, parmağını şıklatarak şefi yerine çiviledi: ‘Kalsın... kahve kalsın!..’

Tazelenmek, âlemin her dem işi...

MEVLÂNÂ

Kemalettin yarım saate yakın dil dökmüş, ama Lucky'yi iknâ edememişti. Çok küsmüştü Lucky ve Kemalettin'in az önce hunharca kafasına geçirdiği pantolonu kimselere indirtmiyordu. Kara bir köpek heykeli gibi oturuyordu. Vücudunun art yarısı ve tabak gibi açık kıcı görünmese, o pantolonun altında bir köpek olduğuna en başta Kemalettin inanmazdı.

'Bugün dünden çok daha fazla alıngan!' diye yorum yaptı Kemalettin. 'Dün Taksici Osman kafasındaki tülbenti açtığında ona hırlayıp saldırdıydı...' Lucky'nin başını ve yüzünün tamamını örterek kara bir peçe gibi çenesinin önünden ve yanlarından yere sarkan pantolon paçasını kaldırdı. Lucky, Sfenks gibi oturuyordu. '...bak...' dedi Kemalettin. Tekrar kapatıp tekrar açtı. '...bak bak... bana hiç tepki vermiyo... görüyo musun? Betonlaştı hayvan.'

Büse çok üzölmüştü. Giderek de daha çok üzölüyordu. 'Ay biz de öpüştük orda şapır şupur...' diyerek günah çıkardı. '...kızım burda acı çekecek, ben orda aşna fişne edicem...' Donmuş gibi oturan, fırlama gözlerini o yana bu yana kaçırarak kendisine ilgi gösterenlerle göz göze gelmemeye çalışan Lucky'nin uzun, deniz atı gibi alımlı boynuna sarıldı. Fermuar gibi tırtıklı üst dudağının kenarından öptü. Lucky'de

tık yoktu! Lât gibi oturuyordu.

‘Ay naapıcaz?’ dedi Bûse. ‘Fenalaşacak hayvan şimdi... Mel-dâ’ya söyleyen de kolonya falan getirse... Belki de şoka girmiş-tir. Bileklerini ovarız biraz...’

Kemalettin, ne yapılması gerektiğini bilecek gibiydi ama güfteyi hatırlayamıyordu. ‘Dur bakalım!’ deyip ofisten çıktı.

Bûse, ‘kızının’ yanına, onunla aynı pozunu vermeye çalışarak, iki patisi, yani eli önde, göğsü dimdik havada, başı ve çenesi kalkık, gözleri karşıya fakat boşluğa bakar vaziyette uzandı. Karnının altında bir ıslaklık hisseder gibi oldu ama bunu pek önemsemedi. ‘Halı soğuktur’ diye düşündü. Eğildi, kafasını Lucky’ye çevirerek şaka yaptı ona. ‘Lakış-Lukuş-Lüküş... hadi bakalım... küstün mü kızım seen?... Ben döverim o Kemoş’u... hadi benim kızım... yook yook...’ Lucky, Melât gibi oturuyordu.

Kemalettin, yanında Melda’yla beraber içeri girdi. ‘Kolonyaya...’ diyerek, elindeki şişeyi yere neredeyse yüzüstü uzanmış olan Bûse’ye uzattı. Bûse, kolonyayı almak üzere doğrulduğunda burnuna kötü, keskin bir koku çarptı. ‘Bu ne biçim kolonya?’ diye düşündü.

‘Eyvaah...’ dedi Kemalettin. ‘Gene işemiş yattığı yere... Küsünce hep böyle protesto ediyor.’

Bûse, eğilip bakmak istemiyordu. Boştaki elini kırmızı, çok güzel, büyük balıkçı yaka kazağının göğüs ve karın kısmına götürdü. Hızla kolonyanın kapağını açıp üzerine boca etmeye başladı. ‘Allah kahretsin seni köpek!’ diye bağırdı yerde felç gibi, küt gibi oturan hayvana. Şişe elinde, koşa koşa büyük ofisteki banyoya girdi, kapıyı içerden kilitledi. Lucky hem işiyor, hem de put gibi oturuyordu.

Kemalettin, eğilip Lucky’yi ıslak zeminden çekmek istiyordu ama içinin derinliklerinde iyi biliyordu ki bu da fayda etmeyecektir. Lucky ne yapıp edip oraya da işeyecek, olmadı sıçacaktır. Kızmıştı çünkü Lucky. Küsmüştü. Hep oradaymış, hiçbir yerden gelmemiş ve hiçbir yere de gitmeyecekmiş gibi oturuyordu. Donyağı gibi oturuyordu.

Birden güfteyi hatırladı Kemalettin. Elini Melda’ya uzattı. Kız, kendisine uzanan patron eline şaşkın şaşkın baktı, sonra

köşede, içerden şarıl şarıl su sesleri gelen banyoya baktı, sonra elini bir uzattı, bir çekti. 'Ver elini Melda...' diyordu Kemalettin. 'Bak şöyle diyecek... LAK-LUK-LAKİ / ZIKKIMIN KÖKÜ...' 'Efendim?'

Kemalettin kızın elini tutup hoplaya zıplaya Lucky'nin etrafında dönmeye başladı.

'LAK-LUK-LAKİ / ZIKKIMIN KÖKÜ... hadisene Melda... LAK-LUK.. aa.. hadi ama... ne kadar çok bağırılsa ve ne kadar kalabalık olunursa o kadar çabuk barışıyor... müziğine dikkat et yalnız... hadi LAK-LUK...'

Melda çaresiz Kemalettin'e uymaya çalıştı. '...neydi?.. LUK-LAKİ?.. Nasıl?.. Oluyor mu Kemalettin Bey?'

Lucky, etrafında hoplayıp duran ve boş boş bağırarak salaklara umarsız umarsız bakıp kafasını tavana dikti. Onları görmek dahî istemiyordu... Şu yeni patronun elinden tutan kız fena bir kız değildi... demin onu dizine yatırıp kulağını bile kaşımıştı ama yeni patronun yanında olduğu için belki o da kötü olmuştu artık. 'Bav!'

'Devam devam!' diyerek şevke geldi Kemalettin... Bak havladı... yaşam belirtisi gösterdi... LAK-LUK-LAKİ / ZIKKIMIN KÖKÜ... LAK-LUK...'

'Şey... lak-luk?..'

Büse, kazağını ve sütyenini çıkarmış, sırtına Kemalettin'in kazaklarından birini geçirmişti. Banyodan çıkınca aptal aptal baktı kocasıyla sekreterine. 'Ay nooluyo yaa?' diye bağırdı.

'Gel gel...' dedi Kemalettin. 'Gel bak... havlattık demin... bu şarkıya hiç dayanamıyo...'

Bankaya bin doları yatırmaya giden çocuk geri dönmüş, sekreteri yerinde bulamayınca ofis kapısına kadar gelmişti. Açık kapıdan o da kafasını uzatmış, biraz sırtarak, biraz da korkarak, çekinerek bakıyordu olup bitene.

Büse, Kemalettin'le Melda'nın arasına girerek ikisinin elini birbirinden ayırdı. Sol eliyle Kemalettin'in sağ elini, sağ eliyle de Melda'nın sol elini tuttu. Çember olmasın, Melda öteki taraftan dolanıp Kemalettin'in sağ elini tutuvermesin diye büyük çaba harcayarak köpek halayına katıldı. 'Nasıl dediniz?..

Ha tamam... LAK-LUK-LAKİ / ZIKKIMIN KÖKÜ...'

Lucky, dertli dertli iç çekip kulaklarını yatırdı, kafasını havaya kaldırdı, uzun uzun uludu.

'Hah... hah...' diye gaza geldi Kemalettin... '...bakın canlanıyo... tey tey... aman şaşırdım... LAK-LUK...'

Halaybaşı, kapının ağzında gittikçe daha çok eğlenmeye başlayan oğlanı kaptığı gibi ekibe dâhil etti. Lucky, bu oğlanı da çok sevmişti. O onunla demin oyunlar oynamıştı. Kuyruk sallayarak doğruldu. 'Bav!'

'LAK-LUK-LAKİ / ZIKKIMIN KÖKÜ...' diye çılgınca bağırarak dönen grup, sevinç içinde Lucky'nin etrafını sardı. Şaşıran Lucky, onların döndüğü yönde birkaç tur döndükten sonra başı dönerek dengesini kaybetti, patileri birbirine karıştı. İçi de kalkmıştı. Kıcını yere koyup, iki çapraz patisine yaslanarak öğür öğür kusmaya başladı. Melda'yla Bûse aynı anda koptular zincirden. Kemalettin, kusmuk genzine kaçmasın diye Lucky'nin alnını çektirmek için elini uzattı. Ağzından, dişlerinin arasından yeşil safralar sızan Lucky, sivri kafasını hızla çevirerek kalbini kıran adama bir diş attı. Kemalettin korkuyla geri çekilirken de yerdeki fermante kokoreç ve gazete kâğıdı hülâsâsını kollarının arasına alıp üzerine çöktü, yemeye, yalamaya başladı.

Bûse; 'Ay nooluyo yöğğk?' diyerek patron banyosuna koşarken, Melda da 'Iyy' diyerek personel tuvaletine koştu.

'Naapıyo bu yaa?' diyerek epekşi bir suratla genç çocuğa baktı Kemalettin.

Çocuk, bilgiç bilgiç kafa salladı. 'Köpekler yemeklerine sahip çıkarlar efendim,' dedi. 'Onları yerken rahatsız etmeye gelmez.'

Kemalettin kafasını başka tarafa çevirdi. 'Yemek mi?' dedi. 'Kustuğunu yer mi bunlar?'

Oğlan gene bilgiç bilgiç kafa salladı. 'Hiç kaçırmazlar...' dedi. 'Hele içinde et varsa...' Eğilip morarmış ve Lucky'nin usta dil darbeleriyle giderek azalmakta olan yığına bir göz attı. 'Anladığım kadarıyla kokoreç yedirmişsiniz...' dedi. 'Yalamadan yutmuş... bakın... bütün bütün duruyor... iyi de pişmemiş hem... nerden aldıydınız?'

‘İyi iyi tamam...’ dedi Kemalettin. Kaygıyla banyo tarafına baktı. ‘Tamam mı banka işi?’ diye sordu. Cevabını beklemeden elini uzatıp açıp kapatarak salladı, acele etmesini işaret etti. Oğlan akıllı bir oğlana benziyordu. Hatta biraz da Ali Memet’e benziyordu. Kemalettin’in banyo kapısına kaçamak bakışlar attığını görmüştü.

‘Haa...’ dedi her şeyi anlamış gibi. Cüzdanı hızlı hızlı çıkarıp Kemalettin’e teslim etti.

‘Ne haa?’ diye azarladı onu Kemalettin. Banka cüzdanını aldı, hemen pantolonunun arka cebine attı. Tam zamanında bitmişti operasyon. Bûse, kıpkırmızı bir suratla çıktı banyodan. Lucky’den tarafa hiç bakmadan dosdoğru Kemalettin’in masasına geçti, döner koltuğu duvardan tarafa çevirip kafasını geri yasladı. ‘Naapıcaz Kemoş yaa?’ diye sordu kocasına.

Kemalettin, birazcık neşesi yerine gelen Lucky’ye baktı, sonra da döndü tepesinde dikilen oğlana baktı. Oğlan, ‘ha’ desen köpeğin üstüne atılacak gibi sırtıyordu. ‘Delikanlı...’ dedi. ‘Buyrun efendim.’ ‘Git Melda Hanım’ın oraya. Lucky’nin tasmasını iste, çıkın biraz dolaşın... hadi.’

Oğlan şaşkın şaşkın baktı patronuna. ‘Melda Hanım’la mı efendim?’

‘Hayır efendim...’ dedi Kemalettin. Lucky, arkasını Kemalettin’e yüzünü oğlana dönmüş uslu köpek oturuşunda oturuyor, ufak ufak kuyruk sallıyordu. ‘...şunla şunla...’

Çocuk, sevinç içinde ‘gel’ etti Lucky’ye. Lucky, ağdan yeni çıkmış balık gibi, her kıvrımını ayrı oynatarak havlaya havlaya takıldı onun peşine.

Kemalettin, suçlu pozlar takınarak Bûse’nin yanına gitti. ‘Ne dedin canoş?’ dedi.

Bûse’nin narin parmakları saçlarının arasında kayboluyordu. Elini alnına dayamıştı. Düşünceli, gergin fakat kararlı bir hâli vardı. ‘Olmayacak galiba Kemoş...’ dedi. ‘Alışamıycam ben bu pisliğe... ay kusmuğunu yedi yaa!..’

‘Esasında...’ dedi Kemalettin. Oğlanın ne dediğini hatırlamaya çalıştı. ‘...köpekler kusmuklarına sahip çıkarlar...’

Bûse, ağzını kapattı. ‘Gördük!’ dedi boğuk boğuk.

‘Yok yani..’ diyerek düzeltti Kemalettin. ‘...yemeklerine sahip çıkarlar diyecektim...’ Bu sefer de kayınpederinin oturaklı gibi gelen sözlerini hatırlamaya çalıştı. ‘...hem sonra, onu, kabul ettiğimiz gibi kabul edebilirsek...’

Büse, kaşlarını çattı. ‘Ne demek şimdi o?’

Kemalettin, yanlış hatırlamadığından emindi ama yanlış söylemişti galiba. Bir mantıklı açıklama yapabilmek için kıvrılırken telefon çaldı. Büse’ye daha yakındı cihaz. Dönüp ahizeyi aldı, kocasına uzattı.

‘Evet Melda?’... ‘...evet evet... ben söyledim... ver tasmaını çocuğa... tamam... başka?.. Bağla...’ Büse’ye dönüp ahizenin ağzını kapadı: ‘Ali Memet deyusu’ dedi. Büse, sinek görmüş gibi salladı elini. ‘Buyur Ali Memet... nasılsın?..’ Büse’ye göz kırptı. Büse de sırtıttı. ‘...fazla hasar yok di mi?.. Takımlarda filan?..’ Büse kıkırdadı. ‘...hıı... evet... ne tuttu tesîsat?..’ Gözleri büyüdü, ahizeye haykırdı: ‘Ne tuttuuu?.. Adam mı si... kazıklıyolar lan bunlar?.. Oha artık!.. Vermeseydin bir kuruş... verdin tabii... tamam, bi muhasebe çeki kestirip koyarım cüzdanıma, bi karşılaştığımızda alırsın... hemen mi?.. Kaçıyo muyuz Ali Memet?.. Tamam tamam... göndeririz, tamam... hadi sana da... sağol...’

Telefonu kapattı. ‘Ne alçak herif lan bu!’ dedi. ‘Nassa para senden çıkmıyo kayınço...’ Ağzını burnunu eğerek Ali Memet’in konuşma şeklini taklit etmişti. Büse kıs kıs güldü. ‘Ah Lucky..’ diye devam etti... ‘...deşemedin ki şu pezevengi, ko-partamadın ki âletini filan... yazıklar olsun... yani abin mabin olmasa var yaa... ben Lucky’ye hiç minnet etmem ama, şimdi-lik elimiz mahkûm anasını satayım!’

Büse, Kemalettin’in kalçalarını çimdikleyerek kendine çekti onu. ‘Bi dahaki sefere hâllerde Kemoş...’ dedi. ‘Sıkma canını o kadar.’

Kemalettin sevinçle atıldı karısının kucağına. Koltuk sallandı. ‘Yani kalıyor mu it?’ diye sordu.

Büse, dudağından öptü Kemalettin’i. ‘Öteki it kaldığı müddetçe bu it de kalıyor canım!’ dedi.

‘Hadi herif bana devamlı seninle evlendim, babasının parasına kuma geldim diye jigolo aşağılamaları filan yapıyor, ben

haklı olarak sevmiyorum, anladık da sen niye bu kadar nefret ediyosun bu pezevenkten?.. O senin abin canoş! Nedir aranızdaki bu husûmet? Ha canoş?’

‘Öp beni Kemoş!’

Kemalettin, Bûse’nin ağzının kusmuk koktuğunu düşünüyordu ama sevdikten sonra bunun hiç önemi olmadığını da düşünüyordu. O ara, öpüşlerin, koklayışların o ara, kayınpe-
derinin sözleri geliverdi aklına. ‘Onun, seni sevme şeklini se-
versen, onun seni kabul ettiği gibi sen de onu kabul edersen
mesele kalmaz.’ Karısına muhabbetle yumuldu ancak bu mu-
habbet de bundan önceki her muhabbet Lucky sayesinde nasıl
yarım kaldıysa yine Lucky sâyesinde öyle yarım kaldı. Ofis ka-
pısı dingonun ahır kapısı gibi arkasındaki duvara çarptırılarak
açılmış, önde oğlan, arkada da onun kıcını ısirmaya çalışan
Lucky, paldır küldür içeri dalmışlardı.

‘Ne? Ne oluyor?’ diye kravatını düzelterek ayağa fırladı Ke-
malettin. Çok kötü yakalanmışlardı. Bûse, düşmüş gibi yapıp
masanın altına atladı, kazağını aşağı çekti.

Oğlan, heyecan içindeydi. ‘Efendim... kanıyor efendim...
çok kötü kanıyor...’

Lucky, oğlanın etrafında dört dönerek ardına dolaşmaya, kı-
cını ısirmaya çalışıyor, dönerken bacaklarının arasından bordo
rengi halıya damla damla ve pespembe âdet kanaması serpişti-
riyor, fakat halı bordo olduğu için bu damlalar hemen görün-
mez oluyor, sonra yere bir şey düşürmüş gibi hırlayarak kendi
kıcına doğru dönüyor, sivri dilini tabak gibi açıkta duran ku-
kusunun üstüne şlap şlap vurarak akan kanları yalıyor, hijyen
işlemini tamamladıktan sonra yeniden oğlanın arkasına dolan-
maya başlıyordu. Kemalettin ne olduğunu anlayamamıştı.

‘Ne?.. Ne?.. Ne kanaması?.. Kanayan ne?.. Dönmeden ko-
nuşsana oğlum...’

‘Isırıyor efendim? Arkamı ısırıyor o zaman.’

‘Arkan mı kanıyor?’

Bûse, masanın altından kalkmış ve manzarayı görmüştü.
Kemalettin’in böğrünü dürttü. Yüzüne gene o kusmuk hâdisi-
sinde takındığı bezgin, gergin ve kararlı ifâdeyi takınmıştı.

‘Görmüyo musun yaa?..’ dedi ağladı ağlayacak. ‘adet görüyo bu yaa... bi de bu çıktı şimdi başımıza... olmayacak Kemoş... olmayacak... bak bak yaa!.. Kendi şeyini yalıyo yaa! Ay çok iğrenç yaa!’

Bûse yeniden banyoya koşarken, Kemalettin de suratını buruşturarak gözlerini Lucky’den kaçırdı. ‘Bunlar hep yalarlar âdet kanamalarını...’ diye açıklamaya başladı çocuğa. ‘Doğal tabii.. onları olduğu gibi kabul etmek lâzım ama işte... kadınları bilirsin... bizim hanım da biraz titiz olunca...’

Lucky, oğlanın dalgınlığını değerlendirdi. Kıçını dış geçirmeden ısırıverdi. ‘Ah...’ diye bağırdı oğlan. Sonra Bûse’yi kast ederek banyo kapısını işaret etti: ‘...onun kanaması olmuyo mu sanki?’

‘Çık lan dışarı!’ dedi Kemalettin. Apış arasını yalayan Lucky’yi gösterdi. ‘Şunu da çıkar...’

Lucky zaten Kemalettin’e küsmüştü. Döndü, kafasını kaldırdı ve protokol adımlarıyla, kara bir kuğu gibi süzülerek oğlanın peşine takıldı. Yalnız, üç dört protokol adımıyla bir durup dönmesi ve ‘ora’sını yalayarak temizlemesi gerekiyordu.

*Bakmışım cehlim yüzünden hor sana
Şimdi en lâayık sıfat; 'horluk' bana!*

MEVLÂNÂ

Elvan Abla çocuklar gibi şendi. Kıza tek, o da en ufağı olmak üzere bir valiz getirme izni vermiş; 'Ne lâzımsa yarın çarşıya çıkarız ikimiz, alırım ben sana yavrum' demişti. Kısmet de şendi. 'Ama abla... iki hafta, belki üç hafta... öyle de misafirlik olmaz ki!..' falan feşmekân diyerek hüsnükabul gören her misafirin yapması âdetten olmuş cilveleri, nazları yapmış, ama oynaya oynaya da gelmişti.

Birinci hürriyet gününün gecesı, gene Elvan Abla'nın arka bahçesine bakan balkona sofra kurmaya başlamıştı Kısmet. Ne var ki, Elvan Abla buna şiddetle karşı çıkmış ve bir gece önce o köpekli adamı gördükleri salonda yiyeceklerini söylemişti. Aklındaki hesâbı da o zaman açığa vurmuştu.

'Bak yavrum...' demişti, tombul kollarını masaya dayayıp kızın üstüne eğilerek. '...olur... o da olur... ama keraneye gelen adamların ne bok olduklarını bilmiyoruz di mi?.. Hastalıklısı olur, çürüğü olur, çarığı olur... Bakarsın, tipi tiptir, yakışıklı, eli ayağı düzgün bir şeydir, sen bütün gayretinle altına yatarsın, adamın bu sefer ırsî bir hastalığı vardır, doğurduğun çocuk eciş bücüş olur, ne bileyim aklı noksan olur, anlatabiliyor muyum? Hiçbir şeye benzemez yaptığın iş... O zaman ben de o bebeğı sahiplenemem tabii...' Kısmet korkuyla, kaygıyla ba-

kınca da tombul elini onun bembeyaz elinin üzerine koyarak şöyle devam etmişti: ‘...yok korkma... senelerce bunun hayâlini kurmuşum, vazgeçecek değilim... yalnız ben, işin içindeki riskleri biraz azaltmamız gerektiğini düşünüyorum... nasıl mı?.. Kolay.. Allah’ın şu lütfünü pek güzel değerlendirebiliriz yavrum...bak, en az iki temiz haftamız var önümüzde... ne demişler, aslan yatağından belli olur, di mi?.. Şurda, en az iki hafta serbest miyiz?.. Serbestiz... etrâfımıza şöyle bir bakıp, yatağı temiz bir aslan bulacağız... bu kadar... nasıl mı?.. Bacak kadar sidikli kızlar sokakta nasıl buluyorsa öyle... yok canım... o da bir ihtimâl tabii ama, çevremize, yakın çevremize bakacağız... burası ne mahallesi?.. Batıkent olduğunu ben de biliyorum... ama ne mahallesi?.. Zengin mahallesi zengin... zengin çocukları fıkır fıkır kaynıyor her tarafta... fıldır fıldır gözleriyle güzel kız arıyorlar, arabaya atıyorlar, bu devirde artık aileler de bir şey demiyor, gece gündüz hiç fark etmiyor, işi bitiriyorlar... yok kızım... zengin çocuğunun keranede ne işi var?.. Kimse tanımaz seni merak etme... nasıl mı bulacaksın?.. Canım, bakacaksın işte... ben de bakacağım, ama sen bulacaksın, ama ben bulacağım... tamam mı canım?’

Tamamdı. O gece, kulakları bahçeye dikili oturmuştu Elvan Abla. Kemalettin’i Kısmet’e gösterip tâlimâtı veriverecekti. ‘Nasıl olsa köpeği çişe çıkaracak’ diye düşünüyordu. Salonun perdelerini ardına kadar açmış, dikkat kesilmişti. Gece yarısına doğru beklemekten umudunu kesmiş, başı masaya düşen Kısmet’i yatmaya göndermiş, sıkkın sıkkın masayı toplamış, salonun ışıklarını söndürüp mutfığa geçmiş, tabağın çanağın kabasını sıyrıp bulaşık makinasını çalıştırmıştı. Canı da yatağa gitmek istemeyince, tüneğinde; ‘pısst pısst’ diyerek gezeleyen Ferruh’u bacağındaki klipsi çözüp kucağına almış, biraz başını okşamış, bol bol da; ‘Ah Ferruh’um... ah Ferruh’um’ diyerek ağlamıştı.

İkinci hürriyet gecesinde de avcıya avı hedef gösteremeyen Elvan Abla, sabırsızlığa kapılıp açık açık konuşmaya karar vermişti. Zaten bahçeden, bahçenin dışından, dört bir yandan sokak köpekleri ürüyordu. Elvan Abla’nın tüyleri diken diken

olmuştı. Yeter de artar bile gibi görünen zaman, su gibi akar giderdi de gene o keranedeki pis kokulu heriflerden medet ummak zorunda kalırlardı, neme lâzım...

‘Bak kızım...’ demişti üçüncü hürriyet gecesinin ortalarında... ‘...Ben birini buldum... yalnız, adam evli... Aaa!.. Sanane ayol!.. Namussuzluk mu olur?.. Bana bak, orospu değil misin sen?.. Ne nâmusundan bahsediyorsun?.. Tamam tamam ağlama artık... tamam dedik... tamam, haklısın, keranede kaldı orospuluk, tamam... ama bir de beni dinle canım... aa!.. Hep böyle ağlarsan olmaz ki ama?.. Neyse, hadi sen git yat da yarın bir olsun bakalım.... sabah ola hayrola...’

Sonra gene bulaşık makinası faslı, gene kucakta Ferruh, hüngür hüngür ağlama faslı gelmişti önceki iki gece hep olduğu gibi. Ayrıca, bir önceki gece de olduğu gibi sokak köpekleri ürüyüp durmuştu. Tüyleri dikilmişti Elvan Abla’nın. ‘Hayırdır inşallah!’ demişti. ‘Bunların sayıları her gece artıyor mu ayol?’

Dördüncü günün sabahı, erkenden bir telefon gelmişti Elvan Abla’ya. ‘Seni patron çağırıyor’ diyorlardı. Alelacele üstünü giyinip çıkmış, çıkarken de senelerin acısını çıkartmak istercesine yatağında mışıl mışıl uyuyan Kismet’i uyandırmaya kıyamamış, kısa bir not yazıp mutfak masasının üstüne koymuş, akşama kadar eve dönemeyebileceğini belirtmişti. O gün, hakîkaten de akşama doğru dönebilmişti. Çok yorgun ve çok canı sıkkın bir hâli vardı. Kismet’cik, daha önceleri hiç o kadar asık suratlı görmediği Elvan Abla hakkında yanlış zana kapılmış, ‘Galiba bu misafirlik sıkıttı artık ablamı... bana yol göründü...’ diye bile düşünmüştü. Oysa yanlış düşünmüştü. Dördüncü hürriyet gecesini, Elvan Abla, suratının neden asık olduğunu bir tamam anlatmıştı Kismet’e. Üç önemli sebepten dolayı moralsizdi Elvan Abla. Birincisi; belediyeden yeni bir tebliğ daha gelmişti o günün sabahı. Patron da onu o sebepten çağırmıştı zaten. Tebligatta şöyle bir şeyler deniliyordu: ‘Ayrı ayrı şu kadar evden müteşekkil Ankara Genelevi’nde, gerek çalışanların, gerekse ziyaretçilerin genel sağlığı ve buna bağlı olarak toplum sağlığı göz önüne alınmak sûretiyle bir dizi daha yenilenme yapılması, şu şu şu sayılı, şu şu tarihli

belediye meclisi kararıyla hükme bağlanmıştır...' Neydi bu kararlar?.. 'Ölme eşeğim ölme' diyerek bir bir sıralamıştı Elvan Abla. Evlerin hepsi tek renk boyanacaktı. Ama önce hepsi muz gibi soyulacak, sıvası, çatısı, doğramaları, her türlü sıhhî tesîsâtı, ıslak zeminleri, genel kanalizasyon sistemleri, elektrik tertibatları, sokakları, merdiven altları, odaları, odalarda kullanılan yaylı somyaları, vitrinleri, ahşapları, oturma grupları, çay ocaklarına kadar bir tamam sökülecek, atılacak, satılacak, neyse ne yapılacak, sonra bütün bunların yerine yepyeni, tertemiz, bir örnek, odalarında duş ve tuvalet bulunan, gelene de çalışana da şevk ve gayret verecek yeni bir inşaat başlatılacaktı. 'Adı restorasyon!' demişti patron, elindeki tebligatı sinirli sinirli sallayarak. '...ama resmen inşaat bu be!' İşte birinci moral bozucu sebep oydu ki, bütün bu işler, nereden baksan üç dört ay sürecekti işlerdi. Bu da, para biriktirip Kısmet'i keraneden kurtaracak olan Elvan Abla için kelimenin tam anlamıyla yıkım demekti ki bu yıkım da kendi içinde ikiye ayrılıyordu. Birincisi, mâlûm sebep, üç dört ay komisyon alamayacak Elvan Abla, hesâbı uyarınca tasarruf etmekte ilerleyemeyeceği gibi, o güne kadar biriktirdiklerini de hızla eritmeye başlamış olacaktı. Daha şu villanın dağ gibi taksitleri duruyordu ortada. İkincisi ve daha yıkıcı olanı şuydu; hem komisyoncular, hem de orospular, masraflara belli oranlarda katılmak zorundaydılar. Acelesi yoktu canım. Senet imzaları, evvelki senetlerini ödedikleri gibi, onları da çalışa çalışa öderlerdi. Öyle demişti patron. Bu da Elvan Abla'nın kaba hesâbına göre, Kısmet'i, şu son masrafları da hesâba katacak olursak, önümüzdeki beş sene boyunca, Elvan Abla da kasayı bırakıp çalışmaya, müşteriye çıkmaya başlasa bile kurtarmayacakları anlamına geliyordu. Yanmışlar mıydı? Hapı mı yutmuşlardı? Dur bakalım daha... Sırada, ikinci moral bozucu ana sebep vardı... Hele bir de onu dinlesindi Kısmet bakalım... 'Komisyoncular dâhil, her kız, çalışmadığı her gün için on fiş basmış gibi senet imzalayacak,' diye buyurmuştu patron. 'Burası imâret değil. Beğenmeyene kerane mi yok? Senetleri İzmir'deki, İstanbul'daki, Adana'daki, Hatay'daki arkadaş-

lara ciro ederiz, kırmazlar sağolsunlar, bizi istemeyen gider paşa paşa orda çalışır' diye buyurmuştu patron. 'Ama, oralara yazılan, oda kirasıydı, mobilya masraflarıydı, tesisat komisyonuydu, şuydu buydu gibi masraflar için bizim sözümüzü dinlemeyip de bize vermediklerinin en az yüz mislini oralara vermek zorunda kalacaklarını da bilsinler' diye buyurmuştu patron... Bu durumda, Elvan Abla'nın ödenmeyi bekleyen villa taksidi senetleri gündemde ön plana oturacağından, Kısmet'in kurtarılması, Kısmet üçüz doğursa ve üçünü de kız doğursa ve üçüzlerin üçü de doğdukları gün çalışmaya başlasa ve Elvan Abla da kasayı masayı bırakıp müşteriye çıksa bile, şöyle kaba bir hesâba göre otuz kırk sene daha alacağı görüldü. Tabii, değil otuz kırk sene, üç sene içinde Kısmet'in müşteri potansiyelinin yarı yarıya düşeceğini aklına bile getirmek istemiyordu Elvan Abla. Bir başka sorun daha vardı. Bu da, Elvan Abla'nın moralini bozan ve eve suratı asık gelmesine sebep olan ana sebeplerin üçüncüsü ve sonuncusuydu ki, Elvan Abla, yapılacak tâdilât ve tâmiratlara kontrolör koordinatör olarak atanmıştı. Hiç çalışıp komisyon alamayacağı hâlde, işe gittiği günlerde olduğundan daha erken evden çıkacak, akşama, belki gece yarılara kadar orda burda mal, mülk, mühendis, mimar, işçi, amele, usta, çırak, boya seç seramik seç armatür seç, ihâle aç, ucuzunu ve iyisini bul, 'bula-mazsan sen bilirsin' demişti patron, koş o yana dön bu yana uğraşması gerekecekti. Bunların adam gibi okumuş yazmış adamları yok muydu? Vardı tabii... 'Olmaz mı be?' demişti patron. Peki o kadar tahsilli dururken zavallı bir orospu eskisi ne yapsındı, nasıl kalksındı bu işlerin altından bir başına?.. 'Bütün okumuş yazmış adamlarım iş üstünde olacaklar zaten' demişti patron. 'Ama sana danışmadan hiçbirini parmağını kıpırdatamayacak... çünkü niye?.. Çünkü ne zaman anlamadıkları bir şey olsa gelip bana soracaklar, ben de seni çağırıp sana soracağım... aradaki bürokrasiyi kaldırıp, her şeyi senin emin ellerine emanet ediyorum Elvan kızım!' demişti patron.

Dördüncü hürriyet gecesinde de artan bir şevkle ürümeye devam etmişti sokak köpekleri ve yine dördüncü hürriyet ge-

cesi, ikisinin de en uykusuz, en bol küfürlü, en kadere lânetli geceleri olmuştu. Kısmet bile gece ikiye kadar bir defa olsun esnememiş, ağlayıp duran Elvan Abla'ya sarılmış, ağlayıp durmuştu. 'Kısıldık kaldık' demişti Elvan Abla. 'Bir çocuğum vardı, aldılar elimden. Ben niye orospu oldum biliyor musun yavrum? Oğlumu adam gibi büyüteyim, adam gibi okutayım, adam gibi yetiştireyim, adam edeyim diye oldum...' demişti. '...ama aldılar elimden...' demişti. 'Şimdi senin bebeğinin peşine niye düştüm anlıyor musun?' demişti. '...ama...' demişti '...geçmiş ola artık...' demişti... '...bitti bu iş...' demişti... 'Bir ke-re daha aldılar bebeğimi kollarımdan...' demişti... '...kına yak-sınlar götlerine...' demişti... O ağlamıştı, Kısmet ağlamıştı.

Beşinci hürriyet gününün akşamı, Elvan Abla umduğundan erken gelmişti eve. Mis gibi ev yemekleri hazırlamıştı Kısmet ona. Elvan Abla, mutfığa girip Ferruh'u sevdikten sonra tencerelerin kapaklarını birer birer açmış, koklamış, yanibaşında utangaç utangaç gülen Kısmet'in boynuna iki elini birden atıp onu kendine çekmiş, burnunu burnuna sürüp bir çocuk gibi kulak memelerini gıdıklayarak onu kıkır kıkır güldürmüş, sonra da gözyaşlarını silerek, yutkunup hıçkırarak, 'Allah seni...' demişti '...geberme e mi?'

O gece, sokak köpekleri gene ürüyüp dururken, 'it ürür dostluk yürür' deyip, önceki konuşmalar hiç yapılmamış gibi oturmuşlardı uzun uzun. Elvan Abla uzun uzun mâzisini anlatmıştı kızı. Kocasının nasıl da ipsiz sapsız bir adam olduğunu, nasıl da içki kumar belâsına kendi babasının anasının kanını emdiğini, sonra nasıl Elvan Abla'nın kötü yola sürüklenmesine; 'Kasapla bir görüş, ev sahibiyle bir görüş' seyirci kaldığını, sonra siktir olup gittiğini, aylarca görünmediğini, sonra birden ortaya çıktığını, sonra ayda bir, çaktırmadan bir köşebaşında yolunu kesip para istediğini, vermediği takdirde eve gelip oğlunu alıp gideceğini, polislere ihbâr edeceğini söyleyerek para koparttığını ve bu sebeple, giderek mesleğe ısınmasına sebep olduğunu anlatmıştı. 'Bir gece polisler dayandı kapıma... ihbâr almışlar... kocam sandım, değilmiş... hakiki bir pezevenkmiş ihbâr eden... beni keraneye satıp yolunu bulacak-

miş... iki gün nezârette tuttular, sonra zührevî hastalıklara gönderip vesika verdiler, o ara, beni ihbâr eden pezevenk, hastane çıkışı yolumu kesti, zorla dersem yalan olur, iki gün iki gece çocuğumdan haber alamamışım, gönüllü bindim arabasına, o zamanlar yol bilmem, iz bilmem, yardım eder sandım... sonrası mâlûm... oğlumu bir daha göremedim...'

Ne Elvan Abla'nın iki kirpiği değebilmişti o gece birbirine, ne de Kısmet'in. İkisi de kendi odasında, karanlık tavanı seyrederek sabahı sabah etmişlerdi.

Kısmet, kesin kararını o gecenin sabahında, kahvaltı masasında bildirdi Elvan Abla'ya.

'Çocuğu doğuracağım Elvan Abla... s...mişim senedini sepetini!'

Elvan Abla, çatalına taktığı zeytini yere düşürdü.

'Ne?'

'Dün gece çok düşündüm... Nasıl olsa sen kendini kurtarabilirsin...' Umurunda değilmiş gibi güldü. '...ben işe devam.'

Elvan Abla, tek kelime etmedi, soru sormadı. Kaşlarını çatıp küçücük kıza bakmakla yetindi. Devam etti küçücük kız: '...şu söylediğin evli adam?.. Nerde o?.. Tuttuğum gibi alayım ne kadar tohumu varsa... elektrik süpürgesi gibi çekeyim tozunu toprağını... bugünlerde çok müsâitim...'

Elvan Abla, kafasını eğerek bakmaya devam etti. Konuşmadı veya konuşamadı. Kısmet'i dinlemeye devam etti:

'...sonra ben işe devam...' hiç umurunda değilmiş gibi 'baş baş' işareti yaptı '...sen büyüt onu mis gibi...' yamru yumru sırtıttı '...benim yerime de sev...' pişkin görünmeye çalıştı '...beni keraneden çıkartmışın say...' saçlarını havalandırdı '...kız olursa, onu telli duvaklı gelin ettiğin gün, beni etmişin say... oğlan olursa, askere gönderdiğin gün...' Bu kadarına dayanabildi Kısmet. Ağlayarak kalkıp, koca Elvan Abla'nın kollarına attı kendini. Elvan Abla saçlarını kokladı kızın. Gözyaşlarıyla ıslanan yanaklarını öptü, pis heriflerin salyalarıyla kirlettiği incecik boynunu, bembeyaz gerdanını kokladı. Temizlemek, mikrobundan arındırmak istercesine, kendini kaybetmiş bir hâlde, onun o tatlılık, yumuşacık, bebek dudağı kadar masum du-

daklarını avuçlarının içiyle bastıra bastıra sildi. Göğsüne yatırıp kulak memelerini kaşıdı, upuzun, ipek gibi sarı saçlarını elleriyle havalandırıp, onların tel tel uçuşmalarını seyretti. Bir damla gözyaşını ziyân etmedi Kısmetcğin. Hepsini parmak parmak, avuç avuç toplayıp kendi yüzüne sürdü, ferahlamak istermiş de sînesine kolonya sürermiş gibi avuçlayıp avuçlayıp ağlamaktan katılan göğüslerine sürdü.

Ne kadar müddetle o vaziyette kaldıklarını ne o bilebildi, ne öbürü. İkisi de aynı şeyi düşünüyordu o sıra. ‘Şu an, şu acı, şu hüzn, şu çaresizlik ânı ne güzel bir an!.. Allahım ne güzel bir an!..’

Ferruh, ‘Pısst’ dedi de toparlandılar. Kısmet, Elvan Abla’nın kucağından istemeye istemeye ama suç işlemiş de yakayı ele vermeden önce ortadan kaybolmak istermiş gibi hızlıca kalktı Elvan Abla da doğrulup buruşan eteğini düzeltti eliyle. Gözyaşlarına aldırmadan, komisyoncu kasiyer karı havasında baktı Kısmet’e.

‘Şu yanımızda oturuyor..’ dedi. ‘Geçen gece gördüğümüz Dobermanlı adam var ya...’

‘Ben adamın yüzünü göremediydim ki?’

‘Bekliyeceksin artık... gerekirse şu ön salondaki camın önünde bekliyeceksin... Köpeğini çıkartıp gezdirecek nasıl olsa... o zaman, köpekten mi girer de dostluk kurarsın, doğrudan sanatını mı konuşturur tav edersin, bilemem... orası sana kalmış... Geçen gece köpekleri sabaha kadar havlayınca kapılarına dayanmıştım. Alımlı bir karısı var ama pek bir güzelliği yok. Senin eline su dökemez anlıyacağın! Ne zaman evden çıkarlar, karı çalışıyor mu çalışmıyor mu, akşama kadar evde mi oturuyor, bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. İş ayarla... Öyle de olsa böyle de olsa, en kısa zamanda bitir.’

‘Merak etme abla...’ dedi Kısmet. ‘Karısı şu oturma odasında otursa ben yine alacağımı alırım o heriften... Nasıl? Yakışıklı mı?’

‘Ne desem boş... Fidan gibi bir delikanlı... gencecik daha... boylu poslu... incecik, at bacağı gibi upuzun bacakları var...’

‘Tamam canım... sen beğendikten sonra?’

Elvan Abla, o kadar da acele etmesi gerekmediği hâlde, hızlı hızlı makyajını temizledi, hızlı hızlı tazeledi, koşaradım giyindi, kapının orda Kısmet'i alnından öptü.

'Ev senin...' dedi. 'Bu ailenin kızı olarak tanıt kendini. Uydur bir şeyler. Evli barklı adam hem zamparalık yapıp hem de sorguya çekecek değil ya seni. Gündüz gece fark etmez... İş uzarsa, bana telefon et, ben oyalanırım sağda solda, bittiğinde tekrar ararsın, çıkar gelirim... Karısı da çalışıyorsa, gündüz kaçamak yapmak isteyecektir. O zaman zaten mesele kalmaz. Şimdiden adını koyalım, bu iş hâllolana kadar, akşam yediden önce eve dönmüyorum. Tamam mı kızım?.. Haa... bir seferde döl tutamayabilirsin... Gebelik kesinleşinceye kadar adamla arayı hep iyi tutmaya bakıyorsun. Anlaştık mı yavrum?'

Kısmet, Elvan Abla'yı, annesini uğurlayan bir liseli kız gibi kapıya kadar çıkararak yolcu etti. Elvan Abla, kıza Lucky'nin oturduğu evi gösterdi. 'Dikkatli ol...' dedi. 'Zenginlerin dedikodusu bol olur. En iyisi, köpeği kullan.'

'Bana bi şey yapmasın hayvan?'

'Sen ona bir şey yapacak mısın ki o sana yapsın? Hem iyi düşün, o bile bir avantaj olabilir. Mesela köpek sana havlar, saldırır, sen korkarsın, fenalık geçirirsin falan... hiç mi film seyretmedin canım?'

Çağırdığı taksi gelmişti. Elvan Abla binerken, Kısmet de yanına gidip arabanın kapısını örttü. Arkasından el sallamayı unutmadı tabii. Çok soğuktu ve kar yağmıyordu bir türlü. Havada, kırağı gibi incecik buz parçaları uçuşuyordu. Bir yağsa, hem temizlenecekti ortalık, hem de hava ılıyacaktı biraz, ama yağmıyordu. Kısmet çok üşüdü. Koşa koşa eve girdi, kendine bir bardak çay doldurdu, Ferruh'u sevip 'pısst'lattıktan sonra görev aşkıyla ön salona geçti. Dışarıyı rahatça görebileceği koltuğa yerleşti. Çaydan bir yudum alıp bardağı yanındaki sehpanın üzerine bıraktı. Bütün gece gözünü bile kırpmadan sırtüstü uzanıp durmuştu. Esnedi. 'Uyumamam lâzım' dedi kendi kendine. Bir daha esnedi, sonra derin bir uykuya daldı.

Altıncı hürriyet gününün sabahıydı.

*Kır oğul zinciri! Hür gez, hür konuş
Yok mu altundan gümüşten kurtuluş?*
MEVLÂNÂ

Beş fecî gün ve gece yaşamışlardı. Önce şu kızan meselesi. O gün, o kanamanın ilk başladığı gün, zaten Lucky hem Kemalettin'e hem de Bûse'ye küsmüş olduğu için, 'koca eşeği' ofisten arabaya kadar kucakta taşımak zorunda kalmışlardı. Nihâyet, kan ter içinde arabaya kapağı atabildikleri zaman; 'O değil de...' demişti Bûse '...evlendiğimden beri ilk defa kocamın arabasında arka koltukta gidiyorum... hem de bi köpek yüzünden yani' ... Iskitler'den Batıkent'e kadar upuzun yol boyunca camı da kapatamadıkları için, Bûse üşütüp nezle olmuştu. Lucky zaten onunla konuşmuyordu, bu yüzden daha Yenimahalle Köprüsü'ne gelmeden hapşırmaya başlayan kızcağıza kafasını çevirip şöyle bir bakmış ve şıpır şıpır damlayan hayız kanını yalamaya devam etmişti. 'Yeter artık yaa...' diye bağırıyordu Bûse. 'Ay çok iğrenç yaa...' Eve geldiklerinde Bûse koşa koşa kusmaya gittiği için, bu sefer Kemalettin Lucky'yi kendi başına taşımak zorunda kalmıştı. Yeşil alanın başlangıcından topu topu eve kadar süren kucak yolculuğu sırasında, tıpkı dükkândan inerken olduğu gibi, Lucky bir kez olsun Kemalettin'in suratına bakmamış, buna mukâbil adamcağızın pantolonunu, gömleğini ve ceketini sanki regl olan o değilmiş de Kemalettin'miş gibi kana bulamıştı.

‘Hemen bi şeyler yapıyosun Kemoş! ...veteriner meteriner çağırıyosun, kısırılaştırıyosun şunu!’

Kemalettin hemen telefona sarılmış, birkaç iyi veteriner numarası öğrenmiş, sıranın başındakini aramıştı. ‘...haa... pardon... tamam... tabii ben bilmediğim için... tabii... yarın kaçta?.. Oldu... köpeği de alıp geliyorum... Doberman... Kral Doberman.’ Sonra telefonu kapatıp, Bûse’ye üzüntülerini bildirmişti. ‘Maalesef canım... Bu gece de katlanmak zorundasın, zorundayız... evde ameliyat yapılamazmış... anestezi uygulayacakları için...’ Bûse yılacak değildi. Kemalettin’i itip telefonun başına kendi geçmiş ve diğer veterinerlerle bizzat kendisi görüşmüştü. Sonuncusundan da aynı cevâbı alıp, ‘Şimdi getirelim madem?’ diye son bir umut, yalvardıktan sonra parke boyunca kırmızı mum damlamış gibi parlayan kan izlerine basmamaya çalışarak erkenden oturma odasına geçmiş, kapıyı da içerden kilitleyip kitap okumaya çalışmıştı. Ancak bu da pek mümkün görünmüyordu. Karnı acıktığı için ikisiyle birden barışmaya karar veren Lucky, dışardan oturma odasının kapısını tınaklamaya başlamıştı. Çıkan cıyırt cıyırt sesler Bûse’yi olduğu kadar Kemalettin’i ve hatta Lucky’yi de çılgına çevirmiş, Kemalettin kısa süre içinde pes edip Lucky’nin yanına dikilmiş, kapıyı tık tık çalarak; ‘Bûse aç şu kapıyı gözünü seveyim, deli olacam yaa!’ diye yalvarmaya başlamıştı. Bir süre daha dayanabilmişti Bûse. Sonunda o da pes etmiş, kapıyı açmak zorunda kalmıştı. En son Lucky pes etmişti, o da kapı açıldığı için... yoksa etmezdi.

Lucky’ye ne yedireceklerini düşünürken kendi karınlarının da aç olduğunu hatırlamışlardı. Kemalettin, telefonla üç tâne karışık pizza sipariş etmiş, sonra üçü birlikte televizyonun karşısına oturup reklamları seyretmişlerdi. Lucky, reklam olan kanalı açmadıkları zaman küsüveriyordu. ‘Buna da şükür bâri...’ demişti Bûse. ‘...hiç olmazsa altına örtü sermemize razı oldu hanımefendi!.. Aman kalsın kalsın... reklamlar kalsın...’

Kapı çalınınca, ‘pizzalar geldi’ diyerek en önce Lucky fırlamıştı yattığı yerden. Kemalettin, Lucky’nin ânî harekete geçişiyle kukusundan sallanarak suratına bulaşan hayız kanını ör-

tüye sildikten sonra ağır ağır, söve söve kapıyı açmaya gitmişti. Bûse, oturduğu yerde çaktırmadan kanal değiştirip birkaç dakika haberleri izlemeye çalışmıştı.

Gelen pizzacı değil, Taksici Osman ve ailesiydi. Zaten berbat başlayan gece, o dakikadan sonra daha da berbat bir hâl almaya başlamıştı. Yalandan, ayıp olmasın diye, Kemalettin'in çok ısrarlı ricâları üzerine 'puştun' eski ailesi ile tanışmaya gelen Bûse, Osman'ın karısı Aysel'in elindeki çikolata kutusuna uzanıp, 'Ne kadar naziksiniz' der demez, Aysel'in, 'Bunu Lucky'ye getirmiştik ama?' demesi üzerine mosmor olmuştu. Zaten birkaç dakika sonra gelen pizzaları da Osman'ın büyük kızı Nezahat, küçük kızı Neslihan ve Lucky, kimseye tek lokma ayırmadan mideye indirmişlerdi. Bu arada, Lucky her yere damlatmış, damlattıklarının bir kısmını yerden, bir kısmını kendi kukusundan yalayarak temizlemiş, sonra o diliyle, 'barıştı ya kahpe' gidip gelip inadına Bûse'nin ellerini, yanaklarını yalamıştı. Bûse, çay demlemek bahanesiyle üç defa kusmaya gitmiş, her gittiğinde de assolist gibi elbise değiştirip gelmişti.

Kâbus, Taksici Osman'ın ve karısı Aysel'in, Allah'ın emri, peygamberin kavliyle, Lucky'nin yeni doğacak yavrularından birine tâlip olmalarıyla başlamıştı. Zaten canı burnundaydı Bûse'nin. Kibar ev sahibi ayaklarını atıvermişti bir kenara. 'Ne yavrusu canım?' demişti. 'Yarın kısırlaştırıyoruz Lucky'yi... Şu pisliği görmüyor musunuz?.. Bir de doğuracak, suyu pathlyacak yeşil yeşil... yani kusura bakmayın Osman Bey... böyle açık açık konuşuyorum ama... Aysel Hanım iki tane doğurmuş, o iyi bilir!' O zaman, Osman da bırakmıştı kibar misafirlik ayaklarını. 'Nası kısırlaştırıyomuşunuz la?' demişti ters ters. 'O biraz şey ister... yani... olmaz ama' 'Nasıl olmaz be?' diye cırlamıştı Bûse. 'Bi ton para saymış almışım, size mi soracaktım ne olup ne olmayacağını?' Kemalettin kıpkırmızı bir suratla lafı gargaraya getirmeye çalışırken, Osman Kemalettin'e mânâlı mânâlı bakmış ve, 'Ne tonu, ne parası yenge?' deyivermişti. 'Ben onu hediye olarak verdim Kemalettin Abi'ye. İnanmıyosan getir kitabı, ikimiz de el basalım!'

Sonra kıyamet kopmuştu. Ne Kemalettin Bûse'yi sakinleştiri-

rebilmişti, ne de Osman Aysel'i. 'Demek üç kuruş para için kıydın da sattın benim kızımı ha?' diyerek kocasının suratını çırmalamıştı Aysel. Bûse de; 'haak-tuu' deyip Kemalettin'in suratının orta yerine herkesin içinde tükürmüş, zaten sekiz senedir kendini küçük ve ezik hisseden genç adamı iyice itin götüne sokmuştu. Kemalettin'in, elini pantolonunun arka cebine atıp döviz mevduat hesap cüzdanını çıkartması ve, 'Al yaa... hepsini yarın gidelim, senin hesâbına aktaralım... ben bunları kimin için biriktirdim sanki yaa?' diye yalvarması da sorunu çözmemişti. 'Demek öyle ha Kemalettin Bey?' demişti Bûse. 'Biz burada kaç senedir, sen ev kedisi gibi sus pus otururken senin onurun için savaş verelim, sen orda usul usul malı götür ha?.. İt ürür kervan yürür ha?'

İt? İtin umurunda değildi kopan kıyamet falan. Nezahat ve Neslihan'la koş o yana koş bu yana evin altını üstüne getiriyor, kukusunu yalıyor, koşup Bûse'ye bir dil atıyor, kızlarla kıça vurup kaçmaca oynuyor, havlıyor, kukusunu yalıyor, koşup Bûse'ye bir dil daha atıyor, koşup çikolataları afiyetle mideye indiriyor, kızlara evi gezdiriyor, odaların kapısını açıp içerilere de damlatıyor, sonra yatak odasına geçip temizlikçilerin o gün serdiği yeni çarşafın üzerine atlıyor, kızlarla yastık kavgası yapıyor, damlatıyor, çarşafa, yorgana siliniyor, sonra merdivenlerden koşa koşa inip parkede kayıyor, kayarken evvelce damlattıklarını her tarafa yayıyor, yalıyor, koşup Bûse'ye bir dil atıyordu it. 'Ne yapacak it?'

Aysel, hıncını çocuklardan alıp döve döve dışarı sürükledikten ve dönüp de Osman'ı; 'Ama seni Tahsin Amca'ya söylemezsem' diye tehdit ettikten, bunun üzerine Osman da dönüp; 'Ama bu yaptığını Tahsin Amca'ya söylemezsem' diyerek Kemalettin'i tehdit ettikten, Lucky de misafirlerin gitmesine izin verdiler diye hem Kemalettin'e hem de Bûse'ye ayrım gözetmeksizin küstükten sonra evde nihayet başbaşa kalmışlardı. Bûse, ağlayarak kendisinden af dilemeye çalışan Kemalettin'e aynen şunları söylemişti: 'Hiç sırnaşma bana Kemalettin Yılmaz! En-selenmeseydin soyguna devam edecektin. Özrün kabahatinden büyük! Bu iş bitmiştir. On tâne Lucky'yi, üstüne de on tâne Ali

Memet'i sana on artı on defa tercih ederim... Hiç olmazsa ikisinin de kötüsü dışında!' Tam da o sırada yediği çikolatalar yüzünden çok fena kötüsü gelen Lucky, ikisine de küs olduğundan, kapıyı açsınlar falan diye hiç minnet etmemiş, müdânâ etmemiş ve sokak kapısının ağzına kötüsünü yapıvermişti. Buse kusmaya koşarken telefon zar zar ötmeye başlamıştı. Karşı taraftaki, Kemalettin'in kayınpederi Yaşar Yazıcı'ydı. 'Duyduğuma göre Lucky'yi kısırlaştırmayı falan düşünüyormuşsunuz, siz siz olun, bir daha böyle bir şey düşünmeye kalkmayın!' diyordu adam. Buse, banyodaki paralelden katılmıştı konuşmaya. 'Artık hiç fark etmez babacım. Arkadaş, köpeğini de alsın, başına çalsın. Bana bir araba gönderirseniz hemen EVİME dönmek istiyorum! Zaten açlıktan da ölüyorum! Bu var ya bu! Senin Lucky için verdiğin bin doları cebe atmış biliyo musun? Bi de hesâp cüzdanı çıkardı utanmadan. Ufak ufak sızdırıyomuş senelerdir! Karnım çok aç baba! Arabayla beraber bir şeyler göndersen? Hem yer hem dönerim diyodum!'

Dönememişti Buse. Buna mukâbil, Yaşar Yazıcı, arabaya atlayıp gecenin bir vakti kucak dolusu yiyecek ve içeceklerle onlara gelmişti.

Baba adamdı Yaşar Yazıcı. Kızından önce, gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüş, yüzü utançtan patlıcan moruna dönmüş damadını kucaklayıp bir çocuk gibi bağrına basmış; 'Her şeyi biliyorum oğlum!' demişti Buse'nin şaşkın bakışları altında. 'Sen kötü bir şey yapmadın!' Sonra, Lucky rahat vermediği için boynuna tasmağını takmış, arabada bekleyen şoförünü ve ayrı bir arabada bekleyen iki korumasını çağırıp sevk kayışının tutamağını adamlardan birinin eline vermiş, Buse'yi de 'Açılırsın, iyi olur' diyerek üç adamın yanına vermiş, Lucky ile birlikte sitenin bahçesinde o soğukta gezmeye yollamış, Kemalettin'i yanına alıp evi şöyle bir dolaşmış, sonunda onu en temiz ve en kokusuz yer olarak tespit ettiği Kemalettin'in stüdyo tipi çalışma odasına götürmüş ve Kemalettin'in iğneden ipliğe yesyeni, gısgıcı bilgisayar setinin önünde Kemalettin'e şu konuşmayı yapmıştı: 'Oğlum, sen zengin bir adamın şımarık kızına aldığın bir oyuncak değilsin... mâmâfih sen, zen-

gin bir adamın damadıydın. Sen, şımarık zengin kızının kiralık arabası değilsin... mâmâfih sen, şımarık zengin kızının kocasıydın... Bak mesela, ben, servetinin hesâbını bilmeyen bir kızın babası gibi hissetmiyorum hiç kendimi... ama sen kendini, servetinin hesâbını bilmeyen bir kızın kocası gibi hissediyorsun... bu yüzden, ben kızımın babası olabiliyorum ama sen karının kocası olamıyorsun... Emin ol, geçip giden yıllar içinde ben, belki inanmayacaksın ama Hatice Hanım ve hatta Ali Memet, senin, kızımızın parasıyla evlenmediğine kesin olarak kanaat getirdik... mâmâfih sen, hâlâ parayla mı yoksa eşinle mi evli olduğunu anlayabilmiş değilsin... Evet, Bûse'nin uzun katarlar dolusu parası var ve hep olacak, ama oğlum onun uzun, mis kokulu saçları da var fakat ne yazık ki bu hep olmayacak... 'Bir eşim var' dediğinde hangisini daha çok düşündüğünü, Allah aşkına uyuma da biraz düşün bu gece!.. Uzun katarları mı düşünüyorsun, upuzun, mis kokulu saçları mı?.. Ha benim eşşek oğlum?.. Bırak zırlamayı!.. Söyleyeceklerime iyi kulak ver... bugün sana şu boklu köpeğinizle ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun?.. Hah!.. Onun seni kabul etme şeklini kabul edeceksin ilk önce... hayır oğlum, köpekten bahseden kim? Ben Bûse'den bahsediyorum... sence Bûse nasıl kabul ediyor seni?.. İlk nasıl, ne şekil sevdiyse öyle kabul ediyor değil mi?.. O şekli aklında tut... tuttun mu?.. Tamam... şimdi de Bûse'yi ilk nasıl ve ne şekil sevdiğini hatırla bakalım... onu da tut aklında... iyi bak şimdi, beni unut, parayı unut, serveti, malı mülkü, özellikle de boş gururu, kibri unut... bendeki ve sendeki bütün pislikleri unut... gözlerini temizle... şimdi bak Bûse'ye... ağlama yahu!.. Ne gördüğünü söyle bana... bu Bûse o Bûse değil mi?.. Yaa... eşşek oğlum benim... şimdi git, al o Bûse'yi, hayatın tadını çıkar... temiz gözle bakarsan temiz, pis gözle bakarsan pis görürsün oğlum... sen karına bak... temiz o... sana ne benim pis paramdan?.. İster sokaklara saçarım, ister İskitler'deki dükkâna... sana ne bundan?.. Haa, zaten Bûse'ye bakıyorsun demek... zaten çok şakalaşıp sevişiyorsunuz demek... kendini karına bu kadar borçlu hissederken mi?.. Vakti gelince ona gününü göstermek için bankada gizli gizli

para biriktirirken mi?.. Bu yüzden de kendini bir hırsız gibi hissederken mi?.. Kendi karının koynuna bir hırsız, bir yüz-süz, bir şarlatan olarak girerken mi?.. Bırak oğlum, bu ağırlıklar at üzerinden, büyü, adam ol, karını olduğu gibi kabul et, seni kabul ettiği gibi kabul et, sakat olsa taşımaz mıydın onu sırtında? O hâlde şimdi de taşı... kalıbının adamı ol ulan! Sen fakirliğe ağlayacak, zenginliğe oynayacak soytarılardan değilsin... Biliyorum ben seni... ikisine de güler geçersin sen... haydi aslanım! Haydi koçum!.. Ağlama oğlum... ağlama dedim!.. Ha? Efendim? Lucky'yi kısırlaştıracağınızı kimden mi öğrendim?.. Canım kimden olacak? Tahsin Bey'den tabii... o da Osman denilen bir taksiciden öğrenmiş... Tahsin Bey niye mi beni buldu?.. Niye mi sizi aramadı?.. Yahu bırak şimdi... kalk, git karının yanına... dedektifliğin sırası mı?

Sonra gece güzelleşmişti. Lucky, eve yeni misafir getirdikleri için ikisiyle de kanlı kanlı yalayarak barışmış, onlar da Lucky'ye Yaşar Yazıcı'nın getirdiği sosisleri kendi çatallarına takarak ikrâm etmişler, çok eğlenmişler, çok gülmüşlerdi. Lucky, çatal takılı sosisleri dişini veya dilini çatala hiç değdirmeden almıştı. Onu çok takdir etmişlerdi.

Yatağın sağında Kemalettin, solunda Bûse, ortasında da Lucky, hayızlı, horlamalı, ağız kokulu bir uyku çekmişlerdi gecenin sonunda. Uzaklardan köpekler ürümeye başlamıştı gecenin geç vakti.

Ertesi gün, Kemalettin öğlen olmadan Lucky'yi eve geri getirmek ve akşama kadar evde oturup köpek bakmak zorunda kalmıştı. Kilometrelerce uzaktan kızanlı dişinin kokusunu alan, Iskitler çetesinden yirmi civârında sokak köpeği dükkânın etrafını sarıp 'karı'yı dışarı dâvet etmişlerdi çünkü. Doğrusu 'karı' da hiç ağırdan satmamıştı kendini. Hemen havlaya havlaya ofisin kapısını açmış, kendini serkeş bir edayla merdivenlerden aşağı vurmuş, cinsel bir hayata doğru taş atar gibi atıvermişti. Allah'tan Kemalettin atik davranmış, telefonla korumaları uyarmıştı da Lucky ulaşmadan birkaç salise önce dış kapıyı kilitletmeyi başarabilmişti. Lucky, o gün üç korumayı pantalonsuz, kemersiz ve hatta daha da ileri giderek donsuz

bırakmıştı. Çözümü, Lucky'yi eve götürmekte bulan Kemalettin, çok küstüğü için kucağında taşımak zorunda kaldığı kızışmış dişi ile dükkânın hemen kapısının önündeki arabaya gidinceye kadar akla karayı seçmişti. Yirmi civârında abazan erkeğin arasından, kucağında şıpır şıpır seks ve şehvet damlatan bir 'karı'yla geçmek öyle her babayiğidin harcı değildi. Çiğdem Sitesi'ndeki evlerin duvarları o gece ürüm ürüm ürüyen delikanlıların yanık türküleriyle ürpermişti. Yattığı yerde günlerdir Kemalettin'e sarılamadığı için aradaki Lucky'ye sarılmak zorunda kalan Bûse; 'Köpek ürümesi hayra alâmet değil derler Kemoş, korkuyorum' demiş, yattığı yerde günlerdir Bûse'ye sarılamadığı için Lucky'ye sarılmak zorunda kalan Kemalettin de ona şu soruyu sormuştu: 'onların niye ürüdüğünü bilmiyomusun sanki?' 'Biliyoruuuum...' diye işlenenmişti Bûse. Kemalettin de o zaman ona şu açıklamayı yapmıştı: 'İyi o zaman... al... Üüüüü!.. Yeter yaa... delirecem yaa!' Hatta o gece Lucky, Kemalettin'in ürümesini yanlış anlamış, onu uzun uzun yalamış, tahrik etmeye çalışmıştı.

Ertesi gün ve daha ertesi gün, Kemalettin, dükkânı evden idâre etmek zorunda kalmıştı. Sabahın sekizinde kendisini telefonla arayan gece bekçisi; 'Dükkâna o karabaşı getirmeyin efendim. Buralar eli si...nde it kaynıyo!' ihbârında bulununca, Kemalettin, çaresiz hem o günü hem de ertesi günü evde mahpus hayatı yaşayarak geçirmişti.

Beşinci gün de aynı şey tekerrür edince Osman'ı telefonla arayıp 'İmdat' demişti Kemalettin. 'Lucky kızanı geçene kadar durakta kalabilir mi?' Osman Kemalettin'e bozuktur mâlûm. 'Beton paraya sattım ya canım... naaparsanız yaparsınız, bana niye soruyon ki? Ben kim oluyom ki?' diyerek hava basmış, karakter atmıştı. Kemalettin özür üstüne özür dileyerek bastırmış, Lucky'nin ilk yavrularından en güzelini Osman'a hediye edeceğine söz vermiş, bunun üzerine Osman insafa gelmişti. 'Dur bakalım...' demişti. 'Ben bi Tahsin Amca'yı arayım, o ne diyecek bakalım... de mi bakalım?'

Sonra güzel haber gelmişti. Kemalettin, o güzel haberi kendisine ulaştıran telefon cihazını üç kez öpüp alnına koyduktan

sonra sevinçten titreyen bir sesle Bûse'yi aramıştı. 'Müjde Kemoş!.. Pardon, canoş... ben Kemoş diyecektim... müjde müjde!.. Hani Lucky'nin eski sahibi var ya?.. Yok, Osman değil, en eski sahibi... Tahsin Amca mıymış neymiş... işi hâletmiş... Lucky'ye bakıcı bulmuş bi tane... hem de eğittiriverecekmiş sevâbına... Nerde mi?.. Bizim evde tabii... mahsuru var mı senin için?.. Tabii canım, herkes çocuğuna evde baktırıyo artık, kimse kreşe göndermiyo... hem de mis gibi eğitim görecektir şerefsiz... artık rahat rahat beste yaparız di mi kız?.. Öptüm, yedim seni... hadi hoşçakal...'

*Kurdun köpekten farkı, çağırıldığı
zaman asla gelmemesidir!*

LUCKY

Kemalettin, karısı doğumhânede doğum sancısı çeken baba adayı gibi, kapısız mutfakla onun hemen karşısındaki salon arasında mekik dokuyor, ellerini oğuşturuyor, bir araba sesi duyduğunda koştura koştura cama gidiyor, sonra tekrar volta atmaya başlıyordu.

Lucky, kıça vurup kaçmaca oynayalım teklifini kabaca; 'İki kişiyle oynanır mı lan?' diyerek geri çeviren Kemalettin'e küsmüştü. Oturma odasında reklamları seyrediyordu. Kapının kısaca çalındığını duyunca kuyruk salladı. Alışkanlıkla dönüp kukusunu kontrol etti. 'Bav!' kanama yoktu.

Kemalettin, kapının ağzında mahcup mahcup dikilen delikanlıya baktı. Oğlanın at bacağı gibi upuzun bacakları ve yapraklarını taşıyamayan söğüt dalı gibi narin, ince, uzun bir boynu vardı. 'Beni Tahsin Beyamca gönderdi... adım Ertuğrul.'

Kemalettin, oğlana sarılıp öpmemek için kendini zor tuttu. 'Çok memnun oldum...' dedi sırtarak. 'Buyur gel.. içeri gir de seni mikropla tanıştırayım... Sonradan tehlikeli olmasın. Sevmemi mi sevmiyor çünkü. Eğer geçinemeyecekseniz bileyim, boşu boşuna umutlanmayayım.'

Ertuğrul tek söz etmeden peşine takıldı Kemalettin'in. Beraber antreyi geçip merdivenlerin yanından yola devam ettiler.

Oturma odasından dondurma reklamı yapan kadının şuh sesi geliyordu: 'Ohh... Çok büyükühh!' Kemalettin, başını çevirip açıklama yapmak gereği hissetti. 'Kimse yok...' dedi. '...reklamlardan geliyo o ses...' Tam o anda Lucky, sivri kafasını siyah bir matkap ucu gibi çıkarttı kapının ordan. Ne kadar küs de olsa, eve gelen misafire dayanamıyordu. Bu sefer misafirin onun odasına doğru geldiğini görünce hiç dayanamadı. 'Bav!' Kemalettin'in, 'Aman dikkat!' diyerek kendini siper etmesine vakit bırakmadan bacaklarının arasından geçip Ertuğrul'un üzerine atladı. Kemalettin, 'Neyse bâri, yukarda bol miktarda pantolonumuz var,' diye düşünerek döndü ama Ertuğrul'la Lucky'yi sarılıp koklaşırken görünce hem çok şaşırdı hem de 'pantolonu da kurtardık, günü de' diyerek çok sevindi. 'Naaber Arap?' diyordu Ertuğrul, Lucky de ona, 'Mıyk' diye cevap verip dehşetli bir muhabbetle yalakalık ediyordu. Kısa zamanda oğlanın suratını kulak deliklerine varıncaya kadar sıırılsıklam etmişti. Kemalettin'in gözü arkada kalmayacaktı. Bu çok iyiydi.

'Çok iyi...' dedi. 'Seni sevdi... artık sana gönül rahatlığıyla emanet edip işimin başına dönebilirim... Yalnız... onun adı 'Arap' değil... 'Lucky'...'

Lucky, ismini duyunca Kemalettin onu çağırıyor zannedip, barıştığını da göstermek maksadıyla hemen yanına gitti. Dizlerinin dibinde, kafasını kaldırıp suratına bakarak 'uslu köpek' oturuşuna geçti.

'Biliyorum Abi... Zaten tanıyorum da... Geçen gün ben de geldiydim Tahsin Beyamca'yla... arabanın içinden gördüydüm...' dedi Ertuğrul. 'Benim eskiden böyle böyle iki tane siyah köpeğim vardı... ben onlara Arap derdim renkleri için... Yoksa, durakta Lucky'yi öyle bir anlattılar ki... bilmem mi?.. Lucky işte!'

Lucky, ismini duyunca Ertuğrul onu çağırıyor zannedip hemen yanına gitti. Kafasını kaldırıp suratına bakarak 'uslu köpek' oturuşuna geçti.

'Şu Cinnah'taki durak mı?' diye sordu Kemalettin. 'Osman'ın çalıştığı durak mı?.. Osman'ı biliyosun o zaman?.. Lucky'nin eski sahibi...'

Lucky, ismini duyunca Kemalettin kendisini çağırıyor zan-

nedip, zaten barıştığını bir kere daha hatırlatmak maksadıyla hemen onun yanına gitti. Kafasını kaldırıp suratına bakarak 'uslu köpek' oturuşuna geçti.

'Osman Abi'yi bilirim tabii...' diye cevapladı Ertuğrul. '...ama beni buraya Lucky'nin asıl sahibi gönderdi.'

Lucky, ismini duyunca Ertuğrul kendisini çağırıyor zannedip bozuk bozuk yanına gitti. Suratına dik dik baktı.

'Lucky'nin asıl sahibi, Lucky'nin asıl sahibi...' diye çıkıştı Kemalettin. 'Lucky'nin asıl sahibi benim karımdır kardeşim!'

Lucky, ismini duyduğu hâlde Kemalettin'in kendisini çağırıp çağırmadığından şüpheye düştü. İki adam arasındaki mesafenin tam ortasında durup kıcını Ertuğrul'a dönerek Kemalettin'e ters ters bakmaya başladı.

'Ama beni buraya zaten Tahsin Beyamca gönderdi...' diyerek kırdığı potu düzeltmeye çalıştı Ertuğrul. '...Beyamca Lucky'yi o kadar çok seviyor ki...'

Lucky, ismini duyunca hırladı, ağır ağır Ertuğrul'a döndü.

Kemalettin saatine baktı. 'Her neyse...' dedi. '...Ben gitmek zorundayım... Evin anahtarı kapının arkasında... İçerde unutmayasın ha... Bi de dikkat et, şu anda kızanda kendisi... Gerçi dünden beri kanaması çok azaldı ama, sen gene de çişe çıkarıldığında erkek köpekleri kolla... Bu iyice azdı... hepsinin ırzına geçebilir...' Kemalettin'e hırlayıp duran Lucky'nin kıcına doğru eğildi, kukusuna bir göz attı. 'Valla yok gibi...' dedi. 'Geçti herhalde kızanı...' doğrulurken poposuna küçük bir şaplak attı. 'Hadi Lucky...' dedi. 'Ben gidiyorum.'

Lucky ismini duyunca dönüp Kemalettin'e saldırdı.

Kemalettin, pantolonunu değiştirdikten sonra apar topar aşağı indi. Kendisini kapıya kadar uğurlayan, binbir yalakalık yapan Lucky'nin suratına dönüp bakmadı bile. Küsmüştü Kemalettin. Çok küsmüştü. Lucky, son olarak Kemalettin'e istediği kanalı seyretsin diye uzaktan kumandayı da koşup getirdi ama bu hiçbir işe yaramadı. Kemalettin, küs küs işe gitti.

Ertuğrul, müstakbel köpeğinin yanına oturup oturma odasında reklamları seyrederek bakıcılık hayatının ilk gününe başladı.

*Kaldırıp deryâyı aktarsan eğer,
Bir dolumluktan çok almaz testiler.*
MEVLÂNÂ

Tahsin Bey, sade kahvesini henüz içip bitirmişti. Duraktaki hüzün, enikonu onu da sarmış sarmalamış görünüyordu. Gözleri dalıp dalıp gidiyordu.

‘Pekâlâ...’ dedi boş fincanı metal komodinin üzerine bıraktıktan sonra. ‘Kadir’in ailesi için yapabileceğimiz bir şey var mı?’

Ender, banka sırtını yaslayıp yere çömelmiş, yüzünü kolunun arasına gömmüştü. Kafasını kaldırıp ayrıık dişlerini göstererek ağladı. ‘Yok...’ dedi hırslı hırslı. ‘...daha rahmetlinin namazı gılınmadan iki tane haydut geldi, taksiyi gotürüp gittiler...’

‘Olur mu yahu?’ dedi Tahsin Bey. ‘Mîrâs intikâl etmeden ne yapacaklar taksiyi? Atsan atılmaz, satsan satılmaz... kimmiş onlar?’

Osman dalıp gittiği yerden usul usul çıkıyordu. ‘Yeğenleriymiş...’ dedi. ‘...rahmetli Kadir Baba’nın malı mülkü dağıtılınca ya kadar çalıştıracaklarmış arabayı... ben de dedim, ‘naapacaksınız arabayı?’ diye ama ‘Boş boş durasıya kadar çalıştırır, cenâze masraflarını çıkartırız,’ dediler.

Tahsin Bey sinirli sinirli güldü. ‘Kendi cenâzesini de kendisine kaldırtıyorlar adamcağıza,’ dedi. ‘Tabutunu da taşıtsalardı bâri!’

Ender ayağa kalkıp ellerini beline dayayarak gerindi. ‘Valla

ne güzel didin!’ dedi. Banka oturdu. ‘Allah’tan Ertuğrul aç
açıkta galmadı sâyende.’

Osman, kıvançla, sevgiyle, hürmetle baktı Tahsin Bey’e,
sonra Ender’e döndü. ‘Tahsin Amca kimseyi açta açıkta bırak-
maz aslanım!’ dedi. ‘Bak, taksiyi kapıp gidenler görünmedi or-
tada da cenâze masraflarını da Tahsim Amcam çekti.’

Tahsin Bey, bacaklarının arasına diktiği bastonunun topuzu-
nu çevirdi. ‘Kapatalım bu bahsi,’ dedi. ‘Söylemesi kolay değil
ama, ölümler Allah’a aittir... bize düşen, dirileri sağaltmaktır...
tıpkı Sevgili Lucky’nin yaptığı gibi...’

Ender, Tahsin Bey espri yapıyor zannetti. ‘He hee...’ diye gü-
lüp dizine vurdu. ‘...diriler zaten sağ Tahsin Amca!.. He hee...
Lucky’nin işi onları gudurtmak...’

Osman, Ender’in böğrüne dirsek vurdu.

‘...yakın zamanda çocuklarımı kaybettim...’ diyerek kaldığı
yerden sözüne devam etti Tahsin Bey. Gözleri çakmak çakmak
olmuştu. Kapının ağzında dikilen Kasap Selim başını önüne
eğdi.

‘...kolay değil... hiç kolay değil... ama hayat devam ediyor...
bunu bana Sevgili Lucky ilhâm etti... o kaza mahallinden, yüz-
lerce kilometre yol kat edip yuvadakileri teselli etmeye geldi...’
Güldü, omuz silkti. ‘...hoş!.. Ne bilsin o teselli etmeyi?.. Ama
etti... bizim Mücellâ Hanım bile ondaki yuva duygusu karşı-
sında duygulandı, gizli gizli gözyaşı döktü... Çocukların ölüm
haberini aldığından bu yana, Sevgili Luckyciğin pejmürde çı-
kıp geldiği güne kadar ağlayamıyordu... Sonra daha hoş...’ Ge-
ne güldü, gene omuz silkti, göz pınarlarında puslu bir buğu-
lanma başladı. ‘...tedâviyi reddetti Luckycik... sağaltılmaya îti-
râz etti... yemedi ve içmedi... ağır ağır öldürüyordu kendini...
ilk günlerde, geçirdiği çok büyük şoka bağladım bunu, sonra
düşündüm, çocukların ölümüne bağladım ama yanılıyordum...
o Mücellâ Hanım’ın başını okşamasını istiyordu... ona
bir mesajı vardı çünkü...’ Ender’e, Osman’a sevgiyle baktı. Göz
pınarlarında biriken birkaç damla gözyaşı, çökük avurtlarına
doğru yuvarlanmaya başladı. ‘...Mücellâ Hanım’dan bunu isti-
yordu... Mücellâ Hanım da, biliyorsunuz, kazaya sebep Sevgili

Lucky'dir zannediyordu, hâlen de öyle zanneder, 'Ona sevgi göster' dediğimde, ilk başta reddetti benim bu teklifimi... ama sonucu o da merak ediyordu anlaşılan... bir sabah, yine kalkmış ortalığı temizliyordur diye düşünerek evin içinde onu aramaya başladım...' Tahsin Bey susup güldü, hıçkırdı. '...sonra bir de baktım, Mücellâ Hanım, Sevgili Lucky'nin odasına gitmiş, yanına oturmuş, onun o sivricik başını dizine yaslamış, tatlı tatlı okşayıp duruyor...'

Ender çok duygulanmıştı. Kendini tutamayıp sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. Yüzünü kollarının arasına gömerken; 'höyy' diye bir ses çıktı. Osman, arkadaşının ensesini sıktı. O da ağlıyordu.

Tahsin Bey, sessiz ağlamasını sürdürüyordu. '...saklandım... dinledim... Mücellâ Hanım mırıl mırıl bir şeyler konuşuyordu Sevgili Lucky'le... kendi torunlarıyla konuşur gibi konuşuyordu... 'Sen...' diyordu '...benim çocuklarımın, torunlarımın canıydın... benim de canım olur musun kızım?.. Ama bak, önce iyileşmen lâzım gelir... birkaç lokma bir şeyler atıştırman lâzım gelir...' ben, kapıda donakalmış, bu manzarayı izliyordum... Sevgili Lucky ise kafasını kaldırmış Mücellâ Hanım'ın gözlerinin içine bakıyordu o konuşurken...'

'Höyy...'

'...sonra diyordu ki Mücellâ Hanım, 'Kendi adıma bu hayatta bir saniye daha kalmayı ben de istemezdim ama, sağolasıca Tahsin Beyim var benim ve ben onun için sağ ve esen olmak mecbûriyetindeyim... O da acı çekiyor ama benim için sağ ve esen olmaya gayret ediyor... sen niçin kendini koyveriyorsun be küçük serkeş?..' evet... Mücellâ Hanım, işte böyle diyordu Sevgili Lucky'ye... ve şöyle devam ediyordu... 'Bizim hiç mi hükmümüz yok senin sevda bahsinde? Varsa yoksa ölmüş gitmiş olanlar mı? O hâlde niçin döndün? Bize, sevdalı ölünce nasıl ölünmesi lâzım geldiğini anlatmak için mi? Yoksa nasıl yaşanması lâzım geldiğini mi anlatmaktır niyetin?..' sonra onun o sivricik ağzına bir lökma peynir uzatıyordu. '...haydi küçük serkeş...' diyordu... '...bana bir karîne ver... yaşamak mı lâzım sevgili ölünce, ölmek mi?.. Eğer sen yemezsen, ben de yemeyeceğim...'

Tahsin Bey, elleriyle topuzuna sıkı sıkı dayandığı bastonu olmasa öne doğru yıkılıp gidecek gibiydi. Hıçkırdı, gözünün yaşı sel olup aktı. Tek elini ileri doğru uzatıp, hâyâlî bir köpeğe yemek veriyormuş gibi içe büktü parmaklarını. ‘...ve dostlar... sevgili çocuklar... Sevgili Lucky, o karîneyi verdi Mücellâ Hanım’a... o küçük peynir parçasını, inanın bana, öğüre öğüre, gözlerinden yaş gele gele, binbir güçlkle yedi, boğazları acıya acıya yuttu... günlerdir aç hayvan... midesi kaldırmadı, kustu... sonra hemen atıldı çıkarttığının üzerine, bir daha yedi, bir daha kustu, bir daha yedi... İnanmayacaksınız, Mücellâ Hanım, ‘Yeter sağolasıca, anladım, ne demek istediğini anladım!’ deyip de ona yalvarıncaya kadar yapıp durdu aynı şeyi... peyniri yedi, peyniri kustu, sonra tekrar yedi...’

‘Höyyy... ben de istiyom Tahsin Amcam... ben de istiyom...’

Tahsin Bey, derin bir uykudan uyanırmış gibi şaşkın, mahmur baktı Ender’e. Osman, diziyle arkadaşının dizine vurdu, fısıldadı, ‘La Ender, bi rahat ver la... naapacan şimdi peyniri la?’

Tahsin Bey Osman’ı duymuştu. ‘Peynir istemiyor o...’ dedi gülerek. Hâlâ akıp duran gözyaşlarını cebinden çıkardığı mendile silmeye başladı. ‘Sevgili Lucky’nin bir yavrusunu istiyor...’

‘Hee...’ diyerek Tahsin Bey’in ellerine kapandı Ender. ‘...gözünü seveyim Tahsin Amcam... ah amcam!’

Tahsin Bey, Ender’in dağınık saçlarını okşadı. ‘Ben her şeyi Sevgili Lucky’nin keyfine bırakmışım...’ dedi. ‘Bunu ona sorman lâzım oğlum... Bana düşen, onun önünü açmak ve gönlünün ne murâdı varsa onu gerçekleştirmesini sağlamak...’ Kendisine sevgiyle bakan Osman’a, Ender’e, Kasap Selim’e ayrı ayrı bakıp gülümsedi. ‘...ama...’ dedi gözleri dalıp giderek ‘...val-lahi ben de isterdim bir tâne...’ İç çekti, omuz silkti. ‘Vermez ki şıllık...’ dedi. ‘Herkes verir, bana vermez.’

Osman ve Ender aynı anda atıldılar: ‘Niye Amca? Sana vermeyecek de kime verecek?’

‘Ben onu yuvasından sürdüm...’ dedi Tahsin Bey. ‘Sevdiği insandan ayırdım... Mücellâ Hanım’dan ayırdım onu...’

Osman, Tahsin Bey’in Lucky’yi kendisine verirken neler çektiğini gayet iyi hatırlıyordu. Niye verdiğini de. İtirâz etti:

‘Olur mu Tahsin Amca yav?.. Sen zaten Mücellâ Teyze istemiyo diye verdiğin ya bana?’

Ender de Tahsin Bey’e moral vermeye çalıştı. ‘Hee... hem gendin didin, Mücellâ Diyze onun başını okşadıydı didin.’

Tahsin Bey kafasını usulca salladı iki yana. ‘Doğru... ama Sevgili Lucky evimde olduğu sürece, Mücellâ Hanım, kendini ölüp gitmiş çocuklarına ihânet ediyor gibi hissediyordu... Bu yüzden hem o hem onun tarafından horlanan zavallı köpek hem de ben acı çekiyorduk... Sonuçta, en iyisinin bu olduğunu düşünerek Lucky’yi koparttım sevdiğinden.’

‘İyi etmişin bence,’ dedi Osman. ‘Acı çekiyomuş işte hayvan.’

‘Bir hayvan, ona ne kadar acı verirse versin, sevgilisinin yanında olmak ister... çünkü onun akli insan akli kadar karışık değildir... hâlis ve duru bir ruhu vardır... orada, o tertemiz aklın ve arı duru ruhun derinliklerinde gizliden gizliye bilir ki, ayrı ayrı sevgililere dağıtılacak yedek sevgilerle dolu bir sevgi deposu yoktur... bir tek yürek vardır ve bir tek yürek, bir tek kişiyi sevebilir...’

‘Ama o köpek, biz insanız... de mi Tahsin Amca?’ diyerek araya girdi Ender. ‘...senin ne gabahatın var canım?’

Tahsin Bey bastonuna dayanarak oturduğu yerde döndü, duraktakilerin yüzünü inceledi. ‘Ve biz de insanız, öyle mi?’ dedi. ‘O köpek... kendisini bin bir ezâ ile üzse bile vazgeçmiyor sevdiğinden, biz istediğimiz bir tek şeyi vermesin, en sevdiğimiz kişiden soğuyuveriyoruz...’

‘Ama Tahsin Amca...’ diye son bir gayretle îtirâz etmeye çalıştı Osman. ‘O da bize ha bire küsüp darlıyordu...’

‘Anlatamadım galiba...’ diyerek ayağa kalktı Tahsin Bey. ‘Ne ben...’ bastonunu kaldırıp ucuyla önce Ender’i, sonra da Osman’ı işaret etti. ‘...ne sen, ne de sen... Sevgili Lucky’nin gönlü hiçbirimizde değil... onun için, varsa yoksa Mücellâ Hanım... o kadar!.. Mesele bu çocuklar... mesele bu...’

Tahsin Bey kapıya doğru yürüdü. Kasap Selim, kapıyı açıp patronunun önünden dışarı fırladı. Seremonik vedâ töreninden sonra, soğuktan donan ellerini oğuşturarak avuçlarının

içine hohlaya hohlaya durağa koşan Ender'le Osman birbirlerine baktılar. 'Adam gafayı yimiş!' dedi Ender.

'Siktir la!' diyerek onu tersledi Osman. 'Senin kafan basmıyo asıl... Ne dedi Tahsin Amca?..' durağa girip elektrik sobasının önüne çömeldiler. '...dedi ki... yani... şindi bak... ne dedi?.. Sevecen ama dedi... yani... o bir hayvan olarak dedi...' Ender'e dönüp baktı, yutkundu. Ne demişti sahi bu Tahsin Amca? Bu Ender de dişsiz ağızını göstere göstere ne diye sırtıyosa böyle? '...siktir la!..' dedi Osman. '...senlen mi uğraşacam!'

Bir omuz atıp Ender'i kışüstü yere devirdi.

*Kendi düşmüş, kazmış amma bir çukur,
Zûlmü er-geç zûlmeden bizzat bulur!..*

MEVLÂNÂ

Kemalettin, kendisine şaşkın şaşkın bakarak, 'Günaydın' diyen Melda'nın önünden hışım gibi geçmiş, hemen ofisindeki gardiobunu açmış, ceketine uyan renkte bir pantolon bakmış, bulamayınca daha da sinirlenip yerine oturmuş, tırnaklarını yemeye başlamıştı. 'Köy bandosu şeflerine döndük!' diye söylendi yüksek sesle. Lucky pantolonunun paçasını yırttığı anda apar topar yatak odasına koşmuş ve üzerinde takım elbise olduğunu unutup oradan bulduğu ilk pantolonu ayağına geçirivermişti. Dolayısıyla, açık mavi kruvaze ceketin altında, yandan üç beyaz fitilli bordo keten pantolon, kıyafet bütünlüğünü fena hâlde bozuyordu. Bunu ne yazık ki çok geç fark etmişti. Melda telefon edip Ali Memet 'Bey'in geldiğini söyleyince, yerinde hırsla dönüp bacaklarını masanın altına sakladı. 'Bey' miş...' diye homurdandı.

'Naaber kayınço? Valla Melda'ya beş defâ yemin ettirdim de anca öyle iknâ oldum sizin Dabırmın'ın burda olmadığına... yoksa hayatta girmezdim...'

Kemalettin, Lucky'yi getirmediğine pişmân olmaya başladı.

'Hoşgeldin...' dedi zoraki.

Ali Memet, kemerini düzeltip rahat rahat gezinmeye başladı odada. 'Buna ne iş koyuyondur ama sen!' dedi sırtarak.

‘Kime? Ne işi?’

Ali Memet, geçip masaya en yakın deri koltuğa gömüldü. Bacaklarından birini koltuğun kenarına kaldırıp apış arasını kürtaj yaptıracakmış gibi ayırdı, geriye kaydıldı. ‘Şu Melda’yı diyorum canım...’ dedi. ‘...veriyo de mi sana?.. Kayınpederde bok gibi para var tabii... vermesin de görüyüm onu...’ Sırıttı. Mosmor olan Kemalettin’e bakarak dizine bir şaplak attı. ‘Nerde görüyon işi? ... Bu koltuklarda iyi oluyodur...’ Elindeki tükenmez kalemı büküp çat diye kıran Kemalettin’e göz kırpıp sırıttı. ‘...masaya da yatırıyosundur sen...’

Kemalettin, kayınpederinin yaptığı son konuşmadan sonra biraz uyanır gibi olmuştu gaflet uykusundan. ‘Şu herife daha ne kadar dayanmak zorundayım ki? Sırf beni aşağılamak için yapıyo. Senelerdir yapıyo... yapıyo, çünkü gıkımı çıkartamıyorum. Niye çıkartamıyorum? Hani benim için parayla saadet olmazdı? Neden korkuyorum da yani? Neden katlanıyorum bu âzâba?’ diye soruyordu kendine. ‘Ne dedi Yaşar Baba? ‘Sana ne benim paramdan?’ demedi mi? Eee? Ne demek bu? ‘Hayatını yaşa, keyfine bak, kimi istersen onu döv, para lâzımsa veriyim’ demek değil mi? Ben şimdi şu pezevengi eşşek sudan gelinceye kadar dövsem, ağzını burnunu çarşamba pazarına çevirsem, kayınpeder ne diyecek bana? ‘Oğlumu niye dövdün?’ mü diyecek? Ne derse desin yaa! Hiç yaa! Ben de ona derim o zaman, ‘Sana ne benim sol kroşemden veyâ rakîbimin hayalarını bulan sağ volemnden!’ ... Hiç lan! Dur bi deniyelim anasını satayım! Bakalım noolacak hem?’

‘Noo kayınço? Niye ayaklandın?.. Kıza iş koymaya mı gidiyon yoksa?’

Kemalettin, masanın etrafından dolaşmaya başladığında düşünmeye devam ediyordu. ‘Bi kıcı kırık Lucky kadar olamayacak mı lan biz? Köpek kadar şahsiyetimiz de mi olmayacak lan? Haklı valla! Valla da billa da Hatice Yazıcı haklı!.. Kim dedi lan bana, ‘gel götümüzü yala’ diye? Hem paraya boyun eğmiyorum havaları basıyoz kaç senedir, hem de Kaniş gibi mik mik ediyoz lan! Mikmişim lan!’ Masanın etrafını dolaşıp açığa çıktı. Köy bandosu şefi gibi, ağır ağır Ali Memet’in üzerine

doğru yürümeye başladı. Aklına çok güzel bir marş gelmişcesine sırtıyordu.

‘Ooo! Kayınço?.. Vay vay vay!.. Eşortmanı da çekmişin, ohh, ne fermaar derdi var, ne düğme... de mi?.. Akıllı adamsın canım... kayınpederinin parasıyla kızını düdüklemediğin yetmiyo, bi de sekreterini beceriyon arada... helal lan!.. Vay Anadolu yiğidi vay!’

Kemalettin, aradaki iki metreyi şu düşünceler içerisinde kat etti: ‘Koltuklara herifin kanı bulaşır mı acaba?.. Her neyse... Bir muhasebe çeki kestirip yenilerini alırım... Zaten paranın hiç önemi yok!.. Zaten borç defterini de yırtacam birazdan!.. Zaten önemli olan Bûse, defter değil!.. Zaten önemli olan, Bûse’nin upuzun, mis gibi saçları... Aaah ahh! Lucky bi müsaade etse ben Bûse’ye yapıcamı biliyorum ama?!.. Ama dur lan!.. İyi de etmiş hayvan... bende ne biçim enerji birikmiştir şimdi!.. Dur bakayım... Lucky olsa naapardı?’

‘Kayınço, kafayı mı yedin yav? Niye hırlıyosun yav?.. Niçin hırlıyorsunuz Kemalettin Bey? Ama?.. Kema...?’

Sekreter odasından, iki senedir, ‘Patrona şapır şupur da bize Yarabbi şükür mü anam?’ diyerek başına musallat olan virüsün, patron ofisinin ses geçirmez duvarlarını bile delip geçen canhıraş feryatlarını ilk işittiğinde, az önceki tâciz yüzünden akıttığı gözyaşlarını silmekle meşgûldü Melda. Birden gözleri parladı, yüzü ışıldadı, sırtıttı, bir elini yumurta tokuşturacakmış gibi yuvarlak yapıp, öteki elinin açık avucuyla onun üstüne şak şak vurarak ayağa kalktı. Zaten alt katta çok işi vardı. Masasından rastgele bir dosya kapıp koltuğunun altına sıkıştırdı, aşağıdan ses duyan olmasın diye kendi odasının her dâim açık duran kapısını da ‘dışardan’ kapatıp çıktı.

Atıl!

Zevk, geçim yolunda tembel davranma!

Kumaşı sun da tüccarın parlaklığını gör!

MEVLÂNÂ

Ertuğrul'un hüzünlü hâli Lucky'ye dokunmuş gibiydi. Pek hareketli değildi. Uslu uslu oturuyor, kanaldan kanala geçilmesini sivri burun dürtükleriyle Ertuğrul'a haber vererek temin ediyor ve reklamları seyrediyordu. Derken yakınlardan bir çiş kokusu aldı. Önce kendinden şüphe edip iki büklüm oldu, altını kokladı. Hayır! O çiş yapmamıştı. Kafasını kaldırdı, pencereden görebildiği kadarıyla arka bahçeye baktı. İnledi. O inleyince koku daha da artmış gibi oldu. Bayıltıcı, iç gıcıklayıcı bir kokuydu bu. Ne kokusuydu? Bav! Erkek! Çok yakında bir erkek olsa gerekti! İnledi, kokusu kaşındı. Bükülüp kontrol etti. Gene kan yoktu. Şaşırdı. Uzun uzun havayı koklayıp tekrar inledi.

'Çiş mi geldi kızım?'

Bu soruyu ne zaman duysa çışı gelirdi Lucky'nin. Kanepeden aşağı atladı, kendi etrafında havlaya havlaya iki tur döndü, sonra şaha kalkıp sokak kapısına kadar koştu, kapıya iki patisiyle bir kere vurdu, tekrar geri döndü, parkede hafifçe kaydı, dengesini bulup Ertuğrul'un yanına kadar koştu, onun da karnına iki patisiyle bir defa vurdu, tekrar dönüp sokak kapısına koştu, kapının tam önüne oturdu, kafasını kaldırıp delikteki anahtara bakarak uslu bir köpek gibi beklemeye başladı. 'Bav!'

Ertuğrul, kısa bir aramadan sonra tasmayla sevk zincirini buldu. Şakırdata şakırdata kapıya yaklaşmaya başladı.

Lucky, uslu köpek oturuşunu bozmak istemiyordu ama heyecandan her tarafı titrediği için azıcık bozmak zorunda kalıyordu. Kafasını çevirip elini çabuk tutsun diye bağırdı Ertuğrul'a: 'Bav!' Ertuğrul bu köpek milletiyle, berduş takımıyla da olsa, çok düşüp kalktığı için hayvanın çok sıkıştığını hemen anladı, hızlandı.

'Tamam tamam... geldim!'

Bitişik villada, pencerenin önündeki koltuğa gömülmüş mişıl mişıl uyuyan Kısmet, sağ yanından sol yanına döndü. Ağzını şapırdattı.

Lucky, dövüş horozları gibi kafasını öne uzata uzata asıldı tasmaya. Ertuğrul sevk zincirinin tutamağını bileğine geçirmemiş olsaydı biraz zor zaptederdi onu. Birlikte biri asılıp diğeri kayarak kapının önüne çıktılar. Ertuğrul sol kolunu geri uzatıp kapının iç tarafındaki anahtarı çıkartmaya çalışırken, Lucky, padişah atı gibi şaha kalkıp kendini bir daha ileri savurdu, Ertuğrul bir daha kaydı, anahtardan umudu kesip parmaklarını kurtarmanın telâşına düştü, o telaşla elini çekiverince de çift emniyet kilitli çelik kapı, güm diye kapanıverdi üstlerine. Hava da felâket soğuktu. Kar bile yağamıyordu soğuktan. Havada kırağı gibi incecik buz parçaları uçuşuyordu. Bir yağsaydı?

Bitişik villada kan uykuları uyuyan Kısmet, sol yanından sağ yanına döndü.

Lucky önde, Ertuğrul onun peşinde sitenin yeşil alanına ayak bastılar. 'Yavaş kızım!'...'Bav!'

Yavaşlayacak gibi değildi Lucky. Arka ayaklarıyla yere sımsıkı basıp, patileriyle şaha kalkıyor, sabanına taş takılmış çift öküzü gibi bütün adalelerini yırtarcasına asılıyordu öne öne. Ertuğrul'un dört ayağı yoktu, bu yüzden o kösele ayakkabılarının üstünde kayıp duruyordu.

Lucky, çim pistin ortasına geldiğinde, dört ayağını ayrı ayrı basıp kendi etrafında dört tur dönerek havayı koklamaya çalıştı fakat zincir dört ayağına ayrı ayrı dolanmıştı, kurbanlık inek gibi yere yığıldı.

'Bav!' Nerdeydi bu erkek? Hem her yere çiş yapıp Lucky'yi tahrik ediyor hem de ortaya çıkmıyordu.

Ertuğrul, dizlerinin üstüne çöküp kalmıştı. Bileğine doladığı sevk zinciri atardamarına baskı yaptığı için de sağ eli bembeyaz olmuştu. 'Dur kızım, dön kızım, yavaş kızım, bir daha dön kızım...' diye diye Lucky'yi kendi etrafında öncekinin hilâfına dört tur döndürmeyi başardı sonunda. Benzer bir kazanın tekratlanmaması için de sevk zincirini bileğine birkaç tur daha dolayıp kısalttı.

Lucky enikonu sakinleşmiş gibiydi. Protokol adımlarıyla yürümeye başladı donmuş çimin üzerinde. Sivri burnu devamlı havadaydı yalnız. Demirini arayan bir mıknatıs veya mıknatısını arayan bir demir gibiydi. Delikleri apaçık, fırt fırt kokluyor, havadaki erkek kokusunun ne yandan geldiğini keşfetmeye çalışıyordu. Sonunda keşfetti. Şu komşu villanın arka tarafından geliyordu. Kim koymuştu o villayı oraya?

'Bav!'

Villanın duvarlarını aşıp gelen zayıf bir ses duydu:

'Hav!'

Oturdu, bacaklarını çocuk bisikletine binmiş bir koca adam gibi iki yana bükerek ayırdı, birkaç damla işedi. İşemiğine arkasını dönüp koku, villanın duvarını aşarak 'erkeğe' ulaşsın diye geri geri eşelendi. Birkaç saniye havayı koklayarak, kulaklarını dikerek bekledi. Derken cevâbı aldı:

'Hav hav hav hav!'

Sordu:

'Bav?' Oraya nasıl gidebilirdi acaba? Acaba 'erkek' bunun bir yolunu biliyor muydu? 'Bav?' İsmi neydi?

'Hav hav hav hav?' Ne bilsindi canım? O bir duvarsız bahçe bulmuş, bir de yakınlardaki dişinin kokusunu alıp oralara iz bırakmak için bahçeye girip işemişti. O dişi o muydu acaba? Haa, bu arada, onun ismi Berduş'tu. 'Hav' Ya onunki neydi?

'Bav!' Evet o dişi oydu. 'Bav!' İsmi Lucky'di canım.

Kismet, arka duvarı olmayan villada gürültüden, köpek havlamasından rahatsız olup gözlerini açtı. 'Köpek?' diye bağırdı. Fırladı kalktı. Kalkar kalkmaz da ön camın altında bas-

ketbol oynarmış gibi hoplayıp duran sivri kafalı köpeği gördü. 'Bu o!' dedi. Tabii kast ettiği köpek değildi. Köpeğin uzun boy-
lu, at bacaklı, yakışıklı sahibiydi kastettiği. Bir süre, ne yapa-
cağını, asıl sanatını icrâ edebilmek için ön sanatı, yani tavlama
sanatını nasıl yürürlüğe koyabileceğini düşündü. Acaba perde-
leri iyice açıp, yaşlı orospuların keranenin vitrininde bekleyen
heriflere yaptıkları gibi memelerini mi sallasaydı? 'Yok canım!' diye kızdı kendine. 'Adam orospu istese keraneye gider. Zen-
gin bu! Evli barklı üstelik... naapsam?'

Lucky'nin kukusu oksiyür kurdu kaçmış gibi kaşınıyor, cayır cayır yanıyordu. Bacaklarını ayırıp yere oturarak, patileriyle kürek çeker gibi yaptı, kukusunun üzerinde kaydı. Ohh! Buzlu çim iyi gelmişti biraz. Serinletmişti azıcık! Kalktı, aradan çekilmesi için hırlayıp tehdit ederek villanın önünde yeniden hoplamaya başladı. Bir taraftan da ağlar gibi, inler gibi sesler çıkarıyordu. Ertuğrul, şaşkın şaşkın, bir Lucky'ye bakıp zincire asılıyor, bir de hayvanın ne istediğini bir türlü anlayamadığı komşu villanın tül perdelerinin ardındaki siluete bakıp suçlu suçlu gülümsüyordu. Derken, siluet, tül perdeleri açiverdi. Ertuğrul'un aklı başından gitti. Bir an, o da Lucky'nin yanına koşup, havlayarak hoplama isteğiyle doldu. 'Üff!' dedi içinden. 'Ne kadar güzel bir kız bu böyle!'

İyice uykusu açılan Kismet'in aklına Elvan Abla'nın savaş taktiği gelmişti. 'Köpek!' Köpeği kullanacaktı ama nasıl kullanacaktı? Onu, camın gerisinden seviyormuş gibi yaptı, dudaklarını büzüp kafasını sallayarak, 'agucuk gugucuk' diye sesler çıkardı. Sonra, havada en yüksek irtifâya ulaştığı bir anda ona el salladı. Köpeğin bu el sallamaya 'Bav!' diye tek sefer havlamayla karşılık verdiğini, buna mukâbil, köpeğin at bacaklı zengin sahibinin çok sefer el sallayarak karşılık verdiğini şaşıracak ve sevinerek müşâhade etti. O da ne? Köpek, villanın kapısına doğru sahibini sürüklemeye başlamıştı. Kismet, ayağına kadar gelen kısmeti tepmek istemedi. Kapıya seğırtti.

Ertuğrul, rüyâ gördüğünü sandı önce. Zengin kızı kapıyı ardına kadar açmış, yere kadar eğilmiş, merdivenleri iki ileri bir geri tırmanmak için asılıp duran Lucky'yi sevmeye çalışıyor-

du. Zinciri bileğinden bir tur çözüp gevşetti. Lucky ok gibi ileri fırladı.

Kısmet, havalanmış, üzerine doğru zıpkın gibi gelen sivri kafalı Doberman'a, ki onlar sahiplerini yerlermiş, abartılı bir dehşet duygusuyla baktı, numarasını yapmanın tam sırasıydı, ve dizleri çözüldüğü gibi yere yığılıverdi. Büyük bir suçluluk duygusuna kapılan Ertuğrul, ne yapacağını bilmez hâlde, suçluluğun zerresini hissetmeyen Lucky'nin tasmaına asıldı. 'Hayır!' diye bağırdı. Lucky, çok acele bir işi olmamış olsa, hiç üşenmez, ona iyi bir küserdi ama, şu anda arka bahçede kendisini bekleyen acele bir iş vardı. Onun için küsmedi. Dönüp, Ertuğrul'a patladı. 'Bav!'

İtiş kakış en üst basamağa gelmişlerdi. Ertuğrul, ne yapsa baş edemediği hayvanla mı didişsin, onun yüzünden bayılıp kapının önüne düşen zengin kızıyla mı ilgilensin, şaşırp kalmıştı. Bir şeyler yapamamanın bezginliği içinde, tasmayı biraz gevşetti. Ancak, Lucky de taa İsviçre'den boşu boşuna gelmemişti herhâlde. Tasmanın gevşediğini anlar anlamaz, boynunu hafifçe geriye çekmişti bile, sonra da kusuyormuş gibi hızla öne kamçılardı. Ertuğrul, asılmadığı için bollaşan tasma, sahibi aniden zayıflamış bir bilezik gibi sıyrılıp çıktı Lucky'nin boynundan. Kendi kendini azâd eden Lucky, hiç yüzü kızarmadan baygın kızın üstünden atlayıp zengin evine daldı. Önce birkaç adım atan Ertuğrul, 'Dur ya!' dedi kendine. 'Hadi o köpek, bilmedi, izinsiz girdi, sen nereye giriyorsun?'

Lucky, villanın arka taraflarına doğru doludizgin gözden kaybolurken, Ertuğrul, güzeller güzeli Kısmet'in üzerine eğildi. Dokunmak istedi, elini uzattı, korkup çekti. Bunalmıştı. Kafasını kaldırıp, çok çaresiz bir suratla evin içlerini görmeye çalıştı, saçlarını geriye doğru sıvazladı. Eğilip, 'Bayan?' diyerek genç kızın omzuna dokundu. İçine ılık ılık bir şeyler aktı. Ayağa kalkıp etrafına bakındı. Sağda villanın zil butonunu gördü. Bastı, bekledi.

Ding donglu zil villanın içinde ding dong etmeye başladığı sırada, Lucky, özenle ağaçlandırılmış arka bahçeye bakan büyük camekânın metal çerçevesini ısırmakla meşgûldü. Dışar-

da, o ağaçtan o ağaca koşup, ayağını havaya kaldıra kaldıra işeyen çok kocaman bir 'erkek' onu bekliyordu çünkü. 'Erkek?'... 'Erkek ama ne?' ... 'Ne yani?.. Henüz ne yapacağını bilmiyordu Lucky ama hele bir herifin yanına gitsindi, gerisini o zaman düşünürdü. Berduştu di mi? Hımın... Çok da yakışıklıydı canım! Zaten bu cam kapı kafasını çok karıştırmıştı. Evdeki kapılara benzemiyordu hiç. Onlar gibi olsa, şimdiye oo hooo! 'Bav!' Ardında bir ürperti hissetti. Dönüp baktı. Kalçalarının titrediğini gördü. Korktu. Kaçtı ama kalçaları da onunla birlikte geliyordu. Şu 'erkek' onunla henüz bilmediği bir şey yapıncaya kadar bir daha dönüp de arkasına bakmamaya karar verdi. Zaten kukusu da alev alev yanmaya başlamıştı. Kaşınsa ondan iyiydi. Eğilip hız aldı, hopladı. Hoplaya hoplaya camın bir taraflarında kilit mekanizması aradı. Yoktu yaa! Delirecekti yaa! Bu kapıyı da kim çalıyordu iki saattir? Ding dong, ding dong! Yeter yaa!

Ertuğrul, yeteri kadar oyalandığına karar vermişti. Kızı kucakladığı gibi daldı zengin villasına. Kötü bir niyeti yoktu bu bir, evde kendi gözetiminde yaramaz bir köpek vardı, bu da iki... Soğuktan ilikleri titriyordu bu üç... Sığınabileceği tek sıcak yuvanın anahtarı içerde kalmıştı bu da dört...

Kısmet, içinden; 'Nihâyet!' diye geçirdi. 'Buz gibi betonda bırakıp gidecekti nerdeyse!' diye de sinir oldu zengin çocuğuna. Kucak yolculuğu çok hoşuna gitmişti. Kendini iyice salıverdi. Uzun, sarı saçlı başı, şövalyesinin kolundan aşağı sarktı.

Ertuğrul, alttan diziyle takviye ederek antrenin ortasında durdu, ne yana gideceğini bulmaya çalıştı. Az ilerde, sağda bir kapı vardı. O tarafa yöneldi.

'Bav!' Hatırlamıştı Lucky. Çok sisli puslu bir anıydı ama geri getirmeyi başarmıştı işte. O dağın başındaki, o güzel havası olan yuvasını hatırlamıştı. Bir sürü kardeşiyle beraber kaldıkları o ahşap kulübeyi hatırlamıştı. O zamanı, o korku dolu geceyi hatırlamıştı. Kan kokusunu, ince çığlıkları, yandaki büyük kulübeden yırtınarak havlayan annesiyle babasının canhıraş feryâtlarını hatırlamıştı. Tilkilerin, karanlıkta parlayan gözlerini, dişlerini, yere damlayan salyalarını hatırlamıştı. Ne yap-

mıştı o zaman? Yere, havaya sıçrayıp patileriyle yerdeki çiş kutusunu açan düğmeye basmıştı. Hatırlamıştı Lucky! 'Bav! Eğilip, titreyen kıcı havada, bir karıncayıyken gibi duvar boyundaki sürgülü camekânın alt çerçevesi boyunca koklaya koklaya düğme aramaya başladı. 'Bav!' Buldu. Tek patisini protokol yürüyüşü yapacakmış gibi havaya kaldırıp dirseğinden büktü, artık çocuk değildi, sıçramasına gerek yoktu, yere gömülü otomata bastı. Büyük camekân, sessizce kayarak açılmaya başladı. 'Bav!' Bingo! Lucky kendini bahçeye attı. 'Erkek' orda, o en son ayağını kaldırıp işediği ağacın dibinde onu bekliyordu. Birbirlerini hafif hafif dişleyerek, yan yana, kış ata ata ağaçların arasına koştular. Lucky, yılğın ve berduş sokak köpeğine göre çok daha hızlı ve çevikti. O ona bir diş atıyorsa o ona beş diş atıyordu. Kendisi ile gurur duydu. 'Erkek' iyi bir arkadaş benziyordu. İşte, tam da tahmin ettiği gibi, Lucky'nin arkasına geçmişti. Muhakkak onunla kışa vurup kaçmaca oynayacaktı. Lucky de o zaman hiç haberi yokmuş gibi duracak, 'erkek' onun kışına vurup kaçtığı anda, Lucky çok çevikti çünkü, dönüp onu sobeleyecekti. Ama ne yapıyordu o öyle? Oyunu bilmiyordu galiba. Üste çıkararak kışa vurup kaçmaca oynanmazdı ki? Hiç canım! 'Bav?' Ne yapıyordu o herif? 'Mıyyk!'

Kısmet, büyük kanepede yeni yeni ayılıyormuş gibi rol kesiyordu. Oğlan, yani at bacaklı zengin çocuğu o kadar acemi davranıyordu ki, hani Elvan Abla onun evli barklı olduğunu söylememiş olsa, bunun daha önce hiç millî olmadığına yemin edebilirdi. Avuçlarının içinde musluk vardı sanki. Öyle bir ter, o kadar olur! Bir tek ilk defa millî olanlarda görülen bir durumdu bu.

'Aaah! Nerdeyim ben?' Türk sinamasında ayılanlar hep öyle derdi. '...siz de kimsiniz?'

'Ben... şeyim... köpek... köpek vardı ya?.. Onu alacaktım, siz bayılınca sizi aldım... yani... almadım da... iyi misiniz?'

Kısmet, aralayıp aralayıp kapattığı gözkapaklarının altından dikkatle süzüyordu zengin çocuğunu. Şöyle, bunalıyormuş gibi yaparak, bluzunun yakasından iki düğme açıverdi kaşla göz arasında. 'İyiyim galiba...' dedi en şuh sesiyle. '...yalnız şu-

ram... işte bakın... tam şuram...' Ertuğrul'un elini tutup sînesine koydu. '...alev alev yanıyo sanki...' karnını ânî bir sancı saplanmış gibi içine çekip, başını oğlana yaklaştıırverdi. Böyle olunca da 'erkeğin eli' az daha aşağılara kaymış oldu. Ertuğrul, yanmış gibi çekti elini. Suçu üstüne aldı:

'Pardon... istemeden oldu... siz kalkmaya çalışınca... elim de orda sıkışınca... şeylerinizin arasına diyorum yani... çok pardon...'

Kısmet, normal kızlar nasıl cilve yapar hiç bilmiyordu. Keranede olmuş olsa, gösterirdi o, ama burası orası değildi. Bu zengin çocukları nazlı olurdu. Ne malak emzirmeden anlarlardı ne yıldız saydırmadan ne de eşşeğe binip apışmadan!

'Yok vallahi...' dedi kibar olmaya çalışarak. '...Asıl ben çok pardon... birden canım çekti de!'

Ertuğrul saf saf baktı. Suratını ateş bastığının anlaşılmasından korkuyordu.

'Ne çektiyse gidip alayım...' dedi. '...şurda market var...'

Kısmet sinirlenmeye başlıyordu ağır ağır. 'Bu nasıl evli adam ay?' diye düşünüyordu bir taraftan. 'İpne midir nedir? Daha naapılır ki hem?' Birden, aklına bir şey geldi. Dizlerini, fazla ayıp sayılmaması gerekeceğini tahmin ettiği ölçüde büküp bacaklarını ayırarak eteğinin yukarı sıyrılmasını sağladı. 'Erkek' kararı.

'Şuram... işte şuram çok acıdı düşerkene...'

Ertuğrul, zengin kızının neresini gösterdiğini tahmin edebiliyordu ama onun orasına bakabileceğini tahmin edemiyordu. 'Bu zengin kızları da ne kadar orospu oluyorlar!' diye düşünerek kafasını salonun giriş kapısından tarafa çevirdi. İyi de oldu. At bacaklı, evli barklı oğlanın kafasını öteye çevirdiğini gören Kısmet, hem göğsünden iki düğme daha çözebildi, hem de at bacaklı, evli barklı oğlanın elini tuttuğu gibi bembeyaz, kütür kütür bacaklarının fokur fokur kaynayan iç kısmına götürme fırsatı bulabildi.

'Erkek' titredi, elinden koluna, kolundan beynine bir elektrik akımı gitti geldi. 'Köpek!' diye bağırdı.

Kısmet korkuyla sıçradı, bacakları iyice açıldı. 'Ay! Nerde?'

Ertuğrul'un eli hâlâ Kısmet'in bacağındaydı. Akıma kapılmış, yapışmıştı sanki. Çekmek istiyor, çekemiyordu. 'Lucky...' diye açıklama yapmaya çalıştı. 'Doberman... hani demin evinize dalmıştı ya...'

Kısmet bacaklarını kapatıp sıktı. Ertuğrul'un eli eridi. 'Dışarı çıkamaz nasılsa...' diye inledi. 'Her yer sımsıkı kapalı!'

Ertuğrul yanlış anladı. Fikri nerdeyse zikri de ordaydı. 'Evet...' dedi terden tuz tuz olmuş dudaklarını yalayarak. '...maşallah, çok sıkı hakikaten... çekiyorum, çıkamıyorum...' Gözucuyla sımsıkı bacakların arasında mahsur kalmış tâlihli sağ eline baktı.

Kısmet, yattığı yerde kalçalarını oynattı. Ertuğrul, gözlerini kaçırıp, genzini temizlemek istermiş gibi öksürdü. 'Yaa...' dedi kafasını sallayarak. '...işte böyle...'

'Nasıl?' diye sordu Kısmet. Kalçalarını hafifçe ileri geri oynattı.

'Öff!' dedi 'erkek'. 'Bilmiyorum ki nasıl... bu benim ilk olacak da!'

Kısmet, evli barklı adama çok acıdı ve için için onun karısına öfke duydu. Keranede de olurdu böyle sık sık. 'Ne kadınlar var yani!' diye geçirdi aklından. Sonra, karısı tarafından ihmâl edildiği için daha millî bile olamayan genç adamı tuttuğu gibi üzerine çekti.

'Ben öğretirim anam!'

O sırada, arka bahçede iş bitmiş, berduş herif Berduş'la zengin kızı Lucky, modülleri binbir güçlkle birbirinden ayırmayı başarmışlardı. Lucky bir tarafa uzanmış, bacağının tekini su balesi yapar gibi kafasının tepesine kaldırmış kukusunu yalayıp duruyordu. Bu oyun, kıça vurup kaçmacadan çok daha zordu. Evet evet... Çok daha zor!.. Canı çok yanmıştı ilk başta, sonra da uzun uzun beklemek zorunda kalmıştı. Hayır, dönüp ısıramıyordun da işin kötüsü. O berduş herif, arkasını dönüvermişti hemen. Nerdeydi o serseri? Bav? Gitmişti yav! Bir de zevk anında 'Oh Lucky' diyeceği yerde 'Oh Şirin' demişti. Bu erkek milleti hep böyleydi işte. 'Bav!' Kimdi bu Şirin denilen orospu? Kalktı, iki adımda bir kukusunun yerinden düşüp

düşmediğini anlamak için ardına bakarak, protokol yürüyüşü yapacak hâli yoktu, ardına kadar açık duran sürgülü camekândan içeri girdi. Bir üşüme başlamıştı ki, sorma gitsin. Nasıl kapanacaktı bu cam kapı şimdi? Gene hatırladı. Nasıl açılmışsa öyle kapanıyordu. O zaman, o çiftlikte de öyle yapmıştı. Hoplayıp o yerdeki düğmeye basmış, ızgara açılınca da içine girmeden önce bir daha hoplayıp basmış, bunun üzerine, kapak ağır ağır kapanmaya başlayınca kendini çiş kutusuna atıvermişti. Tilki, ne kadar uzun süre bıkmadan beklemişti o çukurdan Lucky çıksın diye. Ama çıkmamıştı Lucky. Zaten istese de çıkamazdı çünkü içerde zıplayıp basabileceği bir düğme yoktu. Yürüdü, ayağını kaldırıp basit bir iş yapıyormuş gibi yerdeki düğmeye basıp kapanış mekanizmasını harekete geçirdi, sonra eve dalış yaptığı yolun aksine, sokak kapısına doğru ilerlemeye başladı. Sokak kapısına gelmeden, soldaki kapının oralardan bir ses işitti. Hiç hâli yoktu. Bir an önce eve gidip televizyonun karşısına oturmak ve reklamları seyrederken uyuyakalmak istiyordu. Gene de merakına yenik düştü, kafasını içeri uzatıp salondan gelen sesin menşesini araştırdı. İşte! Onu sabahleyin gelip bahçeye çıkaran misafir ordaydı. O aradaki villanın kapısını açan o iyi kadın da onun altında yatıyordu. Ama uyumuyorlardı. Lucky, ne yaptıklarını artık gayet iyi biliyordu onun için boş yere havlayıp da kendini yormaya kalkmadı. Zaten çok yorgundu, gidip en yakındaki koltuğa çıktı, sivri kafasını kenara yasladı, iç çekti. Gözleri süzüldü. Uykuya dalmadan önce, Bûse ile Kemalettin'i düşündü. Onlar niye hiç bunlar gibi yapmıyorlardı? Uyudu.

*Bağımsızlığa damgasını vuran şey;
insanın artık kendinden utanmıyor
olmasıdır!*

NIETZSCHE

Kemalettin, iki koruma çağırıp Ali Memet'i hastaneye sevk ettikten ve başta Melda olmak üzere tüm personelinin tebriklerini kabul ettikten sonra, bir gece önce Lucky'nin kısırlaştırılma ameliyatı için randevu aldığı veterinerine telefon etti. '...Kâzım Bey nasılsınız?.. Kemalettin Yılmaz ben... hani dün bir Doberman'ın kısırlaştırılması için randevu almıştım... evet, Kral Doberman... gelemeyeceğim de, bekletmemek için aradım... bir de, aramışken sormak istediğim bazı şeyler vardı... bizimki kızana gelmişti de... geçti galiba... bu sabah baktım, hiç kanaması yoktu... evet, gereken tedbirleri aldık, sokağa bile çıkartmadık kanaması geçinceye kadar... öyle asil bir cinsin, kırk göbeklik pedigri var yani, Kral cinsi, söylemiş miydim? Uyuz bir sokak köpeğiyle çiftleşmesini istemeyiz tabii... şimdi, bu kızanı kaçırdık ama, sizden de bilgi almış olayım... bir dahaki sefere, elinizde kaydı bulunan Doberman familyasından, ama Kral cinsi olacak tabii... Nasıl?.. Kızanının geçtiğini nereden mi biliyorum?.. Dedim ya, kanaması bitmişti bu sabah... nasıl?.. Kızan asıl kanama bitince mi başlar?.. Yani asıl tehlike şimdi mi?.. Kanama varken çiftleşmez mi?.. Kanama geçer geçmez mi çiftleşmeye başlar?.. On gün boyunca uzaktan erkek köpek bile geçse hâmile mi kalır?.. Sizin her dediğinizi

tekrar mı ediyorum?.. Ediyor muyum?.. Evet mi?.. Peki, ne yapıcaz şimdi?.. Tamam doktor... sahip çıkarız çıkmasına da, siz de elinizdeki listelere bir bakarsanız ben sizi yarın ararım... oldu... bir yavru da size veririm tabii... tabii söz... yazayım, buyrun, sizi dinliyorum...' Kâğıda doktorun cep telefon numarasını yazdı. '...iyi günler... teşekkür ederim...'

Telefonu kapattı. İçi rahattı gerçi ama, gene de eli telefona gitti, direkt hattan evini aradı. Yirmi defa çaldırınca kadar bekledi. 'Çiçe çıkmışlardır,' diye düşünüp, sızlayan parmak eklemleri için Melda'dan biraz buz istedi.

Birkaç dakika geçmeden elinde bir torba buzla içeri gelen Melda, patronuna hayran hayran baktıktan sonra ağzındaki baklayı çıkardı: 'Beyefendi, afedersiniz... Lucky'nin, çok afedersiniz, kızana geldiğini gördük ya... acaba diyorum, bir yavru da ben istesem diyorum...'

Güldü Kemalettin. 'Bakarız Melda,' dedi. Seviyordu bu kızı. Hanım kızdı. İki senedir nişanlı olduğunu biliyordu. 'Nişanlınla bir konuşmanı tavsiye ederim yalnız...' dedi gülererek. 'Evde bir köpek beslemek zor iş, hele hele bu köpek Lucky familyasından bir köpekse?.. Bilmiyorum artık? Yarın evleneceksin, derdi çok büyük... inan bana!'

Melda boynunu büktü. 'Nişanlım yakında askere gidiyor...' dedi. '...ondan sonra da birkaç sene çalışıp para biriktirecekmiş... evlilik biraz uzak görünüyor şimdilik...'

'Yaa...' dedi Kemalettin. 'Söyle o aptal nişanlına, askerden döner dönmez burda işi hazır olacak... 'Bekletme beni' de ona... '...ben paradan daha önemliyim... de...' Kayınpederinin sözlerini hatırlayıp coşkuyla devam etti: '...para, bin sene sonra da aynı para, ama ben iki sene sonra aynı olmayacağım...' de o aptal herife!.. Tamam mı Melda?.. İnan bana, o lânet şey, olsa da dert, olmasa da!.. Sizden daha öne geçmesine, sizi oyalamasına izin vermeyin canım... hadi canım!'

Melda, yanaklarını içine çekerek ağlamasını bastırmaya çalıştı, başaramadı. 'Teş... çok teş...' diyerek hıçkırdı, elleriyle yüzünü kapatıp koşa koşa personel tuvaletine gitti.

Tuhaf, beklenmedik şekilde mutluydu Kemalettin. Melda

çıktıktan sonra biraz bekledi, sonra kilitli çekmecedeki borç defterini çıkardı, parmak eklemlerinin acısına aldırmadan cayı cayı yırtıp attı. Gene tuhaf, beklenmedik şekilde mutlu hissetti kendini. Etrafına bir baktı. Çalışmayı seviyordu, personeli seviyordu... Bu etraf kayınpederine mi aitti?.. Olsun... kayınpederini de seviyordu... Kalbine baktı... Bûse'yi seviyordu... olduğu gibi, geldiği gibi, neyse ne olarak seviyordu... oradan, Bûse'nin kapladığı muhabbet alanının kenarından siyah ve nemli burnu görünen sivri kafayı, Lucky'yi seviyordu... Sızlayan eklemlerini ovaladı... Yumruklarını seviyordu...

Cep telefonu çalınca sıçradı. İki defa daha çaldırıp arayan numarayı görmeye çalıştı. Gizli kayıttı. Bu olsa olsa Yaşar Yazıcı olabilirdi. Saygıyla açtı. 'Efendim?.. Aa, evet baba, iyiyim, ya siz?.. Hastaneden mi aradılar?.. Ali Memet mi aradı?.. Ehem, yani, biraz tartışmıştık... efendim?.. Hayır burun kemiğinin, elmacık kemiğinin ve husyelerinin tartışma konumuzla ilgisi yok tabii.. yok... o organlarla da ilgisi yok... efendim? Teşekkür mü ediyorsunuz?.. Ama o sizin oğl... ben de mi oğlunuz?.. İyi mi etmişim?.. Elime mi sağlık?.. Ne zaman istersem gene mi?.. Valla mı?.. Her söylediğinizi tekrar mı ediyorum?.. Hoşça mı kalayım?'

Geriye yaslandı, eliyle masayı ittirerek döner koltuğunu atlıkarınca yaptı, fırl fırl dönmeye başladı. Oh bee! Hep bunlar o itin yüzündendi işte... 'Sevgili Lucky... Sevgili Lucky...' Hem döndü, hem güldü, hem ağladı: 'Anne yaa! Atlıkarıncaya bindim sonunda yaa!'

Daha yüce bir yol olmalı!
NIETZSCHE

'Psst!'

'Bav!'

'Ay!'

Ertuğrul, koyun koyuna uyuyakaldıkları kanepeden Kısmet'in çılgılığına uyandı. Kısmet de Ferruh'un 'psst'ına ve Lucky'nin 'Bav'ına uyanmıştı.

'Ne oldu?' Ayağa kalkıp giyeceklerini attığı yerden toplama-ya başladı telaş içinde. 'Biri mi geldi?' Külotunun paçasına takılıp sendeledi, hopyaya hopyaya buldu dengesini.

Kısmet olduğu gibi kalkıp ar etti birden. Bunu kendinden hiç beklemezdi. Afalladı. 'Aaa?' diye şaşırdı içinden. 'Utandım ben!' Kollarıyla memelerini kapattı, bacaklarını sıktı, eğilip yerdeki giysilerini aldı, kazağını üstüne geçiriverdi. 'Papağan!' diye bağırdı. At bacaklı oğlanın önünde külotunu giyinmeye utanıyordu. 'Koş...' dedi Ertuğrul'a. 'Senin köpek papağanı yiyecek!'

'Nerde papağan? Sizin papağanınız mı var?'

'Psst!'

'Bav!'

'Gördün mü? Koş koş!'

Ertuğrul atletini, kazağını giymiş, pantolonunun bir paçasını da bacağına geçirmişti. 'Nereye koşayım?' diye sordu.

Kısmet, eteğini alıp önüne koydu. Bir tarafının görünmeyeceğini bildiği hâlde gene de eğilip külotunu giyinmeye utanıyordu. Çok daha fazla şaşırttı bu onu. Elini salon kapısına doğru salladı. ‘Şu tarafa...’ dedi. ‘Koş ama canım...’

Ertuğrul öteki paçayı da geçirip dışarı fırladı.

‘Psst!’

‘Bav?’

Kısmet, oğlanın kapıdan tamamen uzaklaştığından emin olmak için eğilip baktı, sonra hızla ayağa kalktı, külotunu çarçabuk çekti altına. Şimdi de bu vaziyette görünmekten korkuyordu. Koltuğa kadar gitti, onu siper alarak eteğini de giyindi.

İki hayvan, dostâne, biri tepedeki tüneğinde sağa sola gidip; ‘Psst’ diyerek, diğeri de tüneğin ayağının dibinde uslu köpek otururken, kafasını havaya dikmiş, ‘Bav?’ diyerek tatlı tatlı anlaşılmaya çalışıyorlardı. Ertuğrul paldır küldür mutfığa dalınca, Lucky seramik zeminde, Ferruh da tüneğin tepesinde ürküp, birer metre sıçradılar. Lucky, şoku atlatır atlatmaz Ertuğrul’un yanına gidip onun ellerini öptü. Ertuğrul bu öpüşün ne anlama geldiğini bilmiyordu ama hoşlandı, eğilip o da Lucky’nin burnunu öptü. Tünekteki gri papağan da pek güzeldi. ‘Senin adın ne bakalım?’ dedi ona sokularak. Ferruh, aynı gün içinde ikinci yabancıyı görünce telaşla kanat çırpı, kabadı, öttü, ‘psst’ dedi.

Kısmet, koşa koşa gelip mutfaktaki manzarayı görünce derin bir nefes aldı. ‘Ohh... ay ödüm patladı... neyse... yememiş kuşu!’

‘Psst’

Ertuğrul, kızarak baktı Kısmet’e. Şimdi daha güzel görünüyordu gözüne. ‘Niye yesin ki?’ diye sordu. ‘Onun karnı tok!’

Kısmet ise Ertuğrul’a bakamadı bile. ‘Çay demliyeyim mi sana?’ diye sordu.

Kızın mahcûbiyeti karşısında kendi mahcûbiyeti giderek artan Ertuğrul, ince boynunu başının ağırlığı fazla gelmiş gibi eğdi aşağı. Çenesi nerdeyse göğsüne degecekti. ‘Demle ama...’ dedi. ‘Sizinkiler gelirse?’

Kısmet az daha; ‘Yok, Elvan Ablam bu iş olsun diye akşam

yediye kadar oyalanacak' diyecekti. 'Yok...' dedi. 'Gelmezler daha... akşam yediden önce kimse gelmez...'

'İyi... demle o zaman...'

Kismet, Ertuğrul'un yanından başı önünde geçip çayı hazırlamaya başladı. 'Senin adın ne?' diye sordu soluk bir sesle.

'Ertuğrul... seninki ne?'

'Kismet...'

Lucky, kızla Ertuğrul'un arasına sokmuştu sivri kafasını. 'Bununki neydi?' diye sordu Kismet.

'Lucky...' dedi Ertuğrul. Papağanı gösterip sordu: 'Bunun adı ne?'

Kismet, çaydanlığı ocağa sürdü. 'Ferruh,' dedi.

Ertuğrul'un ince boynu bir kızcık sopası gibi dalgalandı, ağır başı havaya kalktı, gözleri kocaman açıldı. 'Ne?' diye sordu tekrar.

'Ferruuuh... nooldu da?'

Ertuğrul hatırlıyordu. Annesi ona; 'Ferruh' derdi yalnızca. Onun adı Ertuğrul değildi, Ferruh'tu.

'Yok bi şey...' dedi. Boynunu büktü, gözlerini gri kuştan kacırdı, mutfak masasına gidip çökercesine oturdu kaldı.

Zaten Lucky'nin de çok uykusu gelmişti gene. Ertuğrul'un ayaklarının dibine kıvrıldı, horlamaya başladı.

*Ben uykumu uyurum
Uyku beni uyumadan...*
LUCKY

Kemalettin art arda sekiz defa telefon ettikten sonra durumdan şüphelenmiş ve arabasına atladığı gibi evin yolunu tutmuştu. Eve gelince kapıyı uzun uzun çalmıştı. Açılmadığını görüp anahtarını çıkarmış, fakat anahtar deliğe girmeyince; 'Bunlara bir şey oldu!' diye telaşa kapılmış, önce Bûse'ye daha sonra da çilingire telefon edip ortalığı velveleye vermişti. Çilingir on dakika içinde çıkıp gelmiş ve kapının arkasında anahtar olduğu için, üç yol önermişti: 'Bu çelik kapıları kıramayız da. Yapılacak üç şey var: Ya kapının çerçevesini ısıtıp genleştireceğiz, sonra itip açacağız, ya kilit sisteminin etrafını kaynakla kesip açacağız, ya da biriniz arka bahçeye atlayacaksınız, küçük camlardan birini kırıp eve gireceksiniz.' O sırada Bûse de gelmişti ve çilingir bu öneriyi onu da kastederek çoğul yapmıştı. En akla yatkın yol, üçüncü yoldu. Kemalettin arabasına atlayıp iki blok öteye giderek evlerin arkasına dolaşmış, kendi evlerinin yüksek arka bahçe duvarına gelince bir merdivene ihtiyaç olduğunun farkına varmıştı. Ama daha kolay bir yol olabilirdi. Hemen kendi evlerine bitişik büyük villanın arka bahçesi duvarla çevrili değildi. Belki kendi duvarlarına yakın bir ağaç falan? Ya da onlardan bir merdiven istenseydi? Tereddütsüz, yan komşunun arka bahçesine dalmıştı Ke-

malettin. Bir yanlış anlaşılma olmasın diye de kendini özellikle açığa vurarak ortalıkta gezinmeye ve bir uygun geçiş aramaya koyulmuştu. Perspektif özenle tараçalandırılmış, arka giriş mavi çamlarla donatılmış, mevsim çiçekleriyle duvar ve ağaç kenarlarına kenar süsü yapılmış, ortaya kaya yığılıp üzerine toprak atılarak çimlendirilmiş yapay tepeciklerle heybetlendirilmiş, tepeciklerin etrafı dalları yerlere kadar sarkan bodur karadut ağaçlarıyla kuşatılarak neşelendirilmiş, arka bahçeye bakan balkon duvarı, olduğu gibi sürgülü camdan yekpâre imâl edilmiş, arka bahçeye bakan bu büyük cam duvarın içine bir Kral Doberman konmuş... ‘Bav!’ ... ‘Lucky?’

Kemalettin, Ertuğrul’a çok kızmıştı ama Lucky’ye kavuştuğu için o kadar sevinmişti ki fazla renk vermemişti. Kısmet, o zaman şaşkın şaşkın sormuştu Kemalettin’e: ‘Yan komşu siz miydiniz?’ ‘Eveet...’ demişti Kemalettin. ‘Yani...’ diye üstüne basa basa tekrar sormuştu Kısmet, ‘Lucky sizin köpeğiniz miydi?’ ‘Eveet’ demişti Kemalettin. ‘Peki bu kim?’ diye sormuştu Kısmet Ertuğrul’u göstererek. ‘O arkadaş bugün işe başladı. Yeni çocuk... köpek bakıcımız...’ demişti Kemalettin. O zaman, Kısmet Ertuğrul’a dönmüş, ateş saçan gözlerle bakmış ve, ‘Aşkolsun len! Çok ayıbettin ama!’ demişti. Sonra da Kemalettin’e dönmüş ve, ‘Çok pardon! Yarın köpek gezdirecek misiniz?’ demişti. Kızın niye öyle dediğini ne Kemalettin anlayabilmişti ne de Ertuğrul.

Sonra Ertuğrul cezâ olarak duvardan öteye atlamış, arka bahçeye bakan camlardan birini kırıp içeri girmiş, kapıyı içerdan açmıştı. Arka bahçede ne dolaplar döndüğünü bilmeyen ve evhâm içinde kapının açılmasını bekleyen Bûse, kötü bir manzarayla karşılaşacağına o kadar kendini inandırmıştı ki, kapı açılır açılmaz, açan Kemalettin’dir zannıyla Ertuğrul’un kollarına atılarak gözleri yaşlı sormuştu: ‘Ay nihâyet! Lucky nasıl Kemoş? O bakıcı çocuk nasıl?’

‘İkimiz de iyiyiz abla!’

‘Ay nooluyo yaa!’

Arabasıyla gittiği arka taraftan yine arabasıyla dönen Kemalettin, arkadan Bûse’nin omzuna dokunmuş ve kız daha da fe-

na ıgıgı basarken; ‘Merak etme canoş! Her şey yolunda!’ demişti. Sonra ertesı sabah da gelmesini ricâ ederek Ertuğrul’u savıp içeri girmişlerdi. Kemalettin’in ilk fark ettiği, Lucky’nin güreş tutmuş gibi yorgun ve dermânsız hâli olmuştu. ‘Bunun nesi var yaa?’ İlk başta; ‘Gene küsmüşdür’ deyip önemsememiş, ancak iş yapmak ve işin üstüne yatmak gibi diğer kûşûş emarelerini göremeyince bayağı endişelenmişlerdi. Kırık camın oraya, şimdilik naylon yapıştırıp oturma odasına geçtikten sonra da Lucky’deki derin uyku hâlinin sürüp gittiğini üzülererek görmüşlerdi. Daha sonra, duruma açıklık getirmek maksadıyla bir deneme yapmaya karar vermişler ve Lucky yarı aralık gözlerle reklamları izlerken hızla atılıp kanal değiştirmişlerdi. Bunun üzerine Lucky, ortalığı kırıp geçirmek yerine, kanalı değiştiren Kemalettin’e; ‘Şunu olduğu gibi kapat da ceryan gitmesin’ der gibilerden bakınca, Bûse ve Kemalettin, aynı anda; ‘Hasta bu!’ diyerek telefona koşmuşlardı. Veteriner Kâzım Bey, telefonda Kemalettin’i dinlemiş ve ona aynen şu açıklamayı yapmıştı: ‘Sizin köpeğiniz çiftleşmiş Kemalettin Bey... Kızandaki bir dişiyi, ya çiftleşinceye ya da kızışma dönemi geçinceye kadar dört dakikadan fazla uyku tutmaz... Ne kadar zamandır uyuyor dediniz?.. Hayır canım, niye uyandırırırsunuz hayvanı?.. Sizin uyandırmanızla şey geri mi çıkacak?.. Bana sorarsanız olan olmuş... Kimle çiftleştiğini bilemem ben... Onu kendisine soracaksınız... Bakın, bana inanmıyorsanız, temiz bir pamuk alıp kukusunu aralayın, içini silin, eğer pamuk at keşanesi gibi kokuyorsa, eh, Allah analı babalı büyütsün artık!.. Yok kardeşim... dölü almıştır o... Bu saatten sonra ister en safkanından Kral Doberman’la, ister Padişah Doberman’la çiftleştirin, yavruların babası, köpeğiniz ilk kime ver... yani kimle çiftleştiyse o olacaktır..... efendim?.. Padişah Doberman mı?.. Yok kardeşim, ben onu lafın gelişi öyle söyledim...Padişah Doberman diye bi cins yok... peki peki... hadi size de iyi akşamlar...’

Kemalettin telefonu kapatıp Bûse’ye sormuştu: ‘Bi test yapmamız lâzım da canoş... Yalnız, sen at keşanesi nasıl kokar, biliyo muydun?’

Bilmiyordu Bûse ama gene de denemeye değerdı. Ellerine pamuk alıp horul horul uyuyan Lucky'nin tepesine çökmüşlerdi... ve ne yazık ki, gözlerini şöyle bir aralamakla yetinen Lucky, bacaklarını ayırıp kukusuna birşeyler süren kadınla adamı hiç kaale almadan ağzını şaplatıp uyumaya devam etmişti.

‘Öğğk...’ demişti pamuğu bir bilim kadını heyecanıyla burnuna götüren Bûse, sonra da kusmak için banyoya koşmuştu. Kemalettin ise pamuğu kokladıktan sonra at keşanesinin nasıl koktuğunu artık bildiğinden emindi. Koksa koksa böyle kokardı.

*Gübre olup bostanın gönlüne giren
pislik, yok olur gider de pislikten kur-
tulur, çiçeğin kokusunu, meyvenin
lezzetini artırır.*

MEVLÂNÂ

Kismet, Elvan Abla'ya gerçeği açıklamaya korkmuştu. Şöyle düşünüyordu: 'Çocuğu ben doğuracağım, babasını da ben seçerim! Ertuğrul da yakışıklı hem... hem ben nerden bileyim? O da at bacaklı o da... o da uzun boylu o da... onun da Doberman'ı var onun da... O da o evde oturuyo o da...'

Yalanlar ve gerçeğin üstünü örtme çabaları, Kismet'e çoğunlukla acı verse de, sohbetlere katılan hissî sorular, yalanla gerçeğin harmanlanmasına sebep oluyordu sıklıkla. Bu da Kismet'i yalan söylemiyormuş gibi havaya sokup rahatlatıyordu. Çünkü, Ertuğrul'dan bahsederken tek kelime yalan çıkmıyordu Kismet'in ağzından. 'Tabii abla... gözlerimle gördüm... elinde koca Doberman, yandaki evden çıktı öğlene doğru... ben de kapıya fırladım köpeği seveyim diye... sonra köpekten korkmuşum da bayılmışım gibi yaptım... Lucky... çok tatlı bi hayvan... Ferruh'la da arkadaş oldu...'

'Nasıl yakışıklı değil mi dediğim kadar?'

'Dediğinden de fazla abla. Ben hayatımda bu kadar güzel bi erkek görmedim.'

Kismet'in Ertuğrul'a yönelik tutumunda her gün daha olumlu değişiklikler başgöstermeye başlamıştı. Ertuğrul her sabah mesâiye gider gibi yanında Lucky evden çıkıyor, yan bi-

naya yürüyüp ding donglu zili alıyor ve Kısmet'in hazırladığı kahvaltı masasına kuruluyordu. Önce birer bardak keyif ayı içiliyor, sonra salona veya Kısmet'in yatak odasına geçiliyor, bu arada Lucky evde serbest bırakılıyordu. Sonra kahvaltı masasına tekrar dönölüyordu. Bu sırada herkesin işi bitmiş, içi geçmiş oluyordu. Lucky iki lokma peynir veya salam yedikten sonra mutfak masasının altına kıvrılıp uyumaya başlıyor, Kemalettin'le Kısmet de saati kurup, iki saatliğine ön salondan birer büyük koltuk kapıyorlardı. Berduş herif de arka bahçedeki bodur karadut ağalarının kuru dalları altına sınıyor, temiz bir uyku çekiyordu. Akşama doğru evli evine köylü köyüne gidiyordu. Yalnız, Ertuğrul Kemalettin'in niye ikide birde kendisine; 'Bu hayvanı sokağa salmadığından emin misin?' diye yemin ettirdiğini bir türlü anlayamıyordu. Vallahi de salmıyordu, billahi de salmıyordu.

Lucky, geceleri uyuyup durması hâricinde aynı Lucky'di. Bûse ile Kemalettin, iyice daldığına kanaat getirir getirmez parmaklarının ucuna basarak yatak odasına kaçıyorlar, vakit kazanmak için üst başlarıyla karyolaya atlıyorlar, daha ilk temâsı gerçekleştirmeye fırsat bulamadan yatak odası kapısının uykudan mahmur gözlü bir Doberman tarafından umursamazca açıldığını ve o koca kara kütlenin aralarına yerleşiverdiğini görüyorlardı.

Ne olursa olsun, Bûse Kemalettin çiftinin arasını hiçbir şey açamıyordu artık. Ali Memet 'trafik kazası' geçirdiğinden bu yana ortalıkta görünmüyordu. Bu çok şaşırtıcıydı ama daha da şaşırtıcı olanı, ne Hatice Yazıcı ne de Yaşar Yazıcı sormuştu: 'Niye hastaneye gidip ziyaret etmiyorsunuz?' diye. 'Tahminimce...' diyordu Kemalettin; 'Herkes, abinin sadece ön dişlerini, burnunu ve elmacık kemiğini kıran, kulak memesini ısırın, sarı bıyıklarını yolan ve hayalarını buran taşıt aracının kim olduğunu tahmin etmiştir.' Katıla katıla gülüyorlardı.

Kızanın onuncu günü de böylece geçip giderken, Lucky de dönemi atlattığı, hem de yüklenerek atlattığı için yavaş yavaş eski canlılığına geri dönmeye başlıyordu. Karnında büyüyen bir şey olduğunun, hem de her günün hangi saatinde kaç mi-

ligram ağırlaştığının milimi milimine, dirhemi dirhemine farkındaydı Lucky.

Kısmet ise emin değildi hâlâ. 'Yani, her gün yapıyoruz ablacım ama?.. Bilmem ki?.. Biraz daha denesek diyorum... ha?.. Yok âdet görmedim çok şükür... oo-hoo, en az sekiz gün geçti.'

'Yeter artık!' diyordu Elvan Abla ciddi ciddi. 'Küçücük site... ev eve bakıyor... cam camı görüyor... eh, ne de olsa evli barklı adam o da... neydi adı? Hah, Ertuğrul'du di mi?.. Yarın karısının erken geleceği tutar, öbür gün bir aksilik olur akrabaları gelir... düşünsene ayol!.. Kapı komşuyuz şurda... Bizim de dirliğimiz kalmaz... Dur bakalım... Üç gün daha gecikersen gidip test yaptıralım bakalım.'

Bu geçen on gün, Kısmet'in de Ertuğrul'un da hayatlarındaki en mutlu on gündü. On birinci gün, kıızışmışlığı tamamen geçen Lucky hır çıkarmaya başladı. Artık, arka bahçede gözü yoktu ve her zaman olduğu gibi ilgi istiyor hatta yüklü olduğundan gittikçe duygusallaşıyor, gösterilen ilginin büyüklüğü ve yoğunluğu ne olursa olsun bozulacak, maraza çıkaracak bir şey buluyor, küsüyor, altına işeyip üstüne yatıyor, Ertuğrul'la Kısmet'i mümkün değil, arada kendisi tampon oluşturmadığı müddetçe yan yana getirtmiyordu. Çaresiz kalan Ertuğrul da, karısı âdet gören on yıllık nikâhlı koca gibi, ki Kısmet'in âdet günü geçeli çok olmuştu, Kısmet'in yanına dolu giriyor, daha da bir dolup çıkıyordu.

Esasında, Lucky'nin çaçaronluğu sâyesinde birbirlerinde sevicecek başka şeyler de olduğunu keşfetme şansı buluyorlardı. Bu yeni durum, giderek daha çok yakınlaştırmaya başlıyordu Ertuğrul'la Kısmet'i. Göz göze bakmasını öğreniyorlardı önce, sonra göz göze bakmayı sevmesini. Sohbet etmeyi, şakalaşmayı öğreniyorlardı ve sonra bunları sevmesini. Uzaktan uzağa da olsa geniş kolda tek hizâ el ele dokunmayı öğreniyorlardı ve sonra küçücük bir temâsı bile sevmesini. Beraber susmasını, beraber konuşmasını öğreniyor ve bunları sevmesini öğreniyorlardı. Birbirlerinin sevdiğini sevmesini, birbirlerinin kabul ettiğini kabul etmesini öğreniyorlardı. 'Ben evde köpek istemem mesela...' 'Eyvaah... ben çok isterdim ama?..' 'Olsun...

ben de isterim o zaman...' 'Yok yok... sen istemezsen ben de istemeyiveririm olur biter...' Birbirlerinin tenini özlemesini öğreniyor, sonra özlemenin ve özlenmenin ne güzel bir şey olduğunu öğreniyorlardı... özlemeyi sevmesini kavuşmayı beklemesini öğreniyorlardı...

Çaçaron Lucky sâyesinde birbirlerine sokulamıyor, bu sâye-de de neler öğreniyorlardı neler.

'Sen en çok hangi rengi seversin?'

'Yeşil... sen?'

'Önceden maviydi sadece, şimdi mavi yeşil...'

'Ben de...'

İşi, Lucky'yi beraber gezdirmeye kadar vardırırmışlardı sonunda. İt de bu durumdan son derece hoşnut, asılmadan, hâmile olduğunun farkındaydı, kedilere bulaşmadan uslu uslu yürüyordu dizlerinin yanında. Kibarca bir köşeye işiyor, çocukları o soğukta iki saat dikmiyor, her ne hâceti varsa çabucak giderip sevk zincirini ağzına alarak, zincir bileğine dolalı Ertuğrul'la bileği Ertuğrul'un koluna dolalı Kısmet'i eve doğru çekmeye başlıyor, 'hadi eve dönelim' yapıyordu.

'Aile gibi olduk di mi Ertuğrul?'

'Evet... ama bu böyle ne kadar gider?'

'Naapalım? Bizim kaderimiz bu.'

'Niyeymiş? Evlenmiyecek miyiz biz?'

Kısmet o zaman ağlamaklı oluyor, çoğunlukla da ağlıyor, 'Nasil?' diyordu. Biliyordu ki mâzîsi istikbâlidir aynı zamanda. 'Babam hayatta beni senin gibi fakir birine vermez!'

'Ben de seni kolundan tuttuğum gibi götürürüm nikâh da-iresine, takarım kelepçeyi parmağına, biter mesele.'

Kısmet, dermân yetirebileceğini bilse, 'Sürtük' filmindeki Türkân Şoray gibi yapar; 'Senin bir aylık kazancın benim bir çorabama yetmez. Geçti... Bitti artık. Sen benim için on beş günlük bir eğlenceydin, şimdi ise bir hiçsin! Hah hah hah!' der, Ertuğrul'un umutlarını öfkeye dönüştürüp onun yıkılmasını önlerdi. Ama dermân yetirebileceğinden emin değildi... hatta, yetiremeyeceğinden emindi... Ertuğrul evlenmek için ısrar ettikçe, o boyun büküp ağlıyordu.

Kismet, her gündüz Ertuğrul'dan ayrılma vakti geldiğinde ve her gece Elvan Abla'dan ayrılıp da uyuma vakti geldiğinde ağlıyordu. Yatınca ağlıyor, kalkınca ağlıyor, Ertuğrul iki dakika geç gelse ağlıyor, erken gelse sevincinden ağlıyor, ayrılırken ağlıyor, Elvan Abla'yı görünce ağlıyor, Ferruh; 'Psst' deyince ağlıyor, Lucky küsünce ağlıyor, barışınca ağlıyordu. Kimse bilmiyordu; Kismet, kismetine ağlıyordu. Elvan Abla da el ayak çekildikten sonra uzanıp ağlıyordu, oturup ağlıyordu, kucağına Ferruh'u alıp ağlıyordu, çay içip ağlıyor, kahve içip ağlıyordu sabahlara kadar... Öyle ya... hem istiyordu ki; Kismet hiç gitmesin, para basacağım diye kimsenin altına yatmasın, hep yanında kalsın, hem de istiyordu ki; keranenin inşaatı bir an önce bitsin, Kismet'i kurtarmak için Kismet onun bunun altına yatıp para basmaya başlasın, kendisi de ona kasa fişi kessin, para biriktirip Kismet'i kurtarsın... Hem zaman su gibi akıp geçsin, keranenin eksigi gediği hiç bitmesin istiyordu, hem de zaman dursun, keranenin eksigiymiş gediğiymiş bir an evvel tamamlansın da iş başlasın istiyordu... Kismet'i kurtarmanın Kismet'i harcamaktan geçtiğini görüyor, içinden çıkamıyor, oturup ağlıyor, yatıp ağlıyordu... Ööf öf!

Bir hafta sonra yaptırdıkları gebelik testi pozitif çıktı.

Kismet hâmileydi. Ağlamaya başladı.

At kestanesi testine yeteri kadar itibâr etmeyen Kemalettin, bir akşam Lucky'yi arabanın ön koltuğuna attığı gibi veteriner Kâzım'a götürdü.

Lucky hâmileydi. Kemalettin ağlamaya başladı.

Kismet'in doğurmasına sekiz kûsûr ay, Lucky'nin doğurmasına otuz gün kalmıştı.

Elvan Abla, müjdeli haberi alır almaz, Kismet'e uzun zaman önce aldığı ve çantasında sakladığı altın maşallahı taktı. Kismet hep ağladı ama Elvan Abla bunu hâmileliğin duygusallığına verdi. 'Olur böyle kızım... İçinden geldiği gibi davran... Ağla ağla...'

Sonra Elvan Abla erkenden odasına kapandı o gece... ağladı...

Kemalettin müjdeli haberi alır almaz Lucky'ye kürtaj yaptırmak istemişti ya gene de akşama kadar sabredip Bûse'ye açtı

fikrini. Bunu, kısa bir süre îtiraz edecekmiş gibi poz attıktan sonra Bûse de kabul etti. Veteriner Kâzım'a telefon edip ertesi gün için randevu aldılar ama o gece gene Osman ve ailesinin ziyarete geleceği tuttu. Gece bu sefer önceki kadar kanlı olmadı. Osman; 'Tahsin Amca bunu duymasın' der demez akan sular durdu ve kürtaj fikri sonsuza kadar yattı. Gene o gece, Lucky, Aysel'in getirdiği çikolataların yüzüne bile bakmadı. Hatta öğürerek kaçtı. Canı ekşi birşeyler istiyordu. Bûse, Aysel'in; 'Ben de iki tâne doğurdum kardeş, bilirim, aşeriyo bu hayvan!' ısrarları üzerine şansını bir denedi. Dolabı açıp Lucky'ye küçük bir tane Kızılcahamam hıyarı turşusu uzattı, Lucky turşuyu havada kaptı ve kavanozun dibini görene kadar da gözlerini döndüre döndüre Bûse'ye havlayıp durdu.

Tabii Lucky gene karı kocanın arasında yatıyordu ve ağzı da giderek daha berbat kokuyordu. Üstelik enlenmişti. Yatağa sığmak her geçen gün zorlaşıyordu. Ayrıca karnında taşıdığı canların bilincinde olan Lucky, onlara uyku esnasında bir zeval gelmesin diyerek kimden tarafa dönüp de yattıysa patilerini ve arka ayaklarını gepgergin öne doğru uzatarak barikat kuruyor, böylece iki misli daha fazla yer kaplıyordu.

'Bûsee... uyudun mu?'

'Yok ay... nerde?.. Tam dalıcam, horlamaya başlıyo bu.'

'Beni de yatağın kenarına kadar itekledi iyice... diyorum ki, hazır bunun içi geçmişken, çaktırmadan aşağı insem de benim çalışma odasındaki kanepede uyusam diyorum... ne dersin?'

'Valla deneme derim... uyanır bu, bi bakar yoksun...'

'Aşağıda çalışıyo dersin yaa... bi hesâp kitap işi varmış dersin!'

'Hih hih hih... biz kafayı yedik iyicene lan! Şu konuştuğumuz şeylere bak!'

'Bav!'

'Ay! Ödüm koptu.... Tamam tamam sustuk!'

Günler su gibi akıp geçiyordu.

Lucky'nin kimseye minneti, müdânaası olmadığı gibi, kimseye insafı da yoktu. Lucky'di o. Kendisiydi.

*Her kaza gizler gelirken kendini
Farkı güç, kim düşmanın, dostun hani?*
MEVLÂNÂ

Mücellâ Hanım, ciddi bir dalgınlık içinde, tek elini dirseğinin altına çay tabağı gibi koymuş, öteki elini de dirsekten büküp işaret parmağını şakağına dayamış, büyük bir dikkat ve yoğunlukla Tahsin Bey'i dinliyordu.

‘...sonra, kendimi karşıdan görmeye başlıyorum... insan rüyasında kendini karşıdan görür mü?.. Ama ben görüyorum... ne diyorsun bu işe?’

Mücellâ Hanım, şakağındaki işaret parmağını şöyle bir kaldırıp tekrar yerine koydu. ‘Devam ediniz recâ ederim,’ dedi.

‘Pekâlâ...’ dedi Tahsin Bey ‘...beri taraftan, hani şu bizim yatak odasındaki koltuğumuz var ya?.. Onun üzerine oturmuşum da kendime bakar gibiyim yine... kendim ise, baş koyduğumuz yastığın benim hep yattığım tarafındaki hizâda, duvara bir küçük çivi ile tutturulmuşum... çerçevenin içindeki resimim ben Mücellâ Hanım... ne diyorsun şimdi?’

Mücellâ Hanım, gözle görülür şekilde ürperdi. Dudakları titremeye başladı. Yüzü, ağlamasını bastırmaya çalışır gibi şekilden şekile girdi.

‘Ne diyeceğim Tahsin Bey?..’ dedi avutmacalı bir sesle. ‘Allah hayıra çıkarsın derim... Rüya bu netice itibariyle... çok da fazla ehemmiyet verecek değilsiniz inşallah!’

Tahsin Bey, oturduğu yerde öne eğilip dirseklerini dizlerine yasladı. Karısının titremeye başlayan gözbebeklerine, dudaklarına baktı.

‘Sen pek de ehemmiyet vermeyen biri gibi durmuyorsun Mücellâ Hanım...’ dedi.

Mücellâ Hanım, aklına takılan düşünceleri savmak istermiş gibi salladı şakağındaki elini.

‘Tahsin Bey...’ dedi ağlamaklı. ‘...bildiğiniz gibi, evlatlarımızın yatak başuçlarına astığımız şu resimler... insan gayri ihtiyârî onların oraya ne sebeple asıldığını hatırlayıp...’ hıçkırdı ‘...afbuyrun recâ ederim...’ deyip kalktı, salonun bir duvarı boyunca uzanan büfenin üstündeki limon kolonyasını alarak avuçlarına bolca döktü, yüzünü, sînesini ovaladı, elini yelpaze yaparak ferahlamaya çalıştı.

Tahsin Bey, Mücellâ Hanım’ı sempati dolu, şefkat dolu bir tebessümle izliyordu. Güldü.

‘Geç şöyle de otur karşıma Mücellâ Hanım...’ dedi. ‘...şimdi efkârını dağıtacağım senin... gel Allah aşkına!.. Üzme kendini o kadar... her şey olacağına varır yahu!’

Mücellâ Hanım, kızarmaya yüz tutmuş gözlerini kocaman açarak Tahsin Bey’e kolonya ikrâm etti. ‘Söylemeyiniz böyle recâ ederim...’ dedi. ‘...ben ki; gâyet iyi biliyorum; her şey olacağına varır... fekât... resminizi o çerçevenin içinde görünce...’ Hıçkırdı. Arkasını dönüp kolonya şişesini büfenin üzerindeki yerine götürdü. Biraz daha dökünüp geri döndü. Dudaklarını sımsıkı gerip burnunu çekti. Belini büfeye yaslamıştı. Elleriyle tutunmasa düşecek gibi duruyordu.

Tahsin Bey gülümseyerek kalktı. Onun da gözleri dolu dolu olmuştu. Karısının yanına gidip bir kolunu omzuna attı, bir koluyla da vücudunu sarıp usul usul, baygınlık geçirmiş birine yürüme temrini yaptırır gibi dikkatli, koltuğa geri götürdü. ‘Gel otur Mücellâ Hanım...’ dedi. ‘...devamını dinle şu rüyanın...’

Mücellâ Hanım, Tahsin Bey’in elini hafifçe tutup bıraktı. ‘İyiyim Tahsin Bey...’ dedi. ‘...Buyrun, devam edin siz.’

Tahsin Bey, ‘...ne diyordum?..’ dedi koltuğuna otururken ‘...evet... kendimi o koltuğa oturmuş, kendi resmime bakarken

gördüğümü söylüyordum değil mi?.. Ve burasına dikkat et...’ muzip bir ifâdeyle güldü ‘...bir elim aşağıya sarkmıştı Mücellâ Hanım... yanda, yani elimin sarktığı yanda, bir şey vardı... onun kafasını okşayıp duruyordum...’

Mücellâ Hanım’ın efkârlı yüz ifâdesi yerini bir anda öfkeli yüz ifâdesine bıraktı. Kaşları soru işareti gibi oldu.

‘Kimin başını okşadığımı tahmin edebilirsin herhâlde?’ diye devam etti Tahsin Bey. ‘...elbette Sevgili Lucky’nin başını okşuyordum...’

Mücellâ Hanım, ‘Gene o göbel muhâcir, gene o ziyânkeş derbeder, gene o mekruh ucûbe!’ diye geçirdi içinden. Dudakları gerildi, ağlama hissi yitip gitti.

‘Ne diyorsun şimdi Mücellâ Hanım?’

‘Ne diyeyim efendim?’ diyerek dikleştirdi sırtını Mücellâ Hanım. Cephesini yanlamasına değiştirdi. ‘Sağolasıca...’ diye düşünüyordu ‘...içtimâi mevkiini zerre kaale almadan ayyaşla berduşla düştü kalktı... hıh!.. Şoförü insan kasabı, en iyi dostu yedi ceddi karanlık bir sülâlenin ferdi, etrâfını saran ahâli, ahâli değil cemiyet küspesi... yok taksici bilmem kim, yok ne-sebi gayri sâhîh köpek bakıcısı bilmem kim, hiç köpeğin mü-rebbiyesi olur mu a efendim?.. Sevgilisi ise sevgili köpek bilmem kim... Luki miydi?.. İşte şimdi de rüyalarına aldı o yediğini inkâr eden o kara münkiri!.. Ne diyeyim ben size efendim? Ne diyeyim a budala?’

‘Eee?’ dedi Tahsin Bey. ‘Gene içinden konuşup dışından susacak mısın? Rüyamı yorumlamayacak mısın?’

Mücellâ Hanım düşüncelerinden sıyrıldı. ‘Hayırlara vesîle olsun efendim inşallah!’ dedi soğukça.

Tahsin Bey keyifli görünüyordu. Son zamanlarda, karısı ne zaman sinirlense, ne zaman bol çekişmeli bir kavgaya girişse keyfi yerine geliveriyordu. Geriye yaslanıp iki ayağını birleştirerek yana doğru çaprazlamasına uzattı. ‘Hepsi bu mu?’ diye sordu.

‘Yani efendim...’ diye sert bir çıkış yaptı Mücellâ Hanım. ‘...hiç görececek şey bulamadınız mı o mübârek rüyada?.. Göre göre, gidip de o iğreti hayvanatı mı görebildiniz recâ ederim?..

At görseydiniz efendim!.. Kedi görseydiniz mesela!.. Hele hele, ah keşke bir örümcek görseydiniz! Ah Tahsin Bey, böyle budalaca bir hitamla uyanır mı insan o hârikulâde rüyadan?’

Tahsin Bey kıs kıs güldü. ‘Pekâlâ Mücellâ Hanım...’ dedi. ‘...bu işin erbâbı sensin... söyle bakalım, neden hârikulâde, hem de neden budalaca bir rüyaymış bu?..’ yüzü düşünceli bir hâl aldı ‘...ve sence neden son zamanlarda gözümü kapatır kapatmaz bu rüyayı görmeye başlıyorum?.. Haydi Mücellâ Hanım... rahatsız oluyorum bak...’

Mücellâ Hanım hiç kıyamazdı beyine. Onun ansızın efkârlanıp vermesi karşısında yelkenleri suya indirdi. ‘Tahsin Bey...’ diye söze başladı ‘...esasen hârikulâde bir rüya görmektesiniz... hitam faslı hariç... Sizin de pek güzel işaret buyurduğunuz gibi, rüyada kendini görmek her kula nasîb olmaz... bakınız Tahsin Bey, bu şu demektir; siz sağolasıca, evet siz, yarın rûz-i mahşerde hiç korkmadan hesap verebileceksiniz... şöyle ki; rüyada kendini görmek demek, kendi ruhuna yüzü kızarmadan bakabilmek demektir... rüyada kendini görmek demek; kendi gözünün içine, kendi gözünü kaçırmadan bakabilmek demektir...’

Tahsin Bey giderek artan bir ilgiyle, duygulanarak dinliyordu. ‘...rüyada kendini görmek demek...’ diye devam etti Mücellâ Hanım ‘...bu dünya hayatında kendi öz varlığına keskin ve derin bir bakışla bakabilmiş ve vicdani muhasebesini tamamlamış, kendini kendi mahşerî vicdanında ibrâ etmiş olmak demektir... rüyada kendini görmek demek; ruhunun enginlerinde günahsız ve hâlis bir kişi olduğunu bilmek demektir... hülâsâ Tahsin Bey, rüyada kendini görmek demek; Tanrı huzuruna apaçık bir alınla çıkacağını gizliden gizliye bilmek demektir...’

Mücellâ Hanım’ın gözleri dolu dolu olmuştu. Sustu. Bir elini öbür elinin içine koyup, küs cephesini bozdu, Tahsin Bey’den tarafa dönerek gözlerinin içine bakmaya başladı.

Tahsin Bey’in de gözleri dolmuştu. Usulca ve hiç durmayacakmış gibi kafa sallayıp duruyordu. ‘Pekâlâ Mücellâ Hanım...’ dedi dalgın ‘...ağzına sağlık... devam et lütfen... şu kendini görmek bahsiyle yüreğimi serinlettin ama ya o çerçeve?.. Neden onun içindeyim?.. Bilirsin, bizim evde o resimler...’

‘Lûtfen recâ ederim...’ diyerek kocasını susturdu Mücellâ Hanım. ‘...madem kendiniz tefsîr edecektiniz, bana niyçün sordunuz?’

‘Pekâlâ canım...’ dedi Tahsin Bey. Hüzünlü hüzünlü gülümsedi. ‘Buyur...’

‘Estağfurullah Tahsin Bey! Buyurmak ne demek?.. Rahmetli anneciğimden öğrendiğim kadarile şu rüya meselesini bir vuzûha kavuşturmaya gayret ediyorum efendim...’

Tahsin Bey kollarını kavuşturup gülümsedi. ‘Tamam tamam...’ dedi. ‘Haydi o zaman... seni dinliyorum.’

‘Tahsin Bey...’ diyerek yeniden söz aldı Mücellâ Hanım ‘...sizde, vaktini yalnızca güzel Allah bilir, bir ölmek korkusu başgöstermiş... ve evet, bu ölmek korkunuz, rüyanızda kendinizi ölü çocuklarımızın hâtırâlarına hürmeten yataklarının başucuna astığımızdan misal, o çerçevenin içinde görmenizden anlaşılıyor... niçün o çerçevenin içinde görüyorsunuz kendinizi de bir aynanın içinde görmüyorsunuz mesela?.. Veya niçün bir su kabında aksederken, albümdeki bir fotoğrafta tebessüm ederken değil?.. Niçün ölenlerle hemşekil?..’

Tahsin Bey dalıp gitmiş gibiydi. Hızlı hızlı düşünüyordu karısı konuştuğu. ‘Hayır yahu!’ diye geçiriyordu içinden. ‘Kim korkar ölmekten? Ben senin için korkuyorum! Bana bir şey olacak olsa, bir apt... budalalık yaparsın diye korkuyorum... Ben ölsem ne, ölmesem ne? Yavrularım geçip gitmiş, ben kalsam ne?’

‘Tahsin Bey?’

Tahsin Bey irkildi. ‘Evet Mücellâ Hanım’ dedi ‘...seni dinliyorum... pür dikkat dinliyorum.. sonra?’

‘Bunda şahsen, kendi nâm-ı hesâbıma üzülecek, korkacak bir şey görmüyorum...’ diyerek açıklamasını sürdürdü Mücellâ Hanım. ‘...zîrâ, rüyalar pek çok zaman hatırlamalardan ibâret dimağ sinemalarıdır... evvelki kısım hâriç, bunu da o şekil addetmek lâzım geldiğini düşünüyorum... afbuyrun Tahsin Bey, kendi korku filminizi seyrediyorsunuz... kanaatimce tabii... Allah gecinden versin, ölmekten korkuyorsunuz siz!’

Tahsin Bey; ‘Evet...’ diye düşünüyordu. ‘...haklısın Mücellâ Hanım... ölmekten korkuyorum ama kendim için değil, senin

için korkuyorum... ne yapacaksın bensiz diye korkuyorum...'

'Korkmayın recâ ederim...' diyerek Tahsin Bey'i düşüncelelerinden sıyırdı Mücellâ Hanım. 'Hepimizin gideceği yer orası Tahsin Bey...' gözleri gene dolu dolu olmuştu. Yutkundu. '...hem ne güzel, evlatlarımızı bol bol öpüp koklayabileceğimiz yer... di mi Tahsin Bey allasen?'

'Haklısın Mücellâ Hanım...' dedi Tahsin Bey. '...bundan sonra ölmek korkumu yenmeye çalışırım... ya peki, bizim Sevgili Lucky'den ne haber?'

Mücellâ Hanım, ağlamaya karşı bir ilaç bulunmuş gibi bir anda atıverdi üzerinden gözyaşlarını. Gözleri saçtığı ateşin sıcaklığından kupkuru oldu.

'Ne münâsebet efendim?' diye diklendi. '...o garâbetten ne haberim olsun benim recâ ederim?.. Haber varsa sizde var fe-kât benim işitmek niyetim yok şükür Allah'a!'

Tahsin Bey gülümsemeye çalıştı. 'Onu demiyorum Mücellâ Hanım...' dedi. '...rüyamdaki Sevgili Lucky'den bahsediyorum... o ne mânâ?.. Onu soruyorum... Altı parça oluyordu.'

Mücellâ Hanım'ın yüzü bir kere daha karardı. Kalkıp asabi adımlarla, âdetâ halıyı tekmeleye tekmeleye bir kere daha büfenin başına gitti. Bol bol kolonya dökündü, eliyle yüzünü yelpazeledi.

'Ah efendim...' diye sitem etti yerine dönerken '...başka hayvan bulamadınız mı görecekt?..' oturdu, sırtını dikleştirip Tahsin Bey'in kısık gözlerine bakmaya başladı. '...köpek... tekinsizdir efendim... rüyada görülmesi sivri dişlere, yani düşmana delâlettir... ısırma, yani fenaliğe, belki de kan akmaya delâlettir... eliniz başının üzerinde demiştiniz değil mi?.. İşte maalesef o da bahis mevzuu düşmanla temâs hâlinde olduğunuza ve fe-kât onu düşman değil, dost bildiğinize delâlettir... koynunuzda yılan beslediğinize delâlettir... ne diyeyim efendim?.. Başka hayvan bulamadınız mı görecekt?.. Bir de efendim, bir iken çok etmişsiniz... altı etmişsiniz... Ne diyeyim? Bu da pek fena!.. Ama esasta bir tek büyük düşmanınız var Tahsin Bey!'

Tahsin Bey'in kısılmış gözleri açılmaya, çatılmış kaşları düzelmeğe, asılmış yüzü gülmeğe başlamıştı.

‘Kim ola?’ dedi genişleyen bir gülümsemeyle. ‘...o kadar az dostum var ki şu dünyada...’

‘Aman efendim...’ dedi Mücellâ Hanım. ‘...sizde dost katar katar allasen... sarhoşu, ayyaşı, katili, soyu bozuğu... hepsi sizde efendim...’

Tahsin Bey güldü.

‘Sevgili Lucky’yi saymayı unuttun,’ dedi.

‘Bilâkis!’ diyerek cephesini değiştirdi Mücellâ Hanım, sonra da konuşur gibi değil de, söylenir, homurdanır gibi devam etti. ‘...o destursuz, o ednâ, o gayrı caiz kubur böceğini unutmak ne mümkün?... Bilâkis efendim... esas siz unutmayınız, düşmanınınızın habercisi değil, bizâtihi kendisi olabilir o menbuz it!’

Tahsin Bey kahkahayı patlatıp dizini tokatladı.

‘Ama nasıl yahu?’ diye sordu coşkuyla.

‘Ne bileceğim efendim?’ diye soruya soruyla karşılık verdi Mücellâ Hanım. ‘Alıp getiren de sizsiniz, rüyasında gören de... ben ne bileceğim recâ ederim?’

Tahsin Bey kahkahalarla gülerek kalktı.

‘Sen seviyorsun o iti...’ dedi.

‘Recâ ederim Tahsin!’

‘Gizliden gizliye o kadar derin bir muhabbet duyuyorsun ki ona...’

‘Tahsin... yapma diyorum bak!’

Tahsin Bey, karısının yanına oturdu, kolunu omzuna attı. Karısı da sinirli sinirli omuz silkip cephe değiştirdi. ‘Budala!’ dedi.

*Güzelliğin on par'etmez
Bu bendeki aşk olmasa.*
ÂŞIK VEYSEL

‘Niyeymiş?’ diye düşünerek durağa girdi Ertuğrul. ‘Niye evlenemeyecekmişim babası zengin diye?’

‘Ooo... Hoşgelmişin Ertuğrulum...’ dedi Ender. Elektrik sobasının başına çömelmiş ellerini ısıtıyordu. Yalnızdı. Akşam işine hazırlanıyordu.

‘Hoşbulduk Ender Abi.’

Ender, istifini bozmadan sıırttı. ‘Nası Lucky?’ diye sordu. ‘...hamileymiş, Osman didi...’

‘İyi.’ Dalgındı Ertuğrul. Lucky’yi falan düşünecek hâlde değildi.

Ender, ellerini ovuşturarak doğrudu. Üzerinde durağın telefonu duran metal komodinin başına gitti. Ahizeyi kaldırdı. ‘Çay söylüyom...’ dedi.

‘Yok...’ dedi Ertuğrul. Kapının girişindeki banka oturdu. Ayaklarını elektrik sobasına doğru uzattı. ‘...içim almıyor Ender Abi... sağol.’

Ender ahizeyi yerine bıraktı. ‘Niye lan?’ dedi.

Ertuğrul, sıkkın sıkkın kollarını kavuşturdu, uzun boynunu büküp başını önüne eğdi.

‘İşte...’ dedi.

Ender, çocuğun moralsiz olduğunu nihâyet anladığı için onu neşelendirecek birşeyler bulmaya çalıştı. Sıırttı.

‘Kimlen çötüşmüş o gancık?’ dedi.

Ertuğrul omuz silkti.

‘Bilmem?’

‘Nası bilmen?.. Sen bakmıyon mu Allah’ın günü?’

‘Ben bakıyorum ama o muhakkak benden önce çiftleşmiştir çünkü yanımdan hiç ayırmıyorum... ayırdığım zaman da evin içinde kilitli oluyor zaten.’

Ender, geçip komodinin yanına oturdu. Uykusu gelmiş gibi dirseğini dayayıp hafifçe yan yattı. ‘Gaç canım!’ dedi ‘...Lucky’yi bilmiyoz da sanki... o bizi bile suya gotürüp susuz getirirdi, seni mi gandıramayacağımış?’

Ertuğrul kafasını kaldırdı. ‘Ne varmış bende?’ dedi dik dik.

Ender, durumu toparlamaya çalıştı. ‘Yani toysun diyom...’ dedi. ‘...yannış annadın sen beni... Lucky’yi bilmen mi?.. Puşt!.. Şu yanna bakdırtır adamı, şu yanda işini görür, haberin bile olmaz.’

‘İmkânsız...’ dedi Ertuğrul. ‘Ben varken çiftleşseydi görürdüm...’ Bir an düşündü. ‘...ı-ıh..’ dedi ‘...vallaahi imkânsız!’

‘Neyse...’ dedi Ender güvensiz güvensiz ‘...olan olmuş biten bitmiş... ben de Lucky’nin bi yavrusunu alacam da... anasına benzese işşallah diyom.’

Ertuğrul başını gene önüne eğmişti. Uzun kirpiklerini süzerek alttan kırıgın kırıgın baktı Ender’e. ‘Benzemese ne olur ki?’ dedi. ‘...o da can o da can... sen sevdikten sonra?’

‘Canım, bi şey dimedik...’ diyerek çark etti Ender. ‘...huyu benzeseydi, gulerdik bari.’

Ertuğrul kendini iyice geriye atıp uzun kollarını bankın arkılığına koydu. Ender, uzaktan uzaktan süzüyordu oğlanı. Hâlini, sıkıntısını bir daha sormak istiyordu ama cesaret edemiyordu. ‘Eee?’ dedi. ‘Daha daha nassın?’

Ertuğrul, Ender’e bakmamaya çalışarak ağzındaki baklayı çıkarmaya başladı.

‘Abi ya...’ dedi ‘...kimim kimsem yok... biliyorsun... aslında öteki abiler de olsaydı, hepinize bir danışacağım vardı büyüklere olarak...’

Ender havaya girdi. Oturuşunu düzeltip sırtını dikleştirdi.

‘Sor...’ dedi. ‘Ayıbediyon... ben de senin bi abin sayılırım... ne demek ‘kimim kimsem yok?..’ darılırım bak!’

Ertuğrul, tavana bakıyordu hâlâ.

‘Biri var da...’ dedi ‘...anlarsın işte... bir kız var yani...’

Ender hop diye fırladı ayağa. ‘Vaay...’ dedi. Koşup Ertuğrul’un omzuna pat pat vurmaya başladı. ‘Vay goçuma benim vay!.. Vay aslanıma!..’ Bir heves, yanına oturdu, elini Ertuğrul’un omzuna attı. ‘...ee?.. Ne zaman istiyoz gızımızı?.. Gafaya taktığın şeye bak len!.. Valla şimci gucendim bak... ayıbittin, çok ayıbittin... ben söylerim yengene, alır gotürür giderim yanımda, bi acı gayfelerini içer, Allah’ın emri, peygamberin gavliyen istediğim gibi gapıp gelirim gızı... onu mu dert eden gendine?’

‘Yok Abi... yani o da var da yalnız o değil tabii...’

‘Ne o zaman ya lan?’

Ertuğrul bankın arkalığındaki kolunu indirdi. Başını önüne eğip dizlerini çekti. Kollarını boş boş sarkıttı bacaklarının arasına.

‘Kızın babası çok zengin Abi!’ dedi. ‘Ne yapsın adam bana kızını verip de? Başına dert mi alsın? Vermez tabii... zaten kız da öyle söylüyor...’

Ender, dertli dertli kafa salladı. Sonra ânî bir coşkuyla tekrar tozunu aldı Ertuğrul’un. ‘Atar arabaya geçiririz anasını satıyım!’ dedi. ‘Gızın da sende gınlü varsa hiç düşünmeyecen!.. Basıp geçecen! Bak Osman abine?.. Aysel aplanı iki gunde hâmile bırakıvrınca ne babası mık diyebilmiş gızın ne de anası cık diyebilmiş...’

Park yerinden çakıl sesleri gelince kafalarını çevirip baktılar. Sâmi gelmişti. Arabasını Ender’in arabasının arkasına çekip durağa girmesini beklediler.

Sâmi, tespihi bileğinde, ‘Selâmünaleyküm!’ diyerek girdi içeri. ‘Hoşgeldin yeğenim!’

Ertuğrul ayağa kalkıp Sâmi’nin eline kapandı. Sâmi, öteki eliyle buna mâni oldu.

‘Nasılsın?’

Ender, Ertuğrul’un lafını ağzına tıktı. ‘Ne sen sor ne ben

söylüyüm...' dedi dişsiz ağzını göstererek. Sâmi ona bakınca da devam etti, 'Valla duman attırıyo oğlan... gaşığı pilava saplayacam diyo.'

Sâmi, bir Ender'e, bir Ertuğrul'a baktı. Sonra Ender'e dönüp elini kaldırdı. 'Üç çay söyle de konuşalım yeğenimle,' dedi.

Ertuğrul çay siparişine itirâz etmeyince Ender oğlana bozuk bozuk baktı, telefonu kaldırıp çayları ısmarladı. Bu arada Sâmi elektrik sobasını görecek şekilde banka oturmuş, öne eğilerek Ertuğrul'a bakmaya başlamıştı. 'Eee?' dedi. 'Ne diyelim? Hayırlısı mı olsun diyelim? Kimdir? Kimlerdendir?'

Ertuğrul uzun boynunu düzeltip de kafasını kaldırıncaya kadar Ender gerekli açıklamayı yaptı, 'Bi zenginmiş, gorecen...' Ertuğrul'u göstererek sırttı. '...bu da diyo ki, babası virmez diyo... ben de didim, 'alır geçiririz aslanım' didim...'

Sâmi, Ender'e yan gözle baktıktan sonra Ertuğrul'a döndü. Çocuğun suratını kıpkırmızı görünce tekrar Ender'e bakıp susmasını işaret etti. 'O mesele değil...' dedi tek kaşının altından Ertuğrul'a bakarak. '...kız ne diyo bakalım?.. Yeğenimiz ne diyo?.. Mühim olan o!'

Ertuğrul gene bir şey diyemedi. Durağın kapısı paldır küldür açılmış, çay ocağının bulunduğu kahveye tavla oynamaya giden Osman'la Selahattin geri dönmüşlerdi. Ertuğrul'u görünce ikisinin de yüzü aydınlandı. 'Vaay...' dedi Osman. '...la Ertuğrul, hayırsız çıktın la... insan bi arar bi sorar la...' Toka edip öpüştüler.

'Hayırlı iş yapıyo aslanım!' dedi Selahattin. 'Dünyayı Lucky belâsından goruyo çocuk... hoşgeldin yeğenim...'

Oturdular. Sâmi hemen bir sinyâl çakıp hepsini sessiz kalmaya dâvet etti.

'Yeğenimiz, mâlûm, ailesi biziz... bi gönül mevzuu varmış... ondan bahsediyodu...' dedi. Sonra Ertuğrul'a döndü. Tek kaşının altından sordu, 'Eee?.. Devam et bakalım... nedir mesele?'

Ertuğrul, dostlarına baktı, mahcup olmuş gibi göz kırptırdı, başını eğdi. 'Abi...' dedi. '...bizim Lucky'nin komşusu oluyor bizim kız... her gün görüşüyoruz...'

Ender, Osman'a dirsek atıp Ertuğrul'u göstererek sırttı.

‘Eee?’ dedi Sâmi. ‘...sonra?’

‘Sonrası bu abi... aile gibi olduk... ama kız, ‘babam vermez’ diyor, başka demiyor.’

Osman Ender’i, Ender Selahattin’i dirsekledi. Birbirlerine bakıp sırttılar.

‘Nası aile gibi?’ diye sordu Selahattin. ‘...yaramazlık mı yaptınız yoksa?’

Ertuğrul iyice büzüldü oturduğu yerde. ‘Karı koca gibi olduk...’ dedi.

‘Anaa!’ diye bağırdı Ender. ‘...vay aslanıma vay!’

‘Şşşt... bi dakika Ender...’ dedi Sâmi. ‘...tam bi anlayalım, nedir, ne değildir...’ Ertuğrul’a döndü. ‘...Nasıl oldu yeğenim?’ diye sordu. ‘...dün bir bugün iki... iki üç hafta içinde nasıl oldu bu iş?’

Kapı açıldı. Çaycı askıdaki çayları sıradan verip çıktı. Ertuğrul, elindeki bardağı yerinden kalkıp Osman’a verdikten sonra geri döndü, oturdu. Ender, Ertuğrul Sâmi’nin çayını da içmediği için gururlandı, oğlana duygulu duygulu baktı. Osman’ın böğrüne dirsek attı. Osman, çayı tabağına döktü. ‘La bi rahat ver la!’

Ertuğrul, dudaklarını yalayıp başka başka taraflara bakarak Sâmi’nin sorduğu soruyu cevaplamaya başladı, ‘Lucky’nin yüzünden oldu Sâmi Abi... çişe çıkardıydım, kızın evinin önünde hoplayıp bağırmaya başladı... kız da kapıyı açtı... ben bunu görünce bir acayip oldum... tasmayı gevşetmişim... Lucky fırladığı gibi kızın üstüne atladı, kız da düşüp bayıldı... ondan sonra ben onu kucağıma alıp evine taşıdım... sonra da...’

Ender, Osman’ı bir daha dirsekledi. ‘Goçum benim!’ diye bağırdı. Osman, çayı içmekten vazgeçip tabakta biriken kısmını Ender’in ayakkabısına boşalttı. ‘Osmaan...’ dedi Ender. ‘Ayrıboluyo valla...’

Ertuğrul dalıp gitmişti. Devam etti: ‘...o zamandan bu zamana da hiç sektirmeden her gün görüştük... Pazar günleri hâriç... O gün hem onun ailesi evde oluyor, hem de Lucky’nin ailesi... birbirimizi öyle çok özlüyoruz ki... o bir gün hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor ikimize de... sonra pazartesi oluyor,

on yıldır görüşmemişiz gibi kucaklaşıyoruz...' Ertuğrul'un gözünden yaşlar inmeye başlamıştı. Osman Selahattin'i dirsekledi. '...ama... nasıl olacak bilmiyoruz ikimiz de...' diye devam etti Ertuğrul. İri bir gözyaşı damlası pantolonunun dizine düşüp dağıldı. '...gönlü bende, biliyorum... beni iki gün görmese hasta düşer, ölür... ben de ölürüm... ama nasıl... ne yapacağız biz?..' Yutkunduk, dişlerini gıcırdattı. '...kimim kimsem yok dedim... gideyim durağa da büyüklerime... size... danışayım dedim...' boynunu büktü. 'Siz nasıl dersiniz öyle olsun!'

Hepsi bir şey dedi, her kafadan bir ses çıktı, çaylar geldi, boşlar gitti, bir daha çaylar geldi, bir daha boşlar gitti, uzun uzun istişâre ettiler, bağıra çağıra kavga ettiler, Sâmi Ender'i sık sık azarladı, Ender Osman'ı sık sık dirsekledi, tartıştılar, kapiştılar, Ertuğrul'u iki göz iki çeşme ağlattılar, sonunda onun da güç belâ razı olduğı çözüm yolunu buldular.

'Anlaşılmıştır!' diyerek Ertuğrul'a bakıp son noktayı koydu Sâmi. 'Osman yarın akşam seni alıyor, dosdoğru Tahsin Amcamızın evine götürüyor. Kız istenecekse de o istiyor, ne yapacaksa da o yapıyor... tamam mı yeğenim?'

Ertuğrul kıvrandı. 'Adam zaten iyiliğini yaptı Abi...' dedi. 'Daha yük olmasak?'

'Oo-hoo...' diyerek elini salladı Osman. 'Sen Tahsin Amcamı hiç tanımıyon daha... bunu dediğini bi duysa var ya... bi daha yüzüne bakmaz la!'

'İtirâz istemez...' dedi Sâmi. 'Sen bize Kadir Babamızın yâdigârisin... az daha erken evlensen senin yaşında çocuğum olurdu... bilmediğin işlere karışma, edebinle otur, yarın da tut Osman Abi'nin eteğinden, git, Tahsin Amca'ya ne var ne yok anlat... o kadar!.. Gerisini de ona bırak sen... isterse padişah kızı olsun, Tahsin Amca'nın aklına yatarsa, nikâh yüzüğünü parmağında bil sen!'

Hayvan olmak için mükemmel olmak lâzım!

NIETZSCHE

Hava çok soğuktu ve Berduş'un bir buçuk aylık hâmile karısı Şirin, Berduş onu ne kadar sarıp ısıtmaya çalışsa da çok üşüyordu. Berduş, ona Lucky'den bahsetmişti. Aralarında gizli saklı yoktu. O gece, havada kırağı gibi buz parçacıklarının uçtuğu o gece, uyuzu çıkmış, derisi pul pul olmuş, tüylerinin tamamına yakını dökülüp kelleşmiş Şirin, karnındaki yavruları olmamış olsa, çoktan üzerine çöken ağır ölüm uykusuna bırakıverirdi kendini ama direniyordu. O uyursa, çocukları da uyurdu çünkü. Uyumamak için ısıra ısıra kanattığı kel dirseğine bir diş daha attı. Canı artık daha az yanıyordu. Lucky'yi düşündü. Sıcak bir evde insanların arasında gayet rahat, gayet huzurlu ve karnı da gayet tok doğuracağı günü bekliyor olmalıydı. Ona imreniyordu Şirin ama hiç kıskanmıyordu. Yere dayadığı patilerinin üzerine çenesini koydu, iç çekti. Berduş, eşinin sol tarafını yeterince ısıttığını düşünüp yanından kalktı, etrafından dolaşıp sağ tarafına yattı. Şirin çok titriyordu. Sabaha kadar, güneş azıcık da olsa yükselip onu ısıtıncaya kadar dayanamayabilirdi sevgili eşi. Berduş iç çekti. Kalkıp biraz çöp karıştırmalı, enerji verecek bir şeyler bulup gelmeliydi belki ama bu iş çok uzun sürebilir ve o zamana kadar da hiç tüyü kalmamış Şirin donup ölebilirdi. İnledi Berduş. Hiç olmazsa

üstü kapalı bir yer bulmak gerektiğini düşündü. Aklına, Lucky ile seviştikleri o güzel bahçe geldi. Orada, güpegündüz, pervâsızca koşup oynamışlardı da kimse çıkıp da onları kovalamamıştı. Belki gene oraya gitseler, belki o dalları şemsiye gibi yerlere kadar inen karadut ağaçlarının altına sığınsalar, hem şu buz parçacıklarının Şirin'in çıplak tenine değmesine son vermiş olabilirlerdi hem de ikisinin birden nefesiyle ve de vücut ısıyla o şemsiyenin altında sabahı edebilirlerdi. Sabaha Allah kerimdi. Berduş, burnuyla dürterek Şirin'i kalkmaya zorladı. Bacakları kaskatı olmuştu hâmile köpeğin. Hareket edince çok acıdı, ağladı Şirin. Berduş, eşinin ısıarak kanattığı çıplak dirseklerini yaladı. Şirin, titreye titreye eşinin yönlendirmesine bıraktı kendini. Ağlayarak, her adımda binbir acı duyarak, ağır ağır ilerlemeye başladı soğuk, karanlık gecede. Bacaklarının ağrısına dayanamayıp da duracak, yere yığılacak gibi olduğunda, Berduş hemen burnunu kuyruğunun altına sokup onu öne doğru ittiriyor, durmasın, çöküp kalmasın diye azarlıyor, hırlıyor, kesik kesik havlıyordu.

Sonunda başardılar. Berduş, en az Şirin kadar yorulmuştu ama gene de onu Lucky'le beraber olduğu o güzel bahçeye getirmiş, karadut ağaçlarından birinin altına sokabilmişti. İyi. Ağacın namaz etekliği gibi yerlere kadar uzanan kuru dalları, dibindeki toprağı da korumuştur o buz parçacıklarından. Soğuktur ama kupkuruydu toprak. Berduş şimdi yatar ısıtırdı orayı. Yattı, yuvarlandı, eşelendi, vücut ısınıp toprağı aktarmaya çalıştı. Şirin, çöktü çökecek, eşinin yatağı yapmasını bekliyordu. Dayanamadı, kendini bıraktı. Berduş hemen onun üzerine kapandı. Fena değildi bu ağacın altı. Sabahı bulabilirlerdi artık. Sonra, yavruların doğmasına on dört gün kalmış olacaktı. Sonra Berduş, sabah olup da hava birazcık ısınınca Şirin'in yanından kalkacak ve çöp karıştırmaya gidecekti. Sonra, bulduğu ekmekleri, kemikleri ağzına alıp Şirin'e getirecekti. Sonra Şirin bunları yiyip enerji toplayacaktı, süt yapacaktı. Sonra arta kalanlarını o ağacın altına gömecekti Berduş. Şirin'i hiç çalıştırmayacaktı. Sonra Şirin ne zaman acıksa, Berduş gene Şirin'i hiç çalıştırmayacak, toprağı eşeleyip evvelce stokla-

dığı yiyecekleri ona verecekti. Sonra yavruların doğmasına daha az gece kalmış olacaktı. Şirin inledi. Berduş uzun uzun ulumak, ürümek istedi ama evdekilerin tepesini attırmamak için kendini tuttu. Belki o zaman taş atıp kovalarlardı. Kafasını kaldırıp iç çekmekle yetindi.

Güzel bahçeli evde oturan kadınlardan biri, güzel bahçeye bakarak ağlıyordu o sıra. Kucağında gri renkli bir papağan vardı. Onun gıdısını, boyun tüylerini okşuyor; 'Ah Ferruh'um' diye inliyordu. 'Ah Ferruh'um... nerdesin benim bebeğim?'

Güzel bahçeli evin üst katındaki yatak odalarından birinde, yatağa sırtüstü uzanmış yatan öteki kadın da ağlıyordu. 'Allahım...' diyordu içinden. '...Allahım yardım et bana Allahım!.. Çocuğumu babası büyütsün Allahım!.. İkisi de benim ne iş yaptığımı hiç bilmesin Allahım!.. Ben hep orospu kalayım Allahım!.. Ama onlar iyi olsun Allahım!.. Allahım!.. Keranenin tamiratı hiç bitmesin Allahım!.. Biterse Allahım, oraya geri döndüğüm gün üstüme yıkılsın Allahım!..'

Aynı saatlerde, komşu villada da uyumayan biri vardı.

'Bav!'

'Ay nooluyo yaa?'

Lucky, karı kocanın arasında, karyolanın üstünde ayağa kalkmış havlıyor, Kemalettin'i burnuyla dürterek uyandırmaya çalışıyordu. Berduş'un varlığını hissetmişti. Şirin'in de... Şirin?.. Kıskanıyordu Lucky!.. Berduş nasıl olurdu da başka bir kadın için kaygı duyabilirdi? Çok sinirlendi.

'Bav!'

'Kemooş... Kemooş...'

Kemalettin daha yeni dalmıştı. 'Hıı...' dedi uykulu.

'Ya kalk bi yaa... çışı geldi galiba bunun... kalk da bi çıkartıp dolaştır şöyle... batırmasın ortalığı gene...'

Kemalettin doğruldu. Lucky'ye düşmanca bakıp oturdu. 'Daha saat kaç yaa?' diye homurdandı. 'Sabaha kadar tutamıyo muymuş?'

Lucky, gezmeye gideceğini anlamıştı. Şişkin karnını fazla sarsmamaya özen göstererek usulca indi karyoladan, gidip yatak odasının kapısını açtı, Kemalettin'e bakmaya başladı.

Kemalettin kalktı. Sarsak sarsak birkaç adım attı kapıya doğru. 'Öff!' dedi. 'Delirecem ben yaa... ben kafayı yiyecem sonunda yaa!'

Bûse, yattığı yerden teselli etmeye çalıştı kocasını. 'İdâre et babası...' dedi. '...hâmile tabii... mesânesine baskı oluyo, naap-sın çocuk?'

'Ben onun mesânesini...'

Kemalettin üstünü başını giyerken, Lucky, tasmaşını ağzına alıp sokak kapısının orda beklemeye başladı. Çişinin geldiği falan yoktu. Tek amacı, şu Şirin denilen şıllığa bir görünmek ve Berduş'la aralarından çekilmesini söylemekti. Gerekirse ısırabilirdi de ama buna gerek kalacağını sanmıyordu. Kimdi bu Şirin? Nerden çıkmıştı? Berduş onun yüzünden mi uzun zamandır görünmüyordu ortalıkta?

Kemalettin için çok zor bir gezinti oldu o gece. Koca Doberman, çamur görmüş manda gibi öne doğru asılarak onu site-nin arka tarafına doğru bir blok sürükledikten sonra o da si-nirlendi ve sırtını dönüp sevk zincirini yüklediği gibi koca Doberman'ı bir blok geriye, eve kadar sürüklemek zorunda kaldı. Sonra da koca Doberman ona küstüğü için yatak odası-na kadar kucağında taşıdı onu.

Kocasının soluk soluğa, kucağında Lucky olduğu hâlde yatak odasına girip; 'Al!' diyerek koca hayvanı karyolanın üstüne attığını gören Bûse, abajuru yaktı, doğrulup oturdu. 'Nooldu gene?' diye sordu. 'Niye küstü bu?'

Kemalettin, kabanını çıkarmadan yüzükoyun kapaklandı yatağa. 'Gezecekmiş arkadaş!' diye homurdandı. 'Bir blok sürükledi beni eşşoğlueşşek!.. Horrr!'

Lucky Kemalettin'e çok küsmüştü. Sırtını ona dönüp moral-siz bir uykuya daldı. Rüyasında Berduş'la koşup oynarken, ağaçların altından açık renkli, pis, şirret bir karı çıkıyor ve havlaya havlaya gelip aralarına giriyordu. Lucky, çok çevikti çünkü, tam da dönüp o pis kadının ağzının payını verecekti ki, bir de bakıyordu; o kadın yere yatıvermiş. Lucky de ne yapacağını unutuyordu o zaman. Gidiyordu, o kadının süt dolu memelerini emmeye başlıyordu.

Lucky, ağlayarak uyandı.

‘Mıyk!’

‘Hay senin ananı avradını, pedigrini, şecereni...’

*Duygu sarhoş başta pek hantal olur
Eğri bir çöp, gözde bir sandal olur.*

MEVLÂNÂ

Kapı çalındığında, Tahsin Bey salonda oturmuş gazetesini okuyordu. Biraz bekledi. Gazeteyi indirip seslendi, 'Kimdir o Mücellâ Hanım?'

Uzaktan, Mücellâ Hanım'ın buz gibi sesi duyuldu: 'Arkadaşlarınız efendim... dostlarınız...'

Tahsin Bey doğruldu. Salonun kapısına varmamıştı ki kalbinde bir sıkışma oldu. Büfeye yaslanıp nefeslenmeye çalıştı. Zordu. Tutuna tutuna ilerledi, kendini kapıya en yakın koltuğa attı. Gene nefeslenmeye çalıştı, bu sefer oldu. Derin derin, üst üste nefesler alıp verdi. Elini göğsüne atıp kalbini yokladı. İyi gibiydi şimdi.

'Buyrunuz!'

Tahsin Bey kafasını çevirip baktı. Mücellâ Hanım, salonun kapısında dikilmiş, kolunu yasak savar gibi sallayarak misafirlere yol gösteriyordu. 'Tahsin Bey buradalar.'

Koridoru geçen misafirler görüldü. Önde Osman, arkada upuzun boyu, incecik boynuyla Ertuğrul...

'Gelin çocuklar...' dedi Tahsin Bey. 'Hayırdır inşallah?'

Sırayla ellerini öptüler Tahsin Bey'in. 'Hayır Tahsin Amca...' dedi Osman. '...hayır hayır...' Büyük kanepeye yan yana oturdular. Tahsin Bey, Mücellâ Hanım'a döndü. 'Bak Mücellâ Ha-

nım...' dedi Osman'ı göstererek. 'Bu delikanlı Osman'dır... şu genç de Ertuğrul... Sevgili Lucky'nin bakıcılığını yapıyor şimdilik... bahsetmiştim ya?'

Mücellâ Hanım, kapının ağzında soğuk soğuk gülümsedi. 'Bahsetmiştiniz efendim...' dedi. 'Hoşgelmişler.' Salondan çıkıp gitti.

Tahsin Bey kıs kıs güldü. 'Ne zaman Sevgili Lucky'nin adını işitse cinnet geçirir...' dedi.

Osman, bu durumu biliyordu. 'Sen de demeyiver Tahsin Amca...' diye sitem etti Tahsin Bey'e. '...yazık değil mi Mücellâ Hanım Teyze'ye?'

Tahsin Bey, kaşlarını kaldırarak baktı Osman'a, sonra Ertuğrul'a döndü. 'Ne haber evlat?' dedi. 'Nasıl Sevgili Lucky? İyi anlaşıyor musunuz?'

Ertuğrul, başını eğdi. 'Çok iyi Beyamca...' dedi. '...yalnız, mahcup oldum size karşı...'

'Niye o?'

'Yani... aslında benim kabahatim yok ama, benden sonra olmuş gibi oldu...' yüzünü ekşitti. '...şu hâmilelik meselesini diyorum... çiftleşmiş ya...'

Tahsin Bey güldü. 'O kadar emin olma bundan...' dedi. '...eğer o Lucky, benim bildiğim Sevgili Lucky ise, senin gözünün önünde çiftleşmiştir de senin gene haberin olmamıştır...'

Ertuğrul, diklenecekmiş gibi kaldırdı başını. 'Buna imkân yok Beyamca!' dedi.

Osman, Ertuğrul'un böğrüne dirseği çaktı. Tahsin Bey'e sırtarak baktı. 'Bunun bi derdi var Tahsin Amcası...' dedi. 'Ne olursa senden olur deyip tuttum kolundan, alıp getirdim...'

'Ben aslında seni rahatsız...' diyerek araya girdi Ertuğrul.

Tahsin Bey, elini kaldırıp onu susturdu. 'Bırak oğlum şimdi...' dedi azarlar gibi. 'Derdini söyle sen...'

'Şey Beyamca...' dedi Ertuğrul. Gözlerini kaçırdı. '...biri var da... bir kız...'

Tahsin Bey keyifli keyifli ellerini oğuşturup geriye yaslandı. 'Eee?' dedi gülerek. 'Senin de kimin kimsen yok, beni mi araya sokmak istiyorsun?'

Osman, gözleri parlayarak baktı Ertuğrul'a. 'Gördün mü bak?..' dedi. '...Tahsin Amca leb demeden leblebiyi alır adamın ağzından...' Tahsin Bey'e döndü. 'Aslında bu gelmek istemedi Tahsin Amca...' dedi. '...biz aramızda karar verip zorla onu da razı ettik... bu naapmış biliyon mu? Bula bula gitmiş de bi zengin kızını bulmuş... şimdi de kara kara düşünüyö tabii..'

Tahsin Bey, parmaklarını tüfek gibi çatmış, uçlarını birbirine değdirip değdirip çekiyordu. Dalgınlaşmış gibiydi. 'Öyle mi oğlum?' diye sordu Ertuğrul'a. Ertuğrul, başını önünden kaldırmadı. Omuz silkti. 'Öyle!'

Mücellâ Hanım, taze sıkılmış iki bardak portakal suyuyla salona girdi. Elindeki tepsiyi protokol adımlarıyla taşıyıp Osman'la Ertuğrul'un önüne dikildi. 'Buyrunuz!' dedi soğukça.

'Sağol Mücellâ Hanım Teyze!' diyerek aldı Osman. Ertuğrul da alıp, 'Teşekkür ederim efendim,' dedi. Mücellâ Hanım, mesafeli bir tebessümle geri çekildi. Salonu terk etmek üzereyken, Tahsin Bey, 'Mücellâ Hanım...' diye seslenince durdu. 'Buyrunuz Tahsin Bey?'

Tahsin Bey, eliyle yanındaki koltuğu gösterdi Mücellâ Hanım'a. 'Gel otur şöyle..' dedi. 'Bak çok güzel birşeyler oluyor burada...'

Mücellâ Hanım, aile terbiyesi almıştı. Hiç istemese de iyi bir eş, eşini başkalarının yanında zor durumda bırakmamalıydı. Protokol adımlarıyla gelip Tahsin Bey'in gösterdiği koltuğa oturdu. Sırtını dikleştirdi, ellerini bir bacağına üstünde birleştirdi, hafif yan döndü, Tahsin Bey'in ipsiz sapsız dostlarına bakmaya başladı. Ertuğrul kızardı, Osman sırtıttı, ellerini nereye koyacağını bilemedi.

'Bak Mücellâ Hanım...' dedi Tahsin Bey. '...şu küçük adam var ya...' Ertuğrul'u gösteriyordu '...gitmiş de zengin bir adamın kızına abayı yakmış, görüyor musun?'

Mücellâ Hanım, kaşlarını kaldırdı, dudaklarını yaladı. Hatıraları depreşivermişti.

'Enteresan!' dedi. 'Pekâlâ bu küçük beyin gönül verdiği küçük hanım da ona gönül vermiş mi?'

Soruyu üçüncü şahsa soruyor gibi soruyordu ama doğrudan

Ertuğrul'a bakıp ona soruyordu aslında.

'Vermiş vermiş...' diye atladı Osman. 'Hem her gün ağlaşıyorlarmış birbirlerine sarılıp.'

Tahsin Bey de hatıralarına dalıvermişti. Gözlerini kısmış, züğürt damadının zengin kızını istemeye geldiği günü canlandırmaya çalışıyordu kafasında.

'Şu hâlde mesele yok demektir...' diye devam etti Mücellâ Hanım. '...iki gönül bir olunca...'

Osman, yaşlı kadının sözünü kesti.

'Ama kızın babası vermiyomuş Mücellâ Hanım Teyze!'

Mücellâ Hanım kendini iyiden iyiye kaptırmıştı. 'Saçma!' dedi. 'İki genç birbirlerini görüp sevmişler, baba da kim oluyormuş?'

Osman havaya girmişti. Kendi aracılığı sâyesinde bir yuva kurulması fikri büyük gurur veriyordu ona. 'Öyle değil işte...' dedi. '...bu diyo ki...' Ertuğrul'u dürterek kimden bahsettiğini gösterdi '...evlenecem diyo... eğer bu iş olmazsa ben ölürüm, diyo... kız da ölmüş... öyle diyo bu...'

'Hi!' dedi Mücellâ Hanım irkilerek. 'Bu evde ölmekten bahsetmeyin recâ ederim!'

'Ama öyle diyo valla...' dedi Osman tekrar. 'Ben de ne olursa Tahsin Amcamdan olur deyip tuttum kolundan zorla buraya getirdim bunu.'

Mücellâ Hanım, Tahsin Bey'e döndü. 'Muhakkak ki Tahsin Bey elinden geleni yapmaya gayret edecektir...' dedi. Ertuğrul'a döndü. '...fekât çocuğum, siz de biraz başınızı dik tutmalısınız...' diye devam etti. '...ne o hâliniz öyle?.. Süzülüp gitmişsiniz... portakal suyunuzu içiniz recâ ederim!'

Ertuğrul, başını hiç kaldırmadan bardağı ağzına götürüp portakal suyuna dudağını değdirdi, sonra da hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Bardak elinden düştü. Osman hemen atlayıp bardağı kaldırdı, sonra da döndüğü gibi omuzlarından sarsarak Ertuğrul'u susturmaya çalıştı, 'Şşş... la Ertuğruul... ayıboluyo la!'

'Ah çocuk!' diyerek elinin tersini öteki avucunun içine vurdu Mücellâ Hanım. Tahsin Bey'e döndü. Gözleri dolu dolu olmuştu. 'Görüyor musunuz Tahsin Bey?' dedi. 'Ne de deli olu-

yorlar bu çağlarında!’ Osman’a döndü. ‘Bırakınız çocuğum siz de...’ dedi. ‘Bırakınız ağlasın efendim!.. Aaa!.. Ağlayacak ki içinin yangını serinleyecek bir radde...’

‘Ha?’

İllerleyen saatlerde her şey daha iyi, daha umut verici gelişti Ertuğrul için. Mücellâ Hanım, genç adamı müşfik bir anne gibi bağrına basıp saçlarını okşadı. Bütün hikâye, bir baştan anlatıldı en ince ayrıntısına kadar. Mücellâ Hanım, hikâyenin her noktasında beşer altışar tane soru sorarak ayrıntıları derinleştirdi. Sadece, kızla tanışmasına sebep olan ‘hayvan’la ilgili soru sormadı. Orayı, o ‘hayvan’ı her defâsında geçiştirdi.

‘Ümîd ediniz çocuğum...’ diyordu Ertuğrul’a. ‘...o güzel boyununuza bükmeminiz mazlum gibi... Tahsin Bey her şeyi üzerine aldı ya işte... sabrediniz birkaç gün... hele bir Tahsin Bey sevgilinizin, mâşukanızın ailesini, efrâdını tetkik etsin, onlara hangi kanaldan nüfûz edebileceğini bir tespit etsin, gerisinden korkmayınız... hem üzülmeyiniz canım artık... şükrediniz Allah’a, hamd ediniz karşınıza Tahsin Bey’i çıkardığı gün için!.. Birkaç gün sabır çocuğum!.. Size haber verimiz, gene çıkar gelirsiniz, bir sonraki adımı tespit ederiz hep birlikte... haydi bakalım, bu defâ dökmeden içiniz şu portakal suyunuzu... kendinize iyi bakınız recâ ederim canım! Aaa!’

Osman’la Ertuğrul, ellerini öpüp gittikten sonra, ikili kanepeye yan yana oturdu karı koca. Hiç konuşmadan el ele tutuşular ilk önce, sonra Mücellâ Hanım, sımsıkı topuzlu ak başını Tahsin Bey’in omzuna koydu. ‘Siz ne mübârek insansınız Tahsin Bey...’ dedi en tatlı, en duygusal sesiyle. ‘...hiç durmadan ellerinizi, ayaklarınızı öpsem, Tanrı benim günahlarımı affedip öte tarafta yanınızda yaşamama müsaade eder mi acaba?’

‘Bu da nerden çıktı şimdi Mücellâ Hanım?’

Mücellâ Hanım göğüs geçirdi. Gözü dalmıştı, seğirip duruyordu. ‘Damadımız...’ diye cevapladı mırıl mırıl ‘...oğlumuz, evlâdımız Erol’ü hatırlıyorum da...’

‘Eee?’

‘Nasıl da kıyametleri koparmıştım o vakit... ne idüğü belsiz, işsiz güçsüz bir haytaya mı verecektim ben biricik kızımı?’

Tahsin Bey, karısının elini okşadı. ‘Mücellâ Hanım, bırak bunları şimdi Allah aşkına!’ dedi.

Mücellâ Hanım, Tahsin Bey’i duymamıştı. Devam etti: ‘...ama sâyenizde, emsâlsiz insanlığınız sâyesinde ben de dize geldim, verdim gitti... şimdi diyorum ki, iyi ki vermişim... ne hoş, ne saadet dolu bir on sene geçirdik sâyenizde...’ Güldü, omuz silktili, gözyaşlarını salıverdi gitsin. ‘...o radde kudretliydim ki, tek sözümle sevdiğinden esirgeyecektim Ayşınımı... hâlbuki şimdi, o radde kudretliyim ki, bir garip mezarlık solucanından bile esirgeyemiyorum...’

‘Yahu, bırak Mücellâ Hanım... işin sonuna bak sen... neticede gene de sen razı olmasaydın ben vermezdim kızı Erol’a falan... kız mutlu olduysa benden çok senin sâyende oldu.’

‘Aaah Tahsin Bey ah!’ diye iç çekip hıçkırdı Mücellâ Hanım. ‘Her kusurumda, her ayıbımda karşımda durup elinizi omzuma koydunuz ya?.. Her defâsında, her küçük düştüğümde beni sımsıkı sarıp sahiplendiniz ya?.. Hiç vurmadınız ya kabahatimi yüzüme?.. İşte o sebepten hep küçük kaldım sizin huzurunuzda...’

‘Yahu!.. Hay Allah yahu!..’

‘Çünkü efendim, büyüyen sizdiniz... ilelebed büyüyen sizdiniz Tahsin Bey.. verin o mübârek elinizi öpeyim Allah aşkıyçün!’

Tahsin Bey telaşlandı. ‘Mücellâ Hanım...’ diyerek direnmeye çalıştı. ‘...yapma recâ ederim...’

Mücellâ Hanım, kocasının ellerine kapanarak ağlamaya başladı. Tahsin Bey onu nasıl teselli edeceğini iyi biliyordu. Kendi gözlerini belli etmeden silip sırttı.

‘Aah Sevgili Lucky...’ dedi. ‘Ben de senin o patilerini öpmeliyim ilk fırsatta.’ İç çekti.

Mücellâ Hanım hemen zar gibi gerildi, yattığı yerden hızla doğruldu. ‘Ne münâsebet efendim?’ diye çıkıştı. ‘Yapmayınız allasen, tadımızı kaçırmayınız recâ ederim!’

Tahsin Bey, gülümseyerek Mücellâ Hanım’ın elini dudaklarına götürdü. Öptü. ‘Ama öyle Mücellâ Hanım...’ dedi. ‘...bak, bu çocuklar da Sevgili Lucky sâyesinde tanışmışlar, sevişmiş-

ler... ee, benim bunlara bir faydam dokunacaksa eğer, ben de onlarla Sevgili Lucky sâyesinde tanışmışım... değil mi ama?’

Mücellâ Hanım, elini kurtarmaya çalıştı.

‘Efendim... recâ ederim mantık dairesinden çıkmayınız...’ dedi. ‘...sizin o gâvur, o gayri irâdî, o münâfık köpeğiniz taa Evropalardan buralara kadar kalkıp da kendi sâyesinde mi geldi efendim?... Aa, recâ ediyorum ama!’

Tahsin Bey kahkahayı patlattı.

‘Çok oyunbazsın Mücellâ Hanım...’ dedi. ‘...çok güzel numara yapıyorsun... hani seni tanımasam ben bile inanırdım Sevgili Lucky’den nefret ettiğine yani!’

‘Haydi canım siz de!’

Tahsin Bey, karısını tutup çekti, sımsıkı topuzlu ak başını göğsüne bastırdı.

*Damlaydı, coşup deniz oldu
Yüceydi, aşkla daha da yüceldi.
Aradığı kendinde göründü...*

SULTAN VELED

Yenimahalle Belediyesi itlaf ekipleri, o sabah erkenden Batıkent'teki Çiğdem Sitesi'nin çöplüklerine zehirli kıymalar serpiştirdiler. Zor bir gece geçiren Berduş'un bundan haberi yoktu. Şirin ölmüş ölmüş dirilmiş, Berduş ne yaptıysa ısıtamamıştı onu. Sonunda, ayağa kaldırıp yürütmüştü biraz. Ancak, Şirin artık kendi kendine de yürüyemiyordu, bu nedenle Berduş onu âdetâ sürüklemek zorunda kalmıştı. Çok yorulmuştu. Ve işte, sabah gün aydınlanmaya başladığında, Şirin azıcık kendine gelir gibi olmuş, titremesi birazcık geçer gibi olmuş, Berduş da onun uykuya dalmasına ancak o zaman izin vermişti. Havanın iyiden iyiye aydınlanmasını beklemişti Şirin'in yanına uzanıp. Gözünü bile kırpmamıştı.

Kafasını yukarı kaldırıp baktı. Kuru dut dallarının arasından çok cılız da olsa güneş ışınlarının sızdığını gördü sevinecek. Kuyruk salladı. Şirin'i uyandırmamaya çalışarak doğruldu, belini aşağı bastırıp esnedi, gerindi. O uyanmadan bir koşu gidip gelecek, çöplükten en güzel yiyecekleri bulacak, kahvaltıyı yatağa getirecekti. Şirin, mis gibi yiyecek kokusuna uyanacaktı o zaman. Eşine sevgiyle bakacak ve birlikte yemeyi önerecekti ama Berduş yemeyecekti. Hepsini Şirin yiyecek, yiyecekti.

Dut ağacının altından çıktı. Bir daha gerindi, başka köpekler buranın ona ait olduğunu anlasınlar da gelip Şirin'i rahatsız etmesinler diye bahçede bir tur atıp bütün ağaçların gövdesine azar azar işedi. Sonra yola çıktı. Burnunu havaya dikerek, koklaya koklaya blokların arka bahçelerinin iki uç bucağında duran çöp konteynerine doğru koşmaya başladı. Koştukça şaşırdı, şaşırdıkça daha hızlı koşmaya başladı. Çok güzel bir şey kokuyordu. Hiç tahmin etmiyordu ama, et kokuyordu galiba. Et? Berduş biraz daha hızlandı. İşin tekniğini iyice öğrenmişti sokaklarda sürte sürte. Konteynerin üstüne atlayacaksın, top-rağı kemik gömmek için eşelermiş gibi kapağı eşelemeye başlayacaksın, sonra kapak aralanınca burnunu o aradan sokup onu iyice havaya kaldıracaksın, sonra da balıklama içine dalıp ne var ne yok toplayacaksın.

Konteyneri ve etrafında birikmiş diğer sokak köpeklerini görüyordu artık. Hızlandı, hırladı, gürledi, havladı. Çoğu kaçıp uzaklaştı ayak takımının. Yalnız bir tanesi kafasını kaldırıp ona hırlamaya, diş göstermeye kalktı. O zaman Berduş var gücüyle gerilip ona bir göğüs vurdu. Zavallı köpecik, bağıra bağıra, yuvarlana yuvarlana kaçıp gitti. Berduş da biliyordu, herkesin karnı aç, ama Şirin daha önemliydi. Hem canım, zaten ne zaman konteynerin içinden çıksa, kapağını hep açık bırakırdı ki ötekiler de nasîbini alsın.

Berduş çok şaşırdı. Acaba yanlış mı görüyordu? Şüpheyile burnunu yere eğip, topak topak kıymaları koklamaya başladı. Hayır... Yanlış görmüyordu. Kıyma? En son ne zaman yemişti? Hatırlamıyordu. O kadar çoktu ki hem. Şirin'i düşündü, kafasını çevirip az ötede onun uzaklaşmasını bekleyen öteki hayırsızlara baktı, hırladı. Çoktu kıyma, belki hepsine yeterdi ama bir daha ne zaman bulacaktı o kadar çoğunu? Hepsini Şirin'e götürmeliydi. Nasıl götürecekti? Ağzına bir topak alıp koşsa, onu Şirin'e bırakıp dönünceye kadar burdakiler hepsini silip süpürürdü. Hırladı, köşebaşından bakanlara diş gösterdi. Sonra ne kadar kıyma varsa hepsini yemek geldi aklına. Evet! Çok akıllıcaydı bu! Hepsini yiyecekti ve Şirin'in yanına gidince de güzelce öğürüp önüne çıkaracaktı. Tereddütsüz, dilini faraş gi-

bi yapıp kıymaları ağzına süpürmeye başladı. Çok lezzetliydi. Ne kadar da özlemişti. Belki hepsini kusmazdı. Birazını kendi için saklayabilirdi. Zaten çok vardı. Yedi, yaladı, yuttu. Başka var mı diye konteynerin etrafında burnunu yere dayayıp gezinerek bir tur attı. Hareketleri biraz ağırlaşmış gibi geliyordu kendisine. Orda iki tane mi konteyner vardı? Hem neden bu kıymaları her zaman çöpleri attıkları gibi konteynerin içine atmamışlardı da etrafına serpiştirmişlerdi? Midesine bir sancı saplandı, arka ayakları kasılıp içe doğru büküldü. Yere yığıliverdi Berduş. Silkindi. Hayır! Devrilmeyecekti. Son bir çabayla patilerinin üzerinde dikilmeye çalıştı. Başardı da, ancak diki- len sadece göğüs kısmı ve başı oldu. Arka ayakları giderek daha çok büzülüyor, içe doğru kıvrılıp giderek çenesinin altına daha çok yaklaşıyordu. Olsun! Gidip Şirin'e kusabilirdi midesindekileri. Kendini kayık yaptı, patilerini de kürek. Arka ayakları varsın içe doğru bükülüp gelsindi. Kıcının üstünde öne doğru birkaç santim çekti kendini. Sonra midesine ateş düşmüş gibi oldu, boğazı kasılmaya, sertleşmeye başladı, göz- lerinden yaş geldi, dili ağzının içinde büyüdü, yutkunmaya çalıştı, olmadı, tükürüğü köpürdü, Şirin'e gelemeyeceğini haber vermek istedi, sesi çıkmadı. Düştü. Berduş öldü!

Lucky'nin içinde bir sıkıntı vardı. Hemen hemen Berduş'un düşüp de öldüğü an, kafasını havaya kaldırıp sinirli sinirli hırlamaya başladı, sonra da karnındaki yavrular oynuyor mu oynamıyor mu elleyerek anlamaya çalışan Kemalettin'in eline bir diş attı. Yavrularını koruması gerektiğini biliyordu ve biliyordu ki Kemalettin'den korumasına gerek yoktur ama birden içinden öyle gelivermişti işte. Sanki Berduş ona seslenmiş ve çok dikkatli olmasını söylemiş gibi gelmişti. Ne bilsindi Lucky?

'Bav!'

Kemalettin ona arkasını döndü. 'Küstüm!' dedi.

Saatine bir daha baktı Kemalettin. 'Nerde kaldı bu oğlan yaa?' diye söylendi. 'Buna bir cep telefonu mu almalı, naapmalı? Hayır, evimizin telefonunu da biliyosun, benim cebi de... insan bi arar!'

Lucky üç dil atarak Kemaletin'le barışmaya çalıştı ama Kemalettin iyice arkasını döndü. Bunun üzerine Lucky de ona küstü. Hâmileydi zaten, hiç kapris çekecek hâli yoktu.

Bekle bekle canı sıkıldı Kemalettin'in. Lucky'ye yanaştı, el şakası yaptı, ittirdi kaktırdı. Lucky oralı bile olmadı. Kemalettin de ona bir daha küstü.

Ertuğrul, normal vaktinden iki saat sonra geldiğinde, ne Lucky'de sabır kalmıştı ne Kemalettin'de. Lucky bir an önce yan villaya kapağı atıp sürgülü camı açarak arka bahçeye çıkmayı ve Berduş naaptı ne etti, bir bakmayı, bir de Şirin denen o fingirdek mahalle kızının ifâdesini almayı istiyordu, Kemalettin ise bir an önce işyerine gidip, İç Anadolu Bölge Bayiiliği için yapılacak toplantıya yetişmeyi.

Geciktiği için fırça yemeye hazırlanan Ertuğrul, kapıdan hışım gibi çıkıp bayrak yarışı yaparcasına eline bir tasma bir de tasmanın ucuna takılı koca Doberman'ı tutuşturan Kemalettin'in arkasından şaşkın şaşkın baktı kaldı.

Lucky'nin hiç de eve geri dönmeye niyeti yok gibiydi. Zaten Ertuğrul da bir an önce sevdiceğinin yanına gitmek istiyordu. O günden beri anahtarı kapının üzerine takmıyorlardı. Fazla anahtarı da Ertuğrul'a bırakmışlardı. Gidip kapıyı çekti. Merdivenleri Lucky önde o arkada üçer üçer inip yandaki koca villanın yolunu tuttular.

Kısmet, bekleye bekleye ağlamış, ağlaya ağlaya beklemişti. Ding donglu zil çalındığında, aslında pencereden gelenleri görmüştü ama azıcık naz yapmak onun da hakkı olsa gerekti. Az daha bekledi. Zil üç defâ daha ding dong etti, Lucky üç defâ daha havladı, sonra gidip kapıyı açtı.

'Gene mi ağladın sen Kısmet?'

Lucky, gevşeyen tasmayı boynundan attığı gibi koptu, evin arka taraflarına doğru depara kalktı. Bu, iki sevgili için hiç beklenmedik bir sürpriz oldu. Ne Kısmet gecikti diye sitem etmesi gerektiğini getirebildi aklına, ne de Ertuğrul geciktiği için özür dilemesi gerektiğini. Kapıyı örttükleri gibi soluğu salondaki büyük kanepenin üzerinde aldılar. Hazır Lucky onları rahat bırakmışken...

Lucky, hızını alamayınca büyük cama burnunu vurdu. 'Mıyk!' Hemen eğildi, yerdeki kilit mekanizmasını harekete geçirdi ve camın tam açılmasını bile beklemeden, kenardan karınını sıyırttırarak bahçeye atladı. 'Bav!' Ses yoktu. Havayı kokladı ve işte! O kadının kokusu doldurmuştu her yeri. İğrenç de kokuyordu. Berduş'un egemenlik çışı bile o korkunç kokunun altında hafif bir ağaç küfü kokusu gibi kalıyordu. 'Bav?' Nerede bu kahpe? Kokuyu izleyerek onun yoğunlaştığı bölgeye doğru ağır ağır ilerlemeye başladı. Kendini çok beğendi. Tıpkı usta bir avcı gibi, kıcı havada, burnu bir karıncayıyken gibi yerde, hızlı hızlı ilerliyor ve şaşmaz bir isâbetle o kadına doğru yaklaşıyordu. Kokusundan belliydi zaten. 'Bövk!'

Derken, görüverdi onu. Orada, o kısacık dut ağacının yerlere kadar sarkan kuru dallarının altındaydı. Saklanmıştı demek fahişe! Hırslayarak üç tur hızlı hızlı döndü ağacın etrafında. Bekliyordu ki o da bu meydan okumaya karşılık versin, dışarı çıksın, alsın boyunun ölçüsünü. Lucky çok çevikti çünkü. O ona bir diş atana kadar, Lucky ona beş diş atardı. Hatta beş ilâ on! Çok sinirliydi. 'Bav!' Niye çıkmıyordu bu? Şirin mi ne karın ağrısıysa?

Hızlı hızlı bir soluma, ardından da bir inleme duydu. Kulaklarını dikti. Patilerinin ikisini birden kaldırıp o parkede yaptığı gibi hızlı ve eş zamanlı yere vurmaya, her yere vurduğunda da kıcını havada sallayarak 'o kadın'ı dışarı dâvet etmeye başladı. Cevap gene bir soluma, ardından gene bir inleme oldu. Lucky şaşırdı. 'Bav?' Neyi vardı bunun?

Eğildi, tedbiri elden bırakmadan yarı beline kadar dalların altına girdi. İyy! Bu muydu Şirin? Apaçık renk birkaç uzun tüy, o da kulağının arkasıyla kuyruğunda kalmış, vücudu kabuk kabuk yara, dirseği kanamış kurumuş, gözler söndü sönecek, zavallı, kel, inmeli bir kadın! Bu muydu yani koskoca Berduş'un gönül düşürdüğü yosma? 'Bav?'

Şirin inledi, hâlsiz hâlsiz kuyruğunu yere vurup Lucky'yi selâmladı, titremeye başladı. O da bilmiyordu Berduş nerde, ama onun da içinde bir sıkıntı vardı.

'Bav?' demek Berduş ona Lucky'den bahsetmişti ha? Allah

Allah? Peki Şirin Berduş'u kıskanmamış mıydı hiç? Doğru... Bunun önemi yoktu şimdi. Gidip birinin Berduş'a bakması gerekiyordu. Hem canım... ikisi de Berduş'un bebeklerini taşıyor muydu neticede?.. Sokuldu Lucky. Şirin'in karnını, apış arasını kokladı. Orası da cılk yaraydı. Allah kahretsin! Hastaydı bu kadıncaaz!.. Biraz daha sokuldu kumasına. Şirin inledi. Duygulanmıştı Lucky. O da inledi. Şirin'in kan oturmuş dirseklerini yaladı birazcık. Dili buz kesti. Kıçın kıçın çıktı dalların altından, havayı koklayarak Berduş'u aramaya başladı. Var gibiydi biraz Berduş kokusu ama? Şirin'in kötü kokusu hepsini ezip geçiyordu. Ne taraftan geliyordu acaba?

Uzaklaştı. Sintir sintir ilerleyip, bahçenin arka caddeye bakan kısmına geldi. Sağına bakındı, Berduş yok, soluna bakındı, hah!.. Koku artmıştı şimdi. Kaldırım ve yandaki villaların arka bahçe duvarlarını izleyerek kokunun geldiği tarafa doğru tırıs kalktı. Karnı, dolu bir termofor gibi sağa sola sallanıyordu. 'Bav!' Berduş'un kokusu artmaya başlamıştı ama bu her zamanki Berduş kokusuna benzemiyordu hiç. Tedirgin, gergin, acı bir kokuydu. Hızlandı. Berduş'un başı dertteydi galiba.

O da neydi öyle? Hiç bu kadar çok köpeği birarada görmemişti Lucky! Ne kadar çoklardı? Hem ne yapıyorlardı o kocaman kutunun etrafında? 'Bav?'

Sokak köpekleri hemen çil yavrusu gibi dağılıp organize bir şekilde bu hanım evlâdının etrafını sardılar. Lucky hırladı. Çok çevikti ve onlar ona bir diş atana kadar, o onlara gökteki yıldızlar kadar çok diş atabilirdi. Ona göre! Yaa? Demek öyle? Niyetinin kötü olmadığını göstermesi için kukusunu koklamalarına izin vermesi gerekiyordu demek? Peki madem!

Tamam mıydı şimdi? İçleri rahat etmiş miydi? Onun orda çöp deşelemeye niyeti olmadığına inanmışlar mıydı? Peki o zaman... 'Bav?' Nerdeydi bizim Berduş? Kokusu çok yakınlardan geliyordu ama, kendisi yoktu ortalarda. Acaba onu bir gören olmuş muydu?

'Bav?' Ne? Hani nerde? Çöpün orda mı? Yatıyor mu? Öldü mü? Hadi canım!

Koştı. Çöp konteynerinin birkaç metre berisinde buldu

Berduş'un cesedini. Ağzı da nasıl köpürmüştü öyle? Lucky'nin bir tek karnı acıktığı zaman böyle balon yapardı salyaları. Acaba yalasa mıydı? Yok! Sokak köpekleri uyarıyordu onu! 'Tehlike var!'

Berduş'u burnuyla dürttü. Taş gibiydi adam. Donmuş kalmış gibiydi. Kaskatıydı. Lucky'nin ensesinden kuyruğuna kadar serin bir şeyler yalayıp geçti sırtını. Dönüp havaya diş attı. Birkaç defâ daha dürttü. Nâfile! Karnı çekiliyordu şimdi de. Eğilip, sipsivri ön dişleriyle memelerinin etrafını kaşdı. Aaa? Karnı kımıl kımıl oynuyordu! Çocuklar? Berduş'un çocukları?

Çocuklarını karnının üstünden yalayıp, Berduş da yalasın diye onun yanına uzandı. Hayır! Kıpırdamıyordu Berduş. Çok mu uyuyordu acaba? Hırlayarak kulağına diş geçirdi hafifçe, çekiştirdi. Berduş'un kafası, kaskatı kesilmiş boynuyla beraber Lucky'den tarafa döndü. O zaman Lucky, yere sürtünürken aralanan göz kapaklarından çıkmış gözlerine baktı Berduş'un. Üstüne perde inmişti. Açık renk bir perde. Alttan görünen kara gözleri, silik silik duruyordu artık. Berduş, Lucky'ye bakmıyordu, hiçbir yere bakmıyordu. Lucky anladı. Oturdu, tek patisini havaya kaldırdı, uzun uzun ağladı, ürüdü. Dalıp gitmişti ki uzaktan, çok cılız bir ürüme ürümesine karşılık verdi. İrkildi, sustu. Şirin? Oydu o! Lucky'nin ağıtını işitmiş, o da hasta hâliyle ona eşlik etmeye başlamıştı. Lucky duygulandı. 'Bav!' Şimdi sulugözlülüğün sırası değildi. Ok gibi fırladı, artık varlığını umursamayan sokak köpeklerinin arasından, koca karnını o yana bu yana sallaya sallaya geçip duvarsız bahçeye kadar hiç durmadan koştu. Hâmile kaldığından beri eskisi kadar iyi hissetmiyordu kendini. Ne zaman hızlıca koşacak olsa, hızlı hızlı soluyarak biraz dinlenmesi gerekiyordu. Bahçenin girişinde durdu. Nefeslenip kendine gelmeyi bekledi.

Şirin ulumayı kesmiş, kesik kesik inlemeye, ağlamaya başlamıştı. Metin olmalıydı Lucky. Onun hiç olmazsa karnını doyuracak patronu vardı, ya Şirin'in? Onun hiç kimsesi yoktu ama hiç kimsesi. Şimdi Berduş da ölüp gitmişti ve tamamen yalnız kalmıştı Şirin. 'Bav!' Yazık ay!

Kesik kesik soluyup acısını paylaştığını anlatmaya çalışarak

dut ağacının altına süründü. Şirin, başını patilerinin üstüne koymuş, karnının üstüne yatmış ağlıyordu. Lucky yanaştı, onu tepeden tırnağa yaladı. Dili buz kesmişti ama olsun. Evet! Karnı da çok açtı bu kadının. Ama Lucky ne yapabilirdi ki? Evet evet!.. Karnının açlığına değil, çocuklarının aç kalacağına üzülüyordu muhakkak Şirin! Lucky bunu anlayabilirdi, çünkü o da son zamanlarda çocukları için çok endişelenmeye başlamıştı. Hatta bu sabah karnına dokundu diye patronuna diş bile atmıştı. Ne mi olmuştu? Hiiç! Herif küsmüştü ama o kadar önemli değildi. Çabucak gevşeyip yavşamıştı zaten! Çöp karıştırmak mı? Hayır! Hiç anlamazdı o işlerden. En iyisi... en iyisiii... 'Bav!' Dur bakalım!

Sürünerek çıktı, villaya koştu. Ardına kadar açık cam duvardan bir hırsız gibi geçti. Mutfağın yolunu tuttu. Ortalıkta kimse görünmüyordu. Kokuya da bakılırsa, o adamla o kadın gene ön tarafta terliyorlardı galiba! Acaba gidip ayırsa mıydı onları? Yok! Şirin çok acele bir şeyler atıştırmalıydı.

Mutfağa girdi. Ferruh hemen kıpırdanıp; 'Psst' diyerek selâmladı dostunu. Lucky'nin şimdi onunla oyalanacak zamanı yoktu. Ferruh Lucky'ye küstü, tüneğinde ayak değiştirip arkasını döndü. Kendisi bilirdi. O onunla konuşmazsa, Lucky onunla hiç konuşmazdı.

Arka ayaklarının üstünde doğruldu Lucky. Tezgâha tutunarak sıralamaya, ekmek kutusuna doğru ilerlemeye başladı. Aaa? Kahvaltı masasını... Hemen indi. Masaya tutunarak tekrar doğruldu. Öff! Sosiis, salaam, peyniir, lop yumurtaaa... öf öf öf! 'Bavş!' Ağzının suyu akmıştı. Yalandı, balon yapan salyalarını topladı.

İlk birkaç lokmada kendine hâkim olamadı, hap gibi yuttu üç beş parça sosisi. Sonra utandı yaptığından. Gözleri dola dola, salyaları balon yapa yapa, yükü bahçeye taşımaya, dut ağacının altına girip Şirin'in ağzının önüne bırakmaya başladı. Kaç defâ gidip gidip geldiğini kendi de bilmiyordu. En fazla ona kadar sayabiliyordu. Ama, sonunda kahvaltı masası dım-dızlak kalmıştı. Hayır! Zannetmiyordu. Şirin'in şekerli çay içeceğini hiç zannetmiyordu. O ılınmış ve içine de tereyağlı ek-

mek doğranmış şekerli çayı şok severdi ama, şirin'in böyle sosyetik bir alışkanlık sâhibi olması pek mümkün görünmüyordu. Hem, bu alışkanlığı edinmese daha iyi olurdu şirin. Hem kim taşıyacaktı ona çayı canım? Hem?.. Kıyamadı gene. Oradan beş on tne kesme şeker aldı ağzına. çay yoktu ama bunlarla yetinsindi şimdilik. Koşa koşa götürdü, onları da şirin'in önüne tükürdü.

'Bav?' Ne yapıyordu şirin yle? Hayır canım, gömmesine gerek yoktu. Yarın gene getirirdi Lucky! şirin ona güvenebilirdi. Kıyametleri kopartır, gene de getirirdi. Hem hasta hasta toprak eşelemek falan olur muydu yle? Eşelenecek bir şey varsa Lucky eşelerdi. O dinlensindi. Evet! Yedikten sonra bir üşüme gelirdi. Bunu biliyordu Lucky. Ne yapılabilirdi? Hah!

Eve geri koştu. Merdivenleri hızla tırmanıp Elvan Abla'nın odasına daldı. Karyolanın zerindeki sentetik yorganı çekti aldı. Merdivenlerden inerken birkaç defâ üstüne basıp yumuşacık yuvarlandı, gene de yavruları için korktu. Sonunda kafayı çalıştırdı. Kıın kıın gitmeye başladı. O zaman yorgana basmıyordu. Hiç düşmeden dut ağacının oraya vardı. Gene kıın kıın sürünerek ve dişleriyle sımsıkı tuttuğu yorganı çekerek ağacın altına girdi. şirin'i biraz daha yaladı, sonra yorganı, olabildiğince onun üstüne örttü. Zaten şirin de bunun ne işe yaradığını biliyordu. Soğuk gecelerde bazan Berduş'la gezerlerken böyle bir şey görüp altına girerlerdi. O zaman şok güzel ısınırđı şirin. Hatta bazen sokak insanları olurdu, onları da yanlarına alıp ısıtırlardı Berduş'la beraber. Evet... şirin'in karnındaki çocuklar da sık sık dolaşıyor ve şirin'in karnını acıtıyorlardı.

Lucky, ertesı gün gene geleceğine ve ona gene yemek getireceğine söz verip ayrıldı. şok üşümüştü artık ve çocuklarını düşünmek zorundaydı. Yalaştılar. Hayır! Lucky şirin'i asla yalnız bırakmayacaktı. Hayır canım! Lucky de Berduş gibi lmeyecekti.

Lucky yorgun, zgn fakat gururlu, villaya dönüp kilit mekanizmasını çalıştırdı. Büyük camekân ağır ağır kayıp kapanırken, bahçeye şöyle bir baktı. İnledi. Sonra hızla döndü, koltu-

ğunun altı kaşınıyordu. İnce ve keskin ön dişleriyle çıt çıt çıt ısırarak kaşdı orayı.

Ön salondaki kanepeden sırtını tutarak doğruldu Ertuğrul. Üzerini hızlı hızlı giyindi. ‘Ne zaman seninle burda şey yap-sak, arkama çok fena soğuk geliyor,’ dedi.

Kısmet güldü, eteğini üzerine çekti. ‘Bundan sonra üst kata çıkar benim odada şey yaparız,’ dedi.

Ertuğrul kafasını çıkarıp koridora baktı. ‘Allah Allah...’ dedi. ‘Bir yerlerde bir cam filan açık kalmış olmasın?’

Lucky, iki adımda bir durup koltuğunun altını dişleyerek geldi, salona girdi, kalorifer peteğine sırtını dayadı. Hem çok üşümüştü hem de çok kaşınıyordu.

Diriyi öldür... bu mârifet değildir!

Ölüyü diriltebiliyor musun?.. İşte ilâhî hüner budur!..

TEBRİZLİ ŞEMS

Tahsin Bey'in kolları uzundu ama Yaşar Yazıcı'nın kolları kadar değil. Bunu iyi bildiği için, hiç zahmete girmesine gerek olmadığına kanaat getirdi ve Yaşar Yazıcı'ya telefon etti. Ertuğrul'un kısa künyesini okuduktan sonra sadede gelip, kızı Bûse'nin kapı komşusu kimdir, necidir, neyin nesi kimin fesidir öğrenmesini ve kendisine bilgi vermesini istedi. Bu işlerde çok hünerliydi Yaşar Yazıcı. En zorlu bilgiyi bir saat içinde, kalkmış da duvardaki gizli bir dosyayı açmış ve oradan bakıp öğrenmiş gibi verebilirdi. Gene öyle oldu. Tahsin Bey, Yaşar Yazıcı'dan telefon geldiğinde, pencerenin kenarına oturmuş, Kasap Selim ile hapis oynuyordu. Telefonu açan Mücellâ Hanım, soğuk soğuk selâmladı Yaşar Yazıcı'yı, sonra ahizenin mikrofonunu eliyle kapatıp Tahsin Bey'e seslendi:

'Size Tahsin Bey! Azîz dostunuzdan!'

Tahsin Bey kalktı, büfenin üstündeki telefonu eline aldı. 'Buyur Yaşar Yazıcı...' dedi ve dinlemeye başladı. Telefonda 'nasılsın iyi misin?' muhabbetlerini hiç sevmezdi, hiç yapmaz, hiç de yaptırmazdı. Dinledi, ara sıra mırıldandı, ara sıra homurdandı. 'Yaa?.. Hmm!.. Allah Allah?.. Yok canım?.. Anladım... evet evet... öğleden sonra o apartman mantarını ofisten çıkart da yanına uğrayayım biraz... haa... bana bak Yaşar Yazıcı... bir

de Şu Ertuğrul Kılıç'ı araŐtır bakalım... mağdur bir ocuk... bak sana nüfus bilgilerini veriyorum... yaz oraya...' Kasap Selim'e bir işaret aktı. Selim hemen cüzdanını çıkarıp içinden Ertuğrul Kılıç'ın nüfus cüzdanı fotokopisini buldu, Tahsin Bey'e uzattı. Tahsin Bey, hane no, cilt no, kütük sıra no, bir tamam okudu oğlanın künyesini. Sonra da, '...yok yok...' dedi telefonun öte ucundaki Yaşar Yazıcı'ya. '...ğreneceğin kadarını öğren sen, beni arama artık... geldiğim zaman alırım sonucu... tamam... eyvallah!'

Telefonu kapattı. Suratı karman orman bir hâl almıştı. Kasap Selim, fenalaştı zannedip ayağa kalktı. Tahsin Bey, elini kaldırarak durdurdu onu.

'Yok bir Şey Kasap!' dedi. 'Git biraz dolaş sen... Öğlen gel, beni al... Yaşar Yazıcı'ya gideceğiz!'

Kasap Selim, Mücellâ Hanım'dan müsaade isteyip ayrıldı. Yaşar Yazıcı'nın ne söylediğini çok merak eden Mücellâ Hanım Tahsin Bey'e yaklaştı. 'Hayrola Tahsin Bey?' dedi. 'Betiniz benziniz attı... kötü haber mi?'

Tahsin Bey, usulca salladı başını. 'Ah Sevgili Lucky...' dedi, sonra sendeledi, koltuğa doğru gitmek için bir adım attı, dizlerinin üstüne düştü kaldı. Mücellâ Hanım, soğukkanlı davranmayı çoktan öğrenmişti. Hiç telaŐlanmadan seğirtti, pencereyi açtı, apartmanın bahçesinden ağır ağır yürüyerek arabaya doğru giden Kasap Selim'i geri çağırdı. Kasap Selim, Mücellâ Hanım kadar soğukkanlı davranmayı öğrenememişti. Telaşa kapıldı, ayağı takıldı, düştü.

Tahsin Bey, bütün itirzlarına ve azarlamalarına rağmen, Kasap Selim tarafından hoppacık yapıldığı gibi karyolasına taŐındı. Esasında Kasap Selim'e kalsa, Tahsin Bey ilk 'bırak' emrini verdiğinde 'başüstüne' der ve adamcağız pat diye bırakırdı ama Mücellâ Hanım vardı işin içinde ve o Kasap Selim'in kolunu tutup, 'Aldırmayın siz o inatya çocuğum...' demişti sürekli.

Bir bardak su, biraz kolonyayla masaj, derken epeyce toparlanmıŐtı Tahsin Bey. Endişeli gözlerle kendisine bakan karısına, 'İyyim Mücellâ Hanım, iyyim iyyim' deyip duruyordu.

'Kuzum nedir allasen aldığınız Şu haber?' diye sordu Mcel-

lâ Hanım. Ne de olsa taşıkardiye alışmıştı senelerdir. Kâlp yaramazlık edip öyle bir üfürür, sonra uslu uslu otururdu. ‘Yoksa o Ertuğrul çocuk başını sert kayaya mı çarpmış? Ona mı üzül-dünüz Tahsin Bey?’

Tahsin Bey, yatağın kenarına oturmuş, bileklerini ovalayıp duran karısının elini tuttu. ‘Üzül-düğümü nerden çıkardın Mü-cellâ Hanım?’ diye sordu. ‘Sevinçten çarpıntım olmadı mı be-nim hiç?’

‘Pek güzel maşallah!’ dedi Mücellâ Hanım. ‘Sevindiyseniz pek güzel de, nedir acaba sizi yerlere yıkacak raddede iyi ha-ber?... Söyler misiniz recâ etsem?’

‘Bizim oğlan...’ diye söze başladı Tahsin Bey, sonra yatak odasının kapısının orda el pençe divan duran Kasap Selim’e bakıp sustu.

Mücellâ Hanım, Kasap Selim’e döndü. ‘Selim, çocuğum, bi-ze biraz müsaade edeceksiniz!’

Kasap Selim ânında kayboldu ortadan.

‘Devam ediniz lûtfen!’ dedi Mücellâ Hanım. Avcuna biraz daha kolonya döküp Tahsin Bey’in bileğini yeniden ovmaya başladı.

Tahsin Bey, yatağı sallayarak güldü sessizce. ‘Bizim oğlan di-yordum Mücellâ Hanım...’ dedi ‘...kimin kızına gönül vermiş bilir misin?’

‘Bilmem Tahsin Bey’ dedi Mücellâ Hanım gayet sakin. ‘Tanı-dığımız birinin kızı mı? Kıs kıs güldüğünüze göre öyle olmak lâzım gelir.’

‘Hem de nasıl!’ dedi Tahsin Bey. Eşinin elini tutup avuçları-nın içinde hapsetti

‘Pekâlâ kimmiş kuzum?’ diye sordu Mücellâ Hanım. ‘Kimin kızına gönül vermiş o temiz yüzlü çocuk?’

Tahsin Bey, havadan sudan bahseder gibi rahat verdi cevabı: ‘Yaşar Yazıcı’nın kızına!’ dedi.

Mücellâ Hanım afalladı. ‘Neler diyorsunuz efendim siz?’ de-di. ‘Yaşar Yazıcı dostunuzun kızı evli değil midir?.. Bizim deli çocuk?.. Sakın?..’

Tahsin Bey kahkahalarla gülmeye başladı. Her nefes mola-

sında durup; 'İyi düşün hanım...' diyordu. 'Yaşar Yazıcı'nın kaç kızı var, iyi düşün!' Sonra da kocaman kocaman kahkahalar atmaya başlıyordu. 'Hoh hoh hoh!'

Mücellâ Hanım önce sitemkâr, sonra öfkeli, sonra şüpheli, en sonra da şaşkın bakmaya başladı kocasına. Sonra ne olduğunu tamamen anladı, o da gülmeye başladı.

'Aman Yarabbi!.. Doğru mu düşünüyorum Tahsin Bey?.. Aman Yarabbi! Aman Yarabbi!'

Birbirlerine sarıldılar. Tahsin Bey, karısının ince boynunu kokladı.

'Ne olacak şimdi Tahsin Bey?' diye sordu Mücellâ Hanım. 'Şu karanlık dostunuz nihâyet hayırlı bir işe vesîle olacak mı dersiniz?'

Tahsin Bey, kendinden çok emin konuştu. 'Mecbûren olacak...' dedi. 'Hele bir olmasın, canına okurum onun!'

Mücellâ Hanım, Tahsin Bey'in göğüs düğmesiyle oynadı dalgın dalgın.

'Peki, ya çocuk?' diye sordu. 'İşin esasını öğrenince o ne yapacak?'

'İşte orası muammâ!' dedi Tahsin Bey. 'Ne tepki verecek, tam bir muammâ!'

Mücellâ Hanım doğruldu. 'Aman Tahsin Bey...' dedi. 'Zamâne pek de ehemmiyetsiz şeylere pek fazla ehemmiyet veriyor... Allah muhâfaza, bir delilik yapmaya kalkar da sonra, hayırlı bir iş yapacağız derken bu vicdan âzâbının altında kalırız hepimiz... Ne bileyim, ya kıza, ya kendine kıyar maazallah!.. Değil mi efendim?'

'Şimdilik bana müsaade...' dedi Tahsin Bey. 'Durağa bir gidip arkadaşlarının nabzını yoklayayım... Olmadı, oğlanı onların sıkı gözetimi altında tutarız... ama bir de olursa Mücellâ Hanım...' gülerek, umutla baktı karısına '...eh bir de olursaa... işte o zaman görürsün sen!.. Bak ne yapacağım sana o zaman!'

Mücellâ Hanım kenara çekilerek elini uzattı, Tahsin Bey'in kalkmasına yardımcı oldu.

'Nedir göreceğim Tahsin Bey?' dedi. 'İnşallah olsun bu iş, bir biçare daha yuva kursun sâyenizde de görelim bakalım ne gö-

receksek... o vakit ne yaparsanız yapınız efendim... Boynum yolunuza fedâ olsun o vakit!’

Tahsin Bey yatak odasının kapısına doğru ilerledi. ‘Bak ne yapacağım bu iş olursa...’ dedi.

Mücellâ Hanım Tahsin Bey’in peşine takılıp ilgiyle, gülümseyerek başına geleceğin vaadini almaya çalıştı.

‘Sana Sevgili Lucky’yi getireceğim Mücellâ Hanım...’ diyerek güldü Tahsin Bey.

Mücellâ Hanım, salona geldiklerinden ve orada da Kasap Selim denen o katil bekleyip durduğundan sakın görünmeye çalıştı. ‘Zaten bu evde yaşıyordu efendim o şey!..’ dedi. ‘...beni üzdüğünü düşündüğünüz için siz alıp götürmüştünüz recâ ederim! Ben mi dedim size götürün bu, çok afedersiniz, gidinin soyunu diye?..’

Tahsin Bey Kasap Selim’e göz kırpıp devam etti. ‘Hem de vereceğim tasmaını Kasap’a... ‘götür bunu, Mücellâ Hanım’a bırak kaç’ diyeceğim... siz artık Sevgili Lucky’le meselenizi aranızda hâlledersiniz...’

‘Üstüme iyilik sağlık recâ ederim... o kim oluyor da...’

‘O elini öper, sen de onu affedersin, barışırsınız, biter bu ayrılık Mücellâ Hanım... İkiniz de birbirinizi çok seviyorsunuz işte yahu! Bilmem ki niye kabul etmiyorsun bu apaçık hakîkâti?’

Mücellâ Hanım’ın yüzü kıpkırmızı olmuştu.

‘Tahsin Bey, siz bir buda...’ Kasap Selim’in şaşkın şaşkın baktığını görünce avamın gözünde kocasına saygı göstermesini, hürmet etmesini bilmeyen bir kadın olarak kalmamak için zarif bir manevra yaptı: ‘...buda... bu taraftan buyrunuz!’ dedi.

Tahsin Bey gülme krizine yakalanmıştı. Gülmekten katılırken, karısının omzuna daha da artan bir gülme iştahıyla dokundu. ‘Evde de başbaşa olacaksınız üstelik... ben de olmayacağım... hadi bakalım...’ dedi. ‘...paylaşın kozlarınızı aranızda bakalım!’

Mücellâ Hanım, âdetâ merdivenlerden aşağı ittirdi Tahsin Bey’i. ‘Bakalım efendim, bakalım recâ ederim...’ dedi.

Kasap Selim sımsıkı yapışmıştı Allah’tan yaşlı adamın koluna da istenmeyen bir kaza son anda önlenmiş oldu böylece... ama Tahsin Bey gülmeyi hemen kesti.

*Beni hor görme kardaşım
Sen altınsın, ben tunç muyum?
Aynı vardan vârl olmuşuk
Sen gümüştün, ben sac mıyım?*
ÂŞIK VEYSEL

Kasap Selim bu defâ da Bey'in kapısını açma şerefini helâdan yeni gelen Selahattin'e kaptırmıştı. Canı çok sıkkın yürüyordu Selahattin'le Tahsin Bey'in peşinden.

Bütün ekip duraktaydı o gün. Osman, içerden Tahsin Bey'in geldiğini görmüş, en önden o fırlamıştı karşılamaya. Peşinden Ender, en sonra da Sâmi çıktı duraktan. Koşup, sırayla Tahsin Bey'in elini öptüler, yürüyüş hizâsına özen göstererek ona refâkat ettiler. Ender, bulduğu ilk fırsatta usul usul gözden kaybolup kahve söylemeye gitti.

Tahsin Bey, her zaman oturduğu yere, metal komodinin tam yanına oturdu. Antika Devrek bastonunu da yine gönder diker gibi önüne dikip, iki elini topuzunun üstüne koydu.

Osman, Tahsin Baydur'un sol yanına, Selahattin onun sol yanına, Sâmi de onun sol yanına, Tahsin Bey'in tam karşısındaki banka oturdu. Kasap Selim, her zaman olduğu gibi kapının ağzında dikiliyordu.

Doğrudan söze girerdi Tahsin Bey. Lafı yormadan, hedefe savas uçağı gibi daldı. Gene öyle yaptı. 'Ertuğrul'un gönül meselesini bilmeyen var mı?' diye sordu ortaya. Herkes birbirine baktı. '...pekâlâ...' dedi Tahsin Bey. '...herkes bildiğine göre, benim bir şey açıklamama lüzûm yok...' Bastonunun topuzunu

sola doğru eğip Osman'ı gösterdi. '...Osman'la bana geldiler dün gece... oğlan çok dertliydi... daha da pek genç mâlûm... aklı ermez bazı şeylere...' Kaşlarını çatıp, Sâmi'den başlayarak sırayla duraktakileri taradı. 'Ender nerde yahu?' diye sordu. Herkes küçücük durakta Ender'i aradı. O ona omuz silkti, o ona dudak büktü. Osman, kapının önüne bakıp; 'Arabası da burda ama...' dedi. 'Demin kapıda karşılamadı mıydı seni Tahsin Amca?'

Kasap Selim sokağın karşısından sırtı sırtına gelen Ender'i gördü. 'Geliyor Bey...' dedi. 'Sana kahve getirmeye gitmiş.'

Herkes bozularak birbirine baktı. Osman sol yanına eğilip Selahattin'e, 'Şu Ender kadar olamadık la!' diye fısıldadı.

Ender, dişsiz ağzını göstererek, gepgeniş bir gülümsemeyle ve muzaffer bir kumandan edasıyla durağa girdi. 'Dokanmasın beyler!' dedi Kasap Selim'in yanından geçerken. Tahsin Bey'in önünde iki büküm eğilip kahveyi ikrâm etti. 'Eyvallah!' dedi Tahsin Bey. Önce sağına dönüp bastonunu komodinle bankın arasına sıkıştırdı, sonra kahve içme oturuşuna geçti ve kahveyi aldı. Ender, havalı havalı yaylanarak yürüdü, Osman'ın yanının dolu olduğunu görünce, karşıya geçip Sâmi'nin sağına oturdu.

Tahsin Bey, sade kahvesinden bir yudum aldı. '...Ender de burda olduğuna göre devam edebilirim...' dedi. Ender, koskoca Tahsin Bey kendisini bekledi diye biraz daha şişindi.

'...buraya, size bir ödev vermeye geldim çocuklar... benim için bir iş çıkartacaksınız...' diye devam etti Tahsin Bey. Herkes hevesle, cân-ı gönülden baktı Tahsin Bey'e. Bu adamı hep veririrken görmüşlerdi, şimdi o kalkmış, onlardan bir şey almaya gelmişti ha? Vay canına! Osman, Selahattin'i dürttü.

'...ödeviniz; Ertuğrul'a bakıcılık, gözeticilik yapmak... mesele, bildiğiniz gönül meselesi, ama saçma sapan inançlar ve örf yüzünden sanki gönül meselesi değilmiş de başka bir meseleymiş gibi gelebilir çocuğa...' kahvesinden bir yudum aldı. Selahattin Osman'ı dürtüp kaş göz ederek neler olup bittiğini anlayıp anlamadığını öğrenmeye çalıştı. Osman da onu dürtüp hiçbir şeyden haberi olmadığını anlatmaya çalıştı.

‘...şöyle ki...’ diyerek konuşmasını sürdürdü Tahsin Bey ‘...Ertuğrul’un sevdiği ve evlenmek istediği kızı bir araştıralım, ailesini, soyunu sopunu öğrenelim, kız isteyeceksek, karşımıza muhâtap olarak kim çıkacak, bir bilelim dedik...’ kahvesinden bir yudum daha aldı ‘...ve bu kuşluk vakti îtibârı ile, kızın şu anki durumunu eksiksiz öğrenmeye muvaffak olduk...’ kahveden bir yudum daha aldı ‘...şu sizin kızın...’ Osman’a dönüp baktı, Osman yutkundu ‘...zengin babası falan...’ kahveden bir yudum daha aldı ‘...hikâye!.. Yalan!.. Ne babası belli kızcağızın, ne anası!..’

Ender, az kalsın banktan düşüyordu. Ağzını ayırdı, ‘He?’ dedi.

Tahsin Bey, fincanın dibinde kalan telveli kısmı çalkalamaya başladı. ‘...kız Ertuğrul’a masal anlatmış masal!..’ dedi, sonra telveli kısmı dikip bitirdi, sağına döndü, fincanı komodinin üzerine bıraktı, bastonunu aldı, ellerini üst üste koyup alttaki avucunun içi topuzu örtecek şekilde bastonun üzerine dayadı. Topluluktan bir tepki bekler gibi susmaya, bir bir her ferdin yüzünü incelemeye başladı. Ender, kimin yanında oturduğunu unutmuş, Sâmi’nin böğrünü dirsekleyip duruyordu. Osman, başını önüne eğmiş, bunu Ertuğrul’a nasıl söyleyebileceklerini hesaplamaya çalışıyordu. Selahattin Sâmi’ye karşıdan karşıya göz kırpmıyor; ‘sorsana sorsana’ demeye getiriyordu. Sâmi ise böğrüne yediği dirsek darbelerinden kurtulmak için bankın sonuna doğru kaçtıkça kaçıyor, o kaçtıkça aradaki mesafeyi hızla kat ederek yeniden dibine bitişen Ender’e ters ters bakıyordu. Sonunda, Tahsin Bey’e hürmetsizlik etmiş gibi olacaktı ama, dayanamayıp Ender’in dirseğini tuttuğu gibi öne burkuverdi. ‘İşş!’ diye bağırdı Ender.

‘Şşş’ dedi Sâmi, sonra kafasını kaldırıp, cemaati temsilen Tahsin Bey’e sordu: ‘Kız da mı fakirmiş Tahsin Amca?.. Evin hizmetçisi falan mıymış yoksa?’

Tahsin Bey, belli belirsiz tebessüm etti. ‘Yok canım...’ dedi ‘...ne hizmetçi ne de fakir...’ Osman’a döndü. ‘...aslına bakacak olursanız, bu durakta hepinizin bir haftada kazandığını iki, bilemedin üç günde kazanacak kadar da bereketli bir işi var...’ işâret parmağıyla Osman’ın göğsüne dokundu ‘...yalnız, borcu

çok...' dedi. '...on, on beş ticârî taksilik borcu var çalıştığı müesseseye... bu sebeple istifâ da edemiyor benim ettiğim gibi...'

'Bak...' dedi Ender ortaya. '...Allah beterinden saklasın... düne gadar zengin gızı diye gorkuyodu garibim, şimci daha betere toslayıvırdı... hadi bakalım!.. Şimci noolacak bakalım?.. Hadi zengin gızı olaydı gene neyse... Tahsin Amca gızın babasıyan görüşürdü, adamı yola getirirdi, adam da gızının parasını öderdi müesseseye, geçer giderdi... yaa!.. Tüh!'

Osman, Selahattin'e döndü, Ender'i gösterdi elinin tersiyle. 'La salak la bu!..' dedi. '...kızın babası zengin olaydı kızın borcu olur muydu aslanım?' dedi Ender'e dönerek.

'Olur olur...' diyerek ayak diredi Ender. '...hadi gız babasıyan kismüşse?'

Sâmi, 'Afbuyur Tahsin Amca...' dedi. 'Ne iş?.. Yani, demem; nedir hikâyenin aslı astarı? Kız Ertuğrul'dan hakikatı niye saklamış?.. Mesleği neymiş de saklamış?.. Yani, Allah'ın gücüne gitmesin, 'şey' miymiş diyeceğim, konduramıyorum...'

'La Sâmi Abi...' dedi Osman '...töbe de la!.. O ne biçim laf la?' Sâmi, ayıp ettiğinin bilincinde, başını yığıtçe öne eğdi. 'Hayır...' dedi '...kafamızda bir istifham kalmasın diyerek...'

'Ama doğru!'

Konuşan Tahsin Bey'di. Durak bir anda elektrik sobasının rezistansına kadar buz kesti... Kasap Selim de dâhil.

'He?' diye sordu Ender. Sâmi'yi de sertçe dürttü. Osman'ın art arda gelen ölümcül dirsek darbelerinden sağ böğrü göğeren Selahattin, bankın üstünde sola kayarak kurtulmaya çalıştı. Osman, sol tarafında muhâtap bulamayınca az kalsın sağ tarafındaki Tahsin Bey'i dirsekliyordu.

'Amca...' diyebildi, sonra sustu.

Selahattin, bıyıklarını yemeye başlamıştı. 'Ulan...' diye yumrukladı dizini. '...deliğanlı adama bu yapılır mı lan?.. Ulan... vay lan!'

Sâmi, sağ elini öne uzatıp başparmağıyla işâret parmağını birbirine sürttü. 'Acaba Tahsin Amca...' dedi '...yanlış mı duyduk?.. Yani, demem; kız 'şey' miymiş afbuyur?'

Tahsin Bey, bir kere daha dona kesti durağın içini.

‘Kız orospudur!’ dedi. ‘Bu kesin!’

Osman ayağa kalkarak gösterişli bir şekilde dövünmeye başladı. Önce Silifke yöresinden bir kaşık havası oynarmışçasına kollarını geri açarak bir tur döndü orta yerde, sonra ciddi bir sinir kasılmasıyla iki büklüm olup dizlerinin üzerine çöktü. ‘Laa!..’ diye bağıırıyordu. ‘...olur mu laa?.. Ne diyeceez biz kuş kadar oğlana laa?.. Laa!.. Kadir Baba’nın kemikleri sızlayacak laa!’

Ender, Osman’a iştirâk edecekmiş gibi kalkıp yanına gitti, omuzlarından tutarak sarsmaya başladı. ‘Goçuum... Osmaan... bi şey yok lan... bi dinne beni lan!.. Allah Allaaah... niye böyle yapıyon lan?’

Sâmi başını önüne eğmiş, dudaklarını kemirmeye başlamıştı. Etli pençeleri, oturduğu bankın kenarını alıp eve götürecekmış gibi sıkıyordu. Parmak boğumları mor mor olmuştu.

Selahattin, oturduğu yerde dizlerini döve döve söylenmeye devam ediyordu.

Kasap Selim, tutunduğu kapı kolu soğuktan eline yapışmış gibi elini silkeliyordu.

‘Kız orospudur ve üstelik de genelev orospusudur!’ diyerek açıklamasını derinleştirdi Tahsin Bey. ‘...eğer Ertuğrul’un dün gece bana ve Mücellâ Hanım’a anlattığı kadar da genç ve körpeyse, bu demektir ki, günde ortalama yirmi ilâ otuz kişiyle cinsî münâsebet içinde olan bir hayat kadınıyla karşı karşıyayız! Evet çocuklar... müstakbel gelinimizin çalıştığı müessese fuhuş müessesesidir!’

Ender, hem Osman’ı açıklamalarıyla yatıştırmak hem de ele güne genel kültürünü konuşturmak için, ‘Yani orusbu didiğin fâhişe oluyo de mi Tahsin Amca?’ diye sordu. Osman’ın omuz başını tutup üzerine eğildi. ‘Osmaan...’ dedi ‘...fâhişeymiş aslanım... yani, ha orusbu, ha fâhişe!.. Üzme gendini... ikisi de aynı şey!..’

Osman, saçlarını yolduğu parmaklarının arasından, adama ağız tadıyla bir sinir krizi bile geçirtmeyen arkadaşına düşmanca baktı. ‘Hasiktir la!’ dedi ‘...adama bi rahat ver la!’ Fırlayıp kalktı, bir adımda durağın kapısına geldi, ardına kadar aç-

tı, kusacakmış gibi bir eli kapının kolunda, öne eğilip derin derin soluyarak soğuk havayı içine çekti.

‘Osman!’ diye sertçe seslendi Tahsin Bey. Osman, rap diye döndü. ‘Emret Tahsin Amca!’ dedi.

‘Otur oğlum şu yanıma...’ dedi Tahsin Bey. ‘...ben öğreneceğimi öğrendim sizden... vandallar gibi, barbarlar gibi, kara câhiller gibi, zırdeliler gibi, korkaklar gibi, manyaklar gibi, sapıklar gibi, zâlimler gibi tepki gösterdiniz... aferin size!’

Durak bir kere daha buz kesti. Sâmi kaşlarının altından altından dik dik baktı Tahsin Bey’e.

Ender, orta yerde çömelmiş, Osman hâlâ oradaymış gibi şaşkın şaşkın bakınıyordu. ‘He?’ dedi.

‘Size güvendim, dostluğunuza güvendim, kalktım geldim...’ diye adam dövermiş gibi konuşmasını sürdürdü Tahsin Bey. Gözü Ender’e takılmıştı. Payladı onu da. ‘Kalk ulan sen de ordan!’ Ender zıp diye kalktı, Sâmi’nin oturduğu bankın en öbür ucuna oturdu.

‘Ulan...’ dedi Tahsin Bey ortaya ‘...şu hâlinize bakın ulan!.. Ne Ertuğrul’u düşünüyorsunuz ne de o zavallı küçük kızı!.. Ne biçim insansınız ulan siz?’

Osman tükürüğünü güçlkle yutup kendini savunmaya çalıştı. ‘Tahsin Amca...’ dedi ürkek bir sesle, ‘...ben valla Ertuğrul üzülecek diye üzöldüydüm yani...’

‘Haydi ulan ordan!’ Tahsin Bey bastonunu kaldırmıştı. Osman, dirseğini yüzüne siper ederek Selahattin’e doğru kaçtı. ‘...Ertuğrul’u düşünmüşmüş!.. Haydi ordan!.. Sen değil miydin demin, ‘ben bunu Ertuğrul’a nasıl söylerim?’ diye döğönen?’

‘Ama ben... çocuk üzülecek diye yani...’

‘Anlaşıldı...’ dedi Tahsin Bey ‘...size güvenmekle hata etmişim... anlaşıldı...’

‘Aman Tahsin Amca!’ diye kıvrandı Sâmi. ‘...öl de ölelim... daha ödevimizi vermedin ki, neyimize güvenmiyosun?’

‘Her şey Allah’ın izniyle olur...’ dedi Tahsin Bey.

Sâmi, sağ elini sol göğsüne vurdu. ‘Evelallah!’ dedi.

‘Kader ve kaza... hepsi Allah’ın şaşmaz planının değiştirile-

mez, silinemez, kazınamaz eserleridir... sizin canınızı yakar, benim canıma can katar... öyle mi?’

‘Evelallah!’

‘Öyleyse, kader ve kaza olmayan bir tek şey söyle bana Sâmi!.. Haydi bakalım... sana bin sene mühlet veriyorum... düşün, bul... Allah’ın eseri olmayan ne var şu kâinatta? Bana bir tek misâl göster!’

Ender, derin konulardan çok iyi anladığını göstermek için gösterişli bir şekilde biraz da abartarak kafa sallıyordu.

‘Yani?.. Yok yani...’ dedi Sâmi ‘...hepimizin bildiği gibi... yani... De, bizim mevzumuzla alâkasını kuramadım pek... afbuyur?’

‘Oğlum...’ diye devam etti Tahsin Bey ‘...işte burası çok mühim... kızın kötü yola düşmesi, Ertuğrul’un yolunun buraya düşmesi, Kadir’in ânî rahatsızlığı neticesinde arabanın apar topar Ertuğrul’a verilmesi, benim, Sevgili Lucky’den sebep sık sık durağınıza misafir olmam, o ara Kadir Babanızın ölüp gitmesi, Osman’ın beni arayıp şu genç Ertuğrul’a bir iyilik yapmamı istemesi, benim öyle bir iyilik yapacak fıtrata sahip olmam, Ertuğrul’un, Sevgili Lucky sâyesinde oraya, kızla tanışacağı o semte gitmesi, kızla, gene Sevgili Lucky sâyesinde tanışıp sevişmesi... söyle bakalım...’ durup duraktakilerin yüzüne baktı teker teker ‘...yoo, hepiniz söyleyin... bu saydıklarımın hangisi kader veya kaza değildir?.. Sayayım mı daha?.. Evlatlarımın uçuruma yuvarlanıp ölmesi, o sebepten benim Sevgili Lucky’yi verecek birini aramam ve Osman’ı bulmam... daha sayayım mı?.. Karımın, köpekten dolayı kendisini ihanet içinde hissetmeye başlaması... daha sayayım mı?..’

‘Aman Bey!’

Kasap Selim tıkanıp hırlamaya başlayan Tahsin Bey’in imdâdına herkesten önce yetişti bu sefer. Yere düşmeden önce hem bastonunu tuttu, hem de koskoca Tahsin Bey’i. ‘Su getirin, kolonya getirin!’ diye omzunun gerisine doğru tâlimatları sıraladı. ‘Ayaklarını tut Osman, banka uzat şöyle, çekil Ender, Sâmi kapıyı aç, hava girsin içeri... açılın, açılın...’

‘Höyy!’

‘La Ender bi ağlama la!’

Tahsin Bey, ihtimamla bakılıp sağaltıldı, beş dakika içinde kendini toparlamaya başladı. ‘...daha sayayım mı?..’ diye mırıldanarak sordu Sâmi’ye ‘...benim taşıkardım, senin şu külhânî pozların... bunların hangisi kader veya kaza değil?.. Bunların hangisini yerinden çıkartırsan biz şimdi burada olabiliriz?..’ başıyla vazîfesini yerine getirmiş, kapının ağzındaki yerini almış Kasap Selim’i işâret etti ‘...şu kasabın hikâyesini bilirsiniz...’ dedi ‘...o arefe günü taksisine üç canavar değil de üç adam gibi adam binmiş olsaydı, şimdi burda olabilir miydi?.. Peki o bilir miydi onları kesecek olursa bugün burada olacak?’

Sustu Tahsin Bey. Ağzını açıp, havayı yutmak ister gibi derin derin nefeslendi birkaç dakika boyunca. Komodine dirseğini yaslayarak ayaklarını aşağı sarkıttı, bastonunu alıp bacaklarının önüne dikti tekrar.

‘Yaşlandık...’ dedi, ‘...gençlikte koşarken atardık taşıkardiyi, şimdi iki dakika uzanmasak olmuyor...’

‘Uzan Amca madem!’ diye bir önermede bulundu Ender. Herkes ona ters ters baktı.

‘Her neyse çocuklar...’ dedi Tahsin Bey. ‘...vaktim az... birazdan gitmem lâzım... size söyleyeceklerimi bir tamam söyleyebilmiş değilim... eğer birkaç dakika daha can kulağınızı bana verirsiniz, ödevinizin ne olduğunu da iyi kötü anlarsınız... size söyleyeceğim şudur; basit düşünmeyin, basit olmayın!.. Hiçbirimiz kaderimizi kendimiz seçmedik... bundan sonra da seçemeyeceğiz... sadece, öyle olduğunu zannedip gideceğiz... şimdi bize düşen, bu çocukların derdine dermân olmaya gayret etmektir, öyle değil mi?.. Dert ne?.. Oğlan kızı seviyor, kız da oğlanı ama aralarında aşılmaz bir engel gibi duran kara dinli, kara donlu bir örf var... az önce hepinizi esir eden örften bahsediyorum... bakın, esasta hiç mühim değil ama, gene de düşünün, zararı yok, o kız, o kaderi kendi seçmedi... o hayat, onun suçu değil... istediği bir şey değil yahu... kim ister?.. Tamam... şimdi bu bahsi kapatıyorum... bunun mühim olmadığını söylemiştim... pekâlâ, mühim olan ne?.. Mühim olan bu kızın mâzîsi ve sıfatı mı?.. Evet?.. Nedir mühim olan?.. Nedir, size söyleyeyim,

mühim olan Ertuğrul'un bu meseleye şu âna kadar baktığı gibi bakabilmesini sağlamaktır... işte sizin zorlu ödeviniz budur çocuklar... eğer bunu beceremezseniz, kızın mâzîsi, onun aynı zamanda istikbâli olacaktır... daha da mühimi, siz bu defâ kızcağızın on yıl sonraki mâzîsinde onu on yıl evvel geneleve düşüren insanlar olacaksınız... tamam mı çocuklar?.. Allah, insanları hiç durmadan böyle sınar işte... ya el uzatacaksınız veya bir tekme de siz atacaksınız!.. Haydi bakalım... bırakın şimdi Kısmet dün ne idi? Bırakın şimdi Kısmet yarın ne olacak?.. Bu âna bakın... bu an, Kısmet, anasız babasız bir garibanın hayatındaki en büyük kıymet, en büyük saadet, en büyük sevda... mühim olan bu... onun, yani Ertuğrul'un bu saadetini daim kılmaya gayret edin, Kısmet'in kısmeti olmaya gayret edin... Yazıktır... ona da yazıktır, Ertuğrul'a da yazıktır... şu bizim Sevgili Lucky kadar insafli, merhametli olun...'

'Höyy...'

'Şşş... sus la!'

'...Kısmet'in ve Ertuğrul'un kaderinde, bir ağzı var dili yok köpek kadar pay sâhibi olun... bakın, o üzerine düşeni hiç yüksünmeden yapıyor... beni getiriyor sizle tanış ediyor, sonra gidiyor Ertuğrul'la Kısmet'i tanış ediyor... her birinizi, her birinizin ettiğinden çok mutlu ediyor bizim Sevgili Lucky... haydi çocuklar, Ertuğrul bebektir sizin yanınızda... onun delikanlı yüreğinin, sevdiği kızın mâzîsini öğrendiği zaman bir delilikle kabarıp taşmasına mâni olun... haa, o kadarını elinde sopa olan bir genelev fedaisi de yapabilir... siz onun ötesine geçin... o çocuğa, sevdiği kızın geçmişi ne olursa olsun, onun gene ve hep o sevdiği kız olduğunu anlatın... bilmiyorum nasıl anlatırsınız, ama anlatın...'

'Höyyy...'

'La Ender, bi rahat ver adama la!.. Bi konuşturmuyon la!'

Tahsin Bey, bastonuna dayanarak ayaklandı. Yolcu etme seremonisi, rutin üzere işleme kondu. Tahsin Bey, Ender'in herkesten önce ağlaya ağlaya koşup açtığı kapıdan girdi, arka koltuğa oturdu. Kapı kapanmadan önce Osman'a döndü. 'Akşam al getir çocuğu,' dedi '...ben meseleyi anlatırım, sonra alır du-

rağa getirirsin, burda ilgilenirsiniz... Dikkat edin... size ne kadar iknâ olmuş görünürse görünsün, için için kaynayacaktır... ne olursa olsun yalnız bırakmayın... ne kendine zarar vermesini isteriz, ne de Kısmet'e.'

Kapıyı çekip kapattı.

'Botanik Parkı'nın oraya gidiyoruz Kasap,' dedi '...Yaşar Yazar'ın sarayına... saraydan kız kaçıracağız!'

*Yaksalar bir mumla bir milyon mumu,
Yanlış olmaz 'ilk' de saysan 'son' mumu...
Nûru hep bir, ondan al ha ondan al
İster ilkinden al, ister sondan al!*

MEVLÂNÂ

Aklı fena karışmıştı Mücellâ Hanım'ın. Hızlı hızlı, cansiperâne toz alıyordu. 'Enteresan!' diye düşünüyordu. 'Hakîkaten enteresan!.. Bu radde mükemmel bir insan, bu raddede yobaz olsun, pes doğrusu, illallah doğrusu!.. Tutturmuş bir Luki Luki Luki, her nîmetin, her devletin ardında Luki... yapmayınız Tahsin Bey!.. Kimdir bu Luki allasen?..' Büfenin dolap kapağını açıp servis tabaklarını çıkardı, yere koydu. '...Luki sebep olmuşmuş... evet... sebep oldu... evlatlarımızın vakitsiz vefâtına sebep oldu sizin şu meşhur Luki... kendiniz söylediniz a efendim!.. Şimdi de neymiş?.. Bu iki delikanlının hayırlı beraberliğine sebep oluyormuş-muş... bakındı hele siz şu budalanın söylediklerine... bakındı hele, o makatı açık goygoycu nelere de muktedirmiş de haberimiz yokmuş-muş meğer...' Çıkarttığı tabakları teker teker silip teker teker dolaba yerleştirmeye başladı. '...meğer ki meğer! Aşkolsun size Tahsin Bey! Bu fecaate seyirci kalıp hem, hem de benim seyirci kalmamı arzu ediyorsunuz ya! Aşkolsun vallahi!.. Yoo... ben bu kadarına tahammül gösteremem ama canım! Siz de beni anlayınız recâ ederim... evet, o zebânînin o çocukların tanışmasında rolü olmuş olabilir, bunu bir yere kadar kabul edebilirim... herkes edebilir... ama nedir bu rol allasen?.. O iki villayı oraya diken müte-

ahhitten tutunuz, o iki villanın harcını karan ameleye kadar herkese nasîb olan rolden bir nebze fazla mıdır?.. Tahsin Bey, recâ ederim kendinize bu radde insafsız, bu radde adaletsiz davranmayınız!.. Sizin o masumla mäsûmenin hayat çizgilerindeki rolünüzün yanında benimki ne kalır ki o muhabbet tellalı tabiatlı, o kara çırpı kılıklı, o çapulcu ruhlu itinki ne kalsın?.. Sizi budala! Sağolasıca sizi!..’ Dolabın kapağını kapatıp üstteki çekmeceyi açtı. Üst üste özenle dizilmiş keten sofra peçetelerini çıkardı. Büfenin üzerine yığıp birer birer çırpma-ya, çırtıklarını katlayıp çekmecedен çıkarttığı yığının yanına istiflemeye başladı. ‘...sizi insan dostu sizi...’ diye devam etti düşünmeye ‘...sizi hayvan dostu sizi... sizi hüsn-ü âşk adamı sizi, sizi hüsn-ü alâka adamı sizi!.. Ah Tahsin Bey, bastığınız her mevkîde eşik olmadım mı efendim?.. Mâmâfih, ne çok bahâneniz ne çok âşıkınız var?.. Kıskanmam mı recâ ederim?.. Sizdeki o dudak ki, her nesnenin ismini aynı şevkle, aynı muhabbetle zikr eder a efendim!.. Hakkım yok mudur benim başka isimlere değmiş o gül dudaklarınıza sitem etmeye?.. Ah Tahsin Bey, siz olmasaydınız ne yapardım ben?.. Şu titiz, şu marazî hâllerimle ne ceberrut, ne nemrut, ne musîbet bir kadın olurum!.. Dudaklarınız benim adımı andı da hamd olsun, ben de iyi kötü insan sınıfına girdim sâyenizde... ben miyim şimdi bu umumhâne dilberi mes’ûd olsun diye dualar eden?.. O ki; evvelce kendi kızımın saadetini şahsî kabullerimden geri görürdüm... ben miydim o?.. Ne yaptınız bana a efendim?.. Ne yaparım ben sizsiz?.. Nasıl yaşarım?.. Son zamanlarda taşıkardinizin kesif bir hâl aldığıнын farkında değil miyim?.. Gördüğünüz rüyanın mânâsının farkında değil miyim?..’ Bir peçete çekip gözyaşlarını sildi ‘...bırakınız efendim Luki’ymiş, zıkkımın pekiymiş... bırakınız bunları... sizin kendi gözünüz güzel de ondan her nesneyi güzel görürsünüz... bana bakınız a efendim!.. Sevgili Luki dediğiniz mîktâr ‘Sevgili Mücellâ’ diyiniz... uyuz bir iti, belâlı bir illeti kıskandığımdan değil recâ ederim... o da kim oluyormuş?.. Siz çok mühimsiniz benim içün Tahsin Bey, ötesi hikâye... emir buyurunuz, o madrabaz, o düzenbaz, o şehvetbaz, o hokkabaz kelpi de okşarım... kese-

rim o ellerimi bilâhare ama okşarım neticede... siz sağolunuz Tahsin Bey... tek siz sağolunuz güzel efendim, tek siz vârolunuz azîz efendim, tek benden uzun yaşayınız, tek izin vermeniz arkanızdan mendil sallamama...' Peçeteleri çekmeceye yerleştirdi.

*Kalbe has dil var, bilmez Şah ve Beğ
Dildeş olmaktan, gönüldeş olmak yeğ.
MEVLÂNÂ*

Tahsin Bey, genelevin büyük patronunun odasına girdiğinde, 'Büyük patron' camdan elli metre aşağıdaki Botanik Park'a bakıyordu. Tahsin Bey'in geldiğini görmedi.

'Selâm sana Yaşar Yazıcı! Fazla bakma, insanın canı salata çekiyor!'

'Sağlıklı beslenme öyle olur...' diyerek döndü Yaşar Yazıcı. Tek eli cebindeydi. Boştaki eliyle cam kenarındaki koltuklardan birini gösterip bir diğerine de kendi oturdu. 'Hadi bakalım...' dedi oturunca '...senin yüzünden uşağı da gönderdim, şimdi servisi sen yap... bakkala git suyunu al, mutfağa git kahveni yap... hadi çalış.'

Tahsin Baydur, yorgun adımlarla koca ofisi kat edip dostunun karşısına geçti, oturdu. Antika Devrek bastonunu iki bacağının arasına dikti, ellerini üstüne koydu.

'İğne üstündesin?' dedi Yaşar Yazıcı. '...biraz da ihtiyarlamış gibisin üstelik...'

Tahsin Bey, meseleye doğrudan giriş yaptı.

'Dostum!.. Allah'ın emri, peygamberin kavli ile, sermâyelerinizden Kısmet kızımızı, oğlumuz Ertuğrul'a isteriz.'

Yaşar Yazıcı, elini ceketinin cebine attı. Bir tomar kâğıt çıkartıp Tahsin Baydur'a uzattı.

'Ben de verdim gitti!' dedi.

Tahsin Bey, kâğıtları uzanıp aldı, bakmadan önüne koydu. 'Borç senetleri mi?' diye sordu.

'Ne varsa...' dedi Yaşar Yazıcı. '...borç senetleri, haftalık iğne karneleri, fâhişelik vesikâsı, konsomasyon vesikası, gece çalış-
ma karnesi, emniyet izni, hıfzıssıhha raporu, kan ve idrar tah-
lili sonuçları, mikro akciğer röntgeni, savcılık belgesi, emni-
yetten iyi hâl kâğıdı, Elisa testi... hepsi resmîdir... sana turp gi-
bi bir gelin veriyorum... ona iyi bak.'

Tahsin Bey kaygılı duruyordu. 'Ne çok resmiyete dökülü-
yormuş...' dedi. '...istemişler ki, her orospu mâzîsini kaplum-
bağa gibi ölünceye kadar sırtında taşısın...'

'Merak edilecek bir şey yok,' dedi Yaşar Yazıcı: '...Yarın sa-
bahtan itibaren, Kısmet adında bir orospuyu tanıyan resmî
belge kalmayacak yeryüzünde!' Gülümseyip ellerini iki yana
açtı, omuz silkti: '...hastane kayıtları bile ânî bir hâfıza kaybına
uğrayacak...' şövalye yüzüklü işaret parmağıyla yeğinin gö-
ğüs üçgenine dokundu '...ne tuhaf, bana da unutacakmışım gi-
bi geliyor...' ellerini parmak uçları birbirine değecek şekilde
çattı, sıkıntılı sıkıntılı baktı azîz dostuna, '...iş, Ertuğrul Kılıç'ın unutma kabiliyetine kalıyor tabii... bana kalırsa hazır büt-
tün erkân-ı mülkiye kızı unutmuşken ve hazır hünerli ebe ka-
dın elleriyle Sevgili Tahsin Baydur yarın sabah genelevin rah-
minden pırıl pırıl bir kız bebek çekip alacakken, bunun müj-
desi de şimdiden hastabakıcı Yaşar tarafından verilmişken...
bilmem ki bir kişinin daha zihnini yormaya lüzûm var mı?..
Bilmem Tahsin Baydur, senin Ertuğrul'un bunu bilmesine lü-
zûm var mı?.. O da öğrenmeden unutuverse nasıl olur?.. Hem
öğrenmesi ne derece lâzım gelir?.. Neyine yarayacak çocuğun?
Ne dersin?'

Tahsin Bey ciddi ciddi kafa salladı. 'Bunu düşünmedim de-
gil...' dedi. '...oğlan çok küçük... yiğitliği, namusu Allah bilir
nerelerde arıyordur... Allah bilir ne kadar câhildir, ne kadar ap-
taldır... ama hayır!.. Ne olursa olsun, gerçek yalnızca gerçektir
ve üzerinin örtülmesine hiçbir şekilde râzı gelmez... kum böce-
ği gibi, sen burdan kum atarsın üstüne, o şurdan dolaşıp çı-

kar... gerçek böyledir... saklayamayız onu... hayır!.. Bunun bugün öğrenilmesi ve ne getirecekse bugün getirmesi, on sene sonra öğrenilip çok daha büyük felâket getirmesinden evlâdır... ben de, Allah biliyor, 'Acaba söylemesek mi çocuğa?' diye düşündüm bir süre... haklı olarak, kıza veya kendine bir fenalık yapacak diye korkuyorum sabahtan beri... ama sonuçta kararımı gerçekten yana verdim... 'Onların gerçeğini kumbaramda saklayamam,' dedim ve buraya gelmeden önce de gittim, yakın zamana kadar çalıştığı duraktaki taksici arkadaşlarına her şeyi anlatıp onu gözetim altında tutmalarını tembihledim...'

'Yani tetiği çektin... mermi yola çıktı hem de benimle hiç konuşmadan, öyle mi?'

Tahsin Baydur, kafasını sağa çevirip Ankara'ya baktı.

'Öyle...' dedi arkadaşına bakmadan '...kafamdaki felâket senaryolarını bir de senin yıllardır tecrübe ettiğin gerçek sahnelerle pekiştirmenden ve belki de beni yalan söylemeye, gerçeği gizlemeye iknâ etmeden korktum.'

Yaşar Yazıcı dostuna hak veriyormuş gibi usulca salladı başını sonra, 'Genelde bütün öğrenmeler ölümlü olmuştur!' diye rek bindirdi.

'Dinlemek istemiyorum!'

'...bıçakla doğrama, çıplak elle gırtlaklama, kızgın yağ döküp yakma, uyurken kafasını baltayla, keserle parçalama, kezzapla dağlama... en az rastlanan nâmus cezâsı; tabancayla vurup düşürme... öteki namus aklama yöntemleriyle kıyaslanınca masraflı oluyordur tabii.'

'Yeter Yaşar Yazıcı!'

'...düşünsene... evleneceğin kız kaşarlanmış bir orospu çıkıyor... ne derdin? 'Oh iyi ki nikâhı basmadan önce öğrenmişim' mi?.. Yok, bu soruyu sana sormamak lâzım... sen muhakkak; 'banane' derdin... gel bunu Ertuğrul'a sormuşuz gibi düşünelim... ne derdi Ertuğrul?.. Askerliğini bile yapmamış, on dokuz yaşında bir delikanlı ne derdi?'

Tahsin Baydur, kaldırıp vuracakmış gibi bastonunun topuzunu kavradı. 'Sus dedim sana!' diye yükseltti sesini. '...bunları uzun uzadıya, enine boyuna düşündüğümü söylemedim mi?'

‘Ama dinlemek istemiyorsun... neden?.. Neden gerçek seni rahatsız ediyor?.. Hani gerçek gerçektir?.. Ne oldu yaldızlı açık sözlülük edebiyatına?..’

Tahsin Baydur, ‘Lâ havle!’ çekerek kafasını ofisin giriş kapısına doğru çevirdi. Huysuz bir ihtiyar gibi homurdandı ağzının içinden: ‘Aptal herif!’

Yaşar Yazıcı güldü. ‘Kahve içelim mi karşılıklı?’ diye sordu.

Omuz silkti Tahsin Bey. ‘O salak getirmeyecekse olur,’ dedi.

Yaşar Yazıcı her şeyi düşünmüştü. Kahvelerini başka bir görevli getirdi.

Tahsin Baydur, şimdi arkadaşına hak veriyor gibiydi. Belki de o durağa gitmekle hata etmişti.

‘İşleri berbat mı ettik Yaşar?’

‘İş zaten berbat.... bir de her hâlükârda oğlana ispiyon etme kararında olduğun için iyice berbatlaşıyor... Gene de arkadaşları bilmeseydi daha az berbat etmiş olurdun... kime ne kadarını söyleyeceğine kendisi, kendileri karar vermeliydi... tabii bu ilişki devam edecekse... hem çocuk çok toy deyip telaşa kapılıyorsun, hem de etrâfa, ‘Bunun evleneceği kadın orospudur!’ diye çan çalılıyorsun... ulan, karısının mâzisini taşıyamayacağını düşündüğün bir çaylak, bir de bu mâziyi bir sürü adamla paylaşmayı nasıl becerecek?.. Hiç sormadın mı bunu kendine?.. Akıl kârı değil... pes! Ama seni suçlamıyorum... sen busun... hıyarın tekisin sen!’

‘Sağol... Hıyar olabilirim ama senin zannettiğin kadar da sığ değilim. Öte tarafını da düşünmüştüm bu işin...’ dedi Tahsin Baydur. Kahvesinin telveli kısmını çalkaladı. ‘...gerçeği beş sene sonra kendisinin öğrenmesi durumunda olabilecekler yok mu?.. Aynı şey, arkadaşları açısından da söz konusuydu... onlardan biri, mutlu, üç çocuklu bir aile reisi olan Ertuğrul’un eski bir genelev çalışanı ile evli olduğunu öğrenebilirdi... böylece iş kendi öğrenmesinden daha gurur kırıcı hâle gelirdi... daha kötü sonuçlar doğururdu...’ telveli kısmı kafasına dikti.

‘Hikâye!’ dedi Yaşar Yazıcı. ‘Ağustosta da kar yağardı!.. Başkasına ait bir felâket senaryosundan kendi felâket senaryona konu çalılıyorsun... sırf hıyar çekirdeği dolu vicdanını rahatlat-

mak için... bütün resmî kayıtlar yok olduktan sonra, bin şahit gelse de çocuğa dese, 'bu beş sene önce orospuydu' ne yazar?.. Bu riziko göz önüne alınarak kıza öyle bir hayâlî geçmiş hazırlanır ki, kendi bile sahte evraklarına baksa sahte olduğunu bile kendi de inanır... bunları yapamayacağımı mı zannettin?"

Tahsin Baydur, fincanını sehpanın üzerine koydu. Bastonunu önüne dikip yaslandı.

'Çenen çok düştü bugün senin...' dedi. '...sermâye kaybetmek ağırına gitti galiba... hıncını benden çıkartıyorsun.'

'Olabilir... ama bana sermâye kaybım bu kadarla kalmayacak gibi geliyor bugün için... belki ondan bu derece saldırganımdır.'

'Ne demek istiyorsun?'

'Şu, bizim kızın kapı komşusunu araştırırken enteresan bir şeyle karşılaştım...' dedi Yaşar Yazıcı. '...bizimkilere bitişik villanın sâhibi, Elvan adında bir kasiyer çıktı... Beş Numara'da çalışır... Kısmet de onda misafir kalıyormuş... Sen bilmezsin, yeni başkan çok üstümüze geliyor, bize topu attırmaya çalışıyor... şu an genelev yerle bir... tam bir şantiye... inşaat inşaat inşaat... her yer köstebek yuvası gibi... bu sebepten, oda kirasına senet imzalayıp genelevde ikamet eden kızlar, inşaat bitinceye kadar sağa sola dağılmak zorunda kaldılar... Elvan da Beş Numara'nın kasiyeri ya... evin en bereketli kızını misafir etmeye karar vermiş anlaşılan... Tabii, kızımızın ve damadımızın kapı komşusu, yılların kaşarlı orospusu ve de son bir yılın komisyoncu kasiyeri çıkınca, biraz da onun mâzisine, meşrebine göz atmak lüzûmu hissettim...'

Tahsin Baydur sırttı.

'Öyle ya...' dedi. '...komşunun randevu evi işletmesine râzı olamayacak kadar nâmuslu bir aile babasıysın sen... belki kadıncağızın Kısmet'i misafir etmekten murâdı, genelev tatildayken boş oturmamaktır... değil mi?'

Yaşar Yazıcı da sırttı.

'Çok fesatsın!..' dedi '...ama söylediklerin kelimesi kelimesine doğru... şunu da îtirâf edeyim, ne işletmesinin sâhibi olursam olayım, ben nâmuslu bir aile babasıyım ve kızımın

evinin bitişiğinde kerane açtırmam adama!.. Ne de telekız barındırırım!’

‘Bir vesîleyle babasının keraneci olduğunu öğrenmesin diye mi?’

Yaşar Yazıcı sinirlenmiş gibi yaptı. Kahve fincanını sertçe vurdu sehpaye. ‘Ulan uzatma işte yahu!’ diye bağırdı. ‘Kırk senedir bıkmadın başımın etini yemekten... evet! Ailem asla ama asla bilmeyecek hakikatte ne iş yaptığımı!.. Ne dersen de, gerçeği söylemeyeceğim onlara!’

Tahsin Baydur gıcık gıcık güldü. ‘İyi canım...’ dedi. Uzanıp sehpanın üstünden aşarak dostunun dizine dostça vurdu, sonra yerine oturdu. ‘...hem sen yapmasan bile nasılsa biri çıkıp gene yapacak bu işi... kaderinmiş madem, çekeceksin!’

Yaşar Yazıcı Ankara’ya bakıyordu. ‘Hıı...’ diye homurdandı. ‘...atom bombasını Japonya’ya sallayan pilot da öyle dediği!’

‘Ne yağı?’ diye sordu Tahsin Baydur. ‘Şerefli mesleğinden kahır ve utanç duyduğunu söylemeyeceksin herhâlde?..’

‘Ne münâsebet?’ dedi Yaşar Yazıcı. ‘...bilâkis gurur duyuyorum... toplumun hakîkî nâmus bekçileriyiz biz... yeni belediye başkanı hunharca üstümüze geliyor... bir aydır kapalı genelev... en azından iki ay daha kapalı kalacak... sonra da bu süre içinde aç kalmamak için dışarda çalışan kızlar hastalık kapmış olacaklarından, bu defâ da sağlık sebepleriyle uzunca bir süre kapatılacak... adliye koridorlarındaki namus, ırza tecâvüz, dayak zoruyla kendi karısına livata, çocuğuyla, kardeşiyle enstest davalarında görüşürüz... onca ipini koparmış, kuşağını çözmüş, pantolon ceplerini delmiş sapık, onca abazan ne hâldedir düşünsene?.. Küçük çocuklar, nâmuslu kızlar, kadınlar ne büyük tehlikededir!.. Adliye koridorlarında görüşürüz dostum...’

‘Bana demiyorsun herhâlde?’

‘Yok canım! Sevgili yeni belediye başkanımıza diyorum. Ah-lâk zâbitasını bizim oraya musallat etmek kolay, haydi şimdi caddeleri tutsun bakalım... sokak köşelerinde yapsın frengi, bel soğukluğu iğnelerini... ya da sapıklara şehirlerarası kerane seferi düzenlesin... haydi bakalım!’

Tahsin Baydur, sıcak basmış gibi elini yüzüne doğru salladı.

‘Üff!’ dedi. ‘...başkan bey çok kızdırmış seni!’ Taşikardisi köpürüyor, kudurmuş gibi hırlayarak boğazına doğru yükseliyordu.

‘Ne dersin?’ diye patladı Yaşar Yazıcı. ‘...kızların yakalarını o kan emici seyyar pezevenklerden, paralarını yiyip bir de gözlelerini morartan, jilet atıp güzelliklerini paralayan ‘dost’lardan kurtarana kadar yıllarımızı harcadık... Bin türlü bürokrasiyi aşip, çocuklara genelevde ikamet etme izni kopardık... şimdi de başkanın zoruyla salıverdik sokağa ki her birinin şah damasına yine bir berduş dişini geçirsin, zavallıların bir kenara koyduğu üç beş kuruşu da kollarındaki bileziklerle beraber sıyrıp alsın...’ koltuğun kenarına vurdu. ‘...tüh! Allah kahretsin!’

‘Ne diyeyim yahu?’ dedi Tahsin Baydur. ‘...şimdi milletvekili olsaydım, çıkardım meclis kürsüsüne, şu anlattıklarını birebir anlatır, sayar döker, senin başkanı yerden yere vururdum ama biliyorsun oralara bir beden küçük geldik!.. Bir haftada aforoz edildik...’ Hızlı hızlı konuşmak yormuştu. Soluklanmaya çalıştı, kravatını gevşetti.

‘Eşşeklik sende!’ diye azarladı onu Yaşar Yazıcı. ‘...hiç idâre etmesini bilmiyorsun... varsa yoksa açık söz, doğru söz, gerçek, hakikat, zart zurt... hiç insan bütçe görüşmelerinde bir bok yiyecekmiş gibi kendi partisi adına çıkıp da, daha hükümet güvenoyu almamış, ‘Ben bizim Mesut’un hiçbir söylediğine inanmıyorum, bunların hepsi yalan’ der mi ulan?’

Tahsin Baydur, alnında biriken teri elinin tersiyle silip muzip muzip sırttı. ‘Haklısın, demez...’ dedi. ‘...keşke ‘Mesut’ değil de ‘Mesut Bey’ deseydim... büyük saygısızlık oldu benim bu yaptığım!’

Gülüştüler, birer kahve birer de nâne likörü söylediler kendilerine. Tahsin Baydur, likörünü de içip bitirdikten sonra bastonuna ellerini dayayıp sadede tekrar gelmeyi denedi. İyi hissetmiyordu.

‘Yahu...’ dedi. ‘...ne oldu şu bizim Ertuğrul’la ilgili yaptığın soruşturma?... Az kaldı onu sormayı unutuyordum... öğrendin mi çocuğun cemâziyel evvelini?’

Yaşar Yazıcı ağırlaştı, ciddileşti, suratsızlaştı. ‘Önce şu bizim komşu kadın hikâyesini dinlemenı tavsiye ederim...’ dedi.

‘Şu Beş Numara’lı genelevin kasacı komisyoneri olan kadın mı?’

‘Kasacı komisyoner değil, komisyoncu kasiyer... her ne halt ise... dediğim gibi, Kısmet’le beraber onun da gelmişini geçmişini zaman mikroskobuyla bir güzel büyütüp inceledim... bizdeki adı ‘Elvan’... genelde hatta genelde değil, hemen hemen daima, geneleve düşen kadınlar, tanınmamak, bulunmamak, bir namus cinâyetine kurban gitmemek için isim değiştirir... beni ilk şaşırtan, bu kadının isim değiştirmemiş olduğunu öğrenmek oldu... haa... niye diyeceksin... çokluk, bulunmak isteyenler, vurulup kurtulmak isteyenler kendi adlarını kullanırlar... bir de kimi kimsesi olmayanlar, kimseden korkusu olmayanlar...’

‘Sizinki hangi sınıfa giriyormuş?’

‘Sabret, oraya da geleceğim... ne diyorduk?... Aynı isim, aynı soyad... enteresan... kimi kimsesi var mı bakmak lâzım... biz de eksik iş yapmayız bilirsin... baktık... epeyce kalabalık bir hısım akrabası olduğunu gördük...hepsi de sefâlet apartmanında ikâmet ediyor... yani kimsenin buna hayrı yok... her neyse... ayyaş bir kocası varmış, bunu fuhuşa ilk o zorlamış... sonra, az önce sözünü ettiğim sokak vampirlerinden biri, kadını ihbâr etmiş, ‘evde fuhuş yapıyor’ diyerek.. kadını apar topar basıp vesikalamışlar... bunun üzerine de bizim Elvan Hanım, ‘o da orospuluk bu da orospuluk, hiç olmazsa bu sağlıklı orospuluk’ diyerek bizim geneleve kapağı atmış... daha doğrusu, kendisini ihbâr eden seyyar pezevenge korku bokuna boyundan büyük senet imzalayınca ve de o seyyar pezevenk senedi getirip bizim küçük patronlardan birine kırdırınca, Elvan Hanım, bizim sermâyelerin arasına karışmış... on üç senelik şerefli bir memuriyet hayatından sonra da borcunu ödeyip, alınının aklıyla senetlerini yırttırırken, Beş Numara’ya yeni komisyoncu kasiyer bakan sokak sorumlusunun aklına, bu tekli fi Elvan’a yapmak gelmiş... böylece Elvan, evvelce sermâyelik yaptığı evde kasa başına geçmiş... orada da bu sene geneleve düşen Kısmet’le karşılaşmış... buraya kadar tamam mı?’

Tahsin Baydur eliyle yüzüne hava gönderip serinlemeye çalıştı. ‘Üff!’ dedi. ‘Tamam ama?..’

‘Dur, sabret...’ diyerek onu susturdu Yaşar Yazıcı ‘...şimdi Ertuğrul Kılıç’ın hikâyesine geliyorum... bir kere şunu söyleyelim, çocuğun çocukluk adı, işin doğrusu; esas adı Ertuğrul değil, ‘Ferruh’... bu bilgiyi, polis anasını fuhuş yaparken basıp karakola kaldırdığında babasının rızâsıyla bir seneye yakın kaldığı yetiştirme yurdunun arşivinden aldık... Ferruh Kılıç... peki bizim ad takmadan alını açık orospuluk yapan yeni kasiyerimizin soyadı ne?.. Bilebil hadi!’

Tahsin Bey bir şeyler çıkarmaya başlamıştı. Hatta her şeyi çıkarmaya başlamıştı. Bu kadarı yorgun kalbine ağır gelebilirdi. Gözlerini kıstı. Bastonun üzerindeki sağ elini kaldırıp uzaktan uzağa birini gıdıklarmış gibi parmaklarını oynatmaya başladı. ‘Dur bakalım...’ dedi. ‘Ne dedin sen?.. Gene mi fesatlanıyorum, yoksa gene doğru mu fesatlanıyorum?’

Yaşar Yazıcı’nın yüzüne hüznü bir gülümseme yayıldı.

‘Az daha sabır dostum...’ dedi. ‘...fesatlandığın muhakkak, doğru yere fesatlanıp fesatlanmadığını öğrenmek için az daha sabır...’

Tahsin Baydur, ‘Off!’ diyerek gerisin geri yaslandı koltuğuna, elini ölü eli gibi indirip bastonun topuzuna koydu. ‘Anlaştık...’ dedi soluk soluğa. Ceketinin altındaki gömlek cebine kurbağa girmiş gibi çarpıyordu kalbi. ‘...haydi devam et sen...’

‘İyi misin?’

‘İyiyim iyiyim... devam et...’

‘Peki... sen iyi ol da... devam ediyorum; sonradan, yani yetiştirme yurdunda baba rızâsıyla kaldığı bir yıla yakın zamanın sonrasında, oradan gene babası tarafından alınıp götürülmüş Ertuğrul Kılıç... veya Ferruh Kılıç... sen ne dersen de... çünkü Yetiştirme yurdundaki kaydı, Ferruh Kılıç adına...’

‘Ertuğrul demeye... ohh... devam edelim’

Yaşar Yazıcı endişeyle baktı soğuk soğuk ter atan dostuna.

‘Bak, iyi misin sen?’ diye sordu.

‘İyiyim yahu!.. Devam etsene...’

‘Babası çocuğu almış götürmüş ve bir süre sonra Ertuğrul Kılıç adına nüfus cüzdanı çıkarttırmış... o hırt bunu nasıl becermiş bilemiyorum... herhâlde ölmüş bir çocuğun nüfus kâ-

ğidını falan araklamıştır... kütüğünden öğreniriz... sonra sonra, babası bir başka kadınla berabermiş, o kadın da evde iş tutmaya başlamış...'

Tahsin Baydur, soluk soluğa homurdandı.

'Musîbet herife bak... yahu!.. Ohh... bulaştığı yere... orospuluk... bulaştırmış... ohh!'

Yaşar Yazıcı, dostuna bir kere daha kaygıyla baktıktan sonra devam etti: 'Ne demişler? Kadının yoksa parası, dibindedir kumbarası... çok köşeye sıkıştırırsan, çoluk çocuğuyla çok açık bırakırsan ya zorla ırzına geçiverirler, o da 'olan oldu' deyip işe başlar, ya da kendiliğinden o yolu tutturur gider... her kadının, kumbaranın yerini keşfetmesi an meselesidir...'

'Haydi ulan ordan!.. Seyyar pezevenk!.. Ohh!.. Ne kadınlar... var... aç ölür... çocuklarını öldürür... ohh!.. Gene de...'

'İyi bok mu yer yani?'

'Hasiktir ulan!.. Densiz!'

Yaşar Yazıcı elini kaldırdı. 'Tamam tamam...' dedi. 'Şaka yapıyorum yahu...' gözleri kaymaya başlayan Tahsin Baydur'un üzerine doğru eğildi. '...yahu, hakikaten iyi misin sen?'

Tahsin Baydur, üzerine eğilen Yaşar Yazıcı'nın kravatına asıldı. 'Değilim salak!' dedi. '...geberiyorum iki... ohh... saattir... kör herif!' dedi ve baygın, oturduğu yere yığıldı kaldı.

İnsan kendisini bildi mi her şeyi bildi demektir!
TEBRİZLİ ŞEMS

‘Hah’ dedi Ender. ‘Telefonun fişini de çektim... hadi bakalım...’

Taksilerin kapılarını kilitlemişler, kendilerini de durağa kilitlemişlerdi. Kimse ummazdı ama, bu akıllıca teklif Ender’den gelmişti. Herkesin Tahsin Bey’in verdiği ağır ve meşakkatli ödev yüzünden kördüğüm olmuş kafaları dağıtmak için serbest taksiciliğe dağılmaya hazırlandığı bir anda durağın kapısının önüne kollarını iki yana açarak dikilmiş ve, ‘Naapacaaz argadaşlar?’ diye sormuştu. ‘Gaçıp gitmeynen olmaz!.. Oturup gorüşelim, gonusalım da yarın bizim oğlanı nası gonturol edeceez, bi delilik etmesin diye ne tetbir alacaaz, bi garer virelim’ demişti. ‘...bu işi boşlayıvırırsak Tahsin Amca’ya çok ayıbolur valla!..’ demişti. ‘...gosgoca Tahsin Amca pezevenk olduğundan öyle gonusmadı ya...’ demişti. ‘...farz-ı misal diyom, yan-nış annaşılmasın...’ demişti.

Esasında, herkes istiyordu ki kendisi bir iki günlüğüne kaçsın, uzaklaşsın, o sırada, Ertuğrul acı gerçeği öğrenip de kap-kara bir suratla, hani büyük ihtimâl gelmezdi ya, durağa geldiğinde o orda bulunmasın, kim varsa onunla o uğraşsın, başına da belâyı o sarsın. Ender’in lafları bu yüzden her birinde suçu yüzüne vurulmuş duygusu yaratmıştı. Bir tek Osman’ın tuzu kuruydu, o da zaten o günün akşamı Tahsin Amca’nın evine

Ertuğrul'la birlikte gitmeye mecbur olduğundan kuruydu. Hem desteklemişti Ender'i, 'La Ender la... valla iyi dedin la!'

'Kitleyelim o zaman taksileri de oturup konuşalım,' demişti Sâmi bunun üzerine.

'Telefonun da fişini çekelim,' demişti Selahattin.

Sonra taksileri kilitlemişler, telefonun fişini 'Ender eliyle' çekmişler, baraka durağın üç duvarına dizilmiş banklara Ender, Osman, Selahattin, teker teker oturmuşlar, kış geçsin diye bekleyen sığırcık kuşları gibi, biri ne diyecekse desin de lafa bir yerlerden girelim diye beklemeye başlamışlardı.

'Esasen...' deyip, oturduğu bankın kenarlarını sıkı sıkı lafa girdi Sâmi. '...hadd-ı zâtında, bu iş kanıma dokunmadı değil ama... filvâki... öhhü... Tahsin Amca'nın bir bildiği vardır diyerekten yani... tabii... şurası muhakkak... öhhüm... evlenirseler evlenirsiniz... evlensinler diyorum yani... ailecek görüşmeyiz, olur biter diyorum... biz, Tahsin Amca'nın dediği cihette hareket ederekten...' Susup dişlerini sıktı, kafasını iki yana salladı, hepsinin ödünü patlatarak ayağa fırladı '...gencecik çocuğu kaşar bi orospunun önüne nasıl atarım ben ulan!' diye bağırdı. 'Tahsin Amca mahsin Amca!.. Kanıma dokunur ulan!'

Osman sindi, başını önüne eğdi, bu feryâda onay verircesine hızlı hızlı kafa sallamaya başladı. Selahattin, Sâmi bilhassa görsün diye dizini yumrukladı birkaç kere. Dişlerinin arasından; 'Ah ulan ahh!' dedi. Ender, dişsiz ağzını göstererek acı acı sırttı.

'...hani diyorum...' diyerek bankların ortasındaki küçük boşlukta döne döne sövünmeye, söylenmeye devam etti Sâmi, '...gelse deseydi ki Tahsin Amca, 'oğlumuzu musallat olan orospuyu temizle' şerefim hakkı için bi saniye tereddüt etmez, gider itin öldüğü yerde bulurdum o kahpeyi de gene çökerdim ümüğüne...' Gösterişli bir hareketle alnına vurdu. '...nedir?.. Alnımızda kaç sene yazılıysa, girerdik koç gibi dama, itibârımızla, haysiyetimizle çekerdik cezâmızı... dünyayı da bi mikroptan temizledik diyerekten, vicdan dairemizde krallar gibi sefâ sürerdik diyorum...'

'Hiç iyi dimiyon!'

Durak buz kesti. Konuşan Ender'di, en çok buz kesen de Sâmi.

'Anlamadım?' dedi Sâmi. Tek eli havada, vitrin mankeni gibi kalakalmıştı. Osman, yakınlarında olsa dürtecekti Ender'i ama arada epey mesafe vardı. Selahattin'in de dizini döven eli havada asılı kaldı zaten.

'Neyi annamıyon Sâmi?' dedi Ender. '...buz gibi annıyon işte... kimi öldürüyon gardaşım sen? Öldürmek orospuluktan daha mı iyi lan?.. Can alacam diyon lan, can!.. Golay mı lan öyle?.. Gotün yiyodu da Tahsin Amca'nın yanında niye gubuzlanmadın madem?.. Hem Tahsin Amca o gadar didi, dinnemedin mi? Gız naapsın didi... kim keranaya gidip de şeyttirilmek ister didi...'

Sâmi elini havada unutmuş gibiydi. Ağzı açık, Ender'e bakıp duruyordu.

'...sen isten mi farz-ı misal?' diye sorarak devam etti söylevi-ne. '...ben dünya dursa istemem gendi adıma... ama seni bilmem...'

Bu son darbe Sâmi'ye bayağı iyi geldi. Hemen kafasını sallayıp toparlandı ve 'Nee diyor ulan buu?' diye bağırarak koca şamarını havaya kaldırdı. Kimsenin araya girmeye niyeti yoktu, araya giren gene Ender oldu. 'Valla hele bi vur...' diye tehdit etti oturduğu yerden.

Bir an durakladı Sâmi. 'Naaparsın ulan?' dedi.

Ender omuz silkti. 'Tahsin Amca'ya dirim seni...' dedi.

Sâmi sendeledi. Havadaki açık elini damar iğnesi yaptıracakmış gibi açıp açıp kapadı, sonunda da yumruğunu sıkıp geri geri gitti, kalktığı banka oturdu. 'Tahsin Amca deyince, akan sular durur...' dedi tek kaşını kaldırarak. '...sen de yat kalk dua et o mübârege!'

Ender Osman'a döndü. 'Lan Osman...' diye seslendi '...gonuşsana oğlum... naapacan akşam?.. Hadi bakalım, Ertuğrul işin aslını faslını öğrendi... beraber çıktınız Tahsin Amcagil'den, geliyonuz durağa doğru... oğlan, 'Çek Batıkent'e' didi... naapacan hadi bakalım?'

Osman, Ender'in insânî çıkışından etkilenmişti. Bir iki kay-

da değer söz de o etmek istiyordu ama, arkadaşlar arasında pezevenk durumuna düşmek de vardı. Sâmi'nin eline düşmenin o derece önemi kalmamıştı. Ender hepsinden akıllı çıkıp gizli parolayı doğru bilmmişti: 'Tahsin Amca!' Hoop, yelkenler suya...

'Aslında...' dedi Ender'e bakarak '...Tahsin Amcamla Mücellâ Hanım Teyzemin ne lâzımsa söylemeden, oğlanın bi delilik yapmayacağına kanaat getirmeden ikimizi de salmayacaklarını düşünüyom... Endercim...'

'Taabi canım!' diye destek verdi Ender. 'Tahsin Amca az mı pu... az mı gurt?.. Gözünden okur adamın kunyesini... de, ben diyom, hadi oğlan çıkınca buhran geçirdi diyom?.. Olmaz inşallah da farz-ı misal yani... naapacan?.. Niye gonuşuyoz aslanım?.. Hazırlık olsun, herkeş atacağı adımı bilsin diye gonuşmuyoz mu?'

'Noolacak canım?' diye araya girdi Selahattin. 'Bastığı gibi kaza, soluğu burda alacak, biz de oğlanın golunu bacağına dutup deli bağlar gibi bağlayacaz, sabaha gadar bekleyecez depe-sinde...'

'Bak ben ona varım işte...' dedi Sâmi. '...bak o olur bak... haa, ama öbür muhabbet? Hani 'orospu da Allah'ın kulu, gel bunlan evlen' filan?.. I-ih... cık... oğlana yazık canım!.. Cık... olmaz... cık...'

Osman cesaretini toplayıp sıkındı, yüzünü kızartmaya karar verdi.

'Abi kıza da yazık gözünü seviyim la!.. Hepimiz çoluk çocuk sahibiyiz abim... hangimizin aklına gelir bizim çocuğumuzun da oraya düşeceği?.. O garibin anasının babasının aklına gelir miydi bakalım?'

Ender mutlu olmuştu. Muhabbetle baktı Osman'a. 'Hee...' diye de destek vermeyi ihmâl etmedi. '...hem soona ne malum bundan soona çoluk çocuk kötü yola düşmeyeceğimiz?'

Sâmi ters ters Ender'e baktı önce, sonra da Osman'la Selahattin'e bakıp elinin tersiyle Ender'i gösterdi. 'Şunu susturun da adam gibi konuşalım madem,' dedi. '...şimdi... mesele nedir? Di mi?.. Bu oğlan, bu or... demem, bu kıızı alsın mı almasın mı?.. Yani Tahsin Amca'nın verdiği ödev ne şimdi?.. Tam

anlamıyla, yanlışsam düzeltin, tam anlamıyla pez... yahu, ödevimiz nedir tam anlamıyla?.. Bu yaştan sonra?’

Ender parmak kaldırdı. Osman ona söz vermeden konuşmaya girişti. ‘Abi...’ dedi. ‘...ben oğlanla beraberdim dün gece... oğlan kızı seviyo abi... deli oluyo, ölüyo... ötesi yok abi... şimdi, Tahsin Amca, anladığım kadarıyla, yani şey olun, aracı olun, başını tutun demiyosa da, anladığım kadarıyla ne yapın edin, oğlanı kıza yanaştırın... yok yav... öyle bi şey diyodu ama?..’

Ender iki parmak birden kaldırdı. Selahattin aldı sözü. ‘...argadaşlar...’ dedi. ‘...iki ucu boklu diğnek... bi tarafta Tahsin Amca var, bi tarafta Kadir Babamız rahmetlinin emaneti, tüksüz bi oğlan var... biz arada galmışız... naapacaaz?.. Şimdi bütün mesele bu... hadi, diyelim oğlan bu ağşam gızın mârifetlerini öğrendi, caydı... biz gene de zorunan mı everteceez bunları?.. Şimdik, onu yapsak Kadir Baba’nın emanetine ihanetlik içine düşeceez, bunu yapsak Tahsin Amca’nın yüzüne bakamayacak duruma düşeceez... yani biz naapacaaz argadaşlar?’

Ender iki elinin parmağını birden kaldırıp ayağa kalktı. ‘Gusura galman ama argadaşlar...’ dedi. ‘...pek salağımışınız... lan Sâmi, galıbına bakan da seni bi ağır bok sanır... farz-ı misal yani...’

Sâmi, bankın kenarlarını hafifçe yukarı doğru esnetti ama kendini tuttu şimdilik.

‘...yav...’ diye devam etti Ender, ‘Sağır mı oldunuz aslanım?.. Ne didi Tahsin Amca?.. Didi ki; gızlan oğlan birbirini seviyo’ didi... Osman’a döndü, ‘...de mi lan Osman?..’ Osman kafa sallayınca konuşmasını kaldığı yerden sürdürdü, ‘...ne didi?.. Didi ki, ‘gerisi mühüm değil’ didi... de mi lan Osman?..’ Osman kafa sallayınca devam etti: ‘...ne didi?.. Didi ki; ‘basit olmayın’ didi... yani, ‘Sâmi’nin yaptığı gibi gızın orasıynan burasıynan uğraşmayın, iki gencin sevdasıynan uğraşın’ didi... de mi lan Sâmi?..’

‘Lanlı lunlu konuşmayalım,’ dedi Sâmi. ‘...kimsenin orasıyla burasıyla uğraşmadık Allah şahit...’ Ender’e hak verir gibi bir hâli vardı. ‘...belki derdimizi anlatamamış olabiliriz... bizim derdimiz... yani demem; neticede bu kız ne?’

Ender gayet net cevap verdi: 'Güz... kız ne olacak? Kız işte... bizim Ertuğrul'un sevdiği kız... var mı bunun ötesi gardaşım?'

'Esasen, belki meseleye yanlış noktadan giriş yaptık...' diyerek, Sâmi de aslında adam gibi, insan gibi, vicdan gibi konuşmak merâmını açık etti. Osman gereken gazı almıştı. Marşa bastı.

'Hah laa!' dedi sevinçle. '...la Sâmi Abi, hele şükür la!.. Bi boklu köpek kadar da mı değeri yok la kızcaazın?'

Selahattin biraz geri duruyordu, o da yumuşadı. '...olmaz mı canım?..' dedi. '...o da ana guzusu... ama cemiyet ne diyecek bu işe?.. Bi de o kısmı var...'

'Yook...' dedi Sâmi iki elini birden öne uzatarak. '...köpek nerdee, insan nerde?.. Bittabii insan da köpek kadar kıymetli... nasıl bizim Lucky'nin boku püsürü bize batmıyoduysa... di mi birader?'

'Hah...' diyerek konuşmaya hazırlanan Ender'in ağzından lafı kaptı Osman. '...Lucky mesela... orospu la işte... gitmiş, hem de sokakta, Allah bilir milletin gözünün önünde vermiş birine... sevmiyoz mu şimdi yani?.. Yani, ben şahsen, Lucky'nin yavrularından bi tanesinin sözünü aldım... hem de çif dikiş... hem Tahsin Amcam'ı bağlamışım hem de Kemalettin Abim'i... alacam, naaparsa yapsın sevecem la!.. Noolur la?.. Kime verir-se verir la!.. Ben onun canını sevecem canını!.. Eti bana mı kalacak da?'

Ender, utangaç utangaç bankın altına soktuğu ayak uçlarına kadar eğilerek öne geriye sallandı. 'Ben de ahyom bi tane...' dedi. '...gancık alacam... ismini de buldum hem...'

Sâmi, hevesle atıldı. 'Ne buldun?'

'Dona,' dedi Ender.

'O ne be?' diye sordu Selahattin.

Ender, hor gören bakışlarla baktı Selahattin'e. 'Lucky'nin annanesinin adı...' dedi. '...Osman'daki o gartona bakıyordım.'

'Haa... pedigri pedigri...' diyerek açıklık getirdi Osman.

'Bi de beste yapacam gızıma...' dedi Ender. 'Hani; Lak-luk Laki / Zıkkımın kokü var ya... ondan emsâl... amma daha guzelini yapacam... düşünüyom şimcilik.'

‘Beyler, konuyu dağıtmasak?’

Konuşan Sâmi’ydi. Kimse onu kazımadı. Osman ve Ender, değişik materyalleri tarayarak Dona için bir beste bir de güfte araştırması yapmaya karar verdiler. Buna karşılık, Ender de Osman’ın güfte ve beste çalışmalarına katkıda bulunacaktı. Selahattin, Osman’dan o pedigri denen şeye bakıp kendi alacağı erkek yavru için de uygun bir ecnebi ismi bulmasını rica etti. Sâmi kalktı, telefonun fişini prize taktı. Çaycıcıyı arayıp dört çay söyledi. Yerine dönerken, ‘Bir tane de ben alsam diyorum amma, evdeki kaşık düşmanıyla yiyoruz birbirimizi...’ dedi. Ender sıırttı. Osman’ı dürttü.

*Ben de olsam böyle sırdaş sahibi
Sır bırakmaz, anlatırdım ney gibi...*
MEVLÂNÂ

Tahsin Baydur, ceketini çıkartılmış, saçları ıslatılıp geriye yapıştırılmış, kravatı gevşetilip gömlek kolları dirseğinin üstüne kadar sıvanmış, cam kenarındaki koltuğunda oturuyordu. Sağ elinde bir bardak su vardı ve yudum yudum bunu içmeye çalışıyordu. Sol eliyle iki bacağının ortasına diktiği bastonunun topuzunu tutuyordu. Onun karşısında gene onun gibi ceketsiz oturan Yaşar Yazıcı'nın elinde üçte biri kesilip atılmış ama henüz yakılmamış bir puro vardı.

'Namussuz, son zamanlarda vurduğu gibi indirmeye başladı yahu!' dedi Tahsin Bey. 'Haber mi veriyordur nedir?.. Hiç böyle yapmazdı... ayakta atlatır, güler geçerdim on gün öncesine kadar...'

'Kolay değil Tahsin Baydur...' diyerek dostunu yüreklendirmeye çalıştı Yaşar Yazıcı. 'Senin göğüslediğin metânetle kimse göğüsleyemezdi başınıza gelenleri...' Susup başını eğdi.

'Doğrusun...' dedi Tahsin Bey. '...dört çocuğumu kaybettim dört ay önce... Mücellâ Hanım ayakta kalabilsin diye onunla uğraşmaktan kendim oturup hakkıyla ağlayamadım, saç baş yolamadım... sık kendini, sık kendini, olacağı buydu... bir de aylar boyu uykusuzluk çektik bunun üzerine... kadın kalkıyor, sabahlara kadar deli gibi toz alıyor... o uyumayınca ben de bir

delilik falan yapar diyerek nöbet bekliyorum tabii... haydi bakalım, sık kendini... sonunda, derdi odur diyerek, ben kıskırtmışım zaten, dozu kaçmıştır artık deyip Sevgili Lucky'yi elden çıkartıyorum... mal değil ki bu... can!.. Oturduğu koltuğu arıyor insan... bu defâ da ona üzüldüğümünden uyuyamadım... her neyse, son zamanlarda azıcık yüz göz olduk Mücellâ Hanım'la, sövüştük, söyleştik de morallerimiz yerine geldi, yatar uyur olduk... haydaa... bu defâ da acayip bir rüya... her gece aynı rüya, her gece aynı rüya... taktım kafayı, şimdi de o yüzden uyuyamıyorum...'

Yaşar Yazıcı, yakıp yakamayacağını öğrenmek istercesine purosunu kaldırıp Tahsin Baydur'a gösterdi. İşareti alınca ucunu ağzına sokup ıslattı, yaktı.

'Anlatsana nasıl bir rüyaymış şu rüya?' dedi.

'Yahu... saçmasapan bir şey esasen... bizim yatak odasındaki koltukta oturuyorum, elim Sevgili Lucky'nin kafasında, onu okşuyorum, karşımda, bizim karyolanın başlık kısmının üzerindeki duvarda, tam benim yastığımın hizâsında da çerçeve içinde kendi resmim asılı, ona bakıyorum... Sonra garip bir hisse kapılıyorum... o koltukta oturan ben değilim... ben, o çerçevenin içindeyim asıl... sonra Sevgili Lucky altı parçaya ayrılıyor...' Bir yudum su aldı ağzının içine. '...işte bu... her gece aynı... her sahnesi, her duruşu, her hareketi aynı... artık rüya gördüğümü bile bile görmeye başladım... uyku muyku kaçtı gitti tabii... gözümü yummaya korkuyorum Yaşar Yazıcı.'

Yaşar Yazıcı, purosunun dumanını ağzının içinde dolaştırdı şöyle bir.

'Hayırdır inşallah!' dedi. '...aynı rüyayı görmek?' dudak bük-tü, '...ne bileyim?.. Bir şey gibi sanki... eee... bir şey gibi...'

Tahsin Baydur tamamladı boşluğu.

'Bir işaret gibi... onu demek istiyorsun değil mi?'

'Yahu ne bileyim?.. Sanki sana bir şey söyleniyormuş da sen anlamadığın için ha bire kafana kakılıyormuş gibi... anlamadıysan bir daha, bir daha...'

'Mücellâ Hanım öyle düşünmüyor... çok hayırlı bir rüya olduğunu söylüyor... onlar aileden rüya tâbircisidir sülâlecek...

diyor ki, 'rüyada kendini görmek, çok temiz bir ruh ve vicdanla Allah huzuruna çıkılacağına delâlettir ...köpek; yakınındaki, yörendeki bir düşmandır, başını okşadığına göre de onu dost zannetmektesindir,' diyor... çerçeve içindeki resmim için ise, 'çocuklarımız öldükten sonra yataklarının başucuna onların resimlerini asmıştık, tesir altında kalmışsındır' diyor... altı tane Sevgili Lucky için ise yorum bile yapmaktan kaçınıyor...'

Yaşar Yazıcı rahat görünmeye çalışıyordu. 'Eee?' dedi. '...korkacak bir şey yok o zaman... yat zıbar... derdine ne?'

'Yok yahu...' dedi Tahsin Bey. '...o kadar kolaydı sanki... ölmekten korkuyorum Yaşar Yazıcı, ölmekten korkuyorum... bu rüya bana Mücellâ Hanım'a söylediği şeyi söylemiyor... bana söylediği şey bambaşka!'

Yaşar Yazıcı'nın suratı kararmış, çıplak kafası terlemişti. Puro içer gibi yapıp dudaklarının titremesini saklamaya çalıştı. Puro lu eli uzun süre ağzının önünde kaldı.

'Yuh!' dedi abartılı bir kızgınlık havasıyla, '...bu yaşa kadar yaşadık, kazık mı çakacağız ulan?.. Ne gençler can veriyor, biz de geçip gideceğiz elbet... yuh yahu!.. Biz yaşta adam korkar mı ölmekten?'

Tahsin Bey elindeki yarılanmış su bardağını usulca eğilip sehpanın üzerine bıraktı. 'Aptal aptal konuştuğunu sen de biliyorsun ama gene de beni eğlemek için konuşuyorsun Yaşar Yazıcı...' dedi. '...asıl sana yuh!.. Benim avutulacak yaşlarım geçti çoktan... ölmekten korkuyorum, evet ama ölüp gitmekten değil, Mücellâ Hanım'ı yalnız ve çaresiz bırakmaktan korkuyorum ben... buna hiç hazır değil... şu sıralar ölmemeliyim... anlıyor musun?.. Bırakmamalıyım Mücellâ Hanım'ı... zihni bulanık dostum, durumu fevkâlâde kötü... hayata ben-den başka onu bağlayan hiçbir şey yok... hayır hayır, yanlış söyledim... bir de Sevgili Lucky var... Mücellâ Hanım'ın Sevgili Lucky'ye karşı kendi içinde benim kasten palazlandırıdığım bir kin var ki, o onu oy alıyor, hayata dış geçirmesini sağlıyor bir nebze... bilmem kendisi farkında mı ama en kötü günleri Sevgili Lucky sâyesinde atlattı bizim Mücellâ Hanım... yattı kalktı Sevgili Lucky'ye sövdü ve o ona ilaç gibi geldi... düşmanlıklar

bizi dostluklardan daha zinde tutuyor, biliyorsun... bir köpek, dostu ölünce ölür ama bir insan, düşmanı kalmayınca..'

Yaşar Yazıcı, purosunun külünü kültablasının yuvarlak kenarlarında gezindirerek silkeledi.

'İyi de kardeşim...' dedi '...şu ölüm saplantın niye? Onu hâlâ anlayamadım... tek sebep rüyan değil ya?.. Niye tutturdun öleceğim diye?'

Tahsin Bey gergin gergin güldü. 'Vallahi onun orasını bilmiyorum...' dedi. '...mâlûm mu oluyordur nedir?.. Hayır, taşıkar-dimin zındıklık yapması değil mesele... hem de hiç değil... gel-gelelim, o rüya, dediğim gibi bana Mücellâ Hanım'a söylediği şeyi söylemiyor...'

'Allah Allah?.. Ne söylüyor sana?'

'Bana şunu söylüyor: Ey Tahsin Baydur! Geberip gideceksin haberin yok! İşte bak, çerçevendeki kendi ölü suratına bakıyorsun!'

Yaşar Yazıcı, elini ağzına götürdü, bu sefer saklamaya gerek duymadan örttü dudaklarını. 'Ya Mücellâ Hanım'ın yorumu?' diye sordu. Sesi fazlaca titriyordu.

'Rüya orda duruyor, anasından öğrendiği sembol dilini yorumluyor o garibim... benim rüyamı ise yine ben yorumluyorum...'

Yaşar Yazıcı sıkılmış, bunalmış gibiydi. Üzülmüş gibi, efkârlanmış gibiydi. 'Ne bileyim yahu...' dedi dolu dolu '...bana, hep yaşayacakmışsın, şu canına yandığımın dünyasında beni tek anlayan adam olmaya devam edecekmişsin gibi geliyor hâlâ...' Titremeye başlayan gözbebeklerini dostundan kaçırmak için ağzında sararttığı dumanı eğilip yeğinin göğsüne doğru üfledi.

'Boşver...' dedi Tahsin Baydur. 'Belki sana geldiği gibidir, bana yanlış gelmiştir... şu Elvan Kılıç işini ne yapacağım ben yahu!.. Çocuğun bahtına bakar mısın?'

Konunun değişmesi Yaşar Yazıcı'yı da canlandırmıştı. 'Pes yahu...' diye abartılı bir coşkuyla lafa girdi. '...anası orospu, üvey anası orospu, sevdiği kız orospu, sevdiği kızın hâmişi orospu, o da zaten on üç sene önce ortadan kaybolan öz anası ki, o da orospu... Pes! Vallahi pes!.. İşin çok zor Tahsin Bay-

dur... işte bu sebepten o taksi durağında erken çan çalmışlığın daha da bir ortaya çıkıyor... haydi çocuğun sevdiği kızın meşrebi ortaya çıktı, elini kolunu bağladık, bir delilik yapmasına mâni olduk, o da 'pis orospu' dedi, döndü yürüdü diyelim... Anasını ne yapacağız?..' Yarım geri dönüp koltuğun arkasına attığı ceketinin ceplerine daldırdı elini, sonra gene bir tomar kâğıtla geri dönüp, bu kâğıtları Tahsin Baydur'a uzattı. '...buyur...' dedi '...sana bugün başıma açtığın masrafın Kısmet'in senetlerinden ibâret olmayacağını söylemiştim...'

Tahsin Baydur, kâğıtlara dönüp de bakmadı bile. 'Bunlar da Elvan Kılıç'ın kara bahtı kem tâlihi mi?'

'Evet...' dedi Yaşar Yazıcı. 'Artık o da borçsuz... zaten pek borcu da yokmuş fakirin... sadece şu genelev inşaatı işlerinden payına düşen masrafların senetleridir bunlar... yarın sabahtan itibâren de...'

'Evet... biliyorum... onu hatırlayan resmî evrak kalmayacak!'

'Bravo... Bir bilişte bildin!'

Tahsin Bey sevgiyle, muhabbetle baktı can dostuna. Onun da dudakları titriyordu. 'Bana bak keraneci...' dedi '...senden son bir isteğim olacak...'

Yaşar Yazıcı, kafasını camdan tarafa çevirip Ankara'ya baktı. 'Ne demek ulan son istek?' dedi sertçe ama suratı düşmüştü, ağlıyordu.

'Öleceğiz işte ulan!' diye cevapladı onu Tahsin Bey '...son istek demek; vasiyet demektir...'

Yaşar Yazıcı, dostuna hiç bakmadan sesizce ağlamaya devam etti. Purolu elini sehpanın üzerine doğru uzatıp baştan savar gibi salladı. 'Söyle ne söyleyeceksen... kısa kes...' dedi.

'Sevgili Lucky...' dedi Tahsin Baydur '...onu, cenâzem kaldırdığı gün...' burnunu çekti '...hemen o gün... senin kızın elinden kaptığın gibi...' sehpanın üzerindeki peçeteyi alıp üst dudaklarını sildi '...bizim... köroğluna...' hıçkırdı, '...canım...' dedi, '...işte, bizim Sevgili Mücellâ Hanım'a götüreceksin... bir şey demene gerek yok... tutuştur itin tasmağını eline, kaç git oradan... taa İsviçre'den buraya boşu boşuna gelmedi ya o şıllık!.. Vardır bir bildiği...'

Yaşar Yazıcı cevap vermedi. Bir süre daha sessizce ağlayıp iç çekerek Ankara'ya baktı, sonra dönüp purosunu kül tablasına bastırdı. Elleri yanına düşmüştü. Yukarıya doğru yılan gibi kıvrılıp çıkan ölü puronun dumanına bakıyordu.

*Gülü dikende gör
Dikensiz gülü herkes görür.
MEVLÂNÂ*

Lucky, Bûse'yi büyük bir sevinçle karşılamış, kızı yalayacağım derken, karnındaki yavrular mesânesine fazlaca baskı yapmaya başladığı için, kazara yere birkaç damla da kaçırmıştı. Bûse, parkedeki o kadarcık çişî önemsememeyi öğrenmişti artık. Neler görmüştü o!.. Ertuğrul'a teşekkür edip yolcu etmiş, sonra da ensesini, dizini, koltuk altını kaşıya kaşıya gidişini şaşkınlıkla seyretmişti çocuğun. Dönüp kapıyı kapattığında Lucky'nin de bitlenmiş gibi kaşındığını görmüş, eline bulaşık eldivenlerini takıp itin kısa tüyleri arasında uzun bir süre bit taraması yapmıştı. Yaklaşık bir saat sonra eve gelen Kemalettin, Lucky ile Bûse'yi karşılıklı oturmuş kaşınırlarken bulmuştu. Lucky, Bûse onu kaşımada diye ona iyice küstüğü için Kemalettin'e büyük bir saygı ve sevgiyle 'hoşgeldin' dili atmış, sonra da en cilveli yatışlarla yere uzanıp, yatıp yuvarlanıp, patilerini şuh bir edayla öne öne uzatıp göz süzmüş, patronun onu kaşımamasını talep etmişti. Ancak Kemalettin ortada kalmıştı.

'Kemooş... şu sırtımı biraz kaşı ay... bitlendik mi noolduk?'

'Tamam canoş...'

'Bav!'

'Bi saniye Lucky, şimdi geliyorum...'

'Ay hah... tam orası... hah.. kaşı kaşı kaşı... ohh!'

'Bav!'

'Tamam kız... anaa... geliyoruz dedik işte... al... al... iyi mi böyle? It...'

'Ay Kemooş... bırak şimdi onu da şu kürek kemiğimin oraya bi el at!'

'Nooluyo size yaa?.. Adam bi hoşgeldin der yaa!'

'Bav!'

'Kemooş!'

'Kaşımıyom lan... ikinizi de kaşımıyom... gidip bi duş alacam ben... bitlerinizi kesin bana da satmışınızdır siz!'

'Küstüm!'

Zaten Lucky çoktan küsmüştü. Kemalettin de onlara küstü bunun üzerine. Yarım saat sonra, üçü birden, fakat küs oldukları için ayrı ayrı koltuklarda kaşınmaya başlamışlardı.

'Allahım!' diyordu Kemalettin '...bu ne tatlı bi kaşıntı yaa... zevkten kuduracam ben yaa!'

Asıl soru şudur: Gerçeğin ne kadarına dayanabiliriz?

NIETZSCHE

Tahsin Bey, oldukça hâlsiz, koltuğunda oturuyor ve Mücellâ Hanım'ın eline tutuşturduğu bir bardak suyu yudum yudum içip bitirmeye çalışıyordu. Kapı çalındığında, Mücellâ Hanım; 'Ah Tahsin Bey...' diyordu sitemkâr, isyankâr bir sesle '...niçin inâd ediyorsunuz bilmiyorum... Efraim Bey bir telefonluk mesafede kuzum... recâ ediyorum, bırakınız bu inâdı da onu çağdırmama izin veriniz.'

Tahsin Bey bitkin bitkin güldü. 'Kapıyı açınız recâ ederim!' dedi. '...geldi bizim çocuklar... bu iş yalandan bir doktor vizitinden daha mühim!'

'Ah sizi budala!.. Ah sizi budala!..' diye diye kapıyı açmaya gitti Mücellâ Hanım.

Eller öpölüp Mücellâ Hanım portakal sıkmaya mutfağa gittiğinde beş dakikalık kaçamak bir Lucky muhabbeti oldu. Bu zaman zarfında, Ertuğrul dudaklarını ısıra ısıra kaşınmasını bastırmaya çalıştı, bir eli sırtına veya ensesine gideceği anda diğer eliyle zor kullanarak ona hâkim olmayı başardı. 'Lucky çok kaşınıyor Beyamca...' dedi gömleğinin yakasını ensesini kaşımak için kımıl kımıl oynatırken.

'Allah Allah!' dedi Tahsin Bey. O sırada elinde iki bardak portakal suyuyla salona giren Mücellâ Hanım'a canlı canlı gü-

lup el salladı. 'Bak, duydun mu Mücellâ Hanım?..' dedi '...bizim Sevgili Lucky çok fena kaşınıyormuş iki gündür... bitlenmiş olmasın?'

Mücellâ Hanım donuk donuk durdu, sonra sövmesini bastırırımış gibi dudaklarını gerip çocuklara portakal sularını tuttu. 'Bit yiğitte olur efendim...' dedi doğrulurken. '...itte olsa olsa uyuz olur, çok afedersiniz!'

Tahsin Bey kıs kıs güldü. Eliyle yanındaki mindere vurdu. 'Gel buyur...' dedi '...çok şey konuşacağız bu akşam... yanıma otur şöyle...'

Mücellâ Hanım, Tahsin Bey'in yanına giderken dayanamayıp Ertuğrul'un kara saçlarını okşadı şöyle. Ertuğrul utanarak başını eğdi. 'Dik şu eğik başı çocuk...' diye tatlı tatlı payladı onu Mücellâ Hanım '...görelim o güzel gözlerini...' Tahsin Bey'in yanına oturup su bardağını elinden aldı.

Ertuğrul kıpkırmızı oldu, daha da bir eğdi başını. İşte tam şu kürek kemiğinin üstü çok fena kaşınıyordu. Kendini tuttu.

Tahsin Bey söze başlamak için ağzını açtığı anda Mücellâ Hanım atılıp bacağına sıkarak susturdu onu.

'Kuzum Tahsin Bey...' dedi '...Sizi bilmem mi ben?.. Ne söylenecekse alıştırmadan, patadanak söyler, toz duman edersiniz ortalığı... bu defâ bırakınız recâ ederim, ben usul usul geleyim sadede...' Şaşkın şaşkın fakat soran gözlerle Osman'a bakmaya başlayan Ertuğrul'u işaret etti. '...Baksanıza canım... pek küçük daha... sizin metodunuz pek de haşın gelebilir yavrucağa!'

Ertuğrul'u iyice kaşıntı bastı. Belli etmeden Osman'a bir dirsek attı. Osman, alttan alttan, 'Ne bileyim ben?' der gibi göz etti oğlana.

'Mücellâ Hanım...' diyerek itirâza başladı Tahsin Bey, '...mühim olan gerçek değil mi?.. Ona giden yolları uzatsan da sonunda benim söyleyeceğim şeyi söylemeyecek misin?..' O da karısının yaptığı gibi Ertuğrul'u işaret etti. '...hem neresi çocuk canım?.. Aslan gibi delikanlı, baksana...'

Aslan gibi delikanlı, karı kocanın tartışmasını duyar duymaz yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu sezip ağlamaklı olmuştu bile. 'Kesin olmadı bizim iş! Kesin o zâlim baba kızını

vermeyecek bana!’ diye düşünüyordu. Dayanamadı, sağ elinin üstünü acıta acıta kaşdı.

‘Aman efendim...’ diye karşı çıktı Mücellâ Hanım ‘...daha hoppala bebek bu... bana bırakınız... ben hem anlatır hem teselli ederim Tahsin Bey... fekat siz, hiç ardını hesâba katmadan ateş edip hedefinizi vurursunuz, bilâhare ölüyü teselli etmeye kalkarsınız...’

Ertuğrul, ağladı ağlayacaktı. Sol elini sağ koltuğunun altına sokup orasını kaşdı. Osman, oğlanı görgülü davranmaya davet etti fısıldayarak. ‘Şş... naapıyon la?’ Ertuğrul hemen toparlandı, dişini sıkı.

‘En iyi atış, hedefi tek seferde vuran atıştır Mücellâ Hanım... ben bundan hiç zarar görmedim şimdiye kadar.’

‘Fekât kurbanlarınız gördü muhakkak!’

‘Kurban mı? Ne kurbanı Mücellâ Hanım? Ben neyi doğru bilirim onu söylerim dosdoğru! Dinleyen dostsa memnun olur, dost kalır, düşmansa zaten bana değil kendi gerçeğine düşmandır, çeker gider, düşman kalır.’

Ertuğrul daha fazla dayanamadı. Yutkundu, ağır başını büyük bir yükmüş gibi kaldırıp alnını açtı. ‘Ben biliyordum zaten...’ dedi. Mücellâ Hanım’la Tahsin Bey dönüp bakınca kafasını yeniden eğerek ağzının içinden devam etti: ‘...olmayacak değil mi?... Vermeyecekler değil mi Kısmet’i?... Biliyordum zaten...’ Omuz silkti, pantolonunun üstüne gözyaşları dökülmeğe başladı.

‘Kalk çocuğum ordan...’ diyerek Osman’ı kaldırdı Mücellâ Hanım. Gidip Ertuğrul’un yanına oturdu, dağınık kara saçlarını avuçlayarak onun o koca başını kendi sînesine yasladı. ‘Ah yavrum evlâdım...’ diyordu bir taraftan da ‘...nedir bu ümitsizlik?... Nedir çocuğum?... Sabret bakalım... sabret yavrum!’

Tahsin Bey sinirli sinirli baktı Mücellâ Hanım’a. Sonra da gürledi: ‘Kaldır bakalım başını! Sana söylüyorum Ertuğrul... Kaldır oğlum başını!..’ Ertuğrul başını kaldırmaya devam etti: ‘Ninni mi istersin apaçık gerçeği mi?’

‘Gerçeği Beyamca.’

‘Haa... tamaam... dinle o zaman... varan bir; senin iş, en ince ayrıntısına kadar tamam oğlum!.. Sevdiğin kız, eğer o da senin söylediğin gibi seviyorsa seni, ebediyete kadar senindir..’

Ertuğrul doğru işitip işitmediğinden emin olamadı. Kaşınıdan dolayı mı yanlış işitmişti acaba? ‘Ha?’ dedi. Kafasını çevirip yanbaşında oturan Mücellâ Hanım’a baktı. Mücellâ Hanım da yüzü gülümsemeler içinde ona bakıyordu. Usul usul kafa salladı daha sonra. ‘Evet çocuğum...’ dedi ‘Tahsin Amcan’ı işittin ya... sil bakalım gözünün yaşını...’ Ertuğrul ne yapacağını bilmez hâlde Mücellâ Hanım’ın dizlerine, ellerine kapandı. Mücellâ Hanım da duygulanmıştı. Gözpınarlarında iki damla yaş birikti. Çocuğun saçlarını yolacakmış gibi avuçlayıp başını kaşımaya, okşamaya başladı. Osman, kenardaki koltukta kimsese çaktırmadan gözlerini sildi.

‘Varan iki...’ diye devam etti Tahsin Bey ve Mücellâ Hanım’ın bütün kaş göz işaretlerine rağmen hafif bir sindirim molası dahî vermedi ‘...senin sevdiğin kız zengin kızı falan değil... tam da senin gibi kimi kimsesi olmayan fakirin biri... anlayacağın; tıngır hamam tıngır tas!..’

Ertuğrul bir an kaldırdı kafasını, Tahsin Bey’e baktı ama hem haberde hiç de kötü bir taraf yoktu, öyle çok Türk filmi seyretmişti, hem de Mücellâ Hanım Teyzesi çok güzel kaşıyordu başını. ‘...olsun...’ diye inledi. ‘...ne ziyânı var?.. İyi ki de öyle olmuş... ben bakarım ona... ama o evde nasıl?.. Yani hizmetçi filan mıymış?..’

Mücellâ Hanım, oğlanı omuzlarından tutup doğrulttu. Çenesinin altından zarıfçe destek verip başını dik tutmaya ve dinleyeceklerini muhâtabının gözlerine bakarak dinlemeye zorladı onu. Ertuğrul arkasına yaslanıp Tahsin Bey’e baktığında Tahsin Bey de söyleyeceğini söyledi:

‘Varan üç; senin Kısmet, o buluştuğunuz ve tabii ki bunu Sevgili Lucky’ye borçlusunuz, villanın sahibi olan bir genelev komisyoncusunun genelevdeki evinde sermâye olarak çalışan bir hayat kadınıdır!’

‘Ha?’

Önce Osman’a döndü baktı Ertuğrul. Osman, yerde bir şey

görmüş gibi eğilmiş, elini de asker selamı verir gibi alına siper etmiş, halının saçaklarına bakıyordu.

Mücellâ Hanım'a döndü. Mücellâ Hanım'ın yüzündeki o şefkatli gülümseme olduğu yerde duruyordu ama şimdi biraz endişeyle gölgelenmişti galiba.

Tahsin Bey'e döndü. Tahsin Bey, söz ağzından çıkarken nasılsa gene öyleydi. Sırtı dimdik, gözleri adam yiyecekmiş gibi deli dolu.

'Ha?' dedi tekrar. 'Ne?.. Ne kadınıymış Kısmet?'

'Ben bir lafı iki etmeyi sevmem!' dedi Tahsin Bey ve kendisine kızgın kızgın bakan Mücellâ Hanım'a hiç aldırmadan devam etti: '...ama bu seferlik sana bir istisnâ yapıyorum çünkü genç ve şaşkınsın... Kısmet, yani âşık olup da evlenmeyi canın pahasına istediğin kız, bir hayat kadını...' Ertuğrul'un donuk donuk baktığını görünce bir istisnâ daha yapıp tekrarladı: '...hayat kadını...' sonra bir istisnâ daha yaptı: '...yani orospu orospu... anladın mı şimdi?..' bir istisnâ daha: '...OOO - RO-OOS - PUU... oo-roos...'

'Recâ ederim yeterin artık Tahsin Bey! Çocuk şoke oldu efendim, görmüyor musunuz?'

Tahsin Bey sözünün yarım kalmasına asla tahammül edemezdi. Tamamladı: '...puuu...'

Ertuğrul şamar yemiş bir histerik gibi kendine geldi. Pantolonunun paçalarını dizlerine kadar sıvadı, çoraplarını bileklerine indirdi, tırnak törpüleyen bir kedi gibi on parmağını birden sapladı, çıplak bacaklarının derisini kanatırcasına, yolarcasına kaşımaya başladı.

Mücellâ Hanım, Tahsin Bey'e ters ters baktı, dirseğini kaşıdı hafifçe. Osman, arkadaşının kafayı yediğini düşündüğü için fırladı yerinden, omuzlarından tutup doğrultmaya çalıştı. 'La Ertuğrul... la yok bi şey la!'

Sonra Ertuğrul'u bıraktı. Koltuğunun altına çok acayip, çok tatlı bir kaşıntı saplanmıştı. Dişlerini sıkı sıkı kaşıdı.

Ağla bir tenhâda âlem bilmeden...

MEVLÂNÂ

Elvan Abla üstünü değiştirmek için odasına çıktığında yorganının yerinde yeller estiğini görmüş fakat Kismet'in gündüzleri evde 'NE' yaptığını bildiği için bunu sormaya gerek duymamıştı. Şu yan villadaki evli barklı adamla tepişirken altlarına falan sermişlerdi herhâlde. Yalnız, aşağıya iner inmez ona şunu sormuştu: 'Yavrum, niye kaşınıyorsun sen öyle?'

Ferruh da hiç durmadan kaşınıyordu. Hayvancağız, gagasını göğsünden başlayarak gri tüylerinin arasında çim biçme makinesi gibi bacak aralarına kadar gezdiriyor, döndürmeçli hareketlerle burgular yapıp kendi tüyünü teleğini yoluyor yoluyor yere atıyordu. Kaşıntıdan bunalıyor, hiç demediği kadar sık, 'Psst' diyordu.

Elvan Abla yemek boyunca çok fazla dalıp gitmiş; bu yüzden elini kâh dizlerinin arkasına, kâh ensesine, kâh kazağının altından karnına sokup hatır hatır kaşınan Kismet'in çektiği sıkıntıyı pek fark edememişti.

Kismet, Elvan Abla'nın canının bir şeye sikkın, kafasının bir yere takkın olduğunu düşündüğü için yemek boyunca ağzını açmamıştı. Onun canı az mı sikkındı sanki? Şu inşaat işleri bittiği anda hem bu evdeki güzel aile ortamı kayıp gidecekti ayaklarının altından hem sevdiği adam sıyrılıp çıkacaktı koynun-

dan... ya bebeğe ne demeliydi?.. Hadi bebek, tek Kısmet'in be-
beği olsa neyseydi ama değildi ki... o aynı zamanda Ertuğrul'un
bebeği idi... Peki Elvan Abla'nın onu almaya hakkı var mıydı?
Kısmet razı olsa bile, Ertuğrul razı olur muydu bakalım?

'Siz ikiniz ne yapıyorsunuz öyle hart hart?'

Kısmet boş bulundu. Suç işlerken yakalanmış gibi çekti eli-
ni memelerinin arasından. 'Buyur ablacım?' dedi. Ferruh hiç
üstüne alınmadı soruyu, kaşınmaya devam etti.

Elvan Abla ne sorduğunu unutmuş gibi değiştiriverdi konu-
yu birden. 'Çok düşündüm...' dedi gözü seğirerek '...hiç dur-
madan düşündüm... sana bunu yapamayacağım...'

Kısmet, çorabını sıyırmış ayak bileğini kaşıyordu. 'Ne abla-
cım? Neyi? Anlamadım neyi yapamıyacaksın?'

Elvan Abla sigara içermiş de derin bir nefes çekip üflermiş
gibi soludu: 'Püff... ne kadar hissizleşmişiz bu hayatta...' Uzak-
tan uzağa severek, koklayarak baktı koltuğunun altını kaşıyan
küçük kıza '...ama bak, şükür Allah'a, şurda birazcık aile haya-
tı yaşadık, insana döndüm ayol!'

Ferruh, kuyruk tüylerinden birini gagasıyla burup koparttı.
Canı yandı. 'Gak!' diye bağırdı, sonra da 'Psst' dedi.

'Ne demek ablacım? Sen zaten benim tanıdığım en güzel in-
sansın!'

'Yok kızım yok...' başını iki yana salladı Elvan Abla, '...insan
görmemişsin sen... biz insanlıktan çıktık çoktan... ama, dedim
ya, şükür Allah'a, orda kaybettiğimizi, burda, tabii senin sâ-
yende bulduk çokça...'

Sandalyesini seramik zeminde öttürerek kalktı, Kısmet'in
yanındaki sandalyeye oturdu, kolunu kızın boynuna doladı.
Bu sevgi gösterilerine alışmışlardı bir süredir. İkisi de yadırga-
mıyordu artık. Kısmet de uzun, sarı saçlı başını onun koca
memelerine yasladı. Dizi kaşınıyordu, sivri tırnağını batıra ba-
tırı kaşıdı.

'...bak...' dedi Elvan Abla '...şurda kaç gün oldu ayol?.. Seviş-
tik, koklaştık, ana kız gibi olduk da kendime geldim... insan ol-
duğumu hatırladım bu yaştan sonra... sen de hele bir sev, hele
benim sende bulduğum aşkı bir başkasında bul, içini bir yıka,

temizle, bak nasıl unutup gideceksin kötü geçmişini...' Uzun saçlara bir öpücük kondurdu. '...bak ne olacak biliyor musun kızım?.. Sanki o gün doğmuşsun gibi uyanacaksın her sabah... ben...' hıçkırdı, '...senin sâyende öyle uyanıyorum artık...'

Kısmet, elini kazağının altına soktu, kaburgalarını kaşıdı. '...ablacım, vallahi ben de uyanıyorum Ert... senin sâyende...' dedi.

İyice bir bağına bastı kızı Elvan Abla. Burnunu burnuna sürttü. Kulak memelerini mıncıkladı. '...yok yavrum benim... yok kızım...' dedi ağlayarak '...ben, kaybettiğim evlâdımın yerine koydum seni... sen benim çocuğummuşun, ben de senin annenmişim gibi yaşadım şu evde... bu da dünyalara değdi be-beğim...'

'Sen de benim annemmişin gibiydi ama... valla yani...'

Elvan Abla, çevirdiği gibi kucağına yatırdı Kısmet'i. Gözyaşları kızın suratına, alnına damlamaya başladı. 'Bak kızım...' dedi, '...hani şu inşaat işlerinin sırtımıza bir kamyon daha senet yüklediği gecenin sabahını hatırlıyor musun?'

Kısmet, yattığı yerden bir ayağını diğerinin üstüne sürterek tatlı tatlı kaşındı. 'Evet!' dedi kısaca.

'O günden beri ben ben değilim yavrum... her gece sabahlara kadar ağlayıp söylediğin o sözü düşünüyorum...'

Kısmet ne dediğini gayet iyi hatırlıyordu. 'Evet!' dedi gene.

'...bana dedin ki o sabah, 'Ben bu keraneden çıkamam artık, bâri bir parçam çıksın, o zaman ben de çıkmış gibi olurum.' Beni yedi bitirdi işte o sözün... hep sordum kendime, 'Ulan Elvan, bu senin çocuğun olsaydı, kaşar bir karının bunun eline üç kuruş verip bebeğini almasına, sonra da bunu itin kopuğun altına salmasına razı gelir miydin?'

'Ay estağfurullah abla!.. Ben kendim dedim yani... sen zorla dedirtmedin ki hem... aşkolsun!'

Elvan Abla, kucağına yatırdığı kızın beyaz gerdanını, pembe yanaklarını gözyaşlarıyla ıslata ıslata devam etti: '...yuh sana Elvan' dedim... 'yuh olsun...hiç kıyamayacağın bir goncayı kıyma makinesine atıyorsun'...'bu mu senin insanlığın' dedim... 'yuh olsun' dedim... geceler hep sabaha kadar sürdü son

haftalarda... eskiden gözümü kapayıp açınca kadar sürerdi... baktım ki olmayacak...' Hıçkırdı, kollarındaki narin goncanın boynuna gömdü yüzünü, öptü, kokladı. '...olmayacak kızım... yapamayacağım kızım... bana keyif lâzım değil bu saatten sonra, ama sana uzun bir ömür lâzım bebeğim...'

Kismet de ağlamaya başlamıştı. Elvan Abla'nın niye ağladığını bilmiyordu henüz. O kendine ağlıyordu. 'Nerde ki o hayat abla?' dedi boğuk boğuk. Kalçasını kaşıyıp elini kaldırdı, tavanı gösterdi '...sırf burda... o da tamirat bitinceye kadar... sonra gerçek hayata yolcuyuz işte... bizim öbür dünyamız burasıydı... ama ne güzeldi di mi?..' Yüzünü yaşlı kadının göğsüne gömdü, sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. Şimdi Ertuğrul'a ağlıyordu.

'Yoo...' diye feryâd etti Elvan Abla '...yoo kızım...' tuttu Kismet'in omuzlarından, doğrulup oturmasını sağladı. Bilezikli kollarını havaya kaldırdı '...bak kızım...' dedi '...bak ne yapacağım?.. Gidip bunları satacağım...' kolunu şöyle bir silkeleyip bilezikleri tartarmış gibi yaptı '...epey eder... sonra da sitenin müteahhidine koşup villanın hissesini devralacak birini bulmasını isteyeceğim... alan kişi bundan sonrasının taksitlerini kendi ödesin... bana da senin senetlerini ödeyebileceğim kadar para versin yeter...'

Kismet'in kaşınları arttı. İki elini birden kazağının altına sokup böğürlerini kaşımaya başladı. Duydukları gerçek olabilir miydi? 'Ne ablacım? Ne ablacım?'

Elvan Abla oldukça durulmuş sakinleşmişti, yalnızca koltuğunun altı kaşınmaya başlamıştı, hepsi o kadar. Şirin'in sımsıcak sentetik yorganın altında yattığı karanlık arka bahçeye dalmıştı gözleri. İkisi birden seğiriyordu. 'Doğrusu bu kızım...' dedi koltuğunun altını çimdikleye çimdikleye kaşırken '...sen bebeğini büyüteceksin, ben de çalışıp sana bakacağım... doğrusu bu...'

'Ay abla... ama?'

Elvan Abla masaya bir yumruk attı. Bilezikleri şangır şangır öttü. 'Konu kapandı!' dedi. 'Hele bir daha bir namussuzluk ettiğini duyayım, bak nasıl getiriyorum burnundan fitil fitil...

Kalk git banyoya, kırklan, boy abdestini al... elin evli barklı adamlarıyla düşer kalkarsın haa... Allah seni... geberme e mi?’

Kısmet iki göz iki çeşme kalktı ayağa. Küçük bir çocuk gibi atladı Elvan Abla’nın tombul kucağına. Sarmaş dolaş oldular. Elvan Abla’nın sırtı çok kaşınmaya başlamıştı. Kısmet’in uzun tırnakları kürek kemiklerine değince içi bir hoş oldu. ‘Oramı kaşısana azıcık’ dedi bağıra bağıra ağlarken.

Gecenin ileri bir vaktinde, Elvan Abla, gözü karanlık arka bahçede, kucağına Ferruh’u almış kaşıyordu. ‘Ferruhum... ah benim kibar Ferruhum... nerdesin Ferruhum?.. Nerdesin be-beğim?’

Bir an, kaşınan dirseğini kaşımak için Ferruh’u kaşımayı bıraktı. Hevese gelmiş Ferruh, en tatlı yerinde kaşınmasına ara verilince bozuldu. ‘Psst’ demek için ağzını açtı ama o bir papağandı. ‘Ah Ferruhum... ah Ferruhum...’ deyiverdi.

Bit yiğitte, uyuz itte olur!
MÜCELLÂ HANIM

Lucky çok sıkıntılıydı. Her tarafı kaşınıyor, uzanabildiği yer neresiyse oraya bir diş atıyor, gene de kaşınması geçmiyordu. Koltuğunun altı kaşındığı zaman mesele yoktu. O zaman hemen yere oturuyor, sivri çenesini koltuğunun altına sokup incecik ön dişleriyle çıt çıt çıt kaşıyabiliyordu ama mesela kalçaları kaşındığı zaman dönüp kaşıyamıyordu. Hâmileydi çünkü ve duba gibi şişmişti. Ne uzun boynu oraya uzanmaya yetiyordu, ne de iki yana bombe yapmış karnı buna izin veriyordu. Ayrıca memeleri, kukusu, bacaklarının iç kısımları ve karnı da çok kaşınıyordu ama oralara uzanabileceği hâlde kendisi özellikle uzanmıyordu. Çünkü orda çocuklar vardı. Çocuklar ezilebilir, annenin diş darbeleriyle zarar görebilirlerdi. Çok kaşınıyordu Lucky ve şu ikisi de kendi dertlerine düştükleri için ona hiç yardımcı olmuyorlardı. 'Bav!' Belki yarın Şirin kaşırdı onu. Ama Şirin de hâmileydi? Olsun. O onu kaşırdı o onu kaşırdı.

Büse'nin bacaklarında içten içe kırmızı çizgiler belirmişti. Kaşımaktan kasılmış parmakları ona ihanet etmeye başladığından beri, iki eline birer tane sert kıllı saç fırçası almış, sütyen külot kalmış, hiç durmadan derisini fırçalıyor, at gibi kaşağılanıyordu kendi kendine. Bu ne biçim bir dertti böyle? Hem zevkten kuduracak gibi oluyordu adam, hem de kaşınan yeri-

ne bir ulaşamasın, ağlayacak hâle geliyordu o dakika. ‘Ay Kemoş, noolur yaa... şu fırçayı bi al da şurama bi sürttür noolur... neremin kaşındığını bulamadım, ağlıycam yaa...’

Kemalettin felâket kaşınıyordu. Boksör donuyla dolanıyordu ortalıkta. Eski diş fırçalarından iki tânesini mutfaktan bulduğu iki oklavanın ucuna sımsıkı bağlamış, neresi gidişirse iki oklavadan o mıntıkaya en yakın olanını zıpkın gibi o bölgeye sevk ediyor, çoğunlukla eklem yerlerine sert darbeler yiyor ama umursamıyordu. Kendini döve döve kendini kaşıyordu Kemalettin. Bir de zevkli oluyordu ki!.. ‘Ohh... bi dakika Bûse... şuramı kaşıyım, geliyorum... oh Allahım!’

‘Bav!’

‘Dur lan şimdi... sen de!’

‘Mıyk!’

‘İyi tamam... önce Bûse’yi kaşıyım, yat oraya uslu uslu... gelicem... söz!’

*Âşık, kitlenin gafletine sürekli batan
bir diken gibidir!*

MEVLÂNÂ

Hiç kimsenin ummadığı şeyler olmuştu. Önce Ertuğrul, ummadığı haberler almıştı. Diğerleri, Ertuğrul'un ummadığı bu haberler karşısında umdukları tepkileri vermesini ummuşlardı boşu boşuna ama Ertuğrul hiç de umulduğu gibi davranmamıştı. İşte bunu hiç ummamışlardı. Herkes birbirine bakmış, sonra herkes Ertuğrul'a bakmaya başlamıştı. O zaman Ertuğrul ayağa kalkmış, hayrettir, başını da dimdik tutmuş, büfenin üstündeki limon kolonyasını alıp gelerek herkese tutmuş, sonra da dizlerinden aşağı bol bol serpeleyerek yana yana kaşınmaya başlayan yerlerini dağlamaya çalışmıştı. 'Avcuma az daha dök çocuk...' demişti Mücellâ Hanım. '...şu dirseklerim nasıl da tatlı kaşınıyor allasen...'

'Benim bahtım bu herhâlde...' diye söylevine başlamıştı Ertuğrul. Durup durup kaşınarak devam etmişti. '...annem hayat kadınıydı, bir gece polislerle gitti, sonra onu kaybettim... yetiştirme yurduna bıraktı beni polisler, sonra babam çıktı geldi, analığımın yanına yerleştirdi beni... bir zaman sonra analığımın da hayat kadını olduğunu öğrendim... sonra Tahsin Beyamca'yla tanıştım, o da beni Lucky'le tanıştırdı... o ara, Lucky'nin hayat kadını olduğunu öğrendim... sokakta bulduğu bir köpekle çiftleşmiş biliyorsunuz... eh, Lucky sayesinde

bir kız tanıyıp sevdim, o da hayat kadını çıktı... zaten sevdiğim hayat kadınıyla kapısı önünde tanıştığımız ve çatısı altında beraber olduğumuz o ev de bir başka hayat kadınına aitmiş... eh!.. Ne diyeyim?’ diyerek de bitirmiş, yerine oturup kaşınmaya devam etmişti.

‘Yani?’ diye sordu Tahsin Bey.

‘Hiç!’ dedi Ertuğrul, omuz silkip kaşınarak.

Osman, yarım çömelmiş vaziyette sırtının ortalarını masanın sivri köşesine sürterken dayanamayıp sordu: ‘Nası hiç la?’

‘Hiç işte...’ dedi Ertuğrul. ‘...basbayağı hiç... ne yapalım?.. Baht bu...’ İleri geri kayarak kuyruk sokumunu kaşıdı.

Mücellâ Hanım, endişeli bakışlarını bir Tahsin Bey’e bir Ertuğrul’a yönelterek başını okşadı çocuğun. ‘Fekât çocuğum...’ dedi ‘...bir şeyler söylemeni beklemekteyiz... ne düşünüyorsun bu hususta?’ Sonra Ertuğrul’un cevabını beklemeden yerinden kalktı, büfenin üçüncü çekmecesinden iki tane üç numara şiş alıp ensesinden geriye sokarak omurgasını kaşımaya başladı.

‘Hangi hususta?’

Osman, Tahsin Bey’in şaşkınlığından yararlanıp lafın arasına girdi: ‘La... kız orospu çıktı ya la!.. Pardon Mücellâ Hanım Teyze... ne hususu olacak la başka?’

Ertuğrul, kaşınmalar arasında, önce Tahsin Bey’e sonra da Mücellâ Hanım’a, ‘Sizin derdiniz bu muydu?’ der gibi baktı. Onlar da ona, ‘Evet buydu’ der gibi kafa salladılar.

Ertuğrul, oturduğu yerde pantolonunun üstünden dizlerini kaşıdı bir süre. Başı dimdikti. ‘Ben annemi kaybettim...’ diye başladı söze... ‘...ama başka orospular yüzünden değil... annem iyiydi benim, güzeldi... benimle paylaştığı, bana verdiği her şey iyiydi... güzeldi her şey... kötü olan, çirkin olan, bu hayatta onu gördüm, anneme kötü gözle bakanlardı...’

Mücellâ Hanım ağlamaya başlamıştı. Titreyen elini, arkadan çocuğun açık ensesine doğru uzattı, yarı yolda geri çekip koltuğun arkalığına sürterek avuç içini kaşımaya başladı.

‘...ben annemi kaybettim...’ diye devam etti Ertuğrul ‘...ama bu annemin suçu değildi... annem beni kaybetti, bu da benim suçum değildi... hepsi, ona kötü gözle bakanların suçuydu...’

iki kolunu, salondakileri kucaklayacakmış gibi açtı, salonu, tavani, kapıları, eşyaları gösterdi ‘...bugün göreyim, bugün hatırlarım... hiçbir şeyini unutmadım... bin sene sonra göreyim, bin sene sonra hatırlarım... öyle güzeldir... şu eve alın anemi... koyun iki gün... öyle kibardır, öyle tatlıdır ki, orospu olduğunu bilmediğiniz sürece orospu olduğunu bilemezsiniz... ama biri gelse dese ki, ‘bu orospudur’ hemen çirkinleşiverir gözünüzde... çirkin olan kendi gözünüzdür çünkü...’ Yanakları titreyerek Osman’a, Tahsin Bey’e, Mücellâ Hanım’a baktı: ‘...şimdi de ona hor bakanlar yüzünden Kısmet beni kaybedecek öyle mi?..’ diye sordu ‘...sonra Kısmet orospuluğa devam edecek, sonra da bu Kısmet’in suçu olacak öyle mi?..’

Osman kaşınmayı bırakıp yutkunmaya başladı. Duygulanmıştı. ‘La?..’ diye inledi ama kimse onu duymadı.

Koç gibi ayağa kalktı Ertuğrul. ‘Ben Kısmet’in sevgilisiyim Tahsin Beyamca!’ diye ağladı ‘...büyüğümün... kimim kimsem yok... Allah’ın emri, peygamberin kavliyle gidip ister misin onu bana?’

Tahsin Bey fenalaştı.

*Bir siyah camdan bakarsan her yana
Kapkaranlık akseder çevren sana
Kör değilsen gör, bu 'körlük' körlüğün
Bed iken sen, olmaz mı 'bed' gördüğün?*
MEVLÂNÂ

Osman, Tahsin Baydur'un evinden kaşına kaşına ve ağlaya ağlaya çıktıklarından beri aynı şeyi düşünüyordu. 'Helâl olsun oğlana... ya çok iyi numara yapıyo, ya da hakaten çok büyük bi adam... şahsen ben, öyle pezevenk gibi yaşayamam... ne kadar seversem seveyim... cık!..' bacaklarının üstünü, direksiyon simidini tutan ellerinin üstünü, kafasının üstünü hiç durmadan kaşıyor, kaşıyordu. Yanında oturan Ertuğrul'un o kadar kaşındığı yoktu maşallah! Acaba direksiyona onu geçirseydi kendi rahat rahat arka koltuğa geçip, pantolonunu falan çözüp, adamakıllı şöyle bir? Yok la! Oğlanın işittikleri karşısında rol yapmış olması ihtimâli vardı. Bu nedenle, belki şimdi korkunç bir cinâyet planı yapıyor olabilirdi ve şu anki durgunluğu, sakinliği ve kaşıntısızlığı da onun işâretiydi belki. Hem, her an, 'Çek Batıkent'e' diyebilirdi ki, onu dediği takdirde, Osman'ın oğlanı Cinnah'a gitmeye ikna etmesi, direksiyon başında Osman varken daha kolay olurdu. Zaten, oğlan direksiyonda olsa, niye, 'Çek Batıkent'e' desindi? Hiç la!

'Çek Batıkent'e!'

Osman, az kalsın kaldırıma çıkacaktı. Eski terminale doğru gazı kökledi.

'Buyur canım?'

Ertuğrul yan dönmüş, sol bacağını altına katlayıp koltuğun üstüne çıkarmış, ayak bileğini tatlı tatlı kaşıyordu. 'Batıkent'e çek Osman Abi!' dedi.

Osman vakit kazanmaya çalıştı. 'Batı ney?' Eski Terminal binasının önünden tam gaz geçtiler.

'Kent.'

'Haa... Batıkent diyosun seen...' Gecenin bu vaktinde de kırmızı lâmba mı olurdu la! 'Sert bi firenle duracan şimdi, araba zaten çizgiyi geçip gidecek... hem ya oğlan kapıyı açtığı gibi atlar da karşıdan bi başka taksiye binip, 'Çek Batıkent'e' derse?.. Ne derim ben Tahsin Amcam'a o zaman?.. Siktir et!.. Bas gaza... cezâsı neyse öderiz herif gibi... hiç la!.. Bomboş yola lamba koyuyolar la!'

'Evet... Batıkent diyorum... kırmızıda geçtin abi... tabelanın arkasında ekip vardı... tüh... ne yaptın ya?'

Osman, Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası Binası'nın önünde durdurulup da trafik cezâsını öderken, 'Fedâ olsun!' diye düşünüyordu. '...oğlanın gözü dönmüş belli... 'Çek Batıkent'e' diyo... Batıkent'e çekeceğime cezâmı çekerim... karıları dilim dilim doğrayacak şimdi, onlar mezara, bu yavru da hapse... olur mu la?.. Fedâ olsun Tahsin Amcam'a!.. Üç kuruş paranın üç canın yanında lafı mı olur la?'

'Abi Batıkent'e gidecektik?'

'Naapacan la Batıkent'te gecenin bi vakti?'

Ertuğrul, Osman'ın hem bacağını hem karnını hem de ense kökünü aynı anda kaşımaya çalışıp, hem de arabayı kullanmaya çalıştığını görünce el attı. Bir eliyle ensesini daladı, bir eliyle de sağ böğrünü. 'Ooohh...' dedi Osman.

'Abi, özledim Kısmet'i... zaten özlüyordum da, şu hikâyeyi öğrendikten sonra daha fazla özledim... göresim geldi hem... hem de acısı, korkuları, mecbûrî yalanları bu gece son bulsun da rahat uyku uyusun dedim... kapıdan bir görüp döneriz... hem seni de tanıştırirım... ha?.. Melek gibi kız Abi... görsen, öyle temiz yüzü var ki!'

'Hah... tam orası... hay eline sağlık Ertuğruluum!' İçinden; 'Benim de sorduğum soruya bak la!..' diye geçiriyordu Osman

‘Ne diyecekti çocuk? ‘gidip gırtlaklarını kesecem orospuların’ mı diyecekti?... Hiç la!.. Salak mıyım neyim la?’

‘Gitmeyecek miyiz Abi?’

Osman, ‘Gidecez gidecez...’ diyerek kafa salladı. ‘...yalnız...’ dedi Kızılay’a geldiklerinde ‘...hazır yolu yarı etmişken bizim durağa bi uğrayalım... ondan sonra söz bak...’

Ertuğrul bozulmuştu. Osman’ı kaşıyan ellerini geri çekip kendini kaşımaya başladı. ‘Ama Osman Abi...’ dedi ‘...ben sana ‘Batıkent’e çek’ dediğimde taa Yenimahalle’deydik... buraya kadar duymazdan geldin, şimdi de ‘yolu yarılacak’ diyorsun...’

‘Ayıbediyon la!’

‘Mesele benzin masrafıysa, taksimetreyi aç Abi... borcumuz neyse...’

Az kalmıştı. Biraz daha oyalayabilse tamamdı. ‘Ha gayret’ diye geçirdi içinden.

‘Ha gayret!’

‘Anlamadım Abi?... Neye ha gayret?’

‘Yok canım... yani, Cinnah yokuşunu çıkarken hep tekliyo da namussuz, ona diyorum yani.’

‘Daha Cinnah’a gelmedik ki ama?’

‘Hakkat la!.. Anaaa!.. Gelmedik de mi?... Bizde de hiç kafa kalmadı Ertuğrul... görüyon mu bir?’

Sonunda Cinnah’a geldiler. Durağın sokağına girer girmez, Osman, görevini yerine getirmenin iç huzuruyla çay ocağının orda alesta bekleyen arkadaşlarına sinyali çaktı.

‘Haydiyin arkadaşlar!’ diyerek ayaklandı Sâmi. ‘Osman üç sellektör yaptı...’

Selahattin, Ender ve Sâmi, durağın park yerine giren arabaya yanaştılar. Güleryüzle ‘hoşgeldin’ dediler Ertuğrul’a, sonra da çocuğu kısı kıvrak yakalayıp durağa sürüklediler, üstüne biri oturdu, kollarını biri tuttu, biri de ipi getirdi, sucuk gibi bağladılar. Ertuğrul’un yalvarmaları yakarmaları para etmedi. ‘Sabah ola hayrola...’ diyordu Sâmi. ‘Şimdi Tahsin Amca’yı rahat-sız edemeyiz. Sabahleyin telefonla arayıp durumu bildirir, ona göre bakarız artık...’

‘Abi niye beni bağlıyorsunuz ya?’

‘Oğlum, ‘Batıkent’e çek’ demişsin ya Osman’a...’

‘Dediim, evet dedim... ne olacak dediysem?’

Bilgiç bilgiç kafa sallıyordu Sâmi o zaman. ‘Bunu diyeceğini adımız gibi biliyorduk.’

‘Abi, bari beşer dakika arayla çözüp bağlayın... kaşıntıdan ölüyorum... vallahi kaçmam!’

Ender yaklaşıyordu hemen. ‘Sen bana goster, ben gaşırım... çezemeyiz şimci...’

‘Deli oğlan...’ diyordu Selahattin. ‘...ulan, bi orospu garı için değer mi elini gana bulamaya lan?’

Ertuğrul, tepinebildiği kadar tepiniyordu. ‘Selahattin Abi... sen ne diyorsun Abi?’

İlk Ender kaşınmaya başladı. ‘İşş!.. Avcımın içi gicişiyo lan... para mı gelecek ne?’

*Perîşân bir elmayım ama ağacımdan çok yüceyim
Aşkımdan sarhoşum, yerlere yıkılmışım ama
Doğru söz söylemedeyim!*

MEVLÂNÂ

Mücellâ Hanım, hem şaşkın hem hayran bakıyordu Tahsin Bey'e. Yanına oturmuş, elini tutmuştu, yalnız, kaşınmak için sık sık bırakması gerekiyordu. İkisi de uyuz olduklarını anladıkları için bu basit meseleyle ağızlarını yormaya gerek duymuyorlardı. Sabah olup da uyuz tedâvisine başlamadan önce tadını çıkara çıkara kaşınmaktan başka yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

'Sevgili Lucky sâyesinde zevkli bir gece geçireceğiz Mücellâ Hanım...' dedi Tahsin Bey '...kaşınmak ne hoşmuş yahu!'

Mücellâ Hanım, suratını ekşiterek dirseğindeki uyuzunu kaşındı. 'Bana o uyuz illetlisinden bahsetmeyin recâ ederim...' dedi '...benim esas sizle konuşmak istediğim... ohh... o fevkâlâde yalanınız idi bu gece... söyler misiniz Tahsin Bey, siz... hem de siz... inân olsun inanamıyorum... ah Tahsin Bey, siz nasıl oldu da yalan söyleyebildiniz?.. Hilâf-ı hakîkât konuşmaktansa, Allah gecinden versin, ruhunuzu teslim etmeyi tercih eden siz?.. Haklısınız, iyi ki de ettiniz... pek de hoşuma gitti... fekât siz Tahsin Bey, siz allasen?'

Tahsin Bey gülümsedi karısına. Uzanıp iki elini birden tuttu, kendi ellerinin arasında hapsetti. Mücellâ Hanım, sağ kolunun üst kısmını kaşımak üzereydi. Ellerini kullanamayınca,

omuz başını oynatarak, kaşınan o bölgeyi elbisesinin astarına sürttürmeye çalıştı.

‘Demek senin de hoşuna gitti?’ diye sordu Tahsin Bey.

‘Pek... pek... fekât siz?’

‘Evet, ben...’ dedi Tahsin Bey. ‘Sonucu ne olursa olsun, apaçık ve en kısa yoldan gerçeği söyleyen, ucunda darağacı olsa doğruyu söyleyen Tahsin Baydur...’ Mücellâ Hanım’ın gözlerinin içine baktı ‘...bu gece, hayatımın ilk ve son yalanını söyleyiverdim işte!’

Mücellâ Hanım, bunun Tahsin Bey’in son yalanı olabileceğini tahmin ediyordu ama ilk yalanı olmadığını pek iyi biliyordu. Gülümsedi. Elindeki şişleri iki yandan topuzunun içine sokup sokup kaşırmaktan yorgun düşmüş, sonunda edebi medbi bir tarafa bırakıp Osman’la Ertuğrul’un yanında topuzunu çözdüğü gibi saçı başı dağıtmış, parmaklarını altlara daldırarak işi görmüştü.

‘Sen... Mücellâ Hanım...’ diye devam etti Tahsin Bey ‘...sen, yıllar boyu beni kaybetsen de, yıllar sonra kavuşacak olsak, bunun yerini, zamanını bilmeyi mi tercih ederdin, bilmemeyi mi?’

‘Nasıl afedersiniz?’

‘Kavuşacağımız gün diyorum... karşına mı çıkıvermeliyim hiç beklemediğin bir anda, yoksa üçüncü bir şahsın planladığı bir yer ve zamanda randevu mu vermeliyim sana?’

‘İkisi de güzel... netice size kavuşmak olacaksa, bunu kim planlarsa planlasın, pek güzel...’

Tahsin Bey gülümseyerek sordu, ‘Fekât?’

Mücellâ Hanım’ın gözyaşları eşlik etti cevâbına, ‘Fekât, ilki hakîkî bir armağan olurdu... Tahsin Bey... bir başka şey ararken bulmalıyım sizi... o kadar şaşırmalıyım ki, niçin kaybettiğimi bile unutmalıyım...’

‘Eh...’ dedi Tahsin Bey ‘...doğru cevâbı bildin...’ Mücellâ Hanım’ın ellerini serbet bıraktı. ‘...şimdi rahat rahat kaşınabiliriz...’

‘Ohh!.. Allah razı olsun sizden...’ elini kolunu telaşla sallayarak açıklamaya çalıştı ‘...yani, o zavallı, o mâsûm, o bîçare, o

güzel çocuğa o güzel armağanı vermek uğruna en temel ds-
turunuzdan vazgeçtiğiniz için diyorum efendim...' dizinin ar-
kasını kaşıdı '...yoksa, elimi bıraktığınız için değil... yanlış an-
laşılmasın recâ ederim.'

*Sen tutup parmakla örtersen yüzü
Ya nasıl görünsün artık gökyüzü?
Ey gören göz, her yüzde gûya bir kara
Kendi ziftin bil ki vurmuş onlara!*

MEVLÂNÂ

Kaşına kaşına ve sucuk gibi bağlayıp banka oturttukları Ertuğrul'u nöbetleşe kaşıya kaşıya sabahı etmişlerdi ama canları da çıkmıştı. Gösterişli bir hareketle kolunu kaldırıp saatine bakan Sâmi, telefonu kaldırdı. 'Vakit tamamdır!' dedi. 'Tahsin Amca yataktan kalkmıştır muhakkak.' Ender, sağ elini kazağının boynundan içeri sokmuş, o vaziyette sızıp kalmıştı. Osman, sabaha karşı Aysel evhamlanıp da 'gece işine mi çıktı gene?' diye telefon edince fazladan bir nöbet tutup müsaade istemişti. Selahattin, bütün gece Ertuğrul'la 'tıpkı tahsin Amca'nın dediği gibi' tartışmıştı.

'Sen... olsun sen... gene de evlen bu kızları sen...'

'Üff! Zaten evleneceğiz Selahattin Abi.'

'Olsun olsun... bak öyle dime... o da Allah'ın bi gulu... evlen sen, evlen'

'Allah Allaah... tamam dedim ya Abi!'

'Sen... evlen evlen sen... yazık...'

Sâmi numarayı çevirdi. Tek kaşı havada, birisi her ne kadar horul horul uyuyor da olsa, görev arkadaşlarına gururla baktı. Bileğini kaşıdı.

'Alô... Tahsin Amca?... Günaydın Tahsin Amca... evet Tahsin Amca...' El değiştirip Selahattin'e baktı. '...şimdi şöyle Tahsin

Amca, bu Ertuğrul kardeşimiz, geceleyin, sizden çıkar çıkmaz, sen yapış Osman'ın yakasına; 'Beni Batıkent'e götür' diye tuttur! Tabii, evvelce atacağı her adımı hesâplamışız, Osman'a öyle bir durum olursa kapıp buraya getirmesini tembihlemiştik' Selahattin'e bakıp Ender'i uyandırmasını işaret etti. '...ben, biz yani. Hepimiz öyle münasip gördük... evet evet, getirdi o da tabii...' Gülüp, Ertuğrul'a baktı '...yani Tahsin Amca, demem; âsâyiş berkemâl yani. Çocuk zapt-u raptımız altındadır evelallah... eh işte, bir delilik yapmasın diyerekten, bağladık elini kolunu biraz...' el değiştirdi, önce iyi işitemiyormuş gibi suratını buruşturup gözlerini kıstı, sonra da gereğinden fazla işitiyormuş gibi ahizeyi kulağından uzaklaştırdı '...ciddi, öhhü, yani, bağladık da öyle çok bağlamadık Tahsin Amca... buyur Tahsin Amca?... Hemen çözüyoruz Tahsin Amca!.. Başüstüne Tahsin Amca!.. Osman evine kadar gitti Tahsin Amca... başüstüne Tahsin Amca!..'

Telefonu mosmor bir suratla kapattı. Ahizeyi tekrar eline aldı, Osman'ın ev numarasını çevirirken yeni uyanmış, esneyerek kaşınan Ender'le aralıksız kaşınan Selahattin'e el sallayıp bel okunu kaşdı. 'Çözün çözün çabuk...' dedi. 'Tahsin Amca kıyametleri kopardı!'

'Aloo... Osmaan... çabuk birâder, durağa geliyosun... Tahsin Amca'nın emri... ne emri mi?... Valla az evvel görüştük kendisiyle; 'O bok herife telefon et, çocuğu nasıl alıp getirdiyse gene aynen öyle alsın Batıkent'e götürsün' dedi kardeşim... ha? Yok, onu da söyledim ama, 'ille de kendi götürecektir' dedi... hadi...'

Telefonu kapattı. Önce elleri kurtulan Ertuğrul, dehşetli bir iştahla kaşınmaya başlamıştı. Ender, altta kördüğüm olan paça düğümünü çözmek için kafasını yan yatırmış, azı dişleriyle ipi kemirerek koparmaya çalışıyordu.

'Yeğenim, bir yanlışlık olmuş galiba...' dedi Sâmi. '...kusuru muza bakmayacaksın artık...' Etli ellerinin içiyle kalın boynunu kaşımaya başladı.

'Önemli değil Sâmi Abi...' dedi Ertuğrul '...şu ayaklarımın kaşıntısı olmasa?..' sabırsızlıkla Ender'e baktı.

'Çezemiyom argadaş!' dedi Ender öfkeyle. Ayağa kalkıp Sâ-

mi'yi düğümün başına buyur etti '...de buyur...nası düğüm ittiysen öyle çöz!.. Zâti üç dişimiz galmış!'

Sâmi, eğilip çorabından falçata çıkardı.

'Tikkât et Sâmi Abi...' dedi Ender saygıyla. '...elini ney kesme... aman diyim!'

Falçata iyi iş gördü. Ertuğrul, iki dakika içinde bütün bağlarından kurtuldu. Çocuğun ayakları uyuşmuştu. Ender bir koluna, Selahattin öbür koluna girip durağın önündeki çakıllı park yerinde yalınayak yürüttüler biraz. Sonra hep birlikte içeri girip elektrik sobasının önünde ısınarak kaşındılar. Ender, yanında ayaklarını ısıtan Ertuğrul'a bir omuz attı. 'Gızmadın de mi?' dedi. 'Yok Abi...' dedi Ertuğrul. Selahattin, öbür taraftan kolunu tuttu Ertuğrul'un. 'Ben sana dimedim mi bak?' dedi. '...galk git Batıkent'e, evlen sen o gızlan!'

'Peki abi!'

'Yok... evlen evlen... öyle dime!'

'Pekiiii!'

'Hayır...' dedi Sâmi. '...yeğenimi ben götürüyüm diyorum sevdiği kızın evine fakat Tahsin Amca 'illâ ki Osman götürecekt' deyince, adamın eli kolu da bağlanıyor haliyle.'

Ender hararetlendi. 'Eee, naapacan? Tahsin Amca bu...' dedi. 'Arıyım mı bi deha?'

'Yok yok...' dedi Ertuğrul. 'Rahatsız etmeyin... gelir şimdi.'

Osman on dakika sonra geldi. Sâmi hemen Osman'ın yanına koştu, arabadan inmesine engel oldu, ötekiler de Ertuğrul'u apar topar, ite kaka arabaya sürükleyip bindirdiler.

Ertuğrul, Batıkent'e doğru yola çıktı.

Belki de birine yardım etmeniz en iyi yolu, onun size yardım etmesini sağlamaktır.

IRVIN D. YALOM

Kemalettin uzun uzun yalvarmış, 'Lucky ölümcül kaşınıyor' diyerek Veteriner Kâzım'ı sabahın erken saatinde eve gelmeye iknâ edebilmiş, telefonu kapadıktan sonra da uzun uzun kaşınmıştı. Bûse de ne giyse kaşınmaktan iki dakika içinde buruş kırış ettiğinden, belki o bir çare bulur diyerek Veteriner Kâzım'ın gelmesini beklemeye karar vermişti.

'Ay Kemoş... kesin uyuz olduk biz di mi?'

Saç diplerini Bûse'nin en sert kıllı fırçasıyla kaşıya kaşıya kanatan Kemalettin, o sırada kafasını soğuk suyun altına tuttuğundan Bûse'nin bu sorusunu duyamamıştı.

'Canoş...' diye bağırmıştı lavabodan '...kesin uyuz olduk biz di mi?'

Veteriner Kâzım daha kapının ziline dokunur dokunmaz, eve doktor geldiğini, kulak kuyruk kesimi ve aşı zamanından hatırladığı Rompun, Ketalar, Gentagut, Penadur, Batikon ve Rivanol kokularından kat'i sûrette anlayan Lucky'de şafak atmıştı. İğne yiyeceğini veya kuyruğuyla kulağının gene kesileceğini düşünerek uzaktan uzaktan Kâzım'a hırlamış, ama yaklaşıp da diş atmayı gözü kesmemişti. Çünkü bu veterinerler, köpeklerden hiç korkmuyorlardı. 'Sen beni ısırırsan ben de sana iğne yaparım' der gibi bakıyorlardı onlara. 'Bav!' Bir de ne yaparsan

yap, gelip seni mutlaka yakalıyor ve yere yatırıyorlardı.

İlk yüz yüze tanışmalarında, ev sahibini saç baş darmadağın, hart hart kaşınır gören Kâzım, araya saygılı bir mesafe koymuş; 'Merhaba' demişti uzaktan uzağa. 'Devamlı telefonda görüşüyorduk, tanışmak kısmet olmamıştı Kemalettin Bey.' Bûse o sırada üst katta, son buruşturduğu elbiseyi de çıkartıp eşofman giymekle meşgûldü.

Kâzım, iki dakika dolmadan teşhisini koydu Lucky'ye. Dirseklerine ve bacaklarının iç kısmına şöyle bir göz atması yetmişti: 'Uyuz!'

Kemalettin, Lucky'yi yere yatırıp karnına bastırarak bebek muayenesine geçmiş bulunan Kâzım'ı sırtının yarım metre gerisinde durmuş, kaşına kaşına izliyordu. Bûse de doktoru rahatsız etmemek için ses çıkarmadan geldi, kocasının yanına dikildi.

'Biz de çok kaşınıyoruz Kâzım Bey..' dedi Kemalettin. '...bize de sepelemiş olmasın bu?'

Kâzım, dikkatini Lucky'ye vermişti. 'Açın bakın..' dedi Kemalettin'e bakmadan '...ucu beyazlamışsa, siz de uyuz oldunuz demektir.'

'Neyin ucu?' diye sordu Kemalettin.

Kâzım, gene arkasına dönmeden sol kolunu dimdik geri uzattı. Elini yumruk yaptı. Sadece orta parmağını yumruktan çıkarıp aşağı doğru solucan gibi kıvıra kıvıra sallamaya başladı.

'Ay nooluyo yaa?'

Kâzım az kalsın Lucky'nin üzerine düşüyordu. Toparlanıp ayağa kalktı. 'Pardon hanımefendi..' dedi. '...geldiğinizi görmedim de... Kemalettin Bey'le şu uyuz meselesinden bahsediyorduk...'

'Önemli değil,' dedi Bûse. Suratı kıpkırmızı olmuştu.

'Önemli efendim..' dedi Kâzım. '...önemli olmaz olur mu? Tedâvi edilmezse çok ciddi problemler yaratan bir hastalıktır...'

Kemalettin, Bûse'nin görmeyeceği şekilde sol kolunu vücudunun sol yanında yumruk yapıp orta parmağını aşağı doğru salladı. 'Onu demiyor Kâzım Bey,' dedi.

'Haa...' dedi Kâzım. Bûse'ye döndü. 'Tekrar özür diliyorum..' dedi.

‘Önemli değil...’ dedi Bûse tekrar. ‘...peki ne diyosunuz doktor?... Bize de bulaştırmış mıdır?’

Kâzım, cevap vermeden önce Bûse’nin sırasıyla önce sol, sonra sağ kolunu kaşımalarını bekledi. ‘Büyük ihtimâl...’ dedi. ‘...çünkü temasla derhal bulaşabilir. Kemalettin’e döndü. ‘Acaba Kemalettin Bey... ricâ etsem lavaboya kadar gidip de...’

Kemalettin Kâzım’ın sözünü kesti. ‘Beyaz, Kâzım Bey...’ dedi ‘...dün gecedен beri ödüm kopuyordu başka bi hastalık falan kaptım diye... hem de bembeyaz...’

‘O zaman uyuz olmuşsunuz...’ dedi Kâzım ‘...hemen tedâviyi başlatmanız lâzım...’

‘Ay noolur doktor!’ dedi Bûse. ‘İğne, ameliyat, ne gerekiyorsa hazırız biz...’

Kâzım güldü. Çevresine bakınarak oturacak yer aradı.

‘Buyrun salona geçelim,’ dedi Bûse ve kaşına kaşına öne düştü.

Lucky, geride iğne korkusuyla buz kesmiş, Kâzım’ın yatırdığı yerde yatakalmıştı. Derin bir nefes aldı, ciğerlerine doldurduğu havayı, fermuar gibi üst dudağını titreterek geri verdi. ‘Ohh!’ gibi bir ses çıktı. Hem o veteriner iyi bir adamdı galiba. Hem yavrularını sevmişti Lucky’nin, hem de ona hiç iğne yapmamıştı. Belki Lucky uslu köpek oturuşunda oturarak ona uzaktan bakacak olursa, o Lucky’e başka zaman da hiç iğne yapmazdı. Ayağa kalktı. İyice ağırlaşmıştı ve felâket derecede kaşınıyordu. Daha bir sürü yapacak işi vardı o gün. Öteki adam gelecekti, o onu alıp yandaki villaya götürecekti, o adam o kadınla terlerken Lucky de arka bahçeye gizlice kaçacak, Şirin’i ziyaret edecek, ona bulabildiği güzel yiyeceklerden götürecekti. İlk sefer mutfığa gelip de her şeyi tamtakır görünce hepsini Lucky yedi sanmışlar ve o evde olduğu sürece yiyecekleri buzdolabına kilitlemeye başlamışlardı. Lucky, buzdolaplarını açmayı bilmiyordu ve giderek Şirin’e yiyecek götürme işi daha zor bir hâl alıyordu. Mesela dün sadece ekmek dolabından yarım ekmek götürebilmişti Lucky. Şirin’e çok mahcup olmuştu ama Şirin onu yalamış ve teşekkür etmişti. Lucky daha da mahcup olmuştu o zaman. ‘Bav!’

Usul usul yürüyerek ve iki adımda bir durup koltuğunun al-

tını dişleyerek antreyi geçti. Uslu köpek oturduğunda, kulaklarını da yatırıp, patronlarıyla konuşan Kâzım'a bakmaya başladı.

'Aman doktor?'

'Valla bundan daha başka bir yolu yok tedâvinin... İşte... Lucky'ye de aynı uygulama yapılacak... buraya yazdım... bakın, tekrar anlatayım... şimdi, ilacı alıyorsunuz... her eczanede bulunur: 'Zalvor'...Bunu bütün vücudunuza yedire yedire sürüyorsunuz... Tabii aynı işi Lucky'ye de yapıyorsunuz, yalnız o yalamaya kalkabilir yabancı madde olduğu için, bu nedenle de zehirlenebilir ya da yavrularının başına bir iş gelebilir... en iyisi, kafasına yalanmasını önleyecek bir siperlik takmanız olur... ben size bir tane gönderirim bugün... masraf etmeyin, sonra geri verirsiniz...'

'Bize gelin doktor... biz naapıcaz?'

'Efendim, siz, dediğim gibi, bir hafta boyunca her gün kremi-nizi süreceksiniz ve suyla hiçbir şekilde temâs etmeyeceksiniz...'

Bûse hâlâ felâketin farkında değildi.

'İyi de...' dedi saf saf '...kremlî kremlî nasıl giyinicez üstümüzü?.. Leke yapmasın ilaç?'

Kemalettin Bûse'ye döndü. 'Ne üstü yaa?..' dedi. '...iyileşinceye kadar don gömlek oturucuz evde... duymuyo musun?'

'Aaa?' diye mızıkçılık yaptı Bûse. '...olur mu öyle şey yaa?'

Kâzım, gülümseyerek omuzlarını kaldırdı, indirdi. 'Vallahi ben veterinerim...' dedi '...siz en iyisi bir dermatologla görüşün... belki daha pratik bir yolu vardır da ben bilmiyordumdur.'

'Teşekkür ederiz,' diyerek ayağa kalktı Kemalettin. Kâzım'ı kaşına kaşına sokak kapısına kadar geçirdiler. Lucky, bu veterinere iyice ısınmıştı. Yanına koşup ilaç kokulu pantolonunu kokladı, adamın dizine süründü. 'Köpeğiniz çok güzel...' dedi Kâzım, Lucky'nin yanağına 'blop blop' yaparken 'King'di di mi?'

Kemalettin diklendi.

'Ne King'i canım?.. Kral cinsi oluyo bu... İsviçre'den geldi. Pedigrisi de var.'

Kâzım merdivenlerden inip arabasına doğru ilerlemeye başladı. 'Bir yavru sözünüz vardı...' dedi. '...doğuma da gelirim çağırırsanız...'

‘Aaa... bi dakika Doktor Bey...’ diyerek Kâzım’ı durdurdu Bûse. ‘Bunların hâmileliği kaç ay sürer?’

‘İki ay...’ diye cevapladı Kâzım ‘...o civarda... atmış, atmış dört gün arası... kapı aralığında koltuk altını dişleyen Lucky’ye baktı ‘...Lucky’nin vakti çok yaklaşmış...’ dedi.

‘Yani?’ diye çenesinin altını kaşıyarak sordu Kemalettin.

‘Yatırıp memelerini sıkarsınız...’ dedi Kâzım. ‘... ama acıtmayın, ısıtır... süt gelmeye başladıktan sonra en çok bir haftası kaldı demektir... doğumdan iki gün önce de karnı düşer, şişkinlik göğüs kafesinin altından bacaklarının arasına doğru yer değiştirir.’

‘Size göre bunun ne kadarı vardır?’ diye sordu Bûse. İçi şefkat ve merhamet dolmuştu. Elini indirmiş, Luckyciğin kulaklarını kaşımaya başlamıştı.

‘On günü bulmaz,’ dedi Kâzım. ‘Unutmayın... hemen tedavisini başlatmanız lâzım... doğuma kadar da Lucky’ye sokak yasak. Uyuzu yeniden kapabilir yoksa...’

Kemalettin ellerini kaldırdı. ‘Aman aman...’ dedi. ‘...o kapıyor, biz işten güçten oluyoruz... sağolun Kâzım Bey... zahmet ettiniz buraya kadar... doğum için de rahatsız ederiz sizi artık.’

‘Zevkle gelirim,’ dedi Kâzım, dönüp arabasına doğru ilerlemeye başladı yeniden.

Aşkın lezzetini tam almak için, gölgeyle güneşin bir olmasını bekliyorum.

MEVLÂNÂ

‘Daha Elvan Abla’nın bile haberi yok kimle çocuk yaptığımdan...’ diye kara kara düşünüyordu Kismet.

‘Aaah Ferruhum... aah Ferruhum...’

‘Sus be sen de!.. Sabahtan beri...’ Ferruh, Kismet’e küsüp ayak değiştirerek tüneğinde arkasını döndü, kaşınmaya başladı.

Gece boyunca bir gram gözünü kırpmadan düşünmüş durmuştu. Sabah olmuş, Elvan Abla artist, Kismet ondan daha artist, sanki ikisi de mışıl mışıl uyumuşlar gibi birbirlerine numara yapmışlar, Kismet o arada gene düşünmüş, sonra Elvan Abla inşaat işlerine bakmak için evden çıkmış, çıkarken, ‘Unutma! Artık aşna fişne yok! Gıdık gıdık bile yok. Tohumunu kaptın, yakasını bırak evli barklı adamın. Yuva yıkıp da azatlığının ilk gününden âh alma!’ diye de tembihlemeyi unutmamış, sonra Elvan Abla gitmiş, Kismet de mutfığa geçip kaldığı yerden düşünmeye devam etmişti. Ertuğrul bir saat gecikmişti. Hâlâ düşünüyordu Kismet. Sevgilisinin, gönlünün murâdının, erkeğinin, aşkının gecikmesine sevineceği, öldürseler aklına gelmezdi daha önce ama şimdi basbayağı seviniyordu işte... düşünüyordu çünkü. ‘Keşke biraz daha gecikse de biraz daha düşünsem!’ Kalkıp kendine taze bir çay daha doldurdu. ‘...önce hâmile olduğumu söylesem, Ertuğrul sevinip

bana sarılsa, ondan sonra onunla evlenebileceğimi söylesem, Ertuğrul daha çok sevinip deliye dönse, o o kadar yumuşamış-ken de orospuluk yaptığımı söylesem?.. ‘Ama bi daha yapmıy-
cam hiçbi zaman...’ desem? ‘...bitti artık, Elvan Abla beni kur-
tardı...’ desem?.. Ay yok!.. Dünyası yıkılır!.. Naapsam?’

Bardağını eline alıp, diğer eliyle de belini yanını kaşıya kaşı-
ya evin ön cephesine doğru yürümeye başladı. Alışkın adımlar-
larla salona girdi. Tül perdelerin gerisinde dikilip sitenin do-
nup sararmış yeşilliğine bakmaya başladı. Dışarısı çok soğuk
olmalıydı. Kar bile yağamıyordu soğuktan. Havada kırağı gibi
ince ince buz parçaları uçuşuyordu.

‘En iyisi, ilk başta orospu olduğumu söylerim... sonra Ertuğ-
rul beni dövmeye başladığında, desem ki, ‘Vur, canına kurban,
ama karnımda bebeğimiz var, onu doğurayım, ondan sonra
vur!..’ ...o zaman biraz yumuşasa... bana arkasını dönüp, sina-
mada olduğu gibi, ‘Bana bunu nasıl yaparsın?’ falan dese... ben
de o zaman desem ki, ‘Ben yapmadım, onlar yaptı. Onların
yapmadığını da bi başka orospu yaptı gene. Bak, hem ikimizi
tanıştırdı, hem de beni o hayattan çekip çıkarmak için kendini
yaktı’ desem... Sonra o biraz daha yumuşayıp, ‘Fakat?’ falan
dese... ‘Nasıl olur?’ dese... ‘Dünyada böyle iyi insanlar da var
mıymış?’ dese... Ben de o zaman ona, ‘artık evlenebiliriz... öm-
rümün sonuna kadar sana aitim’ desem... Sarılsak birbirimizi-
ze... o beni soymak istediğinde, ben de ona desem ki, ‘Hayır!
Artık ben namuslu oldum. Evlenmeden olmaz!’ desem... Er-
tuğrul benimle gururlansa... Beni kucaklayıp ağlamaya başla-
sa... akşama kadar Elvan Abla’yı o şekilde oturup beklesek?..
Elvan Abla gelince de ona Ertuğrul’un o evli barklı komşumuz
olmadığını, onların köpek bakıcısı olduğunu söylesem... El öp-
sek... Elvan Abla’yla üçümüz sarılışıp ağlaşsak...’

Gözünün yaşını kazağının koluna sildi. Çok düşünüyor,
çok kaşınıyor, işin içinden çıkamıyordu. Kaşınan yerini bula-
mayan biri gibi hissediyordu kendini. Bir bulsa ne güzel kaşı-
yacak hani ama bir türlü bulamaz... ne düşüneceğini bir bilse
o da ne güzel düşünecekti ama ne düşüneceğini bir türlü bile-
miyordu.

Mutfaka geri döndü. Ferruh da onu görür görmez tüneğinde bacak değiştirip yüzünü duvara döndü. Küsmüştü çünkü. Kıyamadı Kısmet. Yanına gitti. Ferruh, Kısmet'in arkasından yaklaştığını anlayınca başını önüne eğip kanatlarının arasına gömdü. Kısmet dürttü papağanı. 'Hadi len...' dedi. '...söyle bakalım... Eeer-tuuur-uuul... söyle hadi... Eeer-tuuu...'

'Aah Ferruhum... aah Ferruhum...aah Ferruhum...'

'Eer-tuuu-ruuul'

'Aaah Ferruhum... aah Ferruhum...'

Barışmışlardı. Kısmet kuşa öpücük atarak mutfak masasına geçti, başını yumruğuna dayayarak oturdu.

'...Hepsini söylesem de orospu olduğumu söylemesem Ertuğrul'a...' diye düşünmeye başladı '...hem yalan olmaz ki... artık ben orospu değilim ki... insan neyse odur... ben, hem zaten ordayken de değildim ki hem... babam geçti ırzıma, üvey abilerim üçü birden her gece yatağıma girdi... acı duymamayı öğrettiler bana... ama başka bi yerim acıyodu... içim... na şuram acıyodu... kalbim mi buram?.. Kaçtım ben de... sonra da gözümü keranede açtım... ben hiç orospu olmadım!.. Abilerim para vermeden yapıyolardı, ama keranede para verdiler bana aynı iş için... ııh... eğer ben babamın evinde kalsam orospu olurum... keraneye gelip de kurtuldum orospuluktan asıl... ama işte, keranede de kimse acıtamadı artık şuramı, o kötü oldu... onun için, belki şuram artık acımadığı için biraz orospu olmuştumdur o sıra... ama şimdi acıyo işte... neresi buram?.. Kalbim mi?.. Kalbim kalbim... insan kalbiyle bi şey yapmıyorsa, onu yapıyo sayılmaz... ben şimdi, ölsem yapamam mesela... hep acır... onun için de bin sene keranede yaşasam, bi dakika orospuluk yapmış sayılmam... herifler bana naaparsa yapsın, ben orospu olamam... artık kalbim acır çünkü... na şuram... babamın evindekinden beter hem de...'

Kalktı.

'Aah Ferruhum... aah Ferruhum...'

'Aaah Ertuğrulum!' dedi. Büyük sürgülü camekândan arka bahçeye bakmaya başladı. Neydi o yığma tepenin oraya kaçıp saklanan? Kedi miydi, köpek mi?

Etrâfına baktı üzülererek. Her şey ne büyük hevesle alınmış, yapılmış, yaptırılmıştı. Burası, bu saray yavrusu, onun yeniden doğumuna batınlık eden aha bu ana rahmi, Elvan Abla'nın bütün rüyalarıyla beraber ölüp gömüldüğü mezarı oluvermişti beş dakikada. Kimdi ulan orospu? Elvan Abla mı?

Ertuğrul mertuğrul... ölesiye sevdiği adam.. amaa, hele bir Elvan Abla'ya dil uzatmaya kalksındı... O zaman o da Lucky'le Ferruh'un yaptığını yapar, küsüverirdi Ertuğrul'a. Sevmediğinden değil, sevdiğinden küserdi... 'Bana ne dersen de, ama Elvan Ablama deme!' derdi... 'O mübârek kadına deme! O, şurda iki günlük umut verdi bana da bundan kendini mesul tutup hayatı boyunca elde ettiği her şeyi bi kalemde sildi attı... Sakın ona orospu deme!.. Bana de!' derdi. 'Na...' derdi '...na şu sarayı, içindeki malla mülkle çöp döker gibi döktü sokağa da gıkı çıkmadı!' derdi. 'Sakın ona orospu deme!' derdi. 'Ben orospuluktan geri dönebileyim diye o orospuluğa geri döndü' derdi '...Ona orospu deme sakın, bana de!' derdi.

Açlık nûrsa tokluk ateştir...

Her ikisi de sahibini yakmadan sönmez!

HORASANLI ADIL KUSEYRÎ

‘Hadi iyi günler Ertuğrul...’ dedi Osman, sonra omuz başını sık sık sık kaşıyıp camı açarak seslendi arkasından: ‘Kusura bakma la!... Bi delilik edersin diye korktuğumuzdan yani...’

‘Önemli değil Abi...’ dedi Ertuğrul. Ellerin üstü o kadar kaşınıyordu ki, kaşıya kaşıya kedi tırmalamış gibi etmişti. ‘...geçti gitti...’ Sağ elinin üstünü pantolonunun sağ yanına sürterek Kemalettingil’in merdivenlerini çıkmaya başladı.

Kemalettin, Bûse ve Lucky, ön cama burunlarını yaslamış, yan yana kanepeye tünemiş, Ertuğrul’un yolunu gözlüyorlardı zaten. Oğlanın merdivenleri çıkmaya başladığını görünce üçü aynı anda, senkronize bir uyum içerisinde kanepede dönüş yapıp, üçü birden kapıya koştu.

O sırada ceketinin içine elini sokmuş, sol memesini kaşımakla meşgul olan Ertuğrul, hiç bu derecede hararetle karşılaşmadığını düşünerek hem şaşırdı hem sevindi.

‘Geciktim ama...’ diyebildi. Lucky, ağzında tasma, arka ayağını kaldırıp kaburgalarının yanını kaşıya kaşıya sivri burnuyla karnını dürtmeye başladı. Hemen hemen aynı anda, Kemalettin, oğlanın burnuna reçeteyi dayadı ve yine hemen hemen aynı anda, Bûse de, ‘Çabuk çabuk, noolur Ertuğrul, çabuk kap da gel şunları!’ dedi.

Ertuğrul, reçeteyi alıp baktı. ‘Ne bu Abi?’ diye sordu.

‘Zalvor... bak yazıyo orda...’ dedi Kemalettin. ‘Uyuz ilacı...’ Lucky’yi uzun boynuna iki eliyle birden sarılarak tuttu. ‘...bu itin bastığı yerlerden buna, bundan da bize bulaşmış... belki de piçlerinin babasından kapmıştır marazı... sen de kaşınıyosun tabii di mi?.. Yaa... iyi... sen çoktan hak ettiydin bu ceza-yı... oh olmuş... şimdi bana bak, şu yokuşun yukarısında, gazete binasının karşısında bi eczane olacak... koş oraya, adam başı, kendini de kat, üçer kutu Zalvor kap gel... uyuz tedavisine başlaycaz...’

Ertuğrul, elinin üstünü binanın pürtüklü dış cephe kaplamasına sürttürdü. ‘Lucky’yi de götüreyim o zaman...’ dedi ‘...hem çişini yaptırırım...’

‘Hayır canım...’ dedi Bûse. ‘Lucky’ye tedavi bitinceye kadar sokağa çıkma yasağı koydu doktor...’

Ertuğrul, sevinçli bir telâş içerisinde kendisine bakıp göz süzen sivri kafanın fermuar gibi tırtıklı üst dudağını çekip bıraktı, ‘blop’ yaptı. Lucky hiçbir şey anlamadı bu işten. Bir taraftan kaşınıyordu, bir taraftan tasmaşını da ne güzel almış gelmiş uslu köpek oturuşunda bekliyordu, bir taraftan patron boynuna sarılmış sıkı sıkı tutuyordu ama sonuçta hiçbir icraat görünmüyordu ortada. Eee??? ‘Bav?’

‘Yazık...’ dedi Ertuğrul. Bir an önce ev sahipleri gönül rahatlığıyla işe güce gitsindi de kendisi de Lucky’yi alıp kapı komşuya geçsindi artık. ‘Neyse, ben onu evde oyalarım, oyunlar oynarız, güler eğleniriz beraber... di mi Lucky?’

‘Yoo...’ diyerek hem Lucky’nin hem de Ertuğrul’un hayallerini yıktı Kemalettin. ‘Doktor, bunun yüzünden bize de sokağa çıkma yasağı koydu... resmen karantina!.. Sana da izin... ilaçları al gel, hemen evine gidiyosun, sen de bir hafta boyunca kapı dışarı adım atmadan şu tedavi işini aradan çıkarıyosun... yoksa, bu sefer biz iyileşiriz, sen tedavi olmadığın için uyuzunu getirir Lucky’ye bulaştırırsın, o da geri bize kakalar...’

‘Yaa?’ dedi Ertuğrul. Ama artık temel mesele halledildiğine göre, Kısmet’in yanına gelip gitmesi için Lucky’nin bakıcılığını yapması şartı kalkmıştı ortadan... ama Lucky’yi de çok sevi-

yordu o... gene de gelir, seve seve bakardı Lucky'ye... şu uyuz işine uyuz olmuştu... nerden de çıkmıştı durup dururken?

'Hadi canım hadi...' dedi Bûse heyecanla. Sanki ilacı sürer sürmez bütün kaşıntısı geçiverecekmiş gibi bir inanç, bir vecd içinde küçük küçük zıplıyordu. 'Çabuk çabuk çabuk...'

Ertuğrul, Kemalettin'in uzattığı parayı da aldıktan sonra, merdivenlerden inip, yan villanın ön camlarına kaçamak bakışlar ata ata sitenin çıkışına doğru ilerlemeye başladı. Hantallaşan ve kaşınmaktan bitap düşen Lucky, Kemalettin'e fazla güçlük çıkarmadı. Her şeyden önce yavrularını düşünmesi gerekiyordu çünkü. Didişip çekişmeye, itişip kakışmaya gelmezdi... ama gene de kendisine o çocukla gitme izni vermediği için Kemalettin'e iyice bir küstü.

'Bu da havalara girdi adamakıllı...' dedi Kemalettin kapıyı örterken '...naapsak kabahat, ne desek suç... al... gene küstü işte... sanki bu çok temizdi de uyuzu getirip ben buna bulaştırdım!'

Bûse'nin, veteriner Kâzım gelip de Lucky'nin doğum durumları hakkında bilgi verdiğinden beri yüzünden hiç eksik olmayan anaç şefkat ifâdesi hâlâ orda duruyordu.

'Ay öyle deme Kemoş...' dedi. 'Naapsın ay?.. Hâmilelikte duygusal oluyo insan!'

'İnsan mı?'

'Yani ha insan ha hayvan...'

'Yok artık!'

'Canım niye öyle diyosun? Ne biliyosun hem... Belki onlar bizden daha alıngan oluyolardır, daha hassas oluyolardır belki?'

Kemalettin, diş fırçalı oklavayı alıp uzaktan Lucky'nin kalçasına değdirdi. Zaten canı burnunda olan Lucky, hamileliği mamileliği bir tarafa bırakıp ışık hızıyla döndü ve oklavayı bir ısırışta iki eşit parçaya bölüverdi. Ödü patladı Kemalettin'in. Elindeki yarım oklavaya bakakaldı.

'Gördün müüü?' dedi Bûse.

'Aman ne hassasiyet yani!' diye ağzının içinden mırıldandı Kemalettin. 'Oklava ne kadar duygulandı, bak...'

Lucky'nin karnı tok sırtı pekti ama hiç mutlu değildi. Bili-

yordu ki Şirin açtı ve o da mutlu değildi... Eee? Nasıl işti bu? Biri mutlu olamaz mıydı bâri?

Göremeyeğini bile bile, Şirin'e bakmak için evin arka tarafına gitti ağır ağır. Mutfğa gelince ayağa kalktı. Ellerini pencerenin pervazına dayayıp burnunu cama yasladı. Hayır! Göremiyordu Şirin'i. Evet! Yan bahçedeydi Şirin... ama arada çok yüksek bir duvar vardı... Hayır, Lucky atlayamazdı o duvardan çünkü o da hamileydi... Evet! Şirin'in karnı çok açtı... Hayır! Lucky Şirin'i unutmamıştı... Evet! Şirin, Lucky'ye güveniyor ve onun gelip ona yiyecek getirmesini bekliyordu. Hayır! Bırakmıyorlardı Lucky'yi ki gitsin... Evet! Zaten Lucky de Şirin'e söz vermişti. Hayır! Lucky sözünden dönmüş değildi... Evet! Şirin'in eli kulağındaydı... akşam sabah doğum yapabilirdi... ve evet!.. Lucky'nin bu konuda Şirin'den öğreneceği çok şey vardı... ama o önemli değildi şimdi... Şirin'in karnı açtı, Şirin'in aç karnındaki çocukların karnı açtı... Lucky, bir yolunu bulup Şirin'in yanına gitmek zorundaydı...ama nasıl? Ama nasıl? 'Bav???'

'Ah canım... ağılyo muymuş benim kızım... çok mu küsmüş babaya?'

Lucky, gönlünü almak için peşinden mutfğa sinsice gelen Kemalettin'in önünde ağlamış, bir de küçük düşmüştü. Gözü karardı, patron matron dinlemedi, kapısız mutfaktaki davlumbazın üstüne kadar kovaladı onu!

*Çer çöpünden ey arınmak isteyen
Gel tutuş bâri, yanan var; işte ben...*

MEVLÂNÂ

Ertuğrul, Kemalettin'in verdiği parayla dokuz kutu, kendi parasıyla da dokuz kutu olmak üzere toplam onsekiz kutu Zalvor almıştı. 'Salgın falan varsa biz de bilelim!' diye soran eczacıyı, 'Yok bir şey... öylesine alıyorum işte...' deyip şebek gibi hızlı hızlı kaşınarak adamakıllı korkutmuş, sırita sırita siteye dönmüş, dokuz kutuluk poşeti ve paranın üzerini Kemalettin'e vermiş, ayak bileklerine ön patileriyle sarılarak onu da götürsün diye yalvaran Lucky'den Bûse'nin ve ısırılmayı göze alan Kemalettin'in kol kuvveti sâyesinde kurtulmuş, elinde öteki dokuz kutuluk Zalvor poşeti, ceketinin kabarık iç cebinde de dün gece Tahsin Baydur'dan teslim aldığı, Kısmet'in azat buzat evrâkı olduğu hâlde, yan villanın kapısına dayanmıştı.

Kısmet'le beraber oldu olalı daha olgun, daha büyük, daha yaşlı hissediyordu kendini. Daha adam hissediyordu. Şimdi mi? Şimdi müthiş!.. Şâhâne!.. Şimdi daha çok seviyordu Kısmet'i. Her zamankinden daha çok istiyordu onu. Niye açmıyordu bu kız bu kapıyı? Hah!

'Gene mi ağladın sen?'

Kapıyı iyice aralayıp geri çekildi Kısmet. 'Hani Lucky?' diye sordu.

Ertuğrul, nedense Lucky'siz geldiğinden midir, yoksa her

zamankinden çok daha farklı duygularla bilgilerle geldiğinden midir, gergin hissetmeye başlayıverdi kendini. Yabancılaşmıştı sanki. Hani şahaneydi? Hani müthişti?

‘Hastalanmış Lucky...’ dedi içeri girerken ‘...uyuz olmuş...’ kapıyı kendi örttü. ‘Biz de ondan kaşınıyormuşuz meğer...’ Poşeti kaldırıp gösterdi, ‘...bak, ilaçlarımızı da aldım geldim...’

Kısmet de nedense geri durmak ihtiyâcı hissediyordu. Ellerini karnının altında bağlayıp gözlerini yere eğdi.

‘Yazık!’ dedi ‘...Ferruh da mı uyuz oldu ki? O da kaşınıyo çok...’

‘Kesin!’ dedi Ertuğrul, Kısmet’e bakmadan. Arkalarına basıp ayakkebillerini çıkardı.

‘Ben de kahvaltı hazırladım sana... çay da demledim...’

‘İyi... hadi mutfağa geçelim o zaman.’

Düşünüyordu Ertuğrul. Bunu nasıl olup da daha önce düşünemediğini düşünüyordu. Nasıl diyecekti şimdi, ‘Ben senin eskiden ne iş yaptığını öğrendim’ diye? Nasıl diyecekti ki, ‘Önemli değil, takma kafana!’ diye. Önemli değildi de madem, niye demesi gerekiyordu önemli olmadığını? Madem kafaya takılacak bir şey değildi de, niye kendi kafasına en çok takılan oymuş gibi ‘takma kafana’ demesi gerekiyordu? Peki, öylesine de söylenebilir miydi her şey? O kadar önemsiz miydi?

‘Aaah Ferruhum... ahh Ferruhum...’

Donakaldı Ertuğrul. ‘Ha?’ diye fısıldadı. ‘Nedir o?’

Kısmet, mutfak kapısının ağzında dikilip gülmeye çalıştı. Ağzı yamuldu... beceremedi.

‘Bizim Ferruh konuşmasını öğrendi de...’

Oralarını buralarını kibar kibar kaşıyarak, birbirlerine ayıp olacakmış gibi, mesela bacakları kaşındığı zaman masanın altına birbirlerine pek de belli etmeden uzattıkları bir çatal ucuyla o kaşınan yerlerine çizikler atarak kahvaltı ediyormuş gibi yapmaya başladılar.

‘Aah Ferruhum... aah Ferruhum...’

Elinde değildi, bu söz kanını donduruyordu Ertuğrul’un. Çünkü Ferruh da oydu Ertuğrul da o. Kısmet, sevgilisinin rahatsız olduğunu fark etmişti.

‘Susturiyim mi?’ diye sordu. ‘Daha yeni söktü ya, hoşuna gidiyo, hiç durmadan söylüyo.. sabah benim de sinirimi bozduydı.’

Ayağa kalktı Ferruh. ‘Boşver...’ dedi. ‘...hadi gel salona geçelim...’

Kısmet ürkek ürkek kalktı ayağa. ‘Geçelim ama... artık yapmıycam ben...’ dedi.

Ertuğrul’un buzları çözüldü, kıza bakarak gülümsedi ilk kez. ‘Tamam...’ dedi ‘...oturur konuşuruz... Lucky varmış da bize rahat vermiyormuş gibi...’

‘Hah... tamam!’

Düşünüyordu Kısmet. Ne konuşacaktı ki? Nasıl konuşacaktı hem? Hem Ertuğrul’un kafası bozuk gibiydi epey. Acaba bugün sadece iyi haberleri verseydi de öteki haberi keyfi yerinde olduğu bir gün mü verseydi?

Ertuğrul önden, Kısmet onun peşinden salona geçtiler. Gerilerden, yalnız kalan ve ilgi bekleyen, zaten de çok fena kaşınan Ferruh’un giderek zayıflayan sesi duyuldu: ‘Aah Ferruhum...’

Ertuğrul her zaman seviştikleri kanepeye oturmak üzereydi, Ferruh’un sesini duyunca durdu, kendine oturacak başka bir koltuk bakan Kısmet’e salon kapısını işaret etti. ‘Örtüversene şunu. Şimdilik sesi gelmesin buraya.’

Kısmet, emir almış bir asker gibi koşturdu kapıya, sıkı sıkı örttü.

‘Bu sabah beni de sinir ettiydi...’ dedi tekrar, sonra geçip Ertuğrul’un karşısındaki koltuğa oturdu. Oturuş şeklini beğenmedi, ellerini koltuğun kenarlarına koyup sırtını dikleştirdi, olmadı, boyu kısa geldi, bir tarafa doğru yan döndü, beğenmedi, öte tarafa döndü, kıvrandı. Ertuğrul’un gerginliği geçer gibi oldu onun o zavallı hâllerini görünce. ‘Neler düşünüyor? Ne acılar çekiyor?’ diye düşünüp kendini sıcak davranmaya zorladı. Eliyle yanındaki mindere vurdu. ‘Gelsene yanıma Kısmet!’ dedi.

Kısmet, gene emireri gibi itaat etti ama tam Ertuğrul’un gösterdiği yere otururken, yüzünü ona döndü; ‘...ama yapmıycaz, ona göre...’ dedi.

Ertuğrul sâhiden güldü bu sefer. ‘Tamam tamam...’ dedi dirseklerini değiştire değiştire kaşıyarak. ‘Zaten kaşınmaktan hiçbir şey düşünemiyorum... gel... korkma...’

Oturdu Kısmet. Ertuğrul’a doğru sokuldu, o uzanıp da kolunu omzuna atsın diye. O kadar canı çekiyordu ama bilhassa dişlerini sıkıp kaşınmasını bastırıyordu.

‘Korkmuyorum ki...’ dedi.

Ertuğrul, kolunu Kısmet’in omzuna attı.

‘Niye böyle durup dururken vazgeçtin o zaman?’ diye sordu. ‘Hasta falan mısın yoksa?’

‘Yoo...’

‘Niye peki?’

Kısmet, omuz silkti. ‘İşte...’ dedi.

Erttuğrul, Kısmet’i kendine çekip daha sıkı sardı. Kızcağının, kaşıya kaşıya darmadağın ettiği saçlarını öptü, başını göğsüne yasladı. Tahsin Beyamca’yla karısının dün geceki tartışmalarını hatırladı. ‘En iyi atış, hedefi ilk seferde vuran atıştır’ demişti Tahsin Amca. Derin bir nefes aldı, gözünü kararttı ve,

‘Her şeyi biliyorum!’ dedi.

Tıpkı sinema gibiydi!!!

*Her ne ister kul, verirsin sen yine
Ya İlahî, yol şaşırdım ben yine!*

MEVLÂNÂ

Elvan Abla allak bullaktı. İnsan içine karışmaya karar verip de şehirde ev aldığından bu yana, tanıyan, adresini bilen olmasın diye genelev taksi durağından hiçbir taksiye binmezdi mesela ama o gün akli o kadar çok karışmıştı ki, bu prensibini unutup, eskiden olduğu gibi sıranın başındaki taksiye atlayıvermişti.

‘Allahım!..’ diye düşünüyordu, ‘...neler oluyor Allahım?..’

Kimse tanımamıştı onu inşaat alanında. Zaten o da kimseyi tanımamıştı. Son işçisine, son mimarına, son dekoratörüne, son mühendisine, son ustasına kadar değişmişti içerdeki kadro. Adamların bunu bir dövmedikleri kalmıştı işlerine karışıyor, aptal aptal sorular soruyor diye. Ama olmazdı ki? Patron onu koymuştu o işlerin başına.

‘Allahım?’

Koştura koştura Beş Numara’nın patronuna gitmişti. Neyse ki patron aynı patrondu. Bilmiyordu ki oraların asıl patronunu bir tek Tahsin Baydur bilir, Hatice Yazıcı bile bilmez. O zannediyordu ki, Beş Numara’nın patronu şu kelli felli adamdır. O zannediyordu ki, her evin patronu ayrı bir patrondur.

‘Patron...’ demişti pür telâş ‘...kadro olduğu gibi değişmiş ha?’

Sokak sorumlusu, sıkı emir almıştı ve sıkı emirleri sımsıkı

uygulayacak sıkı adamlardan biriydi. Zaten o yüzden sokak sorumlusu olabilmşti.

‘Buyur kızım?.. Kime baktıydın?.. Kadın başınla ne işin var senin burda yavrum?’

Elvan Abla ağzı bir karış açık bakakalmıştı toparlanıncaya kadar. Sonra, kendinde olmadığından adı gibi emindi, bu adamlarda bir tuhafılık olduğunu akıl etmiş, çekişe çekişe patron bildiği adamı kayıt dosyalarına bakmaya ikna etmişti.

‘Hayrettir kızım...’ demişti sokak sorumlusu, son dosyayı da Elvan Abla’nın önünde koyarken. ‘Millet burdan çıkıp gitmeye bakar, sen buraya yazılmaya bakıyorsun... git Allah aşkına!.. Beni deli etme, canımı da fazla sıkma artık... biz burda eşşek başı mıyız bu kadar senedir?.. Sen burda çalışmış olsan bilmez miyim ben?.. Aptal gibi ben de sana uydum, işi gücü boşlayıp isim şehir oynuyorum iki saattir senle... yürü git hadi!’

‘Ama... ama daha dün akşam?..’ diye kıvranmaya başladığı sırada, gene hiç tanımadığı iki fedâi gelmiş, kollarından tuttukları gibi kapının önüne bırakıvermişlerdi yılların Elvan Abla’sını. Elvan Abla kaşınmayı bile unutmuştu.

‘Belki de her şeyi unutan benim?.. Belki de on üç senedir rüya görüyordum... Ama nasıl olur? Nasıl olur Allahım?’

Birden evi gelmişti aklına. ‘Ya gider de evimde, o korku filmlerinde olduğu gibi yabancıların oturduğunu görürsem?’ Sonra evde onu bekleyen o mâsûm kız... Kısmet... Neden onun kaydını da sormamıştı o patron olacak adama sanki?.. Ya Kısmet diye biri de yoktuysa?

‘Allahım!.. Allahım, sakın Allahım!.. Kısmet de gitmesin Allahım!’

Site? İkiz villa? Dağ gibi taksitler? Hemen şoförü dürtüp rotayı sitenin kooperatifini yöneten firmaya çevirtmişti. Alnından akan ter miydi o asansörden inerken, yoksa asit mi? Gözleri nasıl da cayır cayır yanıyordu! Zile basarken nasıl titriyordu eli! Kooperatif başkanının sekreteriyle konuşurken, ki sekreter de değişmişti, nasıl uzaktan geliyordu kendi sesi! Ama burda yaş tahtaya bastıramayacaklardı onu. Tapusu cüzdanında duruyordu villasının... senetleriyle ipotek kaydı da koope-

ratif kasasında olsun varsındı artık... Zaten devretmeyecek miydi?

Hah! Başkan aynı başkandı çok şükür! Ya o da onu tanı mı yorduysa?

‘Ooo... Elvan Hanım!.. Hoş geldiniz, şeref verdiniz!.. Buyrun efendim, buyrun, şöyle oturun lütfen, ne alırdınız?.. Hayrola, villanızla ilgili bir şikâyetiniz mi var yoksa?.. Efendim?.. Borç senetleriniz mi?.. Aman hanımefendi, şaka mı yapıyorsunuz?.. Ne senedi? Ne borcu efendim?.. Aksine, o kadar dakik yaptınız ki ödemelerinizi, biz kendimizi size borçlu hissediyoruz vallahi... tapu kaydındaki ipotek mi?.. Hah hah hah... bugün şakacılığınız üzerinizde anlaşılan... ama olmadı böyle Elvan Hanım... bir acı kahvemizi içmeden?..’

Merdivenlere vurmuştu kendini. Asansörü de o unutmuştu. Kapının önüne çıktığında ne yaptığını, ne yapması gerektiğini, nerden geldiğini, nereye gideceğini bilemeyecek hâldeydi. Kendini kaybetmek üzereydi. Sevinse miydi? Bilmiyordu... üzülse miydi? Bilmiyordu... uyansaydı en iyisi... bu rüyaydı evet!.. Mutlaka öyleydi... önceki on üç sene değildi rüya olan, bu birkaç saatti... Bu katil suratlı herif de neyin nesiydi?

‘Elvan Hanım?’ demişti adamın biri durup dururken. Artık kendinden o derece şüphede idi ki, o adamın tanınması gereken bir adam olduğundan neredeyse emindi. ‘Efendim?.. Buyrun beyefendi?’ demişti cân-ı gönülden. Sonra o adam onu, o kaldırımın kenarına park etmiş uzun kuyruklu antika arabaya götürmüş, sol arka kapıyı açarak içeri buyur etmişti. İçerdeki bu antika kılıklı, antika bastonlu adam kimdi? Yoksa onu da tanıyordu da?..

‘Allahım?’

‘Sana evine kadar refâkat etmek istedim kızım,’ demişti o adam. Yaylana yaylana yola çıkmışlardı.

‘Afedersiniz beyefendi... kafam çok fazla karışık bugün... lütfen, eğer pot kırırıysam bağışlayın... tanışıyor muyduk?’

‘Sevgili Lucky...’

‘Pardon?’

Yaşlı adam dalgın dalgın gülmüştü o zaman. ‘Ben pot kırdım

evlâdım...' demişti. '...kendimi tanıtmadım, sen de haklı olarak korktun tabii... Ben, Tahsin Baydur... kapı komşunu ziyarete gidiyorum... Sevgili Lucky'yi... Çiğdem Sitesi'nde oturduğun o ev var ya... onun bitişiğinde oturur Sevgili Lucky.'

Başka bir şey sormaya cesâret edememişti Elvan Abla. Yeni-mahalle'yi geçmişler, Çiftlik Kavşağı'ndan İstanbul yoluna çıkmışlar, Batıkent'e gelmişlerdi tek kelime konuşmadan. Yalnız, o yaşlı adam. Tahsin Bay...? Neydi?... Ara sıra, 'Aah Sevgili Lucky!' demişti içli içli ve ara sıra da elinin üstünü, koltuk altını, dizlerini kaşıyıp durmuştu. Katil suratlı şoförün de ara ara kaşındığı gözünden kaçmamıştı Elvan Abla'nın. Kendi kaşınıtları aklına gelmişti o zaman ama tutmuştu kendini.

Çiğdem Sitesi'ne, villasının önündeki donmuş çimenliğin kıyısına yanaşıp da durduklarında, Elvan Abla teşekkür ederek arabadan inmişti ama tam merdivenleri çıkmaya başladığı sırada, o katil suratlı şoför peşinden koşup tekrar arabaya dâvet etmişti onu. Elvan Abla'nın akli fikri evinin içindeydi, Kismet'teydi ama ayıp olmasın diye geri dönmüş, arka koltuğa geçip yaşlı adamın yanına tekrar oturmuştu. Yaşlı adam, üzerinde 'Lucky'den sevgiyle' yazan, büyücek, gösterişli bir zarf uzatmıştı Elvan Abla'ya. Elvan Abla zarfı almakta tereddüt edince yaşlı adam hiddetlenmiş ve zorla tutuşturmuştu eline. Sonra yüzü gülmüştü yaşlı adamın. 'Bu o kadar berbat bir hediye ki, açar açmaz yakmak ve böyle bir hediye aldığını unutmak isteyeceksin!' demişti. 'Aç hadi!'

Elvan Abla, biraz da içi sıkılarak açmıştı kalın zarfı. Açar açmaz, kooperatif senetleri çarpmıştı gözüne. Hepsinin de pul yerleri yırtılmıştı. 'Nasıl?' diye inlemişti. Yaşlı adam, eliyle zarfı gösterip, 'Unut gitsin!' demişti o zaman. Elvan Abla tapudan ipoteğin kalktığına dair belgeyi ve peşinden de geneleve verdiği son senetleri, vesikalarını, sağlık muayene karnelerini bulmuştu zarfın içinde. Titremeler, nöbetler geçirmeye, sararıp solmaya, kulaklarından ayak parmaklarına kadar alev alev yanmaya başlamıştı. Bütün bu süre zarfında, yaşlı adam tatlı tatlı gülüp durmuş, her seferinde, 'Unut gitsin!' demiş, en sonunda Elvan Abla'nın eline küçük, mühürlü bir zarf geçince

bileğini tutarak onu açmasına mâni olmuştu. ‘Bunu...’ demişti üstüne basa basa ‘...evine girince açacaksın ve hiç unutmayacaksın çünkü bunu hiç unutmak istemezsin, çünkü bunu, istesen de unutamazsın...’

‘Niye?’ demişti Elvan Abla. Sesi gene kendi kulaklarına çok uzaktan gelmeye başlamıştı.

‘Çünkü, Sevgili Lucky’nin asıl armağanı budur! Bütün bu bir yığın uyduruk kâğıt arasında, sana, sadece sana, senin hayatına ait olan tek gerçek belge budur... gerisini unut gitsin kızm... unut gitsin!’ demişti.

Elvan Abla sarhoş gibi inmişti arabadan. O kadar yalpalamaya başlamıştı ki, o katil suratlı şoför koştura koştura gelip koluna girmek zorunda kalmıştı. Merdivenlerin başında aklına gelmişti Elvan Abla’nın. ‘Kimdir bu bey?’ diye sormuştu katil suratlı şoföre.

‘Tahsin Baydur!’ demişti o da gururla.

‘Onu anladım canım...’ demişti Elvan Abla. ‘Tahsin Baydur kimdir?’

Şoför, bir Elvan Abla’ya bakmış, sonra omzunun gerisine, arabaya doğru ürkek bir bakış atıp yeniden Elvan Abla’ya dönmüş, kulağına yaklaşıp fısıldamıştı:

‘En küçük şeydeki en büyük şeyi bulup çıkartan biri varsa, işte o biri Tahsin Baydur’dur. Bütün bu hikâyeyi bir uyuz itten buldu çıkardı.’

Elvan Abla kaşlarını çatmıştı. Beyni zonkluyordu artık. Uyanacaktı galiba. ‘Hikâye mi? Hangi hikâye?’

Kasap kılıklı şoför, Elvan Abla’ya elinde tuttuğu küçük zarfı göstermişti. ‘Şu küçük zarfın içindeki hikâye.’

Sonra kaşına kaşına merdivenleri inmişti şoför. Arabaya gidip sağ arka kapıyı açmıştı. Elvan Abla da o sırada çantasından anahtarını çıkartmış, ellerinin titremesini güçlkle bastırarak kapıyı açmıştı. Ne Kismet kalmıştı aklında ne de Kismet’in evli barklı dölleyicisi. Kapıyı usulca örtüp sırtını yaslayarak bir süre nefeslenmiş, sonra küçük zarfı paralamamaya gayret ederek açmıştı.

Zarfın içinden, minik kollarını açmış, ‘GEL GEL’ yapan çok

eski bir bebek fotoğrafı çıktı. Sararıp gitmişti ama Elvan Abla bu bebeği çok iyi tanıyordu. Üzerindeki tulumu da ilk müşterisinden kazandığı parayla almıştı o bebeğe. O bebek, Elvan Abla'ya ait olan tek şeydi şu hayatta. Unutmak istemeyeceği, istese de unutamayacağı tek şey.

Sarı fotoğrafın, üzerine yapıştırıldığı beyaz mukavvada büyük harflerle şöyle yazıyordu: 'BEN GELDİM ANNE'

Elvan Abla çılgığı bastı: 'Ferruuuh!... Aaah Ferruhum!'

Bir küçük patırtı oldu kapalı salon kapısının ardında, sonra genç bir herifin sesi duyuldu:

'Efendim annecim!'

Kapıyı açan uzun boylu, uzun boyunlu, at bacaklı çocuğa doğru koşmak istedi ama koşamadı Elvan Abla. Dizleri tutmuyordu. Şimdi dizlerin tutulacağı zaman mıydı? Olduğu yerde kızgın kızgın söylenmeye başladı kendine, 'Allah seni Elvan...' dedi '...geberme e mi!'

Ferruh annesini hiç unutmamıştı. Annesi, gene annesiydi. Gözleri, kokusu, ak gerdanı... Kilo almıştı biraz, biraz da yaşlanmıştı... hepsi o... gerisi hep eskisi gibiydi... burun buruna sürttürmesi bile... kulak memesini kaşması bile... zaten bir de kaşınıyordu ki Ferruh'un kulakları... Sorma gitsin!

Rabbim! En küçük bahşişin 'Dünya' senin!!!
MEVLÂNÂ

Şirin az önce güçlkle kalkmış, dut ağacının altından sürüne sürüne çıkmış, yalpa vura vura, sık sık durup dinlene dinlene ötedeki şantiyeye gitmiş, sine sine etrafta dolaşmış, hortumların, küreklerin, kum yığınlarının arasında bir kireçli su havuzu bulmuş, bol bol, mesânesini iyice şişirecek kadar bol, kolay kolay taşıyamayacağı kadar bol, karnının içinde ne varsa hepsini dışarı ittirecek kadar bol su içmişti. Birazdan doğurmaya başlayacaktı çünkü ve bu işi kolaylaştırmanın en iyi yolu bol bol su içip, midenin rahme baskı yapmasını sağlamaktır. Kaç doğum yapmıştı Şirin. Çok iyi biliyordu. Gelseydi, Lucky'ye de öğretecekti hepsini ama Lucky gelmemişti.

Her adımda 'lık lık' sesler çıkararak, biraz da özellikle batını yayık yayar gibi çalkalayarak bahçesine dönmüştü. Son zamanlarda, şu kaşıntılı, yaralı hastalığı başladığından beri insanlar uzak duruyordu ondan. Mahallenin çocukları bile 'Şirin' demiyorlardı artık. Kendi koydukları ismi değiştirmişlerdi hastalandı diye. 'Hoş' diyorlardı ona. Hele büyük adamlar iyice değişmişlerdi. Onu uzaktan görmeye bile tahammül edemiyorlardı artık. Ya taş atıyorlardı ya da yere eğilip taş almış da atacakmış gibi yapıyorlardı. Onu öldürmeye veya canını acıtmaya çalışanların da bir gün acı çekeceklerini veya bir gün

öleceklerini biliyordu Şirin. Ne ölmekten korkuyordu ne acı çekmekten ama gene de uzaklaşıyordu ordan. Çünkü küsüyordu hepsine. Onlar da sanıyorlardı ki Şirin korktu... Yaa, işte gelseydi, hem doğum yapacak hem de bunları anlatacaktı Lucky'ye... Neden gelmemişti Lucky?

Dut ağacının altına girmeden önce şöyle bir kafasını kaldırıp Sevgili Lucky'nin hep çıkıverdiği o büyük camın içine doğru bakmıştı. O zaman o camın içinde ağlayan bir kadın görmüştü. Ağlayan göze bakamazdı o, mutlaka kendi de ağlamaya başlardı. Dut ağacının altına güçlkle girmiş, yere uzanmış ve başını patilerinin üstüne koyup kesik kesik ağlamıştı birazcık da ancak ondan sonra doğum hazırlıklarına başlayabilmişti. Ne çok iş vardı yapılacak! Keşke Lucky de gelip görseydi, öğrenseydi ne yapılacak, nasıl yapılacak... ama gelmemişti Lucky! Niye gelmemişti Lucky?

Doğruldu. Karnını hızlı hızlı şişirip indirerek derin ve çabuk nefesler almaya başladı. Evet!.. Daha derin ve daha çabuk!.. Sonra bacaklarını ayırıp kalçalarının üstüne oturdu... Evet!.. İşte içtiği sular hiç incitmeden aşağıya doğru itirmeye başlamıştı çocuklarını... Berduş'un çocuklarını!.. Berduş?.. Yok... o gelemezdi bir daha... Lucky gelebilirdi ama o da gelmemişti nedense...

Tekrar doğruldu. İlk çocuğun kanala girdiğini ve dut ağacının altındaki ışığa doğru yola çıktığını biliyordu artık. Yorganı dişledi, geri geri gidip asılarak onun büyük bir bölümünü ağacın altından çıkardı. Çocuklar böyle büyük ve yumuşak şeylerin aralarına, kıvrımlarına falan kaçıp boğulabilirlerdi... onun için, en iyisi toprağa doğurmaktı... Şirin biliyordu bu işleri... keşke Lucky de gelseydi!

Ne kadar enerjik oluyordu doğum zamanı! Hep böyle oluyordu o... hastalıktan ölecek hâldeyken bile doğum vakti gelmişse eğer, patileri şişiyor, kasları açılıp uzuyor, karnı sertleşiyor, sırtı esnekleşiyor, gözlerinin ferisi, dizlerinin dermanı hem de fazlasıyla geri geliyor, hayat doluyordu içine... Ne güzel!..

Ağacın gövdesine sırtını yaslayarak doğuracaktı. Her zaman için bir yere yaslanmakta fayda vardı. Bacaklarını ayırdığında

dengeni arkana yaslanarak buluyordun çünkü. Yoksa geri yuvarlanabilirdin... Lucky gelseydi de görseydi bunları... Lucky?.. Lucky?

Ağaç gövdesinin etrafını, şişen patileriyle güçlü çizikler atarak eşmeye başladı. Vücut ısısıyla epey yumuşamıştı toprak. Kolay oluyordu. Eşti, eşti, eşti, kendi gövdesi kadar eşti. Sonra bu eştiği yere uzanıp ısıttı. 'Çocuklar üşümesin!' Sonra ısıttığı bu alanın ağaca en yakın kısmına kendi dirseklerinin derinliğince bir çukur açtı. 'Ben yiyecek bulmaya, çiş yapmaya gittiğim zaman çocuklar bunun içinde emniyette olsun, sağa sola dağılmasın, birbirinin altına kaçıp birbirini ısıtsın!' Lucky nereden bilecekti bunları?.. Gelmeliydi ki, görmeliydi bir!

Son defa kontrol etti ortalığı. Doğumhane hazırды. Ayağa kalktı, karnını şişire şişire derin nefesler aldı verdi. Tamamdı galiba... Suyu patladı... Kafasını çevirip eğilerek tüyü dökülmüş, uyuzdan bükülmüş çıplak bacaklarının arasından sızan koyu renkli sıvıya baktı... Hah!.. Geri çekildi, sırtını ağaca verdi, doğurmaya başladı... Ah Lucky görecek ki!.. Lucky'ye küstü!

Çal çal çal
Tar-keman bir hava çal!
Çal çal çal
Bir oynak şen hava çal!
ÂZERÎ TÜRKÜSÜ

Kemalettin, önce güneş yağı sürdürecekmış gibi bikinisini giyinip gelen Bûse'nin pomatını sürdü. Kapısız mutfaktaki masayı bir kenara çekmişlerdi Yere bir örtü serdiler. Lucky, Kemalettin'e kûs olduğu için o çağırınca gelmiyordu.

'Lucky, gel benim akıllı kızım!' diye seslendi Bûse.

Arka camdan bakıp durmanın beyhûdeliğini anlayan Lucky de kendine oyalanacak birşeyler arıyordu zaten. Ne güzel tereyağlı, şekerli, ekmekli çay içmişti az önce. Karnı lıkır lıkır Bûse'nin yanına gitti. Şirin ne yapmıştı acaba? Karnını doyurabilmiş miydi? Lucky tereyağlı çayları mideye indirirken Şirin çöp mü karıştırmıştı? Karıştırabilmiş miydi? 'Mıyk?'

'Aman da ağlarmış da benim kızımış daa... aman daa... hadi yat kızım şu örtünün üstüne... hadi benim kızım... yat kızım.'

Oflaya poflaya uzandı örtünün üstüne Lucky. 'Eee?' Bûse, doncak kalmış, her tarafını kremle ovalayıp duran Kemalettin'e dönüp baktı. 'Yardıma gelmiyo musun Kemoş?' diye sordu. 'Barışıldınız hem?'

'Yok öyle yağma!' diye ters ters konuştu Kemalettin '...gelecek, eşşek gibi elimi öpecek, anca ondan sonra barışırım barışırsam!'

'Yazık babası yazık!' diyerek avcuna yaydığı kremi kara köpeğin vücuduna yedirmeye başladı Bûse. Lucky'nin hoşuna

gitmişti bu iş. Masaj gibi gelmişti. Bir süre memişlerinin etrafına krem sürülürken kafasını kaldırıp baktı, Bûse'nin kulağının içine, gözünün bebeğine serî diller attı, sonra uzandı, sivri kafasını uzun boynu içbükey olacak şekilde yere koydu.

Bûse'nin fena hâlde kanı kaynamaya başlamıştı Lucky'ye. Öyle böyle değildi. İçine sokası geliyordu. Sevgiyle, şefkâtle minicik minicik uğraştı, kısa kıllarını tutam tutam ayırıp aralarına yol yol krem sürdü, yedirinceye kadar her santimetre karesine parmak friksiyonları yapmaya başladı. Lucky gevşedi. Göz kapakları bir açıldı, bir kapandı, sonra uykuya daldı. Şirin?

Rüyasında Berduş'u gördü Lucky. Berduş, dut ağacının altında oturmuş, ters ters Lucky'ye bakıyordu. Lucky ağlamaya başladı.

'Aaa?.. Bak bak Kemoş... rüyasında nasıl ağlıyo yaa... ay canım benim yaa... yerim bunu ben yaa...!'

Kemalettin, ayak parmaklarının arasına da kremi sürmüş, işi bitmişti. Şimdi sıra bir hafta boyunca yeni kurulmuş hıyar turşusu gibi oturup beklemeye kalıyordu. Sıkkin sıkkin yürüdü geldi Lucky'nin başına. Lucky, kesik kesik, kısık sesli çığlıklar atarak aralıksız ağlıyor, örtünün üstündeki patilerini ve arka ayaklarını depar atarmış, dörtnele koşarmış gibi eşzamanlı, koordineli hareket ettiriyordu. Altındaki örtü, ayaklarının hareketine göre bir büzülüyor bir geriliyordu.

'Korkulu rüya görüyo...' dedi Kemalettin. O da duygulanmıştı.

Bûse, gözleri dolu dolu yutkundü. 'Şunların da bi dünyaları var di mi ay?' dedi. 'Kimbilir ne düşünürler, ne geçer akıllarından?'

Berduş, şimdi Şirin'in yavrularını yalıyordu ve uzaktan koşarak gelmeye çalışan Lucky'ye bütün dişlerini göstererek hırıl hırıl hırılıyordu. Lucky gene de Berduş'a doğru koşuyor 'Şirin nerde Berduş?' Ama bir türlü istediği hıza ulaşamıyordu. Her büyük adımı havada asılı kalmış da boşa çırpınırmış gibi yere basamadan, altındaki toprağı geriye doğru ittiremeden sönüp, dağılıp gidiyordu. Ağlıyor, daha da hızlı koşmaya çalışıyordu Lucky o zaman, ama olmuyordu. 'Şirin nerde Berduş? Küstü

mü bana Şirin? Sonra Şirin çıkıyordu dut ağacının altından. Lucky çok mutlu oluyordu. Demek iyiydi Şirin! Yeniden koşmaya çalışıyordu Lucky ve bu kez oluyordu. O Şirin'in yanına giderken, Berduş dönüp uzaklaşıyordu. Lucky, Şirin'in yanına gittiği zaman kendini yerde yatmış, Şirin'in yavrularını emzirirken buluyordu fakat kendi ağzı da Şirin'in memesindeydi. Lucky kendi yavrularını emziriyor, Şirin de Lucky'yi emziriyordu. Sonra bahçenin çıkışının ordan Berduş canlı canlı havlıyordu Lucky'ye. Onu yanına çağırıyordu. Lucky aradan çıkıyor, yavruları Şirin'e bırakıp Berduş'un yanına gidiyordu.'

Kapı çalınınca Lucky gözlerini açtı. Heyecanla fırlayıp Kemaletin'in yanından geçti, kapının tam ağzında uslu köpek otururken beklemeye başladı. 'Bav!'

'Kim ki?' dedi Kemalettin. Bûse'nin ayağa kalkıp örtüyü toplamasını ve merdivenlerden üst kata çıkmasını bekledi. Kapıyı, boksör donlu alt ve tamamen çıplak üst kısmına siper ederek açtı ve eğilip kim geldi diye baktı.

'Selâm Kemalettin!'

Kemalettin, şaşkın şaşkın geri çekilip dışardaki eli bastonlu adamın kapıyı ittirerek açmasına izin verdi.

'Hoşgeldiniz Tahsin Bey!'

Lucky coştı. Uzun boynunu deniz atı gibi kıvıra kıvıra kamçılamaya, dilini küçücük çıkarıp kendi burnunun ucunu yalamaya, inlemeye, altına damla damla işemeye, kısa kuyruğunu hep sağ ya da hep sol yana sallamaya, sağa sallıyorsa sağ, sola sallıyorsa sol yana devrilmeye, devrilir devrilmez ayağa fırlamaya, daha yüksek sesle, 'böğürür gibi, şikâyet eder gibi ağlamaya, sızlanmaya başladı.

'Dur bakalım Sevgili Lucky... dur bakalım...' diyordu Tahsin Baydur ve hayvanın Kırkpınar'a katılacakmış gibi vıcık vıcık krem sürülmüş kara gövdesini sarıp sarmalıyor, öpüp kokluyor, sevip okşuyordu.

'Sevgili Lucky... sevgili Lucky...'

Kemalettin, misafirinin tuhaflıklarına geçen sefer de şahit olduğu için pek yadırgamıyordu kendisine yüz verilmemesini ama kendi kıyafetini kendi yadırgıyordu ister istemez. Altında

bir tek boksör don vardı çünkü. Hepsi o kadar. Yukarıya çıkıp giyinecek olsa, onca uğraşıp da krem sürünmüştü, emekleri boşa gidecekti. Ee, böyle de olmazdı ki!.. Ayıp denen bir şey vardı.

‘Ben en iyisi üstüme bir şeyler alıp geleyim...’

‘Sevgili Lucky... ne kadar yakışmış hâmilelik!.. Sevgili Lucky!..’

Kemalettin şansını biraz daha yüksek sesle denemekte yarar görüyordu çünkü tecrübeyle sabitti, bu ihtiyar adam delibozuk bir şeydi. Tam bu giyinmeye gidermiş mesela, süslenip püslenip aşağı inermiş üvertür sanatçı gibi, bir de bakarmış salon boş... müşteri kalkmış gitmiş... Onun için adam oturacak mı oturmayacak mı garantiye almak lâzımdı.

‘Eee... siz şöyle buyrun oturun Tahsin Bey, ben de üzerimi giyinip geleyim... otururuz değil mi?..’

‘Sevgili Lucky...’

‘Oturur muyuz diyordum?’

Kemalettin pes etti, geri çekildi, sırtını yaslamadan kanepeye oturup kollarını kavuşturdu. Adamın onunla, onun dünyasıyla hiç ilgisi yok gibiydi. Sanki onun değil de Lucky’nin evine oturmaya gelmişti. İşte şimdi de bastonunu bir kenara dayamış, Lucky’le beraber evin içinde koşuşturmaya başlamıştı. Manyak mıydı neydi? İnsan utanırdı yaa! ‘Bi de kıça vurup kaçmaca oynaydınız!’

Şillik da nasıl hayrandı adama! Yuh! Nankör!

Kapı bir kez daha çalındığında Tahsin Bey kapısız mutfaktan Lucky ile birlikte çıkmak üzereydi. Kemalettin’in yerinden kalkmasına bile zaman bırakmadan yürüdü, kendi evinin kapısını açar gibi açtı kapıyı. Kemalettin, kaçıp saklanmadığına pişmân, altına işlemiş geri zekâlı bir çocuk gibi sırtarak oturdu kaldı boksör donuyla.

‘Gel Osman!’

Osman, karısı Aysel, büyük kızları Nezahat ve küçük kızları Neslihan Lucky’yi ziyarete gelmişlerdi mâlûm. Kemalettin fırladı, merdivenlere doğru koşmaya başladı.

‘Meraba Kemalettin Abi... rahatsız etmedik inşallah!.. Aaa... Tahsin Amcaaa!’

Kemalettin, basamakları çıkmaya devam etti. ‘Yok canım...

hoşgeldiniz... buyrun oturun siz... hemen üstümü değişeyim, geliyorum.'

'Baba... adam niye güneş yağı sürmüş?'

Kemalettin yatak odasına kendisini atıp, bir kâbus öcüsünden kaçmış da buraya son anda sığınmış gibi kapıya yaslı kaldı bir süre. Bûse, karyolanın üstüne bağdaş kurarak oturmuş, dizlerini kaşıya kaşıya kitap okuyordu. 'Nooldu Kemoş?' dedi. 'Kimmiş gelen?'

Kemalettin, sinirli sinirli ağzının içinden söverek banyoya yürüdü. 'Herkes...' dedi, '...bütün Türkiye... aklına kim gelirse...'

'Aaa? Hani banyo yapılmıyacaktı bir hafta?'

'Git de aşağıdakilere söyle... Donla mı çikalım yanlarına?'

Kemalettin banyoya girince Bûse de gelenleri merak ettiği için yatak odasının kapısını açıp parmak uçlarına basa basa merdiven başına kadar gitti. Trabzanlara tutunarak eğilip alt kattan gelen seslerin sahiplerini görmeye çalıştı.

'Meraba Bûse Abla...' dedi arkasından Osman. 'Rahatsız etmedik inşallah... ben de Kemalettin Abi'ye bakıyodum... misafirleri geldi de...'

'Ay nooluyo Osman yaa!' diye bağırarak yatak odasına kaçtı Bûse. Aceleyle bikinisinin üsüne eşofmanlarını çekti. Banyo kapısının önüne gitti. 'Kemoş...' diye bağırdı. '...çabuk çık, ben de giricem...'

Önce Kemalettin giyinip indi aşağıya. Kapısız mutfakta yeni misafirlerini gördü. Kremli memelerini sere serpe yatmış, şımaran Lucky'yi seviyorlardı. Yanlarına gitti. Kızı tanıımıyordu ama oğlanı iyi tanıyordu. 'Hoşgeldin Ertuğrul...' dedi. 'Hayırdır?'

Ertuğrul Kemalettin'e döndü. 'Ferruh!' dedi.

'Hayır Kemalettin...' dedi Kemalettin kendini göstererek.

'Yok Abi, ben kendi adımlı söylüyorum... ismim değişti de...'

'Ne zaman lan?'

Salondan, Aysel'in yanındaki tombulca kadın cevap verdi: 'Az önce Kemalettin Bey!'

Kemalettin döndü, bir gece geç vakit 'köpeğiniz havlıyor' diye kapıya dayanan kadına baktı. Ağlamaktan olsa gerek, gözlerinin altı torba gibi şişmişti kadının.

‘Merhaba, hoşgeldiniz...’ dedi kadına. ‘Siz şu yandaki komşumuzsunuz değil mi?’

‘Evet...’ dedi Elvan Abla. Fazla samimi konuşuyordu kadın. Kemalettin işkillendi. ‘Ertuğrul’un ismiyle ilgili şey ettiydik...’ dedi. Bir Ertuğrul’a -veya Ferruh’a-, bir Elvan Abla’ya bakıp elini vana kapatır gibi çevirerek güldü, sordu: ‘...sizin Ertuğrul’la bir alâkanız falan?..’

‘Annem!’ dedi Ertuğrul -veya Ferruh-.

‘Ne zaman yaa?’

‘Az önce...’ diye cevapladı bu defa Kısmet.

Kemalettin’in kafası fena hâlde karışmaya başlamıştı. ‘Pardon...’ dedi. ‘Size hoşgeldin dememiştim heralde... ben Kemalettin... hoşgeldiniz...’

‘Hoşbulduk...’ dedi Kısmet. ‘Ben de Gülseren... Ferruh’un nişanlısıyım.’

‘Ferruh?’

‘Benim abi...’ dedi Ertuğrul -veya Ferruh-.

‘Nişanlandın mı sen Ertuh... Ferruğrul...?’

‘Evet Abi...’

‘Lan ne zaman?’

‘Az önce Abi.’

Kemalettin’in başı döndü. Az kalsın, Bûse gibi, ‘Ay nooluyo yaa...’ diyecekti, kendini son anda tuttu, ‘Nooluyo yaa?’ dedi.

Ertuğrul -veya Ferruh- Kemalettin’in yanına getirdi yanındaki kızı. ‘Abi bizi Kısmet’le nişanlandığımız için tebrik etmiyecek misin?’ dedi.

‘Deminki arkadaş gitti mi?’ diye sordu Kemalettin. ‘Hani Gülseren demiştiniz?’

‘Haa...’ dedi Ertuğrul -veya Ferruh- ‘...ismi daha az önce değişti de şaşırp karıştırıyoruz Abicim...kusura bakma...’ gülererek Kısmet’e -veya Gülseren’e- baktı ‘...mutluluğumuzu Lucky’ye borçluyuz da geçmiş olsuna geldiydik...’ dedi.

Kemalettin, yerde yılışık yılışık ona buna dil atan köpeğe baktı şüpheyle. ‘Olur olur,’ diye düşündü. ‘...her şey beklenir bu alçaktan...’

Kapı tekrar çalındı o sırada. Kemalettin, kendi evinin kapı

açma hakkını bu defa kimseye kaptırmadı. Kalabalığı yarararak ilerledi ve açtı. Gözüne oldukça âşinâ gelen, dişsiz ağzını göstere göstere sırtan bir adam duruyordu karşısında. Yanında başı örtülü bir kadın, arkasında da üç tane çocuk.

‘Selâmünaleyküm Kemalettin gardaş...’

‘Hoşgeldiniz... siz?.. Ee?..’

Osman kapıya gelmişti. ‘Ender... ne işin var la burda?’ dedi, sonra da Kemalettin’e dönüp hatırlatmada bulundu: ‘Bizim duraktan abi...’ dedi.

‘Haa...’ dedi Kemalettin. ‘...tamam tamam... hatırladım... buyrun... buyrun hanımefendi...’

Kadınla çocuklar yanından geçip içeri girerken Kemalettin elini uzatıp sırtan Ender’le toka etti. ‘Habarsız gelivirdik amma?..’ dedi Ender. ‘...bi yavru alacaz ya... çocuklar bi gorelim didiler... topladım geldim alayını...’

‘Nerden yavru alıyorsunuz?’

‘Lucky’deen...’ dedi Ender gayet sakin, sonra da Kemalettin’i kibarca itekleyip, ‘Ana gızıma ana... ana yavrıma ana...’ diyerek yerde mestâne yuvarlanan Lucky’nin üstüne atladı.

‘Allahım bu nasıl bi gün yaa?..’ diye düşünerek soğuk havayı ciğerlerine doldurdu Kemalettin. ‘Delirecem ben yaa...’

Osman, pantolonunun üstünden kalçalarını kaşıyarak teselli etti ev sahibini. ‘La Kemalettin Abi... salak la bu Ender... hiç insan köpeğin sahibine sormadan alacam verecem der mi la?’

Daha sonra Bûse de üzerini giyinip aşağı indi. O indiğinde, Aysel çoktan çayı demlemişti bile. Elvan Abla da kurabiye falan getirmişti. Hep beraber oturup yediler, tanışıp kaynaştılar. İkinci bardak çaylara geçilmeden kapı tekrar çalındı. Veteriner Kâzım, Lucky uyuz kremi yalamasın diye kaşına kaşına gelip boyun siperliğini getirdi. Onu da içeri buyur ettiler. O onlara bir köpek nasıl doğurmuş, onu anlattı. Herkesin gözleri dolu dolu oldu. Ender, ‘Höyy’ diye biraz abartarak ağladı. Sonra Selahattin, hanımı ve dört oğlu geldi. Çaydanlık yetmeyince Gülseren -veya Kısmet- Ferruh’la -veya Ertuğrul’la- beraber yan tarafa geçip ilâve çay demledi. Daha sonra Sâmi geldi tek başına. Durumları merak etmişti. Daha sonra Tahsin Bey, ‘arabada

bekle bekle sıkılmıştır' diyerek kuyruklu Chevrolet'de oturan Kasap Selim'i çağdırttırdı. Kurabiyeler bitince, Ert... Ferruh Ender'in arabasına atlayıp uçtu, köşedeki pideciden otuz porsiyon etli pide kapıp geldi. Daha sonra çocuklar; 'LAK-LUK LAKI / ZIKKIMIN KÖKÜ' oynadılar. Ender de dayanamayıp onlara katıldı ve Lucky'den alacağı dişi yavru Dona için yaptığı bir besteyi seslendirdi. Osman beğenmedi. 'Siktir la!.. Bandıra Bandıra Ye Beni'nin müziğini çalmışın la! Hırsız mısın sen la?..' diye kaçırdı ağzından. Aysel Osman'ı, 'Gene öküzlüğün tuttu' diyerek kibar konuşmaya dâvet etti. Akşam yemeği saatini de beraber geçirdiler. Çok gülüp çok eğlendiler ama Tahsin Bey iki defa taşıkardı krizi geçirince azıcık moralleri bozuldu.

Akşamın hitamında, Bûse, Gülseren ve Elvan Abla, sık sık birbirlerine gelip gitmeye karar verdiler. Ayrıca, onlar bunlara Ferruh'u, yani papağan Ferruh'u, bunlar da onlara Lucky'yi, ne zaman bakacak biri lâzım olsa emanet edebilirlerdi. Elvan Abla boştaydı şimdilik. Bir kamu kurumundan yeni emekli olmuştu. İş bulursaydı çalışacaktıydı. Bûse ona Tunalihilmi'de yeni açacağı butikte kasiyerlik teklif etti. Elvan Abla nedense bu teklife çok bozuldu. Bûse hemen ardından, parayı az buldu da ondan bozuldu, diye düşünerek, durumu düzeltmek maksadıyla Elvan Abla'ya komisyoncu kasiyerlik teklif etti. Elvan Abla hüngür hüngür ağladı.

Şirin doğurdu bitirdi. Çok yorulmuştu ama değmişti. Beş tâne nurtopu gibi oğlan! Beşinci ve son yavru, babaya çok benziyordu bu yüzden onun adını Berduş koymaya karar verdi Şirin. Son plasentayı da yedi. Yavrularını memelerinin dibine çekip emzirdi. Üşümeye başlamıştı ama kalkıp yorganı alamazdı şimdi. Kalkarsa yavrular üşürdü bu sefer. Şimdi Lucky olsaydı o yorganı getirirdi ama Şirin gene istemezdi. Küsmüştü çünkü... çok küsmüştü Lucky'ye. Yavrularının üstüne kapandı. Kel sırtı buz kesmişti şimdiden. Belki yarın Lucky gelirdi, belki o o zaman Lucky ile barışırdı, belki Lucky şu yorganı Şirin'in sırtına örterdi, belki o zaman Şirin Lucky'le barışırdı, belki Lucky sosis de getirirdi, ekmek de getirse olurdu, belki o zaman Şirin Lucky'le hep barışırdı. Lucky?

Şirin şirin şirinsen
Allah bilir ne'çe şirinsen
Âlem bilir ne'çe şirinsen
Muhammed bilir ne'çe şirinsen
KERKÜK TÜRKÜSÜ

Şirin, ertesi sabah soğuktan her tarafı ağrıyarak uyandı. Oğlanlardan biri gruptan her nasılsa uzaklaşmış, donarak ölmüştü. Burnunun ucuyla altını kokladı. Öldüğünü zaten anlamıştı ama emin olması gerekiyordu. Uzağa doğru iteledi şöyle. Öteki dördünün üzerine kapandı. Kimdi o ölen? Aaa? Berduuş?.. Berduş gene ölmüştü işte. Hemen başka bir Berduş buldu. Altını koklayarak onu belirledi. Bundan sonra Berduş oydu. Karnı acıkmaya başlamıştı. Susamıştı da. Bütün gece emip somurmuştu bunlar. Can mı bırakıyorlardı adamda? Şu Lucky de nerde kalmıştı hem?

Lucky, uyuz tedavisinin ikinci mahpusluk gününün büyük bölümünü de arka pencereden kendi bahçelerini Şirin'in bahçesinden ayıran yüksek duvara bakıp inleyerek geçirdi. Hisseydiyordu... Şirin'in başı dertteydi... ama ne yapabiliirdi?

Kemalettin ve Bûse, Lucky'nin hâmilelikten dolayı melankolik takıldığını zannedip ona acıyorlardı sürekli. Ama bir gün önce, kaşınan onca insan, çocuklarının ve ülkenin selâmeti için evlerine kapanıp, veteriner Kâzım da dâhil, bir hafta boyunca sıkı bir uyuz tedavisi görmeye söz vermişler, karar almışlardı. Bu kararın çok kararlı olmasında Tahsin Bey'in havaya kaldırıp salladığı bastonun ve, 'Başlarım ulan senin ekmek parana' diye-

rek Ender'in üzerine yürümesinin ve o sırada taşıkardi krizine yakalanıp yere yığılmasının hâkim rolü vardı. Sonuçta Fertu... Ferruh, gazete binasının karşısındaki eczaneye kadar bir koşu gidip yetmiş beş kutu daha Zalvor almıştı. Eczacı da o akşam dükkânı kapatırken kalan Zalvorları eve götürmüş, karıyı, çocukları zorla yatırıp bağırttıra bağırttıra ilaçlamıştı.

Endergil, Selahattingil, Osmangil, Samigil, Ferruhgil, Kasap Selimgil, veteriner Kâzımgil evlere kapanmış ve çoluk çocuk doncak bir hafta geçirmeye başlamışlardı.

Luckyciğin canı burnuna gelmişti. Gıcıklaşıyor, balkona işeyeceğine özellikle gidip Kemalettin'le Bûse'nin karyolasına işiyor, gene de sokağa çıkmaya razı edemiyordu kimseyi. Sonra küsüyor, burnunu arka pencereye dayayıp Şirin için ağlamaya başlıyordu. 'Giderek daha da duygusallaşılıyor bu!' diyordu Kemalettin, o zaman Lucky de onu davlumbazın tepesine kadar kovalıyordu.

Tahsin Bey ve Mücellâ Hanım da eve kapanmışlardı. Mücellâ Hanım, aile terbiyesi müsaade ettiği nispette çıplanıyor, omuzdan askılı uzun siyah kombinezonuyla evin içinde kara bir iyilik perisi gibi dolaşüyor ve hastalığı giderek ciddi bir kalp yetmezliğine doğru seyreden Tahsin Bey için ölüp ölüp diriliyordu. 'Pek tabii Tahsin Bey... recâ ederim efendim...' diyordu sel gibi gözyaşı akıtarak, '...hiç bağırma basmaz olur muyum Sevgili Luki'yi?.. Sizin mübârek gözleriniz ne gördü kim bilir o kara dom... dostumuzda?.. Emredersiniz efendim... siz öl deyiniz, öleyim recâ ederim, tek ki iyileşip kalkınız bir çırpıda, alınız geliniz şu bizim Lukimizi... fekât uyuyunuz Tahsin Bey allasen!.. Bırakınız o rüyayı efendim... görürseniz görürsünüz... siz zâhirî bir muhayyilattan korkacak adam mısınız recâ ederim!?'

İnâdı kırılmıştı Tahsin Baydur'un. Önce Doktor Efraim Yücetürk gece gündüz dememiş, sık sık gelip gitmeye başlamıştı. Peşinden, Tahsin Bey'in giderek tükendiğini teşhis ve tespitle, yakın arkadaşlarından uzman bir grubu eve getirmiş ve yoğun bir konsültasyon yaptırmıştı onlara.

Konsültasyon sonucu, aile dostu Efraim Bey tarafından li-

sân-ı münâsiple bildirilmişti Mücellâ Hanım'a. Osmanlı kadındı Mücellâ Hanım. Saygı ve hürmetle dinlemiş, tedirginliğini zerre belli etmemişti doktoru dinleyip bitirene kadar. Sonra da uzun, beyaz boynunu bükmüş, 'Allah'tan ümit kesilmez' diyerek kendisini teselliye çalışan dostu Efraim Yücetürk'e, titreyen dudaklarını ısırarak, 'Takdîr-i İlâhî ne derse o olur Efraim Bey!' demişti. 'Bize, Tahsin Bey'in can yoldaşı olarak bugüne kadar onu mutlu etmek için ne yaptıksa, son nefesini vereceği güne kadar onu yapmaya devam etmek düşer!'

Tahsin Bey, gözünü her yumduğunda aynı rüyayı görerek onun ne demeye çalıştığını düşündü durdu. Telefonu az önce istemiş ve yapacağı görüşmeyi yapmış olduğunu her uyandığında unutup bir kere daha istedi Mücellâ Hanım'dan ve azîz dostunu aradı durdu hep. 'Bana bak Yaşar Yazıcı... vasiyetimi unutmadın ya?' Sonra uyudu ve tekrar uyanıp tekrar telefonu istedi, tekrar Yaşar Yazıcı'yı aradı. 'Bana bak Yaşar Yazıcı...'

Uyuz tedavisi bittikten dört gün sonra sekârete girdi Tahsin Bey. Kasap Selim'le karısı ve çocukları, Ender'le karısı ve çocukları, Osman'la karısı ve çocukları, Sâmi'yle karısı ve çocukları, Selahattin'le karısı ve çocukları, Kemalettin'le Bûse, Elvan Abla, Ferruh ve Gülseren, buza kesen bir şafak vakti elbiselelerini sırtlarına geçirdikleri gibi soluğu Yenimahalle'deki mâlikânesinde aldılar Tahsin Bey'in. Sadece azîz dost gelmedi onu uğurlamaya, bir de Sevgili Lucky... Tahsin Bey, azıcık kendine gelir gibi olduğu bir sıra, antika Devrek bastonunu Osman'ın eline tutuşturdu, sonra gözlerini kapadı. Tahsin Bey öldü!

*Vara vara vardık, bir kara taşa
Yazılanlar gelir, sağ olan başa...*
KARACAOĞLAN

Vefâtından bir gün sonra öğlen namazını müteakip sade ve basit ama görülmedik 'raddede' kalabalık bir törenle toprağa verildi Tahsin Bey. Mahşerî 'fekat' sessiz bir ahâli uğurlamaya koşmuştu onu. Hacıbayram'dan kabristana kadar dizilmiş arabaların üzerinden yürünerek gidilebilirdi Karşıyaka'ya. Bir tanesi ikibin Vectra olan pek çok lüks arabadan oluşan kortejde bir tane direksiz, kuyruklu siyah Chevrolet, dört tane de ticâri taksi dikkati çekmişti yalnız. Hele bu taksilerden bir tanesinin ön tamponunun sağ ön köşesine antika bir devrek bastonu monte edilmişti ki en çok dikkat çeken de bu olmuştu. Her nasılsa, bu bastonlu taksi, rahatça süzülüyordu araba denizinin içinde. Sanki bastonu gören araba ondan korkarmış... Çok işe yaradı baston. Cenaze arabasının önünü açtı. Mâlûm, Tahsin Bey önünün kesilmesinden hiç hazzetmezdi.

Kasap Selim bu defa başardı. Hem cenâze arabasının çift kapaklı kapısını, hem de çivisiz tabutun kapağını taksicilerin hepsinden önce açtı.

Çelenk, çelenk, çelenk... Çiçek denizi gibiydi Karşıyaka. Yüzlerce çelenk gelmişti. Hayatı boyunca bir Allah'ın kuluna 'siz biz' demeyen, karısından başka Allah'ın hiçbir kulunun adının sonuna 'hanım-bey' kuyrukları takmayan, mevkii, ma-

kâmi ne olursa olsun Allah'ın her kulunu yalnızca ve yalnızca kendi adıyla anan, kurum unvanlarının yaldızlı saçmalıklarını kıyıp da hiçbir 'insanın' adına bulaştırmayan, bir tek defa olsun 'Sayın' demeyen, bir tek defa olsun 'efendim' demeyen bir adamın cenâzesine nasıl çelenk gelecekti? Tabii ki şöyle; 'Ahmet, Mehmet, Elvan...' ve daha yüzlerce özel isim... sadece isim... Bu 'sadece isim'li çelenklerden bir tânesi, mahşerî kalabalığın buğday başakları gibi hafifçe dalgalanmasına sebep olmuştu: 'MESUT'...işte o kadar... Herkes bu kocaman çelengi birbirini dürterek göstermişti gene birbirine. Yalnız, bir tâne çelenk gelmişti mezarlığa ki, o hemen, denizi yara yara kabrin başına kadar ulaştırıldığından, gerilerde kalan pek çokları okuma imkânı bulamamıştı üzerindeki ürpertici mesajı: 'BEN DE GELİYORUM!'

Tahsin Bey'in dostları, metânetini büyük bir asâletle muhafaza eden Mücellâ Hanım'ın bu çelengi görmemesi için büyük çaba harcamışlardı. Gene de görmüştü Mücellâ Hanım. 'Bırakınız efendim recâ ederim!' diye paylamıştı çelengi usul usul kaçırmaya çalışan Osman'la Ender'i. 'Görsün Rahmetli. Besbelli ki iyi bir dostundan!'

Bir tek Mücellâ Hanım ağlamamıştı toprak örtülürken. Tahsin Bey'in bütün çocukları birer birer dizüstü çöküp giderek şişkinleşen toprak yığınının üzerine kapaklanmışlardı da Mücellâ Hanım'ın tek kirpiği olsun ıslanmamıştı.

Azîz dost yoktu gene, Sevgili Lucky de yok.

Mahşerî derecede sade tören bitip de Tahsin Bey sâyesinde dost olanlar, hep dost kalacaklara özgü bir sadelikle vedâlaşıp, o günlük, Mücellâ Hanım'ın da 'recâ'ları üzerine kendi evlerine gitmek üzere ayrılmışlardı.

Kasap Selim, kendi ağlarken, hiç ağlamayan, aksine omzuna anne şefkatiyle dokunup kendisini teselli etmeye çalışan Mücellâ Hanım'ı evine götürmüştü hem.

'Mücellâ Teyze... Bugün yalnız bırakmak istemeyiz seni!'

'Gidiniz çocuğum... Misafir kabul edemiyeceğim... Beni bugünkü mâzur görünüz... ağlamayınız!'

Kasap Selim, sokağın ortasına bırakıverdiği Chevrolet'ye ka-

dar omuzlarını silkeleye silkeleye, ayağına takılan çakılları tekmeleye tekmeleye ağlayarak yürümüş, kafasını çevirip son bir defa Tahsin Babasının evinin pencerelerine bakmış, direksiyona bir yumruk patlatmış, sonra da basmıştı gaza köküne kadar.

Vurma dem efsâneden!!!

MEVLÂNÂ

Direksiyonda dalgın dalgın oturan Kemalettin, havayı dağıtmak için Lucky'ye getirdi lafı.

‘Şimdi Lucky olsaydı hayatta ön koltukta oturamazdın sen Bûse... biliyo musun?’

Çocuklarını bir türlü teselli edemeyen Elvan Abla, arka koltuktan Lucky simidine sarıldı dört elle. ‘Allah seni Lucky..’ dedi ‘...geberme e mi?’

Ferruh, annesine baygın baygın bakıp hıçkırdı, başını ellerinin arasına aldı. ‘Lucky ne zaman doğum yapacaktı?’ diye sordu.

‘Ya bugün, ya yarın...’ dedi Bûse. ‘Şimdi gidince Veteriner Kâzım’ı kapıda bekler buluruz büyük ihtimal... telefon edip çağırdıydık cenâzeye gitmeden önce... her şeyimiz hazır...’

‘Hı...’ dedi Kemalettin ‘...iki gündür acayip arttı Lucky’nin huysuzluğu... sabahleyin de biz evden çıkarken hiç yavşamadı, çıkacağım diye tutturmadı... orda, mutfak masasının ayağına sırtını yaslayıp bacaklarını açtı oturdu uyuşuk uyuşuk...’

‘Tahsin Amca’nın öldüğünü bilmiştir de ondan huysuzlanmıştı...’ diye fikir yürüttü Gülseren ‘...hayvanlar hissedermiş öyle...’

‘Hissetmez mi ayol?..’ dedi Elvan Abla ‘...ne akıllıdır onlar!’

İyi... Hava dağılmıştı biraz. Kemalettin, sonuçtan memnun; 'Sevgili Lucky' diye geçirdi içinden.

Aynı şeyi Elvan Abla da düşünüyor olsa gerekti. 'Allah ne tuhaf malzemeler kullanıyor gözlerimizi açmak için...' dedi arkadan '...şuncacık köpek olmasaydı hepimiz başka başka taraflarda olacaktık şimdi...'

'Niye ki?' diyerek döndü Bûse, 'Komşu değil miyiz?.. Taşınacak mıydınız yoksa?'

'Eh...' dedi Elvan Abla hüzünlü. 'Öyle bir niyetimiz vardı hafiften.'

'Ayy... Kemooş... iyi ki Lucky varmış di mi?'

Sırıttı Kemalettin. 'İyi ki o çiftlikte bok çukuru varmış!' dedi.

'İyi ki o çiftlik varmış!' diyerek konuya önü alınmaz bir hızla genişleyen bir genişlik getirdi Gülseren.

Nitekim, 'İyi ki İsviçre varmış...' dedi Elvan Abla.

'İyi ki Tahsin Amca'nın kızı Doberman istemiş İsviçre'den... iyi ki Tahsin Amca da gitmiş almış... iyi ki Mücellâ Hanım Teyze sevmemiş Lucky'yi de Lucky size kalmış...' diyerek yayılıp giden perspektifin saçaklarını topladı Ferruh ama hemen ardından da yeniden dağıttı, '...iyi ki babam bizi felâketlere sürüklemiş...' dedi Gülseren'e sarılarak, '...yoksa seni nerden tanıyacaktım?'

'Ben de iyi ki keran...'

'Şşt kızım...'

'Ay pardon ablac... annecim!'

Gazete binasının ordan sola dönüp yokuş aşağı indiler. Site-nin giriş kapısını geçtiler. Şoför önüne bakıyordu, Bûse ise çelik kapısının yerinde yeller esen villalarına ve villanın kapısız kapısının ağzında şaşkın şaşkın dikilmiş, zile basıp duran Veteriner Kâzım'a.

'Ay nooluyo yaa!' diye bağırdı Kemalettin'i dürterek. Kemalettin kontrolünü kaybedip çim zemine çıktı.

'Dur Bûse, naapıyosun?'

Bûse kapıyı açıp fırlamıştı bile. O zaman Kemalettin de dönüp baktı eve. Yoktu lan! Çelik kapı yoktu işte! Kâzım vardı, kapı yoktu.

'Lucky!' diye bağırarak fırladı arabadan. Peşinden sol dipte oturan Elvan Abla, ortada oturan Ferruh ve sağ dipte oturan Gülseren fırladılar.

'Lucky!'

'Lucky!'

Eve doluştular. 'Lucky?' Alt kattaki stüdyo tipi çalışma odasına, karşıya, arka bahçeye bakan oturma odasına, salona, kapısız mutfığa baktılar. 'Lucky?' Bir süre daha kapının önünde hışım gibi yanından geçip eve dalan ev sahiplerinin geri dönüp de kendisini buyur etmesini umutla bekleyen Veteriner Kâzım, sonunda umudu kesip içeri girdi ve gönüllü olarak aramalara katıldı.

Üst kata koşuştular hep birlikte. Yatak odalarına, banyoya, gardıropların içine, tuvalete baktılar. Tekrar aşağı koşup mutfak dolaplarının içine, otomatik çamaşır makinesinin içine, buzdolabının içine, kanepelerin arkasına, merdivenin altındaki alet edavat dolabına baktılar. 'Lucky?'

Sokağa fırlaştılar. Her biri bir tarafa dağıldı. Sitenin her evinin kapısını çalmaya, ortalığı ayağa kaldırmaya başladılar. 'Lucky?'

Kemalettin polis karakolunu aradı. 'Kapımız sökülüp evin içine sokulmuş, antredeki duvara dayanmış... hayır hiçbir şey çalınmamış... yalnız, köpeğimiz gitmiş... Doberman... Kral cinsi... pedigri de var... niye?.. İşte köpeğimiz çalınmış diyoruz ya niye sizi ilgilendirmemiş?.. Nasıl yani?.. Hayvanları koruma derneğine mi başvuralım?.. Hee mi?.. Sizin her dediğinizi tekrar mı ediyorum?.. Ediyoy muyum?.. İyi günler mi?.. Bi dakika yaa... nasıl iyi günler yaa?..'

Kemalettin karakolla konuşurken, Bûse de babasını aramıştı bulamayacağını bile bile. Hiçbir zaman bulamazdı zaten. Yaşar Yazıcı işyerinde olduğunda ne zaman isterse o zaman bulunurdu. Bu böyleydi. Gene de özel kalem müdürüne babasını mutlaka bulmak zorunda olduğunu söyleyip not aldırmişti.

Dışta kan, i inci hep... gerçek budur!

MEVLÂNÂ

Yaşar Yazıcı, çık arabasından inip ceketinin önünü ilikledi. Hava çok soğuk olduğundan, adamları hemen koşup yakası kürklü kaşmir paltosunu sırtına kondurdular. Dudaklarının kenarındaki puroyu yere tükürdü. Gözleri kan anağıydı. Göz altlarında mosmor birer tane torba oluşmuştu. Burnunun üzerindeki hemen bütün damarlar yol yol ortaya çıkmıştı. Burun delikleri büyümüş, etrafları sık sık silinmekten beyaz beyaz kabuk bağlamıştı. Dokunsalar ağlayacak veya değseler patlayacak gibiydi. Fötrünü uzatan adama; 'ek onu' dedi sonra da omzunu mızıkı bir ocuk gibi silkeleyerek üzerindeki paltoyu düşürdü. Hemen arkasında duran adam, palto yere değmeden yakaladı. Katlayıp kolunun üstüne yerleştirdi.

'Köpeği getirin!' dedi Yaşar Yazıcı.

Adamlardan biri öndeki van tipi arabaya koştu. Kapalı arka kapısına vurdu. Kapı açıldı. Doğum sancılarıyla kıvranan Lucky'nin sivri kafası göründü. Yaşar Yazıcı yere diz çöküp, 'Gel kızım... gel Sevgili Lucky,' dedi.

Lucky, gönölsüz gönölsüz kımıldandı. Ne kadar da zordu şu doğum işi canım! Ne kadar çok ağrısı vardı hem. şu iyi adam da gelip onu almasa yapayalnız kalacaktı evde yoksa. İyi ki gelmişti bu adam ama onu niye buraya getirmişti acaba? 'Bav?'

Sivri kafasını arabanın arkasından çıkarttı. Gözleri kararıyordu sancıdan. Otursa daha iyi olacaktı. Oturdu, burnunu dikerek etrafı kokladı. 'Bav!' Gözlerini açtı. Aaa! Burası onun eski evi değil miydi? Evet evet evet evet! Küçücük kuyruğunu sallamaya başladı. Özenle, tedbiri ve temkini hiç elden bırakmadan önce bir patisini, sonra diğer patisini indirdi aşağı. Kısa bir süre, arka ayakları vanın içinde o şekilde, elarabası pozisyonunda durdu, soluklandı. I-ıh... Böyle çok canı yanıyordu. Hemen arka ayaklarını da indirip bastı soğuk asfalta. Soğuk? İyiydi soğuk! Lucky soğuk havayı sevmezdi aslında ama, şimdi, şu doğum aşamasında iyiymiş gibi geliyordu ona nedense. Belki köpeklerin soğukta doğurması, sıcakta doğurmasından daha iyiydi... bilmiyordu ki... Şirin olsaydı ona sorup öğrenebilirdi ama ne zamandır göremiyordu Şirin'i de... Belki de Şirin ona yemek götürmedi diye küsmüştü...

Yanında sevk zincirini tutan adamın dizini yan gözle takip ederek, usul usul Yaşar Yazıcı'nın yanına gitti ve uslu köpek oturuşuna geçti Lucky. Evet! Aşağıya, bacaklarının arasına doğru bir şeyler akıyordu sanki. Sancıları daha sık geliyor, daha uzun sürüyordu artık. Ağzını açıp hızlı hızlı soludu. Niye böyle yaptığını bilmiyordu ama böyle yapmak lâzımmış gibi geliyordu ona. Bir de fena hâlde su içmek istiyordu. Hâlbuki susamamıştı hiç. Eee? Niye su içecekti o zaman? 'Bav?'

Yaşar Yazıcı, Lucky'nin pırl pırl elâ gözleriyle göz göze gelince gözyaşlarına bir kere daha yenik düştü. 'Seninki geberdi gitti Sevgili Lucky..' dedi boğuk boğuk '...unut o inatçı pezevengi kızım... bak, seni kime getirdim?'

Bu adam niye ağlıyordu? Acaba Lucky de dün şafak vakti böyle acayip şeyler hissedip uzun uzun ulumuş, ağlamıştı, ondan mıydı ki?

Yaşar Yazıcı'nın tuzlu gözyaşlarını üşenmeden yalamaya başladı. Yaşar Yazıcı, Lucky'nin boynuna sarıldı. Korumalar, yaşlı adamın etrafını sardılar. Kimse patronu o vaziyette görmesin diye...

Yaşar Yazıcı Lucky'nin sevk zincirinin tutamağını bileğine geçirdi, doğruldu, 'Hadi bakalım!' dedi. Köpek sağ yanda, yaşlı adam onun solunda, apartmanın bahçesine girdiler.

*Hem kaza dünyanı bir zindan eder
Derde hem en son kaza dermân eder!
Durmadan ilk önce yol vurmuş kaza
Şahsa en son, gök çadır kurmuş kaza!*

MEVLÂNÂ

Mücellâ Hanım, yatak odasında, Tahsin Bey'in pencere kenarındaki okuma koltuğunda oturuyordu. Önüne sehpayı çekmişti. Sehpanın üzerinde onar onar öbeklenmiş minik haplar duruyordu, bir de büyücek sürâhi ve su dolu bir bardak. Yerde, cenazede giymek kismet olan o en son Evropa seyahatinde alıp getirdikleri sivri burunlu, çivi topuklu siyah ayakkabılarının hemen burnunun önünde beş tane boş Fosfostimol kutusu vardı. En edepli pozunu takınmıştı. Belden yukarısıyla hafif sağ cenâha doğru dönmüş, dizlerini kibarca birleştirmiş, ellerini de karşı tarafta onun yağlıboya resmini yapan biri varmışçasına dizinin üstüne üst üste koymuş, karyola başlığının biraz yukarısına, Tahsin Bey'in kırk sene baş koyduğu yastığın hizasına bakıyordu. Tahsin Bey'e bakıyordu. Tahsin Bey'in çerçeve içindeki resmine...

'Vaad ettiğim gibi Tahsin Bey...' diye geçiriyordu içinden 'ben de geliyorum sevgili dostum... ben de geliyorum sevgili eşim... ben de geliyorum a benim budala beyim... siz iyi bir yalancı olduğunuzu zannetmiş olabilirsiniz ama değildiniz... Çocuklarımın benim kaprislerim sebebiyle kaçarcasına gittikleri o tatil yerinden gene benim kaprislerim sebebiyle döndüklerini, benim acayip inâdım sebebiyle ölecekleri o dönüş

yolculuğuna çıktıklarını anlamayacağımı mı zannetmiştiniz?.. Sizi budala sizi!.. Sırf beni avutmak maksadile o zavallı köpe- ciğe nasıl da suçu isnâd ettiğinizin idrâkine varamayacağımı mı zannetmiştiniz?.. Sizi Sevgili Tahsin Bey sizi... ah Tahsin Bey... siz bana oynadınız canıma kast etmiyeyim diyerekten, ben de size oynadım cânım efendim... bir yerde, bir vesîle ile ağızımdan kaçırmamak için evde kendi kendime bile temrin- ler yaptım zavallı köpeciğe nasıl hakaret edeceğime dair... inanıverdiniz a budala!.. İyi ki de inandınız sevgilim!.. Nasıl da fer geldi gözlerinize ben o şeker yavruya ağızlar dolusu gâ- liz küfürler savururken... siz beni ziyâdesiyle mes'ud ettiniz beyim!.. Ben de dedim, karınca kararınca şu budalayı mes'ud edeyim... zannetsin ki şu burnu büyük Mücellâ Hanım, ha- nımlar götüresice Mücellâ Hanım, öz evlatlarını Azrail'in ku- cağına atanın kendisi olduğunun farkında değildir... ohh... pek de âlâ oynadım rolümü değil mi azîz efendim?.. Acılı yü- reklerin nereden yarılacağı belli olmuyor Tahsin Bey... İşte si- zinki daha önce yarıldı... Ben mi?.. Ben sizin için sağ kaldım a efendim... sizin için oyalandım şurada... vaad ettiğim gibi Tahsin Bey... Ben de geliyorum!'

Eğildi, su bardağını sol eline aldı. İlk onluk ilaç öbeğine uzanırken kaşları çatıldı, elini geri çekti. 'Fekat bu rüyada bir şey eksik?..' diye düşündü. 'Ah Tahsin Bey, işte içimdesiniz, kalbimde, yüreciğimdesiniz ve işte buradan, benim içimden bakıyorsunuz o güzel yüzünüze, işte kendinizi dışınızdan gö- rüyorsunuz benim gözlerimle... ya nerede sizin Luki'niz?.. Ne- rede onun sivri kafacığı?.. Bu fotoğrafta o da yer almalı değil miydi?.. Her ne hâl ise efendim... bekleyiniz, geliyorum!'

Yeniden ilaç öbeğine uzandı. Kapı çalınınca telaşlandı, sol elindeki su bardağını yere düşürdü.

Kısa bir süre, başını ellerinin arasına alıp istenmeyen ziya- retçinin çekilip gitmesini bekledi. Hayır! Israrla çalışıyordu zil ve Mücellâ Hanım, açmaktan başka çaresi olmadığını biliyor- du. Herkes onun için endişe duyuyordu ve kapının açılmama- sı 'bırakınız efendim' şu intihar işini kolay kolay hâletmesini, 'bilâkis' ilelebet hâlledelememesi mânâsına gelebilirdi. Devamlı

kontrol altına alınmasını sağlayabilirlerdi eğer onu bir defa olsun intihar teşebbüsü içinde bulurlarsa.

‘Ne acelesi var?’ diye iknâ etti kendini ‘...beni hayata bağlayacak ne var?.. Gelenleri savıncaya kadar idâre... hepsi o kadar!’

İlaçları bir eliyle öbürünün içine süpürdü, sonra onları ancak çok sivri kafalı ve uzun boyunlu bir yaratığın erişebileceği şekilde karyolanın altına sürdü. Sehpayı bir kenara çekti, sürahiyi ve yere düşen bardağı salondaki büfenin üzerine bırakmak üzere eline aldı, boş Fosfostimol kutularını da sivri burunlu ayakkabısıyla ittirip okuma koltuğunun altına tikiştirdi. Üstüne başına çekidüzen vermeye gerek duymadı. Sadece topuzunu kontrol etti üstünkörü.

Usul usul yürüdü, koridoru geçti, salona dönüp sürahi ve bardağı büfenin üzerine bıraktı, yeniden koridora çıktı. Cese-dini almaya gelenler tahrip etmek zorunda kalmasınlar diye kapıyı kilitlememişti, kolu bastırıp açtı.

‘Bav!’

İrkilerek geri sıçradı. ‘Aman evlâdım!’ dedi.

Yaşar Yazıcı, saygıyla eğildi.

‘Selâm sevgili hanımefendi!’ dedi.

Mücellâ Hanım, en edepli duruşunu takındı derhal. Bu adamı hayatında ilk kez görüyordu ama kim olduğunu adı gibi biliyordu.

‘Buyursunlar Yaşar Bey!’ dedi soğukça.

Lucky bitkin düşmüştü. Ağzını açmış hızlı hızlı soluyor, kendine şöyle münâsip, münhâl bir doğumhâne arıyordu. Bu kadın? Evet! Çok seviyordu Lucky bu kadını! Kadın, eski patronu eve gelince her gece küserdi Lucky’ye, sonra o eski patron evden gidince hemen barışır, oyunlar oynardı onunla. Çok oyunbaz bir kadındı bu. Küsme numarasını da ondan öğrenmişti Lucky. Kuyruk salladı, bacaklarının arasında bir hareketlenme oldu, dönüp kalçalarına baktı.

‘Girmeyeyim hanımefendi,’ dedi Yaşar Yazıcı ‘...size bir emanet getirmiştım...’ Sevk zincirinin tutamağını Mücellâ Hanım’a uzattı.

‘Fekât?’ dedi Mücellâ Hanım, zincire robot gibi uzanırken.

‘Allah’a emanet olunuz!’ dedi Yaşar Yazıcı. Merdivenleri inmeye başladı, döndü, ‘Allah acınızı unutturmasın hanımefendi!’ dedi son olarak. Sonra merdivenleri hızlı hızlı inip gözden kayboldu.

‘Bav!’

‘Ne oluyor sana çocuk?.. Ah!.. Hamilesin canım sen!.. Haydi bakalım?.. Buyrun şimdi... görüyor musunuz şu Tahsin Bey’in yaptığı!’

Lucky, tasmaını çıkartmak için boynunu şöyle bir dalgalandırdı ama çok sancısı vardı, beceremedi. Dönüp kuyruk sallayarak Mücellâ Hanım’dan yardım istedi. ‘Bav!’

‘Hay Allah!’ diye sızlandı Mücellâ Hanım. ‘Hay Allah!..’ eğilip hayvanın tasmaını çözdü. Lucky hemen bilmiş bilmiş daldı evin içine, büyük salona doğru gitti. ‘...ne yapacağım ben bu kerata ile?.. Karnı da burnunda... hay Allah!’ Birden dondu kaldı. ‘Rüya?’ diye inledi.

Ondan sonra olacakları artık çok iyi bilerek Lucky’yi kendi hâline bırakıp yatak odasına geri döndü. Az önce kalktığı, Tahsin Bey’in pencere önündeki okuma koltuğuna yığılırcasına, düşercesine, dökülürcesine oturdu kaldı, kocasının resmine bakmaya başladı.

‘Hiç bitmeyecek mi sizin oyunbazlığınız kuzum?’ diye sordu içinden. ‘...ben bu zavallı hayvancığı hamile hâliyle bırakıp intihar etmiyeceğim öyle mi?.. Ah Tahsin Bey!.. Ben şimdi sizin yâdigârınızı reddedemeyeceğim ve Luki uğruna hayatta kalacağım öyle mi? Dedim ya kuzum, budalasınız siz!.. Ben dünyayı bırakıyorum Tahsin Bey, Luki ne?.. Sizin yanınıza gelmek için her şeyi bırakıyorum ben... içindeki her şeyle beraber, her şeyi burada bırakıyorum kuzum... merak buyurmayınız, eve kapandığımı bilmeyen yok... beni sormaya geldiklerinde ve beni sizin o şefkatli kollarınızda ebediyete intikâl etmiş bulduklarında, Lukinizi de altı yavrusuyla birlikte burada, merhum Mücellâ Teyzesi’nin dizi dibinde sağ ve esen bulacaklardır... altı parçaya bölünüyordu değil mi rüyanızda?.. Bekleyiniz şu hâlde... son sahneyi de oynayalım, sonra ben vaadimdeyim, yanınıza geliyorum Tahsin Bey... ben de geliyorum Tahsin Bey!’

Lucky, salonda telaşlı telaşlı dolanmaya, her tarafı, her girintiyi, her çıkıntıyı koklamaya, kontrol etmeye başlamıştı. Şu sehpa? Evet! Hatırlıyordu Lucky! Aynı o zamanki gibi kokuyordu! Nerde doğursaydı acaba? Şu halı? Evet! Aynı o zamanki gibi kokuyordu o da. Hayır! Orta yerde doğurulmazdı!

Kanepenin yanına gitti. Sırtını verip yere oturdu, bacaklarını ayırdı. Nerdeydi o oyunbaz kadın? Belki o anlardı bu doğum işlerinden? Hem onu çok özlemişti. Nerdeydi peki? 'Bav?'

Keyifsiz keyifsiz kalktı yerinden, Mücellâ Hanım'ı aramaya başladı. Onun yardımına ihtiyâcı olabilirdi. İnledi, karnı bacaklarının arasına doğru yer değiştirdi, korkunç bir sancı saplandı kukusunun içine, yere çöktü, soluklandı, 'Mıyk!' Çığlık attı.

Tekrar kalktı. Koridor boyunca sağlı sollu dizilmiş dört kapı vardı ve Lucky eski patronuyla o kadının yattığı odayı çok iyi biliyordu. Onu hiç almazlardı oraya. O da gider çocukların odasında yatardı. Hantal adımlarla yatak odasına yöneldi. Kapıyı açık buldu. Sivri burnunu içeri uzatıp havayı kokladı. Belki gene almazlardı, tedbirli olmakta fayda vardı. Girebilir miydi? 'Bav?'

'Gel çocuk!.. Ne yapıyorsun bakalım görüşmeyeli?'

'Bav!' Çağırdı! Yaşasın! İşte orda, eski patronun koltuğunda oturuyordu o kadın. Usul usul yanına doğru yürümeye başladı.

'Gel hele çocuk... gel şöyle yamacıma otur da şu Sevgili Tahsin Beyimizin rüyasındaki fotoğraf tamam olsun... Gel hele...'

Lucky, o kadının oturduğu koltuğa sırtını yaslayarak yere, poposunun üstüne oturmak ve bacaklarını ayırıp hızlı hızlı soluk alıp vermek ve kaka yapacakmış gibi ıkmak istiyordu. Niye öyle istediğini bilmiyordu ama öyle yaparsa iyi olacakmış gibi geliyordu ona. Dâvete icâbet etti, Mücellâ Hanım'ın sağ yanına oturup sırtını koltuğa yasladı. Sırtının sol yanı Mücellâ Hanım'ın bacağına değiyordu. Bacaklarını içinden bir şey çıkacakmış gibi ayırdı.

'Evet Sevgili Luki...' dedi Mücellâ Hanım. Sağ kolunu aşağı sarkıtıp, tıpkı Tahsin Bey'in rüyasında olduğu gibi Sevgili Lucky'nin sivri kafasını okşamaya başladı. Ağlıyordu. '...hadi bakalım...' diye titreyen, kendi hıçkırıklarının arasında kaybo-

lan bir sesle devam etti ‘...şimdi son sahne sağolasıca... altı tane ol bakalım...’

Lucky ıkındı, gaz çıktı, biraz da çış.

Utanarak şöyle bir baktı Mücellâ Hanım’a, sonra o şekil oturmaya devam etti. Eee? Şimdi ne? Ne yapacaktı şimdi yani? Böyle osurup duracak mıydı? ‘Bav?’

Kızdı kendine. Yanlamasına yere yattı. Karnı daha rahat ediyordu öyle. Aşağıya aşağıya basmıyor, çıkıp da gidecekmiş gibi olmuyordu hiç olmazsa. Rahat bir pozisyondu. Yanlıştı ama daha rahattı işte. Ne bileyim ben yaa! Şirin olsaydı burda?

Mücellâ Hanım, dalgın dalgın bakmaya devam ediyordu sevgili eşinin çerçeve içindeki resmine. ‘Ah Tahsin Bey...’ diye sitem ediyordu şimdi ‘...daha ne kadar bu Luki’yi bana karşı kullanacaktınız cânım efendim?.. Evlatlarım ölmüş benim yüzümden, şimdi de sizi kaybetmişim... daha durur muyum ben bu dünyada Tahsin Bey recâ ederim?.. Nerdeydi şu haplar?’

‘Bav!’ O da ne? Karyolanın altında şeker mi vardı? Burnunu soktu Lucky. Sipsivri kafası bir tornavida gibi girdi o daracık boşluğa. Koca dilini çıkarıp o şeker gibi şeylerin hepsini ağzının içine kürüyü kürüyüverdi. Sonra da yuttu. Acı??? Çok acıydı yaa!!! Çok mide bulandırıcı üstelik. Doğruldu. Mücellâ Hanım’ın dizlerinin arasına doğru öğürmeye başladı. O zaman da kusmuştu o peyniri yiyip ve o kadın sevincinden ağlamış, Lucky’yi daha çok sevmiştı.

‘Bu zavallı Luki mi hayatta tutacak beni siz de gittikten sonra?.. Haydi tutsun da görelim o köpek aklıyla... ee Tahsin Bey?.. Rüyanızın her sahnesini bir tamam oynamış olduk... şimdi, müsaadenizle hitam faslında yanınızda, o çerçevenin içinde olmak ve altı Luki’nin doğumunu sizinle birlikte seyretmek arzu ediyorum... müsaadenizle sevgilim...’

Mücellâ Hanım, ancak karyolanın altına sürdüğü ilaçları geri almak için yerinden kalkmaya yeltendiğinde fark edebildi bacaklarının arasında boğulur gibi sesler çıkararak öğüren hayvanı. Önce anlayamadı ne olduğunu, sonra kurşun yemiş gibi yere attı kendini, eğildi, karyolanın altına baktı, ilaçları göremeyince her şeyi anladı, avazı çıktığı kadar bağırdı: ‘Ne

yaptın çocuk sen?’ Sonra Tahsin Bey’in çerçeve içindeki resmi-
ne haykırdı: ‘Ne yaptın sen a budala?’

Lucky, küçük dilinin oraya kadar gelen hapları geri yuttu.
Niye bağıırıyordu bu kadın? Bak küserdi ha!

Mücellâ Hanım, Lucky’nin boğazına sarıldı, fermuar gibi üst
dudağını kaldırarak kenetlenmiş dişlerini aralamaya çalıştı.
Bağırdı tekrar. ‘Kus Allah’ın aşkına!.. Kus be!.. Kus benim gü-
zel evlâdım!’

Lucky zaten çok alınganlaşmıştı son zamanlarda. Mücellâ
Hanım’a küstü. Geri geri gitmeye çalıştı. Dişlerinin arasından
hırladı. Çocuklar?

Mücellâ Hanım deliye dönmüştü. Dizlerinin üzerinde
emekleyerek Lucky’ye daha sıkı sarıldı. ‘İmdaat!’ diye bağırdı.
Aklına başka bir şey gelmiyordu.

Lucky, kendisine saldıran ve çok bağıran bu kadına iyice
küstü. Çok hırladı bu sefer. Kalçalarını geri vererek huysuz bir
öküz gibi, o kadının attığı boyunduruktan kurtulmaya çalıştı.
Karnı sancımaya başlamıştı çok. Galiba doğum buydu. Çocuk-
lar? Onları bu kadından korumak lâzımdı. Silkindi, hırladı.

Mücellâ Hanım, o şekilde zaptedemeyeceğini anlayınca,
‘İmdaat’ diye avazı çıktığı kadar bağırarak Lucky’nin üstüne
atladı. Arkasından karnına bastırmak, elleri, parmakları ısırıl-
sa dahî hayvanı kusturmak ve hayatını kurtarmak istiyordu.

Lucky, boyunduruk kalktığı anda kurtulduğunu zannedip
işî gevşek tutmuştu, bu nedenle gâfil avlandı. Üzerine çöküve-
ren ağırlığı hissedince aklına tek bir şey geldi: ‘ÇOCUKLAR!!!’
Çocuklar eziliyordu! ‘Çocuklar yaa!..’ Çılgına döndü. Sahibini
üstünden atmaya çalışan huysuz bir at gibi döndürüverdi upu-
zun, kapkara boynunu ve o kadın daha ne olduğunu anlaya-
madan beş ilâ on diş attı onun kollarına.

Mücellâ Hanım, bir an kan içindeki kollarına baktı, sonra
ağlayarak, ölüm tehlikesi içindeki Lucky’ye.

‘Ah çocuk!.. Ne yaptın sen?’

Lucky de geri geri çekilip hırlayarak ve tekrar saldırarak
olursa bu kez gökteki yıldızlar kadar çok diş atacağını haber
vererek bakıyordu kanlar içindeki Mücellâ Hanım’a. Göz akla-

rı kaybolmuş, gözbebekleri canavarca büyüyüp bütün gözünü kaplamıştı. Çenesinin altından kapkara boynuna doğru kötü kokulu, sümüksü bir salya sızıyordu. Hançer gibi dişleri ağzının içinde dalgalanan kanlı köpüğün arasında bir görünüp bir kayboluyor, bir uzayıp bir kısalıyor, daha da ölümcül bir hâl alıyordu. Evet! Düşmandı o kadın! Lucky'nin çocuklarını ondan almak istiyordu. Evet evet! Hırladı Lucky.. Hiç durmadan, nefes almadan hırladı... Düşman bir adım daha atacak olursa, Lucky bu defa affetmeyecekti onu... kendini çirkinleştirdi... burun derisini gözlerinin altına kadar çekti... hırladı...

Sonunda düşman pes etti ve geri geri çekilmeye başladı. Lucky de onu affetti o zaman. İş vardı. Çocuklarını güvenlik içinde dünyaya getirmek zorundaydı ve burasının hiç de güvenli bir yer olmadığı ortaya çıkmıştı. Çok ayıp etmişti bu kadın! Hiç kimse Lucky'ye bu kadar kötü davranmamıştı şimdiye kadar. Üstelik? 'Bav!' Çocuklar?

Nerde doğuracaktı Lucky? Herhâlde burda değil.

Döndü. Koridoru geçti, sokak kapısının koluna basıp indirdi, kapıyı araladı, aralığa sivri burnunu sokup ittirdi, sonuna kadar açtı ve merdivenlerden aşağı deli gibi koşmaya başladı.

Ne oluyordu yaa? Hay Allah! Akli gidip geliyor muydu ne? Doğum böyle mi olurdu? Yoo! Böyle olmamalıydı. Ağzı niye hiç durmadan köpürüyordu peki?

Sokağa çıktı. Soğuk! Bu iyi! Doğum için iyi! Niye iyi? Lucky bilmez, Şirin bilir! Şirin nerde? Uzak! Çok uzak! Baş dönüyordu Lucky'nin... O zannediordu ki, doğum böyle olur... Bilmiyordu ki beş kutu Fosfostimol içince ne olur? 'Bav?' Ne olur?

Havayı koklamaya çalıştı. I-ıh... koku alamıyordu artık. Durakladı. Göğsü deli gibi çarpıyordu. Hani çocuklar aşağıdaydı? Niye üstte oynuyordu onlar peki? Yürümeye başladı, sonra da sarhoş sarhoş koşmaya. Her adımında kanlı köpükleri etrafa saçarak ve artık hayâl meyâl gördüğü her kıpırtıya hırlayıp havlayarak çocuklarına güvenli bir doğumhâne bulabilmek umuyla koşmasını sürdürdü. Etrafında fren sesleri falan duyu-yordu, bağırışmalar, çağırışmalar, haykırışmalar... Çocuk ve

kadın çığlıkları duyuyordu... ‘Kuduuz... kuduuz’ Ne diyordu bunlar yaa? ‘Bav!’ Niye bağınıyorlardı? Herkes mi Lucky’nin çocuklarını yemek istiyordu? Hırladı, görmeyen gözlerle etrafına ölümöl dişler attı...

Birden, karnına bıçak gibi bir sancı saplandı. Dönüp karnına baktı, göremedi. Arka ayakları onunla beraber gelmiyorlar mıydı? Niçin kendini kalçalarının üstüne oturmuş da patileleriyle yeri çekiştirmeye çalışır gibi hissediyordu. Patilerine baktı, onları da göremedi. Olduğu yere çöktü, Fosfostimol’ün zehirini son bir çabayla kusmaya çalıştı, başaramadı. Başı düştü, paticikleri asfalta kan ve köpükten imzalar attı, arka ayakları soğuk havayı karnındaki çocuklardan uzaklaştırmak ister gibi tekmelemeye başladı. Sonra deniz atı gibi güzel boynu arkaya, sırtına doğru büküldü. Sivri kafasının etrafını kanlı bir köpük tuttu. Ay ne oluyordu yaa? ‘Mıyk?’

*Dev-peri kaçmış, dağılmış korkarak
Saklanıp gizlenmiş, insandan ırak!!!
Kaplan-arслан fareleşmiş korkudan
Titrer insandan kâinât her zaman!!!*

MEVLÂNÂ

Kasap Selim, Mücellâ Hanım'ı o hâlde yapayalnız bırakmış da evden ayrılmış olmayı bir türlü kabullenemiyordu. Tahsin Bey'in emanetiydi o mübârek kadın. Nasıl bırakabilmişti? Yaşlı kadındı bu... Fenalık geçirecekti, ayılıp bayılacaktı, ağlayıp sızlanacaktı... kimse olmayacak mıydı yani yanında?.. Olacak şey miydi şu?.. Eve gidip karıyı almalı da gelmeli değil miydi?

'Yeşilbayır nere, Yenimahalle nere? Ne zaman gidip de geleceksin?'

Gitmiş gidememiş, durmuş duramamış, sonunda kenara çekmiş, direksiyonu yumruklaya yumruklaya düşünmeye çalışmıştı. Hayatta en zor yapabildiği şeydi düşünmek. O, aklına eseni yapardı her zaman. Zaten Kasap olmasını da ona borçluydu, şu anda hayatta olmasını da.

Aslan gibi bir U çekivermişti aklına estiği gibi. Sonra da yüklenmişti gaz pedalına. 'Ver elini Yenimahalle' demişti içinden.

'Aha Opera... bas gaza...'

'Aha Stad Otel... bas bas...'

'Aha Hipodrum... bass...'

'Aha Hal... kökle!.. Yettim Mücellâ Teyze... yettim kurbanın olurum!'

'Aha Yenimahale Köprüsü... sen ağlama Mücellâ Teyze.. Kasap çocuğun yetti... dayan Mücellâ Teyze...'

'Aha karakol... aha bizim apartman... aha Mücellâ Teyze... Mücellâ Teyze???'

Kasap Selim, Mücellâ Hanım'ı kanlar içinde deli gibi bağırıp çığlıklar atarak kendisine doğru koşar görünce arabayı öylece yolun ortasında bıraktığı gibi indi aşağı.

'Mücellâ Teyze?.. Teyzem!..'

Mücellâ Hanım, ona deli gibi zıplayarak işaretler yapıyordu.

'Koş Kasap!.. Kasap koş çocuğum!.. Luki'yi öldürüyorlar çocuğum!.. Yetiş çocuğum!.. Arkasından gittim, beni dinlemediler... koş yavrum!'

Kasap Selim öyle uzun boylu düşünecek adamlardan değildi. Kanlar içindeki yaşlı kadına bir an baktı, hepsi o kadar, sonra yedinci durağın oradaki kalabalığa doğru koşmaya başladı.

'Ulaaayn... açılın ulaayn...'

İki polis önüne geçecek gibi oldu Kasap Selim'in, ama onları yardığı gibi yoluna devam etti katil suratlı herif.

Trafik durmuş, yedinci durağın orada zavallı Lucky'nin cürmünün çok üzerinde bir kalabalık birikmişti. Lucky'yi o insafsız, o korkak kalabalığın oluşturduğu 'LAK-LUK LAKI' çemberinin en ortasında, kanlı köpükler içinde titrerken, çırpınırken, arka ayaklarıyla havayı döverek debelenirken buldu Kasap! İki tane resmî üniformalı polis memuru, hayvanı çapraz ateşe almaya hazırlanarak mevzîleniyorlardı. 'Belediye itlaf ekiplerinin gelmesini bekleyecek zaman yok!'tu çünkü... 'Kuduz köpek!'ti çünkü... 'Anaa...Salyalarına bak lan!..'dı çünkü... 'Şu sokaktaki ihtiyar gadını parçalamışmış lan!'dı çünkü...

Kasap Selim bunları duyduğunun bile farkında değildi. Boğa gibi daldı kalabalığın arasına, diz çöküp iki metre mesafeden nişan almayı tamamlamış, silahları titremesin diye bir elleriyle silahlı elin bileğini sıkı sıkı tutmuş polis memurlarının önüne atlayıverdi.

'Çekil! Kuduz var!' diye bağırdı polislerden daha genç olanı.

Kasap Selim, namlularla Lucky arasındaki mevziini muhafaza ederek gözlerinin içine baktı polislerin. İyi düşünemezdi

ama iyi dinler, iyi anlar, iyi hatırlardı. Ne demişti o gün Ertuğrul? Aynen onları demeye çalışarak bağırırdı polislerle.

‘Kuduzsa kuduz! Hasta o!.. Size bir şey yapmak istemiyor, rahat bırakmanızı istiyor!’

Döndü. Evet! Kuduz olabilirdi Lucky. Kasap Selim de herkes kadar bilirdi kuduz köpek nasıl olur. Aha sana salya, aha sana kan köpük, aha Mücellâ Teyze’nin dişlenmiş kolları... ama... ne demişti Ertuğrul?

Yanına gitti. Fermuar gibi tırtıklı üst dudağı titriyordu Lucky’nin. Yere düşüp de kırılmış gibi yamulmuş, kasılmış çenesinin dört tarafı kan ve köpük içindeydi. Denizatı gibi upuzun boynu salyaya bulanmıştı. Gözleri kaymış, açık kalan yerleri de kana boyanmıştı.

Eğildi, kucaklayıverdi. Fazla düşünmesini bilmezdi. Lucky de hiç ısırmadı onu zaten. Kendini bıraktı Kasap Amcası’nın kollarına. ‘Mıyk!’

‘Bırak onu!’ymuş, pöh!.. ‘Deli midir nedir bu adam!’miş, hah!.. ‘Şimdi gırtlığına dişlerini geçirecek, görececek gününü dangalak!’miş... hasiktir!

Önde Kasap Selim, peşisıra iki polis, onların peşi sıra yedinci durağın sakinleri, gelip geçenleri, yürüye yürüye, kan revân içinde köşede durmuş ağlayan yaşlı kadının yanına geldiler. Kuduz köpeğin parçaladığı yaşlı kadın, her nedense katil suratlı herifi kucaklayıp alnından öptü, sonra da salyalar, köpükler, kanlar damlatan kuduz köpeğin daracık alnına bir öpücük kondurdu.

*Köyümüzün mektebi duvarsız, çatısızdır
Son sınıfta okunan kitaplar yazısızdır
Âşinâya yurdumuz kilitsiz, kapısızdır!!!*

YESÂRÎ ÂSİM ARSOY

Kasap Selim, arkada iki göz iki çeşme ağlayan Mücellâ Hanım, onun da kucağında titreyip duran yarı ölü Lucky olduğu hâlde Batıkent'e doğru yola çıkarken işin aslını Mücellâ Hanım'dan öğrenir öğrenmez cep telefonundan Kemalettin'i aramış, durumu birkaç kelimeyle özetlemiş, 'Geliyoruz, doktor bulun, Lucky zehirlendi!' demişti.

Uzun kuyruklu siyah Chevrolet Batıkent Çiğdem Sitesi'ndeki kapısız tripleks villanın önünde lastiklerini yakarak durduğunda villanın önünde bir kıyamet koptu. Kasap Selim'den telefonu alan Kemalettin; 'Hemen buraya getir o puştı' demiş ve sonra da ağlaya ağlaya taksi durağını arayıp, taksicilere çoluğu çocuğu toplayıp getirmelerini söylemişti. Çok şükür Kâzım evdeydi henüz. Lucky'nin zehirlendiği haberini alır almaz harekete geçmiş, Sevgili Lucky gelmeden önce kapısız mutfağı tam teçhizatlı bir mini kliniğe dönüştürmüştü.

Bûse, Lucky'nin uyuz örtüsünü kapısız mutfığa yaymış, heyecanla, umutla bekliyordu. Zavallıyı Kasap Selim'in kollarında, başı aşağı sarkmış, kanlar içinde görünce bağırdı: 'Ay noluyo yaa!'

Kâzım, usulca devraldı Lucky'yi. Hemen kolunu büküp damarını buldu bir serum taktı. Sonra hayvanın karnına, kalbine

steteskopunu dayayıp dinlemeye çalıştı. ‘Daha fazla yapılabilecek bir şey yok...’ dedi ‘...işin kötüsü, doğum çoktan başlamış fakat yanlış kasılmalar yüzünden yavrular kanalda sıkışmış... belki de Lucky şu ana kadar onların hatırına dayandı... doğurma içgüdüsü...’ Sustu. Gözünün yaşını sildi. ‘...izin verirseniz anneden vazgeçip hemen sezaryene başlayabilirim... gecikirsek yavruları da kaybedebiliriz...’

Taş gibi bir sessizlik çöktü evin içine. Kemalettin, Lucky rahatsız olmasın diye kendi hıçkırıklarını bastırarak ağlayan Bûse’nin başını göğsüne yasladı. Onun bakmadığından emin olduğu anda da ağlayarak kafa salladı Kâzım’a. ‘Başla doktor!’

Kâzım, bistüriyi aldı küvetten, Luckyciğin şiş karnına doğru uzandı. Boştaki eliyle kasılmış kalmış bacakları ayırdı. Elvan Abla, dizlerinin üstüne çöktü. Ferruh, Gülseren’i alıp sokak kapısının kapısız ağzına sürükledi. Mücellâ Hanım, Kasap Selim’in kolundan çıkıp Lucky’nin başucunda edepsizce çömeldi. Şaşkın şaşkın suratına bakan Kâzım’a, ‘Onun yanında kalmak istiyorum çocuğum!’ dedi kararlı bir sesle. ‘Son ânına kadar... O, son ânıma kadar benimle idi!’ Sonra Lucky’nin artık tanınmaz hâle gelmiş sivri kafasını iki eliyle yumuşacık kavradı, kanlı başını dizinin üstüne koydu, fermuar gibi tırtık tırtık üst dudagını sündürdü, bıraktı. Hiç ses çıkmadı. ‘Devam ediniz!’ dedi Kâzım’a bakarak.

Kâzım, yeniden neşterini uzattı Lucky’nin karnına.

O sırada, kapısız eve davetsiz bir misafir girdi. Ferruh’un at bacaklarının arasından bilmiş bilmiş geçiverdi bu davetsiz misafir, dosdoğru yerde yatan Lucky’nin yanına gitti. Kâzım, hemen elini geri çekti, şaşkın şaşkın Şirin’e baktı. ‘Hoşt’ dedi. Hem kel hem uyuz, hem de memeleri lömbür lömbür süt dolu kancık it ona diş gösterip hırladı.

Şirin, dostunun sıkıntısını hissetmişti bir saat kadar önce ve bütün cesâretini toplamış, blokların önüne dolaşa dolaşa onun varlığını koklamaya başlamıştı. Sonra bir kuytuya sinip beklemişti. Lucky’nin kucaktaki hâlini görür görmez barışmıştı onunla. Evet Lucky! Buradayım Lucky! Ben geldim Lucky!

Lucky, Şirin’in varlığını hissedince inledi. Bu, bütün seyirci-

leri umutlandırdı. Herkes Kâzım'a baktı. Boğuk hıçkırıklar bir anda serbest bırakıldı. Kâzım, anneden umudu kesmişti ve yavruları düşünüyordu. 'Onunla oynamaya geldi... Uyuz arkadaşı buydu galiba,' dedi tamamen kelleşmiş, vücudu yara bere içindeki sokak köpeğini göstererek. 'Bizim işimize devam etmemiz gerek!' Neşterli elini Şirin'e doğru salladı. 'Şşt... hadi... hoş!'

Şirin, minik burnunun tüysüz derisini gözlerinin altına kadar çekerek Kâzım'a hırladı. Kemalettin harekete geçmek üzereyken Mücellâ Hanım onu azarladı. 'Bırakınız çocuğum! Ölecekse dostunun yanında ölsün! Bundan büyük saadet var mıdır?.. Siz devam edin doktor.'

Kemalettin geri çekildi. Kâzım alnının terini sildi. Eli titremeye başlamıştı.

Peşpeşe dört tane ticâri taksi durdu kapısız evin önünde. Hepsi de lastiklerinden duman attırıyordu. Kapıları açıldı, dışarıya ağlaşan şoförler, onların karıları ve çocukları saçıldı. Gürültücü grup, Kâzım'ı bir kere daha alıkoydu işinden. Kasap Selim onları kapısız mutfağın ağzında durdururken, sinirleri bozulan veterinerimiz de bir an için ayağa kalktı.

Şirin, Lucky'nin kukusunu kokluyordu. Birden, heyecanla ağzını aralayıp hızlı hızlı solumaya, kuyruk sallayarak Lucky'ye seslenmeye başladı. Lucky işitmişti dostunu. Yaa? Çocuk mu? Hani nerde? Onu koklayabilir miyim? Haa... daha doğmadı mı? İkinayım mı? Kaka yapar gibi mi? Böyle mi?

Lucky'nin gergin bacakları büküldü, oraya, uyuz örtüsünün üstüne, süpermarket naylonuna sarılmış karaciğer gibi parlak parlak, lop ve sıcak bir et parçası düştü. Şirin bir Lucky'ye, bir et parçasına baktı ve hemen kararını verdi. Tamam Lucky! Sen çıkartmaya bak, gerisini bana bırak!

Kâzım bunu görmüştü. 'Aman Allahım!' diye bağırdı. 'Susun!.. Doğuruyor!'

Şirin, stretch filme sarılmış parlak et parçasını kokladı, burnuyla hafifçe dürtüp tersyüz etti.

Herkes sustu, en küçük çocuklar bile.

Lucky zorladı kendini. Çok kötüydü. Karnı içe doğru eriyip bitiyordu, sonra sıcalıp, kaynayıp, yanıp ağzına doğru geliyor,

sonra ağzından kanayarak parça parça dışarı çıkıyordu. Ama artık korkmuyordu Lucky. Şirin gelmişti. 'Bav!'

Şirin, o parlak, zar içindeki et parçasına hırlarmış gibi dişlerini göstermeye başladı. Koklamaya da devam ediyordu bir taraftan.

'İmkansız!.. Arkadaşlar... susun arkadaşlar!' Kâzım kıvranıyor, tuşu yakalamaya çalışan bir güreş hakemi gibi eğilip eğilip kalkıyor, 'Susun susun!' diyerek zaten suskun duran Lucky dostlarına bağılıyor, bir taraftan da ağlayıp 'Aman Allahım, Aman Allahım..' diye inliyordu... 'Ben böyle şey görmedim Allahım... Susun!.. Susun noolur susun! Seyredin şunları...'

Şirin, o pırıl pırıl, ciğer gibi et parçasının bir ucuna köpek dişinin en ince ucuyla incecik bir neşter darbesi vurdu. Sonra dilini o neşter darbesiyle açtığı deliğe soktu, bir anahtar gibi maharetle içinde döndürüp deliği bir çadır kapısı büyüklüğüne getirdi, sonra da o çadır kapısından Lucky'nin ilk yavrusunu çıkardı. İşte Kâzım'ın imkânsız dediği iş buydu.

'Ay nooluyo yaa!'

Ağlıyordu Bûse. Bu soruyu da cevabını bilmediğinden değil, ana tüylerine kadar bütün tüyleri ürperdiğinden, dehşete kapıldığından soruyordu zaten... Zaten ağlamayan kimse yoktu zaten... Hem zaten?..

Büyülenmişti Kâzım. Bir an bile bu muhteşem manzaradan gözünü ayıramadan bir şeyler açıklamaya çalıştı; 'Eb... ebebe... ebe...' hıçkırıkları kendi sözünü kesince diz çöktü Mücellâ Hanım'ın yanına, Lucky'nin kanlı başının üzerine elini koydu, susup seyretmeye ve rahat rahat ağlamaya devam etti.

'Ebelik yapıyor çocuğum...' diyerek Kâzım'ın yapmaya çalıştığı açıklamayı tamamladı Mücellâ Hanım... Hıçkırdı, mâtem elbisesinin iki yaka düğmesini açarak hava almaya çalıştı. 'Dostunun bebeklerini kurtarmaya çalışıyor şu uyuz köpek.' Bir düğme daha açtı.

'Yok canım!' dedi Kemalettin, sonra gözünün yaşını sildi.

'Höyy!.. Gözünüz insanlık görsün ulaayn!.. Höyy'

'La Ender, biz sen gibi baara baara mı ağlıyoz la!'

'Ben sessiz ağlıyom lan... o baaran Sâmi... gormüyon mu?'

Şirin, birinci yavruyu zarından çıkarttıktan sonra, onu sırtüstü yatırıp bacaklarının arasını kuvvetli dil darbeleriyle yalamaya başladı. Bu işlemi telaşlı 'FEKAT' bilmiş hareketlerle, Lucky'ye kesik kesik laf yetiştirerek, yavrunun ciğerlerindeki amniyos sıvısı boşalincaya ve birinci Lucky JR ilk 'MIYK'ını çıkarıncaya kadar sürdürdü.

'Ay Kemoş... bu ebelik yapıyo valla...'

'Sus canoş... sus canoş... sus canoş...'

'Kemoş?'

Birbirlerine sarılıp yere yığıldılar.

Şirin, bebeği ağlattıktan, ciğerlerine ilk dünya oksijeninin gitmesini sağladıktan sonra, yerde solucan gibi kıvrılmış duran göbek kordununun plasentaya en yakın ucuna patisinin bir tanesiyle bastı, öbür patisini de kaldırdı, gene kordonun, bebeğin göbeğine en yakın olan kısmına bastı, sonra eğildi, kordonu dişleyip koparttı. Plasentayı Lucky'nin ağzına doğru iteledi burnuyla.

'Naapıyo?'

Kâzım, az bir şey toparlamıştı kendisini. Açıkladı: 'Doğumda plasentayı yemesi gerekir annenin. Bu, onun can özüdür. Bütün varlığını o plasentada yavrusu için korumuş, biriktirmiştir. Şimdi onu yerse, doğumun getirdiği yıkımları daha kolay telafi edebilir, memelerine daha çok süt gönderebilir.

'Ama Lucky yiyemez ki?'

Çenesiyle Şirin'i gösterdi Kâzım.

'Ama o bunu bilmiyor...'

Şirin, plasentayı ısrarla ittirdi Lucky'nin yarı açık ağzına doğru. 'Haydi Lucky! Yemelisin!'

Lucky, kendi doğum kanalında yaşıyordu artık. 'Yok Şirin! Hiç kıpırdayamıyorum! Ölüyorum!.. Ama şu iş bitene kadar dayanmaya çalışacağım!'

Şirin, hiç üstelemedi, plasentayı lop diye yuttu, Lucky'nin bebeğini kendi memesinin altına çekti, emzirmeye başladı.

'Höyyy!'

'Hay laa! Bi sus laa!'

'Hah bak... bu benim işte... höyyy!'

Şirin bu çok yorucu işlemi iki saat boyunca, doğan her bir yavru için hiç durmadan, hiç mola vermeden, hiç dinlenmeden sürdürdü. Çıkan yavrunun zarını soydu, ona diliyle masaj yapıp nefes aldırdı, 'MIYK' sesini duyunca göbek kordununu kesti, plasentayı yedi ve Lucky'nin yeni doğanlarını emzirdi.

Altı tane nurtopu gibi ırzı kırık Doberman yavrusu doğdu o gün. Hepsi de Şirin'in eline doğdu. Durağın kabadayısı Sâmi, kapısız mutfağın önünde diz çöktü. Sevgili Lucky'ye, sonra orada ağlaşanlara baktı ağlayarak. Emekledi, Şirin'in uyuzlu vücudunun üzerine sırtından çıkardığı ceketini örttü. Burnunu elinin tersiyle sildi. 'Kapı olmadığından...' dedi, kendini tutmaya çalışarak. 'Demem; üşümesin yavrucak... o kadar insanlık da biz yapmış olalım!' Sonra koşarak çıktı, arabasına atladı, gazı kökleyip uzaklaştı.

Son olarak, Lucky ile Şirin arasında şöyle bir konuşma geçti: 'Lucky? Doğum bitti Lucky!'

'Bav! Bir tanesini koklayabilir miyim Şirin?'

'Tabii... al!'

'Çok hoş! İyi ki yaşamışım!'

'İyi ki yaşamışsın Lucky!'

'Senin çocuklar ne oldu?'

'Hepsi öldü Lucky! Ben doyamayınca...'

'Hep benim yüzümden oldu değil mi?'

'Hayır dostum. Şunların yüzünden oldu!'

'Doğru! Beni de nalladılar görüyorsun! Halbuki ben İsviçre'den ne güzel hediyeler getiriniştım onlara!.. Neyse, hoşçakal Şirin!'

'Nereye Lucky?'

'Berduş çağırıyor. Oraya gidiyorum.'

'Çocukları merak etme e mi? Lucky? Lucky? Gittin mi

Lucky? Çok mu küstün Lucky?'

Şirin, silkinip Sâmi'nin ceketini kasten düşürdü omzundan, sonra uyuzdan göz göz yara olmuş sağ patisini dirsekten bükerek havaya kaldırdı, tüysüz boynunu atabildiği kadar geri attı, ağlamaya, ulumaya, ürümeye başladı.

Lapa lapa kar yağdı o gün. Havanın buzu kırıldı... Şirin üşümesin diye...

Herkes yaşadı, Lucky öldü... Lucky öldü... Lucky öldü... Lucky öldü...

*Neylemeli, ah neylemeli?
Aman dostlar neylemeli?
Bu dünyanın kökü de bozuk
Güzel işler eylemeli...*

HAYRETTİN HOROZ

Mücellâ Hanım yaşadı. Lucky'nin Lucky'ye benzeyen tek yavrusunu ona hediye etti Kemalettin. O da dişiydi ve sivri kafalıydı. Mücellâ Hanım, onun adını Lucky koydu fekat dili dönmediği için ona her zaman 'LUKİ' diye seslendi. Yatak odasında, her gece Tahsin Bey'in okuma koltuğuna oturdu, küçük Lucky de onun yanına, yere uzandı ve Mücellâ Hanım, Tahsin Bey'in rüyasında olduğu gibi, Tahsin Bey'in çerçeve içindeki resmine bakarak küçük Lucky'nin daracık alnını okşadı, ona ninniler söyledi: 'LAKLUK LUKİ / ZIKKIMIN PEKİ'

'LAKLUK LUKİ / ZIKKIMIN PEKİ'

Şirin yaşadı. Elvan Abla, Şirin'bir daha orospuluk yapmasın diyerek, villasının arka tarafına duvar çektirdi ve onu evine aldı. Şirin de bu iyiliğine karşılık ona yorganını geri verdi.

Kalan beş yavrunun beşi de yaşadı. Kalan beş yavrunun beşi de erkekti. Kalan beş yavrunun birini Osman, birini Selahattin, birini Ender, birini Kasap Selim kaptı. Bûse ve Kemalettin, kalan son yavruyu Ferruh'a düğün hediyesi olarak vereceklerdi ama Sâmi çok ağlayınca Ferruh acıdı, o da Sâmi'ye gitti.

‘Ee? Ferruhgil’e düğün hediyesi olarak ne hediye edicez Kemoş?’

Kemalettin, elini pantolonunun arka cebine attı.

‘Şurda bi küçük birikimim olucaktı...’ dedi ve ömr-ü hayatının ilk şahıs çekini kesip sekiz senedir çarptığı bütün helâl parayı karısının gözleri önünde Ferruhgil’e hediye etti. Ferruh ticârî taksi aldı.

Kemalettin ve Bûse yaşadı. Kemalettin, ‘DÜKKÂN’ı kayın-pederinden devraldı. Evi de devraldı. Her şeyi devraldı... kera-ne hariç...

Yaşar Yazıcı yaşadı. Keraneyi başka bir ‘baba’ adama devretti, karısı Hatice Yazıcı ve sapık oğlu Ali Memet’le birlikte İsviçre’de bir kantona yerleşip dünyanın en büyük Doberman kö-nülünü kurdu. Pedigri de veriyordu. Kral cinsi...

Ali Memet yaşadı. İsviçre’de babasıyla beraber başına geçtiği kö-nülün en puşt dişi Dabırmın’ını Kemalettin’e barışma jesti olsun diye gönderdi. Kemalettin, o gün Ali Memet’i tekrar patlaklamak için İsviçre’ye iki kişilik gidiş dönüş uçak bileti aldı.

‘İyi olur Kemoş...’ dedi Bûse. ‘Hem o arada babamgili de görmüş oluruz.’

Cinnah’taki taksi durağı yaşadı. Tahsin Bey’in antika Devrek bastonu, her zaman sade kahve içerken yasladığı metal komo-dine yaslı kaldı. Komodinin üzerindeki telefon duvara çekildi, onun yerine de boş bir kahve fincanı kondu. Ferruh orda çalıştı.

‘La Ender, senin köpek erkek değil mi la?.. Dona diye erkek ismi olur mu la?’

‘Olsun... mühüm olan gallekter... hem ben o isme gore beste yapmışım, bi de onnan mı uğraşacam şimci?’

‘Bi oku bakalım!’

‘Bak şimci... DON DOON DONA / GEL BUU YANA
DON DOON DONA / GEL BUU YANA... Nası?’

'La Ferruh, hırsız la bu Ender... Lak Luk Laki'nin müziğini çalmış la!'

Kâzım yaşadı... Ne zaman ciddi bir soykırım tehlikesiyle yüz yüze gelseler, karıncalar tarafından yeraltına taşınarak tehlike geçinceye kadar güvenlik içinde misafir edilen yaprak bitleriyle ilgili, 'Hayvanların Şirin Dayanışması' başlıklı bir tez hazırladı ve 'Profesör' oldu!..

Herkes yaşadı, Lucky öldü... Lucky öldü... Lucky öldü... Lucky öldü...

Sezgin Kaymaz

B Ü T Ü N E S E R L E R İ

Uzunharmanlar'da Bir Davetsiz Misafir

ROMAN / 274 SAYFA

Geber Anne!..

ROMAN / 365 SAYFA

Kaptanın Teknesi

ROMAN / 331 SAYFA

Zindankale

ROMAN / 527 SAYFA

Sandık Odası

ÖYKÜ / 357 SAYFA

Medet

ÖYKÜ / 296 SAYFA

Ateş Canına Yapışsın

ROMAN / 238 SAYFA

Kün

ROMAN / 479 SAYFA

“Lucky, o sırada sitenin bahçesini, siteyi Batıkent’e bağlayan caddeden ayıran bahçe duvarına doğru füze hızıyla gitmekteydi. Kim görse, duvara çarpacak derdi, ama tabii ki öyle bir şey olmadı. Sanki havada fren yaptı it! Sonra zarif bir iniş yaptı donmuş toprağa. Hiç kaymadı ayakları. Aynı zarafetle olduğu yerde yüz seksen derece döndü. Kendisini çağırıp duran adama bakarak boynunu eğdi, donup kurumuş çimlere burnundan sıcak hava püskürttü, sağ patisiyle bir boğa gibi eşeledi durduğu yeri.”

Lucky adlı muzır bir Doberman sayesinde ve kaderin cilvesiyle yolları kesişen insanların hikâyelerini anlatıyor Sezgin Kaymaz. İnsanın ağzından köpeği anlatmakla kalmayıp köpeğin gözünden de hayatı izlememize imkân tanıyor. Muhabbeti bol, neşesi de hüznü de eksik olmayan bir roman.

“Bu ‘puşt, dalavereci, üçkâğıtçı, yılan ruhlu, ispiyoncu ve yalancı, şerefsiz ve haysiyetsiz’ köpeğin peşinden, Mevlana’dan, Nietzsche’den, Âşık Veysel’den (hatta bazen bizzat Lucky’den!) deyişlerin rehberliğinde Ankara’nın bütün alemlerini dolaştık, milletvekillerinden ev kadınlarına, taksicilerden orospulara, çeşit çeşit hayata girdik.”

Aksu Bora

ISBN-13: 978-975-470-825-7

9 789754 708257